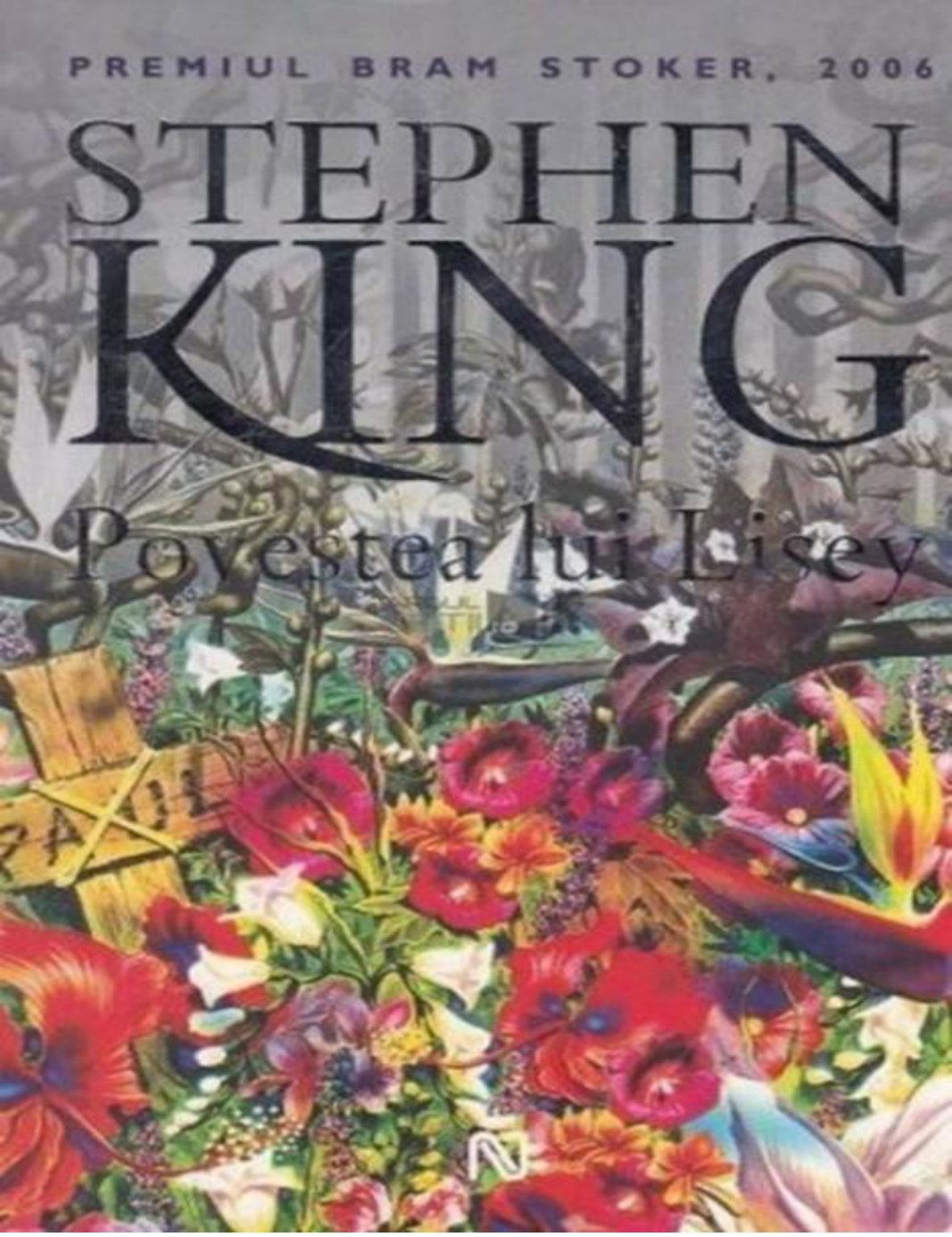
PREMIUL BRAM STOKER, 2006

STEPHEN KING

Povestea lui Lisey

STEPHEN EDWIN KING (n. 1947) este licenţiat în limba engleză la Universitatea Maine din Orono şi a debutat în 1974 cu romanul Came.

După aproape treizeci de ani în care a publicat în principal romane horror foarte populare *(Christine, Apocalipsa, Oraşul bântuIT* etc.), el a primit medalia National Book Foundation şi Lifetime Achievement Awards din partea National Books Awards. Aproape toate romanele lui au fost ecranizate şi King acordă permisiunea studenţilor la regie să filmeze adaptări ale povestirilor sale pentru suma simbolică de 1$. În acelaşi timp, s-a estimat că venitul lui anual este de 40 000 000$. Ca o ironie a sorţii, el a declarat că detestă sărbătoarea de Halloween.

STEPHEN KING
POVESTEA LUI LISEY

Traducere din limba engleză MlRCEA PRICĂJAN
NEMIRA
2007

„Unde te duci când te simţi singură?
Unde te duci când te simţi tristă?
Unde te duci când te simţi singură?
Îţi voi veni din urmă Când stelele drumul îşi curmă.”
Ryan Adams iubire iubimeu

Partea întâi: VÂNĂTOAREA DE BUL

„Dacă aş fi luna, ştiu unde aş cădea.”
D.H. Lawrence, *Curcubeul*

I. LISEY ŞI AMANDA

(Totul la fel)

1

În ochii publicului, partenerii de viaţă ai scriitorilor binecunoscuţi sunt aproape invizibili, şi nimeni nu ştia asta mai bine ca Lisey Landon. Soţul ei câştigase premiul Pulitzer şi National Book Award[1], însă Lisey dăduse doar un singur interviu în toată viaţa ei. Şi acesta fusese pentru celebra revistă dedicată femeilor, care publica rubrica „Da, sunt căsătorită cu *El!”* Dedicase aproape jumătate din cele cinci sute de cuvinte puse la dispoziţie ca să explice că diminutivul ei rima cu „Şi-Şi”. Mare parte din cealaltă jumătate avusese legătură cu reţeta ei pentru friptura de vită perpelită la foc mic. Sora ei, Amanda, spusese că poza care însoţea interviul o făcea să pară grasă.

Niciuna dintre surorile lui Lisey nu era imună la plăcerea de-a lăsa oamenii mască („să învârti cu băţu-n rahat” fusese expresia preferată a tatălui lor pentru asta) sau de-a sta serios la taclale despre rufele murdare ale altora, dar singura de care lui Lisey îi venea greu să-i placă era Amanda însăşi. Cea mai în vârstă (şi mai bătrână) dintre fostele surori Debusher din Lisbon Falls, Amanda locuia în prezent singură, într-o casă pe care i-o oferise Lisey, o locuinţă mică, ferită de intemperii, nu prea departe de Castle View, de unde Lisey, Darla şi Cantata o puteau ţine sub supraveghere. Lisey i-o cumpărase cu şapte ani în urmă, cu cinci înainte să moară Scott. „A murit de tânăr.” „A murit înainte de vreme”, cum se spune. Lui Lisey încă-i venea greu să creadă că plecase dintre ei de doi ani. I se părea deopotrivă mai mult şi cât ai clipi din ochi.

Când în sfârşit s-a hotărât să înceapă să-i cureţe spaţiul de lucru, o serie lungă şi frumos luminată de camere care, cândva, nu fuseseră altceva decât un porumbar deasupra unui grajd de ţară, Amanda îşi făcuse apariţia în a treia zi, după ce Lisey terminase inventarul tuturor ediţiilor străine (erau sute), dar înainte să apuce să facă mai mult decât să înceapă listarea mobilelor, cu asteriscuri mici lângă piesele pe care se gândea că ar trebui să le păstreze. Aşteptă ca Amanda s-o întrebe de ce nu se mişca *mai repede,* pentru numele lui Dumnezeu, însă sora ei nu puse nicio întrebare. Pe când Lisey trecea de la problema mobilelor la o analiză indiferentă (şi care-i răpi toată ziua) a cutiilor de carton cu corespondenţă stivuite în dulapul principal, atenţia Amandei păru să rămână la teancurile şi mormanele impresionante de suvenire întinse de-a lungul peretelui sudic al biroului. Îşi croi drum în sus şi-n jos printre aceste acumulări şerpuitoare, spunând puţine sau chiar nimic, dar notând frecvent într-

un carneţel pe care-l ţinea la-ndemână.

Ceea ce nu spuse Lisey era: *Ce cauţi?* Sau *Ce notezi?* Aşa cum arătase Scott mai mult decât o singură dată, ea avea ceea ce era cu siguranţă printre cele mai rare talente omeneşti: era o persoană care-şi vedea de treburile ei şi n-o deranja prea mult dacă ceilalţi nu-şi vedeau de ale lor. Asta, desigur, atâta vreme cât aceştia nu confecţionau bombe pe care să le arunce spre cineva, iar, în cazul Amandei, bombele reprezentau întotdeauna o posibilitate. Era genul de femeie care nu se putea opri să nu-şi vâre nasul, genul acela care-şi *deschidea* gura mai devreme sau mai târziu.

În 1985, soţul ei se dusese în sud, plecând din Rumfold, unde locuiseră până atunci („ca doi jderi prinşi într-un burlan de scurgere", spusese Scott după o vizită de după-amiază pe care jurase să n-o mai repete niciodată). În 1989, singura ei fiică, pe care o chema Intermezzo şi toţi o strigau doar Metzie, plecase la nord în Canada (cu un camionagiu de cursă lungă pe post de logodnic). „Una a zburat spre nord, una a zburat spre sud, una nu-şi mai poate ţine gura ce o aud." Asta era cimilitura pe care o recita tatăl lor când erau mici, iar dintre fetele lui Dandy Dave Debusher cea care nu-şi putea niciodată ţine gura era cu siguranţă Manda, părăsită întâi de soţ şi-apoi de propria-i fiică.

Oricât era de greu să-ţi placă uneori de ea, Lisey nu-şi dorise s-o ştie de una singură în Rumfold; nu avea încredere s-o lase singură, dacă era să fie sinceră, şi, chiar dacă n-o spuseseră niciodată cu voce tare, Lisey era convinsă că Darla şi Cantata erau de aceeaşi părere.

Aşa că discutase cu Scott şi găsise căsuţa în stil Cape Cod, care putea fi cumpărată la preţul de nouăzeci şi şapte de mii de dolari cu banii jos, număraţi până la ultimul. Puţin după aceea, Amanda se mutase în zona de supraveghere.

Acum, Scott era mort şi Lisey se apucase în sfârşit să-i elibereze camerele de lucru. La jumătatea celei de-a patra zi, ediţiile străine erau în cutii, corespondenţa era marcată şi pusă de bine-de rău în ordine, iar ea îşi formase o idee mai mult decât aproximativă care mobile plecau şi care rămâneau. Aşadar, de ce avea impresia că făcuse atât de puţine? Ştiuse de la început că asta era o treabă ce nu putea fi grăbită, în pofida numeroaselor scrisori şi telefoane cu care fusese inoportunată de la moartea lui Scott încoace (fără a mai vorbi şi de vizite). Bănuia că-n cele din urmă oamenii interesaţi de scrierile nepublicate ale lui Scott aveau să primească ce-şi doreau, dar nu înainte să fie ea pregătită să li le dea. În această privinţă, nu clarificaseră lucrurile de la început; nu puseseră *cărţile pe masă,* cum se spunea. Acum, credea că mare parte dintre ei o făcuseră.

Circulau multe cuvinte pentru ceea ce lăsase Scott în urmă. Singurul pe care-l înţelegea întru totul era *memorabilii,* însă mai era unul, unul

comic, care suna ca *incuncabilla.* Asta-şi doreau cei nerăbdători, linguşitorii şi cei furioşi: *incuncabilla* lui Scott. Pe aceştia, Lisey începuse să-i numească în gând *incunci.*

2

Sentimentul ei predominant, mai ales după sosirea Amandei, era descurajarea, de parcă subestimase sarcina în sine ori îşi supraestimase (cu mult) propria capacitate de-a o duce la inevitabilul sfârşit — mobila de păstrat depozitată în grajdul de jos, covoarele rulate şi lipite cu bandă adezivă, furgoneta galbenă de la. Ryder pe alee, aruncându-şi umbra peste gardul de scânduri dintre curte şi proprietatea familiei Galloway de alături.

O, şi să nu uităm sufletul trist al locului aceluia, cele trei computere de birou (fuseseră patru, dar cel din ungherul memoriei lipsea acum, graţie lui Lisey însăşi). Fiecare era mai nou şi mai uşor ca celălalt, însă chiar şi cel mai nou era un model mare de birou şi toate încă funcţionau. Erau de asemenea protejate cu parole, pe care ea nu le cunoştea. Nu întrebase niciodată şi habar nu avea ce electro-rămăşiţe ar putea dormita pe hard-disk-uri.

Liste de cumpărături? Poezii? Materiale erotice? Era sigură că Scott fusese conectat la Internet, însă nu avea idee ce site-uri vizita cât intra. Amazon? Drudge? Legenda lui Hank Williams?

Ploile de aur ale lui Madam Cruella & Tower of Power? Înclina să excludă această ultima ipoteză, crezând că ar fi văzut facturile (sau cel puţin lipsuri în contul rezervat cheltuielilor domestice lunare), numai că, desigur, asta era o idioţenie. Dacă ar fi vrut Scott să ascundă de ea o mie de dolari pe lună, ar fi putut-o face.

Iar parolele? Partea comică era că poate i le spusese. Astfel de lucruri ea le dădea repede uitării, atâta tot. Îşi promise să încerce cu propriul său nume. Poate după ce va fi plecat Amanda acasă.

Ceea ce nu părea să se întâmple prea curând.

Lisey se lăsă pe spătarul scaunului şi-i suflă părul de pe frunte.

În ritmul ăsta n-o să ajung la manuscrise până-n iulie, îşi spuse.

I-ar apuca pandaliile pe incunci dacă ar vedea cum mă târăsc. Mai ales pe ultimul.

Ultimul — cu cinci luni în urmă fusese asta — reuşise să nu explodeze, reuşise să menţină un limbaj foarte civilizat, până ce ea începuse să creadă că omul ar putea fi altfel decât ceilalţi. Lisey îi spusese că spaţiul de lucru al lui Scott stătea gol deja de aproape un an şi jumătate, dar că aproape-şi găsise forţa necesară să urce acolo şi să înceapă să cureţe camerele şi să pună totul în ordine.

Numele vizitatorului era Joseph Woodbody, profesor la catedra de engleză din cadrul Universităţii din Pittsburgh. Pitt era *Alma Mater* a lui Scott, iar cursul lui Woodbody despre Scott Landon şi mitul american era extrem de popular şi extrem de frecventat. Mai avea şi

patru absolvenţi care-şi scriau tezele în anul acela despre Scott Landon, astfel încât era probabil inevitabil ca războinicul incunc să iasă la înaintare atunci când Lisey vorbea în termeni vagi precum *mai devreme decât mai târziu* şi *aproape cu siguranţă cândva în vara asta.* Dar numai atunci când l-a asigurat că-l va suna „când se va aşeza praful", Woodbody a început cu adevărat să-şi dea arama pe faţă.

A spus că faptul că împărţise patul cu un mare scriitor american nu-i dădea dreptul să joace rolul executorului său literar.

Asta, a spus el, era treaba unui expert şi nu auzise ca doamna Landon să aibă vreo diplomă în acest sens. I-a adus aminte de anii scurşi de la moartea lui Scott Landon şi de zvonurile care continuau să crească. Se presupunea că existau mormane de materiale inedite — proze scurte, chiar romane. Nu-l putea lăsa în camera de lucru măcar pentru puţin timp? Să-i dea voie să cerceteze puţin prin fişete şi sertarele biroului, şi numai ca să reducă la tăcere cele mai scandaloase zvonuri? Putea sta alături de el în tot acest timp, desigur — asta se înţelegea de la sine.

— Nu, spusese ea, conducându-l la uşă. Încă nu sunt pregătită.

Trecând cu vederea loviturile sub centură ale bărbatului — încercând cel puţin s-o facă — fiindcă acesta era evident la fel de nebun ca toţi ceilalţi. Doar că se ascunsese mai bine şi pentru puţin mai mult timp.

— Iar când voi fi, vreau să mă uit la toate materialele, nu doar la manuscrise.

— Da…

Serioasă, înclinase din cap spre el.

— Totul la fel.

— Nu înţeleg la ce vă referiţi.

Sigur că nu înţelegea. Făcuse parte din limbajul lor conjugal. De câte ori nu se-ntorsese Scott val-vârtej, strigând: „Hei, Lisey, am ajuns acasă — totul la fel?" Însemnând *e totul bine, e totu-n regulă.*

Dar, aidoma celor mai multe fraze codificate (Scott i-o explicase pe aceasta odată, dar ea ştia deja), avea o semnificaţie lăuntrică. Un om ca Woodbody nu avea niciodată să pătrundă semnificaţia lăuntrică a lui *totul la fel.* Lisey i-o putea explica toată ziua şi el tot n-avea s-o priceapă. De ce? Pentru că el era un incunc şi, când venea vorba de Scott Landon, pe incunci îi interesa doar un singur lucru.

— Nu contează, îi răspunsese profesorului Woodbody în ziua aceea cu cinci luni în urmă. *Scott* ar fi înţeles.

3

Dacă ar fi întrebat-o Amanda unde fuseseră depozitate lucrurile lui Scott din „ungherul memoriei" — premiile şi tăbliţele onorifice, obiecte de felul acesta — Lisey ar fi minţit (lucru pe care-l făcea relativ bine pentru cineva care apela rareori la asta) şi-ar fi spus „într-

un depozit din Mechanic Falls”. Amanda n-o întrebă, însă. Îşi frunzări în schimb şi mai ostentativ carneţelul, încercând fără-ndoială să-şi facă sora mai mică să abordeze subiectul cu întrebarea potrivită, dar nici Lisey nu întrebă nimic. Se gândea la cât de gol era colţul acela, cât de gol şi de *neinteresant,* acum că nu mai erau atât de multe dintre lucrurile ce aminteau de Scott. Fie distruse (cum era monitorul de computer), fie prea puternic zgâriate şi îndoite să fie expuse; o asemenea privelişte ar fi ridicat mai multe întrebări decât ar fi putut vreodată lămuri.

În cele din urmă, Amanda cedă şi-şi deschise carneţelul.

— Uită-te la asta, spuse ea. Uită-te doar.

Manda îi arăta prima pagină. Pe liniile albastre, înghesuite de la spirala cu ochiuri mici de sârmă din stânga şi până la marginea foii din dreapta *(ca un mesaj codificat de la unul dintre nebunii ăia ai străzii peste care dai întotdeauna în New York fiindcă banii pentru instituţiile mentale publice nu sunt niciodată destui,* îşi spuse Lisey obosită), erau nişte numere. Majoritatea fuseseră încercuite. Câteva fuseseră închise în pătrate. Manda întoarse pagina şi i le arătă pe următoarele *două,* pline de numere ca şi prima. Pe pagina următoare, numerele se opreau la jumătate. Ultimul părea să fie 846.

Amanda îi oferise expresia aceea arogantă, lungă, rumenă-n obraji şi cumva comică, care însemnase, când ea avea doisprezece ani şi micuţa Lisey numai doi, că Manda „luase iniţiativa”; cineva avea să se trezească în lacrimi. Amanda însăşi, de cele mai multe ori. Lisey descoperi că aştepta cu oarecare interes (şi-un pic de teamă) să vadă ce-ar putea însemna acum expresia aceea. Amanda se comportase ciudat încă de când venise. Poate că de vină era doar vremea posacă, zăpuşitoare. Insă cel mai probabil avea legătură cu brusca absenţă a iubitului ei de lungă durată. Dacă Manda se-ndrepta spre o nouă răbufnire a unei furtuni emoţionale fiindcă o părăsise Charlie Corriveau, atunci Lisey credea că e mai bine să-şi pună centura de siguranţă. Nu-i plăcuse şi nici nu avusese vreodată încredere în Corriveau, bancher sau nu. Cum te poţi încrede într-un om după ce, la târgul primăvăratic de binefacere pentru bibliotecă, ţi s-a întâmplat să auzi că tipii de la The Mellow Tiger îi spuneau Maţe Fripte? Ce poreclă mai era şi asta pentru un bancher? Ce *însemna,* totuşi? Şi cu siguranţă nu se putea să nu ştie că, în trecut, Manda avusese probleme mentale…

— Lisey? întrebă Amanda.

Avea riduri adânci pe frunte.

— Îmi pare rău, zise Lisey, am fost doar… cu minţile aiurea o secundă.

— Ţi se-ntâmplă des, spuse Amanda. Cred că te-ai molipsit de la Scott. Fii atentă, Lisey. Am numerotat toate revistele şi publicaţiile şi

treburile lui academice. Alea stivuite acolo lângă perete.

Lisey clătină din cap ca şi când ar fi ştiut unde ducea asta.

— Am scris numerele cu creionul, apăsând uşor, continuă Amanda.

întotdeauna când stăteai cu spatele sau erai altundeva, pentru c-am crezut că, dacă mă vezi, poate-o să-mi ceri să mă opresc.

— N-aş fi făcut-o.

Luă carneţelul, care era umed de transpiraţia surorii sale.

— Opt sute patruzeci şi şase! Aşa multe!

Şi ştia că publicaţiile aşezate de-a lungul peretelui nu erau dintre cele pe care ea, una, le-ar fi citit sau ţinut în casă, lucruri precum O şi *Good Housekeeping* şi *Ms.;* ci mai degrabă reviste culturale ca *Little Sewanee Review* şi *Glimmer Train* şi *Open City* şi altele cu nume incomprehensibile ca şi *Piskya.*

— Mult mai multe, zise Amanda şi arătă cu degetul spre teancurile de cărţi şi reviste.

Când se uită Lisey mai bine la ele, văzu că sora ei avea dreptate.

Mult mai multe decât opt sute patruzeci şi ceva. Trebuiau să fie.

— Aproape trei mii de toate, şi unde o să le pui sau cine-o să le vrea, sunt sigură că n-am idee. Nu, opt sute patruzeci şi şase e doar numărul celor care conţin poze cu tine.

Era atât de ciudat felul cum alesese s-o spună, că Lisey nu înţelese la început. Când o făcu, fu încântată. Ideea că ar putea exista o aşa neaşteptată resursă fotografică — o mărturie ascunsă a vieţii sale cu Scott — nu-i trecuse niciodată prin gând. Dar, când se gândi la asta, era întru totul logic. Fuseseră căsătoriţi peste douăzeci şi cinci de ani la momentul morţii lui şi, în toată această vreme, Scott fusese un călător învederat, neobosit, citind, ţinând prelegeri, străbătând ţara în lung şi-n lat aproape fără nicio pauză când se afla între două proiecte, vizitând până şi nouăzeci de campusuri pe an, fără a rata măcar o măsură din fluxul său parcă nesfârşit de proze scurte.

Şi-n multe dintre acele hoinăreli ea-i fusese alături. În câte hoteluri îi scosese oare cutele din unul dintre costumele sale cu micul fier de călcat de voiaj, în vreme ce televizorul psalmodia un talk-show cu volumul dat la minimum în partea ei de cameră, iar într-a lui maşina de scris portabilă ţăcănea (la începutul căsniciei lor) sau laptopul păcănea încet (mai târziu), iar el şedea în faţa lui şi-l privea cu o buclă de păr căzută pe frunte?

Manda se uita mâhnită la ea, evident neplăcându-i reacţia de până atunci.

— Cele încercuite — mai bine de şase sute — sunt cele în a căror legendă ai fost tratată într-un mod nu prea curtenitor.

— Chiar aşa?

Lisey era deconcertată.

— Să-ţi arăt.

Amanda studie carneţelul, se duse la teancul lung cât tot peretele, îşi consultă din nou însemnările şi alese două exemplare. Unul era un bianual pretenţios cu copertă cartonată de la Universitatea din Kentucky din Bowling Green. Celălalt, o revistă în format mic ce ar fi putut fi rezultatul muncii unui student, se numea *Push-Pelt:* unul dintre numele acelea născocite de absolvenţii de la litere cu intenţia de a fi captivante, dar care nu însemnau absolut nimic.

— Deschide-le, deschide-le! comandă Amanda şi, când i le trânti în mâini, Lisey simţi buchetul sălbatic şi acru al transpiraţiei surorii sale. Paginile sunt însemnate cu fâşiuţe de hârtie, vezi?

Fâşiuţe. Cuvântul pe care-l folosea mama lor pentru a spune bucăţele. Lisey deschise bianualul, întorcând paginile la semn.

Fotografia în care apăreau ea şi Scott era de foarte bună calitate, reprodusă cu excelentă claritate. Scott se apropia de un podium în vreme ce ea, în spatele lui, aplauda. Mai jos, publicul aplauda şi el. Fotografia din *Push-Pelt* nu era nici pe departe la fel de clară; punctele din care era alcătuită păreau mari cât vârfurile unor creioane cu mina ruptă şi-n pasta hârtiei pluteau bucăţi de lemn, însă ea o privi şi-i veni să plângă. Scott intra în larma unui subsol întunecat. Pe faţă avea întipărit rânjetul acela mare al său care spunea „O, da, acesta-i locul potrivit". Ea era în urma lui cu un pas sau doi şi propriu-i surâs nu se pierduse complet în rămăşiţele a ceea ce trebuie să fi fost un bliţ orbitor. Reuşi chiar şi să recunoască bluza cu care era îmbrăcată, acea Anne Klein albastră cu o dungă roşie, comică, pe partea stângă. Ce avea pe ea mai jos se pierdea în umbre, şi nu-şi putea aminti deloc seara cu pricina, dar ştia că trebuie să fi fost o pereche de jeanşi. Când ieşea târziu în oraş, întotdeauna îşi trăgea pe ea o pereche de jeanşi spălăciţi. Explicaţia fotografiei era:

Legenda în viaţă Scott Landon (însoţit de o amică) îşi face apariţia la Stalag 17 Club *de la Universitatea din Vermont. Luna trecută.*

Landon a rămas până la ora închiderii, citind, dansând, petrecând.

Omul ştie cum să-şi dea frâu liber.

Da. Omul ştiuse cum să-şi dea frâu liber. Putea depune mărturie personal.

Se uită la toate celelalte periodice, fu brusc copleşită de gândul la bogăţiile pe care le-ar putea găsi în ele şi-şi dădu seama că Amanda o rănise până la urmă, îi deschisese o rană care avea să sângereze mult timp. Fusese oare Scott singurul care ştia de locurile întunecate? Cele cu adevărat urâte, unde erai atât de singur şi de-ngrozitor de fără glas? Poate că ea nu ştia tot ce ştiuse el, dar ştia destul. Fără-ndoială, ştiuse că Scott era chinuit şi că nu s-ar fi uitat niciodată într-o oglindă — în nicio suprafaţă reflectantă, dacă o putea evita — după ce apunea soarele. Iar ea-l iubise în pofida tuturor acestor lucruri. Pentru că omul ştiuse cum să-şi dea frâu liber.

Dar, ajunge! Acum, omul îşi dăduse frâu liber *de tot.* Omul „trecuse în lumea drepţilor", cum se spune; viaţa ei intrase într-o fază nouă, o fază a singurătăţii, şi era deja prea târziu să se mai întoarcă înapoi.

Pus în termenii aceştia, gândul o cutremură şi o făcu să se gândească la lucruri *(vineţiul, arătarea pestriţă pe o parte)* la care era mai bine să nu se gândească, aşa că-şi întoarse mintea de la ele.

— Mă bucur că ai găsit pozele astea, îi spuse Amandei cu căldură.

Eşti o soră mai mare de treabă, ştii asta?

Şi, după cum sperase Lisey (dar nu prea îndrăznise să se aştepte), stupoarea o opri pe Manda din baletul ei trufaş şi frivol. Se uită nesigură la Lisey, părând să pândească un semn de nesinceritate şi negăsind niciunul. Puţin câte puţin, se relaxa într-o Amanda docilă şi mai uşor de suportat. Îşi recupera carneţelul şi se uită la el încruntată, de parcă n-ar fi ştiut bine de unde răsărise. Lisey credea, având în vedere natura obsesivă a numerelor, că acesta ar putea fi un pas important într-o direcţie bună.

Apoi Manda clătină din cap aşa cum fac oamenii când îşi amintesc ceva ce n-ar fi trebuit niciodată scăpat din gând.

— În cele ne încercuite, eşti doar *menţionată* — Lisa Landon, o persoană în carne şi oase. În ultimul rând, dar nici pe departe cel mai mărunt — având în vedere cum ţi-am spus noi întotdeauna, ăsta-i aproape un calambur, nu-i aşa?[2] — vei vedea că unele dintre numere, puţine, sunt încadrate în pătrate. Astea-s poze în care apari tu *singură!*

Îi aruncă lui Lisey o privire impresionantă, aproape ameninţătoare.

— Pe astea trebuie să le vezi *neapărat.*

— Sunt sigură.

încercând să pară încântată peste poate când nu reuşea de fapt să-şi dea seama de ce ar manifesta cel mai mic interes pentru fotografii doar cu ea, făcute în cursul acelor ani mult prea scurţi când avusese un bărbat — un bărbat de calitate, un non-incunc care ştia cum să *pună şaua pe cal* — cu care să-şi împartă zilele şi nopţile. Ridică ochii spre dezordonatele movile şi coline de periodice, de toate dimensiunile şi formele, închipuindu-şi cum ar fi să le parcurgă teanc cu teanc şi unul câte unul, şezând cu picioarele încrucişate pe podeaua din ungherul memoriei (unde altundeva?), vânând acele imagini cu ea şi Scott. Şi-n cele care o înfuriaseră atât de tare pe Amanda se vedea pe ea cu câţiva paşi în spate, privindu-l admirativ.

Dacă aplaudau ceilalţi, aplauda şi ea. Expresia ei era destinsă, suficient de echivocă, netrădând altceva decât o atenţie politicoasă. Expresia ei spunea: *El nu mă plictiseşte.* Expresia ei spunea: *El nu mă exaltă.*

Expresia ei spunea: *Nu ard pentru el, nici el pentru mine* (ce minciună, ce minciună, ce minciună). Expresia ei spunea: *Totul la fel.*

Amanda ura pozele acestea. Le privea şi-şi vedea sora jucând rolul sării pentru biftec, al soclului pentru statuie. Îşi vedea sora citată uneori drept *doamna Landon,* alteori drept *doamna Scott Landon* şi-n alte ocazii — o, ce durere — ignorată complet. Degradată cu totul, la rolul simplu de *amică.* Amandei, asta trebuie să i se fi părut un fel de crimă.

— Mandy?

Amanda se uită la ea. Lumina era crudă şi, cu o autentică şi totală senzaţie de şoc, Lisey îşi aminti că Manda avea în toamnă să împlinească şaizeci de ani. Şaizeci! În momentul acela, Lisey se trezi că se gândeşte la lucrul care-l chinuise pe soţul ei în atât de multe nopţi nedormite — lucrul de care Woodbody-ii din toată lumea nu aveau să afle niciodată nimic, dacă asta ar fi ţinut numai de ea. Ceva cu o nesfârşită parte împestriţată, ceva ce reuşeau să vadă cel mai bine bolnavii de cancer când se uitau în paharul golit şi de ultimul analgezic: gata cu medicaţia până mâine dimineaţă.

E foarte aproape, scumpa mea. Nu-l văd, dar îl aud cum îşi înfulecă mâncarea.

Taci, Scott, nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Lisey? întrebă Amanda. Ai spus ceva?

— Bolboroseam doar în barbă.

încercă să surâdă.

— Vorbeai cu Scott?

Lisey renunţă la încercarea de a surâde.

— Da, cred că da. Uneori încă mi se mai întâmplă. Aiurea, nu?

— Nu cred. Nu şi dacă funcţionează. Cred că aiurea sunt lucrurile care nu funcţionează. Asta trebuie s-o ştiu bine. Am ceva experienţă. Corect?

— Manda…

Dar Amanda se întorsese să se uite la mormanele de periodice şi anuare şi reviste studenţeşti. Când îşi întoarse privirea spre Lisey, zâmbea nesigură.

— M-am descurcat bine, Lisey? Voiam doar să-mi fac partea…

Lisey o luă de mână şi o strânse uşor.

— Te-ai descurcat. Ce zici să ieşim de aici? Tragem la sorţi cine face duş prima.

4

Eram pierdut în întuneric şi tu m-ai găsit. Mi-era cald — aşa de cald — şi tu mi-ai dat gheaţă.

Vocea lui Scott.

Lisey deschise ochii, crezând că îşi pierduse pentru o clipă concentrarea de la un lucru pe care-l făcea şi că avusese un vis scurt, dar uimitor de detaliat, în care Scott era mort şi ea era prinsă în herculeana operaţiune de a curăţa grajdurile creaţiilor sale literare. Cu

ochii deschişi, înţelese imediat că Scott era *într-adevăr* mort; ea dormea în propriu-i pat după ce o dusese pe Manda acasă şi acesta era de fapt visul.

Părea să plutească în lumina lunii. Simţea mirosul unor flori exotice. O mătăsoasă briză vărătică îi pieptăna părul de la tâmple spre spate, genul acela de briză care suflă mult după miezul nopţii într-un loc secret, departe de casă. Şi totuşi *era* acasă, *trebuia* să fie acasă, pentru că în faţa ei era grajdul ce găzduia studioul lui Scott, obiectul unui atât de viu interes din partea incuncilor.

Iar acum, graţie Amandei, ştia că adăpostea şi toate pozele acelea cu ea şi răposatul ei soţ. Acea mare comoară îngropată, acea pradă emoţională.

Poate e mai bine să nu te uiţi la pozele alea, îi şopti vântul în urechi.

O, nu se îndoia de asta. Dar *avea* să se uite. Nu putea evita, acum că ştia de existenţa lor.

Fu încântată să vadă că plutea pe o bucată mare de pânză poleită de lună, pe care cuvintele CEA MAI BUNĂ FĂINĂ PILLSBURY erau imprimate în mod repetat; colţurile fuseseră înnodate ca la nişte batiste. Era fermecată de bizareria situaţiei; era ca şi când ar fi plutit pe un nor.

Scott. Încercă să-i rostească numele cu voce tare şi nu reuşi.

Visul nu i-o permise. Drumeagul ce ducea la grajd dispăruse, văzu ea. La fel şi curtea dintre el şi casă. În locul lor se afla un câmp vast de flori vineţii, visând în lumina spectrală a lunii. *Scott, te-am iubit, te-am salvat.*

5

Apoi se trezi şi auzi cum vorbea în întuneric, repetând ca o mantră: „Te-am iubit, te-am salvat, ţi-am adus gheaţă. Te-am iubit, te-am salvat, ţi-am adus gheaţă. Te-am iubit, te-am salvat, ţi-am adus gheaţă."

Rămase acolo timp îndelungat, amintindu-şi de o zi caldă de august în Nashville şi spunându-şi — nu pentru prima oară — că a fi singură după ce fusese un parte dintr-un cuplu atât de mult timp era într-adevăr o porcărie stranie. S-ar fi aşteptat ca doi ani să-i ajungă pentru a alunga senzaţia de stranietate, dar nu fusese aşa; din câte se părea, timpul reuşise doar să teşească latura ascuţită a durerii, aşa încât, în loc să taie, aceasta rupea. Pentru că *nimic* nu mai era la fel. Nici afară, nici înăuntru, nici pentru ea. Întinsă pe patul care cândva fusese al amândurora, Lisey îşi spuse că niciodată singurătatea nu te face să te simţi mai singur ca atunci când, trezindu-te, descoperi că încă ai casa toată pentru tine. Că tu şi şoarecii din pereţi sunteţi singurii care încă mai respiraţi.

II. LISEY ŞI NEBUNUL

(întunericul îl iubeşte)

1

În dimineaţa următoare, Lisey şedea cu picioarele încrucişate pe podeaua ungherului memoriei al lui Scott şi contempla teancurile şi mormanele de reviste, referate ale absolvenţilor, circulare emise de departamentul de engleză şi „jurnale” universitate care se înşiruiau de-a lungul peretelui de sud al studioului. Îi trecuse prin gând că, poate, se uita prin ele doar ca să se descotorosească de puternica influenţă pe care o avuseseră asupra imaginaţiei sale fotografiile acelea pe care nu le mai văzuse până atunci. Acum că se afla acolo, înţelegea că aceea fusese o speranţă deşartă. Nu avea nevoie nici de carneţelul mototolit al Mandei cu toate numerele din el. Acesta zăcea aruncat pe jos aproape de ea, şi Lisey îl vârî în buzunarul de la spate al jeanşilor. Nu-i plăcea cum arăta, preţiosul artefact al unei minţi nu tocmai sănătoase.

Măsură încă o dată acel teanc lung de cărţi şi reviste de lângă peretele sudic, un şarpe de hârtii prăfuit şi înalt de mai bine de un metru şi lung de cel puţin zece. Dacă n-ar fi fost Amanda, probabil că le-ar fi împachetat până la ultima în cutii pentru sticle de băutură fără să se uite măcar la ele sau să se întrebe cu ce intenţie păstrase Scott atât de multe.

Mintea mea pur şi simplu nu funcţionează aşa, îşi spuse ea. *Însă eu nu mă omor cu gânditul.*

Poate că nu, dar ai fost întotdeauna o campioană a aducerilor aminte.

Acesta era Scott în momentele lui cele mai fermecătoare şi irezistibile, însă adevărul era că ea se descurcase mai bine la uitare.

Ca şi el, de altfel, şi amândoi avuseseră motivele lor. Şi totuşi, ca pentru a dovedi asta, Lisey auzi o frântură fantomatică de discuţie. O voce — a lui Scott — era familiară. Cealaltă avea o uşoară inflexiune sudistă. O *pretenţioasă* uşoară inflexiune sudistă, poate.

Tony aici de faţă o să scrie textul pentru [bla-bla-bla]. *Aţi vrea să vedeţi un exemplar, domnule Landon?*

Hmm? Sigur, cum să nu!

Rumoare de voci de jur împrejur. Abia auzind povestea cu Tony care scria un text, avusese ceea ce era aproape abilitatea unui politician de a se arăta sincer cu cei care veneau să-l vadă când ieşea în public, Scott asculta vocile mulţimii tot mai mari şi se gândea deja să găsească priza la care să se lege — acel moment plăcut în care electricitatea curgea dinspre el spre ei şi apoi înapoi la el dublată şi chiar triplată; el adora curentul, însă Lisey era convinsă că adorase şi mai mult clipa aceea când făcea legătura. Totuşi, îşi făcuse timp să răspundă.

îmi puteţi trimite fotografii, articole sau recenzii din ziarul campusului, recomandări departamentale, orice de felul ăsta. Vă rog. Îmi place să văd totul. Studioul, RFD nr. 2, Sugar Top HUI Road, Castle Rock, Mâine. Lisey

ştie codul poştal. Eu îl uit mereu.

Nimic altceva despre ea, doar *Lisey ştie codul poştal.* Cum ar fi zbierat Manda dacă auzea asta! Însă ea-şi *dorise* să fie uitată în călătoriile acelea, să fie şi să nu fie în acelaşi timp. Ei îi plăcea să privească.

Ca tipu' din filmul porno? O întrebase Scott o dată, iar ea îi oferise zâmbetul acela subţire de clar de lună care zicea că umblă pe muchie de cuţit. *Dacă spui tu, dragă,* răspunsese ea.

întotdeauna o prezenta atunci când soseau şi ici-colo, altor oameni, când lucrul acesta devenea necesar, însă rareori se întâmpla asta. Dincolo de domeniile lor de interes, universitarilor le lipsea în mod ciudat curiozitatea. Majoritatea erau pur şi simplu încântaţi să-l aibă printre ei pe autorul romanelor *Fata cabotierului* (Premiul Naţional pentru Literatură) şi *Relicve* (Pulitzer). De asemenea, fusese o perioadă cam de zece ani când Scott devenise cumva mai mare decât era… pentru ceilalţi şi, uneori, şi pentru sine însuşi. (Nu şi pentru Lisey; ea era cea care trebuia să-i aducă un sul nou de hârtie igienică dacă rămânea fără atunci când era pe closet.) Nimeni nu „încălzea" în mod special scena atunci când stătea el acolo cu microfonul în mână, dar până şi ea simţise legătura pe care Scott o instituia cu publicul. Volţii aceia. Era o legătură directă, şi avea puţin de-a face cu activitatea lui ca scriitor. Poate nimic. Avea de-a face cu *scoţitatea* din el, cumva. Asta suna aiurea, dar era adevărat. Şi niciodată nu păruse să-l afecteze prea tare, sau să-i dăuneze, cel puţin până când…

Ochii încetară să i se mişte, aţintiţi asupra unui cotor de pânză şi a literelor scrise cu foiţă de aur, care spuneau: *U-Tenn Nashville 1988Review.*

1988, anul romanului rockabilly[3]. Cel pe care nu-l mai scrisese niciodată.

1988, anul nebunului.

Tony aici de faţă o să scrie un text…

— Nu, zise Lisey. Greşit. N-a spus Tony, a spus…

Toneh…

Da, chiar aşa, zisese *Toneh,* zisese *Toneh ici dă faţă o să scrie un text…*

— … o să-l scrie pentru *U-Tenn Review* pentru anul 1988, spuse Lisey. Zisese…

…Vi l-aş putea expedia cu poşta rapidă…

Dar ea ar fi pus mâna în foc că acel mic Tennessee Williams aspirant spusese *apidă.* Asta era vocea, chiar aşa, vocea claponului sudist fript. Dashmore? Dashman? Omul se azvârlise[4], sigur că da, se azvârlise ca o stea căzătoare fotată, dar nu asta era problema.

Problema fusese…

— Dashmiel! murmură Lisey în încăperea goală şi încleşta pumnii.

Se uită ţintă la cartea cu cotor stanţat în aur ca şi când ar fi putut dispărea în clipa când şi-ar fi luat ochii de la ea. Numele sudistului ăla mic şi vanitos era Dashmiel, şi *FUGEA CA UN IEPURE!*

Scott ar fi refuzat oferta unei expediţii cu poşta rapidă sau prin curier; credea că astfel de lucruri erau o cheltuială inutilă. În privinţa corespondenţei nu era niciodată vreo grabă — când venea adusă la vale de puhoi, o pescuia. Când era vorba de recenzii la romanele sale, Scott nu era deloc un Huck Finn care se plimba cu bărcuţa, ci mai degrabă Scotty-picioare-iuţi, dar în privinţa cronicilor despre apariţiile sale publice, se mulţumea cu poşta normală.

Dat fiind că Studioul avea propria lui adresă, era foarte improbabil ca Lisey să vadă când veneau publicaţiile cu pricina. Şi, odată ajunse la destinaţie… ei bine, încăperile acelea aerisite, bine luminate, erau refugiul creativ al lui Scott, nu al ei, un spaţiu rezervat unui club privat în mare parte binefăcător, unde el îşi scrisese poveştile şi-şi ascultase muzica atât de tare cât voia în zona izolată fonic pe care o numea Celula Mea Capitonată. Nu fusese niciodată un anunţ cu INTRAREA INTERZISA pe uşă, venise acolo de multe ori când era el în viaţă şi Scott se arăta întotdeauna bucuros s-o vadă, însă fusese nevoie de Amanda ca să vadă ce se afla în pântecele şarpelui de cărţi care dormea lângă peretele sudic. Amanda cea cu gura spurcată, Amanda cea bănuitoare, Amanda cea impulsivă, care se convinsese cumva că-i va arde casa din temelii dacă nu punea în soba din bucătărie exact trei buşteni de arţar o dată, nici mai mult şi nici mai puţin. Amanda al cărei obicei neabătut era să se rotească de trei ori în verandă, de parcă ar fi trebuit să se întoarcă în casă după ceva ce uitase. Uită-te la astfel de lucruri (sau ascult-o cum numără de câte ori şi-a trecut periuţa peste dinţi) şi ai putea foarte bine s-o consideri o fată bătrână dusă cu pluta — să-i scrie cineva doamnei ăleia o reţetă pentru Zoloft sau Prozac. Dar fără Manda, îşi dă oare seama micuţa Lisey că acolo sus sunt sute de poze cu soţul ei defunct, aşteptând-o doar să le arunce o privire? Sute de amintiri care aşteaptă să fie trezite la viaţă? Şi mare parte dintre ele sunt cu siguranţă mai plăcute decât amintirea legată de Dashmiel, claponul ăla sudist fript şi laş…

— Încetează, murmură ea. Termină odată. Lisa Debusher Landon, deschide mâna şi dă-le drumul.

Însă, aparent, nu era pregătită să facă asta, fiindcă se ridică în picioare, traversă încăperea şi îngenunche în faţa cărţilor. Mâna sa dreaptă pluti în faţă ca bagheta unui magician şi apucă volumul însemnat *T-Tenn Nashville 1988 Review*. Inima îi bubuia puternic, însă nu de surescitare, ci de teamă. Mintea îi putea spune inimii că toate acelea s-au petrecut în urmă cu optsprezece ani, dar în problemele legate de sentimente, inima avea propriul ei vocabular colorat. Părul nebunului fusese atât de blond, încât aproape că era alb. Fusese un

nebun *proaspăt absolvent,* scoţând pe gură ceva ce nu era tocmai o vorbire păsărească. La o zi după atentat — când starea de sănătate a lui Scott trecuse de la stadiul critic la cel relativ bun îşi întrebase soţul dacă nebunul absolvent fusese *strâns în chingi,* iar Scott îi şoptise că nu ştie dacă un descreierat poate strânge *ceva* în chingi. *A strânge în chingi* era un act de eroism, iar oamenii nebuni nu prea aveau multe la capitolul voinţă… sau ea nu credea asta?

Nu ştiu, Scott. O să mă gândesc la asta.

Dar nu avusese intenţia s-o facă. Îşi dorise să nu se mai gândească la asta niciodată, dacă putea. În ceea ce o privea pe Lisey, fotatul ăla descreierat cu pistolaşul său putea să se alăture celorlalte lucruri pe care le dăduse uitării de când îl întâlnise pe Scott.

A fost cald, nu-i aşa?

Zăcând întins în pat. Încă palid, mult *prea* palid, dar începând să-şi recapete puţin culoarea în obraji. Liniştit, fără o mină aparte, făcea doar conversaţie. Iar Lisey De Acum, Lisey cea Singură, văduva Landon, se cutremură.

— Nu-şi mai aducea aminte, murmură ea.

Era aproape convinsă că nu-şi mai amintise. Nimic despre momentele când zăcuse jos pe asfalt şi amândoi fuseseră siguri că nu se va mai ridica niciodată. Că murea şi că tot ceea ce-şi spuneau atunci avea să fie tot ceea ce-şi vor mai spune vreodată, tocmai ei, care găsiseră atât de multe de spus unul altuia. Neurologul cu care îşi făcuse curajul să vorbească spusese că uitarea momentului unei întâmplări traumatizante era normală, că oamenii care-şi reveneau de pe urma unor asemenea întâmplări descopereau deseori că pe filmul amintirilor se arsese un cadru sau altul. Putea să fie vorba de o bucată de cinci minute, cinci ore sau cinci zile. Uneori, fragmente şi imagini disparate aveau să iasă la iveală ani sau chiar decenii mai târziu. Neurologul îl numise mecanism de apărare.

Lui Lisey i se păruse logic.

De la spital se întorsese la motelul la care trăsese. Nu era o cameră foarte bună — amplasată în spate, unde nu aveai ce vedea în afara unui gard de scânduri şi nu auzeai decât vreo sută de câini care lătrau — însă acestea erau toate lucruri de care nu-i mai păsa.

Fără-ndoială, nu mai voia să aibă nicio legătură cu campusul în care fusese împuşcat soţul său. Şi, în vreme ce-şi dădea jos pantofii şi se întindea pe patul dublu şi tare, îşi spusese: *întunericul îl iubeşte.*

Era asta adevărat?

Cum putea spune aşa ceva, dacă nici măcar nu ştia ce însemna?

Ba ştii. Premiul lui tati era un sărut.

Lisey îşi întorsese atât de repede capul pe pernă, de parcă ar fi pălmuit-o o mână invizibilă. *Taci, să nu vorbeşti despre asta!*

Niciun răspuns… niciun răspuns… după care, cu răutate: *întunericul*

îl iubeşte. Dansează cu el ca un amant şi luna răsare deasupra dealului purpuriu şi ceea ce a fost dulce miroase acru. Miroase ca otrava.

întorsese capul în cealaltă parte. Şi, dincolo de pereţii camerei de motel, câinii — toţi fotaţii câini din Nashville, i se păruse — lătraseră în vreme ce soarele cobora în fumul portocaliu de august, săpând nopţii o groapă. În copilărie, mama îi spusese că nu ai de ce te teme în întuneric, iar ea crezuse că acesta este adevărul. Fusese de-a dreptul veselă în întuneric, chiar şi atunci când acesta era luminat de fulger şi sfâşiat de tunet. Pe când sora ei cu mulţi ani mai în vârstă, Manda, se ghemotocea speriată sub cuverturi, micuţa Lisey şedea în capul patului, sugându-şi degetul mare şi cerând să aducă cineva lanterna ca să-i citească o poveste. Îi spusese asta lui Scott odată, iar el îi luase mâinile şi replicase: „Tu vei fi lumina *mea,* atunci. Fii lumina *mea,* Lisey." Şi ea încercase să fie, dar…

— Eram într-un loc întunecat, murmură ea, stând în studioul lui pustiu cu *U-Tenn Nasbvillereview* în mâini. Tu ai spus asta, Scott?

Tu ai spus-o, nu?

„Eram într-un loc întunecat şi tu m-ai găsit. Tu m-ai salvat."

Poate că-n Nashville chiar aşa fusese. Nu însă şi-n cele din urmă.

„Tu m-ai salvat întotdeauna, Lisey. Ţi-aminteşti prima noapte când am rămas acasă la tine?"

Şezând acum cu cartea în poală, Lisey zâmbi. Sigur că-şi amintea. Ce-şi aducea ea cel mai bine aminte era *schnapps-ul* de mentă, care-i dăduse acid la stomac. Iar el avusese probleme mai întâi să intre şi apoi să-şi menţină erecţia, deşi, în cele din urmă, totul mersese bine. Ea pusese asta pe seama băuturii. Doar mai târziu îi mărturisise el că *niciodată* nu-i mai reuşise până la ea: ea fusese prima pentru el, ea fusese singura şi orice poveste îi spusese vreodată ei sau oricui altcuiva despre destrăbălată lui viaţă sexuală din adolescenţă, homo şi heterosexuală, fusese o minciună. Dar Lisey?

Lisey îl văzuse ca pe un proiect neterminat, un lucru de făcut înainte de culcare. Să dădăcească maşina de spălat vase cât timp ţinea partea zgomotoasă a ciclului de spălare; să pună caserola Pyrex la muiat; să i-o sugă tânărului scriitor promiţător până ce i se întăreşte cât de cât.

„După ce am terminat şi tu te-ai culcat, am rămas treaz şi am ascultat ceasul de pe noptiera ta şi vântul de afară şi am înţeles că sunt într-adevăr acasă, că acasă înseamnă pentru mine să fiu în pat cu tine, şi că ceva care se apropia în întuneric dispăruse brusc. Nu mai putea rămâne. Fusese izgonit. Ştia cum să revină, eram conştient de asta, dar nu mai putea rămâne, iar eu puteam dormi în pace. Mi se umfla inima de recunoştinţă. Cred că a fost primul sentiment de recunoştinţă pe care l-am încercat vreodată. Am stat acolo lângă tine şi lacrimile mi se rostogoleau pe ambele părţi ale feţei şi cădeau pe pernă. Te-am iubit atunci şi te iubesc acum şi te-

am iubit în fiecare secundă scursă de atunci şi până acum. Nu-mi pasă dacă mă înţelegi. Înţelegerea e mult supraevaluată, însă nimeni nu găseşte vreodată destulă siguranţă.

N-am uitat niciodată cât de sigur m-am simţit atunci când arătarea aceea a dispărut din întuneric."

— Premiul lui tati era un sărut.

Lisey o spuse cu glas tare de data aceasta şi, chiar dacă era cald în biroul gol, ea tremură. Încă tot nu ştia ce înseamnă, dar era destul de sigură că-şi amintea când îi spusese Scott că premiul lui tati era un sărut, că ea a fost prima pentru el şi că nimeni nu găseşte vreodată destulă siguranţă: cu puţin înainte să se căsătorească. Ea îi dăduse toată siguranţa pe care ştia cum s-o dea, însă nu fusese destulă.

În cele din urmă, arătarea lui Scott se întorsese după el — arătarea pe care el o întrevedea uneori în oglinzi şi pahare, arătarea pestriţă pe o parte. Lunganul.

Lisey se uită de jur împrejurul său, pentru o clipă speriată, şi se întrebă dacă n-o privea în clipa aceea.

2

Deschise *U-Tenn Nashville 1988 Review*. Pârâitul cotorului fu ca o împuşcătură. O făcu să strige de surprindere şi să scape cartea.

Apoi râse (puţin tremurat, e adevărat).

— Lisey, toanto.

De data aceasta căzu o bucată de ziar împăturită, îngălbenită şi fragilă la atingere. Ceea ce despături era o fotografie difuză, cu legendă cu tot, înfăţişând un individ cam de treizeci şi trei de ani care arăta mult mai tânăr, graţie minei sale năuce. În mâna dreaptă ţinea o lopată cu coadă scurtă şi lamă de argint. Pe aceasta fuseseră gravate cuvinte ilizibile în fotografie, însă Lisey îşi amintea care erau:

Tânărul se… ei bine… *se holba* la lopata aceasta, şi Lisey ştia nu doar după chip, ci şi după poziţia stranie a corpului său deşirat, că habar n-avea ce vedea. Putea fi un obuz de artilerie, un bonsai, un detector de radiaţii sau un porcuşor de porţelan cu o fantă în spate pentru introducerea monedelor; putea fi o cravaşa, un filacteriu stând mărturie pentru palpitul iubirii sau o pălărie cloş făcută din piele de coiot. Putea fi penisul poetului Pindar. Tânărul era prea năucit ca să-şi dea seama. Şi ar fi fost dispusă să parieze că nu era conştient nici de persoana care-i strângea mâna stângă, încremenită pe ea pe vecie în roiurile de puncte negre ale fotografiei. Era un bărbat în uniformă de agent de circulaţie, care semăna cu un costum de bal mascat: fără pistol, dar cu bandulieră Sam Browne şi cu ceea ce, râzând şi făcând ochii mari, Scott ar fi numit „orificiu de o *enormitate* perfectă". Avea de asemenea un surâs de o enormitate perfectă întipărit pe buze, genul acela de rânjet „Doamne, Ţie-ţi mulţumesc", care spunea: *Fiule, n-o să mai fie nevoie niciodată să-ţi plăteşti vreun pahar în orice bar s-ar*

întâmpla să fiu şi eu, atâta vreme cât oi avea un dolar să zornăi d-altu'. În planul secund îl putea vedea pe Dashmiel, micuţul fanfaron sudist care o rupsese la sănătoasa. Roger C. Dashmiel, îşi aminti ea, cu C-ul ăla majuscul care venea de la „căcăcios".

Oare ea, micuţa Lisey Landon, îl văzuse pe fericitul poliţist de campus strângând mâna tânărului nedumerit? Nu, dar… hei…

Heeeei, flăcăi… uitaţi acilea… vreţi o imagine scoasă din realitate care să fie pe măsura unor viziuni de basm cum ar fi cea a lui Alice căzând prin vizuina iepurelui sau a unei broaşte râioase cu joben conducând un automobil? Atunci, ia uitaţi-vă la *asta,* în partea stângă a pozei.

Lisey se aplecă până ce aproape că atinse cu nasul fotografia îngălbenită, ruptă din *American,* ziarul din Nashville. În încăpătorul sertar din mijloc al mesei principale de lucru a lui Scott se afla o lupă. O văzuse în multe rânduri, păstrată în locul care-i fusese atribuit între cel mai vechi pachet de ţigări Herbert Tareyton nedesfăcut din lume şi cel mai vechi clasor cu timbre verzi S&H nefolosite din lume. Ar fi putut-o lua de acolo, dar nu se sinchisi.

Nu-i trebuia ajutorul ei ca să confirme ceea ce vedea: o jumătate de mocasin maro. Jumătate de mocasin din piele de Cordoba, mai exact, cu toc puţin ridicat. Îşi amintea foarte bine mocasinii aceia.

Cât de comozi fuseseră! Şi chiar că se mişcase multişor în ziua aceea, nu? În momentul când se declanşase infernul nu-l văzuse pe poliţistul vesel sau pe tânărul buimăcit (Tony, era sigură, acela din *Toneh ici dă faţă o să scrie un text),* aşa cum nu-l observase nici pe Dashmiel, căcănarul ăla de sudist fript. În momentul acela toţi încetaseră să mai conteze pentru ea, toată şleahta lor fotată. Pe atunci avea doar un singur lucru în gând, pe Scott. Nu putea să se fi aflat la mai mult de trei metri, dar ea ştiuse că, dacă nu ajunge numaidecât la el, gloata din jurul lui ar fi izolat-o afară… iar dacă era izolată afară, gloata l-ar fi putut omorî. L-ar fi omorât cu iubirea ei periculoasă şi cu îngrijorarea vorace. Şi ce mama mă-sii, Violet, poate că oricum era pe moarte. Şi dacă s-ar fi întâmplat asta, voia să-i fie alături în ultima clipă. Atunci când s-ar fi „dus", după cum ar fi spus cei din generaţia mamei şi tatălui ei.

— Eram *sigură* c-o să moară, îi zise Lisey camerei tăcute şi însorite, matahalei prăfuite şi sinuoase a şarpelui de cărţi.

Aşa că alergase spre soţul ei căzut, iar fotograful de la ziar care se afla acolo doar ca să facă poza obligatorie cu oficialităţile colegiului şi un faimos autor venit pentru inaugurarea şantierului cu cazmaua de argint, ritualica Primă Lopată de Pământ în locul unde avea să se ridice noua bibliotecă — ajunsese să facă o fotografie mult mai dinamică, nu-i aşa? Aceea era o poză de *primă pagină,* poate chiar o poză de *referinţă,* genul acela care te face să te opreşti cu lingura plină

de cereale la jumătatea distanţei dintre bol şi gură, să picure peste mica publicitate, ca fotografia lui Oswald cu mâinile pe pântece şi cu gura deschisă într-un ultim strigăt de moarte, genul acela de imagine încremenită pe care n-o uiţi niciodată. Numai Lisey avea să-şi dea vreodată seama că în poză apărea şi soţia scriitorului. Mai precis, apărea tocul unuia dintre mocasinii săi.

Legenda de sub fotografie spunea:

Căpitanul S. Heffernan de la U-Tenn Campus Security îl felicită pe Tony Eddinton, care a salvat viaţa celebrului autor aflat în vizită Scott Landon cu numai câteva secunde înainte să fie făcută fotografia de faţă.

„E un adevărat erou", a spus cpt. Heffernan. „Nimeni nu se afla destul de aproape să poată interveni." (Articole pe larg la p. 4, p. 9)

De-a lungul marginii stângi era o însemnare destul de lungă într-o caligrafie pe care n-o recunoştea. Pe marginea dreaptă erau două rânduri cu scrisul alungit al lui Scott, primul rând fiind puţin mai lung decât al doilea… şi o săgeată mică, Dumnezeule mare, indicând mocasinul! Ştia ce însemna săgeata; Scott îl recunoscuse.

Cuplat cu povestea soţiei sale — s-o numim Lisey şi Nebunul, emoţionanta istorisire a unei aventuri adevărate — el înţelesese toiul. Şi era furios? Nu. Fiindcă ştiuse că soţia lui nu s-ar fi înfuriat.

Ştiuse că ea ar fi găsit-o comică, şi *era* comică, să mori de râs, nu alta, aşa că de ce oare se simţea ea în pragul lacrimilor? Niciodată în *viaţa* ei nu fusese atât de surprinsă, nedumerită şi depăşită de propriile-i emoţii ca în acele ultime câteva zile.

Lăsă să cadă tăietura din ziar peste carte, temându-se că o bruscă năvală a lacrimilor ar putea-o dizolva de-a dreptul, aşa cum saliva dizolvă vata de zahăr în gură. Îşi făcu palmele căuş la ochi şi aşteptă.

Când fu sigură că n-o vor podidi lacrimile, luă bucata de ziar şi citi ceea ce scrisese Scott:

Trebuie să i-o arăt lui Lisey! Ce bine o să râdă.

Dar o să-nţeleagă? (Sondajul nostru de opinie spune da!)

Transformase punctul semnului de exclamaţie într-o solară faţă zâmbitoare în stilul anilor şaptezeci, ca pentru a-i ura o zi frumoasă. Iar Lisey înţelese. Optsprezece ani mai târziu, dar ce dacă? Amintirea e un lucru relativ.

Foarte zen, cosăşel, ar fi spus Scott.

— Zen, *sebmen.* Cine ştie ce s-a ales de Tony, uite ce mă-ntreb eu. Salvatorul celebrului Scott Landon.

Râse, şi lacrimile care i se formaseră în ochi i se vărsară pe obraji.

Roti fotografia în sens contrar acelor de ceasornic şi citi celălalt mesaj, cel lung.

Dragă Scott (dacă mi-e permis): M-am gândit că veţi dori fotografia asta cu C. Anthony («Tony „) Eddington III, tânărul absolvent care v-a

salvat viaţa. U-Tenn îi va aduce un omagiu, desigur; am considerat că poate veţi dori şi dumneavoastră să-l contactaţi. Adresa lui este Coldview Avenue nr. 748, Nashville North, Nashville, Tennessee, 37235- Domnul Eddington, «sărman, dar mândru", provine dintr-o familie bună din sudul statului Tennessee şi excelează în domeniul poeziei. Veţi dori desigur să-i mulţumiţi (şi poate să-l recompensaţi) aşa cum veţi crede de cuviinţă.

Cu respect, domnule, rămân al dumneavoastră, Roger C. Dashmiel, Prof. Asoc, Dep. Engleză, Universitatea Tennessee, Nashville.

Lisey mai citi asta o dată, de două ori („de trei ori doaaamnă"[5], ar fi cântat Scott în momentul acesta), încă zâmbind, dar acum cu o amară combinaţie de uluire şi tardivă înţelegere. Probabil că Roger Dashmiel nu pricepuse ce se întâmplase mai mult decât poliţistul campusului. Ceea ce însemna că-n lumea asta mare şi rotundă existau doar doi oameni care cunoşteau adevărul despre cele întâmplate în după-amiaza cu pricina: Lisey Landon şi Tony Eddington, tipul care avea *să scrie un text* pentru revista de sfârşit de an. Era posibil ca nici „Toneh" însuşi să nu-şi fi dat seama ce se întâmplase după ce fusese întoarsă prima lopată ceremonială de pământ. Poate că se aflase într-o stare de leşin indusă de teamă. Ia gândeşte-te: *s-ar putea să creadă cu adevărat că l-a salvat pe Scott Landon de la moarte.*

Nu. Nu credea asta. Ceea ce credea ea era că tăietura aceea din ziar şi mesajul linguşitor mângâlit de Dashmiel erau modul său de, i se răzbuna pe Scott pentru… pentru ce?

Pentru că fusese de-a dreptul politicos?

Pentru că se uitase la *Monsieur de Litterature* Dashmiel şi nu-l văzuse?

Pentru că era un scriitor sensibil şi bogat care avea să primească un cec de cincisprezece mii de dolari fiindcă spunea câteva cuvinte înălţătoare şi răsturna o lopată de pământ? Pământ *dinainte răscolit,* pe deasupra?

Toate lucrurile astea. Şi altele. Lisey credea că, după Dashmiel, într-o lume mai dreaptă şi mai echilibrată, poziţiile lor s-ar fi inversat; că el, Roger Dashmiel, ar fi fost centrul interesului lumii intelectuale şi al adulaţiei studenţilor, în vreme ce Scott Landon — fără. A mai pomeni şi de şoricelul ăla de soţie a lui care nu s-ar fi băşit nici dacă i-ar fi depins viaţa de asta — ar fi fost cel care s-ar fi spetit în pepiniera campusului, mereu făcând diligente, testând vânturile politicii departamentale şi dându-se peste cap să mai primească o mărire de salariu.

— Orice-ar fi fost, nu i-a plăcut de Scott şi aşa s-a răzbunat, le declară pe un ton de pildă încăperilor goale şi însorite de deasupra grajdului cel lung. Cu asta… o bucată de ziar scrisă cu cerneală veninoasă.

Reflectă o clipă la această idee, apoi izbucni în hohote de râs vesel, lovindu-se cu mâinile pe partea plată a pieptului, deasupra sânilor.

Când îşi reveni cât de cât, întoarse paginile revistei până ce găsi articolul pe care-l căuta: CEL MAI CUNOSCUT ROMANCIER AMERICAN INAUGUREAZĂ UN VECHI VIS:

BIBLIOTECA. Autorul era Anthony Eddington, cunoscut şi drept Toneh. Şi, în vreme ce-l citea pe diagonală, Lisey descoperi că era totuşi capabilă de mânie. Chiar de furie. Căci nu se spunea nicăieri cum se sfârşiseră festivităţile din ziua aceea şi, la o adică, nici despre presupusul eroism al autorului articolului nu scria nimic. Singura aluzie la faptul că ceva o luase complet razna apărea în rândurile de încheiere: „Discursul domnului Landon de după prima palmă de pământ răsturnată şi lectura sa planificată pentru seara aceea în salonul studenţilor au fost anulate din pricina unor evenimente neprevăzute, dar sperăm să-l reîntâlnim pe acest gigant ai literaturii americane în campusul nostru cât de curând.

Poate la tăierea panglicii, când Biblioteca Shipman îşi va deschide porţile, în 1991!”

Aducându-şi aminte că era vorba despre o publicaţie academică, pentru numele lui Dumnezeu, de un costisitor volum legat în carton lucios care se trimitea prin poştă foştilor absolvenţi probabil plini de bani, reuşi oarecum să-şi risipească furia; chiar credea că *U-Tenn Review* ar fi permis acelui scrib năimit de mâna a doua să povestească sângeroasa întâmplare din ziua aceea? Oare câţi dolari ai foştilor absolvenţi ar fi adus *asta* în bugetul facultăţii? O ajuta de asemenea să-şi aducă aminte că până şi Scott ar fi găsit povestea comică… dar nu foarte mult. Scott, în definitiv, nu era acolo s-o cuprindă cu braţul, s-o sărute pe obraz, să-i distragă atenţia ciupind-o uşor de vârful unui sân şi spunându-i că pentru orice lucru există un anotimp — vremea cultivării, vremea culesului, vremea legării şi, de asemenea, vremea dezlegării, mda, sigur că da.

Scott, naiba să-l ia, plecase. Şi…

— Şi a *sângerat* pentru voi toţi, murmură ea cu o voce indignată, care semăna înfricoşător de mult cu a Mandei. Aproape că a *murit* pentru voi toţi. E aproape un miracol celest că nu s-a întâmplat.

Şi Scott îi vorbi din nou, aşa cum îi venea lui să facă. Lisey ştia că era doar ventrilocul din ea cel care-i imita vocea — cine-l iubise cel mai mult sau şi-o amintea mai bine? — însă nu asta era *senzaţia* pe care i-o lăsă. Îl simţea chiar pe *el*.

Tu ai fost miracolul meu, zise Scott. *Tu ai fost miracolul meu celest. Nu doar în ziua aia, ci întotdeauna. Tu ai fost cea care a ţinut întunericul la distanţă, Lisey. Tu ai strălucit.*

— Îmi imaginez c-au fost momente când aşa ai gândit, zise ea absentă.

fost cald, nu-i aşa?”

Da. Fusese cald. Dar nu *doar* cald. Fusese…

— Umed, zise Lisey. *Înăbuşitor.* Şi am avut un presentiment rău încă de la început.

Aşezată în faţa şarpelui de cărţi, cu *U-Tenn Nashville 1988 Review* deschisă în poală, Lisey avu o trecătoare, dar luminoasă viziune cu bunica D, care dădea de mâncare găinilor demult, la fermă.

— În baie, acolo am început să mă simt cu adevărat rău. Fiindcă am spart

3

Se tot gândeşte la sticlă, la fotata aia de sticlă spartă. Asta, desigur, când nu se gândeşte la cât de mult i-ar plăcea să se ascundă de căldura aceasta.

Lisey stă în spatele şi puţin spre dreapta lui Scott, cu mâinile sfios împreunate în faţă, urmărindu-l cum îşi ţine echilibrul într-un picior, în vreme ce pe celălalt îl sprijină pe lopata mică şi ridicolă, cu lama pe jumătate îngropată în pământul afânat adus în mod evident acolo pentru acea ocazie festivă. Ziua e înnebunitor de călduroasă, înnebunitor de umedă, înnebunitor de înăbuşitoare, iar mulţimea strânsă nu face decât să înrăutăţească lucrurile. Spre deosebire de oficialităţi, băgătorii de seamă nu sunt îmbrăcaţi nici pe departe în hainele lor cele mai bune şi, chiar dacă jeanşii şi şorturile şi pantofii sport nu le oferă cine ştie ce confort în aerul ca o pătură udă, Lisey îi invidiază aşa cum stă ea acolo, în faţa lor, clocindu-se în căldura dogoritoare, ca de cuptor, a acelei după-amiezi din Tennessee. E stresant şi numai să stea de decor, îmbrăcată în hainele ei cele mai bune de vară, şi să-şi facă griji că-n scurt timp transpiraţia îi va ieşi sub forma unor cercuri întunecate la subsuoară, pătându-i pânza de in maro-deschis a topului pe care-l poartă peste bluza albastră de mătase artificială. Are pe ea un sutien nemaipomenit pentru vremea caniculară, însă tot o cam roade pe sub ţâţe, cât se poate de supărător. Zile pline de fericire, iubimeu!

Scott, între timp, continuă să-şi menţină echilibrul într-un picior, cu părul prea lung la spate — trebuie tuns neapărat; ştie că soţul ei, atunci când se priveşte în oglindă, vede o vedetă de muzică rock, însă ea nu vede decât un vagabond fotat, scos parcă dintr-un cântec de Woody Guthrie — suflând în ocazionala pală de vânt încins. Se dovedea băiat de treabă în vreme ce fotograful i se învârtea în jur, în căutarea unui unghi potrivit. Un băiat de treabă *dat naibii.*

E flancat la stânga de un tip pe nume Tony Eddington, care avea să scrie despre toată acea tărăşenie fericită pentru cine ştie ce publicaţie, iar la dreapta de gazda care suporta cheltuielile, un bărbat robust de la catedra de limbă engleză, pe nume Roger Dashmiel.

Acesta era unul dintre oamenii aceia care par mai în vârstă decât

sunt, şi nu doar fiindcă au pierdut prea mult păr sau fiindcă au făcut burta prea mare, ci pentru că insistă să-şi aroge o importanţă aproape sufocantă. Lui Lisey, până şi vorbele sale de duh îi sunau ca o lectură cu voce tare a clauzelor dintr-o poliţă de asigurare.

Ceea ce înrăutăţeşte lucrurile este faptul că lui Dashmiel nu-i place de soţul ei. Lisey simţise asta imediat (nici nu e greu, pentru că majoritatea bărbaţilor chiar *îl plac),* lucru care i-a oferit ceva asupra căruia să-şi concentreze neliniştea. Pentru că *este* neliniştită, este neliniştită cu asupra de măsură. A încercat să-şi spună că de vină sunt doar umiditatea şi norii adunaţi la apus, care pregăteau în după-amiaza aceea puternice furtuni cu tunete sau poate chiar tornade: ceva legat de presiunea atmosferică scăzută. Insă barometrul nu arăta asta în Mâine, când a coborât din pat dimineaţa la şapte fără un sfert; era deja o frumoasă zi de vară, cu soarele tocmai răsărit scânteind într-un trilion de picături de rouă presărate în iarba ce despărţea casa de studioul lui Scott. Niciun nor pe cer: era ceea ce tatăl ei, bătrânul Dandy Dave Debusher, ar fi numit „zi ca o adevărată omletă cu şuncă". Şi totuşi, din clipa când a atins cu tălpile podeaua de stejar a dormitorului şi gândurile i-au zburat la călătoria pe care o aveau de făcut la Nashville — plecarea spre aeroportul Portland la opt, decolarea cu un avion Delta la nouă şi patruzeci inima i s-a îngreunat de spaimă şi stomacul gol de dimineaţă, care de obicei n-o sâcâia, i s-a strâns de o teamă nelămurită. Întâmpinase aceste senzaţii cu o consternare surprinsă, pentru că de obicei c*ând ea* să călătorească, mai ales cu Scott: să şadă amândoi umăr la umăr ca nişte adevăraţi tovarăşi de viaţă, el cu cartea lui deschisă, ea cu cartea ei. Uneori îi citea el un pasaj din a sa, alteori îi citea ea. Din când în când, Lisey îi simţea atenţia şi ridica ochi, descoperindu-i privirea. Privirea lui solemnă. De parcă ea încă ar mai fi reprezentat un mister pentru el. Da, şi uneori aveau loc turbulenţe, dar îi îi plăceau şi astea. Era ca o tură pe căluşeii de la bâlciul Topsham, când ea şi surorile ei erau tinere, o tură pe Ceştile Ameţitoare şi pe Şoarecele Sălbatic. Nici pe Scott nu-l deranjau perioadele de turbulenţe. Ţinea minte în mod special o aterizare la Denver — vânturi puternice, nori de furtună, mici avioane de curse scurte ale liniilor aeriene Capul Morţii umplând tot cerul — când îl văzuse pe Scott hurducându-se în scaun ca un copil care are nevoie la baie, cu un surâs dement pe buze. Nu, cursele care-l speriau pe Scott erau cele line, în picaj, pe care le făcea uneori în toiul nopţii. Uneori vorbea cu luciditate, zâmbind, chiar — despre lucrurile pe care le poţi vedea pe ecranul unui televizor închis. Sau într-un pahar pentru tărie, dacă-l ţineai înclinat aşa cum trebuie. O speria rău de tot să-l audă cum vorbeşte aşa. Pentru că era o nebunie şi pentru că, într-un fel, ştia la ce se referea, ştia chiar dacă nu voia s-o ştie.

Aşa că nu presiunea atmosferică scăzută o supărase şi cu siguranţă

nu fusese nici perspectiva de a urca într-un avion. Dar în baie, când a întins mâna să aprindă becul de deasupra chiuvetei, lucru pe care-l făcuse fără probleme zi de zi, în toţi cei opt ani cât locuiseră pe Sugar Top Hill — adică de aproximativ trei mii de zile, mai puţin timpul petrecut în călătorii — a lovit cu dosul palmei paharul de sticlă în care ţineau periuţele de dinţi şi l-a răsturnat pe gresie, unde s-a spart în aproximativ trei mii de cioburi stupide.

— Scoate foc pe cur şi păstrează fotatele *chibrituri* pentru mai târziu! a exclamat, speriată şi iritată de starea pe care o trăia… căci ea nu credea în semne rău prevestitoare, în niciun caz ea, Lisey Landon, soţia scriitorului, şi nici micuţa Lisey Debusher de pe Sabbatus Road din Lisbon Falls. Semnele rău prevestitoare erau pentru irlandezii săraci lipiţi pământului.

Scott, care tocmai se întorsese în dormitor cu două căni de cafea şi o farfurie de pâine prăjită cu unt, s-a oprit ca trăsnit.

— Ce ai spart, iubimeu?

— Nimic care să fi ieşit din curul câinelui, i-a răspuns ea, apoi a fost oarecum surprinsă. Aceea era una dintre vorbele bunicii Debusher, iar bunica D *chiar* credea în semne, însă bătrâna irlandeză ajunsese pe năsălie când Lisey nu avea decât patru ani. Era oare posibil să şi-o mai amintească? Aşa se părea, căci, după cum rămăsese acolo, uitându-se în jos la cioburile paharului pentru periuţe de dinţi, adevărata *însemnătate* a semnului aceluia rău prevestitor i-a venit în minte, i-a venit odată cu glasul dogit de tutun al bunicii D… şi-i mai răsună şi acum în urechi, pe când stă şi se uită la soţul ei făcând pe băiatul de treabă, îmbrăcat în cel mai uşor dintre sacourile lui sport (pe care-l va uda totuşi de transpiraţie la subsuori).

„Cioburi dimineaţa, inimi ciobite seara.”

Aceasta era scriptura bunicii D, sigur că da, ţinută minte cel puţin de o fetiţă, înmagazinată înaintea zilei în care bătrâna căzuse moartă în curtea găinilor, cu un mârâit în gât, cu şorţul legat la brâu, plin de grăunţe Blue Bird, şi o pungă cu tutun de mestecat Beechnut vârât în mânecă.

Aşadar.

Nu e vorba de căldură, de drum sau de individul ăla Dashmiel, care ajunsese să dirijeze orchestra doar pentru că şeful catedrei de engleză se afla în spital ca urmare a unei intervenţii chirurgicale de urgenţă pentru extirparea vezicii biliare, făcute cu o zi în urmă. E vorba doar de un *pahar de sticlă*… fotat… şi de legătura lui cu vorbele unei bunici irlandeze moarte demult. Iar partea comică (după cum va evidenţia Scott mai târziu) e că astea îi sunt îndeajuns ca să stea ca pe ace. Îndeajuns ca s-o facă să se simtă cel puţin semiparalizată.

Uneori, îi va spune el nu la multă vreme după aceea, vorbind de pe un pat de spital (a, dar atât de uşor ar fi putut ajunge pe năsălie, după

atâtea nopţi de veghe, pline de prea multe gânduri), vorbind în noua lui voce şoptită, obosită, *uneori îndeajuns pur şi simplu nu e îndeajuns. După cum se spune.*

Iar ea ştie foarte bine ce înseamnă asta.

4

Roger Dashmiel are şi el porţia lui de probleme azi, Lisey o ştie bine, însă asta tot n-o face să-l placă mai mult. Chiar dacă exista vreun plan scris pentru ceremonia aceasta, profesorul Hegstrom (cel cu criza care a dus la operaţia de vezică) era prea ameţit de anestezice ca să-i spună lui Dashmiel sau oricui altcuiva ce şi unde se află. Dashmiel ştie prin urmare doar puţin mai multe decât ora desfăşurării evenimentului şi o distribuţie a personajelor, dintre care cel mai important este un scriitor faţă de care a manifestat antipatie încă din prima clipă. Când micul grup de oficialităţi a părăsit Clădirea Inman, pentru a face scurta deplasare pe jos spre locul viitoarei Biblioteci Shipman, Dashmiel i-a spus lui Scott că vor fi nevoiţi, mai mult sau mai puţin, să improvizeze. Scott a ridicat binevoitor din umeri. Îi convenea perfect. Pentru Scot Landon, improvizaţia era un mod de viaţă.

— O să vă prezint eu, l-a asigurat omul pe care, după ani şi ani, Lisey avea să-l numească în gând „claponul sudist fript".

Asta în timp ce se îndreptau spre terenul ars de soare pe care avea să se înalţe noua bibliotecă (în dashmieleză, cuvântul se pronunţă *bibliotecă)*. Fotograful însărcinat să imortalizeze toate astea se agita necontenit, ba în faţă, ba în spate, ba încoace, ba încolo, apăsând întruna declanşatorul aparatului, activ ca un ţânţar. Ceva mai în faţă, Lisey vedea un morman dreptunghiular de pământ maroniu, proaspăt, cu dimensiuni cam de trei metri pe unu şi jumătate, estima ea, adus cu vreo camionetă în dimineaţa aceea, judecând după aspectul lui aproape uscat. Nimeni nu se gândise să instaleze un umbrar, iar suprafaţa pământului proaspăt dobândise deja un luciu cenuşiu.

— *Ar fi bine* s-o facă cineva, i-a răspuns Scott.

Folosise un ton vesel, însă Dashmiel se încruntase de parcă l-ar fi rănit cu cine ştie ce calomnie nemeritată. Apoi, cu un suspin din toţi rărunchii, a ţinut să continue:

— După prhezentarhe, urhmează aplauze…

— Aşa cum ziua vine după noapte, a murmurat Scott.

— … Iarh după aceea, dumneavoasthră o să rhostiţi câteva vohbe, a încheiat Dashmiel.

Dincolo de porţiunea de teren încins şi desţelenit care aştepta construcţia bibliotecii, se întindea în bătaia soarelui, acoperită de tremurul aerului cald, o parcare proaspăt pavată, toată numai asfalt neted şi linii de un galben strident. Pe latura ei îndepărtată, Lisey vedea undele fantastice ale unei ape inexistente.

— Plăcerea va fi de partea mea, a spus Scott.

Invariabilul calm al răspunsurilor sale părea să-l îngrijoreze pe Dashmiel.

— Sperh că nu veţi dorhi să vorhbiţi *prhea* mult la inagurharhea şantierhului, i-a mai spus lui Scott pe când se apropiau de zona împrejmuită cu sfoară.

Aceasta fusese ţinută liberă, însă mulţimea de oameni era destul de mare încât să se întindă aproape până la parcarea de dincolo de ea. O altă mulţime, şi mai mare, îi urmărise pe Dashmiel şi pe soţii Landon de la Clădirea Inman. În scurt timp, cele două aveau să se contopească, iar lui Lisey — pe care de obicei n-o deranjau mulţimile mai mult decât o deranjau turbulenţele la şase mii de metri altitudine — nu i-a plăcut nici lucrul ăsta. Avea senzaţia că prezenţa atâtor oameni într-o zi caniculară ar fi putut aspira tot aerul din atmosferă. O idee total tâmpită, dar…

— E extrhaordinarh de cald, chiarh şi pentrhu Nashville în august, nu ţi se pare, Toneh?

Tony Eddington clătină îndatoritor din cap, dar nu spuse nimic.

Singurul său comentariu de până acum fusese să-l prezinte pe neobositul fotograf dănţuitor ca fiind Ştefan Queensland de la *Nashville American* — dar şi absolvent al U-Tenn Nashville, promoţia ’85.

— Sper să-i daţ’ o mână d-ajutor, dac-oţ’ putea, îi rugase Tony Eddington pe Scott când porniseră spre şantier.

— Vă veţi încheia rhemarhcile, a zis Dashmiel, şi va urhma un nou rhopot de aplauze. *Apoi,* domnule Landon…

— Scott.

Dashmiel declanşase un zâmbet strâmb, care nu ţinuse decât o clipă.

— Apoi, *Scott,* vei continua şi vei rhăsturhna acea prhimă şi decisivă lopathă de phământ.

Rhăsturhna? Prhimă? Phământ? I-a trecut lui Lisey prin gând şi abia după aceea şi-a dat seama că Dashmiel era foarte probabil să fi spus că va *răsturna acea primă şi decisivă lopată de pământ* în stilul său tărăgănat, aproape incredibil, din Louisiana.

— Totul sună minunat, i-a răspuns Scott, şi doar pentru atât a mai avut timp, fiindcă ajunseseră deja la destinaţie.

5

Pesemne că încă o oboseşte imaginea paharului spart — sentimentul acela de *piază-rea* — însă mormanul de pământ adus acolo i se pare că seamănă cu un mormânt: dimensiuni imense, ca pentru un uriaş. Cele două mulţimi se îmbină în jurul lui şi dau naştere, în mijloc, unui efect de cuptor aspirant. Doi agenţi de securitate ai campusului stau fiecare la câte un capăt al barierei ornamentale din şnur de mătase, pe sub care au trecut, aplecându-se, Dashmiel, Scott şi „Toneh”

Eddington. Queensland, fotograful, dansează neîncetat cu aparatul său Nikon ridicat la ochi. *Un Weegee[6] în devenire,* îşi spuse Lisey, dându-şi seama că-l invidiază. Omul e atât de liber, fremătând ca un ţânţar în arşiţă; are douăzeci şi cinci de ani şi încă-i funcţionează toate angrenajele. Insă Dashmiel se uită la el cu o nelinişte crescândă, pe care Queensland se preface că nu o observă, ne intenţionând să se oprească decât după ce va obţine instantaneul dorit. Lisey crede că acesta e unul în care Scott apare singur, cu piciorul pe lopata aceea prostească de argint, cu părul suflat în spate de vânt. În orice caz, Weegee Junior lasă în cele din urmă jos uriaşul aparat şi se întoarce în spate, până la marginea mulţimii.

Şi acolo, în vreme ce urmăreşte retragerea lui Queensland cu o privire oarecum visătoare, îl vede Lisey pentru prima oară pe nebun.

Arată, după cum avea să scrie mai târziu un reporter local, „ca John Lennon în ultimele zile ale idilei sale cu heroina — ochi goliţi de expresie, dar atenţi, într-un straniu şi neliniştitor contrast cu faţa-i altfel melancolică, de copil".

În clipa aceea, pe lângă părul blond, revărsat în valuri, al tipului, Lisey nu observă mare lucru. N-o interesează prea mult oamenii veniţi să asiste în ziua aceea. Vrea doar să se termine totul, ca să poată găsi o toaletă undeva, în clădirea Departamentului de Engleză, dincolo de parcare, şi să-şi scoată chiloţii rebeli din crăpătura fundului. Mai simte nevoia să se şi uşureze, însă, în momentul de faţă asta-i o problemă încă nu atât de presantă.

— Doamnelor şi domnilor! rosteşte Dashmiel cu un glas impunător. Am deosebita plăcerhe să vi-l prezint pe domnul Scott Landon, autorul rhomanelorh *Relicve,* câştigătorh al Prhemiului Pulitzer, şi *Mama cabotierului,* carhe i-a adus Prhemiul Naţional pentrhu Literhaturhă. A venit tocmai din Mâine împrheună cu încântătoarhea sa soţie Lisa, ca să inaugurheze constrhucţia — aşa e, chiarh se-ntâmplă — prhoprhiei noastrhe Biblioteci Shipman.

Scott Landon, oameni buni! Să-i oferhim o prhimirhe aşa cum ştim noi în Nashville!

Mulţimea aplaudă numaidecât *con brio.* Încântătoarea lui soţie li se alătură, bătând din palme, uitându-se la Dashmiel şi spunându-şi: *A câştigat Premiul Naţional pentru* Fata Cabotierului.

lira fata, *nu* mama. *Şi cred că o ştiai foarte bine. Cred că ai încurcat-o intenţionat. De ce nu-ţi place de el, mojicule?*

Apoi aruncă din întâmplare o privire dincolo de el şi, de data aceasta, *chiar* îl observă pe Gerd Allen Cole, stând acolo cu părul blond fabulos răsfrânt peste sprâncene şi cu mânecile unei cămăşi albe, mult prea mare pentru el, suflecate până la bicepşii subdezvoltaţi. Poalele cămăşii sunt scoase din pantaloni şi atârnă aproape până la genunchii albiţi ai jeanşilor. În picioare poartă

bocanci cu catarame laterale. Lisey e de părere că-i fierbeau picioarele în ei. În loc să aplaude, Blondinul îşi ţine mâinile împreunate cu hectare în faţă şi are un zâmbet dulce-înfiorător pe buzele care se mişcă încet, ca într-o rugăciune. Se uită ţintă la Scott fără să-şi fii cască măcar o clipă privirea. Lisey îl categoriseşte imediat. Cei ca el sunt indivizi — aproape întotdeauna bărbaţi — pe care ea îi consilieră „admiratorii lui Scott din adâncul spaţiului". Aceştia au multe zile zis. Vor să-l apuce de braţ şi să-i spună că ei înţeleg mesajul semeţ din cărţile sale; înţeleg că acestea sunt de fapt ghiduri către Dumnezeu, Satan ori, cine ştie, poate chiar către Evangheliile Gnostice. Pe fanii din adâncul spaţiului îi interesează scientologia şi numerologia sau (într-un rând) Minciunile Cosmice ale lui Hrigham Young. Uneori, ei vor să vorbească despre alte lumi. Cu doi ani în urmă, un admirator din adâncul spaţiului făcuse autostopul taman din Texas până-n Mâine doar ca să discute cu Scott despre *ceea.* Ce el numea *remanente.* Acestea erau de găsit cel mai adesea, spusese el, pe insulele nelocuite din emisfera sudică. Ştia bine că despre ele scrisese Scott în *Relicve.* Îi arătase cuvintele subliniate, rare demonstrau lucrul acesta. Apariţia lui o făcuse pe Lisey să se simtă foarte agitată — era un ceva *absent* în ochii lui de nepătruns însă Scott stătuse de vorbă cu el, îi dăduse o bere, discutase puţin cu el despre monoliţii din Insula Paştelui, acceptase vreo două pamflete din partea lui, îi semnase un exemplar nou-nouţ din *Relicve* şi-l trimisese înapoi de unde venise, fericit. Fericit? Mai degrabă, individul executa un dans fotat în aer. Când Scott e prins bine-n chingi, e uimitor. Nici un alt cuvânt n-ar fi mai potrivit.

Ideea unui act de violenţă — că Blondinul ar vrea să joace-n relaţia cu soţul ei rolul lui Mark David Chapman — nici nu-i trece prin gând lui Lisey. *Mintea mea pur şi simplu nu funcţionează aşa,* şi-ar fi putut spune. *Doar că nu-mi plăcea felul în care mişca din buze.*

Scott răspunde la aplauze — şi la cele câteva ţipete rebele şi răguşite — cu zâmbetul lui tipic, care a apărut pe milioane de supracoperte, continuând să se sprijine cu un picior pe lopata aceea caraghioasă în vreme ce lama ei se afundă încet în pământul adus de altundeva. Lasă aplauzele să se prelungească zece sau cincisprezece secunde, ghidat de intuiţie (şi intuiţia sa rareori dă greş), apoi le face să înceteze cu o fluturare a mâinii. Şi încetează. Pe dată.

Vum! Destul de emoţionant, într-un fel puţin înfricoşător.

Când vorbeşte, vocea sa nu pare nici pe departe la fel de puternică precum a lui Dashmiel, însă Lisey ştie că, şi fără microfon sau portavoce cu baterii (absenţa lor în după-amiaza aceea fiind probabil rezultatul neglijenţei cuiva), va ajunge până-n ultimul rând al mulţimii. Iar mulţimea stă cu urechile ciulite să audă fiecare cuvânt. A venit între ei un Om Faimos. Un Gânditor şi un Scriitor.

Va împrăştia acum perle de înţelepciune.

Perle pentru porci, gândeşte Lisey. *Porci asudaţi, pe deasupra.* Insă nu-i spusese oare cândva tatăl ei că porcii nu transpiră?

Faţă în faţă cu ea, Blondinul îşi înlătură cu pedanterie părul căzut peste fruntea albă şi elegantă. Are mâini la fel de albe ca fruntea şi Lisey îşi spuse: *Uite un porcuşor care nu prea iese-n lume. Un porc mai casnic, şi de ce nu? Are tot soiul de idei ciudate de recuperat.*

îşi schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt şi chilotul de mătase aproape că-i *scârţâie* între fese. O, înnebunitoare senzaţie!

Uită din nou de Blondin când încearcă să-şi dea seama dacă n-ar putea cumva să… în timp ce Scott îşi spune vorbele… foarte discret, cum altfel…

Mama-bună se face auzită. Neînduplecată. Doar trei cuvinte.

Care nu admit replică. *Nu, Lisey. Stai.*

— N-o să vă ţin o predică, nu eu, zice Scott, iar ea recunoaşte dialectul vorbit de Gully Foyle, personajul principal din romanul lui Alfred Bester *Destinaţia, stelele.* Romanul lui preferat. E prea cald pentru predici.

— *Ridică-ne la cer, Scotty!* ţipă cu exuberanţă cineva din al cincilea sau al şaselea rând al mulţimii din parcare. Oamenii râd şi ovaţionează.

— Nu pot face asta, frate, zise Scott. Transportoarele-s stricate şi-am rămas pe sec cu cristalele de litiu.

Oamenii, nefiind familiarizaţi cu răspunsul şi nici cu vorba de duh (Lisey le auzise pe amândouă de cel puţin cincizeci de ori), îşi urlă din toţi bojocii aprobarea şi aplaudă. În faţa ei, Blondinul zâmbeşte subţire, fără efort, şi îşi prinde încheietura delicată a mâinii stângi cu degetele lungi ale mâinii drepte. Scott îşi ia piciorul de pe lopată, nu ca şi când s-ar fi săturat să mai stea aşa, ci ca şi când i-ar li găsit — măcar pe moment — o altă întrebuinţare. Şi se pare că a găsit-o. Lisey îl priveşte nu fără o urmă de fascinaţie, căci acesta e Scott în toată măreţia sa, atracţia serii.

— Suntem în anul o mie nouă sute optzeci şi opt şi lumea s-a întunecat, declamă el.

Mâna făcută căuş pe coada scurtă a lopeţii ceremoniale alunecă Ură oprelişti până aproape de capătul ei. Lama azvârle o dată raze de soare în ochii lui Lisey, apoi e ascunsă în mare parte de mâneca jachetei subţiri a lui Scott. După ce a făcut asta, se foloseşte de coada subţire de lemn ca de un indicator, bifând în aer necazurile şi tragediile omenirii.

— În martie, Oliver North şi viceamiralul John Poindexter sunt incriminaţi pentru conspiraţie — e minunata lume a lui Iran-Contra, unde armele domină politica şi banii domină lumea.

În Gibraltar, membrii Serviciului Aviatic Special britanic ucideau

membri IRA neînarmaţi. Poate c-ar trebui să schimbe sloganul SAS din „Cine îndrăzneşte câştigă” în „Apasă trăgaciul şi abia apoi pune întrebări”.

În mulţime se propagă un val de aplauze. Roger Dashmiel pare încins şi plictisit de această neaşteptată lecţie de istorie recentă, însă Tony Eddington în sfârşit ia notiţe.

— Sau să trecem la ale noastre. În iulie, o dăm în bară şi doborâm un avion de linie iranian cu două sute nouăzeci de civili la bord. Şaizeci şi şase dintre ei sunt copii. Epidemia de SIDA omoară mii de oameni, îmbolnăveşte… ei bine, nu ştim câţi, nu? Sute de mii? Milioane? Lumea se întunecă. Şuvoiul de sânge al domnului Yeats e la cota de inundaţie. Se ridică. Se ridică.

Coboară ochii şi se uită la nimic altceva decât la pământul cenuşiu, iar Lisey e pe dată îngrozită de gândul că poate o vede, arătarea cu o nesfârşită parte pestriţă, urmând să explodeze, poate chiar să facă acea criză de care ea ştie că se teme (adevărul e că şi ea se teme de asta la fel ca el). Înainte ca inima ei să apuce să prindă viteză, Scott ridică fruntea, rânjeşte ca un puşti venit la bâlci şi împinge coada lopeţii printre degetele strânse, prinzând-o în pumn de la mijloc. E o mişcare de efect, ca a unui jucător expert de biliard, iar oamenii din faţă fac *oooh!* Dar Scott n-a terminat. Ţinând lopata întinsă în faţă, îi învârte coada cu dexteritate între degete, imprimându-i o mişcare tot mai accelerată şi incredibilă. E la fel de uluitor ca numărul unui tambur-major — datorită lamei de argint legănându-se în bătaia soarelui — şi neaşteptat în mod plăcut. E căsătorită cu el din 1979 şi *habar nu avea* că Scott deţinea în repertoriu o mişcare atât de sublimă. (De câţi ani e nevoie, urma ea să se întrebe două seri mai târziu, stând singură întinsă în pat în camera aceea de motel ieftin şi ascultând câinii cum latră la o lună portocalie încinsă, până ca simpla povară stupidă a zilelor puse una peste alta să consume într-un sfârşit tot farmecul unei căsnicii? Cât de norocos trebuie să fii ca iubirea ta să supravieţuiască timpului?) Lama de argint a lopeţii ce se roteşte cu rapiditate transmite un semnal luminos *Trezirea! Trezirea!* — spre feţele lipicioase de transpiraţie şi frunţile ameţite de arşiţă. Soţul lui Lisey devine cât ai clipi Scott Negustorul Ambulant, iar ea nu s-a simţit niciodată atât de uşurată să-i vadă pe faţă acel zâmbet complet neîncrezător, care parcă voia să spună *Uite, dragă, ce tare sunt.* I-a lăsat gură-cască; acum va încerca să le vândă un pumn de suspecte pastile înviorătoare, dintr-acelea cu care speră să-i trimită acasă. Iar ea crede că oamenii le vor cumpăra, cu sau fără ziua aceea toridă de august. Când într-o asemenea formă, Scott ar putea vinde până şi frigidere eschimoşilor, cum se spune… şi Dumnezeu să binecuvânteze balta în limbaje la care mergem cu toţii să ne adăpăm, aşa cum Scott fără-ndoială că ar completa (şi a şi făcut-o, de fapt).

— Dar dacă fiecare carte e o lumină în acest întuneric — iar eu aşa ud că este, aşa trebuie să cred, oricât de siropos ar suna, căci eu îi dau blestemăţiile alea, nu-i aşa? — atunci fiecare bibliotecă reprezenta un foc uriaş care arde neîncetat şi-n jurul căruia vin să se aşeze zece mii de oameni şi să se încălzească în fiecare zi şi noapte. Acolo nu e loc pentru Fahrenheit patru sute cincizeci şi unu. Să zicem ni. Îi degrabă Fahrenheit patru *mii,* oameni buni, fiindcă aici nu vorbim despre sobe de bucătărie, vorbim despre uriaşele cazane cu implozie ale creierului, despre cuptoarele de topitorie înroşite de căldură ale intelectului. În această după-amiază sărbătorim aprindem unui asemenea foc mare şi mă simt onorat să iau parte la asta.

E locul unde scuipăm în ochiul uitării şi tragem un şut unei în *curul* ei bătrân şi zbârcit. *Hei, fotografule!*

Ştefan Queensland apasă pe declanşator, zâmbind.

Scott, zâmbind şi el, spune:

— Surprinde şi ceva din asta. S-ar putea să nu te lase grangurii de ziar să foloseşti poza, dar pariez că ţi-ar plăcea s-o ai în portofoliu.

Scott ţine unealta ornamentală în faţă ca şi când ar avea intenţia. Sâi rotească din nou. Mulţimea scoate un icnet scurt de speranţă, ilar de data aceasta scriitorul nu face decât să tachineze. Îşi lasă mâna să alunece până lângă lamă, se apleacă şi înfige lopata în morunu, ascunzându-i licărirea încinsă în pământ. Apoi aruncă încărcătura în lături şi strigă:

— *Declar DESCHIS şantierul de construcţii pentru Biblioteca Shipman.*

Aplauzele care întâmpină aceste vorbe fac ca răbufnirile dinainte să pară un soi de bătut din palme politicos la un meci de tenis între începători. Lisey nu ştie dacă tânărul domn Queensland a surprins ceremonială primă brazdă răsturnată, însă, când Scott îndreaptă micuţa lopată de argint către cer ca un erou olimpic, Queensland înregistrează negreşit momentul, râzând în spatele aparatului când îi apasă butonul declanşator. Scott rămâne pe poziţie pentru o clipă (Lisey aruncă din întâmplare o privire la Dashmiel şi-l surprinde tocmai când dă ochii peste cap spre domnul Eddington — Toneh).

Apoi coboară lopata în poziţie de port-arm şi o ţine aşa, rânjind satisfăcut. Pe obraji şi pe frunte i-au apărut mici mărgele de transpiraţie. Aplauzele încep să se risipească. Mulţimea crede că şi-a terminat partea. Lisey crede că n-a ajuns decât la viteza a doua.

Când ştie că oamenii îl pot auzi din nou, Scott se apleacă să mai ia o lopată de pământ.

— Asta-i pentru Bill Yeats cel Sălbatic! strigă el. Iar asta-i pentru Poe, cunoscut şi ca Baltimore Eddie! Asta-i pentru Alfie Bester şi, dacă nu l-aţi citit, ar trebui să vă fie ruşine!

Pâre cu răsuflarea tăiată, şi Lisey începe să se simtă puţin alarmată. E atât de *cald.* Încearcă să-şi aducă aminte ce a mâncat Scott la prânz

— a fost ceva greu sau uşor?

— Iar asta… — avântă lopata în ceea ce acum este o adâncitură de dimensiuni respectabile şi ridică ultima încărcătură de pământ.

Partea din faţă a cămăşii i s-a întunecat de transpiraţie.

— Să vă spun cum facem: ce-ar fi să vă gândiţi la cel care a scris prima carte bună pe care aţi citit-o? Vorbesc despre cea care s-a strecurat sub voi ca un covor magic şi v-a ridicat pe sus. Ştiţi despre ce vorbesc?

Oamenii ştiu. Se citeşte pe toate feţele care-l privesc.

— Cea pe care, într-o lume perfectă, aţi împrumuta-o prima când se vor deschide în sfârşit porţile Bibliotecii Shipman. Lopata asta-i pentru cel care a scris-o.

Imprimă uneltei o ultimă smucitură de adio, apoi se întoarce spre Dashmiel, care ar trebui să fie mulţumit de spectacolul oferit de Scott — după ce i s-a cerut să improvizeze, Scott a improvizat cu mare măiestrie — şi care, în schimb, pare doar iritat de caniculă şi nu numai.

— Cred că am terminat aici, spune el şi dă să-i întindă lopata lui Dashmiel.

— Nu, asta rhămâne la tine, spune Dashmiel. Ca amintire şi ca simbol al mulţumirhilorh noastrhe. Imprheună cu cecul, desigurh.

Zâmbetul său ca un rictus apare şi dispare într-un zvâcnet convulsiv.

— Merhgem să ne rhăcorhim puţin în bătaia aerhului condiţionat?

— Fără doar şi poate, spune Scott, părând debusolat, după care îi dă lopata lui Lisey, aşa cum i-a dat atât de multe alte amintiri nedorite în ultimii doisprezece ani ai celebrităţii sale: de toate, de la vâsle de ceremonie şi şepci Boston Red Sox închise în cuburi de sticlă, până la măşti de comedie şi tragedie… dar, în cele mai multe cazuri, seturi de pix cu stilou. Nenumărate astfel de seturi.

Waterman, Scripto, Schaeffer, Mont Blând, de toate. Se uită la lama de argint scânteietor a lopeţii, la fel de debusolată ca iubitul ei (încă e iubitul ei). Sunt câteva particule de pământ în literele gravate care alcătuiau INAUGURAREA ŞANTIERULUI, BIBLIOTECA SHIPMAN, şi Lisey suflă ca să le îndepărteze. Unde va sfârşi un artefact atât de neverosimil? În această vară a anului 1988, biroul lui Scott se află încă în construcţie, chiar dacă adresa e funcţională şi el a început deja să sorteze lucrurile din nişele şi separeurile grajdului de jos. Pe multe dintre cutiile de carton a scris lăbărţat SCOTT ANII DE ÎNCEPUT din linii groase făcute cu o carioca neagră. Cel mai probabil, lopata de argint va ajunge alături de aceste lucruri, irosindu-şi strălucirea în întuneric. Poate c-o va pune ea însăşi acolo, apoi o va eticheta SCOTT! ANII DE MIJLOC ca un fel de glumă… sau premiu. Genul de dar ridicol şi neaşteptat pe care Scott îl numeşte…

Dar Dashmiel a luat-o din loc. Fără a mai scoate o vorbă —

dezgustat parcă de toată tărăşenia asta şi hotărât să-i pună capăt cât mai repede posibil — traversează cu paşi mari dreptunghiul de pământ proaspăt, ocolind adâncitura pe care ultima lopată scoasă de Scott aproape că a promovat-o la statutul de groapă. Tocurile pantofilor lui negri şi lucioşi, care parcă strigă „Sunt profesor asistent cu ambiţii de mai mare şi să nu uiţi asta", se afundă adânc în pământ la fiecare pas greoi. Dashmiel trebuie să se lupte ca să-şi păstreze echilibrul, iar Lisey bănuieşte că asta nu-l ajută defel să scape de proasta dispoziţie. Tony Eddington îl ajunge din urmă, pe chip cu o expresie gânditoare. Scott ezită o clipă, nefiind parcă prea sigur ce se întâmplă, apoi porneşte şi el la drum, strecurându-se între gazda şi biograful său de moment. Lisey vine în urmă, după cum îi e obiceiul. A reuşit s-o încânte şi s-o facă să-şi uite senzaţia de *piază-rea (cioburi dimineaţa)* pentru scurt timp, dar acum s-a întors *(inimi ciobite seara)* şi încă-n *forţă.* Crede că din cauza aceasta i se par atât de mari toate detaliile. E convinsă că lumea îşi va recăpăta dimensiunile fireşti odată ce va ajunge la aerul condiţionat. Şi odată ce-şi va scoate din fund bucata aia neruşinată de pânză.

Aproape că s-a terminat aici, îşi reaminteşte ea şi — cât de ciudată poate fi viaţa — chiar în acest moment începe ziua să o ia razna.

Un poliţist de la serviciul de securitate al campusului, cel mai vârstnic dintre toţi (peste optsprezece ani îl va identifica din noile fotografii ale lui Queensland drept căpitanul S. Heffernan), ridică bariera din frânghie de cealaltă parte a dreptunghiului ceremonial de pământ. Tot ce observă ea la acesta este faptul că poartă pe cămaşa kaki ceea ce soţul ei ar fi numit *orificiu de o enormitate perfectă.* Scott şi cei doi bărbaţi care-l însoţesc trec aplecaţi de spate pe sub frânghie cu o mişcare atât de bine sincronizată, încât părea coregrafiată.

Mulţimea se îndreaptă spre parcare împreună cu oamenii din conducerea facultăţii… cu o singură excepţie. *Blondinul* nu se duce spre parcare. Blondinul stă locului pe latura dinspre parcare a zonei în care se ţinuse ceremonia. Câţiva oameni se lovesc de el şi tânărul e *împins* totuşi în spate, pe pământul încins şi mort pe care se va afla Biblioteca Shipman începând cu anul 1991 (asta dacă pot fi crezute promisiunile constructorului). Apoi, acesta înaintează chiar împotriva valului, descleştându-şi mâinile ca să poată împinge o fată din calea sa pe stânga şi apoi un bărbat pe dreapta. Încă mişcă din buze. La început, Lisey îşi spune din nou că rosteşte o rugăciune mută, apoi aude păsărească dezlânată — asemănătoare cu ceva ce ar scrie un prost imitator al lui James Joyce — şi, pentru întâia oară, devine de-a dreptul alarmată. Ochii albaştri, cumva stranii, ai Blondinului sunt aţintiţi asupra soţului ei, acolo şi nicăieri altundeva, însă ea înţelege că nu vrea să discute despre *remanente* sau despre subtextele religioase ascunse ale romanelor lui. Acesta nu mai e un admirator din adâncul

spaţiului.

— Clopotele bisericii s-au prăbuşit pe strada îngerilor, zice Blondinul — adică Gerd Allen Cole — care, se va dovedi, şi-a petrecut cea mai mare parte din cel de-al şaptesprezecelea an al vieţii sale într-un costisitor azil psihiatric din Virginia, de unde a fost externat ca fiind vindecat şi pregătit să reintre în societate. Lisey aude fiecare cuvânt.

Acestea străbat prin murmurul tot mai zgomotos al mulţimii, acea rumoare de discuţii, ca un cuţit printr-o prăjitură dulce, uşoară.

— Acel dangăt, ca ploaia pe un acoperiş de tablă! Flori murdare, murdare şi dulci, aşa sună clopotele în beciul meu, *de parcă tu n-ai şti!*

O mână formată parcă numai din degete lungi şi palide se duce la poalele cămăşii albe şi Lisey înţelege cu precizie ce se întâmplă acolo. Înţelegerea vine sub forma unor schiţate imagini televizate *(George Wallace Arthur Bremmer)* urmărite în copilărie. Se uită către Scott, dar acesta discută cu Dashmiel. Dashmiel se uită la Ştefan Queensland, încruntătura iritată de pe faţa sa spunând că *S-a săturat! Până peste cap! De fotografii!*

Pe ziua aceea! Mulţumesc! Queensland se uită-n jos la aparatul său foto, potrivind ceva acolo, iar Anthony „Toneh" Eddington notează ceva în carneţel. Îl observă pe poliţistul mai în vârstă, cel cu uniformă kaki şi orificiu de o *perfectă enormitate,* acesta supraveghează mulţimea, dar se uită în *partea greşita, fir-ar să fie.* E imposibil ca ea să-i vadă pe toţi oamenii aceia şi-n acelaşi timp şi pe Blondin, dar îi vede, poate vedea chiar şi buzele lui Scott rostind cuvintele *cred c-a mers destul de bine,* un comentariu de probă pe care-l face deseori după astfel de evenimente, şi — o, Doamne, o, Iisuse, Mărie şi Jojo Dulgherule — încearcă să strige numele lui Scott şi să-l avertizeze, dar *i se blochează* gâtul, devine un făgaş uscat, fără salivă, nu poate spune nimic, iar Blondinul şi-a ridicat de tot poalele cămeşoiului alb şi dedesubt se văd găicile curelei şi o burtă plată şi spână, o burtă de păstrăv, şi, lipit de pielea aceea albă, patul unui pistol pe care tânărul îl apucă acum şi ea-l aude cum spune, apropiindu-se de Scott dinspre dreapta:

— Dacă închide buzele clopotelor, îşi va fi făcut treaba. Iartă-mă, tată.

Lisey fuge, sau încearcă să fugă, însă a cuprins-o o încremenire a picioarelor de o *perfectă enormitate* şi cineva i se vâră în faţă, o preparatoare cu alură atletică şi părul legat la spate cu o panglică lată şi albă de mătase pe care scria NASHVILLE cu litere albastre mărginite cu roşu (vedeţi că observă totul?), iar Lisey o împinge cu mâna în care ţine lopata de argint, iar preparatoarea urlă *„Hei!",* numai că sună mai încet şi tărăgănat, ca un *Hei* înregistrat pe un disc cu 45 de turaţii ascultat la 33?, sau poate chiar 16. Întreaga lume s-a transformat în

asfalt fierbinte şi, preţ de o eternitate, preparatoarea vânjoasă cu panglica NASHVILLE în păr i-l ascunde pe Scott din vedere; tot ce poate vedea este umărul lui Dashmiel. Şi pe Tony Eddington, frunzărind înapoi paginile afurisitului ăluia de carneţel.

Apoi, preparatoarea iese din câmpul său vizual şi, când Dashmiel şi soţul ei revin din plin în vedere, Lisey zăreşte capul profesorului de engleză cum se ridică iute şi corpul cum îi intră în alertă roşie.

Totul se petrece într-o clipă. Lisey vede ceea ce vede şi Dashmiel. Îl vede pe Blondin cu pistolul (se va dovedi că este un Ladysmith de calibru 22 fabricat în Coreea şi cumpărat de la o vânzare cu amănuntul din South Nashville la preţul de treizeci şi şapte de dolari) îndreptat spre soţul ei, care a văzut în sfârşit pericolul şi s-a oprit. În timpul perceput de Lisey, toate astea se petrec foarte, foarte încet.

Nu vede glonţul ieşind pe ţeava de calibru 22 — nu tocmai — dar îl aude pe Scott cum spune, cu foarte mare blândeţe, părând să lungească vorbele preţ de zece sau chiar cincisprezece secunde:

— Hai să discutăm despre asta, fiule, bine?

Apoi vede focul cum înfloreşte la gura ţevii nichelate a pistolului într-un inegal corsaj galben-alburiu. Aude un pocnet — stupid, neînsemnat, sunetul făcut de cineva care sparge cu palma o pungă de hârtie umflată. D vede pe Dashmiel, claponul ăla sudist fript, cum o rupe la sănătoasa către stânga. D vede pe Scott cum se lasă pe spate pe călcâie şi cum împinge în acelaşi timp bărbia în afară. Combinaţia aceasta e stranie şi plină de graţie, ca o mişcare de dans. O gaură neagră i se deschide pe partea dreaptă o sacoului sport de vară.

— Fiule, Dumnezeu ţi-e martor că nu vrei să faci asta, spune el cu vocea tărăgănată din timpul perceput de Lisey, şi, chiar în acest timp al lentorii, ea aude cum i se subţiază vocea cu fiecare cuvânt, până ce vorbeşte ca un pilot de încercare aflat într-un simulator de mare altitudine. Şi totuşi, Lisey crede că el încă nu ştie că a fost împuşcat. E aproape convinsă de asta. Sacoul lui sport se deschide în faţă ca o poartă atunci când întinde mâna într-un gest poruncitor de *opreşte-te,* iar ea îşi dă seama simultan de două lucruri. Primul e că i se înroşeşte cămaşa de sub sacou. Al doilea e că, în sfârşit, a reuşit să pornească într-un simulacru de alergare.

— Trebuie să pun capăt dangătelor ăstora, zice Gerd Allen Cole cu o perfectă claritate nervoasă. Trebuie să pun capăt dangătelor ăstora pentru frezii.

Şi Lisey e brusc convinsă că, odată ce va fi murit Scott, odată ce se va fi produs dezastrul, Blondinul fie se va sinucide, fie se va preface că încearcă s-o facă. Pentru moment, însă, are de terminat treaba asta.

Treaba cu scriitorul. Blondinul îşi răsuceşte uşor încheietura mâinii aşa încât ţeava fumegândă a pistolului Ladysmith de calibru 22 să fie îndreptată spre stânga pieptului lui Scott; în timpul perceput de Lisey,

mişcarea e lină şi înceată. L-a împuşcat în plămân; acum îl va împuşca în inimă. Lisey ştie că nu poate lăsa să se întâmple asta.

Dacă e ca soţul ei să aibă cât de cât o şansă, măscăriciul acela criminal nu trebuie lăsat să mai pună plumbi în el.

Ca pentru a o contrazice, Gerd Allen Cole spune:

— Nu se sfârşeşte niciodată până ce nu cazi la pământ. Tu eşti vinovat pentru toate repetiţiile astea, bătrâne. Tu eşti iadul, eşti o maimuţă, iar acum eşti maimuţa *mea!*

Până acum, acestea sunt singurele cuvinte cât de cât logice, iar rostindu-le, Lisey are exact atât timp cât îi trebuie să rotească lopata de argint — corpul ştie ce are de făcut şi mâinile şi-au găsit deja poziţia aproape de capătul de sus al cozii lungi de un metru — şi apoi să lovească. Totuşi, timpul e strâns. Dacă ar fi fost o cursă de cai, tabela de pariuri ar fi afişat fără-ndoială mesajul PĂSTRAŢI-VĂ BILETELE AŞTEPTAŢI FOTOGRAFIA SOSIRII. Dar, când cursa se desfăşoară între un bărbat cu un pistol şi o femeie cu o lopată, nu ai nevoie de o fotografie. În timpul încetinit perceput de Lisey, ea vede lama de argint cum loveşte pistolul, ridicându-l spre cer exact când corsajul de foc înfloreşte din nou (de data aceasta, vede doar o parte din el, iar gura ţevii e complet ascunsă de lama lopeţii). Vede capătul metalic al lopeţii ceremoniale avântându-se în faţă şi-n sus în vreme ce a doua salvă se declanşează inofensivă spre cerul încins de august. Vede cum îi scapă pistolul din mână şi are timp să-şi spună *Sfântă fotare! Da' ştiu c-am pus toată forţa în lovitura asta!* Înainte ca lopata să intre în contact cu faţa Blondinului. Mâna acestuia e încă ridicată (trei dintre degetele acelea slabe se vor rupe), însă lama de argint a lopeţii îl loveşte chiar şi aşa din plin, rupându-i nasul, fracturându-i pometul drept şi orbita osoasă din jurul ochiului holbat, rupându-i de asemenea nouă dinţi. Niciun bătăuş al mafiei cu un box tras pe mână nu s-ar fi descurcat mai bine.

Iar acum — tot încet, tot în timpul perceput de Lisey — elementele fotografiei premiate a lui Ştefan Queensland încep să se adune laolaltă.

Căpitanul S. Heffernan a văzut ce se întâmplă la doar o secundă sau două după Lisey, dar el mai trebuie să se ocupe şi de problema ridicată de un gură-casă — în cazul său, un tip gras şi plin de coşuri îmbrăcat în bermude lălâi şi un tricou pe care era imprimat chipul zâmbitor al lui Scott. Căpitanul Heffernan îl azvârle pe tânăr într-o parte cu un umăr musculos.

Blondinul se prăbuşeşte la pământ (ieşind din viitorul câmp fotografic) cu o privire nedumerită într-un ochi, din celălalt curgându-i sânge. Sângele-i curge şiroaie şi din gaura care, într-un viitor incert, era posibil să-i servească din nou drept gură. Heffernan ratează cu totul lovitura de graţie.

Roger Dashmiel, aducându-şi poate aminte că era de datoria lui să fie maestrul de ceremonii şi nu un iepure mare şi bătrân, se întoarce din nou spre Eddington, protejatul său, şi Landon, ghinionistul său oaspete de onoare, exact la timp ca să apară în planul secund al fotografiei cu o faţă mirată şi uşor înceţoşată.

Scott Landon, între timp, iese în stare de şoc din fotografia aducătoare de premii. Umblă de parcă nu l-ar deranja căldura, îndreptându-se spre parcare şi, dincolo de ea, spre Clădirea Nelson, care adăposteşte Departamentul de Engleză şi oferă un bine-venit spaţiu răcit cu aer condiţionat. Umblă cu o sprinteneală surprinzătoare, cel puţin la început, şi o bună parte din mulţime înaintează odată cu el, cei mai mulţi neştiind că s-a întâmplat ceva. Lisey e deopotrivă înfuriată şi deloc surprinsă. În definitiv, câţi dintre ei l-au văzut pe Blondin cu pistolaşul ăla de femeiuşcă în mână? Câţi dintre ei au recunoscut sunetele ca de pungi sparte ca fiind împuşcături?

Gaura din sacoul sport al lui Scott ar putea fi o pată de noroi de când îşi făcuse de lucru cu lopata, iar sângele care i-a îmbibat cămaşa este încă invizibil pentru lumea dinafară. El scoate acum un straniu şuierat de fiecare dată când inhalează, dar câţi dintre ei aud asta? Nu, ei se uită la *ea* — unii dintre ei, în orice caz — tipa nebună pe care tocmai au cuprins-o inexplicabil furiile şi a trosnit un tip în faţă cu lopata festivă. Mulţi dintre ei chiar *rânjesc,* ca şi când ar crede că totul face parte dintr-un spectacol pus în scenă pentru ei, Circul Ambulant Scott Landon. Ei, ducă-se dracului, şi dracu' să-l ia şi pe Dashmiel, la fel şi pe poliţistul campusului, lent-ca-un-melc şi strâns-la-pungă, cu orificiul ăla de o *enormitate* perfectă. Ei nu-i pasă acum decât de Scott. Aruncă lopata nu tocmai la-ntâmplare spre dreapta şi Eddington, un fel de Boswell[7] al lor închiriat, o prinde. Nu are de ales: ori o prinde, ori încasează lovitura în nas.

Apoi, tot cu acea oribilă mişcare încetinită, Lisey fuge după soţul ei, a cărui sprinteneală se evaporă de-ndată ce ajunge la căldura de cuptor aspirant a parcării. În urma ei, Tony Eddington se holbează la lopata de argint ca şi când ar fi un obuz de artilerie, un detector de radiaţii sau *remanentele* cine ştie cărei măreţe rase dispărute, şi la el vine căpitanul S. Heffernan convins în mod greşit că tânărul trebuie să fie eroul acelei zile. Lisey nu ştie nimic de partea aceasta şi nu va afla decât după ce va vedea fotografia lui Queensland, optsprezece ani mai târziu, şi nu i-ar fi păsat câtuşi de puţin de ea nici dacă *ar fi* ştiut; întreaga ei atenţie e îndreptată spre soţul său, care tocmai a căzut în mâini şi genunchi în parcare. Încearcă să se descotorosească de felul încetinit în care percepe timpul, să fugă mai repede. Şi acela e momentul când Queensland face poza, surprinzând doar o jumătate dintr-un pantof în partea dreaptă a cadrului, lucru de care nici el nu-şi

va da seama atunci, sau altă dată.

6

Câştigătorul Premiului Pulitzer, copilul teribil care şi-a publicat primul roman la frageda vârstă de douăzeci şi doi de ani, cade.

Scott Landon *pică la podea,* cum se spune.

Lisey face un efort suprem să iasă din timpul lipicios în care pare blocată. Trebuie să se elibereze, pentru că, dacă nu ajunge la el înainte să-l înconjoare mulţimea şi s-o izoleze afară, sunt riscuri foarte mari să-l ucidă cu grija lor. Să-l sufoce cu iubirea lor.

„Eeeeee rddddddnit!" strigă cineva.

Şi ea strigă spre sine, în gând, *(strânge chingile STRÂNGE CHINGILE CHIAR ACUM)* iar asta în sfârşit dă roade. Lipiciul în care a fost încorsetată a dispărut. Imediat, *ţâşneşte* înainte; lumea e plină toată de zgomote şi căldură şi transpiraţie şi corpuri îngrămădite. Binecuvântează realitatea ei albită chiar în timp ce-şi foloseşte mâna stângă pentru a-şi apuca buca stângă şi a *trage,* scoţând afurisiţii ăia de chiloţi din despicătura feselor, şi, măcar un lucru din ziua asta nebunească e acum îndreptat.

O preparatoare într-un fel de bluză cloş cu bretele legate la nineri cu funde mari şi greoaie ameninţă să-i blocheze culoarul îngust până la Scott, însă Lisey se fereşte pe sub ea şi cade pe asfalt.

Nu-şi va vedea genunchii zgâriaţi şi băşicaţi până mai târziu — până îi spital, de fapt, unde un paramedic amabil îi va observa şi va pune loţiune pe ei, ceva atât de răcoros şi de liniştitor, încât o va face să plângă de uşurare. Dar asta e pentru mai târziu. Acum, puteau la fel de bine să fie doar ea şi Scott, singuri la marginea acelei parcări încinse, acel îngrozitor ring de dans alb cu galben, lung poate de treizeci de metri şi lat de cincisprezece. Mintea încearcă să-i arate imaginea unui ou care se prăjeşte cu gălbenuşul în sus în vechea tigaie de fier a mamei-bune şi Lisey o respinge.

Scott se uită la ea.

Ridică ochii şi acum faţa sa e albă precum ceara, cu excepţia umbrelor ca de funingine ce i se formează sub ochii migdalaţi şi a gâici groase de sânge care a început să-i curgă de la colţul drept al gurii în jos pe maxilar.

— Lisey!

Vocea aceea subţire, tărăgănată, ca de simulator de mare altitudine.

— Chiar m-a împuşcat tipul ăla?

— Nu încerca să vorbeşti.

Îi pune o mână pe piept. Cămaşa lui, o, bunule Dumnezeu, este *îmbibată* cu sânge, iar sub ea îi simte inima cum goneşte iute şi slab; nu e bătaia inimii unei fiinţe umane, ci a unei păsări. *Puls de porumbel,* îşi. Pune ea, şi acela e momentul când fata cu funde mari legate pe umeri cade peste ea. Ar fi aterizat peste Scott, dar Lisey îl protejează

din instinct, preluând povara fetei *(„Hei! Căcat! FUTU-I!”* strigă fata uluită) cu spatele; povara aceea se menţine doar pentru o secundă, apoi dispare.

Lisey o vede pe fată cum întinde mâinile ca să-şi amortizeze căzătura *o, divinele reflexe ale celor tineri,* îşi spune, de parcă ea însăşi ar fi o baborniţă şi nu o femeie de treizeci şi unu de ani — şi fetei îi reuşeşte figura, dar apoi chirăie a*u, au, au* când asfaltul îi încinge pielea.

— Lisey, şopteşte Scott şi, o, Hristoase, cum îi ţipă respiraţia când trage aer în piept, ca vântul printr-un horn.

— *Cine m-a împins?* vrea să afle fata cu funde pe umeri. Stă pe vine, cu părul desprins din coadă în ochi, strigând sub imperiul şocului, durerii şi ruşinii.

Lisey se apleacă aproape de Scott. Căldura emanată de el o îngrozeşte şi o umple de o milă mai profundă decât tot ce a crezut ea vreodată că este posibil să simţi. Scott *dârdâie* de-a dreptul de căldură.

Cu stângăcie, folosindu-se doar de un braţ, Lisey îşi dă jos jacheta.

— Da, ai fost împuşcat. Aşa că nu spune nimic şi nu încerca să…

— Mi-e atât de cald, spune el şi începe să tremure şi mai tare.

Oare ce urmează, convulsii? Ochii lui migdalaţi se uită drept în ochii ei albaştri. De la colţul gurii îi curge sânge. Lisey îi simte mirosul. Până şi gulerul cămăşii îi e îmbibat de roşeaţă. *Leacul lui băbesc n-ar fi de niciun ajutor aici,* îşi spune ea, nefiind măcar sigură ce însemna asta. *E prea mult sânge de data asta. Prea mult, fotarea mă-sii.*

— Mi-e aşa de cald, Lisey, te rog, dă-mi gheaţă.

— O să-ţi dau, zice ea şi-i pune sub cap jacheta. O să-ţi dau, Scott.

Slavă Domnului că poartă sacoul sport, gândeşte ea, apoi îi vine o idee. O apucă de braţ pe fata care stă pe vine şi plânge.

— Cum te cheamă?

Fata se uită la ea ca la o nebună, dar răspunde la întrebare.

— Lisa Lemke.

încă o Lisa, ce mică-i lumea, gândeşte Lisey, dar nu spune cu voce tare. Ceea ce spune este:

— Soţul meu a fost împuşcat, Lisa. Poţi să te duci până la…

Nu-şi aminteşte numele clădirii, ci doar destinaţia ei.

— … la Departamentul de Engleză şi să chemi o ambulanţă?

Formează 911…

— Doamnă? Doamnă Landon?

Acesta era poliţistul de campus cu insigna aceea de o perfectă enormitate, care-şi croieşte drum prin mulţime ajutându-se din plin de coatele-i cărnoase. Se lasă pe vine lângă ea şi-i pocnesc genunchii. *Mai puternic ca pistolul Blondinului,* îşi spune Lisey. Într-o mână are un aparat de emisie-recepţie. Vorbeşte încet şi cu grijă, adresându-se parcă unui copil tulburat.

— Am sunat la infirmeria campusului, doamnă Landon. O să vină cu ambulanţa lor şi o să-l ducă pe soţul dumneavoastră la Nashville Memorial. Înţelegeţi ce vă spun?

Ea înţelege, iar recunoştinţa ei (poliţistul şi-a plătit datoria cu dobândă cu tot, după părerea ei) e aproape la fel de profundă ca mila pe care o simte faţă de propriul soţ, care zace întins pe asfaltul fierbinte şi tremură ca un câine scos din minţi. Clatină din cap, ştergându-şi prima dintre multele lacrimi pe care le va vărsa până să se întoarcă în Mâine cu Scott — nu cu un zbor Delta, ci cu un avion particular şi cu o asistentă personală la bord, şi cu o altă ambulanţă şi o altă asistentă care să-i aştepte la terminalul aeroportului civil Portland Jetport.

Acum se întoarce înapoi la fata aceea, Lemke, şi spune:

— Arde ca pe jar… e pe undeva gheaţă, scumpo? Nu-ţi vine în minte vreun loc unde s-ar găsi gheaţă? Oriunde?

Spune acestea fără mari speranţe, aşa că e uimită când Lisa Lemke clatină imediat din cap.

— E un băruleţ cu un automat pentru Coca-Cola chiar acolo.

Arată cu degetul pe direcţia Clădirii Nelson, pe care Lisey n-o poate vedea. Tot ce poate ea vedea e o pădure deasă de picioare Şoale, unele păroase, altele nu, unele bronzate, altele arse de soare, îşi dă seama că sunt înconjuraţi din toate părţile, că-şi îngrijeşte soţul căzut la pământ într-un spaţiu strâmt, de forma unei uriaşe pastile de vitamină sau a unei capsule împotriva răcelii, şi simte atingerea panicii de grup. Asta se numeşte oare agorafobie? Scott trebuie să ştie.

— Dacă-i poţi aduce nişte gheaţă, te rog fă-o, zice Lisey. Şi grăbeşte-te.

spatele; povara aceea se menţine doar pentru o secundă, apoi dispare.

Lisey o vede pe fată cum întinde mâinile ca să-şi amortizeze căzătura *o, divinele reflexe ale celor tineri,* îşi spune, de parcă ea însăşi ar fi o baborniţă şi nu o femeie de treizeci şi unu de ani — şi fetei îi reuşeşte figura, dar apoi chirăie a*u, au, au* când asfaltul îi încinge pielea.

— Lisey, şopteşte Scott şi, o, Hristoase, cum îi ţipă respiraţia când trage aer în piept, ca vântul printr-un horn.

— *Cine m-a împins?* vrea să afle fata cu funde pe umeri. Stă pe vine, cu părul desprins din coadă în ochi, strigând sub imperiul şocului, durerii şi ruşinii.

Lisey se apleacă aproape de Scott. Căldura emanată de el o îngrozeşte şi o umple de o milă mai profundă decât tot ce a crezut ea vreodată că este posibil să simţi. Scott *dârdâie* de-a dreptul de căldură.

Cu stângăcie, folosindu-se doar de un braţ, Lisey îşi dă jos jacheta.

— Da, ai fost împuşcat. Aşa că nu spune nimic şi nu încerca să…

— Mi-e atât de cald, spune el şi începe să tremure şi mai tare.

Oare ce urmează, convulsii? Ochii lui migdalaţi se uită drept în ochii ei albaştri. De la colţul gurii îi curge sânge. Lisey îi simte mirosul. Până şi gulerul cămăşii îi e îmbibat de roşeaţă. *Leacul lui băbesc n-ar fi de niciun ajutor aici,* îşi spune ea, nefiind măcar sigură ce însemna asta. *E prea mult sânge de data asta. Prea mult, fotarea mă-sii.*

— Mi-e aşa de cald, Lisey, te rog, dă-mi gheaţă.

— O să-ţi dau, zice ea şi-i pune sub cap jacheta. O să-ţi dau, Scott.

Slavă Domnului că poartă sacoul sport, gândeşte ea, apoi îi vine o idee. O apucă de braţ pe fata care stă pe vine şi plânge.

— Cum te cheamă?

Fata se uită la ea ca la o nebună, dar răspunde la întrebare.

— Lisa Lemke.

încă o Lisa, ce mică-i lumea, gândeşte Lisey, dar nu spune cu voce tare. Ceea ce spune este:

— Soţul meu a fost împuşcat, Lisa. Poţi să te duci până la…

Nu-şi aminteşte numele clădirii, ci doar destinaţia ei.

— … la Departamentul de Engleză şi să chemi o ambulanţă?

Formează 911…

— Doamnă? Doamnă Landon?

Acesta era poliţistul de campus cu insigna aceea de o perfectă enormitate, care-şi croieşte drum prin mulţime ajutându-se din plin de coatele-i cărnoase. Se lasă pe vine lângă ea şi-i pocnesc genunchii. *Mai puternic ca pistolul Blondinului,* îşi spune Lisey. Într-o mână are un aparat de emisie-recepţie. Vorbeşte încet şi cu grijă, adresându-se parcă unui copil tulburat.

— Am sunat la infirmeria campusului, doamnă Landon. O să vină cu ambulanţa lor şi o să-l ducă pe soţul dumneavoastră la Nashville Memorial. Înţelegeţi ce vă spun?

Ea înţelege, iar recunoştinţa ei (poliţistul şi-a plătit datoria cu dobândă cu tot, după părerea ei) e aproape la fel de profundă ca mila pe care o simte faţă de propriul soţ, care zace întins pe asfaltul fierbinte şi tremură ca un câine scos din minţi. Clatină din cap, ştergându-şi prima dintre multele lacrimi pe care le va vărsa până să se întoarcă în Mâine cu Scott — nu cu un zbor Delta, ci cu un avion particular şi cu o asistentă personală la bord, şi cu o altă ambulanţă şi o altă asistentă care să-i aştepte la terminalul aeroportului civil Portland Jetport.

Acum se întoarce înapoi la fata aceea, Lemke, şi spune:

— Arde ca pe jar… e pe undeva gheaţă, scumpo? Nu-ţi vine în minte vreun loc unde s-ar găsi gheaţă? Oriunde?

Spune acestea fără mari speranţe, aşa că e uimită când Lisa Lemke clatină imediat din cap.

— E un băruleţ cu un automat pentru Coca-Cola chiar acolo.

Arată cu degetul pe direcţia Clădirii Nelson, pe care Lisey n-o poate vedea. Tot ce poate ea vedea e o pădure deasă de picioare goale, unele păroase, altele nu, unele bronzate, altele arse de soare, îşi dă seama că sunt înconjuraţi din toate părţile, că-şi îngrijeşte soţul căzut la pământ într-un spaţiu strâmt, de forma unei uriaşe pastile de vitamină sau a unei capsule împotriva răcelii, şi simte atingerea panicii de grup. Asta se numeşte oare agorafobie? Scott trebuie să ştie.

— Dacă-i poţi aduce nişte gheaţă, te rog fă-o, zice Lisey. Şi grăbeşte-te.

spatele; povara aceea se menţine doar pentru o secunda, apoi dispare.

Lisey o vede pe fată cum întinde mâinile ca să-şi amortizeze căzătura *o, divinele reflexe ale celor tineri,* îşi spune, de parcă ea însăşi ar fi o baborniţă şi nu o femeie de treizeci şi unu de ani — şi fetei îi reuşeşte figura, dar apoi chirăie a*u, au, au* când asfaltul îi încinge pielea.

— Lisey, şopteşte Scott şi, o, Hristoase, cum îi ţipă respiraţia când trage aer în piept, ca vântul printr-un horn.

— *Cine m-a împins?* vrea să afle fata cu funde pe umeri. Stă pe vine, cu părul desprins din coadă în ochi, strigând sub imperiul şocului, durerii şi ruşinii.

Lisey se apleacă aproape de Scott. Căldura emanată de el o îngrozeşte şi o umple de o milă mai profundă decât tot ce a crezut ea vreodată că este posibil să simţi. Scott *dârdâie* de-a dreptul de căldură.

Cu stângăcie, folosindu-se doar de un braţ, Lisey îşi dă jos jacheta.

— Da, ai fost împuşcat. Aşa că nu spune nimic şi nu încerca să…

— Mi-e atât de cald, spune el şi începe să tremure şi mai tare.

Oare ce urmează, convulsii? Ochii lui migdalaţi se uită drept în ochii ei albaştri. De la colţul gurii îi curge sânge. Lisey îi simte mirosul. Până şi gulerul cămăşii îi e îmbibat de roşeaţă. *Leacul lui băbesc n-ar fi de niciun ajutor aici,* îşi spune ea, nefiind măcar sigură ce însemna asta. *E prea mult sânge de data asta. Prea mult, fotarea mă-sii.*

— Mi-e aşa de cald, Lisey, te rog, dă-mi gheaţă.

— O să-ţi dau, zice ea şi-i pune sub cap jacheta. O să-ţi dau, Scott.

Slavă Domnului că poartă sacoul sport, gândeşte ea, apoi îi vine o idee. O apucă de braţ pe fata care stă pe vine şi plânge.

— Cum te cheamă?

Fata se uită la ea ca la o nebună, dar răspunde la întrebare.

— Lisa Lemke.

încă o Lisa, ce mică-i lumea, gândeşte Lisey, dar nu spune cu voce tare. Ceea ce spune este:

— Soţul meu a fost împuşcat, Lisa. Poţi să te duci până la…

Nu-şi aminteşte numele clădirii, ci doar destinaţia ei.

— … la Departamentul de Engleză şi să chemi o ambulanţă?

Formează 911…

— Doamnă? Doamnă Landon?

Acesta era poliţistul de campus cu insigna aceea de o perfectă enormitate, care-şi croieşte drum prin mulţime ajutându-se din plin de coatele-i cărnoase. Se lasă pe vine lângă ea şi-i pocnesc genunchii. *Mai puternic ca pistolul Blondinului,* îşi spune Lisey. Într-o mână are un aparat de emisie-recepţie. Vorbeşte încet şi cu grijă, adresându-se parcă unui copil tulburat.

— Am sunat la infirmeria campusului, doamnă Landon. O să vină cu ambulanţa lor şi o să-l ducă pe soţul dumneavoastră la Nashville Memorial. Înţelegeţi ce vă spun?

Ea înţelege, iar recunoştinţa ei (poliţistul şi-a plătit datoria cu dobândă cu tot, după părerea ei) e aproape la fel de profundă ca mila pe care o simte faţă de propriul soţ, care zace întins pe asfaltul fierbinte şi tremură ca un câine scos din minţi. Clatină din cap, ştergându-şi prima dintre multele lacrimi pe care le va vărsa până să se întoarcă în Mâine cu Scott — nu cu un zbor Delta, ci cu un avion particular şi cu o asistentă personală la bord, şi cu o altă ambulanţă şi o altă asistentă care să-i aştepte la terminalul aeroportului civil Portland Jetport.

Acum se întoarce înapoi la fata aceea, Lemke, şi spune:

— Arde ca pe jar… e pe undeva gheaţă, scumpo? Nu-ţi vine în minte vreun loc unde s-ar găsi gheaţă? Oriunde?

Spune acestea fără mari speranţe, aşa că e uimită când Lisa Lemke clatină imediat din cap.

— E un băruleţ cu un automat pentru Coca-Cola chiar acolo.

Arată cu degetul pe direcţia Clădirii Nelson, pe care Lisey n-o poate vedea. Tot ce poate ea vedea e o pădure deasă de picioare goale, unele păroase, altele nu, unele bronzate, altele arse de soare, îşi dă seama că sunt înconjuraţi din toate părţile, că-şi îngrijeşte soţul căzut la pământ într-un spaţiu strâmt, de forma unei uriaşe pastile de vitamină sau a unei capsule împotriva răcelii, şi simte atingerea panicii de grup. Asta se numeşte oare agorafobie? Scott trebuie să ştie.

— Dacă-i poţi aduce nişte gheaţă, te rog fă-o, zice Lisey. Şi grăbeşte-te.

Se întoarce spre poliţistul de campus, care pare că-i ia lui Scott pulsul — un lucru absolut inutil, după părerea ei. Acum, totul e o chestiune de viaţă şi de moarte.

— Nu-i poţi face să se dea înapoi? întreabă ea. Aproape că-l roasă. E atât de *cald* şi…

înainte să poată încheia, bărbatul se ridică în picioare ca pe arcuri, ţipând:

— Daţi-vă înapoi! Lăsaţi fata să treacă! Daţi-vă înapoi şi lăsaţi fata să treacă! Lăsaţi-l să respire, oameni buni, bine?

Mulţimea începe să se retragă… cam fără tragere de inimă, i se pare lui Lisey. Nu vor să piardă nicio picătură de sânge.

Căldura emană din asfalt. A crezut că se va obişnui cu ea, aşa cum te obişnuieşti cu apa caldă de la duş, dar asta nu se întâmplă.

E foarte atentă la sirena ambulanţei promise, dar nu aude nimic.

Apoi aude ceva. Îl aude pe Scott, rostindu-i numele. *Hârâindu-i* numele. În acelaşi timp, o trage de o parte a bluzei îmbibate de sudoare cu care e îmbrăcată (sutienul îi iese acum în evidenţă lipit de mătase la fel de puternic ca un tatuaj umflat). Îşi coboară ochii şi vede ceva ce nu-i place câtuşi de puţin. Scott zâmbeşte. Sângele i-a acoperit buzele de un roşu-candel bogat, de sus până jos, de la stânga la dreapta, şi zâmbetul seamănă mai degrabă cu rânjetul unui clovn. *Nimănui nu-i plac clovnii la miezul nopţii,* îşi spune ea şi se întreabă de unde a mai venit *şi asta.* Numai la un moment dat în cursul lungii şi-n mare parte nedormitei nopţi ce o aşteaptă, ascultând ceea ce i se va părea că este lătratul la luna încinsă de august a tuturor câinilor din Nashville, îşi va aminti că era epigrama celui de-al treilea roman al lui Scott, cel pe care ea şi criticii îl detestau deopotrivă, cel care i-a îmbogăţit. *Diavolii goi.*

Scott continuă să o tragă de bluza albastră de mătase, cu ochii încă foarte sclipitori şi febrili în orbitele tot mai întunecate. Vrea să spună ceva şi ea — chiar dacă fără tragere de inimă — se apleacă să-l audă. El trage aer în piept câte puţin o dată, cu icnete întrerupte.

E un proces zgomotos, înspăimântător. Mirosul de sânge e şi mai puternic de aproape. Neplăcut. Un miros mineral.

E moartea. E mirosul morţii.

Ca pentru a confirma asta, Scott spune:

— E foarte aproape, draga mea. N-o văd, dar…

O nouă inspiraţie lungă, şuierătoare.

— O aud cum ia masa. Şi cum mormăie.

Surâde când o zice, cu buzele alea de clovn ale lui.

— Scott, nu ştiu despre ce vor…

Se pare că mâna care o trăsese de bluză mai are totuşi puţină forţă. O ciupeşte de coaste cu cruzime — când îşi va da jos bluza mai târziu, în camera de motel, va vedea o vânătaie, o adevărată strânsoare de amant.

— Tu…

O răsuflare şuierătoare.

— Ştii…

O altă răsuflare şuierătoare, mai profundă. Şi încă rânjind, de parcă ar împărtăşi un secret oribil. Un secret *purpuriu,* de culoarea vânătăilor. De culoarea anumitor flori care cresc pe anumite *(taci Lisey o taci)* da, pe anumite dealuri.

— Tu… ştii… aşa că nu-mi… insulta… inteligenţa.

O nouă răsuflare şuierătoare, stridentă.

— Şi nici… pe a ta.

Şi bănuieşte că *într-adevăr* ştie ceva. Lunganul, aşa-i spune el.

Sau arătarea cu o nesfârşită parte pestriţă. Odată a vrut să caute în dicţionar cuvântul *pestriţ,* dar a uitat — uitarea e o îndemânare pe care a avut motive s-o perfecţioneze de-a lungul anilor cât ea şi Scott au fost împreună. Dar ştie despre ce vorbeşte, da.

El îi dă drumul, sau poate îşi pierde doar puterea de a o ţine.

Lisey se trage puţin în spate — nu departe. Ochii lui o privesc din găvanele afundate şi înnegrite. Sunt la fel de luminoşi ca întotdeauna, dar ea vede că sunt de asemenea plini de groază şi (asta o sperie cel mai mult) de un amuzament jalnic, inexplicabil. Vorbind încă pe voce joasă — poate ca să-l audă doar ea, poate pentru că de mai mult nu e în stare — Scott spune:

— Ascultă, micuţă Lisey. O să fac aşa cum se aude când arătarea se uită-n jur.

— Scott, nu… trebuie să încetezi.

El nu-i dă nicio atenţie. Mai trage o gură de aer din-aceea şuierătoare, îşi ţuguie buzele roşii într-un O strâns şi scoate un *pufăit* scăzut, incredibil de neplăcut la auz. Asta face să-i urce pe gât o ploaie fină de sânge, pe care o răspândeşte apoi în aerul năduşit.

O fată o vede şi strigă. De data aceasta, mulţimea nu simte nevoia să audă din partea poliţistului de campus îndemnul de a se da în spate; o fac din proprie voinţă, lăsându-le celor trei — Lisey, Scott şi căpitanul Heffernan — spaţiu de cel puţin un metru şi jumătate de jur împrejur.

Sunetul — bunule Dumnezeu, *chiar* că seamănă cu un grohăit este din fericire scurt. Scott tuşeşte, pieptul îi tresaltă, din rană se revarsă şi mai mult sânge în pulsaţii ritmice, apoi o cheamă înapoi cu un deget. Ea se supune, proptindu-se pe palmele ce o ustură cumplit. Ochii lui afundaţi în orbite o obligă s-o facă; la fel şi rânjetul de moarte.

El îşi întoarce capul pe o parte, scuipă pe asfaltul încins un cheag de sânge, apoi se întoarce spre ea.

— L-aş putea… chema în felul ăsta, şopteşte el. Şi ar veni. Ai scăpa…

de nesfârşita mea… trăncăneală.

Lisey înţelege că vorbeşte serios şi, pentru o clipă (precis datorită puterii ochilor săi), crede că e adevărat. Va scoate din nou sunetul acela, doar că puţin mai puternic, şi-ntr-o altă lume, lunganul, acel stăpân al nopţilor nedormite, va întoarce cumplitul său cap înfometat. O clipă mai târziu, în lumea aceasta, Scott Landon va începe pur şi simplu să tremure pe asfalt şi va muri. Pe certificatul de deces va scrie ceva raţional, însă ea va şti: arătarea lui întunecată îl văzuse în cele

din urmă şi venise după el şi-l devorase de viu.

Aşa că acum vin lucrurile despre care nu vor mai discuta niciodată, nici cu alţii şi nici între ei. Lucruri prea îngrozitoare. Fiecare căsnicie are două suflete, unul luminat şi unul întunecat. Acesta e sufletul întunecat al căsniciei lor, singurul adevărat secret nebunesc.

Ea se înclină mai aproape de el pe asfaltul fierbinte, convinsă că e pe moarte, hotărâtă cu toate acestea să nu-i dea drumul atât timp cât va putea. Dacă asta înseamnă să-l înfrunte pe lungan — cu nimic altceva decât cu unghiile, dacă se ajunge acolo — o va face.

— Ei… Lisey?

Cu zâmbetul acela teribil, respingător şi conştient.

— Ei… ce… spui?

Aplecându-se şi mai aproape. În arşiţa ce făcea aerul să tremure, în mirosul acela cumplit de sânge şi sudoare. Aplecându-se până ce poate simţi până şi ultima palidă idee a mirosului de şampon Prell cu care s-a spălat el în dimineaţa aceea şi a spumei de ras cu care s-a bărbierit. Aplecându-se până ce-i atinge părul cu buzele. Şopteşte:

— Nu vorbi, Scott. Măcar o dată în viaţă, nu mai spune nimic.

Când se uită iarăşi la el, ochii lui sunt altfel. Înverşunarea a dispărut. Se stinge, dar poate că asta-i bine, pentru că pare din nou sănătos la minte.

— Lisey?…

Tot şoptit, uitându-se direct în ochii lui:

— Lasă arătarea aia fotată în pace şi o să plece.

Pentru o clipă, aproape că adaugă: *Te poţi ocupa mai târziu de restul nenorocirii ăsteia,* însă ideea nu are sens — pentru o vreme, singurul lucru pe care-l poate face Scott pentru sine însuşi e să nu moară. Ceea ce spune ea cu voce tare e:

— Să nu mai scoţi niciodată sunetul ăla.

El îşi umezeşte buzele. Ea îi vede sângele de pe limbă şi asta-i face stomacul să se revolte, dar nu se îndepărtează de el. Presupune că trebuie acum să-l îngrijească până ce-l va lua ambulanţa sau până ce va înceta să mai respire chiar acolo pe asfaltul înfocat la nouăzeci sau aşa ceva de metri depărtare de locul ultimului său triumf; dacă va şti facă faţă acestei ultime probe, va şti să facă faţă oricărui lucru.

— Mi-e atât de cald, spune el. Dacă aş avea măcar o bucată de gheaţă s-o topesc în gură…

— Imediat, zice Lisey, neştiind dacă se pripeşte cu promisiunea şi nepăsându-i. Ţi-o aduc ei.

în sfârşit, aude ambulanţa cum îşi croieşte drum spre ei cu sirena pornită. E şi asta ceva.

Apoi, un fel de miracol. Fata cu fundele pe umeri şi cu noi zgârieturi în palme se luptă să-şi facă loc prin mulţime. Gâfâie precum cineva care tocmai a participat la maraton şi-i curge transpiraţia pe obraji şi

gât, însă ţine în mâini două pahare mari de hârtie ceruită.

— Am vărsat jumate din Cola aia nenorocită până să ajung aici, zice ea, aruncând o privire scurtă şi încruntată peste umăr spre mulţime, dar am reuşit să aduc gheaţa fără probleme. Gheaţa e bu…

Apoi, ochii i se dau aproape complet peste cap şi începe să se clatine pe picioare, moale şi deşirată în pantofii săi. Poliţistul de campus — o, binecuvântat fie cu multe binecuvântări, cu sau fără orificiul ăla de o enormitate perfectă — o apucă, o repune pe picioare şi-i ia un pahar. L-l dă lui Lisey, apoi o îndeamnă pe cealaltă Lisa să bea din celălalt pahar. Lisey Landon nu e deloc atentă. Mai târziu, amintindu-şi totul, va fi puţin impresionantă de propria hotărâre. Acum îşi spune doar: *Ţine-o doar să nu mai cadă peste mine dacă leşină, Ofiţere Prieten,* şi se întoarce înapoi la Scott.

Acesta tremură mai rău ca niciodată şi ochii îşi pierd expresivitatea, contactul cu fiinţa ei. Şi totuşi, el încearcă.

— Lisey… aşa de cald… gheaţă…

— O am aici, Scott. Vrei să-ţi ţii măcar acum gura aia ca o meliţă?

— Una a zburat spre nord, una a zburat spre sud, croncăneşte el, după care face ce i-a spus ea.

Poate că şi-a isprăvit cuvintele, ceea ce ar fi o premieră pentru Scott Landon.

Lisey îşi vâră mâna adânc în pahar, făcând Cola să se umfle până la buză şi să se reverse. Răceala e şocantă şi minunată. Apucă un pumn bun de gheaţă mărunţită, gândindu-se la cât era de ironic totul: ori de câte ori ea şi Scott se opresc la o zonă de odihnă de pe autostradă şi ea foloseşte un automat care oferă suc la pahar şi nu la cutie sau sticlă, apasă întotdeauna pe butonul FĂRĂ GHEAŢĂ, simţindu-se îndreptăţită s-o facă — alţii poate îngăduie companiilor de băuturi răcoritoare să-i păcălească oferindu-le jumătate de pahar de gheaţă şi jumătate de suc, dar nu le mergea cu fetiţa lui Dave Debusher, nu le mergea cu Lisa. Cum obişnuia să spună bătrânul Dandy? *N-am căzut ieri din căpiţă!* Şi acum iat-o, dorindu-şi mai multă gheaţă şi mai puţină Cola… nu că ar fi de părere că are cine ştie câtă importanţă. Dar, în privinţa asta, o aşteaptă o surpriză.

— Poftim, Scott. Gheaţă.

Ochii lui sunt pe jumătate închişi acum, dar deschide gura şi, când ea îi frecă întâia oară buzele cu pumnul acela de gheaţă şi apoi îi pune o bucată aproape topită pe limba însângerată, tremurul corpului său încetează pe dată. Dumnezeule, e o magie. Încurajată, îşi freacă mâna îngheţată şi plină de apă pe obrazul său drept, pe cel stâng, apoi pe frunte, unde picături de apă colorată de Cola îi curg în sprâncene, după care i se preling pe lângă nas.

— O, Lisey, e un adevărat rai, zice el şi, chiar dacă încă şuierată, vocea lui i se pare mai raţională… mai *prezentă.*

Ambulanţa a oprit pe partea stângă a mulţimii cu un ţiuit evanescent al sirenei şi, câteva secunde mai târziu, Lisey aude o nerăbdătoare voce masculină strigând:

— Salvarea! Lăsaţi-ne să trecem! Salvarea, lăsaţi-ne să trecem ca să ne putem face meseria, bine?

Dashmiel, găozarul sudist fript, alege acest moment să-i vorbească lui Lisey în ureche. Solicitudinea din vocea sa, dată fiind viteza cu care a rupt-o la sănătoasa, o face să-i vină să scrâşnească din dinţi.

— Cum e, dragă?

Fără să întoarcă privirea, ea răspunde:

— Încearcă să trăiască.

7

— Încearcă să trăiască, murmură ea, plimbând mâna peste pagina lucioasă a *U-Tenn Nashville Review*. Peste poza cu Scott ţinându-şi piciorul pe lopata aia stupidă de argint. Închise cartea cu un pocnet şi o aruncă pe spinarea prăfuită a şarpelui de cărţi. Apetitul său pentru poze — centru *amintiri* — era mai mult decât satisfăcut pentru o singură zi. În spatele ochiului drept începea să simtă o pulsaţie supărătoare. Voia să ia ceva pentru asta, nu Tylenol-ul ăla ridicol, ci una dintre pastilele acelea pe care soţul ei numea „amortizoare de cap". Vreo două dintre Excedrinele lui i-ar fi rezolvat problema, dacă n-ar fi depăşit atât de mult data expirării. Apoi să stea câteva minute întinsă în dormitorul lor până ce-i va trece începutul de migrenă. Poate c-ar fi şi dormit puţin.

încă mă gândesc la el ca la dormitorul nostru, reflectă ea, îndreptându-se spre scările care duceau jos în grajd, care acum nu mai era de fapt un grajd, ci doar o serie de spaţii de depozitare… chiar dacă încă mirosea a fân şi ulei de tractor, vechile, dulcile şi persistentele miasme ale fermei. *E încă al nostru, chiar şi după doi ani.*

Şi ce dacă? Ce-i cu asta?

Ridică din umeri.

— Nu-i nimic, presupun.

O şocă puţin sonoritatea nedesluşită şi oarecum ameţită a cuvintelor. Bănuia că toată acea vie aducere aminte o epuizase. Tot acel stres retrăit. Insă trebuia să fie recunoscătoare pentru un lucru:

nici o altă fotografie a lui Scott din pântecele şarpelui de cărţi nu putea invoca amintiri atât de violente, fusese împuşcat doar o dată şi niciunul dintre colegiile acelea nu i-ar fi trimis fotografii cu… *(ţine-ţi gura despre asta doar taci)*

— Aşa-i, se arătă ea de acord când ajunse la baza scărilor, fără a avea cea mai mică idee despre ce fusese pe cale *(Scott bătrâne Scott)* să gândească. Îşi simţea capul greu şi avea impresia că tot corpul îi e acoperit de sudoare, ca o persoană ce tocmai evitase un accident.

— Încheiat transmisia, ajunge atât.

Şi, de parcă l-ar fi activat vocea sa, un telefon începu să sune în spatele uşii de lemn închise din dreapta ei. Se opri locului în pasajul central al grajdului. Odată, uşa aceea dăduse spre un staul destul de mare să adăpostească trei cai. Acum, anunţul de pe ea spunea doar ÎNALTĂ TENSIUNE! Îl pusese ea ca să facă o glumă. Avusese de gând să amenajeze acolo un mic birou, un loc unde să-şi poată ţine registrele şi să plătească facturile lunare (avuseseră — şi ea încă mai avea — un contabil angajat cu normă întreagă, însă acesta era la New York şi nu se puteau aştepta să se ocupe de nimicuri cum ar li contul ei lunar de la băcănia Hilltop). Reuşise doar să aducă acolo o masă de lucru, un telefon, un fax şi câteva fişete… apoi murise Scott. Intrase oare vreodată acolo? O dată, îşi amintea. La începutul primăverii. Sfârşitul lui martie, când încă mai erau pe jos câteva troiene de zăpadă fleşcăită, iar misiunea ei era doar să golească de mesaje robotul telefonic. Pe micuţul afişaj al aparatului se aflase numărul 21.

De la primul şi până la al şaptesprezecelea mesaj şi de la nouăsprezece până la douăzeci şi unu fuseseră din partea acelui gen de speculanţi pe care Scott îi numea „păduchi telefonici”. Al optsprezecelea (acesta n-o surprinsese deloc pe Lisey) fusese din partea Amandei. „Voiam doar să ştiu dacă ai cuplat drăcia asta”, zisese. „Ne-ai dat numărul mie şi Dariei şi lui Candy înainte să moară Scott.” Pauză. „Cred c-ai făcut-o.” Pauză. „L-ai cuplat, adică.” Pauză. Apoi, cu grabă: „Dar a trecut o *infinitate* de timp între mesajul de întâmpinare şi *blipul* acustic, trebuie că ai o grămadă de mesaje acolo, micuţă Lisey, ar trebui să verifici blestemăţia aia în caz că vrea cineva să-ţi dea un set de porţelanuri sau mai ştiu eu ce.” Pauză. „Păi… pa-pa.”

Acum, stând în faţa uşii închise a biroului, simţind cum îi pulsează durerea în ritm cu migrena în spatele ochiului drept, ascultă telefonul cum sună a treia oară, şi a patra. La jumătatea celui de-al cincilea târâit, se auzi un clic, după care propria-i voce, spunându-i celui sau celei de la celălalt capăt al firului că a format numărul 727–5932. Nu făcuse falsa promisiune de a resuna, nici măcar invitaţia de a lăsa un mesaj după ceea ce Amanda numise *blip*. Oricum, la ce ar fi servit asta? Cine să sune *acolo* ca să discute cu *ea?* Acum că Scott era mort, locul acela îşi pierduse funcţionalitatea. Singura care rămăsese era doar micuţa Lisey Debusher din Lisbon Falls, acum văduva Landon. Micuţa Lisey trăia singură într-o casă mult prea mare pentru ea şi scria liste de cumpărături, nu romane.

Pauza dintre mesaj şi *bip* era atât de lungă, încât crezu că banda de înregistrare trebuia să se fi umplut. Şi, chiar dacă n-o făcuse, apelantul avea să se plictisească şi să închidă, tot ce avea ea să audă prin uşa închisă a biroului fiind cea mai sâcâitoare dintre vocile înregistrate pe telefon, femeia care-ţi spune (te *dojeneşte):* „Dacă vreţi să daţi un

telefon… vă rog să închideţi şi să formaţi numărul *operatorului* dumneavoastră!” Femeia nu adaugă şi *fotat idiot* sau *creier de rahat,* dar Lisey avusese întotdeauna senzaţia că asta se înţelegea în ceea ce Scott ar fi numit „subtext”.

În schimb, auzi o voce masculină rostind patru cuvinte. Nu aveau de ce să-i provoace fiori, dar asta făcură.

— O să mai încerc, zise vocea.

Se auzi un clic.

Apoi tăcere.

8

Ăsta-i un cadou mult mai frumos, îşi spune ea, dar ştie că nu e nici trecutul, *nici* prezentul; e doar un vis. Stătea întinsă în patul dublu cel mare din *(al nostru al nostru al nostru al nostru)* dormitor, sub ventilatorul care-şi învârtea încet paletele; în pofida celor o sută treizeci de miligrame de cofeină din cele două pastile de Excedrin (data expirării: OCT 07) pe care le-a luat din rezerva tot mai săracă a medicamentelor lui Scott din dulăpiorul din baie, adormise. Dacă se îndoieşte în vreun fel de asta, trebuie doar să se uite unde se află — în secţia de terapie intensivă de la etajul al doilea al Spitalului Memorial Nashville — şi la mijlocul său deosebit de călătorie: se mişcă din nou pe o bucată mare de pânză pe care sunt imprimate cuvintele CEA MAI BUNA FĂINĂ PILLSBURY.

E din nou încântată să vadă că acest modest covor fermecat, pe care şade cu braţele împletite regeşte sub sâni, are colţurile înnodate ca batistele. Pluteşte atât de aproape de tavan încât, atunci când CEA MAI BUNĂ FĂINĂ PELLSBURY trece pe sub unul dintre ventilatoarele care se învârt lent (în visul ei, acestea seamănă cu cel din dormitorul lor), trebuie să se lase pe burtă ca să nu fie lovită de elice.

Aceste vâsle de lemn lustruit spun *vup, vup, vup* fără-ncetare în vreme ce-şi îndeplinesc mişcările rotative lente şi cumva sublime.

Sub ea, infirmierele vin şi pleacă pe pantofii lor cu tălpi scârţâitoare.

Unele poartă combinezoanele colorate care vor ajunge în scurt timp să le reprezinte profesia, însă majoritatea sunt încă îmbrăcate în alb, cămăşi şi pantaloni colanţi şi bonetele acelea care o fac întotdeauna pe Lisey să se gândească la nişte porumbei împăiaţi. Doi doctori bănuieşte că trebuie să fie doctori, deşi unul nu pare a fi destul de matur încât să aibă de ce să se bărbierească — sporovăiesc lângă chiuvetă. Gresia de pe pereţi e de un verde răcoros. Căldura zilei nu pare să ajungă până acolo. Bănuieşte că, pe lângă ventilatoare, în clădire mai sunt şi aparate de aer condiţionat, însă nu le aude.

Nu în vis, sigur că nu, îşi spune, iar asta pare o remarcă rezonabilă, în faţă e camera 319, acolo unde a fost trimis Scott după ce au scos glonţul din el. Nu întâmpină probleme să ajungă la uşă, dar, odată

acolo, descoperă că e prea sus ca să treacă prin ea. Şi vrea să ajungă înăuntru. N-a avut şansa să-i spună *Te poţi ocupa, mai târziu de restul nenorocirii ăsteia,* însă era măcar necesar s-o facă? Scott Landon, în definitiv, *nu căzuse ieri din căpiţă.* Adevărata întrebare, i se pare, e care o fi cuvântul magic corect pentru a face un covor magic CEA MAI BUNĂ FĂINĂ PILLSBURY să coboare.

îşi dă seama. Nu-i un cuvânt pe care să vrea să-l audă ieşindu-i taman ei pe gură (e un cuvânt de-al Blondinului), dar nevoia te duce pe unde nu ţi-e voia — după cum spunea *tot* Dandy — aşa că…

— Frezii, zice Lisey, şi bucata de pânză spălăcită, cu colţurile înnodate, coboară ascultătoare cu un metru de la punctul ei de planare de sub tavanul spitalului. Lisey se uită pe uşa deschisă şi-l vede pe Scott, trecut deja cam cu cinci ore de operaţie, zăcând într-un pat îngust, dar surprinzător de frumos, cu tăbliile de la căpătâi şi picioare graţios curbate. Nişte monitoare scot sunete ca de robot telefonic. Două pungi cu un lichid transparent atârnă pe un stâlp între el şi perete. Pare că doarme. De cealaltă parte a patului, Lisey din 1988 şade într-un scaun cu spătar drept, cu mâna soţului împletită într-a sa. În cealaltă mână a lui Lisey din 1988 se află romanul în ediţie de masă pe care l-a adus cu ea în Tennessee nu s-a aşteptat nicio clipă să citească atât de mult din el. Scott citeşte autori ca Borges, Pynchon, Tyler şi Atwood; Lisey citeşte Maeve Binchy, Colleen Mecullough, Jean Auel (deşi au început s-o cam calce pe nervi pisălogii oameni preistorici ai doamnei Auel), Joyce Carol Oates şi, doar în ultima vreme, Shirley Conran.

Ceea ce are cu ea în camera 319 este *Sălbatice,* cel mai recent roman al celei din urmă, iar lui Lisey îi place mult. A ajuns la partea unde femeile pierdute în junglă învaţă să-şi folosească sutienele ca praştii. Atâta lycra. Lisey nu ştie dacă cititorii americani ai romanelor de dragoste sunt pregătiţi pentru această ultimă ispravă a doamnei Conran, dar ea, una, crede că este un gest curajos şi cât se poate de frumos, într-un fel aparte. Nu e oare curajul întotdeauna de o frumuseţe aparte?

Ultima lumină a zilei pătrunde prin fereastra încăperii într-o revărsare de roşu şi auriu. E sinistru şi captivant. Lisey din 1988 e foarte obosită: emoţional, fizic şi de perioada şederii sale în Sud.

Crede că, dacă le va mai auzi încă o dată accentul meridional, o să strige. Partea bună? Nu crede că va mai rămâne acolo aşa de mult cum cred *ei,* pentru că… ei bine… să spunem doar că are motive să ştie că Scott e o persoană care se vindecă repede.

Nu peste mult timp, se va întoarce la motel şi va încerca să închirieze aceeaşi cameră pe care o ocupaseră la începutul zilei (Scott aproape întotdeauna închiriază o adevărată ascunzătoare, chiar dacă motivul şederii lor nu e decât ceea ce el numeşte „vechiul du-te-

vino”). Are o bănuială că nu va reuşi s-o facă — te tratează cu totul altfel când eşti însoţită de un bărbat, fie că acesta e celebru, fie că nu — însă locul e destul de aproape de spital, dar şi de colegiu, şi, atâta vreme când va primi *ceva* acolo, nimic altceva n-o mai interesează. Doctorul Sattherwaite, cel care se ocupă de cazul lui Scott, i-a promis că poate scăpa de reporteri dacă iese prin spate în seara aceasta şi-n următoarele câteva zile. El spune că doamna Mekinney de la Recepţie îi va chema un taxi, care-o va aştepta în spate lângă rampa de încărcare a cantinei „de-ndată ce îi veţi da undă verde”. Ar fi plecat deja, dar Scott a fost agitat în ultima oră. Sattherwaite a spus că se va afla sub efectul anesteziei cel puţin până la miezul nopţii, însă doctorul nu-l cunoaşte pe Scott aşa cum îl cunoaşte ea, iar Lisey nu e foarte surprinsă când el începe să-şi revină în simţiri pentru scurte intervale de timp încă de când se apropie apusul. De două ori a recunoscut-o, de două ori a întrebat-o ce s-a întâmplat şi de două ori ea i-a spus că l-a împuşcat o persoană cu probleme mentale. A doua oară, el a spus: „Di-i-dă-i-bice-Silver-fotat” înainte să închidă iarăşi ochii, iar asta chiar a făcut-o să râdă. Acum îşi doreşte să-şi mai revină o dată, ca să-i poată spune că nu se întoarce în Mâine, ci doar la motel, şi că se vor vedea dimineaţă.

Toate acestea, Lisey din 2006 le ştie. Şi le aminteşte. Le intuieşte. Cum o fi. De unde stă ea pe covorul fermecat CEA MAI BUNĂ FĂINĂ PILLSBURY, îşi spune: *Deschide ochii. Se uită la mine. Zice: „Eram pierdut în întuneric şi tu m-ai găsit. Mi-era cald aşa de cald — şi tu mi-ai dat gheaţă.”*

Dar chiar asta spune el? Chiar asta s-a întâmplat? Sau asta a fost mai târziu? Iar dacă ea ascunde ceva — le ascunde de ea însăşi — *de ce* le ascunde?

În pat, în lumina roşie, Scott deschide ochii. Se uită la soţia sa în vreme ce aceasta îşi citeşte cartea. Respiraţia lui nu mai şuieră, dar încă se mai aude un foşnet atunci când trage aer în piept cât de adânc poate şi-i rosteşte numele jumătate hârşâit şi jumătate în şoaptă. Lisey din 1988 lasă jos cartea şi se uită la el.

— Hei, te-ai trezit din nou, zice ea. Uite o întrebare încuietoare.

Ţi-aminteşti ce ţi s-a întâmplat?

— Împuşcat, şopteşte el. Puşti. Tub. Spate. Doare.

— Poţi lua ceva pentru durere peste puţin timp, spune ea. Pentru moment, ai vrea…

El o strânge de mână, spunându-i că se poate opri. *Acum o să-mi spună că era pierdut în întuneric şi că eu i-am dat gheaţă,* gândeşte Lisey din 2006.

Însă ceea ce-i spune el soţiei sale — care cu câteva ore în urmă i-a salvat viaţa lovind un nebun în cap cu o lopată de argint — este doar asta:

— A fost cald, nu-i aşa?

Pe un ton normal. Nicio privire aparte; face doar conversaţie.

Omoară doar timpul în vreme ce lumina roşie se îndeseşte şi maşinăriile bipăie, iar din locul unde planează în cadrul uşii, Lisey din 2006 vede fiorul — slab, dar prezent — care o străbate pe copia sa mai tânără; vede arătătorul de la mâna stângă a copiei sale mai tinere pierzând semnul din ediţia cu coperte necartonate a *Sălbaticelor.*

Gândesc: „Fie nu-şi aduce aminte, fie se preface *că nu-şi aduce aminte ce a spus când era la pământ — despre cum îl poate chema dacă vrea, despre cum îl poate chema pe lungan dacă vrea să pună capăt poveştii — şi ce i-am răspuns eu, că trebuie să-şi ţină gura şi să-l lase în pace… că, dacă-şi ţine gura aia fotată, acesta va pleca. Mă întreb dacă ăsta-i un caz adevărat de uitare — felul cum a uitat că a fost împuşcat sau dacă nu-i mai degrabă un fel* special *de uitare, care seamănă mai mult cu strângerea lucrurilor neplăcute într-o cutie şi apoi încuierea a cutiei. Mă întreb dacă are vreo importanţă, atâta vreme cât îşi aminteşte cum să se însănătoşească."*

Stând întinsă în pat (şi stând pe covorul fermecat în eternul prezent al visului), Lisey fremăta şi încerca să-i strige copiei sale mai tinere, încerca să ţipe că *avea* importanţă, *avea. Nu-i da voie să scape basma curată!* Încercă ea să strige. *Nu poţi uita la nesfârşit!* Dar îi veni în gând o altă vorbă de duh din trecut, din timpul infinitelor lor jocuri de *hearts* şi *whist* la Sabbarth Day Lake, vara, cea strigată întotdeauna când un jucător voia să se uite la cărţile ieşite din joc:

Jos mâna! Nu poţi dezgropa morţii!

Nu poţi dezgropa morţii.

Totuşi, ea mai încearcă încă o dată. Cu toată considerabila sa forţă mintală şi cu toată voinţa, Lisey din 2006 se aplecă în faţă pe covorul fermecat şi-i transmite copiei sale mai tinere: Se *preface!*

SCOTT ÎŞI AMINTEŞTE TOTUL!

Şi, preţ de o clipă aiuritoare, crede că reuşeşte să se facă auzită…

ştie că se face auzită. Lisey din 1988 se foieşte în scaun şi cartea chiar îi alunecă din mână şi cade pe podea cu un pocnet surd. Dar, înainte ca acea versiune a ei înseşi să poată întoarce capul, Scott Landon se uită direct la femeia care pluteşte în cadrul uşii, versiunea soţiei sale care va ajunge văduva sa. Îşi ţuguie din nou buzele, dar în loc să scoată pufăitul acela neplăcut, *suflă.* Nu-i cine ştie ce suflare; cum ar putea să fie, având în vedere prin ce a trecut? Dar e suficient de puternică să trimită înapoi covorul fermecat CEA MAI BUNĂ FĂINĂ PILLSBURY, făcându-l să se clatine şi să plonjeze prin aer ca o păstaie într-un uragan. În vreme ce pereţii spitalului trec ameţitor pe lângă ea, Lisey se ţine pe covor cu toată forţa, dar blestemăţia aia se înclină şi ea cade.

Lisey se trezi şezând dreaptă ca varga în pat cu transpiraţia uscându-i-se pe frunte şi la subsuori. Era destul de răcoros acolo, graţie ventilatorului din tavan, însă ei îi era cald de parcă s-ar fi aflat într-un…

Ei bine, de parcă s-ar fi aflat într-un cuptor aspirant.

— Orice ar mai fi şi *asta,* zise ea, şi râse tremurat.

Visul se pierdea deja în mii de fâşii — singurul lucru pe care şi-l putea aminti cu o urmă oarecare de claritate era acea suprarealistă lumină roşie împrăştiată de un soare la apus — dar se trezise cu un nebunesc sentiment de certitudine implantat în centrul minţii, o imperativă aiuritoare: trebuia să găsească lopata aceea fotată. Cazmaua aceea de argint.

— De ce? adresă ea întrebarea încăperii goale. Luă ceasul de pe noptieră şi-l ţinu aproape de faţă, convinsă că-i va spune că trecuse o oră, poate chiar două. Fu uluită să vadă că dormise preţ de exact douăsprezece minute. Puse ceasul înapoi pe noptieră şi îşi şterse mâinile pe pieptul bluzei, de parcă ar fi luat de jos ceva murdar şi plin de microbi. De ce tocmai *aia?*

Nu contează. Era vocea lui Scott, nu a ei. Rareori o auzea în zilele acelea cu atâta claritate, dar, măiculiţă, cât de bine o auzea acum. Puternică şi clară. *Asta nu-i treaba ta. Tu doar găseşte-o şi pune-o acolo unde… ei bine, ştii tu.*

Sigur că ştia.

— Acolo unde o pot prinde-n chingi, murmură ea, şi-şi frecă faţa cu mâinile, după care râse scurt.

Aşa-i, iubimeu, confirmă soţul mort. *Oricând ţi se va părea că e timpul potrivit.*

III. LISEY ŞI CAZMAUA DE ARGINT

(Aşteaptă să se schimbe vântul)

1

Acel vis atât de viu n-o ajută deloc să scape de amintirile legate de Nashville şi de o amintire în mod deosebit: Gerd Allen Cole care schimba ţinta de la lovitura în plămân, căreia Scott i-ar fi putut supravieţui, la lovitura în inimă, care fără doar şi poate că avea să-i fie fatală. Atunci, întreaga lume îşi încetinise mişcarea, iar lucrul la care continua să i se întoarcă gândul — aşa cum limba se tot întoarce la un dinte ciobit — era cât de incredibil de *lină* fusese mişcarea aceea, de parcă pistolul ar fi fost instalat pe un cardan.

Lisey dădu cu aspiratorul prin salon, unde nu era nevoie de asta, apoi spălă un rând de rufe care nu umplu maşina nici pe jumătate; coşul de rufe se umplea atât de *încet* acum, că rămăsese doar ea. Trecuseră doi ani şi încă nu se putea obişnui cu asta. În cele din urmă îşi trase pe ea vechiul costum de baie şi ieşi în spatele casei să dea câteva ture de piscină: cinci, apoi zece, apoi cincisprezece, apoi

şaptesprezece, cu răsuflarea tăiată. Stătu agăţată de marginea piscinei în partea cu apă mică, lovind din picioarele care-i pluteau în spate, gâfâind, părul negru stându-i lipit de obraji, de frunte şi de gât ca o cască lucioasă, şi totuşi continua să vadă mâna cu degete lungi şi palide rotindu-se, văzu Ladysmith-ul (era imposibil să te gândeşti la el doar ca la un pistol odată ce-i aflai numele acela mortal, de femeiuşcă) rotindu-se şi el, văzu gaura aceea mică şi întunecată în care era pitită moartea lui Scott mişcându-se la stânga, iar lopata de argint era atât de *grea.* Părea imposibil să poată interveni la timp, s-o poată lua înaintea nebuniei lui Cole.

Lovi încet din picioare, ridicând în aer mici picături de apă. Lui Scott îi plăcuse mult piscina, însă înota în ea rareori; fusese genul de om reţinut, care iubea cărţile şi berea. Asta când nu era plecat în călătorii, desigur. Sau în birou, scriind cu muzica dată la volum maxim. Sau sus, în camera de oaspeţi, şezând în balansoar în inima frântă a unei nopţi de iarnă, încotoşmănat până la bărbie cu unul dintre pledurile bunei mame Debusher, la două dimineaţa şi cu ochii largi-largi-largi în vreme ce un vânt teribil, coborând taman din Yellowknife, bubuia afară — acesta era celălalt Scott; una a zburat spre nord, una a zburat spre sud, şi, o, Doamne, ea-i iubise pe amândoi la fel, *totul* la fel.

— Încetează, zise ea pe un ton arţăgos. Am intervenit la timp, *chiar* am făcut-o, aşa că las-o baltă. Mucosul ăla descreierat n-a reuşit să tragă decât în plămân.

Şi totuşi, cu ochiul minţii (cel pentru care trecutul e întotdeauna prezent), văzu Ladysmith-ul cum începe iarăşi să se rotească, şi atunci ieşi repede din piscină, într-o încercare fizică de a alunga imaginea. Dădu roade, însă Blondinul se întoarse atunci când ea se afla în vestiar, uscându-se cu un prosop după ce făcuse un duş rapid, Gerd Allen Cole se întorsese, *s-a* întors, spunând *Trebuie să pun capăt dangătelor ăstora pentru frezii,* şi Lisey din 1988 avântă cazmaua de argint, dar de data aceasta aerul fotat din timpul perceput de Lisey este prea gros şi ea va interveni cu doar o secundă prea târziu, va vedea *tot* al doilea corsaj de flăcări şi nu doar o frântură, şi o gaură întunecată i se va deschide lui Scott şi-n reverul stâng atunci când sacoul său sport îi va deveni giulgiu…

— *Termină!* mârâi Lisey, şi aruncă prosopul în coş. Mai las-o *în pace!*

Mărşălui înapoi spre casă dezbrăcată, cu hainele la subraţ — uite, la asta servea gardul înalt de scânduri instalat de jur împrejurul curţii din spate.

2

După înot, i se făcuse foame — era lihnită, de fapt — şi, chiar dacă încă nu era tocmai ora cinci, hotărî să-şi facă o oală mare de mâncare. Ceea ce Darla, a doua ca vârstă dintre fetele Debusher, ar fi numit

mâncare de consolare, iar Scott — cu mare poftă — ar fi numit *mâncare-infectă.* În frigider era jumătate de kilogram de carne tocată de vită şi în cămară, pitit pe un raft din spate, un minunat preparat infect: versiunea Hamburger Helper a unei „plăcinte cheeseburger". O aruncă într-o cratiţă împreună cu carnea tocată.

Cât timp fierbea molcom, îşi pregăti o carafă de Kool-Aid cu lămâie verde şi două linguriţe de zahăr. Până la cinci treizeci, mirosurile din cratiţă umpluseră bucătăria şi orice gând la Gerd Allen Cole îi părăsise mintea, cel puţin pentru moment. Nu se gândea la nimic altceva decât la mâncare. Mancă două porţii mari de hamburger din cratiţă şi bău două pahare uriaşe de Kool-Aid. După ce termină a doua farfurie şi al doilea pahar (tot, mai puţin granulele albe de zahăr rămase pe fundul paharului), râgâi zgomotos şi spuse:

— Ce n-aş da pentru o fotată de ţigară.

Era adevărat; rareori îşi mai dorise una atât de tare. O Salem Light. Scott fusese fumător când se cunoscuseră la Universitatea Mâine, unde el era deopotrivă proaspăt absolvent şi, după propria-i definiţie, *cel mai tânăr scriitor din lume cu domiciliu acolo.* Ea era studentă cu jumătate de normă *(asta* nu ţinuse mult) şi chelneriţă cu normă întreagă la *Pat's Cofe,* în centru, unde împărţea la mese pizza şi hamburgeri. Luase obiceiul de la Scott, care era un fidel fumător de Herbert Tareyton. Renunţaseră la ţigări împreună, luându-se la întrecere. Asta se întâmpla în '87, cu un an înainte ca Gerd Allen Cole să demonstreze cu asupra de măsură că ţigările nu sunt singura problemă pe care o poate avea cineva la plămâni. În anii de atunci încoace, fuseseră zile întregi când Lisey nu se gândise la ele, apoi cădea în oribile crize de abstinenţă. Şi totuşi, într-un fel, a se gândi la ţigări era o îmbunătăţire. Era mult mai bine decât să se gândească la (Trebuie să pun capăt dangătelor ăstora pentru frezii, *spune Gerd Allen Cole cu o perfectă claritate nervoasă şi răsuceşte uşor încheietura mâinii)* Blondin *(lin)* şi la Nashville *(aşa încât ţeava fumegândă a pistolului Ladysmith să fie îndreptată spre stânga pieptului lui Scott)* şi, fotarea măsii, uite c-o făcea din nou.

Pentru desert avea chec de brutărie şi frişca la tub Cool Whip poate culmea *mâncării infecte* — de pus peste el, dar Lisey era prea sătulă să se mai gândească măcar la ele. Şi era îndurerată să vadă că amintirile acelea vechi şi neplăcute continuau s-o necăjească, deşi îşi umpluse stomacul cu mâncare caldă şi bogată în calorii. Bănuia că acum avea o idee despre problemele cu care se confruntau veteranii de război, dar *(nu, Lisey)*

— Termină, şopti ea şi împinse farfuria *(nu, iubimeu)* cu violenţă din faţa sa. *Hristoase,* dar îşi dorea *(ştii că nu-i bine)* o ţigară. Şi chiar mai mult de atât, îşi dorea ca toate amintirile alea vechi să disp… *Lisey!*

Asta era vocea lui Scott, în mijlocul minţii sale, de data aceasta, şi

atât de clară încât ea îi răspunse cu voce tare peste masa de bucătărie şi absolut fără nicio urmă de stânjeneală:

— Ce-i, dragule?

Găseşte lopata de argint şi toate rahaturile astea or să dispară… ca mirosul fabricii când se schimba vântul şi va sufla dinspre sud.

Ţi-aminteşti?

Sigur că-şi amintea. Apartamentul ei se aflase în orăşelul Cleaves Mills, a doua localitate la est de Orono. Nu erau cu adevărat fabrici în Cleaves pe când locuise Lisey acolo, însă mai erau destule în Oldtown, iar când sufla vântul dinspre nord — mai ales dacă se întâmpla să fie o zi înnorată şi umedă — putoarea era atroce.

Apoi, dacă se schimba vântul… Doamne! Puteai simţi mirosul oceanului, şi era ca şi când te-ai fi născut din nou. Pentru o vreme, *aşteaptă să se schimbe vântul* devenise o parte a limbajului interior al căsniciei lor, ca şi *strânge chingile* şi *SCOPN* şi *fotat* pentru *futut.*

Apoi pierduse teren undeva pe parcurs şi nu se mai gândise la ea mulţi ani: *aşteaptă să se schimbe vântul,* în sensul de „ţine-te tare, iubire”. În sensul de „nu te da încă bătută”. Poate că fusese genul de atitudine dulce-optimistă pe care numai o căsătorie aflată la început o poate întreţine. Nu ştia. Scott i-ar fi putut oferi o opinie pertinentă; el ţinuse un jurnal încă de pe atunci, în *(ANII DE ÎNCEPUT!)* zilele lor de confuzie, scriind în el vreme de cincisprezece minute seară de seară în timp ce ea urmărea la televizor seriale de comedie sau făcea socotelile casei. Şi uneori, în loc să se uite la televizor sau să scrie cecuri, ea îl privea. Îi plăcea felul cum cădea lumina veiozei peste părul lui şi-i proiecta adânci umbre triunghiulare pe obraji pe când stătea acolo cu capul aplecat peste carneţelul cu foi detaşabile. Pe atunci avea părul deopotrivă mai lung şi mai întunecat, neatins de cenuşiul care începuse să-i apară spre capătul vieţii. Îi plăceau poveştile lui, însă-i plăcea la fel de mult cum îi arăta părul în lumina împrăştiată de veioză. Era de părere că, atunci, părul lui avea de spus o poveste proprie, numai că el n-o ştia. Îi plăcea şi cum îi simţea pielea la atingere. Aceea de la vedere şi aceea ascunsă, le iubea pe amândouă. N-ar fi dat-o pe una pentru cealaltă. Pe ea o punea pe jar tot pachetul.

Lisey! Caută lopata!

Eliberă masa, apoi puse la păstrare într-un recipient Tupperware ceea ce mai rămăsese din „plăcinta de cheesburger”. Era convinsă că n-o va mai mânca, acum că-i trecuse furia, dar rămăsese prea multă ca s-o arunce pur şi simplu la gunoi; ce-ar mai fi strigat văzând o asemenea risipă mama-bună Debusher, care încă-i mai locuia mintea!

Era mult mai bine s-o ascundă în frigider în spatele sparanghelului şi iaurtului, unde avea să se învechească în tihnă. Şi-n vreme ce făcea aceste operaţiuni simple, se întrebă cum, pentru numele lui Iisus, al Măriei şi al lui Jojo Dulgherul, cum o va putea ajuta să-şi afle pacea

sufletească găsirea lopeţii ăleia festive. Ceva ce ţinea poate de proprietăţile magice ale argintului? Îşi amintea că urmărise cândva un film la televizor împreună cu Darla şi Cantata, ceva chipurile înfricoşător despre un licantrop… numai că Lisey nu fusese cine ştie cât de înfricoşată. Găsea că pricoliciul era mai degrabă o fiinţă tristă decât înfricoşătoare şi, pe deasupra, îţi puteai da seama când realizatorii filmului îi schimbau înfăţişarea, oprind din când în când aparatul de filmat, pentru a-i mai aplica puţin machiaj, după care-i dădeau din nou drumul să înregistreze. Trebuia să le dai note bune pentru efort, însă produsul finit nu era prea credibil, cel puţin după umila sa părere. *Povestea,* însă, era oarecum interesantă. Prima parte se desfăşura într-un *pub* englezesc şi unul dintre beţivanii bătrâni de acolo spunea că poţi omorî un licantrop numai cu un glonţ de argint. Şi nu fusese oare Gerd Allen Cole un fel de licantrop?

— Fii serioasă, puştoaico, zise ea, clătinându-şi farfuria şi vârând-o în maşina de spălat vase aproape goală, poate că Scott ar fi putut face asta să sune bine într-o carte a lui, dar tu nu te-ai priceput niciodată să inventezi poveşti de efect. Corect?

închise uşa maşinii de spălat vase cu un bufnet. După ritmul în care se umplea, ar fi putut-o pune în funcţie cândva în jurul sărbătorii de 4 Iulie.

— Dacă vrei să cauţi lopata, fă-o! Dar *vrei?*

înainte să poată răspunde la această întrebare absolut retorică, vocea lui Scott se făcu din nou auzită — cea clară din centrul minţii sale.

Ţi-am lăsat un mesaj, iubimeu.

Lisey încremeni cu mâna întinsă după un prosop de bucătărie cu care voia să se şteargă. Cunoştea vocea aceasta, sigur că da. Încă o mai auzea de trei sau patru ori pe săptămână, vocea sa imitând-o pe a lui, puţină companie nevinovată într-o casă mare şi goală.

Numai că făcându-se auzită atât de repede după toată tărăşenia aia despre lopată…

Ce mesaj?

Ce mesaj?

Se şterse pe mâini şi puse prosopul înapoi să se usuce singur pe tija sa. Apoi se întoarse, aşa încât să stea cu spatele la chiuvetă şi să aibă bucătăria în faţă. Era plină de o încântătoare lumină văratică (şi de aroma umpluturii pentru cheesburger, mult mai puţin apetisantă acum că-şi satisfăcuse pofta animalică). Închise ochii, numără până la zece, apoi îi redeschise iute. Lumina văratică de după-amiază târzie *explodă* în jurul ei. Înăuntrul ei.

— Scott? zise, simţindu-se în mod absurd ca sora sa mai mare, Amanda. Pe jumătate nebună, cu alte cuvinte. Sper că nu faci pe fantoma cu mine, nu?

Nu se aştepta la un răspuns — nu micuţa Lisey Debusher, care se bucurase de furtunile cu tunete şi râsese de pricoliciul din film, respingându-l drept un simplu exerciţiu neizbutit de efecte speciale. Insă neaşteptatul val de aer care se revărsă prin fereastra deschisă deasupra chiuvetei — umflând perdelele, ridicându-i vârfurile încă ude ale părului şi aducând cu el dureroasa mireasmă a florilor aproape că putea fi luat drept un răspuns. Închise iarăşi ochii şi i se păru că aude o muzică vagă, nu aceea a sferelor, ci doar o veche melodie country a lui Hank Williams: *Good-bye Joe, me gotta go, me-oh-my-oh…*

I se făcu pielea de găină pe braţe.

Apoi adierea se pierdu şi ea era din nou doar Lisey. Nu Mandy, nici Canty şi nici Darla; cu siguranţă nu *(una a zburat spre sud)* Jodi cea fugită la Miami. Era Intru Totul Moderna Lisey, Lisey din 2006, văduva Landon. Nu existau fantome. Era Lisey cea Singură.

Însă *chiar* voia să caute cazmaua aia de argint, cea care-i salvase soţul pentru încă şaisprezece ani şi şapte romane. Fără a mai pomeni de coperta *Newsweek* din ’92 pe care apăruse un Scott psihedelic cu REALISMUL MAGIC ŞI CULTUL LUI LANDON în stilul lui Peter Max[8]. Şi cine ştie cum reacţionase *la asta* Roger „Iepurele” Dashmiel.

Se hotărî să caute numaidecât cazmaua, câtă vreme o mai ajuta lumina acelei seri de început de vară. Cu sau fără fantome, nu voia să se afle în grajd — sau în biroul de deasupra lui — odată ce se lăsa noaptea.

3

Boxele din partea opusă biroului ei niciodată terminat erau locuri întunecoase şi mucegăite care odinioară, când casa Landon era încă ferma Sugar Top, adăposteau unelte, furaje şi piese de schimb pentru vehiculele şi maşinăriile agricole. În spaţiul cel mai mare fuseseră ţinuţi pui de găină şi, chiar dacă fusese curăţat şi sterilizat de o companie specializată în astfel de lucruri, iar apoi fusese văruit (de Scott, care o făcuse cu multe referiri la *Tom Sawyer),* încă mai păstra vagul iz de amoniac al orătăniilor de mult dispărute. Era un miros pe care Lisey şi-l amintea din frageda ei copilărie şi-l ura…

probabil pentru că bunica D căzuse la pământ şi murise în vreme ce dădea de mâncare la găini.

în două dintre compartimente erau stivuite până sus cutii — în cea mai mare parte foste cutii cu sticle — însă nu era nicio unealtă de săpat, nici de argint, nici de vreun alt fel. Era un pat matrimonial tras în husă în fostul ţarc al puilor de găină, singura rămăşiţă a experimentului lor german care ţinuse doar nouă luni. Îl cumpăraseră din Bremen şi cheltuiseră o sumă exorbitantă pentru a le fi expediat în America — insistase Scott. Uitase complet de patul din Bremen.

Apropo de ceea ce a ieşit din curul câinelui! Îşi spuse ea cu un soi de

exultare nefericită, apoi rosti cu voce tare:

— Dacă crezi c-o să dorm într-un pat după ce a stat douăzeci şi ceva de ani într-o afurisită de poiată, Scott…

…*atunci eşti nebun!* Avea ea de gând să încheie, dar nu putu. În schimb, izbucni în râs. Hristoase, blestemul banilor! Fotatul lor *blestem!* Cât costase patul ăla? Echivalentul a o mie de dolari? Să zicem o mie. Şi cât costase transportul? Alte mii? Poate. Şi uite-l unde stătea, salut-frumosule, ar fi spus Scott, în umbrele din poiată. Şi salut-frumosule putea să rămână acolo până ce lumea avea să se sfârşească-n foc sau gheaţă, în ceea ce o privea pe ea. Toată povestea aia germană fusese un fiasco *total,* nicio carte pentru Scott, o ceartă cu proprietarul care ratase la mustaţă să devină o bătaie cu pumnii, până şi conferinţele lui Scott merseseră rău, în faţa unui public care nu avea simţul umorului sau nu-l înţelegea pe al său, şi…

Şi-n spatele uşii de pe cealaltă parte, aceea pe care se afla anunţul cu ÎNALTA TENSIUNE!, telefonul începu să ţipe din nou. Lisey încremeni acolo unde era, simţind că i se face iarăşi pielea de găină. Şi totuşi, încerca de asemenea o senzaţie de inevitabilitate, ca şi când pentru asta ar fi venit acolo, nici pe departe după lopata de argint, ci ca să primească un telefon.

Se întoarse când telefonul sună a doua oară şi traversă culoarul central semi întunecat al grajdului. Ajunse la uşă când începu al treilea târâit. Apăsă clanţa de modă veche şi uşa se deschise cu uşurinţă, scârţâind numai puţin pe balamalele nefolosite, bun-venit în criptă, micuţă Lisey, *muream* de nerăbdare să te cunoaştem, hi-hi-hi[9].

O pală de vânt suflă în jurul ei, făcându-i bluza să fâlfâie la baza spatelui. Dibui după comutator şi-l apăsă, neştiind sigur la ce să se aştepte, dar becul din tavan se aprinse. Sigur că se aprinse. Din punctul de vedere al Centralei de Electricitate Central Mâine, toate acestea alcătuiau Studioul RFD nr. 2, Sugar Top Hill Road. La etaj sau la parter, pentru CEM totul era un caz simplu de totul la fel.

Telefonul de pe masa de lucru sună a patra oară. Înainte ca Târâitul nr. 5 să poată trezi din hibernare robotul telefonic, Lisey apucă receptorul.

— Alo?

Urmă un moment de tăcere. Era pe cale să spună alo din nou, când vocea de la celălalt capăt al firului o făcu în locul ei. Tonul era perplex, însă Lisey recunoscu cine era. Acel singur cuvânt fusese suficient. Îţi cunoşti rudele de sânge.

— Darla?

— Lisey… chiar *eşti* tu?

— Sigur că eu sunt.

— Unde eşti?

— În vechiul studio al lui Scott.

— Ba nu, nu eşti. Am încercat deja acolo.

Lisey nu trebui să se gândească mult la asta. Lui Scott îi plăcuse să asculte muzica tare — de fapt, îi plăcuse la un nivel pe care o persoană normală l-ar fi considerat ridicol — şi telefonul de acolo era instalat în zona izolată fonic pe care se distra s-o numească Celula Mea Capitonată. Nu era de mirare că nu-l auzise de jos. Nimic din toate acestea nu merita povestit surorii sale.

— De unde ai numărul ăsta, Darla, şi de ce suni?

Urmă o altă pauză. Apoi Darla spuse:

— Sunt la Amanda. Am găsit numărul în agenda ei. Are trecute patru la numele tău. Le-am luat la rând. Ăsta era ultimul.

Lisey simţi o slăbiciune în piept şi stomac. În copilărie, Amanda şi Darla fuseseră rivale de temut. Porneau tot soiul de bătăi cu zgârieturi — pentru păpuşi, cărţi de la bibliotecă, haine.

Ultima şi cea mai zgomotoasă dintre confruntări fusese pentru nu băiat pe nume Richie Stanchdield şi fusese suficient de serioasă ca Darla să ajungă la secţia de urgenţe a Spitalului General Central Mâine, unde fuseseră nevoie de şase copci pentru a închide zgârietura adâncă de deasupra ochiului stâng. Încă mai avea cicatricea, o linie subţire şi albă. La maturitate, relaţia lor se stabilizase oarecum: mai avuseseră destule certuri, însă nu se mai vărsase deloc sânge. Încercau pe cât posibil să nu se întâlnească. Cinele duminicale (cu soţi cu tot) care aveau loc o dată sau de două ori pe lună, sau prânzurile între surori de la *Olive Garden* sau *Outback* puteau fi dificile, chiar dacă Manda şi Darla şedeau la distanţă una faţă de cealaltă, iar Lisey şi Canty jucau rolul mediatoarelor. Ca Darla să sune de la Amanda nu era un lucru bun.

— E vreo problemă cu ea, Darl?

Stupidă întrebare. Singura întrebare pertinentă era *cât* de gravă era problema.

— Doamna Jones a auzit-o cum striga şi făcea ca toţi dracii şi spărgea tot soiul de lucruri. Avea unul dintre Marile ei AF-uri.

Unul dintre Marile ei Accese de Furie. S-a-nţeles.

— A încercat mai întâi la Canty, dar Canty şi Rich sunt la Boston. Când doamna Jones a auzit mesajul de pe robotul lor telefonic, m-a sunat pe mine.

Asta avea logică. Canty şi Rich locuiau cam la un kilometru şi jumătate nord de Amanda pe Route 19; Darla locuia cam la trei kilometri spre sud. Într-un fel, semăna cu vechea cimilitură a tatălui lor: una a zburat spre nord, una a zburat spre sud, una nu-şi mai poate ţine gura ce-o aud. Doamna Jones, care locuia vizavi de căsuţa în stil Cape Cod a lui Mandy, ar fi avut cu siguranţă buna inspiraţie de a o suna mai întâi pe Canty, şi nu doar fiindcă aceasta era mai aproape ca

distanţă.

Striga şi făcea ca toţi dracii şi spărgea tot soiul de lucruri.

— Cât de grav e de data asta? se auzi Lisey că întreabă pe un ton plat, ciudat de detaşat. Să vin şi eu?

Vrând să spună, desigur: *Cât de repede să vin?*

— E… cred că e bine pentru moment, zise Darla. Dar a făcut-o din nou. Pe braţe, dar şi-n vreo două locuri sus pe coapse. Alea…

ştii tu.

Lisey ştia, sigur că da. De trei ori înainte, Amanda căzuse în ceea ce Jane Whitlow, psihiatra ei, numea „semicatatonie pasivă".

Era diferit de ceea ce i se întâmplase *(taci lasă asta) (nu)* de ceea ce i se întâmplase lui Scott în 1996, dar chiar şi aşa al naibii de înfricoşător. Şi, de fiecare dată, criza fusese precedată de răbufniri de emotivitate — genul acela pe care Manda îl demonstrase sus în studioul lui Scott, îşi dădu seama Lisey — urmate de isterie, apoi scurte crize de automutilare. În timpul uneia dintre acestea, Manda se pare că încercase să-şi extirpe buricul. Rămăsese în jurul lui cu o cicatrice spectrală punctată, circulară. O dată, Lisey avansase ideea unei intervenţii chirurgicale cosmetice, neştiind dacă asta era posibil, dar vrând ca Manda să ştie că ea, Lisey, ar fi dispusă să-i dea banii dacă voia să încerce această posibilitate. Amanda refuzase cu un râs aspru. „Îmi place cercul ăla", spusese ea. „Dacă voi fi vreodată tentată să mă mai tai, poate că mă voi uita la el şi n-o voi face."

Poate, se pare, fusese cuvântul-cheie.

— Cât de grav e, Darl? Sincer.

— Lisey… scumpo…

Lisey îşi dădu seama cu teamă (şi cu o nouă senzaţie de slăbiciune în părţile vitale) că sora ei mai mare se lupta cu lacrimile.

— *Darla!* Inspiră adânc şi spune-mi.

— Sunt bine. Doar că… a fost o zi lungă.

— Când se întoarce Matt de la Montreal?

— Peste două săptămâni. Şi nici să nu te gândeşti să-mi cer să-l sun — ne câştigă excursia la St Bart din iarna viitoare şi nu trebuie deranjat. Ne putem descurca singure cu asta.

— Putem?

— Categoric.

— Atunci, spune-mi cu ce ar trebui să ne descurcăm.

— Bun. De-acord.

Lisey o auzi pe Darla cum inspiră.

— Tăieturile de pe braţ erau superficiale. Se rezolvă cu nişte plasturi. Cele de pe coapse erau mai adânci şi o să lase cicatrice, dar s-au închis, slavă Domnului. N-a atins nicio arteră. Ăă, Lisey?

— Ce-i? Strânge doar chi… Spune pe şleau.

Aproape c-o îndemnase pe Darla să strângă doar chingile, ceea ce n-

ar fi însemnat absolut nimic pentru sora ei mai mare. Orice voia să-i spună mai departe, avea să fie ceva neplăcut. Îşi dădea seama de asta după vocea ei, care-i intrase şi ieşise pe urechi încă din leagăn. Încearcă să-şi adune forţele. Se sprijini de birou, îşi mută privirea… şi, sfântă Maică Precistă, uite-o acolo, în colţ, proptită cu indiferenţă lângă o altă stivă de cutii (care erau într-adevăr etichetate SCOTT! ANII DE ÎNCEPUT!). În unghiul în care peretele nordic se întâlnea cu cel estic se afla cazmaua de argint de la Nashville, mare ca o zi de post. Era o minune celestă faptul că n-o văzuse când intrase; cu siguranţă ar fi văzut-o dacă nu s-ar fi grăbit să ridice receptorul înainte să se declanşeze robotul. Putea citi de unde stătea cuvintele săpate în lama de argint: INAUGURAREA ŞANTIERULUI, BIBLIOTECA SHIPAAAN. Aproape că-l putea auzi pe claponul sudist fript cum îi spune soţului ei că Toneh o să scrie un text pentrhu anuar şi că poate-şi dorea şi el un *exemplar.* Iar Scott răspunsese…

— Lisey?

Era Darla, părând cu adevărat afectată pentru prima oară. Aşa că Lisey se întoarse degrabă în prezent. *Sigur* că Darla părea afectată. Canty era la Boston pentru o săptămână sau poate mai mult, unde făcea cumpărături în timp ce soţul ei se ocupa de afacerea cu automobile angro — cumpăra maşini de serie, maşini scoase la licitaţie şi maşini ieşite din folosinţă de la firmele de închirieri auto în locuri precum Malden şi Lynn, Lynn, Oraşul de Pelin. Matt al Dariei, pe de altă parte, era în Canada, unde ţinea conferinţe despre traseele de migrare ale diferitelor triburi indiene nord-americane.

Asta, îi spusese cândva Darla lui Lisey, era o activitate surprinzător de profitabilă. Nu că banii le-ar fi putut ajuta în momentul acela. Atunci totul trebuia rezolvat doar de ele două. De forţa lor de surori.

— Lise, m-ai auzit? Mai eşti aco…

— Aici sunt, zise Lisey. Doar că te-am pierdut pentru câteva secunde, scuze. Poate că telefonul e de vină — pe ăsta nu l-a mai folosit nimeni de mult timp. E jos în grajd. Acolo unde trebuia să fie biroul meu, înainte să moară Scott…

— O, mda. Sigur.

Darla părea de-a dreptul dezorientată. *N-are nicio fotata de idee despre ce vorbesc,* gândi Lisey.

— Acum mă auzi?

— Clar ca pe un clopoţel.

Uitându-se la cazmaua de argint în timp ce vorbea.

Gândindu-se la Gerd Allen Cole. Spunând: *Trebuie să pun capăt dangătelor ăstora pentru frezii.*

Darla inspiră profund. Lisey o auzi, ca un vânt care sufla prin firul telefonic.

— Nu vrea s-o recunoască pe faţă, dar cred că… ei bine… cred că şi-

a băut propriul sânge de data asta, Lise — avea buzele şi bărbia însângerate când am ajuns eu, dar nu e tăiată deloc în gură. Arăta cum arătam noi atunci când mama-bună ne lăsa să ne jucăm cu rujurile ei.

Ce-i veni lui Lisey în minte nu fură acele zile de demult când se machiau şi se îmbrăcau ca femei mature, zilele când făceau paradă prin casă încălţate cu pantofii cu tocuri înalte ai mamei-bune, ci după-amiaza aceea toridă din Nashville, Scott zăcând întins pe asfalt şi tremurând, cu buzele mânjite de sânge de culoarea acadelelor.

Nimănui nu-i plac clovnii la miezul nopţii.

Ascultă, micuţă Lisey. O să fac aşa cum se aude când arătarea se uită-n jur.

Dar în colţ, cazmaua de argint scânteia… şi era oare *lovită?*

Credea că da. Dacă se îndoia vreodată că nu intervenise la timp…

dacă se trezea vreodată în întuneric, transpirând, convinsă că reacţionase cu doar o clipă prea târziu şi că pierduse astfel anii rămaşi din căsnicia sa…

— Lisey, o să vii? Când e lucidă, întreabă de tine.

În mintea lui Lisey se declanşară clopote de alarmă.

— Ce vrei să spui, când e lucidă? Parcă ziceai că e bine.

— Este… *cred* că este.

O pauză.

— A întrebat de tine şi a cerut ceai. I-am făcut şi l-a băut. Ăsta-i un semn bun, nu?

— Da, admise Lisey. Darl, ştii ce a declanşat asta?

— O, ba bine că nu. Cred că-i de domeniu public în oraş, deşi eu n-am aflat decât după ce mi-a spus doamna Jones la telefon.

— Ce?

Dar Lisey avea o bănuială întemeiată.

— S-a întors în oraş Charlie Corriveau, zise Darla. Apoi, coborând vocea: Bunul şi bătrânul Maţe Fripte. Bancherul preferat al tuturor. A adus cu el o fată. O franţuzoaică mititică de undeva din susul văii St John.

Pronunţă aceasta cu accentul de Mâine, aşa că numele căpătase o inflexiune îngălată şi lirică, aproape *Senjun.*

Lisey rămase cu ochii la cazmaua de argint, aşteptând şi cealaltă lovitură. De faptul că *exista* o altă lovitură nu se îndoia defel.

— Sunt căsătoriţi, Lisey, zise Darla şi prin telefon îi ajunseră la ureche câteva gâlgâieli sugrumate pe care le luă la început drept suspine înăbuşite. O clipă după aceea îşi dădu seama că sora ei încerca să râdă fără să fie auzită de Amanda, care Dumnezeu ştie pe unde era în casă.

— Ajung cât pot de repede, spuse ea. Şi, Darl?…

Niciun răspuns, doar alte sunete din acelea sugrumate — *îh-îh-îh,* aşa sunau prin telefon.

— Dacă te aude că râzi, ai şanse bune ca, data viitoare când o să ia cuţitul în mână, să vină drept la tine.

La aceasta, râsul înfundat încetă. Lisey o auzi cum trage aer în piept prelung şi egal.

— Psihiatra ei nu mai e aici, ştii? zise Darla într-un târziu. Whitlow aia. Cea care purta întotdeauna mărgele. S-a mutat în Alaska, mi se pare.

Lui Lisey i se părea că Montana, dar asta nu avea multă importanţă.

— Ei, o să vedem cât e de grav. E locul ăla pe care l-a văzut Scott…

Greentawn, sus în Oraşele Gemene…

— O, *Lisey!*

Vocea mamei-bune, chiar a ei.

— Lisey cum? întrebă ea tăios. Lisey *cum?* Vrei *tu* să te muţi cu ea şi s-o împiedici să-şi scrijelească iniţialele lui Charlie Corriveau pe ţâţe data viitoare când o ia pe arătură? Sau poate că i-ai dat deja slujba asta lui Canty.

— Lisey, n-am vrut să…

— Sau poate c-o să vină Billy acasă de la Tufts ca să aibă grijă de ea.

Ce poate însemna un student, eminent în plus sau în minus?

— Lisey…

— Ei, dar *ce* propui?

Auzi tonul răutăcios din vocea sa şi-l urî. Acesta era un alt efect neplăcut pe care-l produceau banii după zece sau doisprezece ani te făceau să crezi că ai dreptul să ieşi din situaţiile neplăcute cu pumnii şi picioarele. Îşi aducea aminte cum spunea Scott că oamenilor n-ar trebui să li se dea voie să aibă case cu mai mult de două toalete în care să se cace, fiindcă altfel li se urcă la cap iluzia grandorii. Aruncă încă o privire la lopată. Aceasta îi trimise o sclipire.

O calmă. *L-ai salvat,* spunea. *Când erai în afara serviciului,* spunea.

Era oare adevărat? Nu-şi putea aminti. Să fie oare acesta încă unul dintre lucrurile pe care le uitase intenţionat? Nici asta nu-şi putea aminti. Ce aiurea! Aiurea de tot.

— Lisey, îmi pare rău… Eu nu…

— Ştiu.

Ceea ce ştia ea era că era obosită şi confuză şi ruşinată de răbufnirea sa.

— O rezolvăm noi cumva. Vin imediat. Bine?

— Da.

Uşurare în vocea Dariei.

— Bine.

— Franţuzul ăla… făcu Lisey. Ce nemernic! Pagubă-n ciuperci!

— Vino cât poţi de repede.

— Promit. Pa!

închise. Se duse în colţul nordic al încăperii şi apucă mânerul cazmalei de argint. Se simţi ca şi când ar fi făcut-o pentru prima oară, şi ce era aşa ciudat la asta? Când i-o dăduse Scott, o interesase doar lama lucioasă de argint cu mesajul ei gravat şi, pe când se pregătise s-o avânte prin aer, mâinile i se mişcau de la sine… sau aşa i se păruse; bănuia că o parte primitivă, orientată spre supravieţuire, a creierului său trebuia să le fi mişcat în numele restului fiinţei sale, în numele lui Lisey Intru Totul Modernă.

îşi lăsă o mână să alunece în jos pe lemnul neted, bucurându-se de senzaţia încercată şi, când se aplecă, îi căzură din nou ochii pe cele trei cutii aşezate una peste cealaltă cu mesajul lor exuberant scris pe o

latură a fiecăreia, în linii trase cu un Magic Marker: SCOTT! ANII DE ÎNCEPUT! Cutia de deasupra conţinuse cândva Gilbey's Gin şi clapele fuseseră împreunate, nu lipite.

Lisey îndepărtă stratul de praf, minunându-se cât de gros era, minunându-se când îşi dădu seama că ultimele mâini care atinseseră cutia — care o umpluseră şi împreunaseră clapele şi o aşezaseră peste celelalte cutii — stăteau acum împreunate şi ele, dar sub pământ.

Cutia era plină de hârtii. Manuscrise, bănuia ea. Cuvintele de pe foaia de titlu uşor îngălbenită de deasupra erau scrise cu majuscule, subliniate şi centrate. Numele lui Scott apărea scris îngrijit dedesubt, tot centrat. Le recunoştea pe toate aşa cum ar fi recunoscut zâmbetul lui — fusese modul lui de a se prezenta când îl cunoscuse în tinereţe şi, de atunci, nu se schimbase niciodată. Ceea ce nu recunoştea era titlul:

IKE SE ÎNTOARCE ACASĂ de Scott Landon

Era un roman? O povestire? Era imposibil să-ţi dai seama doar uitându-te în cutie. Insă trebuia ca acolo să se afle o mie sau mai mult de pagini, majoritatea aşezate într-un singur teanc sub pagina aceea de titlu, dar şi introduse lateral pe toate direcţiile, ca un material de umplutură într-un pachet. Dacă era un roman şi-n cutia aceea se afla tot, trebuia să fie mai mare ca *Pe aripile vântului.* Era posibil aşa ceva? Lisey bănuia că da. Scott îi arăta întotdeauna produsul muncii sale atunci când termina şi nu-l deranja să-i arate un manuscris în lucru dacă i-o cerea (privilegiu pe care nu-l oferea nimănui altcuiva, nici măcar vechiului său editor, Carson Foray), dar, dacă nu-i cerea, şi-l ţinea de obicei pentru el. Şi fusese prolific până-n ziua morţii. Pe drum sau acasă, Scott Landon *scria.*

Dar un volum de o mie de pagini? Cu siguranţă ar fi vorbit despre el. Pariez că nu-i decât o povestire şi, pe deasupra, una care nu i-a plăcut. Iar restul hârtiilor din cutia asta, cele de dedesubt şi cele îndesate pe margine? Copii ale primelor lui romane, probabil. Sau şpalturi.

Cele pe care el le numea „maculatură".

Dar nu trimitea toată maculatura la Pitt atunci când termina cu ea, ca să fie introdusă în Colecţia Scott Landon de la biblioteca lor?

Ca să aibă pe ce saliva incuncii, cu alte cuvinte? Iar dacă-n cutiile acelea se aflau copii ale manuscriselor sale timpurii, cum se făcea că mai erau copii (în mare parte, copii făcute la indigo în Evul Mediu) în dulapurile marcate ARHIVĂ de la etaj? Şi, acum că se gândea mai bine, ce se afla în separeurile aflate de pe o parte şi alta a fostei poiate?

Ridică privirea, de parcă ar fi fost Supergirl şi putea vedea răspunsul ajutată de ochii cu raze X, şi acela fu momentul când telefonul de pe birou reîncepu să sune.

Se întoarse la masă şi înşfacă receptorul cu un amestec de teamă şi iritare… însă cu un procent semnificativ mai mare de iritare. Era posibil — de ce nu? — ca Amanda să se fi hotărât să-şi reteze o ureche a la Van Gogh sau poate să-şi taie gâtul în loc să se mulţumească doar cu o crestare a unei coapse sau a unui antebraţ, însă Lisey se îndoia de asta. Toată viaţa ei, dintre toate surorile, Darla fusese cea mai înclinată să sune din nou după trei minute, începând conversaţia cu *Tocmai mi-am amintit* sau *Am uitat să-ţi spun.*

— Ce-i, Darl?

Urmă un moment sau două de tăcere, apoi o voce masculină una care i se părea cunoscută — spuse:

— Doamnă Landon?

Fu rândul ei să facă o pauză cât timp căută printr-o listă a numelor de bărbaţi. O listă destul de scurtă, în ultimul timp; era uimitor cum moartea soţului îţi scurta repertoriul de cunoştinţe. Era un Jacob Montano, avocatul lor din Portland; Arthur Williams, contabilul din New York care nu renunţa la un dolar până ce vulturul nu implora îndurare (sau până nu murea asfixiat); Deke Williams nu era rudă cu Arthur — contractorul din Bridgton care transformase podul pentru fân al grajdului în studioul lui Scott şi care remodelase şi primul etaj al casei lor, transformând camerele înainte obscure în minunate ţări ale luminii; Smiley Flanders, instalatorul din Motton cu nesfârşita lui rezervă de glume deopotrivă decente şi vulgare; Charlie Haddonfield, agentul lui Scott, care suna din când în când cu probleme de afaceri (drepturi de traducere şi antologii de proză scurtă, în cea mai mare parte); plus mâna de prieteni ai lui Scott care încă mai ţineau legătura. Dar niciunul dintre oamenii aceştia n-ar fi sunat la numărul acela, fără doar şi poate, nici dacă ar fi fost listat în cartea de telefon. *Era?* Nu-şi aducea aminte. În orice caz, niciunul dintre nume nu părea să se potrivească cu modul în care cunoştea vocea (sau credea că o cunoaşte). Dar, fir-ar să fie…

— Doamnă Landon?

— Cu cine vorbesc? întrebă ea.

— Numele meu n-are importanţă, domniţă, răspunse vocea, şi Lisey văzu trecător în minte imaginea lui Gerd Allen Cole mişcând din buze în ceea ce ar fi putut fi o rugăciune. Cu excepţia pistolului din mâna-i cu degete lungi de poet. *Bunule Dumnezeu, te rog, să nu fie unul dintr-aceia,* îşi spuse. *Să nu fie încă un Blondin.* Şi totuşi, văzu că avea din nou cazmaua de argint în mână — apucase coada ei de lemn fără să se gândească atunci când ridicase receptorul — iar asta părea să-i promită că era, într-adevăr era.

— Are importanţă pentru mine, zise ea, şi fu uimită de tonul serios, ca de afaceri, al vocii sale. Cum putea să iasă o propoziţie atât de tăioasă şi de ritoasă dintr-o gură atât de uscată? După care, *vup,* pur şi

simplu, îşi dădu seama unde mai auzise vocea: chiar în după-amiaza aceea, pe înregistrarea robotului legat chiar la telefonul acela. Şi nu era într-adevăr nicio mirare că nu reuşise să facă legătura imediat, fiindcă atunci vocea rostise doar patru cuvinte: *O să mai încerc.*

— Spune-mi cine eşti sau închid telefonul.

De la celălalt capăt al firului se auzi un suspin. Păru deopotrivă obosit şi binevoitor.

— Nu îngreuna lucrurile, domniţă; încerc să te ajut. Sincer zic.

Lisey se gândi la vocile opace din filmul preferat al lui Scott.

Ultimul spectacol; se gândi din nou la Hank Williams[10] cântând „Jambalaya". *Dress în style, go hog-wile, me-oh-my-oh.* Zise:

— Închid chiar acum, la revedere, să ai o viaţă frumoasă.

Chiar dacă nu clinti nici măcar un milimetru receptorul de la ureche. Nu încă.

— Îmi poţi spune Zack, domniţă. E un nume la fel de bun ca oricare altul. Bine?

— Zack şi mai cum?

— Zack Mecool.

— Îhî, iar eu sunt Liz Taylor.

— Ai vrut un nume, ţi-am dat unul.

O nimerise cu asta.

— Şi cum ai făcut rost de numărul asta, Zack?

— De la Informaţii.

Aşadar, *era* listat — aşa se explicau lucrurile. Poate.

— Acum, vrei s-asculţi un minut?

— Ascult.

Ascultând… şi strângând cazmaua de argint în mână… şi aşteptând să se schimbe vântul. Poate asta mai mult ca orice. Pentru că schimbarea era aproape. Asta-i spunea fiecare nerv din corp.

— Domniţă, a venit un om la dumneata acu' o vreme ca s-arunce un ochi peste hârtiile răposatului dumitale soţ, şi dă-mi voie să zic că-mi pare rău de pierderea suferită.

Lisey ignoră această ultimă remarcă.

— Mulţi oameni mi-au cerut să le dau voie să arunce un ochi peste hârtiile lui Scott, de la moartea lui încoace.

Spera ca bărbatul de la celălalt capăt al firului să nu poată bănui sau intui cât de tare-i bătea acum inima.

— Le-am spus tuturor acelaşi lucru: într-un sfârşit, o să ajung să le dau voie şi lor să…

— Omu' ăsta-i de la vechiul colegiu al răposatului dumitale soţ, domniţă. El zice că-i alegerea cea mai logică, dat fiind că hârtiile astea or s-ajungă în cele din urmă tot acolo.

Preţ de o clipă, Lisey nu spuse nimic. Reflectă asupra felului în care interlocutorul ei pronunţase *soţ* — aproape *soaţ,* de parcă Scott ar fi

fost cine ştie ce gustare exotică de la micul-dejun, acum consumată.

La cum îi spunea ei *domniţă.* Nu era un locuitor din Mâine, nu era un yankeu şi probabil niciun om educat, cel puţin nu în sensul în care ar fi folosit Scott cuvântul; credea că „Zack Mecool" nu făcuse nicio zi de colegiu. Îşi făcu de asemenea socoteala că vântul într-adevăr se schimbase. Nu mai era speriată. Acum, cel puţin pentru moment, era furioasă. *Mai mult* decât furioasă. Era scoasă din ţâţâni.

Cu o voce joasă, gâtuită, pe care o recunoscu cu greu, spuse:

— Woodbody. Despre el vorbeşti, nu? Joseph Woodbody.

Incuncul ăla fiu de târfă.

La celălalt capăt al firului urmă o pauză. Apoi, noul ei prieten spuse:

— Nu te-nţeleg, domniţă.

Lisey îşi simţi furia atingând cote maxime şi asta o bucură.

— Cred că mă-nţelegi foarte bine. Profesorul Joseph Woodbody, Regele Incuncilor, te-a angajat ca să mă suni şi să-ncerci să mă sperii ca să… ce? Ca să-i dau pur şi simplu cheile studioului soţului meu, aşa încât să poată cerceta manuscrisele lui Scott şi să ia ce vrea? Asta-i ceea ce… crede el cu adevărat…

Se calmă. Nu-i fu uşor. Furia se ţinea cu dinţii, însă era o senzaţie plăcută şi avea chef s-o menţină.

— Spune-mi sincer, Zack. Da sau nu. Lucrezi pentru profesorul Joseph Woodbody?

— Asta nu te priveşte pă tine, domniţă.

Lisey nu putu răspunde la asta. Era stupefiată, cel puţin pentru scurt timp, de neobrăzarea lui sfruntată. Ceea ce Scott ar fi numit *absurditate (asta nu te priveşte pe tine) de o perfecta enormitate.*

— Şi nimeni nu m-a angajat *si-ncerc* să fac ceva.

O pauză.

— Orice, adică. Ei, domniţă, ţine-ţi gura şi ascultă. M-asculţi?

În picioare cu receptorul la ureche, Lisey cumpăni întrebarea — *M-asculţi?* — şi nu spuse nimic.

— Te aud cum respiri, aşa că ştiu că eşti acolo. Asta-i bine. Când mă angajează cineva, domniţă, subsemnatul nu *încearcă,* ci *face.*

Ştiu că nu mă cunoşti, da' ăsta-i dezavantajul tău, nu al meu. N-o zic numa' ca să mă dau mare. Eu nu *încerc,* ci *fac.* O să-i dai omului ăsta ce vrea, bine? O să mă sune la telefon sau o să-mi trimită un e-mail în modul special pe care l-am stabilit şi o să-mi zică:

„Totu-i în ordine, am primit ce am vrut." Dacă asta nu… dacă nu să-ntâmplă într-o perioadă anume de timp, o să vin acolo unde locuieşti şi o să te fac să suferi. O *să-ţi provoc durere-n locurile unde nu i-ai lăsat pe băieţi să pună mână la dansurile din gimnaziu.*

Lisey închisese ochii într-un punct anume în cursul acestui lung discurs, care lăsa impresia unei replici memorate dinainte. Simţea cum i se scurg pe obraji lacrimi calde, şi nu ştia dacă era lacrimi de furie

sau…

Ruşine? Era oare posibil să fie lacrimi de ruşine? Da, era ceva ruşinos în a ţi se vorbi în felul acela din partea unui străin. Era ca şi când te-ai afla într-o şcoală nouă şi profesoara te-ar face cu ou şi cu oţet în prima zi.

Dă-l în fotare, iubirea mea, zise Scott. *Ştii ce să faci.*

Sigur că ştia. Într-o asemenea situaţie, fie strângeai chingile, fie nu. Nu se aflase *niciodată* cu adevărat într-o astfel de situaţie, însă lucrurile erau cât se poate de evidente.

— Domniţă? înţelegi ce ţi-am zis?

Ştia ce voia să-i spună, însă poate bărbatul nu avea să priceapă.

Aşa că Lisey se hotărî asupra unei versiuni mai rudimentare.

— Zack?

Vorbi foarte încet.

— Da, domniţă.

Adoptă şi el imediat acelaşi ton scăzut. Unul pe care probabil că-l luă drept conspirativ.

— Mă auzi?

— Ai vocea puţin cam slabă, da'… da, domniţă.

Trase puternic aer în plămâni. Îl ţinu acolo un moment, imaginându-şi-l pe omul acela care spunea *domniţă* şi *soaţ*. Şi-l imagină cu telefonul lipit bine la ureche, străduindu-se să-i audă vocea.

Când îşi formă bine imaginea în centrul minţii, strigă în vocea aceea cu toată forţa:

— *ATUNCI, DU-TE ŞI FUTETE SINGUR!*

Trânti receptorul înapoi în furcă atât de tare, încât se ridică praful de pe el.

5

Telefonul începu să sune din nou aproape imediat, dar pe Lisey n-o mai interesa continuarea discuţiei cu „Zack Mecool". Bănuia că fusese spulberată orice şansă de a purta ceea ce vorbăreţii de la televizor numeau *dialog*. Nu că şi-ar fi dorit să poarte unul. Şi nu voia nici să-l asculte pe robotul telefonic şi să afle dacă renunţase la tonul acela de falsă amabilitate şi voia acum s-o facă târfă, pizdă sau descreierată. Urmări firul telefonului până la perete — priza era aproape de teancul acela de cutii — şi-l deconecta. Telefonul tăcu la jumătatea celui de-al treilea târâit. S-a zis cu „Zack Mecool", cel puţin deocamdată. Poate că mai târziu va avea din nou de-a face cu el — sau *despre* el — dar acum trebuia să se ocupe de Manda. Fără a mai pomeni de Darla, care o aştepta şi se bizuia pe ea. Se va întoarce în bucătărie, va lua din cui cheile de la maşină… şi va mai zăbovi doar două minute ca să încuie casa, un lucru de care rareori se sinchisea în timpul zilei.

Casa *şi* grajdul *şi* studioul.

Da, mai ales studioul, deşi blestemată să fie dacă se va gândi la el scris cu literă mare aşa cum făcea Scott, de parcă ar fi fost cine ştie ce chestie de o importanţă extremă. Dar, că tot veni vorba de chestiuni extra-importante…

Se trezi că se uită din nou în cutia de deasupra celorlalte. Nu închisese clapele, aşa că-i era uşor să se uite înăuntru.

IKE SE ÎNTOARCE ACASĂ de Scott Landon

Curioasă — şi, în definitiv, asta nu avea să-i răpească decât o secundă — Lisey sprijini de perete cazmaua de argint, luă pagina de titlu şi se uită sub ea. Pe a doua pagină erau scrise următoarele:

Ike se întoarse acasă cu un bum, şi totul fu bine.

BUL! SFÂRŞIT!

Nimic altceva.

Se uită la asta preţ de aproape un minut, deşi Dumnezeu îi era martor că avea lucruri mai importante de făcut. Simţea din nou pielea de găină, însă de data aceasta senzaţia era aproape plăcută…

vi, la naiba, nici nu încăpea loc de „aproape”, nu? Un zâmbet firav şi perplex i se juca pe la colţurile buzelor. Încă de când începuse să cureţe studioul — încă de când se dăduse bătută şi începuse să cureţe ceea ce Scott numea „ungherul amintirii”, dacă vrem să fim exacţi îi simţise prezenţa… dar niciodată atât de aproape ca acum. Niciodată la fel de *fizică.* Întinse mâna în cutie şi frunzări prin teancul gros de hârtii depozitate acolo, aproape convinsă de ceea ce avea să descopere. Şi descoperi. Toate paginile erau albe. Frunzări câteva şi dintre cele îndesate pe lateral, dar şi acelea erau albe. În limbajul infantil al lui Scott, un bum era o excursie scurtă, iar un bul… ei bine, asta era puţin mai complicat, însă în contextul dat însemna aproape cu siguranţă o glumă sau o poznă nevinovată. Acel uriaş roman inexistent era ideea lui despre o poantă irezistibilă.

Oare şi celelalte două cutii din stivă erau doar buli? Iar cele din lăzile şi compartimentele aflate de cealaltă parte a coridorului?

Oare să fie chiar atât de elaborată gluma? Şi dacă da, cui îi era adresată? Ei? Incuncilor precum Woodbody? Asta avea o logică destul de bună, dat fiind că lui Scott îi plăcea să-i ia peste picior pe cei pe care-i numea „biblionebuni”, însă ideea indica o posibilitate mai degrabă înspăimântătoare: aceea că şi-ar fi putut intui propriul *(deces precoce)* colaps iminent *(înainte de vreme)* şi că nu-i spusese nimic. Şi ducea la o întrebare: l-ar fi crezut dacă i-ar fi spus? Primul ei impuls fu să răspundă nu — să spună, chiar şi doar sieşi: *Eu eram cea practică, cea care-i verificam bagajele ca să văd dacă avea destui chiloţi, ţi sunam din timp ca să mă asigur că zborurile plecau conform programului.* Dar îşi aminti felul cum sângele de pe buze îi transformase zâmbetul într-un rânjet de clovn; îşi aminti cum îi explicase odată — cu ceea ce păruse o perfectă luciditate — că era periculos să mănânci orice fel de fruct

după apus şi că mâncarea de orice tip ar trebui evitată între miezul nopţii şi şase dimineaţa. După Scott, „mâncarea de noapte” era întotdeauna otrăvitoare, iar când o spusese, păruse logic. Pentru că… *(taci)*

— L-aş fi crezut, să rămânem la atât, şopti ea, şi lăsă bărbia în piept şi închise din nou ochii pentru a împiedica lacrimile ce nu veniră. Ochii care lăcrimaseră la discursul exersat al lui „Zack Mecool” erau acum uscaţi ca iasca. Stupizi ochi fotaţi!

Manuscrisele din sertarele burduşite ale meselor sale de scris şi din fişetul principal de la etaj aproape cu siguranţă nu erau buli; asta Lisey o ştia. Unele erau copii ale poveştilor publicate, altele erau versiuni ale acelor poveşti. În biroul pe care Scott îl numise Marele Jumbo al lui Dumbo observase cel puţin trei romane neterminate şi ceea ce părea a fi o nuvelă terminată — cât ar mai fi salivat Woodbody văzând asta. Erau de asemenea şase povestiri terminate pe care se părea că Scott nu se sinchisise să le trimită spre publicare, majoritatea, după cum erau bătute la maşină, vechi de câţiva ani buni. Ea nu avea căderea să spună ce era nonvaloare şi ce era o comoară, chiar dacă era sigură că toate li s-ar fi părut interesante cercetătorilor operei lui Landon. Aceasta, însă… acest *bul,* ca să folosească termenul lui Scott…

Strângea — şi încă puternic — coada cazmalei de argint. Era un lucru real în ceea ce părea brusc a fi o lume foarte confuză. Deschise din nou ochii şi spuse:

— Scott, asta-i doar o poantă sau încă-ţi mai faci de cap cu mine?

Niciun răspuns. Desigur. Şi avea două surori de care trebuia să se îngrijească. Scott ar fi înţeles cu siguranţă necesitatea de a pune pentru moment problema asta pe al doilea plan.

În orice caz, se hotărî să ia cazmaua cu ea.

Îi dădea o senzaţie plăcută s-o ţină în mână.

6

Vârî telefonul în priză, după care plecă în grabă, înainte ca blestemăţia să apuce să sune din nou. Afară, soarele apunea şi se iscase un vânt puternic dinspre vest, explicând pala de aer care vâjâise pe lângă ea atunci când deschisese uşa pentru a răspunde la primul dintre cele două neliniştitoare apeluri telefonice: nu-i nicio fantomă acolo, iubimeu. Ziua aceea părea lungă de cel puţin o lună, însă vântul acela, minunat şi cumva fin granulat, asemenea celui din visul avut cu o noapte înainte, o calmă şi-i dădu din nou puteri. Merse de la grajd spre bucătărie fără să se teamă că „Zack Mecool” pândea de undeva de aproape. Ştia cum se auzeau acolo apelurile date de la un telefon mobil: slabe şi cu bruiaje. După Scott, de vină erau liniile de înaltă tensiune (pe care-i plăcea să le numească „staţii de realimentare ale OZN-urilor”). Vocea amicului ei „Zack” se auzise clar ca un clopoţel.

Acel cowboy din adâncul spaţiului folosea un telefon fix, iar ea avea toate îndoielile de lume că vecinii ei de vizavi îi dăduseră voie să le folosească telefonul pentru a o putea ameninţa.

îşi luă cheile de la maşină şi le strecură în buzunarul lateral al jeanşilor (inconştientă că încă mai avea în cel din spate Carneţelul cu Obsesii al Amandei — deşi avea să *devină* conştientă la timpul potrivit); luă de asemenea inelul mare pe care se aflau toate cheile domeniului regal al familiei Landon, fiecare încă etichetată cu scrisul de mână îngrijit al lui Scott. Încuie casa, apoi se întoarse cu paşi mari ca să încuie uşile glisante ale grajdului şi uşa studioului lui Scott din capul scărilor exterioare. Odată ce termină cu asta, se duse la maşină cu cazmaua pe umăr şi însoţită de o umbră lungă, pe care lumina roşie a acelui apus de iunie o proiecta lateral în praful curţii.

IV. LISEY ŞI BULUL DE SÂNGE

(Toată mălura aia)

1

Să conduci spre locuinţa Amandei de-a lungul recent lărgitei şi reasfaltatei Route 17 era o chestiune de cincisprezece minute, chiar dacă încetineai la semaforul de avertizare acolo unde 17 se intersecta cu Deep Cut Road, la Harlow. Lisey petrecu mai mult decât îşi dorea din acest timp gândindu-se la buli în general şi la un bul în particular: la primul. Acela nu fusese o glumă.

— Dar micuţa idioată din Lisbon Falls a ţinut-o drept şi s-a măritat cu el, zise ea râzând, apoi luă piciorul de pe acceleraţie. Uite pe stânga Patel's Market — pompe Texaco cu autoservire pe asfaltul negru şi curat sub luminile orbitor de albe — şi simţi o uimitor de puternică pornire de a intra ca să-şi cumpere un pachet de ţigări.

Bunele şi bătrânele Salem Lights. Şi, dacă tot era acolo, putea cumpăra şi câteva din acele gogoşi Nissen care-i plăceau Mandei, din cele cu dovlecel, şi poate nişte Hoho pentru ea.

— Eşti a mai nebună fetişcană, zise ea zâmbind, şi calcă din nou pedala de acceleraţie. Patel's rămase în urmă. Deşi mai era încă destulă lumină afară, mergea acum cu luminile de poziţie aprinse.

Aruncă o privire în retrovizor, văzu caraghioasa lopată de argint de pe banchetă şi o spuse din nou, de data aceasta râzând: Eşti a mai nebună fetişcană, chiar aşa!

Şi ce dacă era? Chiar aşa, *ce dacă?*

2

Parcă în spatele maşinii Dariei — un Prius — şi străbătu doar jumătate din distanţa până la uşa micuţei şi drăguţei case în stil Cape Cod a Amandei, când Darla ieşi, nu tocmai alergând şi străduindu-se să nu plângă.

— Slavă Domnului că ai ajuns, zise ea şi, când Lisey văzu sângele de pe mâinile Dariei, se gândi din nou la buli, se gândi la viitorul său soţ

ieşind din întuneric şi ţinând spre ea mâna *lui,* numai că aceasta nu mai arăta ca o mână.

— Darla, ce…

— A făcut-o din nou! Tâmpită aia s-a tăiat din nou! N-am făcut decât să merg până la baie… am lăsat-o bând ceai în bucătărie…

„Te descurci, Manda", am spus… şi…

— Stăpâneşte-te, îi zise Lisey, forţându-se să pară calmă. Ea *întotdeauna* fusese cea calmă sau cea care afişa faţa aceea; faţa care spunea lucruri precum *Stăpâneşte-te* sau *Poate că nu-i aşa de rău.* Dar asta nu trebuia să fie datoria celui mai mare dintre copii? Ei bine, poate că nu, dacă acesta se dovedea a fi un descreierat cu totul fotat.

— O, n-o să *moară,* dar să vezi ce *dezastru,* zise Darla, începând totuşi să plângă. *Sigur, acum că-s aici, dă-i drumul,* gândi Lisey. *Nu vă trece niciodată prin gând că micuţa Lisey ar putea avea şi ea problemele ei, nu-i aşa?*

Darla îşi suflă mai întâi o nară şi apoi pe cealaltă jos, pe peluza tot mai întunecată a Amandei, cu două sunete de trombon nu tocmai feminine.

— Ce *dezastru* înfricoşător, poate că ai dreptate, poate că răspunsul potrivit e un loc ca Greentawn… dacă-i particular, desigur… şi discret… Pur şi simplu nu ştiu… poate reuşeşti să faci tu ceva cu ea, probabil că poţi, pe tine te ascultă, te-a ascultat întotdeauna, eu sunt la capătul puterilor…

— Hai, Darla, zise Lisey liniştitor.

Şi iată o revelaţie: nu-şi dorea de fapt câtuşi de puţin ţigări.

Ţigările erau meteahna zilei de ieri. Ţigările erau la fel de moarte ca răposatul ei soţ, căzut la pământ în timpul unei lecturi publice în urmă cu doi ani şi decedat la scurt timp după aceea într-un spital din Kentucky, bul, sfârşit. Ce-şi dorea să ţină în mână nu era o Salem Light, ci mânerul cazmalei aceleia de argint.

Existau consolări pe care nici măcar nu trebuia să le aprinzi.

3

E un bul, Lisey!

O auzi din nou când aprinse lumina în bucătăria Amandei. Şi-l văzu din nou, venind spre ea peste peluza umbroasă din spatele apartamentului ei din Cleaves Mills. Scott care putea fi nebun, Scott care putea fi curajos, Scott care putea fi amândouă în acelaşi timp, date fiind circumstanţele potrivite.

Şi nu doar orice bul, ci un bul de sânge!

În spatele apartamentului unde ea-l învăţase să fută şi el o învăţase să spună fotare şi se învăţaseră unul pe celălalt să aştepte, să aştepte, să aştepte să se schimbe vântul. Scott înaintând anevoie prin mirosul greu, greu de flori amestecate, pentru că aproape venise vara şi nu foarte departe se aflau serele Parks şi fantele de aerisire erau deschise

pentru a lăsa să intre aerul de noapte. Scott ieşind din toată acea exalare parfumată, din noaptea aceea de primăvară târzie, şi intrând în lumina revărsată prin uşa din spate, în cadrul căreia stătea ea. Nervoasă foc pe el, dar nu *chiar* atât de nervoasă; de fapt, aproape pregătită să se împace. În definitiv, nu era prima oară când era lăsată să aştepte (deşi el n-o făcuse niciodată) şi i se mai întâmplase să-i vină iubiţii beţi la întâlnire (inclusiv el). Şi, oh, când îl *văzuse*…

Primul ei bul de sânge.

Iar acum uite încă unul. Bucătăria Amandei era drapată şi mânjită şi stropită cu ceea ce lui Scott îi făcea uneori plăcere să numească — de obicei într-o proastă imitaţie a lui Howard Cosell[11] „vin de Bordeaux”. Picături roşii se întindeau şi pe tejgheaua galbenă a mobilei de bucătărie Formica; o dâră împodobea sticla cuptorului cu microunde; pe linoleum erau pete mici şi mari şi chiar o urmă de picior. Un prosop de vase aruncat în chiuvetă era îmbibat de sânge.

Lisey se uită la toate acestea şi îşi simţi inima cum accelerează.

Era normal, îşi spuse ea; aşa reacţionau oamenii la vederea sângelui.

Plus, ea se afla la capătul unei zile lungi şi obositoare. *Lucrul pe care trebuie să-l ţii minte este că arată fără-ndoială mai rău decât este cu adevărat. Poţi fi sigură că a mânjit totul cu sânge intenţionat — simţul dramatic al Amandei n-a avut niciodată de suferit. Şi ai văzut lucruri şi mai rele, Lisey. Ceea ce şi-a făcut la buric, de pildă. Sau Scott demult, în Cleaves. Bine?*

— Poftim? întrebă Darla.

— N-am spus nimic, răspunse Lisey.

Stăteau în pragul uşii şi se uitau la nefericita lor soră mai mare, care şedea la masa din bucătărie — de asemenea acoperită cu folie galbenă stil Formica — cu capul aplecat şi cu părul căzut peste faţă.

— Ba da, ai spus „bine”.

— Bine, am spus bine, replică Lisey ţâfnoasă. Mama-bună zicea că oamenii care vorbesc singuri au bani la bancă.

Iar ea avea. Mulţumită lui Scott, avea cu puţin peste sau cu puţin sub douăzeci de milioane, în funcţie de oscilaţiile biletelor de trezorerie sau ale anumitor acţiuni.

Totuşi, gândul la bani nu părea să aibă multă consistenţă când te aflai într-o bucătărie mânjită cu sânge. Lisey se întrebă dacă Mandy nu folosise niciodată propriile excremente doar pentru că nu-i trecuse ideea prin minte. În cazul ăsta trebuia mulţumit cerului pentru un asemenea noroc, nu?

— Ai dus cuţitele de aici? o întrebă pe Darla, *sotto voce.*

— Sigur că da, zise aceasta cu indignare… dar pe aceeaşi voce joasă. A făcut-o cu cioburi din *ceaşcă,* Lisey. În vreme ce eu mă uşuram.

Lisey îşi dăduse singură seama de asta şi-şi făcuse deja o notiţă

mentală să meargă la Wal-Mart după un set nou imediat ce i se ivea ocazia. Galben-canar, dacă era posibil, ca să se asorteze cu restul bucătăriei, însă cea mai importantă cerinţă era să fie ceşti din plastic, cu mici abţibilduri lipite pe ele pe care să scrie INCASABIL.

Îngenunche lângă Amanda şi dădu să-i ia mâna. Darla zise:

— Acolo s-a tăiat, Lise. Pe ambele palme.

Cu gesturi foarte blânde, Lisey scoase mâinile Amandei din poală. Le întoarse cu palmele în sus şi se crispa. Tăieturile începeau să se închidă, însă tot îi făceau stomacul ghem. Şi, sigur că da, o făceau să se gândească la Scott cum ieşea el din întunericul vărătic şi cum întindea mâna udă ca pe o ofertă de dragoste afurisită, un act de căinţă pentru teribilele păcate de a se fi îmbătat şi de a fi uitat că aveau întâlnire. Pfui, şi ziceau că nebun e Cole?

Amanda se tăiase pe diagonală de la baza degetelor mari spre baza degetelor mici, retezând liniile inimii, ale iubirii şi toate celelalte linii de pe traseu. Lisey înţelegea cum îşi tăiase prima palmă, dar pe a doua? Aia trebuia să fi fost cu adevărat o provocare (după cum se spunea). Dar reuşise s-o facă, iar apoi pornise într-un tur al bucătăriei ca o femeie care pune glazura pe un tort aiuritor — *Hei, uit' la mine! Uit' la mine! Nu* tu *eşti a mai nebună fetişcană, ci* eu!

Manda, *a mai nebună fetişcană, poţi fi sigură!* Şi-n tot acest timp, Darla fusese la toaletă, unde storsese puţină limonada şi-şi tamponase bătrânul tufiş, bravo, Amanda, eşti de asemenea a mai iute fetişcană, ca un diavol.

— Darla — pe astea nu le mai putem rezolva cu apă oxigenată şi plasturi, dragă. Trebuie dusă la Urgenţe.

— O, căcat împuţit, făcu Darla cu supărare şi reîncepu să plângă.

Lisey se uită la faţa Amandei, care era încă abia vizibilă prin aripile părului.

— Amanda, zise ea.

Nimic. Nicio mişcare.

— Manda.

Nimic. Capul Amandei căzu ca al unei păpuşi. *Blestemat să fie Charlie Corriveau*! Gândi Lisey. *Blestemat să fie fotatul ăla de franţuz Corriveau!* Dar sigur că dacă n-ar fi fost „Maţe Fripte", ar fi fost altcineva sau altceva. Pentru că Amandele din lumea asta pur şi simplu aşa erau făcute. Te tot aşteptai să cadă şi să ţi se părea un miracol că n-o făceau şi, în cele din urmă, miracolul se sătura să se repete şi căpeau şi făceau o criză şi mureau.

— Manda-iepuraş!

Acel apelativ infantil fu cel care sparse în sfârşit gheaţa.

Amanda ridică încet capul. Şi ceea ce văzu Lisey pe faţa ei nu era absenţa însângerată şi ameţită la care se aşteptase (da, buzele Amandei *erau* complet roşii, iar asta cu siguranţă nu se datora rujului

Max Factor), ci mai degrabă expresia luminoasă, copilărească, şăgalnică de aroganţă şi rea-voinţă, cea care însemna că Amanda Luase Iniţiativa şi că cineva avea să se trezească în lacrimi.

— Bul, şopti ea, şi temperatura interioară a lui Lisey Landon păru să scadă într-o clipă cu zece grade.

4

O duseră în sufragerie, Amanda umblând docilă între ele, şi o aşezară pe canapea. Apoi Lisey şi Darla se duseră înapoi în uşa bucătăriei, de unde o puteau supraveghea şi totuşi să se consulte fără a fi auzite.

— Ce ţi-a spus, Lisey? Eşti albă ca o afurisită de fantomă.

Lisey îşi dorea ca Darla să fi spus „ca varul". Nu-i plăcea să audă cuvântul fantomă, mai ales acum, că apusese soarele. Stupid, dar adevărat.

— Nimic, zise ea. Ei bine… bul! Cum ar fi: „Bu! Lisey, sunt acoperită de sânge, ce zici de asta?" Uite, Darl, să ştii că nu eşti singura sub stres.

— Dacă o ducem la Urgenţe, ce or să-i facă? Or s-o ţină sub supraveghere ca pe sinucigaşi sau aşa ceva?

— S-ar putea, recunoscu Lisey. Avea mintea limpede acum. Cuvântul acela, acel *bul,* avusese asupra ei ciudatul efect al unei palme, sau al unei adieri de săruri mirositoare. Sigur c-o şi speriase de moarte, dar… dacă Amanda avea să-i spună ceva, Lisey voia să afle ce era. Avea senzaţia că toate lucrurile care i se întâmplaseră, poate chiar şi telefonul lui „Zack Mecool", erau cumva unite de… de ce? De fantoma lui Scott? Ridicol. De bulul de sânge al lui Scott, atunci? Ce zici de asta?

Sau de lunganul lui? Arătarea cu nesfârşita parte pestriţă?

Nu exista, Lisey, n-a existat niciodată în afara imaginaţiei lui…

care era uneori destul de puternică să se răsfrângă asupra celor apropiaţi lui. Destul de puternică să te facă să te simţi neliniştită dacă mâncai fructe după lăsarea întunericului, de pildă, chiar dacă ştiai că nu era decât o superstiţie copilărească de care el nu se lepădase niciodată pe de-a întregul. Iar lunganul era şi el ceva asemănător. Ştii asta, nu?

O ştia? Atunci de ce, când încerca să ia ideea în calcul, i se părea că un fel de ceaţă i se furişează peste gânduri, întrerupându-le?

De ce-i spunea vocea lăuntrică să tacă?

Darla se uita la ea cu o privire ciudată. Lisey îşi adună forţele şi se întoarse la momentul prezent, la oamenii din prezent, la problema prezentă. Şi observă pentru întâia oară cât de *obosită* arăta Darla: liniile săpate în jurul gurii şi cearcănele întunecate de sub ochi. O prinse de braţe, neplăcându-i cât de osoase păreau şi neplăcându-i nici uşurinţa cu care bretelele sutienului ei îi alunecară printre degetele mari şi adânciturile prea mari dintre omoplaţii surorii sale. Îşi amintea

invidia cu care îşi urmărise surorile mai mari cum plecau la liceul Lisbon, căminul Ogarilor Cenuşii.

Acum Amanda intra în şaizeci de ani, iar Darl o urma, nu la mare depărtare. Deveniseră hoaşte bătrâne, într-adevăr.

— Dar ascultă, dragă, îi zise Dariei, ei nu-i spun supraveghere a sinucigaşilor — asta ar fi o răutate. Îi spun pur şi simplu observare.

Nu era sigură de unde o ştia, însă era aproape convinsă de afirmaţie.

— Îi ţin acolo douăzeci şi patru de ore, cred. Poate patruzeci şi opt.

— Pot s-o facă fără permisiune?

— Dacă persoana n-a comis o crimă şi n-a fost adusă de poliţişti, cred că nu.

— Poate ar fi mai bine să-ţi suni avocatul şi să te asiguri. Tipul din Montana.

— II cheamă Montano, nu-i din Montana, şi probabil că acum e acasă. Numărul de acolo nu-i listat. Îl am în agenda personală, dar am lăsat-o acasă. Cred că dac-o ducem la Stephens Memorial în No Soapa, n-o să avem probleme.

No Soapa, aşa făceau localnicii referire la Norway-South Paris din învecinatul district Oxford, orăşele care se întâmpla de asemenea să se afle la distanţă de o zi cu maşina de locuri cu nume exotice precum Mexic, Madrid, Gilead, China şi Corint. Spre deosebire de spitalele orăşeneşti din Portland şi Lewiston, Stephens Memorial era un locşor liniştit.

— Cred c-or să-i bandajeze mâinile şi să ne lase s-o aducem acasă fără prea multe probleme.

Lisey pregetă.

— *Dacă.*

— Dacă?

— Dacă *vrem* s-o aducem acasă. Şi dacă *ea* vrea să vină. Adică, n-o să minţim sau n-o să născocim cine ştie ce poveste complicată, bine? Dacă ne întreabă — şi sunt sigură c-o vor face — o să le spunem adevărul. Da, a mai făcut-o înainte când s-a simţit deprimată, dar nu durează mult timp.

— Cinci ani nu e atât de…

— Totul e relativ, spuse Lisey. Şi *ea* poate da explicaţii cum că iubitul cu care a fost mai mulţi ani tocmai a venit în oraş cu o nevastă nou-nouţă şi că asta a făcut-o să se simtă de tot rahatul.

— Şi dacă n-o să vorbească?

— Dacă n-o să vorbească, Darl, cred c-or s-o ţină cel puţin pentru douăzeci şi patru de ore, dar asta cu permisiunea *amândurora.*

Adică, vrei s-o ştii înapoi aici cât timp încă mai călătoreşte cu mintea pe alte planete?

Darla se gândi la asta, suspină şi scutură din cap.

— Cred că multe dintre astea depind de Amanda, zise Lisey. Primul pas e s-o curăţăm. O să intru eu însămi sub duş cu ea, dacă se ajunge până acolo.

— Mda, făcu Darla, trecându-şi mâna prin părul tuns scurt. Cred că asta-i ceea ce trebuie să facem.

Pe nepusă masă, căscă. Fu o căscătură uluitor de mare, una care i-ar fi scos la vedere amigdalele dacă ar mai fi avut vreuna. Lisey mai aruncă o privire la cearcănele întunecate de sub ochii ei şi-şi dădu seama de ceva ce ar fi priceput mai devreme dacă n-ar fi fost telefonul lui „Zack”.

O apucă din nou de braţe, uşor, dar insistent.

— Nu astăzi te-a sunat doamna Jones, nu-i aşa?

Darla clipi spre ea cu surprindere, ca o bufniţă.

— Nu, dragă, zise ea. *Ieri.* Ieri după-amiază târziu. Am venit, am bandajat-o cât de bine am putut şi am stat trează cu ea aproape toată noaptea. Nu ţi-am spus asta?

— Nu. Credeam că toate s-au întâmplat astăzi.

— Prostuţa de Lisey, făcu Darla, şi zâmbi fără vlagă.

— De ce nu m-ai sunat mai devreme?

— N-am vrut să te deranjez. Faci atât de multe pentru noi.

— Nu-i adevărat, ripostă Lisey.

O durea întotdeauna când Darla sau Cânta (sau chiar Jodotha, la telefon) spuneau bazaconii din astea. Ştia că era o nebunie, dar nebunie sau nu, aşa se întâmpla.

— Sunt doar banii lui Scott.

— Nu, Lisey. Tu eşti. Întotdeauna tu.

Darla ezită o secundă, apoi scutură din cap.

— Nu contează. Ideea e c-am crezut c-o s-o scoatem la capăt doar noi două. Am greşit.

5

— Manda.

Nimic.

— Manda-iepuraş?

Ce mama mă-sii, înainte funcţionase!

Şi da, Amanda ridică fruntea.

— Ce. Ce vrei.

— Trebuie să te ducem la spital, Manda-iepuraş.

— Eu. Nu. Vreau. Să merg. Acolo.

Deja de la jumătatea scurtului, dar chinuitorului răspuns, Lisey începu să clatine din cap şi să desfacă bluza pătată de sânge a Amandei.

— Ştiu, dar sărmanele tale mâini au nevoie de mai multă îngrijire decât le putem oferi eu şi Darla. Întrebarea acum e dacă vrei sau nu să te întorci aici sau să rămâi peste noapte la spitalul din No Soapa.

Dacă vrei să te întorci, te alegi cu mine pe post de colegă de cameră.

Şi poate o să discutăm despre buli în general şi despre bulii de sânge în particular.

— Ce spui, Manda? Vrei să te întorci acasă sau crezi c-ar trebui să stau o vreme la St Steve?

— Vreau. Să. Mă întorc. Aici.

Când Lisey o îndemnă să se ridice în picioare ca să-i poată da jos pantalonii, Amanda se ridică fără a se opune, însă părea să studieze plafoniera. Dacă asta nu era ceea ce psihiatra ei numise „semicatatonie", pentru Lisey era totuşi mult prea aproape de aşa ceva, şi se simţi profund uşurată când următoarele cuvinte ale Amandei semănară mai mult cu acelea ale unei fiinţe umane şi mai puţin cu ale unui robot:

Lisey îşi sărută sora pe obraz, o strânse în braţe, apoi se duse la Amanda şi se aşeză lângă ea pe canapea.

— Dacă mergem… undeva… de ce mă *dezbraci?*

— Pentru că trebuie să faci un duş, zise Lisey, conducând-o spre baie. Şi-ţi trebuie haine curate. Astea sunt… murdare.

Aruncă o privire în spate şi o văzu pe Darla cum strânge de pe jos bluza şi pantalonii. Amanda, între timp, păşea spre baie cu destulă docilitate, însă imaginea surorii sale care se îndepărta îi strânse inima lui Lisey. Reacţia aceasta nu i-o trezi corpul plin de cicatrice şi cruste, ci mai degrabă turul boxerilor albi şi simpli pe care-i purta. Ani întregi Amanda purtase boxeri bărbăteşti; se potriveau cu corpul ei deşirat, erau chiar sexy. În seara aceea, pe partea stângă a boxerilor avea o pată de un maro noroios.

O, Manda, gândi Lisey. *O, draga mea.*

Apoi dispăru prin uşa băii, o radiografie antisocială îmbrăcată în sutien, chiloţi şi ciorapi albi înalţi. Lisey se întoarse spre Darla. Darla era acolo. Pentru o clipă, se aflară acolo şi toţi anii şi toate vociferările din casa Debusher. Apoi Lisey se întoarse şi intră în baie după cea pe care cândva o numise „sor-mea a mare Manda-iepuraş", care nu făcea decât să stea pe covoraş cu privirea în pământ şi cu mâinile lăsate moi pe lângă corp, aşteptând să fie dezbrăcată până la capăt.

Când se întinse după încuietoarea sutienului ei, Amanda se întoarse brusc şi o prinse de braţ. Avea mâinile oribil de reci. Pentru o clipă, Lisey fu convinsă că Sor-mea a Mare Manda-iepuraş era pe cale să deşerte tot sacul, bulii de sânge şi tot restul. În schimb, se uită la ea cu ochi de o claritate perfectă, perfect *prezenţi,* şi spuse:

— Charles al meu s-a însurat cu alta.

Apoi îşi lipi fruntea rece ca gheaţa de umărul lui Lisey şi începu să plângă.

6

Restul acelei seri îi reaminti lui Lisey de ceea ce Scott obişnuia să

numească Regula Landon a Vremii Rele: când hotărai să rămâi acasă, aşteptându-te ca uraganul să se îndrepte către mare, acesta rămânea pe uscat şi-ţi lua acoperişul de pe casă. Când te trezeai devreme pentru a închide uşile şi geamurile pentru a te feri de viscol, cădea doar câte un fulg răzleţ de zăpadă.

Care-i ideea, atunci? Întrebase Lisey. Stăteau împreună în pat un pat anume, unul dintre cele de la început — îmbrăţişaţi şi epuizaţi după o partidă de amor, el cu una dintre Herbert Tareyton ale sale şi o scrumieră pe piept, în vreme ce afară şuiera un vânt puternic.

Ce pat, ce vânt, ce furtună sau ce an, astea nu şi le mai amintea.

Ideea e SCOPN, răspunsese el — *asta* îşi amintea, deşi la început crezuse fie că auzise greşit, fie că înţelesese greşit.

Scoln? Ce-i scoln?

El îşi stinsese ţigara şi pusese scrumiera pe masa de lângă pat. Îi luase faţa în mâini, acoperindu-i urechile şi izolând-o pentru o clipă de lume cu palmele. O sărutase pe buze. Apoi îşi luase mâinile ca să-l poată auzi. Scott Landon voia întotdeauna să fie auzit.

SCOPN, iubimeu — Strânge Chingile Oricând Pare Necesar.

Ea răsucise asta în minte — nu era ageră în gândire ca el, dar de obicei ajungea la destinaţie — şi-şi dăduse seama că SCOPN era ceea ce el numea acronim. *Strânge Chingile Oricând Pare Necesar,* li plăcea. Era cam caraghios, ceea ce o făcuse să-i placă şi mai mult. Începuse să râdă.

Scott râsese cu ea şi, nu peste mult timp, era înăuntrul ei la fel cum ei erau înăuntrul casei în vreme ce vântul înteţit bubuia şi se zbătea afară.

Cu Scott râsese întotdeauna mult.

7

Vorbele lui despre cum te ocolea viscolul când te pregăteai să-l întâmpini îi trecură prin gând de mai multe ori înainte ca scurta lor excursie la Urgenţe să se încheie şi ele să se întoarcă la căsuţa în stil Cape Cod a Amandei, dintre Castle View şi Harlow Deep Cut. Pentru început, Amanda ajutase la îmbunătăţirea situaţiei, înseninându-se considerabil. Morbid sau nu, Lisey continuă să se gândească la felul cum uneori un bec aproape ars luminează puternic preţ de o oră sau două înainte să se stingă definitiv. Schimbarea aceasta în bine începu sub duş. Lisey se dezbrăcă şi intră alături de sora ei, care stătu la început cu umerii căzuţi şi cu braţele atârnându-i pe lângă corp, ca ale unei maimuţe. Apoi, cu toate că roti încet robinetul şi manevră cu cea mai mare grijă duşul mobil, Lisey reuşi să dea cu apă caldă direct pe palma stângă crestată a Amandei.

— Au! *Au*! Strigă Manda, trăgându-şi mâna. Asta m-a *durut,* Lisey!

Ai grijă încotro îndrepţi treaba aia, bine?

Lisey răspunse pe exact acelaşi ton — Amanda nu s-ar fi aşteptat la

altceva, chiar dacă erau amândouă în fundul gol — dar o bucură să audă furia din glasul surorii sale. Era un semn de *trezire.*

— Ei, te rog frumos să mă ierţi, dar nu *eu* am încercat să-mi spăl mâna cu săpun făcut din sticlă.

— Păi, pe *el* chiar nu aveam cum să-l spăl, nu? întrebă Amanda, apoi declanşa o avalanşă de invective uluitoare îndreptate spre Charlie Corriveau şi spre noua lui soţie — un amestec de obscenităţi adulte şi inocente înjurături infantile care o umplu pe Lisey de stupoare, amuzament şi admiraţie.

Când făcu pauză să respire, Lisey zise:

— Un muist cu căcat la gură, nu? Măi să fie!

Amanda ripostă cu asprime:

— Du-te-n mă-ta şi tu, Lisey.

— Dacă vrei să te întorci acasă, în locul tău n-aş folosi prea multe cuvinte din astea cu doctorul care-ţi va trata mâinile.

— Crezi că-s proastă, nu?

— Nu. Nu cred. Doar că… ar ajunge să spui că-l urăşti.

— Iar îmi sângerează mâinile.

— Mult?

— Numai puţin. Cred c-ar trebui să pui nişte vaselină pe ele.

— Serios? N-o să doară?

— *Iubirea* doare, zise Amanda solemn… apoi scoase un râs fornăit care-i însenină lui Lisey sufletul.

Pe când ea şi cu Darla o urcară în BMW-ul lui Lisey şi porniră la drum spre Norway, Manda o întreba deja despre cum înainta cu munca la studio, aproape ca şi când ar fi fost sfârşitul unei zile normale. Lisey nu pomeni de telefonul lui „Zack Mecool”, dar le povesti despre „Ike se întoarce acasă” şi câtă singurul rând de text: „Ike se întoarse acasă cu un bum, şi totul fu bine. BUL! SFÂRŞIT!”

Voia să folosească cuvântul acela, acel *bul,* în prezenţa lui Mandy.

Voia să vadă cum va reacţiona.

Darla răspunse prima.

— Te-ai măritat cu un bărbat foarte ciudat, Lisa, zise ea.

— Spune-mi ceva ce *nu* ştiu, iubire.

Lisey aruncă o privire în retrovizor şi o văzu pe Amanda care şedea singură pe bancheta din spate. *Într-o splendoare solitară,* ar fi spus mama-bună.

— Tu ce crezi, Manda?

Amanda ridică din umeri şi, la început, Lisey crezu că acela avea să fie singurul ei răspuns. Apoi veni avalanşa.

— Aşa era *el,* atâta tot. Am mers odată cu el până-n oraş — el trebuia să treacă pe la papetărie şi mie-mi trebuiau pantofi noi, ştiţi, pantofi buni la mers pe care să-i pot purta în pădure la drumeţii, pentru aşa ceva. Şi s-a întâmplat să trecem pe lângă Auburn Novelty.

El nu-l mai văzuse şi n-a mai fost cale de întoarcere, a trebuit neapărat să intre. Era ca un copil de zece ani! Mie-mi trebuiau tenişi Eddie Bauer ca să mă pot plimba prin pădure fără să mă umple urzicile de băşici, iar *el* nu voia decât să cumpere tot magazinul ăla afurisit. Pudră dătătoare de mâncărimi, aparate cu electroşocuri mici, din acelea pe care le pui în palmă ca să-i curentezi pe oameni când dai mâna cu ei, gumă de mestecat cu piper, vomă de plastic, ochelari cu raze X, tot ce-ţi mai trece prin gând, le pusese pe toate morman pe tejghea lângă acadelele alea pe care, când le sugeai, ieşea la iveală o femeie dezbrăcată. Trebuie să fi dat o sută de dolari pe toate rahaturile alea nebuneşti fabricate în Taiwan, Lisey. Ţi-aduci aminte?

îşi aducea. Cel mai mult îşi amintea cum arătase când se întorsese acasă-n ziua aceea, cu braţele pline de pungi pe care erau imprimate desene cu feţe zâmbitoare şi înscrisul DE RÂSU' LUMII. Cât de plini de culoare îi fuseseră obrajii. Şi *raheturi* le spusese şi el, nu *rahaturi* ci *raheturi,* acela era un cuvânt pe care-l împrumutase de la ea, dacă vă vine să credeţi. Ei bine, trocu-i negoţ cinstit, aşa-i plăcuse mamei-bune să susţină, cu toate că *rahet* fusese cuvântul tatălui lor, la fel cum Dandy Dave fusese cel care le spunea uneori oamenilor că un lucru n-a fost bun de nimic, *aşa că l-am dat cât colo.* Cât de mult îi plăcuse asta lui Scott, spunea că avea o greutate când îţi ieşea pe gură, o greutate pe care *l-am aruncat* ori chiar *l-am azvârlit* nu puteau niciodată spera să aibă.

Scott cu capturile sale din balta cu cuvinte, din balta cu poveşti, din balta cu mituri.

Scott fotatul Landon.

Uneori, trecea o zi întreagă fără să se gândească la el sau să-i simtă lipsa. De ce nu? Avea o viaţă destul de plină şi, sincer, deseori fusese greu de suportat şi greu de înţeles. *Un proiect,* ar fi spus bătrânii yankei precum propriul ei tată. Şi apoi, uneori venea o zi, una cenuşie (sau una însorită), când îi simţea atât de crunt lipsa, încât se simţea goală pe dinăuntru, nici pe departe o femeie, ci un copac mort, plin de recea suflare de noiembrie. Aşa se simţea şi acum, îi venea să-i strige numele, să-i strige să se-ntoarcă acasă, şi o durea sufletul la gândul anilor ce o aşteptau şi se întreba la ce era bună iubirea dacă acela era rezultatul, la numai zece secunde de o asemenea senzaţie.

8

Starea mai animată a Amandei fu primul lucru bun.

Munsinger, doctorul de gardă, care nu era un veterinar încărunţit, fu al doilea. Nu părea la fel de tânăr ca Jantzen, medicul pe care-l întâlnise Lisey în ultimele faze ale bolii lui Scott, dar dacă ar fi fost trecut bine de treizeci de ani, ar fi fost surprinsă.

Al treilea lucru bun — deşi n-ar fi crezut niciodată dacă i-ar fi spus cineva înainte — fu sosirea victimelor accidentului auto petrecut la

câţiva kilometri mai încolo, în Sweden.

Nu erau acolo când ea şi cu Darla o escortară pe Amanda în secţia de Urgenţe a spitalului Stephens Memorial; atunci, sala de aşteptare era goală, cu excepţia unui puşti de zece ani sau aşa ceva şi a mamei lui. Puştiul avea o iritaţie şi mama îl tot apostrofa să nu se scarpine. Încă-l mai apostrofa când fură chemaţi amândoi în camera de consultaţie. Cinci minute mai târziu, puştiul reapăru cu bandaje pe braţe şi o expresie sumbră pe faţă. Mama avea câteva tuburi cu mostre de unguent şi încă mai bătea din gură.

Infirmiera strigă numele Amandei.

— Doctorul Munsinger te poate consulta acum, dragă.

Pronunţă ultimul cuvânt în manieră Mâine, aşa încât ieşi *d'acol.*

Amanda întoarse mai întâi spre Lisey, apoi spre Darla, cu privirea sa superioară şi rumenă-n obrajii ca o adevărată regină Elizabeth.

— Prefer să merg singură, zise ea.

— Sigur că da, Eminenţa Ta Misterioasă, făcu Lisey şi scoase limba.

În momentul acela nu-i păsa dac-o ţineau pe nesuferita aia sfrijită o noapte, o săptămână sau un an şi o zi. Cui îi păsa ce şoptise Amanda la masa din bucătărie atunci când Lisey se lăsase în genunchi lângă ea? Probabil că *fusese* bul, aşa cum îi spusese Dariei.

Şi, chiar dacă fusese celălalt cuvânt, îşi dorea într-adevăr să se întoarcă acasă la Amanda, să doarmă în aceeaşi cameră cu ea şi să-i respire aburii nebuniei când avea un pat comod acasă la ea? *Fotatul asta de caz e-nchis, iubimeu,* ar fi spus Scott.

— Adu-ţi aminte doar ce trebuie să spui, o sfătui Darla. Te-ai enervat şi te-ai tăiat fiindcă el nu era acolo. Acum te simţi mai bine.

Ţi-a trecut.

Amanda îi oferi Dariei o privire pe care Lisey nu reuşi s-o citească.

— Aşa-i, zise ea. Mi-a trecut.

9

Victimele accidentului rutier din orăşelul numit Sweden sosiră la scurtă vreme după aceea. Lisey nu l-ar fi considerat lucru bun dacă vreunul dintre ei ar fi fost grav rănit, însă nu părea să fie cazul.

Toţi umblau pe picioarele lor, iar doi dintre bărbaţi râdeau chiar din cine ştie ce pricină. Numai unul dintre ei — o fată cam de şaptesprezece ani — plângea. Avea sânge în păr şi muci pe buza de sus. Cu toţii erau şase, aproape sigur din două vehicule diferite, şi un iz de bere venea dinspre cei doi bărbaţi care râdeau, dintre care unul părea să aibă un braţ scrântit. Sextetul era însoţit de doi tehnicieni medicali care purtau peste hainele civile jachete ale East Stoneham Rescue şi de doi ofiţeri: unul de la poliţia statală şi unul de la districtul Mounty. Dintr-odată, micuţa sală de aşteptare a secţiei de Urgenţe păru plină până la refuz. Infirmiera care-i spusese *dragă* Amandei îşi îţi capul afară ca să arunce o privire şi, un moment mai

târziu, tânărul doctor Munsinger făcu la fel. Nu la mult timp după aceea, adolescenta intră într-o criză zgomotoasă de isterie, anunţând lumea întreagă că mama ei vitregă o va ucidiza. Câteva clipe mai târziu, infirmiera veni s-o ia (nu-i spuse adolescentei isterice *dragă,* observă Lisey), apoi Amanda ieşi din CAMERA DE CONSULTAŢII 2, ducând şi ea neîndemânatic tuburi de mărimea unor mostre. Din buzunarul stâng al jeanşilor lălâi îi ieşeau două reţete împăturite.

— Cred că putem pleca, zise ea, tot pe tonul acela superior de Mare Doamnă.

Lui Lisey, asta i se părea prea bine ca să fie adevărat, chiar şi punând la socoteală tinereţea doctorului de gardă şi proaspătul aflux de pacienţi, şi avea dreptate. Infirmiera ieşi pe jumătate din CAMERA DE CONSULTAŢII 2 ca un mecanic din cabina unei locomotive şi spuse:

— Voi sunteţi surorile doamnei Debusher?

Lisey şi Darla aprobară din cap. Vinovate de faptele menţionate, domnule judecător.

— Doctorul ar vrea să discute cu voi câteva minute înainte să plecaţi.

Cu aceasta, îşi trase capul înapoi în cameră, unde fata încă mai plângea cu suspine.

De cealaltă parte a sălii de aşteptare, cei doi bărbaţi care miroseau a bere izbucniră din nou în râs, şi Lisey îşi spuse: *Oricare ar fi problema lor, nu ei trebuie să fi provocat accidentul.* Şi într-adevăr, poliţiştii păreau să se concentreze asupra unui băiat cu faţa palidă, cam de aceeaşi vârstă cu fata cu sânge în păr. Un alt băiat ocupase telefonul public. Avea un obraz adânc zgâriat, despre care Lisey era sigură că va avea nevoie de copci. Un al treilea îşi aştepta rândul să dea un telefon. Acesta nu avea nicio rană la vedere.

Palmele Amandei fuseseră date cu o cremă albicioasă.

— A zis că nu mă poate coase, pentru că s-ar desface imediat, le zise ea, aproape cu mândrie. Şi bănuiesc că bandajele n-ar sta la locul lor. Trebuie să nu-mi şterg treaba asta de pe ele — pfui, aşa-i că pute? — şi să le înmoi de trei ori pe zi în următoarele trei zile. Am o reţetă pentru cremă şi una pentru soluţia de înmuiere. A zis să-ncerc să nu-ndoi prea mult mâinile. Să ridic lucrurile cu degetele, aşa.

Ciupi un exemplar preistoric al revistei *People* între degetul mare şi arătătorul de la mâna dreaptă, ridicându-l puţin, apoi îi dădu drumul.

Infirmiera apăru.

— Doctorul Munsinger poate discuta acum cu voi. Una sau amândouă.

Tonul ei spuse clar că nu era mult timp de irosit. Lisey şedea de o parte a Amandei, Darla de cealaltă. Se uitară una la alta peste ea.

Amanda nu observă. Studia oamenii din celălalt capăt al camerei cu

un interes nedisimulat.

— Du-te tu, Lisey, zise Darla. Rămân eu cu ea.

10

Infirmiera o conduse în CAMERA DE CONSULTATE 2, apoi se întoarse la fata care plângea cu suspine, cu buzele strânse atât de tare încât aproape că-i dispăruseră. Lisey se aşeză în singurul scaun din cameră şi aruncă o privire prelungă la singura fotografie din cameră: un cocker spaniei flocos pe un câmp plin de narcise galbene. După doar câteva momente (era convinsă că ar fi aşteptat mai mult, dacă n-ar fi fost un caz care trebuia rezolvat în doi timpi şi trei mişcări), doctorul Munsinger intră în mare grabă. Închise uşa, izolând de cealaltă parte a ei suspinele zgomotoase ale adolescentei, şi-şi sprijini o fesă uscăţivă pe masa de consultaţii.

— Eu sunt Hal Munsinger, spuse el.

— Lisa Landon.

întinse mâna. Doctorul Hal Munsinger o scutură scurt.

— Aş vrea să aflu mai multe despre situaţia surorii dumneavoastră — pentru dosar, ştiţi — dar, după cum sunt sigur că vedeţi, sunt puţin prins în corzi. Am chemat întăriri, dar până atunci, am una dintre serile alea aglomerate.

— Vă sunt recunoscătoare pentru timpul pe care ni l-aţi putut dedica, zise Lisey şi ceea ce o făcea şi mai recunoscătoare era vocea calmă pe care o auzi ieşindu-i pe gură. Era o voce care spunea *totul este sub control.* Sunt dispusă să declar că sora mea Amanda nu reprezintă un pericol pentru propria-i persoană, dacă asta vă îngrijorează.

— Ei bine, să ştiţi că şi asta mă îngrijorează puţin, mda, puţin, dar am să vă cred pe cuvânt în privinţa asta. Şi am s-o cred şi pe ea. Nu-i minoră şi, în orice caz, e foarte clar că n-a fost o încercare de sinucidere.

Până acum, se uitase la ceva din dosarul său cu clemă. Acum ridică ochii spre Lisey, iar privirea lui era neliniştitor de pătrunzătoare.

— Sau a fost?

— Nu.

— Nu. Pe de altă parte, nu-i nevoie să fii Sherlock Holmes ca să-ţi dai seama că acesta n-a fost primul caz de automutilare din partea surorii dumneavoastră.

Lisey suspină.

— Mi-a spus că urmează şedinţe de terapie, dar că terapeutul ei a plecat în Idaho.

Idaho? Alaska? Marte? Cui îi pasă unde? Ideea e că tâmpită aia cu mărgele la gât a plecat. Cu voce tare, spuse:

— Cred că acesta-i adevărul.

— Trebuie să reînceapă terapia, doamnă Landon, bine? Cât mai

degrabă. Automutilarea nu-i o sinucidere mai mult decât este anorexia, dar amândouă sunt *tendinţe* sinucigaşe, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Scoase un carneţel din halatul alb şi începu să mâzgălească.

— Vreau să vă recomand o carte dumneavoastră şi surorii dumneavoastră. Se numeşte *Comportament tăios,* de un om pe nume…

— … Peter Mark Stein, completă Lisey.

Doctorul Munsinger ridică privirea, surprins.

— A găsit-o soţul meu după ultima… după ceea ce domnul Stein numeşte… *(bulul ei ultimul ei bul de sânge)*

Tânărul doctor Munsinger se uita la ea şi aştepta să-şi încheie propoziţia. *(dă-i drumu' Lisey spune-o spune bul de sânge)*

îşi puse stăpânire pe gândurile dezlănţuite cu o pură forţă a voinţei.

— După ceea ce Stein ar numi ultima ei *exteriorizare.* Ăsta-i cuvântul pe care-l foloseşte, nu-i aşa? Exteriorizare?

Vocea sa era mai departe calmă, însă simţea mici cuiburi de sudoare în adânciturile tâmplelor. Pentru că vocea aceea lăuntrică avea dreptate. Fie că-i spuneai exteriorizare, fie bul de sânge, amândouă rezumau acelaşi lucru. *Totul* la fel.

— Aşa cred, spuse Munsinger, dar au trecut mulţi ani de când am citit cartea.

— Cum am apus, soţul meu a găsit-o şi a citit-o, după care m-a convins şi pe mine s-o citesc. O s-o caut prin casă şi o să i-o dau surorii mele, Darla. Şi mai avem o soră prin zonă. E la Boston acum, dar când se va întoarce, am să mă asigur c-o va citi şi ea. Şi o s-o ţinem sub supraveghere pe Amanda. Poate fi dificilă, dar o iubim.

— Bine, mă declar mulţumit.

îşi coborî fesa uscăţivă de pe masa de consultaţii. Hârtia care o acoperea foşni.

— Landon. Soţul dumneavoastră era scriitorul.

— Da.

— Vă transmit condoleanţele mele.

Acesta era unul dintre cele mai ciudate lucruri ale faptului că fusese căsătorită cu un om celebru, începea ea să descopere; trecuseră deja doi ani şi oamenii încă-i mai ofereau condoleanţe. Bănuia că la fel avea să se întâmple peste alţi doi ani. Poate chiar şi peste zece.

Ideea era deprimantă.

— Mulţumesc, domnule Munsinger.

Acesta clătină din cap, apoi se întoarse la chestiunile clinice, ceea ce era o uşurare.

— Cazuistica acestei afecţiuni la femeile mature este foarte slabă.

Cel mai adesea întâlnim automutilare la…

Fu exact atât timp cât îi trebui lui Lisey ca să şi-l imagineze că încheie cu: *fetele ca aceea care nu mai termină cu smiorcăiala în cealaltă*

cameră, apoi se auzi un trosnet îngrozitor din sala de aşteptare, urmat de strigăte confuze. Uşa CAMEREI DE CONSULTAŢII 2 fu dată de perete şi apăru infirmiera. Părea cumva *mai mare,* de parcă problemele o făcuseră să se umfle.

— Doctore, puteţi veni?

Munsinger nu se scuză, cu plecă pur şi simplu valvârtej. Lisey îl respectă pentru asta: SCOPN.

Ajunse la uşă la timp să-l vadă pe bunul doctor fiind aproape doborât la pământ de adolescentă, care ieşise din CAMERA DE CONSULTAŢII ca să vadă ce se întâmpla, apoi se lovi de o Amanda cu ochii mari cât cepele şi o trimise în braţele surorii sale cu atâta forţă, încât aproape că-şi pierdură echilibrul amândouă. Poliţistul statal şi cel de la districtul Mounty stăteau în jurul băiatului aparent nerănit care aşteptase să dea un telefon.

Acesta zăcea acum întins pe podea fie inconştient, fie doar căzut.

Băiatul cu obrazul tăiat continua să vorbească la telefon de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Asta o făcu pe Lisey să se gândească la un poem pe care i-l citise cândva Scott — o poezie minunată >i înfiorătoare despre cum continua lumea să se-nvârtă fără să dea niciun semn de interes faţă de durerea pe care o îndurai. Cine-l scrisese? Eliot? Auden? Cel care scrisese şi poezia despre moartea mitraliorului de pe tanc? Scott i-ar fi putut spune. În momentul acela, ar fi dat toţi banii pe care-i avea numai să se poată întoarce spre el şi să-l întrebe care dintre ei scrisese acea poezie despre suferinţă.

11

— Eşti sigură c-o să te descurci? întrebă Darla.

Stătea în uşa deschisă a căsuţei Amandei mai târziu cu o oră sau aşa ceva, uşoara briză a nopţii de iunie suflându-i în jurul gleznelor şi frunzărind paginile unei reviste de pe măsuţa din hol.

Lisey se încruntă.

— Dacă mă mai întrebi asta încă o dată, o să te arunc în cap.

O să ne *descurcăm.* Puţină ciocolată caldă — pe care o voi ajuta s-o bea, dat fiind că-i va fi greu să ţină cana în starea în ca…

— Bun, făcu Darla. Având în vedere ce a făcut cu ultima.

— Apoi, la culcare. Doar două fete bătrâne Debusher, fără un singur dildo pe care să-l împartă.

— Foarte comic.

— Mâine ne trezim odată cu soarele! Cafea! Cereale! Dă-m fuga-fuguţa să-i cumpărăm medicamentele! Ne-ntoarcem să-i înmuiem mâinile! Apoi, draga mea Darla, intri *tu* în serviciu!

— Atâta vreme cât eşti sigură…

— Sunt. Du-te acasă şi dă-i de mâncare pisicii.

Darla îi aruncă o ultimă privire îndoielnică, urmată de un sărut scurt pe obraz şi specifica-i îmbrăţişare laterală. Apoi se îndreptă

(rahet) de-a lungul trotuarului spre maşinuţa ei. Lisey închise uşa, o încuie şi se uită prelung la Amanda, care şedea pe canapea într-o cămaşă de noapte din bumbac, părând liniştită şi calmă. Titlul unui vechi roman gotic îi trecu prin minte… unul pe care era posibil să-l fi citit în adolescenţă. *Madam, vrei să vorbeşti?[12]*

— Manda? spuse ea cu blândeţe.

Amanda ridică privirea spre ea şi ochii ei albaştri de Debusher erau atât de larg deschişi şi plini de încredere, încât Lisey nu crezu c-o va putea face să vorbească despre ceea ce ea, Lisey, voia să audă:

Scott şi buli, Scott şi bulii de sânge. Dacă Amanda ajungea singură la subiectul acesta, poate când aveau să stea întinse amândouă în întuneric, asta era un lucru. Dar s-o facă ea să ajungă acolo, după ziua pe care tocmai o încheia?

Nici tu n-ai avut una mai prejos, micuţa Lisey.

Asta era adevărat, dar nu credea că ajungea pentru a-i da dreptul să spulbere pacea pe care o vedea acum în ochii Amandei.

— Ce-i, micuţă?

— *Ţi-ar plăcea* o cană de ciocolată caldă înainte de culcare?

Amanda zâmbi. O făcu să întinerească mulţi ani.

— O cană de ciocolată înainte de culcare ar fi minunat.

Aşa că băură ciocolată caldă şi, când Amanda întâmpină probleme cu cana, îi găsi un pai de plastic extrem de îndoit — ar fi fost întru totul acasă pe rafturile magazinului Auburn Novelty într-unul dintre dulapurile din bucătărie. Înainte să-i scufunde un capăt în ciocolată, îl ridică spre Lisey (strâns între două degete, exact aşa cum îi arătase doctorul să facă) şi spuse:

— Uite, Lisey, e *creierul* meu.

Pentru o clipă, Lisey nu putu decât să stea cu gura căscată, nevenindu-i să creadă c-o auzise într-adevăr pe Amanda că face o glumă. Apoi izbucni în râs. Râseră amândouă.

12

Îşi băură ciocolata, se spălară pe dinţi cu rândul întocmai cum făcuseră cu atât de mult timp în urmă la ferma unde crescuseră, apoi urcară în pat. Şi odată ce veioza de pe noptieră fu stinsă şi încăperea se cufundă în întuneric, Amanda rosti numele surorii sale.

O, mdiculiţă, uite că vine, îşi spuse Lisey neliniştită. *O nouă diatribă adresată bunului şi bătrânului Charlie. Sau… să fie vorba de Ind? Să fie totuşi ceva despre asta? Şi dacă este, chiar vreau să aud?*

— Ce-i, Manda?

— Mulţumesc că m-ai ajutat. Treaba aia cu care m-a dat doctorul pe mâini mi-a luat aproape toată durerea.

Apoi se rostogoli pe partea ei de pat.

Lisey fu din nou uluită — asta să fie chiar tot? Aşa se părea, pentru că un minut sau două mai târziu, respiraţia Amandei scăzu până la

ritmul mai lent şi mai profund al răsuflării din timpul somnului.

Poate că avea să se trezească în cursul nopţii şi să vrea Tylenol, dar pentru moment dormea.

Lisey nu se aştepta să fie aşa norocoasă. Nu mai dormise împreună cu cineva din noaptea de dinaintea plecării soţului ei în ultima sa călătorie, şi se dezobişnuise. De asemenea, îl avea pe „Zack Mecool" la care să se gândească, fără a mai pomeni de angajatorul lui „Zack", incuncul fiu de târfă de Woodbody. Va vorbi cât de curând cu acesta. Mâine, de fapt. Până atunci, ar face bine să se resemneze cu câteva ore de veghe, poate chiar cu o noapte întreagă, cu cel puţin două sau trei ore petrecute în balansoarul Amandei de la parter… asta, desigur, dacă găsea în biblioteca surorii sale ceva ce să merite citit…

Madam, vrei să vorbeşti? Gândi ea. *Poate că Helen Maclnnes a scris cartea asta. Cu siguranţă n-a fost scrisă de cel care a compus poezia despre mitraliorul de pe tanc…*

Şi, cu acest gând, căzu într-un somn adânc. Nu avu parte de niciun vis cu covorul fermecat CEA MAI BUNĂ FĂINĂ PILLSBURY. Sau cu orice altceva.

13

Se trezi în cea mai adâncă falie a nopţii, când luna a apus şi orele s-au dus. Abia dacă era conştientă că era trează, sau că se cuibărise lângă spatele cald al Amandei aşa cum se cuibărea cândva lângă al lui Scott, sau că-şi potrivise rotulele în adânciturile din spatele genunchilor Amandei, aşa cum făcea odinioară cu Scott — în patul lor, într-o sută de paturi de motel. La naiba, în cinci sute, poate chiar şapte sute, am auzit cumva o mie, haideţi o mie, să-mi dea cineva o mie. Se gândea la buli şi la buli de sânge. La SCOPN şi la cum, uneori, tot ce puteai face era să-ţi laşi bărbia în piept şi să aştepţi să se schimbe vântul. Se gândea că dacă întunericul îl iubise pe Scott, atunci aceea fusese o iubire adevărată, nu-i aşa, pentru că şi Scott îl iubise pe el; dansase cu el în salonul anilor până când întunericul îl dusese în cele din urmă cu el în paşi de dans.

Gândi: *Eu mă întorc acolo.*

Iar acel Scott pe care-l păstra în minte (cel puţin *credea* că era acel Scott, dar cine putea fi sigur) zise: *Unde te duci, Lisey? Unde, iubimeu?*

Gândi: *înapoi în prezent.*

Şi Scott spuse: *Filmul era* înapoi în viitor. *L-am văzut împreună.*

Gândi: *Ăsta n-a fost un film, asta e viaţa noastră.*

Şi Scott spuse: *Iubire, ţi-ai strâns chingile?*

Ea gândi: *De ce sunt îndrăgostită de un asemenea…*

14

E un nerod atât de mare, gândeşte ea. *E un nerod şi eu sunt la fel pentru că-mi pierd vremea cu el.*

Şi totuşi, stă acolo şi continuă să se uite în întunericul peluzei din

spatele casei, nevoind să-l strige, dar începând să se simtă acum agitată pentru că a ieşit pe uşa bucătăriei şi a traversat peluza din spatele casei printre umbrele de la ora unsprezece, cu aproape zece minute în urmă, şi oare ce ar putea face? Nu-i nimic acolo în afară de tufişuri şi…

De undeva, de la o distanţă nu prea mare, se aud ţipete de cauciucuri, sticlă spartă, un câine lătrând, strigătul de luptă al unui beţiv. Toate, sunetele unui oraş universitar într-o seară de vineri, cu alte cuvinte. Iar ea se simte tentată să-l strige, dar dacă face asta, chiar dacă-i strigă doar numele, Scott va şti că nu mai e supărată pe el. Nu *atât* de supărată, în orice caz.

Şi nici nu e, de fapt. Dar ideea e că şi-a ales o seară de vineri a naibii de rea ca să-şi facă apariţia beat pentru a şasea sau a şaptea oară şi pentru prima oară cu adevărat târziu. Planul fusese să meargă la un film regizat de un suedez care-l interesa pe el în mod deosebit, iar ea sperase doar să fie dublat în engleză şi nu subtitrat, înfulecase repede o salată când se întorsese de la serviciu, crezând că Scott o va duce după film la Bear's Den să mănânce un hamburger. (Dacă n-o făcea, avea să-l ducă *ea.)* Apoi sunase telefonul şi ea se aşteptase să fie el, sperase că se răzgândise şi că voia s-o ducă la filmul cu Redford care rula la mall-ul din Bangor (te rog, Doamne, fă să nu fie un dans la Anchorage după ce stătuse în picioare opt ore). Şi-n schimb era Darla, care-i spuse „am sunat doar ca să discutăm" şi apoi trecuse la adevărata problemă, care era să-i tragă un perdaf (din nou) pentru că fugise în Ţara de Nicăieri (termenul Dariei) şi le lăsase pe ea, Amanda şi Cantata, să se ocupe de toate problemele (înţelegând prin asta mama-bună, care, până-n 1979, devenise mama-grasă, mama-oarbă şi — cel mai rău — mama-senilă) în vreme ce ea „se dădea-n bărci cu studenţii".

De parcă să facă opt ore pe zi pe chelneriţa ar fi fost o distracţie.

Pentru ea, Ţara de Nicăieri era o pizzerie la cinci kilometri de campusul Universităţii Mâine şi Băieţii Rătăciţi erau în mare parte membri ai frăţiei Delta Tău, care încercau întruna să-i vâre mâinile sub fustă. Dumnezeu îi era martor că visurile ei vagi de a urma câteva cursuri — poate la seral — se uscaseră şi fuseseră spulberate în cele patru zări. Nu inteligenţa-i lipsea, ci timpul şi energia. O ascultase pe Darla cum face spume şi încercase să-şi păstreze calmul şi sigur că-n cele din urmă se pierduse cu firea şi ajunseseră să strige una la cealaltă prin două sute treizeci de kilometri de fir telefonic şi tot trecutul care se-ntindea între ele. Fusese ceea ce iubitul ei fără-ndoială ar fi numit o fotare totală, încheindu-se cu Darla care spunea ceea ce spunea întotdeauna: „Fă ce pofteşti — asta o să faci, oricum, asta faci întotdeauna."

După aceasta, n-a mai avut chef de felia de tort cu brânză pe care o

adusese acasă de la restaurant ca desert şi cu siguranţă n-a mai avut chef să vadă cine ştie ce film de Ingmar Bergman… dar avea chef de Scott. Da. Pentru că-n ultimele două luni, şi mai ales în ultimele patru sau cinci săptămâni, ajunsese să depindă într-un fel ciudat de Scott. Poate că sună răsuflat — *probabil* — dar încearcă un sentiment de siguranţă atunci când o cuprinde cu braţele, un sentiment pe care nu i l-a mai stârnit niciunul dintre ceilalţi băieţi; ceea ce simţise cu şi faţă de majoritatea dintre aceştia fusese fie nervozitate, fie circumspecţie. (Şi, uneori, o dorinţă trecătoare.) Dar în Scott se citeşte bunătatea şi, încă de la început, a simţit din partea lui un interes faţă de ea — faţă de *ea* — care i se părea incredibil, dat fiind că el e atât de *inteligent* şi de talentat. (Pentru Lisey, bunătatea înseamnă mult mai mult decât oricare dintre acestea două.) Insă i se pare totuşi *credibil.* Iar el vorbeşte o limbă pe care ea a pătruns-o cu lăcomie încă de la început. Nu e limba familiei Debusher, ci una pe care, chiar şi aşa, o cunoaşte foarte bine — aproape ca şi când ar fi vorbit-o până atunci în vise.

Dar la ce serveşte să vorbeşti şi, mai mult de atât, să vorbeşti într-o limbă specială, dacă nu ai *cu cine* să vorbeşti? Cui să *te plângi,* chiar? Asta-i trebuia ei în seara aceasta. Nu-i spusese încă despre fututa ei familie de nebuni — o, scuze, *fotata* familie de nebuni, în vorbirea lui Scott — dar avea de gând s-o facă astă-seară. Simţea că *trebuie* s-o facă, altfel ar exploda de pură suferinţă. Aşa că-i normal că a ales dintre toate tocmai seara aceasta ca să nu vină. Aşteptând, încercă să-şi spună că *Scott* nu avea cum să ştie că tocmai avusese cea mai cruntă ceartă din lume cu nemernica aia de soră mai mare a ei, însă când ora şase deveni şapte deveni opt, aud cumva nouă, haideţi, nouă, să-mi ofere cineva nouă, în vreme ce mai ciugulea puţin din tortul cu brânză şi apoi îl aruncă la gunoi pentru că simţea o furie prea fo tată ca să… nu, prea *futută,* ca să mai aibă chef să-l mănânce, a oferit cineva nouă, să-mi ofere cineva zece, am primit ora zece şi încă nu se vede niciun Ford ’73 cu un far pâlpâitor oprind în faţa apartamentului ei de pe North Main Street, deveni şi mai furioasă, îmi oferă cineva *furios?*

Stătea în faţa televizorului cu un pahar de vin abia gustat alături şi o emisiune despre natură ne urmărită pe ecran, când nervii îi trecură într-o stare de furie şi acela fu de asemenea momentul când deveni convinsă că Scott n-o va abandona. Avea să *se facă văzut,* după cum se spunea. În speranţa că *se va umezi la un capăt.* Asta era o altă captură de-a lui Scott din balta cu cuvinte la care mergem cu toţii să ne aruncăm năvoadele, şi cât de fermecătoare era! Cât de fermecătoare erau toate! Mai erau şi *pune-ţi cenuşa în mişcare, înmoaie-ţi fitilul, fă vita cu două spinări, apufnări* şi foarte elegantul *ciupeleşte păsăroiul.* Cât de bine se potriveau toate cu Ţara de Nicăieri şi, cum stătea ea acolo atentă să audă sunetul Ford-ului Fairlane ’73 al Băiatului ei Rătăcit — nu puteai rata huruitul ăla gutural, avea o gaură în ţeava de

eşapament sau aşa ceva — se gândi la Darla care spunea: *Fă ce pofteşti, asta faci întotdeauna.* Da, iat-o acolo, micuţa Lisey, regina lumii, făcând ce poftea, şezând în apartamentul acela dărăpănat şi aşteptându-şi iubitul care avea să se-ntoarcă şi beat, şi târziu — dar vrând totuşi o bucăţică, pentru că toţi voiau asta, era chiar şi o glumă: *Hei, chelneriţă, adu-mi meniul special al păstorului, o cafea cu spumă la gură şi o bucată de oiţă bucălată.* Iat-o acolo, într-un fotoliu desfundat luat de la magazinul de vechituri, cu picioarele care o dureau la o extremitate şi cu capul care-i pulsa la cealaltă, în vreme ce la televizor — plin de purici, pentru că antena de cameră luată de la K-mart capta toate fotatele bruiaje din lume — urmărea o hienă cum mănâncă un popândău mort. Lisey Debusher, regina lumii, pe tronul vieţii sale de invidiat.

Şi totuşi, pe când acele ceasului se târau dincolo de zece, nu simţise ea oare cum se insinua şi o fericire oarecum reţinută, neclară? Acum, uitându-se cu inima strânsă de-a lungul peluzei umbrite, Lisey crede că răspunsul este da. *Ştie* că răspunsul este da.

Pentru că stând acolo cu durerea de cap şi cu un pahar de vin roşu aspru, uitându-se la hienă cum se înfruptă din popândău pe când naratorul intona: „Prădătorul ştie că s-ar putea să nu mai mănânce atât de bine vreme de multe zile", Lisey fusese cât se poate de sigură că-l iubea şi că avea cunoştinţă de lucruri care i-ar fi putut face rău.

Şi c-o iubea şi el? Era ăsta unul dintre lucrurile acelea?

Da, dar, în momentul de faţă, iubirea lui pentru ea era secundară. Ceea ce conta era felul în care-l vedea: fără ascunzişuri. Ceilalţi prieteni ai lui îi vedeau talentul şi erau orbiţi de el. Ea vedea cum se străduia uneori să întâlnească ochii străinilor. Înţelegea că, dincolo de toată vorbăria lui isteaţă (şi uneori sclipitoare), în pofida celor două romane publicate, îl putea răni grav, dacă voia s-o facă.

Folosind cuvintele tatălui ei, o *căuta cu lumânarea.* O căutase toată vrăjita şi fotata — nu, taie asta — toată vrăjita şi fututa lui de viaţă.

Astă-seară, vraja avea să se spargă. Şi cine avea s-o spargă? Ea.

Micuţa Lisey.

închisese televizorul, se dusese în bucătărie şi vărsase vinul în chiuvetă. Nu-i mai trebuia. Acum, pe lângă că era aspru, devenise şi amar pe limbă. *Tu-l amărăşti,* îşi spuse. *Atât eşti de nervoasă.* Nu se îndoia de asta. Pe pervazul geamului de deasupra chiuvetei era aşezat în echilibru precar un radio vechi, un bătrân Philco cu carcasa crăpată. Fusese al lui Dandy; îl ţinea în grajd şi-l asculta în timp ce lucra. E singurul lucru pe care-l mai are Lisey de la el şi-l ţine în geam pentru că e singurul loc de unde prinde posturile locale. Tatălui ei i-l dăduse Jodotha cu ocazia unui Crăciun şi era chiar şi atunci de mâna a doua, dar după ce-l despachetase şi văzuse ce este, rânjise până când păruse că i se va crăpa faţa şi cât de mult îi tot mulţumise! Iar şi iar!

Întotdeauna Jodi fusese preferata lui şi Jodi era cea care se aşezase într-o duminică la masa de seară şi-şi anunţase părinţii — la naiba, îi anunţase pe toţi — că era însărcinată şi că băiatul care o ajutase la asta fugise să se înroleze în Forţele Navale. Voia să ştie dacă, nu cumva, mătuşa Cynthia din Wolfeboro, New Hampshire, o poate primi la ea până când era *dat spre adopţie* copilul — aşa se exprimase Jodi, de parcă ar fi fost un vechi set de porţelanuri la o vânzare cu amănuntul. Vestea ei fusese întâmpinată la masa de seară cu o neobişnuită tăcere. Pentru unul dintre puţinele momente pe care şi le amintea Lisey — poate pentru *singurul* moment din câte-şi amintea ea — neîncetata rumoare a cuţitelor şi furculiţelor pe farfurii din timp ce înfometaţii Debusher mâncau friptura până la os încetase. Într-un târziu, mama-bună întrebase: *Ai discutat cu Dumnezeu despre asta, Jodothaf* Iar Jodi — ţine aici, mamă-bună: *Don Cloutier a fost cel care m-a ajutat să întemeiez o familie, nu Dumnezeu.* În momentul acela plecase tata de la masă şi-şi lăsase în urmă fiica preferată fără alte cuvinte şi fără a arunca măcar o privire în spate. Câteva clipe mai târziu, Lisey auzise sunetul radioului venind dinspre grajd, foarte vag. Trei săptămâni după aceea, avusese primul atac cerebral. Acum Jodi a plecat (deşi nu încă la Miami, asta se va întâmpla peste câţiva ani buni) şi Lisey e cea care îndură scandaloasele telefoane ale Dariei, micuţa Lisey, şi de ce? Pentru că de partea lui Darla e şi Canty şi s-o sune pe Jodi nu le ajută cu nimic. Jodi e diferită de celelalte fete Debusher. Darla spune că e rece, Canty spune că e egoistă şi amândouă spun că e nepăsătoare, însă Lisey crede că e altceva — ceva mai bun şi mai rafinat. Dintre cele cinci fete, Josi este singura supravieţuitoare adevărată, absolut imună la fumul vinovăţiei ce se ridică din vechiul cort indian al familiei.

Bunica D pornise cândva acele fumuri, apoi mama lor, dar Darla şi Canty stau pe poziţie să preia ştafeta, înţelegând deja că dacă numeşti „datorie” fumul acela otrăvitor, dătător de dependenţă, nu-ţi va spune nimeni să stingi focul. Cât despre Lisey, ea îşi doreşte doar să semene mai mult cu Jodi, ca atunci când sună Darla să poată râde şi să spună: *Scoate năduful pe cur, Darla-dragă; ţi-ai făcut singură patul, aşa că du-te şi dormi în el.*

15

Stând în uşa bucătăriei. Uitându-se în curtea lungă şi înclinată din spatele casei. Aşteptând să-l vadă cum iese din întuneric. Aşteptându-l să-l strige înapoi — da, mai mult ca niciodată — dar ţinându-i cu încăpăţânare numele după buzele strânse. L-a aşteptat toată seara. Îl va mai aştepta încă puţin.

Dar numai puţin.

începe să fie foarte speriată.

16

Radioul lui Dandy prinde cu stricteţe doar AM. WGUY se culcă odată cu găinile şi a trecut o bună bucată de vreme de când nu mai transmite, dar WDER emitea melodii vechi pe când ea îşi clătea paharul de vin — un erou din anii cincizeci care cânta despre iubiri din tinereţe — şi se duse înapoi în sufragerie şi bingo, uite-l acolo, stând în cadrul uşii cu o cutie de bere într-o mână şi pe faţă cu zâmbetu-i pieziş. Probabil că nu auzise sunetul Ford-ului din cauza muzicii. Sau a pulsaţiilor migrenei. Sau din cauza amândurora.

— Hei, Lisey, zise el. Scuze că am întârziat. Îmi pare *sincer* rău.

Câţiva dintre noi cei care participăm la seminarul lui David am început să discutăm în contradictoriu despre Thomas Hardy şi…

Se întoarse cu spatele la el fără niciun cuvânt şi se duse înapoi în bucătărie, înapoi la muzica radioului Philco. Acum era un grup de băieţi care interpreta „Sh-Boom”. El o urmă. Lisey ştia c-o va urma, aşa se desfăşurau lucrurile de felul acesta. Simţea cum toate lucrurile pe care avea să i le spună i se aglomerau în gât, lucruri acide, lucruri otrăvite, şi o voce singuratică, îngrozită, îi spunea să nu le rostească, nu în faţa bărbatului acestuia, iar ea o înlătură.

În furia ei, n-ar fi putut face altceva.

El îndreptă degetul spre radio şi, mândru în mod stupid de inutila sa cultură în materie muzicală, spuse:

— Ăştia-s The Chords. Versiunea originală, cântată de negri.

Ea se întoarse spre el şi zise:

— Crezi că dau o ceapă degerată pe cine cântă la radio după ce-am muncit opt ore şi te-am aşteptat alte cinci? Şi-n sfârşit îţi faci apariţia la unsprezece fără un sfert cu rânjetul pe faţă şi c-o bere în mână şi-mi debitezi o poveste despre cum un poet mort a ajuns să fie mai important pentru tine decât sunt eu?

Rânjetul de pe faţa sa era încă prezent, însă scădea în dimensiuni, se ştergea, până ce nu mai rămase decât o strâmbătură a buzelor şi o gropiţă într-un obraz. Lacrimile, până una-alta, i se urcaseră în ochi. Vocea pierdută şi speriată încercă să-şi strige din nou avertismentul, dar ea o ignoră. Acum venise momentul răfuielii. Atât în rânjetul evanescent, cât şi-n ochii lui tot mai răniţi, Lisey vedea cât de mult o iubea şi ştia că asta-i sporea puterea de a-i face rău. Totuşi, avea să-l lovească. Şi de ce? Pentru că putea.

Stând în uşa bucătăriei şi aşteptându-l să se întoarcă acasă, nu-şi poate aduce aminte toate lucrurile pe care le spusese, numai că fiecare în parte fusese mai crunt decât precedentul, puţin mai bine croit să rănească. La un punct anume, fusese îngrozită să se audă cât de mult semăna cu Darla în cea mai urâtă pasă a ei — doar o altă Debusher asupritoare — şi deja zâmbetul lui nici măcar nu mai încerca să se menţină. Se uita la ea cu solemnitate şi ea era îngrozită de cât de mari îi erau ochii, măriţi de licărul lacrimilor care îi udau, până ce părură

să-i înghită toată faţa. Se opri în mijlocul unei tirade despre cât de murdare îi erau întotdeauna unghiile şi despre cum şi le rodea ca un şoarece atunci când citea. Se opri şi-n clipa aceea nu se auzea niciun motor dinspre The Shamrock şi The Mill, niciun ţipăt de cauciucuri, nici măcar cel mai slab sunet produs de formaţia care cânta în weekendul acela la The Rock. Tăcerea era necuprinsă şi ea îşi dădu seama că voia să deruleze timpul înapoi şi habar nu avea cum s-o facă. Cel mai simplu lucru — *Eu tot te iubesc, Scott, vino în pat* nu avea să-i treacă prin gând decât mai târziu. Numai după bul.

— Scott… eu…

Nu avea nici cea mai vagă idee cum să continue ceea ce începuse şi părea că nici nu era nevoie. Scott ridică arătătorul de la mâna stângă ca un profesor care vrea să sublinieze un lucru deosebit de important şi zâmbetul chiar îi reapăru pe buze. Un fel de zâmbet, în orice caz.

— Stai aşa, zise el.

— Să stau aşa?

Părea mulţumit, de parcă ea ar fi priceput un concept dificil.

— Stai aşa.

Şi înainte să poată spune altceva, el pur şi simplu ieşi în întuneric, drept de spate, umblând sigur (aburii alcoolului se risipiseră acum), cu şoldurile înguste mişcându-se agere în jeanşi. Îi rosti numele o dată — „Scott?" — însă el nu făcu decât să ridice din nou arătătorul acela: *stai aşa.* Apoi îl înghiţiră umbrele.

17

Acum stă şi se uită neliniştită de-a lungul peluzei. A stins becul în bucătărie, spunându-şi că asta ar putea s-o ajute să-l vadă mai bine, dar chiar şi cu ajutorul stâlpului de iluminat public din grădina de vizavi, umbrele ocupă jumătate din deal. În curtea de vizavi, un câine latră răguşit. Numele câinelui e Pluto, ştie pentru că i-a auzit pe oamenii de acolo strigându-l din când în când — nu că asta le-ar fi ajutat la ceva. Se gândeşte la sunetul de sticlă spartă pe care l-a auzit în urmă cu un minut: asemenea lătratului, sticla sunase aproape. Mai aproape decât celelalte sunete care populau noaptea plină şi nefericită.

De ce, o, de ce a trebuit să se repeadă aşa la el? Nici măcar nu-şi dorea să vadă filmul ăla suedez tâmpit! Şi atunci, de ce-i făcuse atât de multă plăcere să-l ia la refec? O plăcere răutăcioasă şi mizerabilă…

La asta nu are un răspuns. Noaptea de primăvară târzie respiră în jurul ei — şi de fapt *cât* timp a trecut de când a intrat el în întuneric? Doar două minute? Cinci, poate? Pare mai mult. Iar sunetul ăla de sticlă spartă, are oare vreo legătură cu Scott?

Acolo-s serele. Parks.

Ăsta nu-i un motiv ca inima să-i bată mai repede, dar asta face.

Şi exact când simte acel ritm accelerat, vede mişcare dincolo de

locul unde ochii ei îşi pierd puterea de a vedea cât de cât ceva. O secundă mai târziu, arătarea mişcătoare capătă formă omenească.

Lisey simte uşurare, dar asta nu-i înlătură teama. Se gândeşte în continuare la sunetul de sticlă spartă. Şi ceva nu e-n ordine cu felul în care se mişcă. Mersul lui drept şi rigid a dispărut.

Acum *îi strigă* numele, dar ceea ce se aude e puţin mai mult de o şoaptă:

— Scott?

În acelaşi timp, mâna ei dibuie pe perete, căutând comutatorul care aprinde lumina din verandă.

Strigătul ei e slab, dar silueta umbroasă care-şi târnâieşte picioarele pe peluză — da, e un târşâit, chiar aşa, nu un mers, ci un târşâit ridică fruntea exact când degetele ciudat de amorţite ale lui Lisey găsesc comutatorul şi-l acţionează.

— *E un bul, Lisey!* strigă el când se aprinde lumina, şi ar fi putut oare plănui totul mai bine dacă ar fi pregătit totul dinainte? Ea crede că nu. În vocea lui aude o nebunească uşurare triumfătoare, ca şi când ar fi îndreptat totul. *Şi nu doar orice bul, ci un bul de sânge!*

N-a mai auzit cuvântul până atunci, dar nu-l confundă cu altceva, cu *bul!* Sau *bun* sau orice altceva. E *bul,* un alt cuvânt născocit de Scott, şi nu doar orice bul, ci un bul de sânge. Lumina din bucătărie se-ntinde pe peluză să-l ajungă şi el întinde mâna stângă spre ea ca un dar, e sigură că el asta vrea să fie, la fel cum e cât se poate de sigură că mai e o mână acolo pe undeva, o Iisuse, Măria şi Jojo atoate iubitorule Dulgher, vă rog să mai fie o mână acolo pe undeva, sau o să-şi termine cartea la care lucrează plus toate cele pe care le va mai scrie apoi bătând la maşină cu o singură mână.

Pentru că acolo unde fusese mâna lui stângă acum nu mai e decât o *masă* roşie şi picurătoare. Sângele îi curge printre tentaculele depărtate ale unei stele de mare care trebuie să fie degetele sale şi, chiar atunci când fuge în întâmpinarea lui, pe picioare care se împleticeau pe scările verandei, numără formele acelea roşii şi depărtate, unu doi trei patru şi o, slavă Domnului, al cincilea-i degetul mare.

Totul e la locul lui, însă jeanşii sunt stropiţi cu roşu şi el tot continuă să ţină mâna brodată cu sânge întinsă spre ea, cea pe care a băgat-o printr-un panou de sticlă groasă al serei, croindu-şi drum cu umărul prin tufişul de la marginea peluzei doar ca să ajungă acolo.

Acum îi întinde cadoul, actul său de căinţă pentru că a întârziat, bulul lui de sânge.

— E pentru tine, spune el atunci când ea îşi smulge bluza şi o înfăşoară în jurul masei roşii şi picurătoare, simţind-o cum îmbibă pe dată materialul, simţind căldura ei înnebunitoare şi ştiind — desigur! — de ce se temea atât de tare vocea aceea firavă de lucrurile pe care

ea, Lisey, i le spunea lui Scott. Pentru că ştia de mult un lucru: bărbatul acela nu doar că e îndrăgostit de ea, ci e pe jumătate îndrăgostit şi de moarte şi e mai mult decât pregătit să fie de acord cu orice lucru răutăcios şi dureros i-ar spune cineva.

Oricine?

Nu, nu tocmai. Nu e chiar atât de vulnerabil. Doar cineva iubit de el. Şi Lisey îşi dă brusc seama că ea nu era singura care n-a spus aproape nimic despre trecutul său.

— E pentru tine. Ca să spun că-mi pare rău că am uitat şi că nu se va mai întâmpla niciodată. E un bul. Noi…

— Scott, taci. E-n ordine. Nu sunt…

— Noi îi spunem bul de sânge. E special. Tata ne-a spus mie şi lui Paul…

— Nu sunt nervoasă pe tine. N-am fost niciodată nervoasă pe tine.

El se opreşte la baza scărilor pline de aşchii ale verandei şi se uită la ea cu ochi mari. Expresia îl face să pară cu aproape zece ani mai bătrân. Bluza ei e înfăşurată nepriceput în jurul mâinii sale ca mănuşa unui cavaler; cândva galbenă, acum toată înflorită de sânge.

Ea stă acolo pe peluză în sutienul ei feciorelnic, simţind cum iarba îi gâdilă gleznele goale. Lumina galbenă şi prăfoasă care cade peste ei din bucătărie şi îi proiectează între sâni o umbră adâncă şi curbată.

— Vrei să-l accepţi?

O priveşte cu ochi rugători de copil. A dispărut acum orice urmă a bărbatului din el. Ea vede durere în privirea sa prelungă şi plină de dor şi ştie că nu se datorează mâinii rănite, dar nu ştie ce să spună. O depăşeşte. Se descurcase bine punându-i un fel de compresă pe dezastrul oribil pe care şi l-a provocat mai jos de încheietura mâinii, dar acum e blocată. Există oare vreun lucru potrivit de spus? Mai important, există unul greşit? Unul care să-l pună din nou în acţiune?

El o ajută.

— Dacă accepţi un bul — mai ales un bul de sânge — atunci se acceptă şi scuzele. Aşa spunea tata. Tata ne-o spuia mereu mie şi lui Paul.

Nu *spunea,* ci *spuia.* A regresat la dicţia din copilărie. O, mamă.

Măiculiţă.

Lisey spune:

— Atunci cred că-l accept, pentru că oricum nu aveam chef să merg să văd un film suedez plicticos cu subtitrări. Mă dor picioarele. Voiam doar să merg în pat cu tine. Şi acum uite, trebuie să mergem în schimb la fotata de Urgenţă.

El scutură din cap, încet, dar cu fermitate.

— *Scott…*

— Dacă nu erai nervoasă, de ce ai strigat şi mi-ai aruncat în faţă toată mălura aia?

Toată mălura aia. Desigur, încă o ilustrată din copilăria sa. Ea o observă şi o pune deoparte pentru a o cerceta mai târziu.

— Pentru că n-am mai putut striga la sora mea, spune ea.

Asta i se pare haios şi începe să râdă. Râde tare, iar sunetul o zguduie atât de rău, că începe să plângă. Apoi se simte ameţită. Se aşează pe scările verandei, temându-se să nu leşine.

Scott se aşează lângă ea. Are douăzeci şi patru de ani, părul îi cade aproape până pe umeri, are faţa aspră de tuleiele de două zile şi e slab ca un ţâr. Pe mâna stângă are bluza ei, cu o mânecă acum desfăcută şi atârnând în jos. Sărută adâncitura pulsatilă a tâmplei ei, apoi se uită la ea cu o perfectă înţelegere iubitoare. Când vorbeşte, pare din nou aproape întru totul el.

— Înţeleg, zice. Familiile-s o pacoste.

— *Mda,* sunt, şopteşte ea.

El o cuprinde cu un braţ — cel stâng, la care se gândeşte deja ca la braţul bul de sânge, darul său pentru ea, aiuritorul lui dar fotat din seara de vineri.

— Nu e obligatoriu să conteze, zice el.

Are o voce straniu de liniştită. De parcă nu tocmai îşi transformase mâna stângă într-un ghem de carne crudă şi sângerândă.

— Ascultă, Lisey: oamenii pot uita orice. Ea se uită la el cu neîncredere.

— Pot?

— Da. Acum e rândul nostru. Al tău şi al meu. Asta contează.

Tu şi eu. Dar îşi doreşte ea asta? Acum că vede cât de precar e echilibrul său? Acum că şi-a format o imagine despre cum ar putea fi viaţa alături de el? Apoi se gândeşte la ce senzaţie îi dăduseră buzele lui lipite de adâncitura tâmplei, atingând acel loc special, secret, şi-şi spune: *Poate că vreau. Orice uragan are un ochi, nu?*

— Adevărat? întreabă ea.

Preţ de mai multe secunde, el nu spune nimic. Doar o ţine aproape. Din centrul oraşului se aud sunete de motoare şi ţipete şi râsete sălbatice, necontrolate. E vineri seară şi Băieţii Rătăciţi îşi fac jocul. Dar asta nu-i aici. Aici e tot mirosul curţii lungi şi povârnite din spatele casei ei, dormind în aşteptarea verii, aici e lătratul lui Pluto sub stâlpul de iluminat public de vizavi şi aici e braţul lui care o cuprinde. Până şi apăsarea umedă şi caldă a mâinii sale rănite e reconfortantă, marcându-i pielea goală a abdomenului ca un stigmat.

— Iubire, spune el într-un târziu.

Face o pauză.

Apoi:

— Iubimeu.

Pentru Lisey Debusher, douăzeci şi doi de ani, ostenită de propria-i familie şi la fel de sătulă să fie singură, asta e suficient.

În sfârşit, suficient. El a strigat-o spre casă şi, în întuneric, ea se dăruieşte celui care e Scott. De atunci încolo nu se va mai uita niciodată în spate.

18

Când sunt din nou în bucătărie, ea îi desface bluza şi vede dezastrul. Uitându-se la el, simte un alt val de leşin cum mai întâi o ridică spre plafonieră şi apoi o aruncă spre întuneric; trebuie să se lupte ca să-şi păstreze cunoştinţa şi reuşeşte s-o facă spunându-şi:

Are nevoie de mine. Are nevoie să-l duc la Urgenţe la Derry Home.

Cine ştie cum a reuşit să nu-şi taie venele care se află atât de aproape sub încheietura mâinii — un miracol celest — însă palma e tăiată în cel puţin patru locuri diferite, o bucată de piele atârnă ca tapetul şi trei dintre cele pe care tatăl ei le numea „degetele grase"

erau şi ele tăiate. *Piece de resistance* este o oribilă despicătură pe antebraţ din care se iţeşte, ca o înotătoare de rechin, un triunghi de iarbă verde şi deasă. Se aude cum scoate un *au!* Atunci când el o trage afară — aproape cu nepăsare — şi o aruncă în coşul de gunoi. În tot acest timp, Scott ţine bluza sa îmbibată de sânge sub palmă şi braţ, încercând grijuliu să nu-i păteze de sânge podeaua bucătăriei.

Scapă *totuşi* câteva picături pe linoleum, dar sunt surprinzător de puţine şi se pot curăţa mai târziu. Acolo e un taburet înalt pe care ea şade uneori când curăţă legume sau chiar atunci când spală vase (după ce stai în picioare opt ore pe zi, stai pe scaun oricând ţi se iveşte ocazia), şi Scott îl trage spre el cu un picior ca să se poată aşeza în aşa fel încât sângele de pe mână să-i picure în chiuvetă.

Spune că-i va explica el ce să facă.

— Trebuie să mergi la Urgenţe, îi spune ea. Scott, fii cu capul pe umeri! Mâinile sunt pline de tendoane şi alte treburi! Vrei să-i pierzi mâna? Fiindcă s-ar putea întâmpla! Dacă-ţi faci griji despre ce vor spune, poţi născoci o poveste, că doar cu asta *te ocupi,* iar eu îţi voi ţine iso…

— Dacă mâine o să mai vrei să merg, o să mergem, îi spune el.

Acum este *întru totul* el însuşi, raţional şi fermecător şi aproape hipnotic de convingător.

— N-o să mor din cauza asta la noapte, sângerarea aproape că s-a oprit şi, pe deasupra, ştii cum e la Urgenţe într-o seară de vineri? Plouă cu beţivi! Sâmbătă dimineaţă la prima oră o să fie *mult* mai bine.

Acum îi surâde, acel surâs de încântare care spune *iubito, sunt pe val* şi care aproape că-ţi cere să-i surâzi înapoi, iar ea încearcă să n-o facă, însă aceasta e o bătălie pe care o pierde.

— Pe deasupra, toţi Landonii se vindecă repede. A trebuit s-o facem. Acum o să-ţi arăt exact ce ai de făcut.

— Te porţi de parcă toată viaţa n-ai făcut altceva decât să spargi

sere cu mâna.

— Nu, spune el, surâsul tremurându-i puţin. N-am mai făcut-o până-n seara asta. Dar am învăţat câteva lucruri despre cum e să te răneşti. Amândoi am învăţat, eu şi Paul.

— El era fratele tău?

— Mda. E mort. Adu un lighean cu apă caldă, Lisey, bine? Caldă, dar nu foarte caldă.

Ea vrea să-i pună tot soiul de întrebări despre fratele *(tata ne-o spuia mereu mie şi lui Paul)* pe care nu ştia că-l avusese, dar acum nu era momentul. Şi nici nu-l va mai bate la cap să meargă la Urgenţe, nu acum. Pentru început, dacă se arăta de acord să meargă, va trebui să-l ducă ea, şi nu e sigură dacă ar putea-o face, căci a-nceput să tremure cu totul pe dinăuntru. Iar el are dreptate despre sângerare, a scăzut simţitor.

Slavă Domnului pentru micile favoruri.

Lisey ia de sub chiuvetă ligheanul alb de plastic (Mammoth Mart, şaptezeci şi nouă de cenţi) şi-l umple cu apă călduţă. El îşi scufundă mâna. La început, ea nu are nimic — fuioarele de sânge care se ridică leneşe la suprafaţă n-o deranjează atât de tare — dar când el îşi scufundă şi cealaltă mână şi începe să se spele cu grijă, apa se înroşeşte şi că se întoarce în cealaltă parte, întrebându-l de ce, pentru numele lui Dumnezeu, îşi face tăieturile să sângereze din nou în felul acela.

— Vreau să fiu sigur că sunt curate, spune ea. Trebuie să fie curate când voi merge…

Face o pauză, apoi încheie:

— … la culcare. Pot rămâne aici, nu-i aşa? Te rog!

— Da, spune ea, sigur că poţi.

Şi gândeşte: *Nu asta aveai de gând să spui.*

După ce a terminat să-şi îmbăieze mâna, varsă singur apa însângerată ca să nu fie nevoită s-o facă ea, apoi îi arată mâna. Ude şi strălucitoare, tăieturile par mai puţin periculoase şi totuşi cumva mai îngrozitoare, ca nişte branhii zigzagate, rozul închizându-se spre roşu în adâncime.

— Pot folosi cutia ta de ceai, Lisey? O să-ţi cumpăr alta, promit.

Trebuie să-mi vină un cec cu drepturi de autor. Peste cinci miare.

Agentul mi-a promis pe onoarea mamei lui. I-am spus ci-i o noutate pentru mine să aflu că are o mamă. Apropo, asta-i o glumă.

— Ştiu că-i o glumă, nu-s *atât* de toantă…

— Nu eşti toantă deloc.

— Scott, de ce-ţi trebuie o cutie întreagă de ceai la pliculeţe?

— Adu-mi-o şi o să afli.

Ea îi aduce ceaiul. Încă aşezat pe taburetul ei şi folosindu-se cu grijă de o singură mână, Scott umple ligheanul cu nişte apă caldă-dar-nu-

foarte-tare. Apoi deschide cutia cu pliculeţe de ceai Lipton.

— Paul a născocit asta, zice el surescitat.

E surescitarea unui copil, crede ea. *Uite ce avion frumos de hârtie am făcut singur, uită-te la cerneala invizibilă pe care-am făcut-o cu soluţiile din setul de chimie.* Aruncă pliculeţele în apă, pe toate optsprezece sau cam aşa ceva. Scufundându-se pe fundul ligheanului, acestea încep imediat să păteze apa într-o culoare chihlimbarie mată.

— Înţeapă puţin, dar funcţionează foarte-foarte bine. Priveşte!

Foarte-foarte bine, observă Lisey.

Scott îşi coboară mâna în ceaiul slab pe care l-a făcut şi, doar pentru o clipă, întinde tare din buze, scoţând la iveală dinţii, care sunt strâmbi şi puţin decoloraţi.

— Doare puţin, anunţă el, dar funcţionează. Chiar-chiar funcţionează, Lisey.

— Da, zice ea.

E bizar, dar presupune că ar putea într-adevăr să dea vreun rezultat — în ideea preîntâmpinării unei infecţii, sau să ajute la vindecare, sau amândouă. Chuckie Gendron, un bucătar de la restaurant, e un mare fan al revistei *Insider,* şi mai aruncă şi ea câte o privire uneori. În urmă cu doar două săptămâni, a citit un articol pe una dintre paginile din spate despre cât de bun s-ar zice că este ceaiul pentru tot soiul de lucruri. Desigur, era pe aceeaşi pagină cu un articol despre oasele lui Bigfoot care fuseseră găsite în Minnesota.

— Da, cred că ai dreptate.

— Nu eu, ci Paul.

E surescitat şi i-a revenit toată culoarea. *Arată aproape ca şi când nici nu s-ar fi rănit,* gândeşte ea.

Scott smuceşte din bărbie spre buzunarul de la piept.

— Ţigăreşte-mă, iubimeu.

— Dar ai voie să fumezi cu mâna toată…

— Sigur, sigur.

Aşa că-i scoate ţigările din buzunarul de la piept şi-i pune una în gură şi i-o aprinde. Un miros înmiresmat (îi va plăcea întotdeauna foarte mult mirosul acela) se ridică într-un nor albastru spre tavanul pătat de apă al bucătăriei. Ea vrea să-l întrebe mai multe lucruri despre buli, despre bulii de sânge în mod special. Începe să-şi formeze o imagine.

— Scott, tu şi cu fratele tău aţi fost crescuţi de părinţi?

— Nu.

Ţine ţigara la colţul gurii şi un ochi închis ca să-l ferească de fum.

— Mama a murit când m-a născut pe mine. Tata a zis întotdeauna că am omorât-o pentru că eram aşa un somnoros şi pentru că mă făcusem prea mare.

Râde la aceasta ca şi când ar fi cea mai comică glumă din lume, însă

râsul e de asemenea crispat, râsul unui copil la o glumă obscenă pe care n-o înţelege prea bine.

Ea nu spune nimic. Se teme s-o facă. Se uită-n jos la locul unde-i dispare mâna în lighean, care acum e plin de ceai însângerat. Pufăie repede din a sa Herbert Tareyton şi scrumul se lungeşte. Încă-şi mai ţine ochiul strâns închis şi asta-l face să arate cumva diferit. Nu tocmai ca un străin, dar *diferit*. Ca…

O, să spunem ca un frate mai mare. Unul care a murit.

— Dar tata a spus că n-a fost vina mea c-am dormitat şi atunci când era timpu' să vin pe lume. A zis c-ar fi trebuit să mă trezească ea cu câteva palme, dar n-a făcut-o, aşa că m-am făcut prea mare şi ea a murit din cauza asta, bul sfârşit.

Râde. Scrumul îi cade din ţigară pe poliţă. Nu pare să observe.

Se uită la mâna sa în ceaiul întunecat, dar altceva nu mai spune.

Ceea ce o lasă pe Lisey într-o dilemă delicată. Oare trebuie sau nu să mai pună o întrebare? Se teme că nu-i va răspunde, că se va răsti la ea (se *poate* răsti, asta ştie bine; l-a ascultat de câteva ori la seminarul lui despre Moderni). Se teme de asemenea că-i *va* răspunde. Crede c-o va face.

— Scott?

Rosteşte asta foarte încet.

— Mmm?

Ţigara e deja pe trei sferturi consumată spre ceea ce pare a fi un filtru, dar care, la o Herbert Tareyton, nu este decât un fel de muştiuc.

— Tatăl tău făcea buli?

— Buli de sânge, sigur. Pentru când n-aveam curaj sau pentru a scoate afară toată mălura aia. Paul făcea buli *buni*. Buli de râs. Ca nişte goane după comori. Urmăreşte indiciile. „Bul! Sfârşit!" Şi primeşti un premiu. Cum ar fi o bomboană sau o Royal Crown.

Iar îi cade scrumul din ţigară. Îşi ţine ochii aţintiţi la ceaiul însângerat din lighean.

— Dar tată dă un pupic.

Se uită la ea şi ea înţelege pe dată că el ştie tot ceea ce ea a fost prea timidă să întrebe şi că-i răspunde cât poate mai bine. Cât îndrăzneşte de mult.

— Ăsta-i premiul lui tata. Un pupic atunci când trece durerea.

19

Lisey nu are în trusa medicală niciun pansament care să-i fie pe plac, aşa că ajunge să rupă fâşii lungi dintr-un cearşaf. Cearşaful e vechi, însă ea-i deplânge dispariţia — dintr-un salariu de chelneriţă (suplimentat de bacşişurile zgârcite primite de la Băieţii Rătăciţi şi de cele doar cu puţin mai bune primite de la cadrele universitate care luau prânzul la Pat's) nu-şi permite să arunce pe fereastră cu lenjeria de pat. Dar când se gândeşte la tăieturile zigzagate de pe mâna lui —

şi la branhia mai adâncă şi mai lungă de pe antebraţ nu mai pregetă.

Scott adoarme aproape înainte să atingă perna pe cealaltă parte a patului ei ridicol de îngust; Lisey crede că se va simţi stânjenită o vreme, cumpănind lucrurile pe care i le spusese el. În schimb, adoarme aproape imediat.

Se trezeşte de două ori în timpul nopţii, prima dată pentru că simte nevoia să urineze. Patul e gol. Se duce ca prin somn la toaletă, ridicând din mers pe şolduri tricoul supradimensionat imprimat cu Universitatea Mâine, spunând:

— Scott, grăbeşte-te, trebuie să fac pi…

Dar când intră în baie, lumina de noapte pe care o lasă întotdeauna aprinsă îi arată o încăpere goală. Scott nu e acolo. Şi nici colacul toaletei nu e ridicat, aşa cum îl lasă el întotdeauna după ce-şi goleşte vezica.

Dintr-odată, Lisey nu mai simte nevoia să urineze. Dintr-odată, e îngrozită de gândul că l-a trezit durerea, că şi-a amintit toate lucrurile pe care i le-a spus şi c-a fost zdrobit de — oare cum le spuneau în revista *Insider* a lui Chuckie? — de amintirile recuperate.

Sunt ele oare recuperate, sau să fie doar lucruri pe care şi le ţinea pentru sine? Nu ştie cu siguranţă, dar ştie că felul acela copilăresc în care vorbise pentru o vreme fusese foarte înfricoşător… Şi dacă s-a întors la serele Parks ca să termine treaba? Să-şi taie de data. Ista gâtul, nu mâna?

Se întoarce spre burdihanul slab luminat al bucătăriei — apartamentul e format doar din aceasta şi dormitor — şi-l zăreşte încolăcit în pat. Doarme în obişnuita lui poziţie semi fetală, cu genunchii aproape lipiţi de piept, atingând cu fruntea peretele (când vor pleca din casă la toamnă, acolo se va afla o urmă vagă, dar observabilă — urma lui Scott). I-a spus de mai multe ori că ar avea mai mult loc dacă ar dormi pe exterior, dar nu voia să doarmă acolo. Acum îşi schimbă uşor poziţia, arcurile scârţâie şi, în strălucirea luminii stradale care intră pe fereastră, Lisey vede o aripă întunecată de păr cum îi cade peste obraz.

Nu era în pat.

Dar uite-l acolo, pe interior. Dacă se îndoieşte, îşi poate strecura mâna sub şuviţa de păr la care se uită, ca s-o ridice şi să-i simtă greutatea.

Atunci, poate că am visat doar că a plecat?

Asta are logică — oarecum — dar, când se întoarce la baie şi se aşază pe vasul de toaletă, îşi spuse din nou: *Nu era acolo. Când m-am ridicat, fotatul ăla de pat era* gol.

După ce termină, ridică atentă colacul, pentru că, dacă se trezeşte *el* noaptea, va fi prea adormit ca s-o facă singur. Apoi se întoarce în pat. Până să ajungă, pluteşte deja pe aripi de vis. E lângă ea acum şi asta e

tot ce contează. Sigur, asta e tot ce contează.

20

A doua oară nu se trezeşte din proprie voinţă.

— Lisey.

E Scott, şi o scutură.

— Lisey, micuţă Lisey!

Ea se împotriveşte, a avut o zi grea — la naiba, o *săptămână* grea dar el e insistent.

— Lisey, trezeşte-te!

Se aşteaptă ca lumina dimineţii să-i săgeteze ochii, dar e încă întuneric.

— Scott. Şeiii?

Vrea să întrebe dacă sângerează din nou sau dacă i-a alunecat bandajul pe care i l-a făcut, însă ideile acestea par prea mari şi prea complicate pentru mintea sa înceţoşată. *Şeiii* va trebui să ajungă.

Faţa lui se profilează peste a ei, complet trează. Pare surescitat, dar nu înspăimântat sau suferind. Spune:

— Nu putem continua să trăim aşa.

Asta o trezeşte aproape de tot, pentru că o sperie. Ce tot îndrugă acolo? Că vrea s-o rupă cu ea?

— *Scott?*

Dibuie pe podea, dă peste ceasul ei Timex, se uită la el cu ochii mijiţi.

— E patru şi un sfert dimineaţa!

Părând deranjată, părând exasperată, şi *chiar* aşa se simte, însă se simte de asemenea înfricoşată.

— Lisey, ar trebui să ne luăm o casă adevărată. S-o cumpărăm.

Scott scutură din cap.

— Na, am pus carul înaintea boilor. Cred că ar trebui să ne căsătorim.

Ea simte un val de uşurare şi se lasă moale pe spate. Ceasul îi cade din degetele relaxate şi zdrăngăne pe podea. Nu face nimic; Timex-urile ticăie mai departe şi dacă dai cu ele de ciment. După uşurare vine uimire; tocmai a fost cerută în căsătorie, ca o domnişoară într-un roman de dragoste. Şi după uşurare vine un slab zvâcnet roşu de teroare. Tipul care o cere în căsătorie (la patru şi un sfert dimineaţa, nu altcândva) este acelaşi tip care a lăsat-o să aştepte în acea seară, cel care şi-a făcut mâna ferfeniţă când s-a răstit la el din cauza asta (şi din alte câteva motive, mda, bine, aşa-i), apoi a traversat peluza ţinând mâna rănită întinsă spre ea ca pe un fotat cadou de Crăciun. Acesta-i bărbatul cu fratele mort despre care ea a aflat doar în seara asta şi cu mama moartă pe care se presupune c-a ucis-o el pentru că — dar cum se exprimare oare marele scriitor? Se făcuse prea mare.

— Lisey?

— Taci din gură, Scott, gândesc.

O, dar e greu să gândeşti când luna a apus şi orele s-au dus, orice ar spune vrednicul tău Timex.

— Te iubesc, spune el cu blândeţe.

— Ştiu. Şi eu te iubesc. Nu asta-i idea.

— S-ar putea să fie, zice el. Faptul că mă iubeşti, adică. S-ar putea ca tocmai asta să fie ideea. Nu m-a mai iubit nimeni după Paul.

O pauză lungă.

— Şi după tata, cred.

Ea se ridică în cot.

— Scott, *mulţi* oameni te iubesc. Când citeşti fragmente din cartea ta cea mai recentă — şi din cea pe care o scrii acum…

îşi încreţeşte nasul. Romanul de acum se numeşte *Diavoli goi,* iar părţile pe care le-a citit singură sau l-a auzit pe el citindu-le nu-i plac.

— Când ai ţinut lectura aia publică, au venit aproape cinci sute de oameni! A trebuit să te transfere din Salonul Principal în Aula Hauck! Când ai terminat, s-au ridicat în picioare şi te-au aplaudat!

— Asta nu-i iubire, spune el, asta e curiozitate. Şi, între noi fie vorba, e o treabă de bâlci ambulant. Când îţi publici primul roman la douăzeci şi unu de ani, afli tot ce e de ştiut despre bâlciurile astea, chiar dacă afurisenia cu pricina nu se vinde decât bibliotecilor şi n-ai parte de o ediţie de masă. Dar pe tine nu te interesează copilul-minune, Lisey…

— Ba da, mă interesează…

Acum e complet trează. Sau aproape.

— Da, dar… ţigăreşte-mă, iubimeu.

Ţigările lui sunt pe podea, în scrumiera-ţestoasă pe care ea o păstrează pentru el. I-o dă, îi pune o ţigară în gură şi i-o aprinde. El reia:

— Dar pe tine te interesează şi dacă mă spăl sau nu pe dinţi…

— Păi, *mda…*

— Şi dacă şamponul pe care-l folosesc mă scapă de mătreaţă sau îmi face doar şi mai multă…

Asta-i aminteşte de ceva.

— Am cumpărat o sticlă de Tegrin din ăla despre care ţi-am povestit. E-n cabina de duş. Vreau să-l încerci.

El izbucneşte în râs.

— Vezi? Vezi? Un exemplu perfect. Ai o abordare holistică.

— Nu cunosc cuvântul ăsta, zice ea, încruntându-se.

El stinge ţigara fumată pe un sfert.

— Înseamnă că, atunci când te uiţi la mine, mă vezi de sus până jos şi de la stânga la dreapta şi pentru tine totul are aceeaşi greutate.

Ea se gândeşte la asta, apoi clatină din cap.

— Presupun că aşa-i, sigur.

— Nu ştii ce efect are. Am avut o copilărie în care am fost doar…

doar un lucru. În ultimii şase ani am fost altul. E ceva mai bine, dar pentru majoritatea oamenilor de aici şi a celor de la Pitt, Scott Landon nu e decât un… tonomat dat dracului. Bagi în el doi gologani şi imediat debitează o poveste fotată.

Nu pare mânios, însă ea simte că *s-ar putea* mânia. Cu timpul.

Dacă nu-şi va găsi un loc unde să meargă şi unde să fie în siguranţă, unde să trăiască după propriile lui dimensiuni. Şi da, ea ar putea fi persoana aceea. Ea ar putea crea locul acela. Ar ajuta-o şi el la asta.

Până la un anumit punct, l-au creat deja.

— Tu eşti altfel, Lisey. Am ştiut-o de când te-am întâlnit prima oară, la Seara Blues din Salonul Principal… îţi aminteşti?

Iisuse, Mărie şi Jojo Dulgherule, îşi aminteşte şi încă foarte bine. Se dusese la universitate în seara aceea pentru a vedea expoziţia lui Hartgen, auzise muzică din salon şi intrase împinsă de ceva ce fusese mai mult decât un impuls de moment. El intrase câteva minute mai târziu, uitându-se de jur împrejurul încăperii pline aproape până la refuz şi întrebase dacă celălalt capăt al canapelei pe care şedea ea era ocupat. Aproape că ratase concertul. Ar fi putut ajunge înapoi în Cleaves cu autobuzul de opt treizeci, dacă-l rata.

Atât de aproape fusese de a fi singură-n pat în noaptea aceea.

Gândul o face să se simtă ca atunci când se uită în jos pe fereastră de la un etaj înalt.

Nu rosteşte nimic din toate acestea, ci clatină doar din cap.

— Pentru mine eşti ca…

Scott ezită, apoi zâmbeşte. Are un zâmbet divin, cu tot cu dinţii aceia strâmbi.

— Eşti ca balta la care mergem cu toţii să ne ostoim setea. Ţi-am povestit despre baltă?

Ea clatină iarăşi din cap, zâmbind la rândul ei. Nu i-a povestit nu direct — dar l-a auzit vorbind despre ea în timpul lecturilor publice şi-n conferinţele la care participase şi ea la invitaţia lui entuziastă, şezând în ultimul rând din Sala de Consiliu 101 sau în Sala Mică 112. Când vorbeşte despre baltă, întotdeauna întinde mâinile, de parcă şi le-ar fi vârât în ea dacă ar fi putut, sau ar fi scos din ea tot soiul de lucruri — peşti-ai-limbii, poate. Ei i se pare un gest afectuos, copilăresc. Uneori îi spune balta cu mituri; alteori, balta cu cuvinte. Spune că de fiecare dată când numeşti pe cineva bun ca pâinea caldă sau rău ca merele stricate bei de fapt din balta aceea sau prinzi mormoloci pe marginea ei; că de fiecare dată când trimiţi un fiu la război şi pericol de moarte pentru că ţie-ţi place steagul şi l-ai învăţat pe fiu să-i placă şi lui, înoţi de fapt în balta aceea… în larg, unde e adâncă şi unde înoată şi peştii cei mari cu dinţi înfometaţi.

— Mă arăt ţie şi tu mă vezi ca un întreg, spune. Mă iubeşti de jur

împrejurul ecuatorului şi nu doar pentru vreo poveste pe care am scris-o. Când se închide uşa ta şi lumea rămâne afară, suntem ochi în ochi.

— Eşti mult mai înalt ca mine, Scott.

— Ştii ce vreau să spun.

Crede că ştie. Şi e prea mişcată de asta ca să fie de acord în crucea nopţii cu ceva ce dimineaţă ar putea regreta.

— O să discutăm mâine, spune ea.

Ia scrumiera şi o pune la loc pe podea.

— Întreabă-mă dimineaţă, dacă încă o să mai vrei.

— O, sigur c-o să vreau, zice el cu o încredere desăvârşită.

— O să vedem. Acum, culcă-te la loc.

El se întoarce pe partea sa. Stă acum întins aproape drept, dar pe măsură ce-l va cuprinde somnul, va începe să se adune.

Genunchii îi vor urca spre pieptul îngust, iar fruntea, în spatele căreia înoată toţi acei exotici peştişori ai poveştilor, se va duce spre perete.

O cunosc. Încep să-l cunosc, cel puţin.

La aceasta, simte un nou val de iubire faţă de el, şi trebuie să-şi închidă buzele ca să nu rostească acele cuvinte periculoase. Cele care sunt greu de retractat odată ce au fost rostite. Poate chiar imposibil. Se mulţumeşte să-şi apese sânii de spatele lui şi stomacul de fundul lui gol. Câţiva greieri întârziaţi cântă dincolo de fereastră şi Pluto îşi vede mai departe de o altă tură de lătrături. Lisey începe să alunece din nou spre somn.

— Lisey?

Vocea lui aproape că vine dintr-o altă lume.

— Hmm?

— Ştiu că nu-ţi plac *Diavolii*…

— ’lurăsc, îngaimă ea, nefiind capabilă, dată fiind starea ei de atunci, de o apreciere critică mai articulată; continuă să alunece, alunece, alunece…

— Mda, şi n-o să fii singura. Dar editorul meu îl adoră. Spune că cei de la Sayler House au hotărât că e un roman de groază. N-am nimic împotrivă. Cum se spune? „Cheamă-mă cum pofteşti, numai să nu mă chemi târziu la cină.”

Alunecă. Vocea lui venind pe un coridor lung şi întunecat.

— N-am nevoie să-mi spună Carson Foray sau agentul că *Diavolii goi* or să-mi achite o grămadă de cumpărături la supermagazin.

Am terminat cu vagabondările, Lisey. Mi-am ales drumul, dar nu vreau să-l parcurg singur. Vreau să vii cu mine.

— ’aci în gu’ă. Cu’căte.

Nu ştie dacă se culcă sau nu, dar, ca prin minune (o minune *celestă),* Scott Landon tace într-adevăr din gură.

21

Lisey Debusher se trezeşte duminică dimineaţa la imposibil de preţioasa oră nouă, învăluită în mirosul şuncii care se prăjeşte. Lumina soarelui se întinde pe podea şi pe pat în fâşii sclipitoare. Se duce la bucătărie. În chiloţi, el prăjeşte şuncă, iar ea e îngrozită să vadă că şi-a dat jos bandajul pe care i-l legase cu atâta grijă. Când vrea să-l mustre, el îi spune pur şi simplu că-i dădea mâncărimi.

— Pe deasupra, zice el, întinzând mâna spre ea (asta-i aminteşte atât de mult de momentul când ieşise dintre umbre în seara trecută, încât trebuie să-şi reprime un tremur), nu arată aşa de rău la lumina zilei, nu?

Ea îi ia mâna, se apleacă deasupra ei de parcă ar vrea să-i citească în palmă şi se uită până când el se fereşte, spunând că, dacă nu întoarce şunca, se va arde. Lisey nu e uluită, nu e buimăcită; acestea sunt sentimente pe care e mai bine poate să le păstreze pentru nopţile întunecate şi încăperile umbrite, nu pentru dimineţile însorite de weekend, când radioul Philco din fereastră cântă acel cântec *(Lowrider)* pe care nu l-a înţeles niciodată, dar i-a plăcut întotdeauna. Nu uluită, nu buimăcită… dar *este* perplexă. Nu se poate gândi decât că trebuie să fi crezut că tăieturile erau cu mult mai grave decât se dovedeau acum a fi. Că intrase în panică. Pentru că rănile acestea, chiar dacă nu tocmai nişte zgârieturi, sunt departe de a fi grave, aşa cum le crezuse. Nu doar că s-au închis, dar încep chiar *să prindă crustă.* Dacă l-ar fi dus la Urgenţele de la Derry Home, probabil că oamenii de acolo i-ar fi spus să se lase de glume.

Toţi Landonii se vindecă repede. A trebuit s-o facă.

Până una-alta, Scott scoate cu furculiţa din tigaie bucăţi crocante de şuncă şi le răstoarnă într-un prosop din hârtie împăturit în două. În ceea ce o priveşte pe Lisey, poate că Scott e un scriitor bun, însă e un bucătar *excelent.* Cel puţin atunci când îşi pune asta-n cap. Îi trebuie însă o pereche nouă de chiloţi; turul acesteia atârnă destul de comic şi betelia elastică e ţinută-n viaţă de aparate.

Va vedea ce poate face ca să-l convingă să-şi cumpere câteva perechi noi când îi va veni cecul promis cu drepturile de autor şi, desigur, mintea nu-i stă la chiloţi, nu tocmai; mintea ei vrea să compare ceea ce a văzut seara trecută — branhiile acelea adânci şi dezgustătoare, rozul umbrindu-se spre un roşu întunecat — cu ceea ce i se oferă spre vedere în dimineaţa aceasta. E o diferenţă ca între nişte simple tăieturi şi nişte spintecări, dar chiar e dispusă să creadă că cineva, *oricine,* se poate vindeca atât de repede, şi asta nu într-o parabolă biblică? Chiar e dispusă? În definitiv, nu-şi vârâse mâna printr-o sticlă de *geam,* ci printr-un panou de *seră,* ceea ce-i aduce aminte că vor trebui să facă ceva în privinţa asta, Scott va trebui să…

— Lisey!

E scoasă din reverie pentru a se trezi aşezată la masa de bucătărie, strângând agitată tricoul între coapse.

— Ce-i?

— Un singur ou sau două?

Se gândeşte.

— Două. Cred.

— Prăjite uşor pe ambele părţi sau vrei să se uite la tine?

— Prăjite uşor, alege ea.

— O să ne căsătorim? întreabă el exact pe acelaşi ton, spărgând ambele ouă în mâna dreaptă, cea teafără, şi lăsându-le să cadă în tigaie, patapuf.

Ea zâmbeşte slab, nu la tonul lui nepăsător, ci la întorsătura uşor arcuită a frazei, şi descoperă că nu e câtuşi de puţin surprinsă.

S-a aşteptat la această… această cum-îi-spune, această reluare a discuţiei; trebuie să-i fi răsucit propunerea într-o parte lăuntrică a minţii chiar în timp ce dormea.

— Eşti sigur? întreabă ea.

— Mai sigur nu se poate, zice el. Tu ce crezi, iubimeu?

— Iubimeu crede că ar putea fi un plan.

— Bun, zice el. Asta-i bine.

Face o pauză. Apoi:

— Mulţumesc.

Preţ de un minut sau două, niciunul nu spune nimic. Pe pervazul geamului, vechiul Philco crăpat cântă genul de muzică pe care tata Debusher nu-l ascultase niciodată. În tigaie, ouăle pocnesc.

Ei îi e foame. Şi e fericită.

— La toamnă, spune ea.

El clatină din cap, întinzându-se după o farfurie.

— Bun. Octombrie?

— Poate-i prea repede. Să zicem în jurul Zilei Recunoştinţei. Ţie ţi-au mai rămas ouă?

— Am unul pus deoparte şi mai mult de unul nu-mi trebuie.

Ea spune:

— Nu mă mărit cu tine dacă nu-ţi cumperi nişte chiloţi noi.

El nu râde.

— Atunci o să fac din asta o prioritate.

Îi aşază farfuria în faţă. Şuncă şi ouă. Ei îi e atât de foame! Începe să mănânce şi el sparge ultimul ou în tigaie.

— Lisa Landon, spune el. Ce crezi?

— Cred că-i perfect. E… cum se spune atunci când toate cuvintele încep cu acelaşi sunet?

— Aliteraţie.

— Mda, asta.

Acum îl spune ea:

— Lisa Landon.

Ca şi ouăle, are un gust bun.

— Micuţa Lisa Landon, spune el şi răsuceşte oul în aer. Acesta se roteşte de două ori şi aterizează în untura lăsată de şuncă, *pleosc*.

— Promiţi tu, Scott Landon, să strângi chingile şi să ţii fotatul închingat? întreabă ea.

— Închingat la bine, închingat la rău, se arată el de acord, şi începe

să râdă ca nebunii în vreme ce radioul cântă în bătaia soarelui.

22

Cu Scott, întotdeauna a râs mult. Şi o săptămână mai târziu, tăieturile de la mână, chiar şi cea de pe antebraţ, erau aproape complet vindecate.

Nici măcar nu lăsaseră cicatrice.

23

Când se trezeşte din nou, Lisey nu mai ştia *când* era — atunci sau acum. Insă suficientă lumină a dimineţii se furişase în cameră ca să poată vedea tapetul de un albastru rece şi peisajul marin de pe perete. Aşadar era dormitorul Amandei, iar asta părea corect, dar şi greşit; i se pare că acesta-i un vis al viitorului pe care-l are în patul îngust din apartamentul său, cel pe care încă-l mai împarte cu Scott în cele mai multe nopţi, şi va continua s-o facă până la nunta din noiembrie.

Ce o fi trezit-o?

Amanda stătea cu spatele la ea şi Lisey era încă mulată pe ea ca o lingură, cu sânii lipiţi de spatele surorii sale, cu pântecele lipit de fundul ei osos, dar ce a trezit-o mai exact? Nu simte nevoia să urineze… nu o nevoie presantă, în tot cazul, aşa că, totuşi, *ce?*…

Amanda, ai spus ceva? Vrei ceva? Un pahar de apă, poate? O bucată de sticlă de seră cu care să-ţi tai încheieturile mâinilor?

Aceste lucruri i-au trecut prin gând, însă nu-şi dorea cu adevărat să spună ceva, pentru că i-a venit o idee ciudată. Ideea e că, deşi poate vedea chica tot mai cenuşie a Amandei şi volănaşul de la gâtul cămăşii ei de noapte, era de fapt în pat cu Scott. Da! Că la un moment anume din timpul nopţii, Scott a… Ce? S-a furişat prin lentila amintirilor lui Lisey şi s-a strecurat în corpul Amandei? Ceva de felul acesta. E o idee ciudată, sigur, şi totuşi ea nu vrea să spună nimic, pentru că se teme că, dacă ar face-o.

Amanda i-ar putea răspunde cu vocea lui Scott. Şi ce s-ar face ea atunci? Ar striga? Ar striga *să scoale morţii,* după cum se spune?

Sigur, ideea e absurdă, dar…

Dar uită-te la ea. Vite cum doarme, cu genunchii traşi sus şi cu capul plecat. Dacă ar fi un perete, l-ar atinge cu fruntea. Nu-i de mirare că te gândeşti…

Şi atunci, în acea falie dinaintea răsăritului, la ora cinci, cu faţa întoarsă aşa încât Lisey n-o poate vedea, Amanda vorbi.

— *Iubire,* spune ea.

Urmează o pauză.

Apoi:

— *Iubimeu.*

Dacă temperatura interioară a lui Lisey a părut să scadă cu zece grade cu o seară în urmă, acum pare să scadă cu douăzeci, căci, chiar dacă vocea care a rostit cuvântul a fost fără-ndoială feminină, este de

asemenea vocea lui Scott. Lisey a trăit cu el vreme de peste douăzeci de ani. Îl recunoaşte pe Scott atunci când îl aude.

Asta-i un vis, îşi spuse. *Din cauza asta nu-mi pot da seama nici măcar dacă e atunci sau acum. Dacă mă uit în jur, o să văd covorul CEA MAI BUNĂ FĂINĂ PILLSBURY cum pluteşte în colţul camerei.*

Dar nu se poate uita în jur. Mult timp nu se poate mişca deloc. Ceea ce o face în sfârşit să vorbească este lumina tot mai puternică. Noaptea aproape s-a sfârşit. Dacă s-a întors Scott — dacă ea era într-adevăr trează şi nu făcea decât să viseze toate astea trebuie să existe un motiv. Şi acela n-ar fi să-i facă rău. Să-i facă rău ei, niciodată. Cel puţin… nu intenţionat. Dar descoperă că nu poate rosti nici numele lui, nici pe cel al Amandei. Niciunul nu pare corect. Amândouă par greşite. Se văzu apucând-o pe Amanda de umăr şi rostogolind-o pe spate. Faţa cui ar vedea-o sub şuviţele cărunte ale Mandei? Dacă ar fi a lui Scott? O, bunule Dumnezeu, *dacă?*

Se crapă de ziuă. Şi ea fu pe dată sigură că, dacă lăsa soarele să răsară fără să vorbească, uşa dintre trecut şi prezent se va închide şi orice şansă de a primi răspunsuri va dispărea.

Lasă naibii numele, atunci. Lasă încolo cine naiba-i în cămaşa aia de noapte.

— De ce a spus Amanda bul? întreabă ea.

Vocea ei în dormitor — încă semi întunecat, dar tot mai luminat, tot mai luminat — sună răguşită, prăfuită.

— Ţi-am lăsat un bul, răspunde cealaltă persoană din pat, persoana de al cărei fund stă lipit pântecele lui Lisey.

O Doamne o Doamne o Doamne asta-i o mălură, dac-a existat vreodată aşa ceva, asta-i…

şi apoi: *Stăpâneşte-te. Strânge fătatele alea de chingi Fă-o chiar acum.*

— Asta-i…

Vocea ei era mai uscată şi mai prăfuită ca niciodată. Şi acum, încăperea pare să se lumineze prea repede. Soarele va apărea la orizont din clipă-n clipă.

— Ăsta-i un bul de sânge?

— E-n drum spre tine un bul de sânge, îi spune vocea cu o vagă urmă de regret. Şi, o, cât de mult seamănă cu aceea a lui Scott. Dar acum semănase şi cu a Amandei şi asta o sperie pe Lisey şi mai mult.

Apoi vocea se însenină.

— Cel pe care-l ai acum e un bul *bun,* Lisey. Trece de violet. Ai găsit deja primele trei staţii. Încă puţin şi-ţi vei primi premiul.

— Care-i premiul meu? întreabă ea.

— Ceva de băut.

Răspunsul fu prompt.

— O Cola? O Royal Crown?

— Taci. Trebuie să privim nalba.

De data aceasta e o dorinţă ciudată şi infinită în voce şi ceva familiar, dar ce? De ce i se pare că e vorba despre numele unei persoane, nu despre o plantă? Să mai fie ceva ascuns în spatele cortinei purpurii care-i acoperă uneori amintirile? Nu avea timp să se gândească la asta, darămite să mai şi întrebe, fiindcă o dâră piezişă de lumină roşie pătrunse prin fereastră. Lisey simţi cum timpul îşi recapătă cursul normal şi, speriată cum fusese, simţi o înţepătură puternică de regret.

— Când va veni bulul de sânge? întreabă ea. Spune-mi asta.

Nu primi niciun răspuns. Ştia că nu va primi niciunul şi totuşi îi crescu frustrarea, umplând locul în care se aflaseră teroarea şi perplexitatea înainte ca soarele să-şi arate faţa de după linia orizontului, pentru a risipi totul cu razele sale.

— *Când va veni? Blestemăţie, când?*

Acum striga şi scutura umărul înfăşurat în cămaşa albă de noapte destul de tare ca să facă părul să tresalte… şi tot nu primi un răspuns. Furia se declanşa în ea.

— *Nu te juca aşa cu mine, Scott, când?*

De data aceasta *smuci* umărul în loc să-l scuture doar, şi celălalt corp din pat se rostogoli flasc pe spate. Era Amanda, desigur. Avea ochii deschişi şi încă mai respira, avea până şi o urmă palidă de culoare în obraji. Lisey recunoştea însă privirea aceea fixă, ca de la o mie de metri depărtare, din celelalte pierderi ale contactului cu realitatea ale Mandei-iepuraş. Şi nu doar ale ei. Lisey nu mai avea idee dacă i se arătase într-adevăr Scott sau dacă nu se păcălise ea cumva pe când se afla într-o stare de semitrezie. De un lucru era însă cât se poate de sigură: cândva în timpul nopţii, Amanda abandonase din nou realitatea. De data asta poate pentru totdeauna.

Partea a doua: SCOPN

„Se întoarse şi văzu o lună mare şi albă care se uita la ea de peste deal. Şi i se deschise pieptul spre aceasta, ea însăşi răsfrângându-se în lumina ei ca o bijuterie transparentă. Stând aşa, se oferi lunii şi se lăsă umplută de ea. I se deschiseră sânii ca să-i facă loc, i se deschise larg corpul ca o anemonă tremurândă, o blândă şi dilatată invitaţie atinsă de lună."

D.H. Lawrence, *Curcubeul*

V. LISEY ŞI LUNGA, LUNGA ZI DE JOI

(Staţiile Bulului)

1

Nu-i luă mult lui Lisey să-şi dea seama că această detaşare de realitate a Amandei era mult mai gravă decât cele trei precedente perioadele ei de „semicatatonie pasivă", pentru a folosi expresia psihiatrei. Era ca şi când sora ei de obicei nesuferită şi uneori dificilă s-ar fi transformat într-o uriaşă păpuşă însufleţită. Lisey reuşi (cu un efort considerabil) s-o tragă într-o poziţie aşezată şi s-o rotească aşa încât să şadă pe marginea patului, însă femeia în cămaşă de noapte din bumbac alb — care era posibil sau nu să fi vorbit cu vocea soţului mort al lui Lisey cu doar câteva momente înaintea zorilor — nu reacţiona la numele ei atunci când acesta fu rostit, sau îi fu strigat ori ţipat, aproape cu disperare, în faţă. Nu făcu decât să stea acolo cu mâinile în poală, uitându-se fix la sora ei mai tânără.

Şi când Lisey se îndepărtă, Amanda continuă să se uite fix în locul gol de unde plecase ea.

Lisey se duse în baie să ude o cârpă cu apă rece şi, când se întoarse, Amanda recăzuse într-o poziţie culcată, cu trunchiul pe pat şi cu picioarele pe podea. Lisey dădu s-o tragă înapoi sus, apoi se opri când fesele Amandei, deja aproape de marginea patului, începură să alunece. Dacă mergea mai departe, Amanda avea să ajungă pe podea.

— Manda-iepuraş!

Niciun răspuns de data aceasta la porecla din copilărie. Lisey se hotărî să apeleze la toate resursele.

— Sor-mea a *mare* Manda-iepuraş!

Nimic. În loc să fie înspăimântată (asta avea să vină în scurt timp), Lisey fu cotropită de genul acela de furie pe care Amanda cu greu reuşise vreodată să i-l provoace atunci când încercase înadins.

— Termină cu asta! Termină şi mişcă-ţi fundu' înapoi pe pat ca să poţi şedea!

Nimic. Zero barat. Se aplecă, şterse faţa inexpresivă a Amandei cu cârpa îmbibată în apă rece şi primi acelaşi răspuns: nimic. Ochii nu clipiră nici atunci când cârpa trecu peste ei. Acum Lisey *chiar* începea să fie speriată. Se uită la radioul cu ceas digital de pe noptieră şi văzu că tocmai se făcuse şase. O putea suna pe Darla fără să rişte să-l

trezească pe Matt, care dormea la ora aceea somnul celor drepţi în Montreal, însă nu voia să facă asta. Nu încă. A o suna pe Darla ar fi fost o acceptare a înfrângerii, iar ea nu era pregătită să facă asta.

Dădu ocol patului, o apucă pe Amanda de subsuori şi o trase în spate. Era mai greu decât se aşteptase, având în vedere cât de uscăţiv era corpul surorii sale.

Asta pentru că acum are greutatea mortului, iubimeu. Aşa se explică.

— Taci, zise ea, fără nicio idee cui se adresa. Tu doar să taci.

Urcă şi ea în pat cu genunchii de o parte şi alta a coapselor Amandei şi cu mâinile strânse pe ambele părţi ale gâtului. În poziţia aceea, aproape a misionarului, se putea uita direct la faţa inexpresivă a surorii sale. În timpul precedentelor detaşări, Manda fusese receptivă… aproape aşa cum e o persoană sub hipnoză, îşi spusese Lisey la vremea aceea. Acum părea ceva foarte diferit. Nu putea decât să spere să nu fie aşa, pentru că sunt anumite lucruri pe care o persoană trebuie să le facă dimineaţa. Asta, desigur, dacă persoana respectivă vrea să trăiască mai departe o viaţă independentă în căsuţa ei în stil Cape Cod.

— *Amanda!* ţipă ea în faţa surorii sale. Apoi, pentru a-i pune capac şi simţindu-se doar puţin ridicolă (nu erau decât ele două, în definitiv): *Sor-mea… a mare… Manda-iepuraş! Vreau… să te ridici… să te RIDICI… şi să te duci la căcăstoare… şi să foloseşti BUDA! Foloseşte BUDA, Manda-iepuraş! La trei! UNU… şi DOI!… şi TREI!*

La *TREI,* Lisey o smuci din nou pe Amanda în poziţie de şezut, însă nici de data aceasta femeia nu vru să rămână aşa.

Cândva, cam pe la şase şi douăzeci de minute, reuşi s-o coboare din pat şi s-o facă să stea într-o poziţie semi ghemuită. Se simţea ca atunci când avusese prima maşină, o Pinto model 1974, când după două minute nesfârşite de forţat starterul, motorul prindea în sfârşit viaţă şi funcţiona chiar înainte să cedeze bateria. Dar, în loc să se îndrepte şi s-o lase pe Lisey s-o conducă la toaletă, Amanda căzu înapoi pe pat — căzu strâmb, pe deasupra, aşa încât Lisey trebui să se avânte, s-o prindă de la subsuori şi s-o împingă, înjurând, ca să nu cadă la podea.

— *Te prefaci, nemernico!* strigă la Amanda, ştiind foarte bine că aceasta nu se prefăcea. *Ei bine, dă-i drumul! Dă-i drumul şi…*

Se auzi cât de tare striga — avea s-o trezească pe doamna Jones de peste drum — şi se convinse singură să coboare vocea.

— Dă-i drumul şi stai acolo cât vrei. Mda. Dar dacă te gândeşti că-mi voi petrece toată dimineaţa slugărindu-te, faci o mare greşeală. Merg la parter să fac nişte cafea şi terci de ovăz. Dacă-ţi va mirosi bine ceva, Maiestatea Ta Regală, urlă şi dă-mi un semn. Sau, ştiu eu, trimite-ţi fotatul de valet ca să-ţi aducă mâncarea la pachet.

Nu ştia dacă-i mirosea bine Mandei-iepuraş, dar ei îi mirosea excelent, mai ales cafeaua. Bău o cană neîndulcită înainte de bolul cu

terci, o alta cu două linguri de frişca şi zahăr după aceea. Sorbind-o pe aceasta, îşi spuse: *Acum nu-mi mai trebuie decât o ţigăruşă şi aş avea ziua asta la degetul mic. O Salem Light fotată.*

Mintea încercă să i se întoarcă spre visele şi amintirile din noaptea tocmai încheiată *(SCOTT ŞI LISEY ANII DE ÎNCEPUT cu siguranţă,* gândi ea), dar nu vru s-o lase. Aşa cum nu vru s-o lase să analizeze nici ceea ce i se întâmplase la trezire. Poate că avea să fie timp mai târziu pentru asta, dar nu acum. Acum trebuia să se îngrijească de „sor-mea a mare".

Şi să presupunem că sor-mea a mare a găsit o frumoasă cutie roz cu lame de ras deasupra dulapului cu medicamente şi s-a hotărât să-şi taie încheieturile mâinilor? Sau gâtul?

Se ridică numaidecât de la masă, întrebându-se dacă se gândise Darla să golească baia de la etaj de toate obiectele tăioase… sau oricare dintre camerele de la etaj, dacă tot vorbim despre asta. Urcă scările aproape în fugă, temându-se de ce ar fi putut descoperi în dormitorul principal, pregătindu-se să nu vadă nimic în pat în afară de două perne şifonate.

Amanda era tot acolo şi continua să se uite ţintă la tavan. Nu părea să se fi mişcat nici măcar un centimetru. Uşurarea lui Lisey fu înlocuită de o presimţire rea. Se aşeză pe pat şi luă mâna surorii sale. Era caldă, dar inertă. Îi îndemnă degetele să se închidă peste ale sale, dar rămaseră flasce. Ca de ceară.

— Amanda, ce o să ne facem cu tine?

Nu veni niciun răspuns.

Şi apoi, pentru că erau singure cu excepţia reflexiilor din oglindă, Lisey spuse:

— Nu Scott a făcut asta, nu-i aşa, Manda? Te rog, spune că n-a făcut-o Scott cu… nu ştiu… cu apariţia lui.

Amanda nu spuse nimic, nici da şi nici ba, şi după câteva clipe, Lisey se duse în baie în căutare de obiecte tăioase. Bănuia că Darla făcuse într-adevăr asta înaintea ei, pentru că nu găsi decât o singură pereche de foarfeci pentru unghii în fundul sertarului de jos al micii şi nu foarte pretenţioasei măsuţe de toaletă a Mandei. Sigur, şi aceea ar fi fost de ajuns, într-o mână abilă. Păi, tatăl lui Scott *(taci Lisey nu Lisey)*

— Bine, zise ea, alarmată de panica ce-i umplu gura cu un gust de cupru, de lumina purpurie care părea să-i înflorească în spatele ochilor şi de felul în care i se încleşta mâna pe micuţa pereche de foarfeci. Bine, nu contează. S-o lăsăm baltă.

Ascunse foarfecile în spatele unui mănunchi de mostre prăfuite de şampon din dulapul cu prosoape al Amandei, apoi — pentru că altceva nu-i trecu prin minte— făcu un duş. Când ieşi din baie, văzu că în jurul şoldurilor Amandei se întinsese o pată mare de umezeală şi

înţelese că asta era ceva de care surorile Debusher nu aveau să se poată ocupa singure. Puse un prosop sub fundul jilav al Amandei.

Apoi aruncă o privire la ceasul de pe noptieră, suspină, ridică receptorul şi formă numărul Dariei.

2

Lisey îl auzise în gând pe Scott cu o zi în urmă, îl auzise puternic şi clar: *Ţi-am lăsat un mesaj, iubimeu.* O alungase, spunându-şi că nu e decât vocea ei interioară, care o imita pe a lui. Poate că asta fusese — *probabil* că fusese — dar, până la ora trei în acea după-amiază lungă şi caniculară de joi, când stătea în *Pop's Cofe* din Lewiston cu Darla, ştia sigur un lucru: Scott îi lăsase un cadou postum dat naibii. Un premiu-bul dat naibii, ca să se exprime ca el. Fusese o zi extrem de obositoare, dar ar fi fost şi mai obositoare fără Scott Landon, mort sau nu de doi ani.

Darla arăta la fel de obosită cum se simţea Lisey. Cândva, îşi găsise timp să se fardeze puţin, însă nu avea suficientă muniţie în poşetă ca să ascundă cearcănele de sub ochi. Cu siguranţă nu mai era nicio urmă a furioasei de treizeci de ani care-şi făcuse un obicei la sfârşitul anilor şaptezeci s-o sune pe Lisey o dată pe săptămână ca să-i ţină predici despre datoriile ei faţă de familie.

— Face un bănuţ, micuţă Lisey, spuse ea acum.

Lisey se întindea după zaharniţa în care erau pliculeţele de Sweet'n Low. La auzul vocii Dariei, schimbă direcţia, se întinse după zaharniţa tradiţională cu zahăr tos şi turnă un şuvoi zdravăn în ceaşcă.

— Mă gândeam că asta a fost Joia Cafelei, zise ea. Joia Cafelei cu Zahăr Adevărat, în cea mai mare parte. Asta trebuie că e a zecea ceaşcă.

— La fel şi la mine, zise Darla. M-am dus la budă de şase ori şi am de gând să merg încă o dată înainte să plecăm din stabilimentul ăsta fermecător. Slavă Domnului pentru Pepcid AC[13].

Lisey amestecă în cafea, făcu o grimasă, apoi sorbi din nou.

— Eşti sigură că vrei să-i faci valiza?

— Păi, cineva trebuie s-o facă, iar tu arăţi ca moartea în vacanţă.

— Mulţumesc frumos.

— Dacă nu-ţi spune adevărul sora ta, n-o să ţi-l spună nimeni.

Lisey auzise asta din partea ei de multe ori, la fel ca şi *Datoria nu cere permisiunea* şi, Numărul Unu din Topul General Darla al Tuturor Timpurilor: *Viaţa nu-i corectă.* De data aceasta n-o deranja. Îi trezi chiar fantoma unui surâs.

— Dacă vrei s-o faci, Darla, n-o să-ţi întorc braţul la spate ca să-ţi fur privilegiul.

— N-am spus că vreau, am spus doar c-o s-o fac. Tu ai stat cu ea toată noaptea şi te-ai trezit dimineaţă alături de ea. Părerea mea-i că ţi-ai făcut partea. Iartă-mă, trebuie să mai dau un bănuţ.

Lisey o urmări cum pleacă, spunându-şi: *Uite încă una.* În familia Debusher, în care exista câte o vorbă de duh pentru orice, când urinai însemna că *cheltuieşti un bănuţ,* iar când îţi goleai intestinele ciudat, dar adevărat — *îngropai un quaker.* Lui Scott îi plăcea asta mult, spunea că trebuia să fie o derivaţie a unei vechi zicale scoţiene. Lisey bănuia că era posibil; majoritatea membrilor familiei Debusher proveneau din Irlanda şi toţi Andersonii veneau din Anglia, sau aşa spunea mama-bună, însă-n fiecare familie există câţiva câini hoinari, nu-i aşa? Iar asta n-o prea interesa. Ce o interesa pe ea era că *cheltuirea unui bănuţ* şi *îngroparea unui quaker* erau capturi de baltă, balta lui Scott, şi că de o zi încoace lui Lisey i se părea, fotarea mă-sii, că-l simte atât de aproape…

Ăla de dimineaţă era un vis, Lisey… ştii asta, nu?

Nu era sigură ce ştia sau nu ştia despre ceea ce se întâmplase în dormitorul Amandei în acea dimineaţă — totul părea să fi fost un vis, chiar şi încercarea de a o ridica pe Amanda şi a o duce la toaletă — însă de un lucru putea fi sigură: că Amanda avea acum un loc rezervat pentru cel puţin o săptămână la Centrul de Recuperare şi Reabilitare Greentawn, că totul fusese mai uşor decât speraseră ea şi Darla şi că trebuia să-i mulţumească lui Scott. În clipa aceea şi *(uraaa-trăiască)* şi-n locul acela, asta părea destul.

3

Darla ajunsese la confortabila căsuţă Cape Cod a Mandei înainte de şapte dimineaţa, cu părul — de obicei coafat cu stil — abia pieptănat, cu un nasture al bluzei desfăcut, aşa încât prin deschizătură trăgea obraznic cu ochiul rozul sutienului. Pe atunci, Lisey aflase şi că Amanda nu voia să mănânce. Îi permise să-i îndese în gură o lingură plină cu omletă de ou doar după ce fu forţată să stea în şezut, sprijinită de căpătâiul patului, iar asta îi dădu lui Lisey puţină speranţă — în definitiv, Amanda înghiţea, aşa că poate avea să înghită şi ouăle — însă era o speranţă deşartă. După ce nu făcu decât să stea acolo preţ de treizeci de secunde cu oul iţindu-i-se printre buze (pentru Lisey, acel galben care se vedea avea un aspect cât se poate de grotesc, de parcă sora ei ar fi încercat să mănânce un canar), Amanda împinse pur şi simplu omleta cu limba. Câteva bucăţi i se lipiră de bărbie. Restul căzu pe pieptul cămăşii de noapte. Ochii ei continuară să se uite fix în depărtare. Sau în mistic, dacă erai admirator al lui Van Morrison. Scott ar fi fost, desigur, chiar dacă pasiunea lui pentru Van cel Mare se cam risipise la începutul anilor nouăzeci. Aceea fusese perioada când Scott începuse să asculte din nou Hank Williams şi Loretta Lynn.

Darla refuzase să creadă că Amanda nu voia să mănânce până ce nu încercă singură experimentul cu omleta. Trebui să pregătească una nouă; Lisey aruncase la gunoi rămăşiţele primelor două ouă.

Privirea ca de la o mie de metri a Amandei îi răpise orice urmă de apetit pentru ceea ce rămăsese din mâncarea acesteia.

Când Darla intră valvârtej în cameră, Amanda alunecase din poziţia ei sprijinită — se *prelinsese* — şi Darla o ajută pe Lisey s-o ridice la loc. Lisey fu recunoscătoare pentru ajutor. Deja o durea spatele. Nu reuşea să-şi imagineze sporitul cost fizic al îngrijirii unei persoane aflate în starea aceea zi după zi, pentru o perioadă de timp nedeterminată.

— Amanda, vreau să mănânci asta, zise Darla pe tonul acela peremptoriu, care nu admitea obiecţii, pe care Lisey şi-l amintea din multele apeluri telefonice primite în anii de mult trecuţi. Tonul, combinat cu bărbia împinsă în faţă şi întreaga poziţie a corpului Dariei, spunea clar că, după părerea ei, Amanda se prefăcea. *Se prefăcea ca un frânar,* ar fi spus Dandy; doar una dintre cele o sută sau aşa ceva de vorbe vesele, colorate şi absurde pe care le avea în dotare. Dar (cugetă Lisey) oare asta nu fusese întotdeauna judecata Dariei atunci când nu făceai ceea ce voia ea să faci? Că *te prefăceai ca un frânar?*

— Vreau să mănânci ouăle astea, Amanda — *chiar acum!*

Lisey deschise gura ca să spună ceva, apoi se răzgândi. Aveau să ajungă la destinaţie mult mai repede dacă Darla se convingea singură. Şi care era destinaţia lor? Greentawn, foarte probabil. Centrul de Recuperare şi Reabilitare Greentawn din Auburn. Instituţia pe care ea şi Scott o vizitaseră la scurt timp după ultima exteriorizare a Amandei, în primăvara lui 2001. Numai că se dovedise că raporturile lui Scott cu Greentawn ajunseseră puţin mai departe decât bănuise soţia lui, şi slavă Domnului pentru asta.

Darla reuşi să vâre ouăle în gura Amandei şi se întoarse spre Lisey cu un început de zâmbet triumfător pe buze.

— Poftim! Cred că-i trebuia doar de un…

În acel moment, limba Amandei apăru printre buzele moi, împingând din nou afară ouăle de culoarea canarului, şi *pleosc.* Pe pieptul cămăşii de noapte, încă umedă de la ultima curăţare cu buretele.

— Ce spuneai? întrebă Lisey pe un ton blând.

Darla aruncă o privire lungă, lungă spre sora ei mai mare. Când întoarse din nou ochii la Lisey, hotărârea care-i împingea bărbia în faţă dispăruse. Redevenise ea însăşi: o femeie de vârstă mijlocie care fusese scoasă prea devreme din pat de o urgenţă în familie. Nu plângea, dar era pe aproape; ochii ei albaştri luminoşi, culoarea pe care o împărţeau toate fetele Debusher, înotau în lacrimi.

— Nu e ca altă dată, nu?

— Nu.

— S-a întâmplat ceva noaptea trecută?

— Nu.

Lisey nu ezită.

— Nicio criză de plâns sau crize de isterie?

— Nu.

— O, dragă, ce o să ne facem?

Lisey avea un răspuns practic la asta, şi nu era de mirare; poate că Darla era de altă părere, însă Lisey şi Jodi fuseseră întotdeauna cele cu spirit practic.

— O întindem pe spate, aşteptăm începerea programului, apoi sunăm la locul acela, zise ea. La Greentawn. Şi să sperăm că între timp să n-o să ude din nou patul.

4

Cât aşteptară, băură cafea şi jucară cribbage, joc pe care-l învăţase fiecare dintre fetele Debusher de la Dandy cu mult înainte să facă primul drum cu autobuzul şcolar mare şi galben din Lisbon Falls. La fiecare a treia sau a patra mână, una dintre ele mergea să vadă ce făcea Amanda. Aceasta era întotdeauna la fel: stătea întinsă pe spate şi se uita ţintă la tavan. La prima partidă, Darla îşi bătu sora mai mică; la a doua, închise cu un şir de trei, lăsând-o pe Lisey cu buzele umflate. Faptul că asta o bine-dispunea chiar dacă Manda stătea la etaj cu minţile aiurea îi dădu de gândit lui Lisey… însă nu vru să spună nimic cu voce tare. Avea să fie o zi lungă, iar dacă Darla o începea cu zâmbetul pe buze, bravo ei. Lisey refuză o a treia partidă şi urmăriră amândouă evoluţia unui cântăreţ de country în ultima parte a emisiunii *Today*. Lisey aproape că-l auzea pe Scott cum spune: *Ăsta n-o să-l scoată de pe piaţă pe Babacu' Hank*. Referindu-se, desigur, la Hank Williams. Când venea vorba de muzică country, pentru Scott exista întâi Babacu' Hank… şi apoi toţi ceilalţi.

La nouă şi cinci minute, Lisey se aşeză în faţa telefonului şi află de la Informaţii numărul Centrului Greentawn. Îi oferi Dariei un zâmbet şters şi nervos.

— Urează-mi noroc, Darl.

— O, sigur că-ţi urez. Crede-mă, din toată inima.

Lisey formă numărul. Telefonul sună de cealaltă parte a firului o singură dată.

— Alo, spuse o voce feminină plăcută. Aici Centrul de Recuperare şi Reabilitare Greentawn al Fedders Health Corporation of America.

— Bună, numele meu este…

Lisey reuşi să spună doar atât înainte ca plăcuta voce feminină să înceapă să enumere toate interioarele posibile la care puteai avea acces… asta, desigur, dacă erai deţinătorul unui telefon cu sistem de apelare ton. Era o voce înregistrată. Lisey fusese bulată.

Mda, dar s-au perfecţionat atât de mult, îşi spuse ea, apăsând 5 pentru informaţii despre internarea pacienţilor.

— Vă rugăm să aşteptaţi până ce este procesat apelul, îi spuse

plăcuta voce feminină, urmată de Orchestra Prozac care cânta ceva ce semăna de departe cu „Homeward Bound” al lui Paul Simon.

Lisey întoarse privirea ca să-i spună Dariei că era pusă pe aşteptare, dar Darla se dusese sus pentru a vedea ce făcea Amanda.

Rahat cu ochi, gândi ea. *Pur şi simplu n-a suportat susp…*

— Alo, aici Cassandra, cu ce vă pot ajuta?

Un nume rău prevestitor, iubimeu, opina Scott, cel care-şi făcuse culcuş în mintea sa.

— Mă numesc Lisa Landon… Doamna Scott Landon.

Probabil că se prezentase ca Doamna Scott Landon de mai puţin de şase ori de-a lungul întregii sale vieţi de femeie căsătorită şi niciodată în timpul celor douăzeci şi şase de luni de văduvie. Nu era greu de înţeles de ce o făcuse acum. Era ceea ce Scott numise „cartea celebrităţii”, cea pe care el însuşi o jucase rareori. În parte, spunea, pentru că a o juca îl făcea să se simtă ca un nemernic îngâmfat, şi-n parte pentru că se temea că nu va da roade; că, dacă murmura cine ştie ce versiune a A7, *ştii cine sunt eu?* În urechea şefului de sală, acesta i-ar murmura înapoi: *Non, monsieur — şine drhacu sunteţ’?*

în timp ce vorbea, povestind episoadele anterioare de automutilare şi semicatatonie ale surorii sale şi marele salt înainte din dimineaţa aceea, Lisey auzi păcănitul slab al tastelor de computer. Când făcu o pauză, Cassandra spuse:

— Vă înţeleg îngrijorarea, doamnă Landon, dar Greentawn e plin la ora actuală.

Lisey simţi i cum îngreunează inima. Şi-o imagină imediat pe Amanda într-o cameră cât un dulap la Stephens Memorial din No Soapa, îmbrăcată într-o pijama mânjită de mâncare şi uitându-se pe o fereastră zăbrelită la semaforul de atenţionare instalat la intersecţia dintre Route 117 cu 19.

— O. Înţeleg. Hm… sunteţi sigură? Nu-i o chestiune de Medicaid sau Blue Cross sau altă asigurare medicală… Aş plăti cu bani lichizi, înţelegeţi…

Se agăţa de un pai. Cu tonul acela de toantă. Când le-ai încercat pe toate, aruncă cu bani.

— Dacă are vreo importanţă, încheie ea jalnic.

— Nu are, doamnă Landon.

De data aceasta, i se păru că depistează în vocea Cassandrei un văl de gheaţă, şi i se îngreuna şi mai mult inima.

— E o problemă de regulament şi de locuri disponibile. Vedeţi dumneavoastră, avem doar…

Lisey auzi atunci un *bing!* Slab. Era foarte aproape de sunetul pe care-l scotea cuptorul ei electric atunci când erau coapte tartinele de la micul dejun.

— Doamnă Landon, puteţi aştepta puţin?

— Dacă e necesar, da.

Se auzi un clic slab şi Orchestra Prozac se întoarse, de data asta interpretând ceva ce putea fi tema muzicală din *Sbaft*. Lisey ascultă cu un vag sentiment de irealitate, gândindu-se că, dacă l-ar fi auzit pe Isaac Hayes[14], probabil că s-ar fi târât înapoi în cada de baie cu o pungă de plastic trasă peste cap. Aşteptarea se prelungi de data aceasta până ce ea începu să bănuiască că fusese uitată — Dumnezeu îi era martor că i se mai întâmplase asta, mai ales când încerca să cumpere bilete de avion sau să modifice înţelegerea făcută cu compania de închirieri auto. Darla coborî la parter şi întinse braţele într-un gest care spunea *Ce se întâmplă? Spune-mi!* Lisey scutură din cap, indicând deopotrivă *Nimic* şi *Nu ştiu*.

În clipa aceea dispăru muzica oribilă şi pe fir reveni Cassandra.

Tonul îngheţat îi dispăruse din voce şi, pentru prima oară, lui Lisey i se părea că vorbea ca o fiinţă umană. De fapt, părea cumva *familiară*.

— Doamnă Landon?

— Da?

— Regret că v-am făcut să aşteptaţi atât de mult, dar aveam un mesaj pe computer care îmi cerea să iau legătura cu doctorul Alberness dacă sunaţi dumneavoastră sau soţul dumneavoastră. De fapt, doctorul Alberness se află chiar acum în biroul dânsului. Să vă fac legătura?

— Da, îi spuse Lisey.

Acum ştia unde se afla, ştia exact unde se afla. Ştia că înainte să-i spună orice altceva, doctorul Alberness avea să-i transmită condoleanţe, de parcă Scott ar fi murit luna sau săptămâna trecută. Iar ea. Ivea să-i mulţumească. De fapt, dacă doctorul Alberness avea să-i promită că le-o va lua de pe cap pe dificila Amanda în pofida faptului că la Greentawn nu mai erau locuri libere, Lisey avea probabil să fie gata să se lase-n genunchi şi să-i ofere o felaţie suculentă, aşa cum scrie la carte. La gândul acesta, se pomeni invadată de un râs sălbatic şi trebui să strângă tare din buze câteva secunde. Şi ştia de ce i se păruse brusc atât de familiară Cassandra: aşa vorbeau oamenii atunci când îl recunoşteau pe Scott, când îşi dădeau seama că vorbeau cu cineva care apăruse pe coperta fotatei ăleia de *Newsweek*. Iar dacă persoana aceea celebră îşi ţinea braţul celebru petrecut pe după umerii cuiva, ei bine, şi *ea* trebuia să fie celebră, chiar dacă numai prin asociere. Ori, după cum spusese cândva Scott, prin injecţie.

— Alo? spuse o voce masculină aspră într-un mod plăcut. Aici Hugh Alberness. Vorbesc cu doamna Landon?

— Da, doctore, zise Lisey, făcându-i semn Dariei să stea jos şi să nu mai bată pasul pe loc în faţa ei. Aici Lisa Landon.

— Doamnă Landon, daţi-mi voie să încep prin a vă transmite condoleanţele mele. Soţul dumneavoastră mi-a autografiat cinci dintre

romanele sale şi acestea se numără printre cele mai de preţ lucruri ale mele.

— Mulţumesc, doctore Alberness, zise ea, iar Dariei îi arătă un cerc format din degetul mare şi arătător care spunea: *Suntem pe cai.*

Sunteţi foarte amabil.

5

Când se întoarse Darla de la toaleta femeilor din *Pop's Cafe,* Lisey spuse că poate ar fi bine să-şi rezolve şi ea nevoile fiziologice erau treizeci de kilometri până la Castle View şi, deseori, traficul de după-amiază era intens. Pentru Darla, acela avea să fie doar primul pas. După ce-i făcea o valiză Amandei — lucru pe care-l uitaseră amândouă dimineaţă — urma să plece înapoi la Greentawn cu ea.

Odată ce o livra, o aştepta un nou drum spre Castle View. Avea să oprească în parcarea casei sale cam pe la opt treizeci, doar dacă norocul — şi traficul — era de partea sa.

— În locul tău, aş trage adânc aer în piept şi m-aş ţine de nas cât aş sta acolo, zise Darla.

— E rău?

Darla ridică din umeri, apoi căscă.

— Am fost şi-n locuri mai rele.

La fel şi Lisey, mai ales în timpul călătoriilor cu Scott. Se uşura cu coapsele încordate şi cu fundul plutind deasupra vasului de WE — vechea Poziţie a Turneelor de Promovare — trase apa, se spălă pe mâini, îşi dădu cu apă peste faţă, îşi pieptănă părul, apoi se uită în oglindă.

— O femeie nouă, îi spuse reflexiei sale. O frumuseţe americană.

Dezgoli spre imaginea sa o lucrătură dentară extrem de costisitoare. Ochii de deasupra rânjetului aceluia de aligator păreau însă neîncrezători.

„Domnul Landon a spus că, dacă vă voi întâlni vreodată, să vă întreb…"

Ţine-ţi gura despre asta, las-o în pace.

„Să vă întreb despre cum a păcălit-o el pe infirmieră…"

Taci, micuţă Lisey!

„… cum a păcălit-o pe infirmieră atunci, în Nashville."

— Scott a spus *bulit.* Nu-i aşa?

Simţea din nou în gură gustul acela de cupru, gustul de monede şi de panică. Da, Scott spusese *bulit.* Sigur. Scott îi spusese doctorului Alberness s-o întrebe pe Lisey (dacă avea s-o întâlnească vreodată) cum o bulise el pe infirmieră atunci în Nashville, ştiind foarte bine că ea va pricepe mesajul.

Îi trimisese oare mesaje? Îi *trimisese* chiar şi atunci?

— Las-o *baltă,* îi şopti ea reflexiei sale şi ieşi din toaletă.

Ar fi fost bine să lase vocea aceea blocată înăuntru, însă acum părea să fie necontenit acolo. Mult timp fusese tăcută, fie dormind, fie

arătându-se de acord cu partea conştientă a minţii lui Lisey că sunt unele lucruri despre care pur şi simplu nu se vorbeşte, nici măcar între diferitele versiuni ale propriului sine. Cum ar fi ceea ce spusese infirmiera în ziua aceea, după ce fusese împuşcat Scott. Sau *(taci acum taci)* ceea ce se întâmplase în iarna lui 1996.

(TACI ACUM!)

Şi, miracol al miracolelor, vocea tăcu… însă o simţi cum priveşte şi ascultă, şi Lisey se sperie.

6

Ieşi din toaleta femeilor chiar la timp ca s-o vadă pe Darla cum pune receptorul în furcă.

— Sunam la motelul de vizavi de Greentawn, zise ea. Părea curat, aşa că mi-am rezervat o cameră pentru la noapte. Nu am de gând să conduc tot drumul până la Castle View şi în felul ăsta o pot vizita pe Manda mâine la prima oră. N-o să trebuiască decât să trec strada ca o găină.

Se uită la sora ei mai tânără cu o expresie neliniştită, pe care Lisey o găsi cât se poate de ireală, având în vedere toţi anii pe care-i petrecuse ascultând-o cum emitea legi, de obicei pe un ton strident, implacabil.

— Crezi că-i o prostie asta?

— Cred că-i o idee minunată.

O strânse de mână şi zâmbetul de uşurare al Dariei îi frânse puţin inima. Gândi: *Şi asta-i un efect al banilor. Te fac să fii cel deştept. Te fac să fii şeful.*

— Vino, Darl… Conduc eu, ce zici?

— E bine, zise Darla şi-şi urmă sora mai tânără afară, în ziua târzie.

7

Drumul de întoarcere la Castle View se dovedi atât de încet cum se temuse Lisey că va fi; ajunseră în spatele unui camion supraîncărcat cu buşteni şi, din cauza tuturor curbelor de pe deal, nu reuşiră să-l depăşească. Tot ce putut face Lisey a fost să rămână în urmă, aşa încât să nu inhaleze prea mult din gazele de eşapament arse doar pe jumătate ale camionului. Asta-i dădu timp să reflecteze asupra zilei. Măcar atât putea face.

Să discute cu doctorul Alberness fusese ca şi când ar fi ajuns la un meci de baseball la sfârşitul celei de-a patra reprize, însă asta nu era ceva nou; să se joace de-a prinderea din urmă fusese întotdeauna o parte din viaţa cu Scott. Îşi amintea de ziua când îşi făcuse apariţia o furgonetă cu o sofa modulară în valoare de două mii de dolari. Scott era în biroul lui, scria cu muzica dată la obişnuitul ei volum asurzitor — ea îl auzea vag pe Steve Earle cum cânta „Guitar Town”, cu tot cu sistemul de antifonare al studioului — şi a-l întrerupe ar fi însemnat, după opinia ei, să producă pagube de alte două mii de dolari. Tipii cu mobila au informat-o că „domnul” le spusese că le va arăta ea unde să

pună cele două piese noi de mobilier.

Lisey îi îndrumase numaidecât să ducă sofaua cea veche — sofaua cea veche aflată într-o stare *perfectă* — în grajd şi s-o pună în locul ei pe cea nouă, modulară. Cel puţin se potrivea cât de cât la culoare cu restul încăperii, iar asta fusese o uşurare. Ştia că Scott nu discutase niciodată cu ea despre o sofa nouă, modulară sau altfel, la fel cum ştia că Scott avea să declare — o, da, şi cu câtă vehemenţă — că de fapt *discutaseră.* Era sigură că asta se petrecuse, sigur că da, numai că doar în gândurile sale; Scott pur şi simplu uita uneori să dea glas acelor discuţii. Uitarea era o abilitate pe care el şi-o rafinase.

Din aceeaşi categorie putea foarte bine să facă parte şi prânzul său cu Hugh Alberness. Poate că avusese intenţia să-i spună despre el şi, dacă l-ai fi întrebat şase luni sau un an mai târziu, se putea chiar să-ţi spună că *te anunţase: Prânzul cu Alberness? Sigur, i-am povestit despre el chiar în seara cu pricina.* Când tot ce făcuse în seara cu pricina fusese să se ducă în studio, să pună un nou CD cu Bob Dylan şi să lucreze la o nouă povestire.

Sau poate că de data aceasta fusese altfel — nu în sensul că Scott nu şi-ar fi adus aminte (şi, pe deasupra, mai uitase o dată că aveau întâlnire, aşa cum uitase să-i povestească despre copilăria lui *extrem de* fotată), ci că-i ascunsese indicii pe care să le găsească după moartea pe care şi-o prevăzuse; prefirând ceea ce el însuşi ar fi numit „popasuri ale bulului".

În orice caz, Lisey îl mai prinsese din urmă cu alte ocazii şi completase mare parte din spaţiile goale la telefon, spunând *Ihî* şi *O, chiar aţa?* Şi *să ştii că am uitat de asta!* Întotdeauna în momentele potrivite.

Când încercase Amanda să-şi extirpe buricul în primăvara lui 2001 şi apoi căzuse pentru o săptămână în starea aceea de abulie pe care psihiatra ei o numea semicatatonie, familia discutase eventualitatea de a o trimite la Greentawn (sau în *orice* institut de boli mentale) în timpul unei lungi, emoţionante şi de câteva ori tensionate cine în familie pe care Lisey şi-o amintea bine. Îşi amintea de asemenea că Scott fusese neobişnuit de tăcut aproape tot timpul cât durase discuţia şi că-n ziua aceea nu făcuse decât să ciugulească din mâncare. Când începuseră să se potolească lucrurile, el spusese că, dacă nu avea nimeni nimic împotrivă, va face el rost de câteva pliante şi broşuri peste care să se uite cu toţii.

— O zici de parcă ar fi vorba de o croazieră de vacanţă, intervenise Cantata — destul de sfidător, crezuse Lisey.

Scott ridicase din umeri, îşi aminti Lisey pe când mergea în spatele camionului cu lemne şi trecea de indicatorul găurit de gloanţe ce anunţa DISTRICTUL CASTLE VĂ UREAZĂ BUN-VENIT.

— E deja plecată în vacanţă, răspunsese el. Poate că e important să-i

arate cineva drumul spre casă înainte să-i treacă cu totul voinţa de a se întoarce.

La asta, soţul lui Canty pufnise. Faptul că Scott câştigase milioane de pe urma cărţilor sale nu-l împiedicase niciodată pe Richard să-l privească drept un visător cu ochii umezi, iar când Richard emitea o opinie, Canty Lawlor îl seconda cu toată încrederea. Nu-i trecuse niciodată prin gând lui Lisey să le spună că Scott ştia despre ce vorbea, dar, acum că se gândea mai bine, nici ea nu mâncase prea mult în ziua aceea.

În orice caz, Scott adusese acasă mai multe broşuri şi pliante de la Greentawn; Lisey îşi amintea că le găsise împrăştiate pe tejgheaua din bucătărie. Una, care avea imprimată fotografia unei clădiri uriaşe care semăna cam mult cu Tara din *Pe aripile vântului,* era intitulată *Boala mentală, voi şi familia voastră.* Dar nu-şi amintea de o altă discuţie despre Greentawn şi, sincer, de ce să-şi amintească?

Odată ce Amanda începuse să-şi revină, starea i se îmbunătăţise repede. Şi Scott cu siguranţă nu-i pomenise de prânzul luat cu doctorul Alberness, lucru care se întâmplase în octombrie 2001 — la câteva luni bune după ce Amanda îşi reluase ceea ce în privinţa ei trecea drept normalitate.

Potrivit doctorului Alberness (asta Lisey o află la telefon, ca răspuns la micile ei *Ihî-uri* şi O-uri şi *Uitasem-uri* apreciative), Scott îi spusese la prânzul acela că era convins că Amanda Debusher se îndrepta spre o mult mai gravă detaşare de realitate, poate una permanentă, şi că, după ce citise broşurile şi făcuse un tur al azilului alături de doctorul cel bun, credea că Greentawn ar fi tocmai locul potrivit pentru ea, dacă se întâmpla asta. Faptul că Scott reuşise să scoată de la doctorul Alberness promisiunea unui loc pentru cumnata sa atunci când şi dacă venea timpul — şi asta doar în schimbul unui prânz plus cinci cărţi autografiate — n-o surprindea câtuşi de puţin. Nu şi după anii pe care-i petrecuse observând efectul înduplecător pe care-l avea celebritatea asupra anumitor oameni.

Se întinse spre radioul din maşină, simţind nevoia să audă nişte muzică country la volum ridicat (alt obicei pe care i-l inculcase Scott în ultimii câţiva ani de viaţă, unul la care nu renunţase încă), apoi aruncă o privire spre Darla şi văzu că sora ei adormise cu capul sprijinit de geamul portierei. Nu era momentul potrivit pentru Shooter Jennings sau Big & Rich. Cu un suspin, puse din nou mâna pe volan.

8

Doctorul Alberness voise să-şi povestească pe larg amintirile legate de prânzul acela cu marele Scott Landon şi Lisey fusese dispusă să-l lase s-o facă, în pofida neîncetatelor semne pe care Darla le făcea din mâini, majoritatea însemnând *Nu-l poţi zori?*

Probabil că l-ar fi putut zori, dar credea că a face asta ai fi dăunat

cauzei lor. Pe deasupra, era curioasă. Mai mult, era înfometată.

De ce? Veşti despre Scott. Într-un fel, să-l asculte pe doctorul Alberness fusese ca atunci când se uitase la acele vechi amintiri ascunse în şarpele de cărţi din studio. Nu ştia dacă *toate* amintirile lui Alberness constituiau unul dintre „popasurile bulului" născocite de Scott — bănuia că nu — dar ştia că stârneau în ea o durere aspră şi totuşi convingătoare. Oare asta rămânea din suferinţa sufletească după doi ani? Tristeţea aceea dură şi cenuşie?

Mai întâi, Scott îi telefonase lui Alberness. Ştiuse oare dinainte că doctorul era unul dintre admiratorii săi de o perfectă *enormitate* sau fusese o coincidenţă? Lisey nu credea că fusese o coincidenţă, deşi asta era puţin cam prea, hm!, întâmplător, dar dacă Scott ştiuse, *de unde* ştiuse? Nu reuşise să găsească un fel de a întreba asta fără să intervină în fluxul amintirilor doctorului, dar nu făcea nimic; probabil că nu conta. În orice caz, Alberness se simţise profund flatat să primească telefonul acela (fusese *dat peste cap,* după cum se spune) şi se arătase mai mult decât receptiv deopotrivă la întrebările lui Scott cu privire la cumnata sa şi la propunerea lui de a lua prânzul împreună. Nu avea nimic împotrivă, întrebase doctorul Alberness, dacă aducea cu el câteva dintre romanele sale preferate ca să i le autografieze? Absolut nimic, răspunsese Scott, va fi bucuros s-o facă.

Alberness adusese Landon-urile lui preferate; Scott adusese fişa medicală a Amandei. Ceea ce o făcu pe Lisey, acum la mai puţin de un kilometru şi jumătate de micuţa casă Cape Cod a Amandei, să-şi pună altă întrebare: oare cum făcuse Scott rost de ea? S-o fi fermecat pe Amanda ca să i-o dea? S-o fi fermecat pe Jane Whitlow, psihiatra cu mărgele? Să le fi fermecat pe amândouă? Lisey ştia că era posibil. Puterea lui Scott de a fermeca nu era universală Dashmiel, claponul sudist fript, era un exemplu grăitor — dar mulţi oameni îi căzuseră pradă. Cu siguranţa, Amanda o făcuse, cu toate că Lisey era sigură că sora ei nu avusese niciodată pe de-a întregul încredere în Scott (Manda *îi citise* toate cărţile, chiar şi *Diavolii goi*… după care, zisese ea, dormise cu becurile aprinse o săptămână întreagă). În privinţa lui Jane Whitlow, Lisey nu avea nicio idee.

Felul cum obţinuse Scott fişa medicală putea fi un alt caz în care curiozitatea ei nu avea niciodată să fie satisfăcută. Trebuia să se mulţumească ştiind c-o făcuse şi că doctorul Alberness o studiase de bunăvoie şi că se arătase de acord cu opinia lui Scott: pe Amanda Debusher probabil c-o aşteptau şi mai multe probleme.

Şi, la un moment anume (probabil cu mult înainte să-şi termine desertul), Alberness îi promisese scriitorului său favorit că, dacă avea să se producă ruptura, va găsi un loc pentru doamna Debusher la Greentawn.

— A fost un lucru minunat din partea dumneavoastră, îi spusese

Lisey cu căldură, iar acum — intrând pe aleea din faţa casei Amandei pentru a doua oară pe ziua aceea — se întrebă în ce moment al conversaţiei îl întrebase doctorul pe Scott de unde-i veneau ideile. Să fi fost oare la început sau mai spre sfârşit? Odată cu aperitivele sau cu cafeaua?

— Trezeşte-te, Darla-dragă, zise ea, oprind motorul. Am ajuns.

Darla se ridică în şezut, se uită la casa Amandei şi spuse:

— O, rahat.

Lisey izbucni în râs. Nu se putu abţine.

9

Să strângă lucrurile Mandei se dovedi a fi o activitate extrem de tristă pentru amândouă. Îi găsiră gentile în cămăruţa de la etajul al doilea, care ţinea loc de mansardă. Nu erau decât două valize Samsonite, jerpelite şi purtând încă etichetele MIA de la drumul în Florida pe care-l făcuse ca s-o viziteze pe Jodotha… când? Cu şapte ani în urmă?

Nu, îşi spuse Lisey, *zece.* Se uită la ele cu tristeţe, apoi o scoase pe cea mai mare.

— Poate ar trebui să le luăm pe amândouă, propuse Darla cu îndoială, apoi se şterse pe faţă. Uf! Ce cald e aici!

— Hai s-o luăm doar pe cea mare, zise Lisey. Aproape că adăugă şi că nu credea că Amanda se va duce la Balul Catatonicilor din anul acela, apoi îşi muşcă limba. O singură privire aruncată la chipul obosit şi asudat al Dariei îi spuse că acesta era fără-ndoială momentul nepotrivit să facă glume.

— Încap în ea destule lucruri pentru o săptămână, cel puţin. N-o să meargă departe. Ţi-aminteşti ce a spus doctorul?

Darla aprobă din cap şi-şi şterse din nou faţa.

— O să stea aproape numai în cameră, cel puţin la început.

În împrejurări obişnuite, Greentawn ar fi trimis un medic s-o consulte pe Amanda în ambulatoriu, dar, graţie lui Scott, Alberness renunţase la aceasta. După ce se lămurise că doctoriţa Whitlow se transferase şi că Amanda fie nu putea, fie nu voia să umble (şi că era imprevizibilă), îi spusese lui Lisey că va trimite o ambulanţă a stabilimentului — fără semne distinctive, ţinuse să specifice. Pentru majoritatea oamenilor, aceasta semăna cu o furgonetă obişnuită de livrări.

Lisey şi Darla o urmaseră spre Greentawn în BMW-ul lui Lisey şi amândouă fuseseră extrem de recunoscătoare — Darla doctorului Alberness, Lisey lui Scott. Aşteptarea cât timp o consultase Alberness, însă, păruse mult mai lungă de patruzeci de minute, iar raportul lui nu fusese nici pe departe încurajator. Singura parte a lui asupra căreia Lisey voia să se concentreze acum era aceea pe care tocmai o menţionase Darla: Amanda avea să-şi petreacă mare parte din prima

săptămână sub o atentă observaţie, în camera ei sau pe micuţa terasă a camerei ei dacă putea fi convinsă să meargă până acolo. Nu avea să viziteze nici măcar sala de recreere de la capătul coridorului, decât numai dacă manifesta neaşteptate semne ale unui serios reviriment.

— Lucru la care nu mă aştept, le spusese doctorul Alberness. Se poate întâmpla, dar foarte rar. Mie-mi place să spun adevărul, doamnelor, şi adevărul este că pe doamna Debusher probabil o aşteaptă o şedere îndelungată.

— Pe deasupra, zise Lisey, examinând cea mai mare dintre cele două valize, vreau să-i cumpăr câteva genţi noi. Astea-s ca vai de ele.

— Dă-mi voie s-o fac eu, interveni Darla.

Vocea i se îngroşase şi tremura.

— Faci atât de multe, Lisey. Scumpă, micuţă Lisey.

Luă mâna surorii sale, o duse la buze şi o sărută.

Lisey fu surprinsă — aproape şocată. Ea şi Darla dăduseră uitării vechile neînţelegeri, dar genul acela de afecţiune era foarte puţin caracteristic surorii sale mai mari.

— Chiar vrei asta, Darl?

Darla aprobă vehement din cap, dădu să vorbească şi se mulţumi să-şi şteargă din nou faţa.

— Te simţi bine?

Darla dădu să nege din cap, dar apoi aprobă.

— Bagaje noi! strigă ea. Ce ironie! Crezi c-o să aibă vreodată nevoie de bagaje noi? Ai auzit ce a spus doctorul — n-a reacţionat la pocnitul din degete, nici la bătaia din palme şi nici măcar la înţepătura cu acul! Ştiu cum îi numesc infirmierele pe oamenii ca ea, îi numesc *comatoşi,* şi nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de ce spune doctorul despre terapie şi miracolul medicaţiei; dac-o să-şi mai revină vreodată, o să fie un miracol celest!

După cum se spune, gândi Lisey şi zâmbi… dar numai în sinea sa, unde putea zâmbi fără riscuri. Îşi conduse sora obosită, aproape în pragul lacrimilor, în jos pe scara scurtă şi abruptă a mansardei, ducând-o din căldura aceea zăpuşitoare. Apoi, în loc să-i spună că atât timp cât e viaţă e şi speranţă… că trebuie să iei viaţa în piept cu surâsul pe buze, sau că e întotdeauna întuneric înaintea zorilor, sau orice altceva mai ieşise-n ultima vreme din fundul câinelui, o ţinu doar în braţe. Pentru că uneori o îmbrăţişare e cel mai nimerit lucru. Acesta era unul dintre lucrurile pe care i le demonstrase bărbatului al cărui nume de familie îl luase — că uneori e mai bine să taci; uneori e mai bine să-ţi ţii gura aia ca o meliţă şi să rezişti, să rezişti, să rezişti.

10

Lisey o mai întrebă o dată pe Darla dacă nu voia s-o însoţească în al doilea drum spre Greentawn şi Darla scutură din cap. Avea un vechi roman de Michael Noonan înregistrat pe casete audio, spuse, şi asta ar

fi o ocazie bună să-l asculte. Pe atunci îşi spălase deja faţa în toaleta Amandei, îşi refăcuse machiajul şi-şi prinsese părul la spate. Arăta bine şi, din experienţa lui Lisey, o femeie care arăta bine de obicei aşa se şi simţea. O strânse uşor de mână, îi spuse să conducă cu grijă şi o urmări cu privirea până ce dispăru. Apoi făcu un scurt tur al casei Amandei, mai întâi înăuntru şi apoi pe afară, asigurându-se că totul era încuiat: ferestre, uşi, chepengul pivniţei, garajul. Lăsă două geamuri de la garaj uşor întredeschise ca să nu se adune căldura înăuntru. Acesta era un lucru pe care, de data aceasta, îl învăţase *ea* de la Scott, care, la rândul lui, îl învăţase de la tatăl său, formidabilul Sparky Landon… pe lângă a citi (la precocea vârstă de doi ani), a face socoteli pe micuţa tablă neagră care era ţinută în bucătărie lângă sobă, a sări de pe banca din anticameră strigând *Geronimo!*… şi tot ce era de ştiut despre bulii de sânge, desigur.

„Popasuri ale bulului, un fel de opriri pe drumul crucii, am impresia.”

Spune asta şi apoi râde. E un râs crispat, un râs care spune: „Îmi păzesc spatele.” Râsul unui copil la o glumă obscenă.

— Mda, exact aşa, murmură Lisey şi se cutremură în pofida căldurii de după-amiază târzie. Felul cum continuau să iasă la suprafaţă amintirile alea vechi, exprimate la prezent, era neliniştitor. Era ca şi când trecutul n-ar fi murit niciodată; ca şi când, la un anumit nivel al marelui turn al timpului, totul se afla încă în desfăşurare.

Asta-i un fel rău de a gândi, o astfel de gândire te trimite drept în mălură.

— Mă îndoiesc, zise Lisey, şi emise şi ea un râs crispat. Se îndreptă spre maşina sa cu inelul cu chei al Amandei — surprinzător de greu, mai greu ca al ei, deşi casa ei era mult mai mare — agăţat pe arătătorul de la mâna dreaptă. Trăia impresia că *deja* intrase în mălură. Amanda la casa de nebuni nu era decât începutul. Mai erau şi „Zack Mecool” şi incuncul ăla detestabil, profesorul Woodbody.

întâmplările din ziua aceea îi scoseseră pe amândoi din gândurile ei, însă asta nu însemna că încetaseră să mai existe. Se simţea prea obosită şi abătută ca să se mai gândească la Woodbody în seara aceea, prea obosită şi abătută ca să-l urmărească măcar până la bârlog…

însă credea că era bine s-o facă, fie şi numai pentru că amicul ei de la telefon, „Zack”, păruse a reprezenta un real pericol.

Urcă în maşină, puse cheile Mandei-iepuraş în torpedou şi ieşi cu spatele de pe aleea casei. Când făcu asta, soarele coborât la apus aruncă o reţea luminoasă de raze peste ceva din spatele ei şi se răsfrânse pe acoperiş. Uimită, Lisey apăsă frâna, se uită peste umăr — şi văzu cazmaua de argint. INAUGURAREA ŞANTIERULUI, BIBLIOTECA SHIPMAN. Se întinse în spate, atinse coada de lemn şi simţi cum îşi regăseşte puţin calmul interior. Se uită în ambele direcţii ale drumului, nu văzu nimic şi viră spre casă. Doamna Jones şedea pe

veranda din faţă şi ridică mâna într-un gest de salut. Lisey o ridică şi ea. Apoi întinse din nou braţul printre scaunele din faţă ale maşinii, ca să apuce mânerul cazmalei.

11

Dacă era să fie sinceră cu ea însăşi, îşi spuse când porni pe scurtul drum spre casă, atunci trebuia să recunoască faptul că era mai speriată de amintirile acelea recurente — de senzaţia că lucrurile acelea se întâmplau *din nou,* că se întâmplau *acum* — decât de ceea ce era posibil să se fi întâmplat sau nu în pat cu puţin înaintea zorilor.

Aceea era o experienţă pe care o putea considera (ei bine… aproape) visul unei minţi neliniştite şi pe jumătate adormite. Dar nu se mai gândise de mult timp la Gerd Allen Cole şi, dacă o întreba cineva care era numele tatălui lui Scott sau unde lucrase acesta, ar fi spus că sincer nu-şi mai amintea.

— La U.S. Gypsum, zise ea. Numai că Sparky îi spunea U.S. Gyppum.

Şi apoi, în barbă şi crâncen, aproape mârâind:

— Încetează chiar acum. Ajunge. Opreşte-te.

Dar *putea}* Asta era întrebarea. Şi era o întrebare *importantă,* pentru că răposatul ei soţ nu era singurul care care-şi reprimase anumite amintiri dureroase şi înspăimântătoare. Şi ea ridicase un fel de cortină mentală între LISEY DE ACUM şi LISEY! ANII DE ÎNCEPUT!, şi crezuse întotdeauna că era o cortină din stofă rezistentă, însă-n seara aceea pur şi simplu nu mai era aşa sigură.

Fără îndoială erau câteva găuri în ea şi, dacă te uitai prin ele, te supuneai riscului de a vedea în negura purpurie din cealaltă parte lucruri pe care poate nu voiai să le vezi. Era mai bine să nu te uiţi, aşa cum era mai bine să nu te uiţi în oglindă după lăsarea întunericului, decât dacă erau aprinse toate becurile din cameră, sau să mănânci *(mâncare de noapte)* o portocală sau un bol de căpşune după apus. Unele amintiri erau inofensive, însă altele erau periculoase. Era mai bine să trăieşti în prezent. Pentru că, dacă prindeai amintirea greşită, riscai să…

— Riscai să *ce?* se întrebă Lisey pe o voce furioasă şi tremurată, după care, imediat: Nu vreau să ştiu.

Din soarele la apus ieşi pe celălalt sens de circulaţie un PT Cruiser şi omul de la volan o salută cu o fluturare din mână. Lisey îl salută numaidecât înapoi, deşi nu-şi amintea ca vreo cunoştinţă de-a ei să aibă un PT Cruiser. Nu conta; când locuieşti în Agroburg saluţi întotdeauna, era un gest se simplă politeţe rurală. Ea era oricum cu mintea în altă parte. Ideea era că nu-şi permitea luxul să-şi refuze *toate* amintirile doar fiindcă existau unele lucruri *(Scott în balansoar, tot numai ochi în vreme ce afară şuieră vântul, o vântoasă ucigaşă coborâtă taman din Yellowknife)* pe care nu se simţea în stare să le

privească în faţă. Şi nu toate erau pierdute în purpuriu; unele erau pur şi simplu pitite în propriu-i şarpe mental de cărţi, mult prea accesibile. Treaba cu bulii, de pildă. Scott îi făcuse o dată o prezentare completă a bulilor, nu-i aşa?

— Da, zise ea, coborând parasolarul ca să se ferească de soarele ajuns aproape de linia orizontului. În New Hampshire. Cu o lună înainte să ne căsătorim. Dar nu-mi amintesc exact unde.

Se numeşte Antlers.

Bine, excelent, mare scofală. *Antlers.* Şi Scott o numise luna lor de miere timpurie sau ceva de felul ăsta…

Luna de miere anticipativă. El îi spune luna lor de miere anticipativă. Spune: „Vino, iubimeu, adună-te şi strânge chingile."

— Iar când iubimeu a întrebat unde mergem… murmură ea.

…iar când întreabă Lisey unde merg, el spune: „O să ştim când o să ajungem." Şi aşa este. Deja cerul este alb şi la radio se spune că vine ninsoarea, oricât de incredibil ar părea asta cu frunzele încă în copaci şi abia începând să capete o…

Se duseseră acolo ca să sărbătorească vânzarea drepturilor de publicare în ediţie de masă a *Diavolilor goi,* cartea aceea oribilă, de groază, care-l adusese pentru prima dată pe Scott Landon pe lista autorilor de bestselleruri şi-i făcuse bogaţi. Se dovedise că ei erau singurii musafiri. Şi se produsese un înfricoşător viscol de toamnă timpurie. Sâmbătă încălţaseră ghetele de zăpadă şi străbătuseră o potecă în pădure şi se aşezaseră sub *(copacul miam-miam)* un copac, un copac special, şi el îşi aprinsese o ţigară şi spusese că avea ceva să-i zică, ceva neplăcut, şi că, dacă ea se răzgândea în privinţa căsătoriei, lui îi va părea rău… la naiba, o să i se frângă fotata de *inimă,* dar…

Lisey trase brusc pe marginea lui Route 17 şi opri, ridicând un nor de praf în spate. Lumina era încă puternică, dar începea să-şi schimbe calitatea, îndreptându-se încet spre extravaganta nuanţă catifelată a viselor, care aparţine în exclusivitate serilor de iunie în Noua Anglie, acea strălucire estivală pe care adulţii născuţi la nord de Massachusetts şi-o amintesc cel mai bine din copilărie.

Nu vreau să mă întorc la Antlers *şi la weekendul acela. Nu la zăpada care ni se părea atât de magică, nu sub copacul miam-miam unde am mâncat sandviciuri şi am băut vin, nu în patul pe care l-am împărţit în noaptea aceea şi la poveştile pe care mi le-a spus — bănci şi buli şi taţi lunatici. Mă tem atât de tare că tot ce voi reuşi să ating mă va duce la tot ce nu îndrăznesc să văd. Te rog, nu mai vreau.*

Lisey deveni conştientă că rostea astea cu voce tare pe un ton scăzut, iar şi iar:

— Nu mai vreau. Nu mai vreau. Nu mai vreau.

Însă începuse o vânătoare de buli şi poate că deja era prea târziu să spună că nu mai vrea. Potrivit arătării cu care se trezise în pat

dimineaţă, găsise deja primele trei popasuri. Mai avea câteva şi-şi putea pretinde premiul. Uneori un baton de ciocolată! Uneori ceva de băut, o Cola sau o Royal Crown! Întotdeauna un cartonaş pe care stă scris BUL! Sfârşit!

Ţi-am lăsat un bul, spusese arătarea îmbrăcată în cămaşa de noapte a Amandei… iar acum, că soarele mergea spre apus, îi venea din nou greu să creadă că arătarea aceea *fusese* într-adevăr Amanda.

Sau *doar* Amanda.

E-n drum spre tine un bul de sânge.

— Dar mai întâi un bul *bun,* murmură Lisey. Încă puţine popasuri şi-mi primesc premiul. Ceva de băut. Aş vrea un whisky dublu, te rog.

Râse. Un pic frenetic.

— Dar dacă popasurile trec dincolo de purpuriu, cum naiba putea fi *bun?* Nu *vreau* să trec dincolo de purpuriu.

Oare *amintirile* erau popasuri ale bulului? Dacă da, putea număra trei foarte realiste în ultimele douăzeci şi patru de ore: lovitura cu care-l doborâse la pământ pe nebun, scena în care era îngenuncheată cu Scott pe cimentul încins şi momentul când îl văzuse ieşind din întuneric cu mâna însângerată întinsă spre ea ca un dar…

adică exact ce voise el.

E un bul, Lisey! Nu şi orice bul, ci un bul de sânge!

Stând întins pe asfalt, îi spusese că lunganul său — arătarea cu o nesfârşită parte pestriţă — era foarte aproape. *Nu-l văd, dar îl aud cum îşi înfulecă mâncarea,* spusese.

— *Nu vreau să mă mai gândesc la lucrurile astea!* se auzi că strigă aproape, însă vocea ei păru să vină de la o mare depărtare, peste o prăpastie ameţitoare; pe dată, lumea reală i se păru subţire ca gheaţa. Sau ca o oglindă în care nu îndrăzneşti să te uiţi mai mult de o secundă sau două.

L-aş putea chema în felul ăsta. Şi ar veni.

Stând la volanul BMW-ului, Lisey se gândi cum ceruse soţul ei gheaţă şi cum venise aceasta — parcă printr-un miracol — şi-şi acoperi faţa cu palmele. Improvizaţia fusese punctul forte al lui Scott, nu al ei, dar când doctorul Alberness întrebase despre infirmiera din Nashville, Lisey făcuse tot ce-i stătuse în puteri, inventând ceva despre Scott care-şi ţinuse răsuflarea şi deschisese ochii — făcând pe mortul, cu alte cuvinte — şi Alberness râsese ca şi când ar fi fost cel mai comic lucru din câte auzise. Asta n-o făcuse pe Lisey să invidieze personalul din subordinea lui, însă cel puţin o determinase să plece de la Greentawn şi să ajungă în cele din urmă acolo, oprită pe marginea unei şosele de ţară, înconjurată de amintiri vechi ca de nişte câini înfometaţi, şi trăgând încet de cortina sa purpurie…

odioasa, preţioasa sa cortină purpurie.

— Măiculiţă, da' ştiu că sunt pierdută, zise şi-şi lăsă mâinile să cadă.

Reuşi să râdă slab.

— Sunt pierdută în cea mai adâncă şi mai întunecată pădure fotată.

Nu, cred că cea mai adâncaşi mai întunecată pădure este încă înainte — unde copacii sunt deşi şi mirosul lor e dulce şi unde trecutul încă se desfăşoară. Se desfăşoară continuu. *Ţi-aminteşti cum l-ai urmărit în ziua aia? Cum l-ai urmărit prin ciudata ninsoare de octombrie până în pădure?*

Sigur că-şi amintea. El abandonase cărarea şi ea îl urmase, încercând să calce cu ghetele de zăpadă pe urmele lăsate de bizarul ei iubit. Iar acum situaţia era asemănătoare, nu? Numai că, dacă avea de gând s-o facă, trebuia mai întâi să facă altceva. Un alt fragment din trecut.

Lisey vârî schimbătorul în viteză, se uită în retrovizor pentru a se asigura că nu venea nicio maşină, apoi făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade şi porni înapoi pe drumul pe care venise, fără a mai ridica piciorul de pe pedala de acceleraţie.

12

Naresh Patel, proprietarul Magazinului lui Patel, era el însuşi de serviciu când intră Lisey, puţin după ora cinci în acea lungă, lungă zi de joi. Bărbatul şedea pe un scăunel scund în spatele casei de marcat, mânca *curry* şi o urmărea pe Shania Twain cum făcea piruete la Country Music Television. Puse cherry-ul deoparte şi, din politeţe, se ridică în picioare pentru ea. Pe tricoul lui scria: DARK SCORE LAKE.

— Un pachet de Salem Lights, vă rog, ceru Lisey. De fapt, daţi-mi mai bine două.

Domnul Patel lucra în branşă — mai întâi ca angajat al tatălui său într-un magazinaş din New Jersey, apoi ca proprietar al propriului magazin — de aproape patruzeci de ani şi nu şi-ar fi permis niciodată să-şi spună părerea despre aparenţii abstinenţi care începeau brusc să cumpere băuturi alcoolice sau despre aparenţii nefumători care începeau brusc să cumpere ţigări. Găsi otrava preferată a doamnei în bine aprovizionatul său stativ cu tutunuri, o puse pe tejghea şi făcu un comentariu cu privire la cât de frumoasă era ziua.

Se prefăcu că nu observă expresia aproape şocată a doamnei Landon când văzu preţul veninului ales. Asta era doar o mărturie a lungii perioade scurse între abandonarea obiceiului şi reluarea lui.

Măcar ea îşi permitea veninul acela; domnul Patel avea clienţi care, ca să-l cumpere, luau mâncarea de la gura copiilor.

— Mulţumesc, zise ea.

— Cu mare plăcere, vă rog să mai veniţi, spuse domnul Patel şi se întoarse pe scaun să-l urmărească pe Darryl Worley cum cânta „Awful, Beautiful Life”. Era una dintre preferatele lui.

13

Lisey parcase aproape de magazin ca să nu blocheze accesul la vreuna dintre pompele de benzină — erau paisprezece, dispuse pe

şapte insule sclipind de curăţenie — şi, odată ce se văzu din nou la volanul maşinii, porni motorul ca să poată coborî geamul. Radioul XM de sub bord (ce mult i-ar fi plăcut lui Scott toate posturile acelea muzicale) porni imediat, cântând încet. Era reglat pe un post dedicat anilor cincizeci şi Lisey nu fu tocmai surprinsă să audă „Sh-Boom”. Nu versiunea cântată de The Chords, însă; acesta era un *cover* înregistrat de un cvartet pe care Scott insistase să-l numească Cei Patru Băieţi Albi. Mai puţin când era beat. Atunci le spunea Cele Patru Feţe Palide.

Desfăcu unul dintre noile ei pachete şi vârî o Salem Light între buze pentru prima dată după… oare când cedase ultima dată? Cu cinci ani în urmă? Cu şapte? Când sări bricheta BMW-ului, o lipi de vârful ţigării şi trase precaută o gură de fum mentolat. Tuşi imediat şi-l dădu afară, umezindu-i-se ochii. Mai încercă o dată. Acum îi reuşi mai bine, însă deja începea să i se învârtă capul. Un al treilea fum. Nu tuşi deloc, doar că avea impresia c-o să leşine. Dacă va cădea cu capul peste volan, va suna claxonul şi domnul Patel va da fuga într-un suflet afară ca să vadă ce se întâmplase. Poate că ar fi ajuns destul de repede ca s-o împiedice să-şi dea singură foc — să moară în felul acela se chema jertfire sau defenestrare? Scott ar fi ştiut să-i răspundă, aşa cum ar fi ştiut şi cine cântase versiunea originală a melodiei „Sh-Boom” — The Chords — şi cine era proprietarul sălii de biliard din *Ultimul spectacol* — Sam Leul.

Dar Scott, The Chords şi Sam Leul nu mai erau.

Stinse ţigara în scrumiera până atunci imaculată. Nu-şi amintea numele motelului din Nashville, cel la care se dusese când plecase în cele din urmă de la spital („Mda, întorsu-te-ai ca un beţiv la al său vin şi ca un câine la a sa vomă”, îl auzi intonând pe Scott cel din a sa minte), îşi amintea doar că recepţionerul îi dăduse una dintre camerele mizerabile din spate, de unde nu te puteai uita decât la un gard înalt de scânduri. I se păruse că dincolo de el se află toţi câinii din Nashville şi lătrau, lătrau, lătrau întruna. Câinii aceia îl făceau pe Pluto cel de demult să pară un papă-lapte. Stătuse întinsă în unul dintre paturile duble ştiind că nu va putea adormi, că de fiecare dată când va fi cât pe ce s-o facă îl va vedea pe Blondin rotind gura pistolaşului ăluia de femeiuşcă spre inima lui Scott, că îl va auzi pe Blondin cum spune: *Trebuie săpun capăt dangătelor ăstora pentru frezii* şi că atunci se va trezi complet. Însă-n cele din urmă *chiar* adormise, se odihnise destul cât să poată sta în picioare toată ziua următoare — trei ore, poate patru — şi cum reuşise acea remarcabilă ispravă? Cu ajutorul cazmalei de argint, uite cum. O pusese pe podea lângă pat, aproape, unde s-o poată atinge ori de câte ori începea să-şi spună că nu intervenise la timp şi că fusese prea lentă. Sau că Scott va suferi o complicaţie în timpul nopţii. Iar ăsta era un alt lucru la care nu se mai gândise în toţii anii de atunci încoace. Întinse mâna şi atinse cazmaua.

Aprinse încă o Salem Light cu mâna liberă şi îşi impuse să-şi aducă aminte cum mersese în vizită la el a doua zi dimineaţa, cum urcase la secţia de terapie intensivă de la etajul al doilea în căldura deja opresivă, nevoită să folosească scările pentru că în faţa singurelor două lifturi pentru pacienţi din partea aceea de spital se afla un anunţ care spunea DEFECT. Se gândi la ceea ce se întâmplase pe când se apropia de camera lui. Un lucru ridicol, în fond, una dintre acele…

14

E una dintre acele situaţii ridicole când sperii de moarte pe cineva fără voia ta. Lisey vine de-a lungul coridorului dinspre scările de la capătul secţiei şi infirmiera iese din camera 319 cu o tavă în mâini, uitându-se peste umăr în cameră cu o încruntare pe faţă.

Lisey o salută, ca infirmiera (care nu poate avea cu o zi mai mult de douăzeci şi trei de ani şi arată chiar mai tânără) să ştie că e acolo.

E un salut moderat, un „bună" tipic pentru micuţa Lisey, însă infirmiera scoate un scurt strigăt ascuţit şi scapă tava. Ceaşca de cafea şi farfurioara supravieţuiesc amândouă — sunt vechi şi rezistenţi cai de bătaie la cantină — dar paharul de suc se face ţăndări, împroşcând cu oranjadă linoleumul şi pantofii albi, până atunci imaculaţi, ai infirmierei. Aceasta îi aruncă lui Lisey o privire cu ochi mari, de căprioară surprinsă în lumina farurilor, pare pentru o clipă pe cale s-o rupă la sănătoasa, apoi îşi recapătă controlul şi răspunde în cel mai convenţional mod:

— O, scuze, m-aţi luat prin surprindere.

Se lasă pe vine, tivul uniformei sale trăgându-se în sus peste genunchii înfăşuraţi în ciorapi albi de infirmieră, şi aşază ceaşca şi farfurioara înapoi pe tavă. Apoi, mişcându-se cu o graţie deopotrivă ageră şi precaută, începe să strângă cioburile de sticlă. Lisey se lasă pe vine şi începe s-o ajute.

— O, doamnă, nu e nevoie, zice infirmiera. Are un puternic accent sudist. A fost doar vina mea. Nu mă uitam pe unde umblu.

— Nu face nimic, spune Lisey.

Reuşeşte să adune înaintea infirmierei câteva cioburi şi le aşază pe tavă. Apoi foloseşte şervetul ca să şteargă sucul vărsat.

— Asta-i tava cu micul dejun al soţului meu. M-aş simţi vinovată dacă nu aş da o mână de ajutor.

Infirmiera îi aruncă o privire ciudată — înrudită cu privirea *Sunteţi soţia LUI?* Cu care Lisey s-a obişnuit mai mult sau mai puţin însă nu e *tocmai* privirea aceea. Apoi îşi coboară ochii înapoi la podea şi începe să pipăie după cioburile care i-ar fi putut scăpa.

— A mâncat, nu-i aşa? spuse Lisey, zâmbind.

— Da, doamnă. A mâncat foarte bine, având în vedere prin ce a trecut. O jumătate de ceaşcă de cafea — mai mult nu are voie acum un ou omletă, nişte gem de mere şi o cană de Jell-O. Sucul nu l-a

terminat. După cum puteţi vedea.

Se ridică în picioare cu tava.

— O să aduc un prosop din sala infirmierelor şi o să şterg ce a mai rămas.

Tânăra infirmieră ezită, apoi râde crispat.

— Soţul dumneavoastră e un fel de magician, nu-i aşa?

Fără niciun motiv aparent, Lisey gândeşte: *SCOPN: Strânge Chingile Oricând Pare Necesar.* Dar nu face decât să zâmbească şi spune:

— Are o tolbă întreagă de trucuri, sigur că da. Că-i bolnav, că-i sănătos. Pe care ţi l-a arătat?

Şi cumva, adânc în sinea ei, îşi aminteşte seara primului bul, atunci când umblase în somn la baia din apartamentul ei din Cleaves Mills, spunând din mers *Scott, grăheşte-te.* Spunând-o pentru că acolo înăuntru trebuie să fie, fiindcă în pat cu siguranţă nu mai e.

— Am intrat să văd ce face, zice infirmiera, şi aş fi putut jura că era gol patul. Adică, stativul de perfuzie era acolo şi pungile încă erau agăţate de el, dar… Am crezut că şi-a scos acul şi s-a dus la baie. Pacienţii fac tot felul de lucruri ciudate când sunt sedaţi, să ştiţi.

Lisey aprobă din cap, sperând să aibă pe buze aşteptatul zâmbet interesat. Cel care spune: *Am mai auzit povestea asta, dar încă nu m-am săturat de ea.*

— Aşa că m-am dus la baie, dar *şi* baia era goală. Apoi, când m-am întors…

— El era acolo, încheie Lisey în locul ei.

Vorbeşte încet, păstrând pe buze zâmbetul firav.

— Un, doi, abracadabra.

Şi hui, sfârşit.

— Da, de unde ştiţi?

— Păi, face ea, continuând să zâmbească, Scott are puterea de a se confunda cu mediul înconjurător.

Asta ar trebui să sune ca o bazaconie de zile mari — ca o minciună nereuşită a unei persoane cu puţină imaginaţie — dar nu e aşa. Pentru că nu e câtuşi de puţin o minciună. Îl pierde întotdeauna din vedere în supermarketuri şi-n magazinele universale (locuri unde el, din cine ştie ce motiv, nu e niciodată recunoscut) şi, o dată, l-a căutat preţ de aproape o jumătate de oră în Biblioteca Universităţii Mâine înainte să-l zărească în Camera Periodicelor, pe care o verificase de două ori până atunci. Când îl luase la rost că o făcuse să aştepte şi să-l caute într-o loc unde nu putea nici măcar să ridice vocea ca să-i strige numele, Scott ridicase din umeri şi susţinuse că se aflase tot timpul la Periodice, frunzărind noile reviste de poezie. Mai rău e că ea nici n-a crezut că răstălmăcea realitatea, darămite s-o mintă. Ea pur şi simplu… îl trecuse cumva cu vederea.

Infirmiera se luminează la faţă şi-i spune:

— Exact asta a spus şi Scott — că se confundă.

Apoi roşeşte.

— Ne-a spus să-i zicem Scott. Ne-a pretins-o, de-a dreptul. Sper că nu vă deranjează, doamnă Landon.

Rostit de acea tânără infirmieră venită din Sud, *doamnă* sună ca *d'amnă,* însă accentul ei n-o indispune pe Lisey aşa cum o făcuse accentul lui Dashmiel.

— Absolut deloc. Le spune asta tuturor fetelor, mai ales celor drăguţe.

Infirmiera zâmbeşte şi roşeşte şi mai tare.

— A zis că m-a văzut când am trecut pe lângă el şi că l-am privit drept în ochi. A spus ceva de genul: „Întotdeauna am fost unul dintre cei mai albi dintre albi, dar, după ce-am pierdut atât sânge, trebuie că mă număr printre primii zece."

Lisey râde politicos şi simte cum i se face ghem stomacul.

— Şi, desigur, cu cearşafurile alea albe şi cu pijamalele albe pe care le poartă…

Tânăra infirmieră începe să încetinească. *Vrea* să creadă, iar Lisey nu se îndoieşte că *a crezut* atunci când Scott îi vorbea şi se uita la ea cu ochii lui migdalaţi luminoşi, dar acum începe să simtă absurditatea care pândeşte dincolo de cuvintele pe care le spune.

Lisey intervine şi-i dă o mână de ajutor.

— Şi mai are şi un fel de a rămâne perfect *nemişcat,* zice ea, deşi Scott e poate cel mai *agitat* om pe care-l cunoaşte. Chiar şi atunci când citeşte o carte se foieşte fără încetare în scaun, rozându-şi unghiile (obicei la care a renunţat o vreme după tirada sa, dar l-a reluat mai apoi), scărpinându-şi braţele ca un drogat care are nevoie de doza zilnică, uneori făcând chiar exerciţii cu micile gantere de două kilograme şi jumătate pe care le ţine întotdeauna sub fotoliul său preferat. L-a văzut cu adevărat liniştit numai când doarme profund şi când scrie şi scrisul îi merge excepţional de bine. Insă infirmiera pare încă nesigură, aşa că Lisey continuă să dezvolte subiectul, vorbind pe un ton vesel care sună îngrozitor de fals în propriile-i urechi: Uneori jur că-i ca o piesă de mobilier. Am trecut şi eu pe lângă el, şi încă de nenumărate ori.

Atinge mâna infirmierei.

— Sunt sigură că asta s-a întâmplat, draga mea.

Nu e deloc sigură de un asemenea lucru, dar infirmiera îi oferă un zâmbet recunoscător şi subiectul absenţei lui Scott e abandonat.

Sau mai degrabă îl trecem cu vederea, gândeşte Lisey. *Ca pe un mic calcul renal.*

— Se simte mult mai bine azi, spune infirmiera. Dimineaţă devreme a trecut doctorul Wendlestadt să-i facă o vizită şi a fost absolut *uimit.*

Lisey nu se îndoieşte deloc de asta. Şi-i spune infirmierei ceea ce-i

spusese Scott cu atât de mulţi ani în urmă, în apartamentul ei din Cleaves Mills. Pe atunci crezuse că era un lucru dintre acelea care se spun de dragul vorbei, dar acum crede în el. O, da, acum îl crede până la capăt.

— Toţii Landonii se vindecă repede, spune ea, apoi intră să-şi vadă soţul.

15

Stă întins acolo cu ochii închişi şi cu capul întors pe o parte, un om foarte alb într-un pat foarte alb — măcar asta e cu siguranţă adevărat — dar e imposibil să nu vezi chica aceea de păr negru, lung până la umeri. Scaunul în care a stat ieri e acolo unde l-a lăsat, şi Lisey îşi reia locul lângă pat. Îşi scoate cartea — *Sălbatice* de Shirley Conran. Înlătură semnul de carte făcut dintr-o bucată de cutie de chibrituri, când simte ochii lui Scott asupra ei şi ridică privirea.

— Cum te simţi în dimineaţa aceasta, scumpul meu? îl întreabă.

El nu spune nimic timp îndelungat. Respiraţia îi şuieră, însă nu mai *strigă* aşa cum a făcut atunci când stătea întins pe asfaltul parcării şi cerea nişte gheaţă. *Este într-adevăr mai bine,* gândeşte ea.

Apoi, cu puţin efort, îşi mişcă mâna până ce ajunge peste a ei. O strânge. Buzele sale (care par înfiorător de uscate; mai târziu, Lisey îi va aduce nişte Chap Stick sau Carmex) se depărtează într-un zâmbet.

— Lisey, zice el. Micuţă Lisey.

Adoarme la loc cu mâna încă peste a ei, iar Lisey nu are absolut nimic împotrivă. Poate întoarce paginile cărţii cu o singură mână.

16

Lisey tresări ca trezită din moţăiala, se uită pe geamul din partea şoferului şi văzu că umbra BMW-ului ei se alungise mult pe asfaltul negru şi curat al domnului Patel. În scrumieră nu era doar un chiştoc de ţigară sau două, ci trei. Se uită prin parbriz şi văzu un chip care o privea de la una dintre ferestrele mici din spatele magazinului, din ceea ce trebuia să fie spaţiul de depozitare. Dispăru înainte să-şi poată da seama că era soţia domnului Patel sau una dintre cele două fiice adolescente, însă avu timp să observe expresia: curiozitate şi îngrijorare. Oricare ar fi fost, era timpul să plece. Ieşi cu spatele din locul pe care-l ocupase, bucuroasă că stinsese cel puţin ţigările în propria scrumieră în loc să le arunce afară pe asfaltul straniu de curat, şi porni pentru a doua oară spre casă.

Amintirea acelei zile la spital — şi a ceea ce a spus infirmiera — a fost un alt popas al bulului.

Da? Da.

În dimineaţa aceea fusese *ceva* în pat cu ea şi, pentru moment, va continua să creadă că fusese Scott. Din cine ştie ce motiv, o trimisese într-o vânătoare de bul, ca acelea pe care le organiza fratele lui mai mare Paul când erau doi băieţi nefericiţi ce creşteau în zona rurală a

statului Pennsylvania. Doar că în loc să fie îndrumată de la un popas la altul cu ajutorul ghicitorilor, era îndrumată…

— Mă îndrumi în trecut, zise ea pe o voce joasă. Dar de ce faci asta? *De ce,* din moment ce acolo e toată mălura?

Cel spre care te îndrepţi tu e un bul bun. *Trece dincolo de purpuriu.*

— Scott, nu vreau să trec dincolo de purpuriu.

Se apropia acum de casă.

— *Fotată* să fiu dacă vreau să trec dincolo de purpuriu.

Dar nu cred că am de ales.

Dacă asta era adevărat, şi dacă următorul popas al bulului însemna să retrăiască vizita lor de weekend la *Antlers* — luna de miere anticipativă a lui Scott — atunci voia cutia de cedru a mamei-bune.

Asta era tot ce-i mai rămăsese de la mama ei acum, că păturile *(africane)* afgane nu mai erau, iar Lisey bănuia că aceasta era versiunea ei mai umilă a ungherului memoriei din biroul lui Scott. Era un loc unde-şi depozitase tot soiul de amintiri din (SCOTT ŞI LISEY! ANII DE ÎNCEPUT!) primii zece ani ai căsniciei lor: fotografii, vederi, şerveţele, cutii de chibrituri, meniuri, sugative pentru pahare, lucruri prosteşti de felul acesta. Cât timp strânsese treburile acelea? Zece ani? Nu, nu aşa de mult. Şase, cel mult. Probabil mai puţin. După *Diavolii goi,* schimbările surveniseră într-un ritm rapid — nu doar experimentul german, ci *totul.* Viaţa lor împreună devenise într-un fel asemenea caruselului bezmetic (parcă era un joc de cuvinte, îşi spuse ea car-u-sel, car-u-sel) de la sfârşitul filmului lui Alfred Hitchcock *Viceversa.* Renunţase să mai strângă şerveţele de cocktail şi cutii de chibrituri pentru că erau deja prea multe saloane şi prea multe restaurante în prea multe hoteluri. Mai lipsise puţin să nu mai strângă nimic. Iar cutia de cedru a mamei-bune care mirosea atât de dulce când o deschideai oare unde era? *Undeva* în casă, era sigură de asta, şi avea de gând s-o găsească.

Poate că se va dovedi a fi următorul popas al bulului, îşi spuse ea, apoi văzu cutia poştală. Uşiţa era coborâtă şi de ea era legat cu bandă elastică un mănunchi de scrisori. Curioasă, opri lângă ea. Deseori când era în viaţă, Scott găsea cutia poştală plină când se întorcea acasă, dar după aceea corespondenţa scăzuse drastic şi cel mai adesea avea ca destinatar TITULARUL sau DL ŞI DNA PROPRIETARI.

Sinceră să fie, nici teancul de acum nu părea mai voluminos: patru plicuri şi o vedere. Domnul Simmons, poştaşul arondat acelei zone, trebuia să fi îndesat un pachet în cutie, deşi în zilele mai senine era înclinat să le lege şi pe acestea cu o bandă elastică de rezistentul steguleţ metalic. Lisey aruncă o privire la scrisori — facturi, anunţuri publicitare, o vedere de la Cantata — apoi vârî mâna în cutie. Atinse ceva moale, păros şi ud. Îi scăpă un strigăt de surprindere, trase mâna înapoi, văzu sângele de pe degete şi strigă din nou, de data aceasta de

oroare. Pentru o clipă fu convinsă că fusese muşcată: ceva urcase pe stâlpul de cedru al cutiei poştale şi apoi se culcuşise înăuntru. Poate un şobolan, poate ceva şi mai rău — ceva turbat, cum ar fi o marmotă sau un pui de raton.

îşi şterse mâna pe bluză, respirând cu icnete zgomotoase ce nu erau tocmai gemete, apoi ridică mâna fără tragere de inimă ca să vadă câte răni avea. Şi cât de adânci. Preţ de o clipă, convingerea sa că trebuia să fi fost muşcată fu atât de puternică, încât chiar văzu urmele. Apoi clipi şi realitatea îşi recâştigă supremaţia. Erau dâre de sânge, însă nicio tăietură sau muşcătură sau leziuni ale pielii. Era ceva în cutia poştală, sigur că da, o oribilă surpriză păroasă, dar apuseseră zilele când mai putea muşca pe cineva.

Lisey deschise torpedoul şi din el căzu pachetul nedesfăcut de ţigări. Scotoci până ce găsi o micuţă lanternă de unică folosinţă pe care o mutase din torpedoul ultimei sale maşini, un Lexus pe care îl condusese vreme de patru ani. Fusese o maşină bună acel Lexus.

Renunţase la el doar fiindcă o asocia cu Scott, care îl numea Sexy Lexus-ul lui Lisey. Era surprinzător cât de multe lucruri neînsemnate te puteau răni atunci când murea cineva apropiat; ce să mai zici atunci de prinţesă şi de mazărea aia fotată? Acum spera doar să mai fi rămas ceva în bateria lanternei.

Mai rămăsese. Raza străluci puternic şi constant şi sigur. Lisey se întoarse pe jumătate, inspiră profund şi o îndreptă spre interiorul cutiei poştale. Era doar vag conştientă că îşi închisese buzele peste dinţi şi că strângea atât de tare din ele, că o durea. La început văzu doar o formă întunecată şi o scânteiere verzuie, ca lumina reflectată pe o bilă de marmură. Şi un lichid pe fundul metalic al cutiei. Bănuia că acela era sângele care-i mânjise degetele. Se mişcă mai spre stânga, sprijinindu-se cu toată partea aceea a corpului de portiera şoferului şi, încet, împinse lanterna tot mai mult înăuntrul cutiei poştale. Pe forma negricioasă apărură blană şi urechi şi un nas care probabil ar fi fost roz la lumina zilei. Era imposibil să nu recunoască ochii aceia; chiar şi opacizaţi de moarte, forma lor era caracteristică. În cutia ei poştală se afla o pisică moartă.

Lisey începu să râdă. Nu era tocmai un râs normal, însă nu era nici întru totul isteric. Se simţea în el un real umor. Nu avea nevoie să-i spună Scott că o pisică măcelărită într-o cutie poştală mirosea prea, prea mult a *Atracţie fatală.* Acela nu fusese o bazaconie de film suedez cu subtitrare, şi-l văzuse de două ori. Partea mai comică era că Lisey *nu* avea pisică.

Lăsă ca râsul să-şi urmeze cursul, apoi aprinse o Salem Light şi intră pe aleea din faţa casei.

VI. LISEY ŞI PROFESORUL

(Asta ţi-e răsplata)

1

Nu simţea pic de teamă în clipa aceea şi scurta ei alunecare în ilaritate fusese înlocuită de un puternic şi precis sentiment de furie.

Lăsă BMW-ul parcat în faţa uşilor încuiate ale grajdului şi se duse cu paşi mari spre casă, întrebându-se dacă va găsi misiva noului său prieten la uşa bucătăriei sau la cea din faţă. Nici nu se îndoia că n-ar exista o misivă, şi avea dreptate. Era în spate, un plic oficial alb iţindu-se dintre uşa cu plasă şi canat. Cu ţigara strânsă între dinţii din faţă, Lisey desfăcu plicul şi despături o singură foaie de hârtie.

Mesajul era scris la maşină.

Doamnă: îmi pare rău să fac asta că-mi plac animalele da mai bine să fie Pisica ta decât Tu. Nu vreau să-ţi fac Ţie rău. Nu vreau da trebuie să suni la 412–298–8188 şi să-i zici „Omului" că donezi hârtiile despre care am discutat bibliotecii şcolii prin El. Nu vrem să lăsăm iarba să ne crească sub picioare cât aşteptăm, aşa că sună-l până la 8 seara şi iei o să mă contacteze. Hai să punem capăt trebii ăsteia fără să păţească nime nimic înafara sărmanei tale Pisici pentru care-mi PARE FOARTE RĂU.

Pretinu tău, Zack

PS: Nu-s deloc jignit că mi-ai zis să mă duc să mă „F" singur. Ştiu că erai supărată.

Z *J*

Lisey se uită la 2-ul cu care-şi încheiase „Zack Mecool" mesajul pentru ea şi se gândi la Zorro, galopând prin noapte cu pelerina fluturându-i în spate. I se umeziseră ochii. Crezu o clipă că plângea, apoi îşi dădu seama că era din cauza fumului. Ţigara dintre dinţi arsese până la filtru. O scuipă pe cărămizile trotuarului şi o sfărâmă sub călcâi. Ridică ochii spre gardul înalt de scânduri care împrejmuia curtea din spate… deşi numai de dragul simetriei, căci singurii lor vecini se aflau pe partea dinspre sud, la stânga ei aşa cum stătea lângă uşa bucătăriei, în mână cu misiva enervantă şi plină de greşeli a lui „Zack Mecool" — fotatul lui de ultimatum.

De cealaltă parte a gardului locuia familia Galloway, iar aceştia aveau şase pisici — ceea ce se chema „pisici de curte" în fundătura aia de lume. Se întâmpla uneori să se mai aventureze câte una în curtea Landonilor, mai ales când nu era nimeni acasă. Lisey nu se îndoia deloc că-n cutia poştală era una dintre pisicile de curte ale vecinilor săi, exact aşa cum nu se îndoia deloc nici că-n PT Cruiser-ul care trecuse pe lângă ea nu la mult timp după ce încuiase casa Amandei şi plecase fusese Zack. Domnul PT Cruiser se îndrepta spre est, aproape ieşind din soarele la apus, aşa că nu reuşise să se uite bine la el. Nemernicul avusese tupeul chiar s-o salute cu o fluturare din mână. *Sal'tare, domniţă, ţ-am lăsat un cadouaş în cutia poştală!* Iar ea îi răspunsese la salut, pentru că asta făceai acolo, în Agroburg.

— Nemernicule, murmură ea, atât de înfuriată încât nici nu ştia pe cine înjura, pe Zack sau pe incuncul nebun care-l asmuţise pe Zack asupra ei. Dar, dat fiind că Zack se arătase atât de amabil şi-i oferise numărul de telefon al lui Woodbody (recunoscuse imediat prefixul de Pittsburgh), ştia cu cine avea de gând să se răfuiască mai întâi şi descoperi că abia aştepta s-o facă. Dar, înainte să se ia la răfuială cu cineva, avea de rezolvat o neplăcută problemă domestică.

îndesă scrisoarea lui „Zack Mecool" în buzunarul de la spate, atingând în treacăt Carneţelul cu Obsesii al Amandei fără să fie măcar conştientă de asta, şi scoase cu o mişcare ageră cheile casei. Era încă prea furioasă ca să-şi poată da seama de mare lucru, inclusiv de eventualitatea existenţei pe plic a amprentelor expeditorului. Nu se gândea nici să sune la biroul şerifului districtual, deşi asta se aflase pe lista priorităţilor mai devreme. Furia îi îngustase gândirea coerentă până la ceva ce semăna cu raza micuţei lanterne pe care o folosise ca să se uite în cutia poştală, iar pentru moment, asta o limita la numai două gânduri: să vadă ce face cu pisica, apoi să-l sune pe Woodbody şi să-i spună să se ocupe de „Zack Mecool". Să-i ordone depunerea armelor. Altminteri…

2

Din dulapul de sub chiuveta din bucătărie luă două găleţi pentru spălat podele, câteva cârpe curate, o pereche veche de mănuşi Playtex din cauciuc şi o pungă de gunoi pe care o îndesă în buzunarul de la spate al jeanşilor. Turnă nişte soluţie Top Job într-una dintre găleţi, după care o umplu cu apă caldă, folosind duşul manual al chiuvetei pentru ca soluţia să facă spumă mai repede. Apoi se duse afară, oprindu-se doar ca să ia o pereche de cleşti din ceea ce Scott numise Sertarul cu de Toate din bucătărie — cleştii lungi pe care îi folosea rareori, când făcea câte un grătar în grădină. Şi, în vreme ce făcea aceste mici pregătiri pentru o misiune macabră, se auzi cum cânta refrenul din „Jambalaya": *Son of a gun, we'll have bigfun on the bayou!*

O distracţie de pomină. Fără-ndoială.

Afară, umplu a doua găleată cu apă rece de la robinetul din grădină, apoi străbătu aleea cu câte o găleată în fiecare mână, cu cârpele agăţate pe umăr, cu cleştii cei lungi iţindu-i-se dintr-un buzunar de la spate, în vreme ce din celălalt ieşea punga Hefty. Când ajunse la cutia poştală, puse găleţile jos şi strâmbă din nas. Simţea oare miros de sânge sau de vină să fie doar imaginaţia sa? Se uită în cutie cu ochii mijiţi. Nu se vedea nimic; lumina bătea din cealaltă parte. *Trebuia să aduc lanterna,* gândi, dar blestemată să fie dacă avea de gând să se întoarcă după ea. Nu acum, când era deja închingată şi gata de luptă.

Dibui înăuntru cu cleştii, oprindu-se când atinse ceva ce nu era moale, însă nu era nici foarte tare. Îi deschise cât de mult putu, îi strânse la loc şi trase. La început nu se întâmplă nimic. Apoi, pisica de

fapt doar senzaţia unei greutăţi la capătul braţului său — începu să se mişte cu greu.

Cleştii pierdură priza şi se închiseră cu un clic. Îi trase afară.

Urme de sânge şi câteva fire de păr cenuşiu se vedeau pe capetele spatulate — ceea ce Scott numise întotdeauna „apucătoarele". Îşi aminti că-i spusese că *apucătoare* trebuia să fie un peşte pe care-l găsise plutind mort la suprafaţa nepreţuitei sale bălţi. Asta-l făcuse să râdă.

Se aplecă şi se uită cu atenţie în cutie. Pisica venise cam până la jumătate şi acum se vedea destul de bine. Era de o nedefinită culoare fumurie, fără-ndoială o pisică de curte a vecinilor Galloway. Strânse cleştii de două ori — în semn de noroc — şi fu pe cale să-i vâre din nou înăuntru, când auzi o maşină care se apropia dinspre est. Se întoarse cu o neaşteptată senzaţie de gol în stomac. Nu *credea* că era Zack, care se întorcea la volanul micuţei şi sportivei sale PT Cruiser; ştia asta. Avea să tragă la marginea drumului şi să se aplece pe geam şi s-o întrebe dacă nu voia o mână d-ajutor. Aşa ar fi spus el: d-ajutor.

Domniţă, ar fi spus, *vrei o mână d-ajutor cu aia?* Însă era un SUV de un fel sau altul şi la volan era o femeie.

începi să fii paranoică, micuţă Lisey.

Probabil că aşa era. Şi, date fiind împrejurările, avea dreptul să fie.

Termină odată treaba. Ai venit aici s-o faci, aşa că fă-o.

Vârî cleştii înapoi în cutie, de data aceasta uitându-se la ceea ce făcea şi, când depărta apucătoarele şi le poziţiona aşa încât să apuce una dintre labele înţepenite ale nefericitei pisici de curte, se gândi la Dick Powell într-un vechi film alb-negru, nu mai ştia care, tăind un curcan şi întrebând: *Cine vrea un picior?* Şi da, simţea mirosul de sânge al cadavrului. Icni puţin, îşi lăsă bărbia în piept, scuipă printre genunchi.

Termină odată treaba.

Strânse apucătoarele (nu era totuşi un cuvânt atât de rău, nu odată ce te împrieteneai cu el) şi trase. Cu cealaltă mână desfăcu punga verde de gunoi şi aruncă pisica înăuntru, cu capul în jos. Răsuci gura pungii şi o înnodă la gât, dat fiind că micuţa Lisey cea aiurită uitase să aducă şi o bandă galbenă de plastic. Apoi începu cu hotărâre să cureţe cutia poştală de sânge şi păr.

3

Când termină de frecat cutia, străbătu iarăşi anevoie aleea cu găleţile în mâini, în lumina slabă a serii. La mic-dejun băuse cafea şi mâncase terci de ovăz, la prânz gustase puţin mai mult de o lingură de ton cu maioneză pe o frunză de salată şi, cu sau fără pisica moartă, era lihnită. Se hotărî să amâne telefonul către Woodbody până după ce-şi va fi pus cât de cât burta la cale. Ideea de a suna la biroul şerifului — sau la oricine în uniformă albastră, la o adică nu-i revenise încă în

minte.

Se spălă pe mâini vreme de trei minute, folosind apă foarte caldă şi asigurându-se că nu-i mai rămâne niciun pic de sânge sub unghii. Apoi găsi recipientul Tupperware în care erau rămăşiţele plăcintei de cheesburger, le răsturnă într-o farfurie şi le încălzi în cuptorul cu microunde. Cât aşteptă clinchetul, luă din frigider un Pepsi. Îşi aminti că-şi spusese că nu va termina niciodată mâncarea aia odată ce i se va potoli pofta de la-nceput. Asta putea fi adăugată pe lunga, lunga listă a Lucrurilor din Viaţă în Privinţa Cărora Lisey s-a înşelat, dar şi ce dacă? Mare budincă, după cum îi plăcuse Cantatei să spună în primii ani ai adolescenţei.

— N-am susţinut niciodată că aş fi deşteaptă echipei, vorbi Lisey în bucătăria goală şi cuptorul cu microunde *blipăi* parcă pentru a se arăta de acord.

Amestecătura reîncălzită era aproape prea caldă ca să poată fi mâncată, însă Lisey o înfulecă aşa, răcindu-şi gura cu înghiţituri acidulate de Pepsi rece. Când termină ultima îmbucătură, îşi aminti sunetul slab ca o şoaptă pe care-l făcuse blana pisicii când se frecase de interiorul cutiei poştale şi ciudata senzaţie de *rezistenţă* pe care o simţise atunci când cadavrul începuse, greoi, să iasă. *Trebuie să-l fi îndesat tare bine acolo,* îşi spuse, şi gândul îi zbură din nou la Dick Powell, un Dick Powell în alb-negru, de data aceasta spunând: *la şi puţină umplutură!*

Se ridică şi dădu fuga la chiuvetă atât de repede, încât îşi răsturnă scaunul, convinsă că va vomita tot ce tocmai mâncase, că *va da la raţe, va chema cerbii, îşi va întoarce stomacul pe dos, va da o probă de canto.* Rămase aplecată deasupra chiuvetei, cu ochii închişi, cu gura deschisă, cu stomacul blocat şi încleştat. După o pauză grea de cinci secunde, scoase o monstruoasă râgâială acidulată, care bâzâi ca o cicadă. Mai rămase acolo o clipă, vrând să se convingă bine că asta era tot. Când se convinse, îşi dăţi gura, scuipă şi scoase scrisoarea lui „Zack Mecool" din buzunarul jeanşilor. Era timpul să-l sune pe Joseph Woodbody.

4

Se aştepta să fie numărul biroului de la Pitt — cine i-ar da unui descreierat ca noul ei prieten Zack numărul de acasă? — şi era pregătită să lase pe robotul telefonic al lui Woodbody ceea ce Scott ar fi numit „un mesaj provocator de o *perfectă enormitate".* În schimb, i se răspunse la al doilea târâit şi o voce feminină, cât se poate de plăcută şi poate unsă cu acel atot important păhărel de băutură de dinaintea cinei, îi spuse că sunase la reşedinţa Woodbody şi apoi o întrebă cine era. Pentru a doua oară în ziua aceea, Lisey se prezentă ca doamna Scott Landon.

— Aş vrea să discut cu profesorul Woodbody, zise ea.

Vorbi pe un ton blând şi plăcut.

— Vă pot întreba în ce privinţă?

— În privinţa hârtiilor răposatului meu soţ, spuse Lisey, răsucind pachetul desfăcut de Salem Lights pe măsuţa de cafea din faţa ei. Îşi dădu seama că din nou avea ţigări, nu însă şi foc. Poate era un avertisment că ar trebui totuşi să renunţe iarăşi la obicei înainte ca acesta să-şi prindă din nou cârligele mici şi galbene în trunchiul cerebral. Se gândi să adauge: *Sunt sigură că va dori să stea de vorbă cu mine,* dar nu se deranja. Soţia lui o ştia cu siguranţă.

— O clipă, vă rog.

Lisey aşteptă. Nu-şi pregătise ceva de spus, iar asta era în concordanţă cu o alta dintre Legile Landon: te pregăteşti dinainte numai atunci când ai de gând să exprimi un *dezacord.* Când eşti cu adevărat furios — când voiai, după cum se spune, să *croieşti cuiva o a doua gaură a curului* — de obicei e mai bine să strângi totul în tine şi să laşi explozia să se producă.

Aşa că rămase acolo, cu mintea atent golită, răsucind pachetul de ţigări. *Vâj-vâj,* făcea aceasta.

În cele din urmă, o voce masculină fără inflexiuni puternice, pe care i se păru c-o recunoaşte, spuse:

— Bună ziua, doamnă Landon, ce surpriză plăcută.

SCOPN, gândi ea. *SCOPN, iubimeu.*

— Nu, zise Lisey, n-o să fie deloc plăcută.

Urmă o pauză. Apoi, cu precauţie:

— Poftim? Vorbesc cu Lisa Landon? Doamna Scott L…

— Ascultă-mă bine, fiu de târfă ce eşti. Mă hărţuieşte un om. Cred că-i un om periculos. Ieri m-a ameninţat că mă va face să sufăr.

— Doamnă Landon…

— O să-mi provoace durere-n locurile unde nu i-am lăsat pe băieţi să pună mâna la dansurile din gimnaziu, aşa s-a exprimat, cred.

Şi-n seara asta…

— Doamnă Landon, nu…

— *În seara asta* mi-a lăsat o pisică moartă în cutia poştală şi o scrisoare prinsă la uşă, iar în scrisoare apărea un număr de telefon, numărul *ăsta* de telefon, aşa că nu-mi spune că nu ştii despre ce vorbesc, fiindcă ştiu că *ştii!*

La ultimul cuvânt, Lisey lovi pachetul de ţigări cu latul palmei.

Îl lovi ca pe un fluturaş de badminton. Acesta zbură până în cealaltă parte a camerei, împrăştiind Salem Lights pe drum. Ea respira apăsat şi repede, însă cu gura larg deschisă. Nu voia ca Woodbody s-o audă şi să-i confunde furia cu teama.

Profesorul nu răspunse nimic. Lisey îi dădu timp. Când tot nu spuse nimic, ea întrebă:

— Mai eşti acolo? Ai face bine să fii.

Ştiu că-i răspunse acelaşi om, însă tonul rotunjor şi fără inflexiuni inutile, de aulă universitară, îi dispăruse din voce. Omul acesta părea deopotrivă mai tânăr şi mai bătrân.

— Aveţi bunăvoinţa să aşteptaţi, doamnă Landon, până ce preiau apelul în birou.

— Acolo unde să nu te poată auzi soţia, îmi imaginez.

— Aşteptaţi, vă rog.

— Ai face bine să te grăbeşti, Fotatbody, altfel…

Se auzi un clic, apoi tăcere. Lisey îşi dori să fi folosit telefonul fără fir din bucătărie; avea poftă să se plimbe prin cameră, poate chiar să ia o ţigară şi s-o aprindă de la aragaz. Dar poate că era mai bine aşa. În felul acesta nu-şi putea risipi niciun pic din furie. În felul acesta trebuia să rămână închingată atât de tare, c-o durea.

Trecură zece secunde. Douăzeci. Treizeci. Era cât pe ce să pună receptorul în furcă, când se auzi un alt clic pe fir şi Regele Incuncilor i se adresă din nou pe noua sa voce tânăr-bătrână. Căpătase un slab tremur comic, ca de sughiţ. *Sunt bătăile inimii sale,* îşi spuse ea.

Fu gândul ei, însă putea fi o intuiţie de-a lui Scott. *Îi bate inima atât de tare, că o pot auzi. Voiam să-l sperii? L-am speriat. Atunci, de ce asta mă sperie* pe mine?

Şi da, dintr-odată, *era* speriată. Era ca un fir de aţă galbenă care intra şi ieşea din pătura de un roşu-intens a furiei sale.

— Doamnă Landon, omul ăsta se numeşte poate Dooley?

James sau Jim Dooley? Înalt şi uscăţiv, cu un uşor accent rural?

De West Vir…

— Nu ştiu cum îl cheamă. La telefon s-a prezentat drept Zack Mecool, şi cu numele ăsta şi-a semnat…

— Futu-i! făcu Woodbody. Numai că-l lungi — *Fuuutu-i* — şi-l transformă în ceva aproape incantatoriu. Urmat de un sunet ce ar fi putut fi un geamăt. În mintea lui Lisey, un al doilea fir galben se alătură primului.

— Ce-i? întrebă ea tăios.

— El e, zise Woodbody. Trebuie să fie. Adresa de e-mail pe care mi-a dat-o e Zack991.

— I-ai spus să mă sperie ca să-ţi dau scrierile nepublicate ale lui Scott, nu-i aşa? Asta a fost învoiala.

— Doamnă Landon, nu înţelegeţi…

— Ba cred că înţeleg. După moartea lui Scott am avut de-a face cu destui oameni săriţi de pe fix, şi-n privinţa asta universitarii îi fac de râs pe colecţionari, dar tu-i faci pe ceilalţi universitari să pară normali, Fotatbody. Probabil că de asta ai reuşit să te prefaci la început. Oamenii cu adevărat nebuni *trebuie* să poată face asta.

E o tehnică de supravieţuire.

— Doamnă Landon, dacă m-aţi lăsa doar să vă expl…

— Am primit o ameninţare şi de vină eşti tu, nu e nevoie să-mi explici asta. Aşa că deschide urechile şi ascultă-mă bine: potoleşte-ţi imediat omul. Încă nu le-am dat autorităţilor numele tău, dar sunt convinsă că asta este ultima dintre grijile tale. Dacă mai primesc un singur telefon, o singură scrisoare sau un singur animal mort din partea cowboy-ului ăsta din adâncul spaţiului, am să mă adresez direct ziarelor.

O lovi inspiraţia.

— O să încerc cu cele din Pittsburgh. O să le placă la nebunie.

UNIVERSITAR NEBUN AMENINŢĂ VĂDUVA UNUI SCRIITOR CELEBRU. Când o să apară titlul ăsta pe prima pagină, câteva întrebări din partea poliţiştilor din Mâine vor fi cea mai mică dintre problemele tale. Adio, catedră!

I se păru că toate astea sunaseră bine şi că ascunseseră firele alea galbene ale fricii — cel puţin pentru moment. Din nefericire, ceea ce spuse Woodbody apoi le făcu să reapară, mai la vedere ca niciodată.

— Nu înţelegeţi, doamnă Landon. Nu-l pot potoli.

5

Pentru o clipă, Lisey fu prea năucită ca să poată vorbi. Apoi spuse:

— Ce vrei să *spui* cu nu poţi?

— Vreau să spun că am încercat deja.

— Ai adresa lui de e-mail! Zack999 sau cum naiba era…

— Zack991 la Sail-punct-com, dacă are vreo importanţă. La fel de bine ar putea fi trei de zero. Nu funcţionează. A funcţionat de primele două ori când am folosit-o, dar de-atunci e-mail-urile mi se întorc cu mesajul DESTINATAR NECUNOSCUT.

începu să se bâlbâie cum că mai încercase de atunci, dar Lisey nu-i mai dădu nicio atenţie. Rechema în gând discuţia purtată cu „Zack Mecool” — sau Jim Dooley, dacă acesta era numele lui adevărat. Spusese că Woodbody fie avea să-i telefoneze, fie…

— Ai o adresă e-mail specială? întrebă ea, întrerupându-l pe profesor la jumătatea tiradei. Mi-a spus că-i vei trimite un e-mail într-un mod special ca să-i spui dacă ai primit ce voiai. Aşadar, unde e? La biroul tău de la Universitate? La un internet cafe?

— *Nu!* aproape că gemu Woodbody. Ascultaţi-mă… *Sigur* că am o adresă de e-mail la Pitt, dar nu i-am dat-o niciodată lui Dooley!

Ar fi fost o nebunie! Au acces la ea în mod regulat doi studenţi ai mei, fără a mai vorbi de secretara Catedrei de Engleză!

— Şi acasă?

— I-am dat adresa de e-mail de acasă, da, dar n-a folosit-o niciodată.

— Şi numărul lui de telefon pe care-l ai?

Fu un moment de tăcere pe fir şi, când Woodbody vorbi din nou, părea sincer nedumerit. Asta o sperie cel mai mult pe Lisey.

Se uită la geamul panoramic al sufrageriei şi văzu că la nord-est cerul prindea o nuanţă violacee. În curând se va lăsa noaptea. Avea o bănuială că urma să fie una lungă.

— Numărul de telefon? zise Woodbody. Nu mi-a dat un număr de telefon. Doar o adresă de e-mail care a funcţionat de două ori, apoi s-a blocat. Fie minţea, fie delira.

— Tu ce-ai alege dintre astea două?

Woodbody spuse aproape în şoaptă:

— Nu ştiu.

Lisey credea că acesta era felul laş al profesorului de a încerca să nege ceea ce gândea cu adevărat: că Dooley era nebun.

— Aşteaptă un minut.

Dădu să pună receptorul pe sofa, apoi se răzgândi:

— Ai face bine să fii pe fir când mă întorc, profesore.

Nu fu nevoie totuşi să folosească un ochi al aragazului. Într-o scuipătoare de bronz, lângă vătraie, erau lungi chibrituri decorative pentru aprinderea focului în şemineu. Luă o Salem Light de pe podea şi aprinse un chibrit frecându-l de fundul vetrei. În chip de scrumieră folosi una dintre vazele de ceramică, punând deoparte florile din ea şi reflectând (nu pentru prima dată, desigur) că fumatul e una dintre cele mai urâte metehne din lume. Apoi se întoarse la sofa, se aşeză şi ridică receptorul.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Doamnă Landon, eu şi soţia mea avem în plan să ieşim în oraş…

— Tocmai v-aţi schimbat planul, zise Lisey. Începe cu începutul.

6

Desigur, la început au fost incuncii, acei păgâni veneratori ai textelor originale şi ai manuscriselor inedite, şi mai-mare printre ei era profesorul Joseph Woodbody care, în ceea ce o privea pe Lisey, le era rege. Numai Dumnezeu ştia câte articole academice publicase despre operele lui Scott Landon sau câte dintre ele adunau chiar atunci praf, în tăcere, în şarpele de cărţi de deasupra grajdului. Şi nici nu-i păsa de cruntele chinuri prin care trecea profesorul Woodbody la gândul operelor nepublicate care puteau strânge şi ele praful în studioul lui Scott. Ceea ce conta era că Woodbody îşi făcuse un obicei din a bea două sau trei beri în două sau trei seri pe săptămână când se întorcea acasă de la campus, întotdeauna la acelaşi bar, un local pe numele lui *Localul.* Pe lângă Pitt existau o sumedenie de stabilimente dedicate universitarilor cu gust pentru alcool, dintre care unele erau berării unde se turna direct în halbă, iar altele erau baruri cu fiţe, frecventate de cadre universitare şi absolvenţi sensibili la politica instituţiei pe care o reprezentau — genul acela de localuri cu plante-păianjen în vitrină şi Bright Eyes[15] la tonomat în loc de My Chemical Romance[16]. *Localul* era un bar muncitoresc la distanţă de un

kilometru şi jumătate de campus şi, la tonomat, piesa cea mai apropiată de rock era un duet între Travis Tritt şi John Mellencamp.

Woodbody spuse că-i plăcea să meargă acolo pentru că era liniştit în după-amiezile şi-n primele ore ale serilor de weekend, dar şi pentru că ambientul îl ducea cu gândul la tatăl lui, care lucrase într-o uzină de laminare a U.S. Steel. (Lui Lisey nu-i păsa nici cât o ceapă degerată de tatăl lui Woodbody.) În barul acela îl întâlnise pe omul care-şi spunea Jim Dooley. Acesta era şi el un băutor de după-amiaza, seară timpurie, un individ cu vorbă mieroasă şi o slăbiciune pentru cămăşile albastre de muncă şi genul acela de plastroane cu manşete pe care le purtase tatăl lui Woodbody. Profesorul îl descrise pe Dooley ca pe un bărbat înalt de un metru optzeci, deşirat, uşor adus de spate, cu păr negru rărit care-i cădea deseori peste frunte. Credea că ochii lui erau albaştri, dar nu era sigur, deşi băuseră împreună vreme de şase săptămâni şi deveniseră ceea ce el numea „un fel de amici”. Nu făcuseră schimb de poveşti ale vieţilor lor, ci doar de frânturi din ele, aşa cum fac bărbaţii în baruri. Din partea lui, Woodbody susţinea că spusese adevărul. Acum însă avea motive să se îndoiască de faptul că Dooley făcuse şi el la fel. Da, era posibil ca Dooley să fi venit din West Virginia cu doisprezece sau paisprezece ani în urmă, şi probabil *era* adevărat că avusese de atunci o serie de slujbe necalificate prost plătite. Da, era posibil să fi fost la închisoare; avea aerul acela de prizonier, părând întotdeauna să ridice ochii spre oglinda barului atunci când se întindea după bere, să se uite peste umăr cel puţin o dată când se ducea la toaleta bărbaţilor. Şi da, era foarte posibil să se fi ales cu cicatricea de pe antebraţ, puţin mai sus de încheietura mâinii, în timpul unei scurte, dar violente lupte în spălătoria închisorii. Sau nu. Hei, poate că se împiedicase doar cu tricicleta în copilărie şi căzuse nu tocmai bine. Tot ce ştia Woodbody cu certitudine era faptul că Dooley citise toate cărţile lui Scott Landon şi era în stare să poarte o discuţie inteligentă despre ele. Şi că ascultase cu o ureche înţelegătoare dureroasa poveste a lui Woodbody despre intransigenta Văduvă Landon care, potrivit zvonurilor, şedea călare pe o comoară intelectuală de manuscrise inedite ale soţului, printre care se afla şi un roman complet. Insă solidaritate era un cuvânt banal. Ascultase cu o indignare crescândă.

Potrivit lui Woodbody, Dooley fusese cel care începuse s-o numească Yoko[17].

Profesorul caracteriza întâlnirile lor din *Local* drept „ocazionale, cu înclinaţie spre regulate”. Lisey supuse la o analiză gramaticală această porcărie intelectuală şi ajunse la concluzia că era un eufemism pentru nişte întreceri de bălăcării Woodbody-Dooley având-o ca subiect pe Yoko Landon cu o ritmicitate de patru sau uneori cinci după-amiezi pe săptămână, şi că atunci când Woodbody spunea „o bere sau două”,

probabil că se referea la o halbă sau două. Aşadar îi şi vedea, aceşti Oscar şi Felix în versiune intelectuală îmbătându-se de-a dreptul în fiecare după-amiază de weekend, discutând la început despre cât de măreţe erau cărţile lui Scott şi apoi trecând în mod firesc la lamentaţii despre zgârcenia incomensurabilă a otrepei care era văduva lui.

Potrivit lui Woodbody, Dooley fusese cel care întorsese firul discuţiei pe direcţia aceasta. Lisey, care ştia cum vorbea Woodbody când i se refuza ceea ce-şi dorea, se îndoia că nebunul fusese nevoit să depună prea mult efort.

Şi, la un moment anume, Dooley îi spusese lui Woodbody că el, Dooley, ar putea-o convinse pe văduvă să se răzgândească în privinţa acelor manuscrise inedite. În definitiv, cât de greu putea fi să-i bage minţile în cap din moment ce hârtiile omului aveau aproape cu siguranţă să ajungă oricum la Biblioteca Universităţii din Pittsburgh, alături de restul Colecţiei Landon? Era *priceput* să-i facă pe oameni să se răzgândească, spusese Dooley. Avea fler pentru asta. Regele Incuncilor (uitându-se la noul lui prieten cu viclenia înceţoşată a unui beţiv, Lisey nu avea nicio îndoială) îl întrebase cât ar cere pentru un asemenea serviciu. Dooley spusese că nu-l interesa să scoată *profit*.

Era vorba despre un serviciu adus omenirii, nu-i aşa? Să smulgă o mare comoară de la o femeie care era prea prostănacă să înţeleagă pe ce anume şedea, ca o cloşcă burzuluită peste ouăle sale. Ei bine, da, răspunsese Woodbody, dar o muncă făcută merita oricum o răsplată.

Dooley se gândise la asta şi spusese că va ţine socoteala cheltuielilor.

Apoi, când aveau să se întâlnească şi el îi va da hârtiile, puteau discuta şi problema plăţii. Şi cu asta, Dooley întinsese mâna peste bar spre noul său prieten, exact ca şi când ar fi încheiat o tocmeală care chiar avea sens. Woodbody o strânsese, simţindu-se deopotrivă încântat şi plin de dispreţ. Se tot gândise la Dooley în cele cinci sau şapte săptămâni cât îl cunoscuse, îi spuse lui Lisey. Erau zile când îl considera un om dintr-o bucată, un fost deţinut autodidact ale cărui înfiorătoare poveşti cu răpiri şi bătăi şi spintecări cu coada lingurii erau adevărate până la ultima. Apoi erau zile (ziua când pecetluiseră învoiala cu o strângere de mână se număra printre ele) când era convins că de Jim Dooley nu era decât gura şi că cea mai periculoasă crimă pe care o comisese vreodată era să fure un galon sau două de diluant din Wal-Mart-ul din Monroeville la care lucrase vreme de şase luni sau aşa ceva, în 2004. Prin urmare, pentru Woodbody aceea fusese doar o glumă făcută la semi beţie, având mai ales în vedere că Dooley îi spusese mai mult sau mai puţin că o va convinge pe Lisey să renunţe la hârtiile defunctului ei soţ, de dragul Artei. Asta, cel puţin, fu ceea ce Regele Incuncilor îi spuse lui Lisey în acea după-amiază de iunie, însă, sigur că da, era vorba de acelaşi Rege al Incuncilor care

şezuse pe jumătate beat într-un bar cu un bărbat pe care abia-l cunoştea, un om care singur recunoscuse că „fusese la răcoare”, amândoi numind-o Yoko şi căzând de acord că Scott trebuia s-o fi ţinut pe lângă el numai şi numai pentru un singur lucru, pentru că… ce altceva şi-ar fi putut dori de la ea? Woodbody spuse că, în ceea ce-l privea pe el, întreaga tărăşenie nu fusese decât o glumă, nimic altceva decât doi bărbaţi care se băteau cu pumnii în piept la bar. *Era* adevărat că împricinaţii făcuseră schimb de adrese de e-mail, însă-n ziua de azi toată lumea are aşa ceva, nu? Regele Incuncilor îşi mai întâlnise loialul supus doar o singură dată după ziua strângerii de mână. Asta se întâmpla cu două după-amiezi mai târziu. Dooley se limitase atunci la o bere, spunându-i lui Woodbody că era „în antrenament”. După acea bere, coborâse de pe scaunul de la bar, motivând că are întâlnire cu „un individ”. Îi spusese profesorului că probabil se vor întâlni a doua zi, dacă nu, săptămâna viitoare cu siguranţă. Dar Woodbody nu-l mai văzuse pe Jim Dooley de atunci. După vreo două săptămâni, nici nu-l mai aşteptase. Iar adresa de e-mail Zack911 încetase să mai funcţioneze. Într-un fel, crezuse el, faptul că pierduse urma lui Jim Dooley era un lucru bun. Îl făcea să bea prea mult şi, pe lângă asta, era ceva *greşit* în privinţa lui. *(De asta ţi-ai dat seama puţin mai târziu, nu-i aşa?* Gândi Lisey cu amărăciune.) Woodbody se întorsese la raţia sa normală de una sau două beri pe săptămână şi, fără s-o facă neapărat cu intenţie, se mutase la un bar aflat la distanţă de vreo două străzi faţă de *Local.* Nu-i trecuse prin gând decât mai târziu *(până ce mi s-a curăţat mintea* — fu modul în care se exprimă) că mărea inconştient distanţa dintre el şi ultimul loc unde-l văzuse pe Dooley; că, într-un fel, regreta întreaga tărăşenie. Asta dacă, desigur, fusese vreodată altceva decât doar o fantezie, unul dintre multele castele de aer ale lui Jim Dooley pe care Joe Woodbody îl ajutase să-l mobileze pe când îneca în băutură ultimele săptămâni ale unei alte triste ierni din Pittsburgh. Şi asta era ceea ce *crezuse* el, conchise cu pasiunea unui avocat pe al cărui client, dacă el o dă în bară, îl paşte injecţia letală.

Ajunsese la concluzia că majoritatea poveştilor pe care i le spusese Jim Dooley despre fapte de banditism şi supravieţuire la Brushy Mountain fuseseră invenţii de la un capăt la altul şi că ideea lui de a o convinge pe doamna Landon să renunţe la manuscrisele răposatului său soţ nu era decât una dintre acestea. Pactul lor nu fusese nimic altceva decât un joc infantil de „Să zicem că”.

— Dacă-i adevărat, spune-mi un lucru, interveni Lisey. Dacă Dooley ţi-ar fi adus un camion plin cu poveşti scrise de Scott, ai fi refuzat să le iei?

— Nu ştiu.

Asta, gândi Lisey, o spusese cu sinceritate, aşa că-l mai întrebă ceva:

— Îţi dai seama ce ai făcut? Ce ai pus în mişcare?

La aceasta, profesorul Woodbody nu spuse nimic, iar ea gândi că şi-n privinţa aceasta era sincer. Atât de sincer, poate, cât era în stare să fie.

7

După o pauză de gândire, Lisey spuse:

— Tu i-ai dat numărul la care m-a sunat? Şi pentru asta trebuie să-ţi mulţumesc tot ţie?

— Nu! Categoric, nu! Nu i-am dat *niciun* număr, jur!

Lisey îl credea.

— O să faci ceva pentru mine, profesore, zise ea. Dacă o să te mai contacteze Dooley, poate doar ca să-ţi spună că e pe cai şi că lucrurile stau bine, tu o să-i spui că treaba a căzut. A căzut de tot.

— Aşa am să fac.

înflăcărarea omului era aproape abjectă.

— Credeţi-mă, am să…

Fu întrerupt de o voce feminină — a soţiei sale, Lisey nu avea nicio îndoială — care întreba ceva. Se auzi un foşnet când bărbatul acoperi cu mâna microfonul receptorului.

Pe Lisey n-o deranja. Ea făcea adunarea situaţiei şi nu-i plăcea totalul. Dooley îi spusese că putea scăpa de probleme dacă-i dădea lui Woodbody hârtiile şi manuscrisele inedite ale lui Scott. Profesorul avea apoi să-l sune pe nebun, avea să-i spună că totul era în ordine şi cu asta, basta. Numai că fostul Rege al Incuncilor susţinea că nu mai avea niciun mijloc de a-l contacta pe Dooley, iar Lisey îl credea. Să fi fost oare o omisiune din partea lui Dooley? Un defect de planificare? Nu credea. Credea că Dooley avea într-adevăr o vagă intenţie de a veni la biroul lui Woodbody (sau în castelul lui suburban) cu hârtiile lui Scott…

dar, înainte să facă asta, plănuia s-o terorizeze şi apoi să-i provoace durere-n locurile unde nu-i lăsase pe băieţi să pună mână la dansurile din gimnaziu. Şi de ce s-o facă după ce se deranjase atât de mult să-i asigure deopotrivă pe ea şi pe profesor că, dacă ar colabora, exista un sistem foarte simplu de a evita să se întâmple lucruri neplăcute?

Poate pentru că are nevoie să-şi dea permisiunea.

Asta-i părea un lucru realist. Şi, mai târziu — poate după ce ea avea să fie moartă sau mutilată atât de grotesc încât să-şi *dorească* să fie moartă — conştiinţa lui Jim Dooley s-ar fi liniştit cu gândul că Lisey însăşi o ceruse. *Eu i-am oferit toate şansele,* ar fi gândit prietenul ei „Zack”. *N-a fost decât vina ei. A trebui să fie Yoko până la sfârşit.*

Bine. Bine, atunci. Dacă-şi făcea apariţia, avea să-i dea cheile de la grajd şi de la studio şi să-i spună să ia ce voia. *O să-i spun să-şi facă de cap, să se sature.*

Dar, la gândul acesta, buzele i se subţiară în zâmbetul lipsit de

umor, ca o semilună, pe care poate doar surorile şi răposatul ei soţ, care-l numise Figura de Tornadă a lui Lisey, l-ar fi recunoscut.

— Nici *moartă,* bâigui ea şi se uită în jur după cazmaua de argint.

Nu era acolo. O lăsase în maşină. Dacă o voia, ar fi fost bine să se ducă după ea înainte să se facă întu…

— Doamnă Landon?

Era profesorul, părând mai tulburat ca niciodată. Uitase complet de el.

— Mai sunteţi acolo?

— Mda, zise ea. Asta ţi-e răsplata, să ştii.

— Poftiţi?

— Ştii despre ce vorbesc. Toate lucrurile pe care ţi le-ai dorit atât de mult, lucrurile care ai crezut că trebuie să le ai… Asta ţi-e răsplata. Felul cum te simţi acum. Plus întrebările la care va trebui să răspunzi după ce o să închid telefonul, desigur.

— Doamnă Landon, nu…

— Dacă te sună de la poliţie, vreau să le spui tot ce mi-ai spus e. Ceea ce-nseamnă că ai face bine să răspunzi mai întâi la întrebările soţiei tale, nu crezi?

— Doamnă Landon, *vă rog!*

Woodbody părea panicat acum.

— Tu ai născit problema asta. Tu şi prietenul tău Dooley.

— Nu-i mai spuneţi *prietenul* meu!

Figura de Tornadă a lui Lisey se accentua, buzele subţiindu-se până ce-i scoaseră la iveală vârfurile dinţilor. În acelaşi timp, ochii i se îngustară până ce nu mai rămaseră decât nişte scânteieri albastre. Era o figură feroce şi era întru totul Debusher.

— Dar *este!* exclamă ea. Tu eşti cel care a băut cu el şi i-ai plâns pe umăr din cauza mea şi ai râs când mi-a spus Yoko Landon. Tu eşti cel care l-a asmuţit asupra mea, fie c-ai spus-o în atât de multe cuvinte, fie că nu, iar acum se dovedeşte că-i nebun de legat şi că nu-l poţi potoli. Aşa că *da,* profesore, o să sun la biroul şeriful districtual şi *da dom'le,* o să le dau numele tău, o să le dau orice-i va ajuta să-ţi găsească prietenul, pentru că nu a *terminat* încă, o ştii la fel de bine ca mine, pentru că nu *vrea* să termine, se *distrează ca un fotat ce e,* şi asta ţi-e *răsplata.* Ai născit-o, e a ta!

Bine? *Bine?*

Niciun răspuns. Insă putea auzi o respiraţie jilavă şi atunci ştiu că fostul Rege al Incuncilor se străduia să nu plângă. Închise telefonul, mai luă o ţigară de pe podea, o aprinse. Se întoarse la telefon, apoi scutură din cap. O să sune la biroul şerifului într-un minut.

Mai întâi voia să recupereze cazmaua de argint din maşină şi voia s-o facă fără întârziere, înainte să se ducă toată lumina şi partea ei de lume să dea ziua pe noapte.

8

Curtea laterală — pe care bănuia c-o va numi până la ultima suflare curtea de la intrare — era deja prea întunecată pentru gustul ei, chiar dacă Venus, steaua dorinţelor, nu-şi făcuse încă apariţia.

Umbrele acolo unde grajdul se îmbina cu magazia de unelte erau mult prea adânci, iar BMW-ul era parcat la mai puţin de şase metri distanţă. Desigur, Dooley nu se ascundea la adăpostul umbrelor, iar dacă *era* în zonă, se putea afla oriunde: sprijinit de garderoba piscinei, trăgând cu ochiul de după colţul casei, unde era bucătăria, ghemuit în spatele chepengului de la pivniţă…

Lisey se roti pe călcâie la această idee, însă mai era încă destulă lumină ca să vadă că nu era nimic de nicio parte a chepengului. Iar uşile acestuia erau încuiate, aşa că nu trebuia să-şi facă griji că Dooley s-ar putea ascunde în pivniţă. Doar dacă, desigur, nu intrase cumva în casă şi se pitise acolo jos înainte să ajungă ea acasă.

Termină Lisey te înfricoşezi singură de…

Ezită cu degetele strânse pe mânerul portierei din spate a BMW-ului. Rămase aşa preţ de cinci secunde, apoi lăsă ţigara să-i cadă din mâna liberă şi calcă chiştocul sub talpă. În unghiul adânc de la îmbinarea grajdului cu magazia de unelte stătea cineva. Cineva foarte înalt şi nemişcat.

Lisey deschise portiera din spate şi recupera cazmaua de argint.

Lumina din maşină rămase aprinsă când închise portiera la loc. Uitase de asta, felul cum rămânea aprinsă pentru scurt timp lumina în maşină, lumina de curtoazie, îi spunea, însă nu găsi nimic curtenitor în ideea că Dooley o putea vedea în vreme ce ea nu-l mai putea observa, graţie felului în care lumina aia fotată îi reducea la zero câmpul vizual. Se îndepărtă de maşină, ţinând coada cazmalei pe diagonala pieptului. Lumina din BMW se stinse în sfârşit. Preţ de o clipă, asta înrăutăţi lucrurile. Putea vedea doar o lume de forme purpurii indistincte sub cerul vioriu la apus şi se aştepta cu toată fiinţa ca bărbatul să-i sară în spate, spunându-i *domniţă* şi întrebând de ce nu-i dăduse ascultare în timp ce o strângea de gât şi ea îşi simţea respiraţia devenind convulsivă înainte să se oprească de tot.

Nu se întâmplă aşa şi, în aproximativ trei secunde, ochii i se readaptară la lumina scăzută. Acum îl putea vedea din nou, înalt şi drept, grav şi nemişcat, stând acolo în unghiul dintre clădirea cea mare şi clădirea cea mică. Cu ceva la picioare. Un fel de pachet pătrat. Putea fi o valiză.

Dumnezeule mare, doar nu crede că poate duce cu aia toate hârtiile lui Scott, nu-i aşa? Îşi spuse şi mai făcu un pas precaut la stânga, ţinând atât de strâns cazmaua de argint, încât îi pulsau pumnii.

— Zack, tu eşti?

încă un pas. Doi. Trei.

Auzi apropierea unei maşini şi înţelese că farurile ei aveau să mături curtea, scoţându-l complet la iveală. Când avea să se întâmple asta, bărbatul urma să sară spre ea. Ridică deasupra umărului cazmaua de argint exact aşa cum făcuse în august 1988, încheind mişcarea în clipa în care vehiculul ajungea sus, pe Sugar Top Hill, inundând curtea cu o lumină trecătoare şi scoţând la iveală maşina multe cuvinte, fie că nu, iar acum se dovedeşte că-i nebun de legat şi că nu-l poţi potoli. Aşa că *da,* profesore, o să sun la biroul şeriful districtual şi *da dom 'le,* o să le dau numele tău, o să le dau orice-i va ajuta să-ţi găsească prietenul, pentru că nu a *terminat* încă, o ştii la fel de bine ca mine, pentru că nu *vrea* să termine, se *distrează ca un fotat ce e,* şi asta ţi-e *răsplata.* Ai năşit-o, e a ta!

Bine? *Bine?*

Niciun răspuns. Insă putea auzi o respiraţie jilavă şi atunci ştiu că fostul Rege al Incuncilor se străduia să nu plângă. Închise telefonul, mai luă o ţigară de pe podea, o aprinse. Se întoarse la telefon, apoi scutură din cap. O să sune la biroul şerifului într-un minut.

Mai întâi voia să recupereze cazmaua de argint din maşină şi voia s-o facă fără întârziere, înainte să se ducă toată lumina şi partea ei de lume să dea ziua pe noapte.

Curtea laterală — pe care bănuia c-o va numi până la ultima suflare curtea de la intrare — era deja prea întunecată pentru gustul ei, chiar dacă Venus, steaua dorinţelor, nu-şi făcuse încă apariţia.

Umbrele acolo unde grajdul se îmbina cu magazia de unelte erau mult prea adânci, iar BMW-ul era parcat la mai puţin de şase metri distanţă. Desigur, Dooley nu se ascundea la adăpostul umbrelor, iar dacă *era* în zonă, se putea afla oriunde: sprijinit de garderoba piscinei, trăgând cu ochiul de după colţul casei, unde era bucătăria, ghemuit în spatele chepengului de la pivniţă…

Lisey se roti pe călcâie la această idee, însă mai era încă destulă lumină ca să vadă că nu era nimic de nicio parte a chepengului. Iar uşile acestuia erau încuiate, aşa că nu trebuia să-şi facă griji că Dooley s-ar putea ascunde în pivniţă. Doar dacă, desigur, nu intrase cumva în casă şi se pitise acolo jos înainte să ajungă ea acasă.

Termină Lisey te înfricoşezi singură de…

Ezită cu degetele strânse pe mânerul portierei din spate a BMW-ului. Rămase aşa preţ de cinci secunde, apoi lăsă ţigara să-i cadă din mâna liberă şi calcă chiştocul sub talpă. În unghiul adânc de la îmbinarea grajdului cu magazia de unelte stătea cineva. Cineva foarte înalt şi nemişcat.

Lisey deschise portiera din spate şi recupera cazmaua de argint.

Lumina din maşină rămase aprinsă când închise portiera la loc. Uitase de asta, felul cum rămânea aprinsă pentru scurt timp lumina în maşină, lumina de curtoazie, îi spunea, însă nu găsi nimic curtenitor

în ideea că Dooley o putea vedea în vreme ce ea nu-l mai putea observa, graţie felului în care lumina aia fotată îi reducea la zero câmpul vizual. Se îndepărtă de maşină, ţinând coada cazmalei pe diagonala pieptului. Lumina din BMW se stinse în sfârşit. Preţ de o clipă, asta înrăutăţi lucrurile. Putea vedea doar o lume de forme purpurii indistincte sub cerul violiu la apus şi se aştepta cu toată fiinţa ca bărbatul să-i sară în spate, spunându-i *domniţă* şi întrebând de ce nu-i dăduse ascultare în timp ce o strângea de gât şi ea îşi simţea respiraţia devenind convulsivă înainte să se oprească de tot.

Nu se întâmplă aşa şi, în aproximativ trei secunde, ochii i se readaptară la lumina scăzută. Acum îl putea vedea din nou, înalt şi drept, grav şi nemişcat, stând acolo în unghiul dintre clădirea cea mare şi clădirea cea mică. Cu ceva la picioare. Un fel de pachet pătrat. Putea fi o valiză.

Dumnezeule mare, doar nu crede că poate duce cu aia toate hârtiile lui Scott, nu-i aşa? Îşi spuse şi mai făcu un pas precaut la stânga, ţinând atât de strâns cazmaua de argint, încât îi pulsau pumnii.

— Zack, tu eşti?

încă un pas. Doi. Trei.

Auzi apropierea unei maşini şi înţelese că farurile ei aveau să mături curtea, scoţându-l complet la iveală. Când avea să se întâmple asta, bărbatul urma să sară spre ea. Ridică deasupra umărului cazmaua de argint exact aşa cum făcuse în august 1988, încheind mişcarea în clipa în care vehiculul ajungea sus, pe Sugar Top Hill, inundând curtea cu o lumină trecătoare şi scoţând la iveală maşina de tuns iarbă pe care ea însăşi o lăsase în unghiul format de grajd şi magazie. Umbra mânerului ei sări în sus pe peretele grajdului, apoi dispăru odată cu dispariţia farurilor. Din nou, maşina de tuns iarba putea fi un om cu o valiză la picioare, bănuia ea, deşi odată ce văzuseşi adevărul…

e un film de groază, gândi, *ăsta-i momentul în care din întuneric ar sări un monstru şi m-ar apuca. Exact când încep să mă relaxez.*

Nu sări nimic s-o apuce, dar Lisey nu credea că era ceva rău în a lua cazmaua de argint cu ea în casă, fie şi numai pentru a-i purta noroc. Strângând mânerul mai de jos, din locul unde acesta se îmbina cu lama de argint, se duse să-l sune pe Norris Ridgewick, şeriful districtului Castle.

VII. LISEY ŞI LEGEA

(Obsesia şi mintea epuizată)

1

Femeia care răspunse la telefon se prezentă drept Soames, ofiţer de comunicaţii, şi spuse că nu-i putea face legătura cu şeriful Ridgewick, pentru că şeriful Ridgewick se căsătorise cu o săptămână în urmă. Proaspeţii însuraţei se aflau pe insula Maui şi acolo aveau să rămână

şi-n următoarele zece zile.

— Atunci, cu *cine* pot vorbi? întrebă Lisey. Nu-i plăcu sunetul aproape strident al vocii sale, dar îl înţelegea. O, Doamne, cum îl înţelegea! Fusese o zi a naibii de lungă.

— Rămâneţi la telefon, doamnă, zise Soames.

Apoi Lisey fu abandonată alături de Megruff Câinele Poliţist, care vorbea despre grupurile de supraveghere a cartierelor.

Lisey considera asta o îmbunătăţire considerabilă faţă de Cele Două Mii de Corzi Comatoase. După aproximativ un minut de Megruff, pe fir intră un poliţist al cărui nume i-ar fi plăcut mult lui Scott.

— Aici adjunctul Andy Clutterbuck, doamnă, cu ce vă pot ajuta?

Pentru a treia oară în ziua aceea — *a treia e cu noroc,* ar fi spus mama-bună, *a treia le răscumpără pe toate* — Lisey se prezentă ca doamna Scott Landon. Apoi îi prezentă adjunctului Clutterbuck o versiune uşor modificată a poveştii cu Zack Mecool, începând cu telefonul pe care-l primise în seara precedentă şi încheind cu cel pe care-l dăduse în seara aceea, cel din care pescuise numele Jim Dooley.

Clutterbuck se mulţumi să scoată îhî-uri şi alte variaţiuni pe această temă până când ea termină, apoi o întrebă cine-i dăduse celălalt nume al lui „Zack Mecool", cel care era probabil numele adevărat.

Cu o strângere de conştiinţă *(stai la coadă colorată pentru o poveste gogonată)* care-i provocă un sentiment trecător de amuzament neplăcut, Lisey îl denunţă pe Regele Incuncilor. Nu-i spuse Fotatbody.

— Ai de gând să discuţi cu el, adjunct Clutterbuck?

— Cred că ar fi bine, nu?

— Aşa cred, făcu Lisey, întrebându-se ce ar putea — *dacă* ar putea — scoate de la Woodbody înlocuitorul de şerif al districtului Castle şi nu reuşise ea să afle. Bănuia că trebuia să fie ceva — pe ea o cam îngrădise furia. Îşi dădu seama însă că nu asta era ceea ce o tulbura.

— Va fi arestat?

— Pe baza celor ce mi-aţi spus? Nici pe departe. S-ar putea să aveţi temei pentru o acţiune civilă — va trebui să vă consultaţi avocatul — dar în sala de judecată sunt sigur că ar spune că, în ceea ce-l priveşte *pe el,* tot ce voise să facă acest Dooley era să vă bată la uşă şi să încerce o normală învoială comercială. Va susţine că nu ştie nimic despre pisici moarte în cutii poştale şi ameninţări la adresa integrităţii corporale… şi ar spune adevărul, având în vedere ceea ce tocmai mi-aţi spus. Corect?

Lisey fu de acord, însă fără tragere de inimă, că *era* corect.

— Voi avea nevoie de scrisoarea pe care v-a lăsat-o acest persecutor, zise Clutterbuck, şi voi avea nevoie de pisică. Ce aţi făcut cu rămăşiţele pământeşti?

— Avem lipită de casă o boxă de lemn, zise Lisey.

Luă o ţigară, stătu în cumpănă, apoi o puse la loc.

— Soţul meu avea un cuvânt pentru ea — soţul meu avea câte un cuvânt pentru aproape *toate* lucrurile — dar nu-mi amintesc pentru nimic în lume care era. În orice caz, rolul ei e de a nu lăsa ratonii să ajungă la reziduuri. Am pus cadavrul pisicii într-o pungă de gunoi şi am pus punga în tachet.

Acum că nu se mai strădui să-l găsească, cuvântul lui Scott îi veni în minte fără niciun efort.

— IM, îhî, aveţi un congelator?

— Da… făcu ea, temându-se deja de ceea ce avea să-i spună mai departe.

— Vreau să puneţi pisica în congelator, doamnă Landon. E absolut în regulă s-o lăsaţi în pungă. O să vină cineva după ea mâine ca s-o ducă la Kendall sau Jepperson. Aceştia sunt veterinarii pe care-i avem trecuţi pe statul de plată. Vor încerca să determine cauza morţii…

— N-ar trebui să fie greu, zise Lisey. Cutia poştală era plină de sânge.

— Ihî. Păcat că n-aţi făcut câteva polaroiduri înainte s-o curăţaţi.

— A, îmi cer umil scuze că mi-am luat libertatea s-o fac! strigă Lisey, afectată.

— Calmaţi-vă, zise Clutterbuck. Cu calm. Înţeleg că aţi fost tulburată. Oricine ar fi fost.

Nu şi tu, gândi Lisey cu iritare. *Tu ai fi rămas rece ca… ca o pisică moartă în congelator.*

Zise:

— Cu asta am rezolvat problema profesorului Woodbody şi a pisicii moarte; cum rămâne cu mine?

Clutterbuck îi spuse că va trimite numaidecât un ajutor de şerif — adjunctul Boeckman sau adjunctul Alson, care era mai aproape — să preia scrisoarea. Acum, că se gândea mai bine, spuse el, ofiţerul care va trece pe la ea ar putea face şi câteva poze cu pisica moartă. Toţi ofiţerii aveau aparate Polaroid în maşină. Apoi ofiţerul (şi, mai târziu, cel care avea să-i ia locul la începutul turei de după-amiază) se va instala pe Route 19 într-un loc de unde să-i poată ţine casa sub supraveghere. Doar dacă, desigur, nu aveau să primească un apel de urgenţă — un accident sau ceva de soiul ăsta. Dacă Dooley „trecea prin zonă” (aceasta fu formula pe care o alese Clutterbuck cu o neaşteptată delicateţe), avea să vadă patrula poliţiei şi nu se va opri.

Lisey spera doar ca înlocuitorul de şerif să aibă dreptate.

Indivizii ca Dooley, continuă Clutterbuck, mai degrabă lătrau decât să muşte. Dacă nu reuşeau să sperie pe cineva ca să capete ce-şi doreau, aveau înclinaţia să dea uitării toată tărăşenia.

— Bănuiala mea e că nu-l veţi mai vedea niciodată.

Lisey spera să aibă dreptate şi-n privinţa asta. Ea însă avea unele îndoieli. Nu înceta să se gândească la modul în care „Zack” plănuise

întreaga acţiune. Modul în care eliminase posibilitatea de a fi oprit… cel puţin de omul care-l angajase.

2

La nici douăzeci de minute după ce încheiase discuţia cu adjunctul Clutterbuck (pe care mintea sa ostenită ţinea acum morţiş să-l numească fie adjunctul Butterhug[18] sau — cu trimitere la aparatele Polaroid — adjunctul Shutterbug[19]), la uşa ei se înfiinţa un bărbat subţirel îmbrăcat în uniformă kaki şi purtând un pistol la şold.

Se prezentă drept ofiţerul Dan Boeckman şi-i spuse că primise ordin să ia în grijă „o anumită scrisoare" şi să fotografieze „un anumit animal decedat". Lisey rămase serioasă la aceasta, deşi trebui să-şi muşte peretele interior al obrajilor pentru a o face. Boeckman puse scrisoarea (împreună cu plicul alb simplu) într-o punguliţă oferită de ea, apoi întrebă dacă pusese „animalul decedat" în congelator.

Lisey o făcuse îndată ce isprăvise discuţia cu Clutterbuck, depozitând punga verde de gunoi în colţul stâng din spate al Trawlsen-ului uriaş, unde nu se afla nimic altceva în afară de câteva pungi brumate de plastic cu carne de vânat puse una peste alta şi de mult date uitării, un cadou primit de ea şi Scott de la electricianul lor, Smiley Flanders. Smiley câştigase un permis de vânătoare la Loteria Elanului din 2001 sau 2002 — Lisey nu-şi mai amintea ce an — şi doborâse „unu' dă talie relativ mare" în St John Valley. Acolo unde Charlie Corriveau îşi găsise noua soţie, dacă se gândea mai bine.

Lângă carne (pe care aproape sigur nu va ajunge niciodată s-o mănânce — decât poate în eventualitatea izbucnirii unui război nuclear) era singurul loc pentru o pisică de curte moartă, şi-i spuse adjunctului Boeckman să aibă grijă s-o pună înapoi acolo şi niciunde altundeva după ce va fi terminat s-o fotografieze. Acesta promise cu o perfectă seriozitate că va „îndeplini cerinţa", iar Lisey găsi că era din nou nevoie să-şi muşte interiorul obrajilor. Chiar şi aşa, fu cât pe ce să-i scape. Când îi auzi paşii grei coborând scările pivniţei, se întoarse, îşi lipi fruntea de perete ca un copil neascultător, îşi acoperi gura cu mâinile şi râse emiţând sunete ascuţite cum fundul gâtului.

După ce trecu acest acces veni momentul când reîncepu să se gândească la cutia de cedru a mamei-bune (era a ei de peste treizeci şi cinci de ani, dar niciodată n-o *considerase* ca aparţinându-i) Faptul că-şi aminti de cutie şi de toate micile amintiri puse la păstrare înăuntru o ajută să potolească isteria care creştea în ea. Ceea ce o ajută şi mai mult fu certitudinea tot mai pronunţată pe care o simţea că pusese cutia în pod. Lucru absolut logic, desigur. Rămăşiţele muncii de o viaţă a lui Scott se aflau afară, în grajd şi-n studio; rămăşiţele vieţii pe care o trăise ea în vreme ce el muncea se aflau acolo, în casa pe care o alesese ea şi pe care ajunseseră amândoi s-o iubească.

în pod se aflau cel puţin patru covoare turceşti scumpe pe care ea le

adorase cândva şi care, la un punct anume, din motive pe care nu le înţelegea, începuseră să-i dea fiori…

Cel puţin trei seturi de valize care transportaseră de toate; în aparatele de zbor de la cel puţin douăzeci de companii aeriene, dintre care multe fuseseră avioane mici şi cochete, dar atât de lente încât puteai să arunci cu pietre în ele atunci când treceau pe deasupra ta; războinici târşâiţi care meritau medalii şi parade, dar care trebuia să se mulţumească cu o pensie de onoare în pod (hei, băieţi, e oricum mai bine decât la gunoi)…

Mobila de sufragerie în stil danez modern despre care Scott spusese că arăta pretenţios, şi cât de nervoasă fusese pe el, mai ales pentru că adânc în sinea ei se temea că trebuie să-i dea dreptate…

Pupitrul cu tăblie basculantă, un „chilipir" care se dovedise că avea un picior mai scurt decât celelalte şi avusese nevoie de un ic, numai că icul se tot desprindea şi apoi, într-o zi, tăblia basculantă îi basculase peste degete şi asta-i *ajunsese,* amice, sus cu tine, în podul ăla fotat…

Scrumiere cu stativ din zilele când încă mai fumau…

Vechea maşină de scris IBM Selectric a lui Scott, pe care ea o folosise la corespondenţă până când începuse să-i fie greu să mai găsească panglică şi bandă corectoare…

Lucruri *d-un* fel, lucruri *d-alt* fel, lucruri de *toate* felurile. O altă lume, de fapt, şi totuşi era o *bucurie,* ori cel puţin aşa părea *să fie.*

Şi undeva — probabil în spatele unui teanc de reviste sau pe balansoarul cu spătar rupt — trebuia să fie cutia de cedru. Să se gândească la ea era ca şi când s-ar fi gândit la apă rece într-o zi toridă, care-ţi usucă gura. Nu ştia prea bine de ce era aşa, dar aşa era.

Când se întoarse adjunctul Boeckman din pivniţă cu polaroidurile, ea abia aştepta să-l vadă plecat. În schimb, acesta trase de timp *(îndărătnic ca o durere de dinţi,* ar fi spus tata Debusher), spunându-i mai întâi că, la o primă vedere, se părea că pisica fusese înjunghiată cu o unealtă de un fel sau altul (probabil cu o şurubelniţă), apoi asigurând-o că va rămâne în maşina parcată în faţa casei. Poate că pe unităţile lor (el le spuse unităţi) nu scria PENTRU A SLUJI ŞI PROTEJA, însă ei la asta se gândeau în fiece clipă şi voia să se simtă absolut în siguranţă. Lisey spuse că se simţea într-o atât de mare siguranţă, că se gândea chiar să meargă la culcare — fusese o zi lungă, trebuise să se ocupe şi de o urgenţă de familie pe lângă toată treaba asta cu urmăritorul şi era frântă de oboseală. Adjunctul Boeckman prinse în sfârşit aluzia şi plecă după ce-i mai spuse o ultimă dată că era absolut în siguranţă şi că nu era nevoie să doarmă cu un ochi deschis sau altceva de felul ăsta. Apoi coborî scările din faţă cu paşi la fel de grei ca atunci când coborâse scările pivniţei, trecând o ultimă dată în revistă fotografiile cu pisica moartă, cât încă mai era destulă lumină să vadă ceva. Două minute mai târziu, Lisey auzi ceea ce i se

păru a fi un motor de o *perfectă enormitate* cum se turează de două ori. Farurile măturară peluza şi casa, apoi se stinseră imediat. Şi-l imagină pe adjunctul Daniel Boeckman stând de cealaltă parte a drumului în maşina parcată cu totul la vedere lângă bordură. Zâmbi. Apoi urcă în pod, fără să aibă cea mai mică idee că, două ore mai târziu, avea să stea întinsă în pat complet îmbrăcată, epuizată şi în lacrimi.

O minte epuizată este cea mai uşoară pradă a obsesiei şi, după o jumătate de oră de căutări zadarnice în pod, unde aerul era încins şi stătut, lumina slabă şi umbrele viclene păreau hotărâte să ascundă fiecare ungher pe care ea voia să-l examineze, Lisey se abandonă în braţele obsesiei fără să-şi dea măcar seama ce face. Încă de la început nu ştiuse bine de ce-i trebuia cutia aceea, avusese doar o puternică intuiţie că ceva înăuntrul ei, vreun suvenir din primii ani ai căsniciei, era următorul popas al bulului. După o vreme, însă, cutia deveni un scop în sine, cutia de cedru a mamei-bune. La naiba cu bulii, dacă nu punea mâinile pe cutia aia de cedru — lungă de treizeci de centimetri, lată de douăzeci şi cinci şi adâncă de cincisprezece — nu avea să mai reuşească să pună geană peste geană. Avea doar să stea întinsă în pat şi să se lase torturată de gândul la pisici moarte şi soţi morţi şi paturi goale şi războinici incunci şi surori care se taie singure şi taţi care taie… *(taci Lisey taci)*

3

Avea doar să stea întinsă în pat, să ne limităm la asta.

O oră de căutări ajunse ca s-o convingă de faptul că râvnita cutie de cedru nu se afla totuşi în pod. Dar atunci era deja sigură că se afla în dormitorul de oaspeţi. Era absolut logic să creadă că migrase acolo… numai că alte patruzeci de minute (inclusiv o cercetare a raftului de sus din dulap cu ajutorul instabilei scări verticale) o convinseră că încăperea de oaspeţi era o altă gaură în apă. Aşadar, cutia era în pivniţă. *Trebuia* să fie. Era foarte probabil să fi ajuns în spatele scărilor, unde se aflau mai multe cutii de carton conţinând draperii, bucăţi de stofă, vechi componente stereo şi câteva piese de echipament sportiv: patine, un set de crochet, un fileu găurit de badminton. Coborând în grabă scările pivniţei (fără a se gândi deloc la pisica moartă care zăcea acum lângă pungile cu carne pietrificată din congelator), Lisey începu să creadă chiar că *văzuse* cutia acolo jos.

Deja era foarte obosită, însă era doar vag conştientă de asta.

Îi luă douăzeci de minute să tragă toate cutiile de carton din locul lor de odihnă pe termen lung. Unele erau ude şi rupte. Când termină de scotocit printre lucrurile din ele, membrele îi tremurau de epuizare, hainele i se lipeau de piele şi-n spatele craniului începuse să-i pulseze o migrenă supărătoare. Împinse la loc cutiile ce se mai ţineau încă laolaltă şi le lăsă unde erau pe cele care se rupseseră. Cutia mamei-bune se afla totuşi în pod. Trebuia să fie aşa, acolo se aflase tot

timpul. Cât îşi pierdea ea timpul acolo jos printre patine ruginite şi piese uitate de puzzle, cutia de cedru aştepta răbdătoare acolo sus.

Îi veneau acum în minte cel puţin zece locuri pe care nu le inspectase, inclusiv spaţiul îngust de până sub streşini. Uite, acela era locul potrivit. Probabil că pusese cutia acolo şi uitase complet de…

Gândul i se întrerupse brusc atunci când îşi dădu seama că în spatele ei era cineva. Îl vedea cu coada ochiului. Indiferent că-l chema Jim Dooley sau Zack Mecool, adevărul era că într-o clipită avea să-i pună mâna pe umărul asudat şi să-i spună *domniţă* Atunci *chiar* ar fi avut de ce să-şi facă probleme.

Senzaţia aceasta era atât de reală, încât Lisey chiar auzi târşâitul picioarelor lui Dooley. Se întoarse ridicând mâinile ca să-şi apere faţa şi avu doar o clipă pentru a vedea aspiratorul Hoover, pe care ea însăşi îl scosese de sub scări. Apoi se împiedică de cutia de carton în care era îndesat vechiul fileu de badminton. Flutură din mâini după echilibru, aproape îl găsi, avu timp să-şi spună *mama mă-sii* şi căzu. Rată la mustaţă să dea cu creştetul de dedesubtul scărilor şi asta fu spre binele ei, pentru că s-ar fi ales cu o lovitură de toată frumuseţea, poate una dintre cele care te fac să-ţi pierzi cunoştinţa. Te fac să-ţi pierzi şi viaţa, dacă aterizezi destul de tare pe podeaua de ciment. Lisey reuşi să amortizeze căderea cu mâinile depărtate, un genunchi ajungând în siguranţă pe plasa elastică a fileului de badminton, celălalt având însă parte de o aterizare mai dureroasă pe podeaua de ciment. Norocul ei că încă purta jeanşii.

Căderea fu cu noroc şi din alt motiv, gândi ea cincisprezece minute mai târziu, când stătea întinsă în pat, încă îmbrăcată şi cu cele mai amare lacrimi deja plânse şi uscate; trecuse deja la faza suspinelor rare şi a icnetelor aspre şi apoase care reprezintă reminiscenţa unei emoţii puternice. Căderea — şi sperietura care urmase, bănuia ea — îi limpezise mintea. Ar fi putut continua cu căutarea cutiei pentru încă două ore — mai mult, dacă ar fi ţinut-o puterile. Înapoi în pod, înapoi în dormitorul de oaspeţi, înapoi în pivniţă. *Înapoi în viitor,* ar fi adăugat cu siguranţă Scott; soţul ei avea fler pentru a face glume exact când nu era momentul. Sau, după cum se dovedea mai târziu, exact când era.

În orice caz, ar fi putut foarte bine să continue până la prima lumină a zorilor şi s-ar fi ales doar cu plămânii plini de aer cald şi cu mâinile pline de răbdări prăjite. Concluzia la care ajunse acum era că mult dorita cutie se afla fie într-un loc atât de evident încât trecuse deja pe lângă el de multe ori, fie pur şi simplu *dispăruse,* furată poate de una dintre menajerele care lucraseră pentru ei de-a lungul anilor sau de un muncitor care o ginise şi-şi spusese că soţiei sale i-ar plăcea o cutie aşa frumoasă şi că domniţa domnului Landon (ciudat cum îţi rămâne-n minte cuvântul acela) nu-i va simţi niciodată lipsa.

Las-o-n plata Domnului, micuţă Lisey, zise Scott cel care i se culcuşise în cap. *Gândeşte-te mâine la asta, căci e şi mâine o zi.*

— Mda, făcu ea, apoi se ridică în şezut, dintr-odată conştientă că era o femeie asudată şi urât mirositoare care stătea îmbrăcată în nişte haine asudate şi urât mirositoare. Se descotorosi de ele cât de repede putu, le lăsă într-un maldăr la picioarele patului şi se duse la duş. Se zgâriase la ambele palme când amortizase căzătura în pivniţă, dar ignoră înţepăturile şi-şi săpuni de două ori părul, lăsând clăbucii să-i curgă pe o parte şi pe cealaltă a feţei. Apoi, după ce aproape aţipi sub apa caldă cinci minute, roti hotărâtă robinetul duşului complet spre R, clătinându-se în ploaia ca de ace îngheţate, după care ieşi respirând sacadat. Folosi unul dintre prosoapele cele mari şi, când îl aruncă în coşul de rufe, îşi dădu seama că se simţea din nou în pielea sa, stăpână a propriei minţi şi pregătită să pună capăt zilei.

Se duse în pat şi ultimul gând înainte s-o lovească somnul fu la ajutorul de şerif Boeckman care stătea de pază. Era un gând reconfortant, mai ales după sperietura din pivniţă, şi dormi adânc, fără vise, până când o trezi ţipătul telefonului.

4

Era Cantata, care telefona din Boston. Desigur. O sunase Darla.

Darla o suna întotdeauna pe Canty când erau probleme, de obicei mai devreme decât mai târziu. Canty voia să ştie dacă ar trebui să se întoarcă acasă. Lisey o asigură că nu era absolut niciun motiv să vină mai repede de la Boston, oricât de tulburată trebuia să fi părut Darla.

Amanda se odihnea liniştită şi Canty chiar nu avea de ce să vină.

— Îi poţi face o vizită, dar, dacă nu are loc o schimbare majoră la care doctorul Alberness ne-a spus să nu ne aşteptăm — n-o să-ţi poţi da seama nici măcar dacă e conştientă de prezenţa ta.

— Iisuse, făcu sora ei. E-ngrozitor, Lisa.

— Da. Dar e alături de persoane care-i înţeleg starea — sau înţeleg cel puţin care e modul de îngrijire al celor aflaţi în starea ei. Iar eu şi cu Darla n-o să uităm să te ţinem la cu…

Lisey se plimba prin dormitor cu telefonul fără fir. Acum se opri, uitându-se ţintă la carneţelul care alunecase aproape complet din buzunarul drept din spate al jeanşilor aruncaţi pe jos. Era Carneţelul cu Obsesii al Amandei, numai că acum Lisey era cea care simţea că are o obsesie.

— Lisa?

Canty era acum singura care i mai adresa aşa în mod regulat şi întotdeauna o făcea să se simtă ca una dintre femeile acelea care arătau premiile la jocurile televizate — *Lisa, arată-le lui Hank şi Marthei ce au câştigat!*

— Lisa, mai eşti acolo?

— Mda, dragă.

Cu ochii la carneţel. Micile cercuri ale spiralei scânteiau în bătaia soarelui. Cercuri mici de oţel.

— Am spus că eu şi cu Darla n-o să uităm să te ţinem la curent.

Carneţelul păstrase curbura fesei de care stătuse lipit atât de multe ore şi, uitându-se la el, vocea lui Canty păru să se estompeze.

Lisey se auzi cum spune că e sigură că, dacă ea ar fi fost în locul lor, ea, Canty, ar fi făcut acelaşi lucru. Se aplecă şi scoase carneţelul cu totul din buzunarul jeanşilor. Îi spuse Cantatei c-o va suna spre seară, îi spuse Cantatei c-o iubea, îi spuse Cantatei rămas-bun şi aruncă telefonul fără fir pe pat, fără să-i acorde măcar o privire.

Avea ochi doar pentru carneţelul mototolit, şaptezeci şi cinci de cenţi la orice Walgreen's sau Rexall. Şi de ce era oare aşa de fascinată? De ce, acum că se făcuse dimineaţă şi era odihnită? Curată şi odihnită? În noua lumină a soarelui, căutarea ei obsesivă după cutia de cedru din seara trecută părea o prostie, nimic altceva decât o externalizare comportamentală a tuturor neliniştilor din acea zi, însă carneţelul acesta nu părea o prostie, nu, nici pe departe.

Şi ca distracţia să fie şi mai mare, vocea lui Scott îi vorbi mai clară ca niciodată. Doamne, cât de clară era! Şi de puternică!

Ţi-am lăsat un mesaj, iubimeu. Ţi-am lăsat un bul.

Se gândi la Scott sub copacul miam-miam, la Scott în strania ninsoare de octombrie, spunându-i că Paul îl tachina uneori cu câte un bul greu… dar niciodată unul *prea* greu. Nu se mai gândise la asta de ani întregi. Dăduse amintire la o pane, desigur, alături de celelalte lucruri la care nu voia să se gândească; o pusese dincolo de cortina purpurie. Dar ce era atât de rău la asta?

— N-a fost niciodată rău, zisese Scott. Avea lacrimi în ochi, însă vocea îi era perfect stăpânită; vocea îi fusese clară şi sigură. Ca întotdeauna când avea de spus o poveste, voia să se facă auzit.

— Când eram mic, Paul n-a fost niciodată rău cu mine şi eu n-am fost niciodată rău cu el. Eram o echipă. Trebuia să fim. Îl iubeam, Lisey. Îl iubeam atât de tare!

Acum trecuse deja de paginile cu numere — numerele sărmanei Amanda, toate înghesuite laolaltă. Nu găsi nimic mai departe decât pagini goale. Le frunzări tot mai repede, simţind cum îi slăbeşte certitudinea că acolo se afla ceva ce trebuia să găsească, apoi ajunse la o pagină aproape de capăt, pe care era scris un singur cuvânt: nalba.

De ce-i era familiar? La început îi scăpă, apoi îşi aminti. *Care-i premiul meu*? Întrebase arătarea în cămaşa de noapte a Amandei, arătarea întoarsă cu spatele la ea. *Ceva de băut,* spusese aceasta.

O Cola? O Royal Crown? Întrebase ea, iar arătarea spusese…

— A spus… el sau ea a spus… „Taci, trebuie să privim nalba", murmură ea.

Da, aşa era, sau aproape aşa; destul de aproape, în orice caz.

Nu-i spunea nimic, şi totuşi aproape că-i spunea. Se mai uită o clipă sau două la cuvânt, apoi întoarse paginile până la ultima.

Toate erau goale. Fu cât pe ce să lase carneţelul deoparte, când văzu nişte cuvinte fantomatice *dincolo* de ultima pagină. Îl ridică şi, pe suprafaţa interioară îndoită a copertei din spate, găsi următoarea însemnare:

Al 4-lea P*opas:* Uită-te sub pat. Dar, înainte să se aplece pentru a se uita sub pat, Lisey întoarse paginile mai întâi la cele de la început cu numerele şi apoi la cea cu NALBĂ, care se afla cam la zece pagini numărate din spate în faţă, confirmând ceea ce deja ştia: Amanda scria cifrele de patru cu un unghi drept şi o linie verticală, aşa cum învăţai în şcoala primară:

4. *Scott* era cel care le scria ca pe un caracter tipografic: 4. *Scott* fusese cel scria litera „I” fără să-i facă buclă şi el fusese cel care avea obiceiul să-şi sublinieze notiţele. Şi fusese întotdeauna obiceiul Amandei de a scrie cu majuscule mici… cu litere rotunjite şi uşor înclinate: C-urile, G-urile, Y-urile şi S-urile.

Continuă să întoarcă paginile între NALBĂ şi *Al 4-lea Popas:*

Uită-te sub pat. Era sigură că, dacă le-ar fi arătat Dariei şi lui Canty cele două mostre de scris, ar fi identificat fără ezitare mâna Amandei în cazul primeia şi pe a lui Scott în cea de-a doua.

Iar arătarea care fusese în pat cu ea cu o dimineaţă în urmă…

— Avea vocea *amândurora,* şopti ea.

Avea impresia că-i mişună ceva pe sub piele. Habar nu avea că exista şi o asemenea senzaţie.

— O să mi se spună că-s nebună, dar într-adevăr a avut vocea amândurora.

Uită-te sub pat.

În cele din urmă, făcu ceea ce-i cerea mesajul. Şi singurul bul pe care-l zări acolo fu o pereche veche de papuci din stofă.

5

Lisey Landon şedea în jerba de lumină a soarelui de dimineaţă cu picioarele încrucişate la nivelul gleznelor şi cu mâinile aşezate pe genunchi. Dormise fără haine şi acum şedea acolo aşa; umbra draperiilor trase peste fereastra dinspre est i se proiecta pe corpul subţire ca umbra unui ciorap de damă. Se uită din nou la mesajul care o îndruma spre al patrulea popas al bulului — un bul scurt, un bul bun, mai avea doar câţiva şi-şi va câştiga premiul.

Paul mă tachina uneori cu câte un bul greu… dar niciodată unul prea *greu.*

Niciodată prea greu. Păstrând asta în gând, închise carneţelul cu un pocnet şi se uită la coperta din spate. Acolo, cu litere mici şi negre sub sigla producătorului — Dennison — scria: mein gott

Se ridică şi începu să se îmbrace cu mişcări iuţi.

6

Copacul îi închide în lumea lor. Dincolo de el se află zăpada. Şi sub copacul miam-miam se află vocea lui Scott, vocea hipnotică a lui Scott, iar ea credea că *Diavolii goi* era romanul lui de groază?

Aceasta e povestea lui de groază şi, cu excepţia lacrimilor care-i curg când vorbeşte despre Paul şi despre cum au rămas ei uniţi pentru a înfrunta toate tăieturile şi teroarea şi sângele de pe jos, naraţiunea lui e fluentă.

— Nu organizam niciodată vânători de bul când era acasă tata, spune el, ci numai când era la muncă.

Scott a pierdut aproape complet accentul de Pennsylvania vestică, dar acum acesta îşi face din nou loc — mult mai pronunţat ca accentul ei yankeu — şi cumva într-o variantă copilărească: nu *acasă,* ci *acas',* nu *muncă,* ci o stranie distorsiune care sună ca *mancă.*

— Paul îl punea întotdeauna pe primul mai aproape. Putea fi ceva de genul „5 popasuri până la bul" — ca să te anunţe câte indicii erau toate — şi apoi ceva cum ar fi „Du-te şi uită-te în dulap". Primul nu era aproape niciodată o ghicitoare, însă următoarele erau întotdeauna. Mi-amintesc una care spunea „Du-te unde a făcut-o tata lată" şi, desigur, se referea la vechea fântână. Alta spunea „Du-te la cel care trage, dar nu cu puşca". Şi, după o vreme, mi-am dat seama că se

referea la bătrânul tractor Farmall de pe câmp, în spate, la est, lângă zidul de piatră, şi, sigur că da, un popas al bulului era chiar acolo, pe scaun, ţinut de o piatră. Pentru că un popas al bulului nu era decât o bucată de hârtie, ştii, cu ceva scris pe ea şi împăturită. Aproape întotdeauna descifram ghicitorile, dar dacă rămâneam blocat, Paul îmi mai dădea indicii până ce o rezolvam. Şi-n cele din urmă îmi primeam premiul, care era o Cola sau o Royal Crown cola sau un baton de ciocolată.

Se uită la ea. În spatele lui nu e nimic decât alb — un zid alb. Copacul miam-miam — este de fapt o salcie — se apleacă în jurul lor într-un cerc magic, izolându-i de lumea exterioară.

El spune:

— Uneori când îl apuca pe tata mălura, nu ajungea să se taie ca s-o scoată afară, Lisey. Într-o zi când era în starea aia m-a pus…

7

Sus pe banca din hol, asta spusese el mai departe, acum îşi amintea (fie c-o voia, fie că nu), dar, înainte să poată urmări amintirea mai adânc în purpuriul unde zăcuse ascunsă tot acest timp, văzu un om care stătea pe veranda din spatele casei. Şi *era* un om, nu o maşină de tuns iarba sau un aspirator, ci un om în carne şi oase. Din fericire, avu timp să observe că, deşi nu era ajutorul de şerif Boeckman, era îmbrăcat tot în uniforma kaki a poliţiei districtului Castle. Asta o scuti de stânjeneala de a striga precum Jamie Lee Curtis în unul dintre filmele din seria *Halloween.*

Vizitatorul se prezentă drept adjunctul Alston. Venise să ia pisica moartă din congelatorul ei, dar şi s-o asigure că locuinţa sa va fi ţinută sub supraveghere toată ziua. O întrebă dacă are telefon mobil şi Lisey spuse că are. Era în BMW şi credea că s-ar putea chiar să funcţioneze. Adjunctul Alston îi sugeră să-l ţină tot timpul cu ea şi să regleze numărul de la biroul şerifului pe comanda rapidă.

Îi văzu expresia facială şi-i spuse că o putea face el, dacă ea nu era „familiarizată cu opţiunea aceea”.

Lisey, care rareori folosea micuţul telefon mobil, îl conduse pe adjunctul Alston la BMW. Aparatul se dovedi a fi încărcat doar pe jumătate, însă încărcătorul era în compartimentul consolei dintre scaune. Alston se întinse pentru a scoase buşonul brichetei, văzu cele câteva fire de scrum din jurul lui şi se opri.

— Dă-i drumul, îi spuse Lisey. Mă gândeam să mă apuc din nou, dar cred că m-am răzgândit.

— O alegere înţeleaptă, doamnă, zise adjunctul Alston fără a zâmbi.

Scoase bricheta şi puse în locul ei încărcătorul telefonului. Lisey habar nu avea că puteai face asta; când îşi aducea totuşi aminte, încărca de obicei micuţul Motorola în bucătărie. Trecuseră doi ani şi încă nu se obişnuise cu ideea că nu mai avea lângă ea un bărbat care

să citească instrucţiunile şi să descâlcească semnificaţiile desenelor de la Fig. 1 şi Fig. 2.

Îl întrebă pe ofiţer cât de mult va dura încărcarea.

— Completă? Nu mai mult de o oră, poate mai puţin. O să fiţi în acest timp prin apropierea unui telefon?

— Da, am ceva de lucru în grajd. Am unul şi acolo.

— Bun. Odată ce se încarcă acesta, prindeţi-l la curea sau agăţaţi-l la betelia pantalonilor. Dacă se iveşte vreun motiv de îngrijorare, apăsaţi butonul 1 şi bam, vorbiţi cu un poliţist.

— Mulţumesc.

— Pentru puţin. Cum am spus, voi supraveghea casa. Dan Boeckman va trece din nou pe aici deseară, dacă nu va trebui să meargă în altă parte. Şi e posibil să trebuiască — în oraşele mici ca acesta, serile de vineri sunt seri pline — dar aveţi telefonul la îndemână şi butonul de apelare rapidă şi oricum el tot aici o să revină.

— E-n ordine. Aţi aflat ceva despre omul care mă deranjează?

— Nimic, doamnă, răspunse adjunctul Alston cu o dezinvoltură suficientă… dar, desigur, el îşi *putea permite* să fie dezinvolt, nimeni…

8

Tot ce poate să meargă prost merge prost.

Lisey nu-şi aminteşte unde a auzit vorbele astea şi sigur că nici nu contează, dar îi revin în gând tot mai frecvent în cele două luni petrecute de ei în Bremen: *Tot ce* poate *să meargă prost* merge *prost.*

Tot ce *poate merge.*

nu ameninţase să-l rănească pe *el,* şi foarte probabil n-avea s-o facă nimeni. Era înalt de un metru nouăzeci şi cântărea probabil o sută de kilograme. *O sută zece cu toate podoabele pe el,* ar fi adăugat tatăl ei; în Lisbon, Dandy Debusher fusese celebru pentru asemenea vorbe de duh.

— Dacă Andy aude ceva, adjunctul Clutterbuck, adică, el e la cârmă până la întoarcerea şerifului Ridgewick din luna de miere sunt sigur că vă va anunţa numaidecât. Tot ce trebuie să faceţi între timp este să vă luaţi câteva mici măsuri de precauţie. Încuiaţi uşile când sunteţi în casă, bine? Mai ales după lăsarea întunericului.

— Bine.

— Şi ţineţi telefonul acela la îndemână.

— Aşa voi face.

O salută cu degetul mare ridicat şi zâmbi când ea îi răspunse cu acelaşi gest.

— Mă duc acum să iau pisicuţa aia. Pun pariu că veţi fi bucuroasă să n-o mai aveţi în casă.

— Da, recunoscu Lisey, dar, cel puţin pentru moment, îşi dorea mai mult să nu-l mai aibă în casă pe adjunctul Alston. Ca să se poată duce în grajd şi să se uite sub pat. Cel care în ultimii aproximativ douăzeci

de ani stătuse în poiata văruită. Cel pe care-l cumpăraseră *(mein gott)* din Germania. În Germania unde Casa de pe Bergenstrasse e plină de curenţi de aer toamna, răcoroasă iarna şi atacată de infiltraţii atunci când în sfârşit vine sezonul acela umed şi ceţos pe care localnicii îl numesc primăvară.

Ambele duşuri se încăpăţânează să nu funcţioneze. Toaleta de la parter scoate un gâlgâit ca un râs oribil. Proprietarul face promisiuni, apoi nu mai răspunde la telefoanele lui Scott. În cele din urmă, Scott angajează o firmă nemţească de avocatură pentru un comision de speriat — mai mult, îi spune el lui Lisey, pentru că nu suportă să-l lase pe nemernicul ăla de proprietar să scape basma curată, nu suportă să-l lase să câştige. Nemernicul de proprietar, care-i face uneori cu ochiul într-un fel cu subînţeles atunci când nu se uită Scott (ea n-a îndrăznit niciodată să-i spună lui Scott, care nu are simţ al umorului când vine vorba de proprietari nemernici), nu poate câştiga. Ameninţat cu acţiuni legale, acesta face câteva reparaţii: apa nu mai intră prin acoperiş şi toaleta de la parter îşi încetează oribilul râs la miezul nopţii. Ajunge chiar să schimbe cazanul.

Un miracol celest. Apoi îşi face apariţia într-o noapte, beat, şi strigă la Scott într-un amestec de germană şi engleză, făcându-l *ţigan american comunist,* expresie pe care soţul ei o păstrează ca pe o comoară până la capătul zilelor sale. Scott, şi el departe de a fi sobru (în Germania, Scott şi sobrietatea fac rareori schimb de ilustrate), la un punct anume îi oferă proprietarului nemernic o ţigară şi-i spune *Currhaj! Currhaj, mein Fuhrer, bitte, bitte!* În anul acela Scott bea, Scott glumeşte şi Scott asmute avocaţi asupra proprietarilor nemernici, însă Scott nu scrie. Nu scrie pentru că e întotdeauna beat sau e întotdeauna beat pentru că nu scrie? Lisey nu ştie. E o şesime dintr-una, jumătate de duzină din cealaltă. Până-n mai, când seria de conferinţe ajunge în sfârşit şi, slavă Domnului, la capăt, ei nu-i mai pasă. Până-n mai, îşi doreşte doar să se afle în altă parte, unde discuţiile din supermarket sau din prăvăliile de pe marginea drumului principal nu i se pare că seamănă cu cele ale omanimalelor din *Insula doctorului Moreau.* Ştie că nu e drept, dar mai ştie şi că n-a reuşit să-şi facă nici măcar o prietenă în Bremen, niciuna dintre soţiile universitarilor care vorbesc engleza, iar soţul ei e plecat prea mult timp la Universitate. Ea-şi petrece prea mult timp în casa vântoasă, înfăşurată într-un şal, însă fiindu-i tot neobişnuit de frig, aproape întotdeauna singură şi tristă, urmărind programe de televiziune pe care nu le înţelege şi ascultând camioanele care urcă dealul huruind. Cele mari, Peugeot-urile, fac tavanul să se zdruncine. Faptul că şi Scott e trist, că-i merge rău cursul şi că prelegerile sunt aproape un dezastru n-o ajută deloc. Şi de ce ar ajuta-o, pentru numele lui Dumnezeu? Cel care zisese că *tristeţea iubeşte compania* vorbea fără el. *Orice poate să meargă rău va merge rău,* însă…

uite unul care ştia ce zice.

Când Scott *este* acasă, e-n ochii ei mult mai mult decât e obişnuită, pentru că nu dă fuga pe nesimţite în cămăruţa sumbră care i-a fost oferită ca birou unde să-şi scrie poveştile. *Încearcă* să le scrie la început, dar până-n decembrie eforturile sale au devenit sporadice şi până-n februarie a renunţat complet. Omul care poate scrie într-un Motel 6 pe lângă care maşinile trec pe şase benzi de circulaţie şi la etajul căruia se află-n plină desfăşurare o petrecere studenţească s-a deschingat complet şi irecuperabil. Dar nu se vaită din cauza asta, din câte-şi dă ea seama. În loc să scrie, petrece lungi, comice şi-n cele din urmă epuizante weekenduri alături de soţia sa.

Deseori, ea bea cu el şi se îmbată cu el, pentru că în afară de a-l fute nu vede ce altceva ar mai putea face. Sunt zile toropite şi mahmure de luni când Lisey este de-a dreptul bucuroasă să-l vadă că iese pe uşă, chiar dacă atunci când vine ora zece seara şi el încă nu s-a întors, stă neclintită la fereastra sufrageriei, cea care dă spre şosea, aşteptând cu sufletul în gât să vadă Audi-ul închiriat pe care-l conduce, întrebându-se unde o fi şi cu cine o fi bând. Şi *cât de mult* o fi bând. Sunt sâmbete când o convinge să joace epuizante jocuri de de-a v-aţi ascunselea în casa mare şi vântoasă; spune că aşa măcar se vor încălzi, şi are dreptate. Sau fug unul după celălalt, urcând şi coborând scările în goană ori tropăind pe coridoare îmbrăcaţi în acei ridicoli *lederhosen,* râzând ca doi copii tembeli (şi excitaţi, desigur) şi strigând în gura mare puţinele cuvinte pe care le ştiu în germană: *Achtung!* Şi *Jawohl!* Şi *Ich babe Kopfschmerzen* şi — cel mai adesea — *Mein Gott!* De cele mai multe ori, aceste jocuri prosteşti se sfârşesc cu o partidă de sex. Cu sau fără băutură la bord (dar de obicei cu), Scott vrea mereu sex în iarna şi primăvara aceea, iar ea crede că, înainte să părăsească locuinţa de pe Bergenstrasse, o vor fi făcut în toate camerele, în majoritatea băilor (inclusiv în cea cu toaleta care râde hidos) şi chiar în unele dintre dulapuri. Toate acele partide de sex sunt unul dintre motivele pentru care nu-şi face niciodată (ei bine, *aproape* niciodată) griji că el ar avea o aventură cu altcineva, în pofida lungilor ore când e plecat, în pofida puternicei aplecări spre băutură, în pofida faptului că nu face ceea ce a fost *făcut* să facă, adică să scrie poveşti.

Dar sigur că nici ea nu face ceea ce a fost făcută să facă, şi sunt momente când acest lucru îi revine în minte. Nu poate spune c-a minţit-o sau că măcar a îndrumat-o pe o pistă greşită; nu, nu poate spune asta deloc. I-a zis doar o dată, dar cu acea ocazie a fost cât se poate de direct: nu puteau avea copii. Dacă ea simţea că trebuie să-i aibă — şi el ştia că provenea dintr-o familie numeroasă — atunci nu se puteau căsători. I-ar fi frânt inima, dar dacă aşa simţea ea, aşa trebuia să fie. I-a spus asta sub copacul miam-miam, unde au stat înconjuraţi de acea ciudată ninsoare de octombrie. Îşi îngăduie să-şi amintească

discuţia aceea doar în după-amiezile singuratice din cursul săptămânilor petrecute în Bremen, când cerul pare întotdeauna să fie alb şi când orele s-au dus şi camioanele huruie la infinit şi patul se scutură sub ea. Patul pe care l-a cumpărat el şi mai târziu va insista să-i fie expediat în America. Stă deseori întinsă acolo cu braţul peste ochi, spunându-şi că a fost o idee cu adevărat *groaznică,* în ciuda weekendurilor pline de veselie şi a partidelor de amor pline de pasiune şi uneori de zbucium. Au făcut unele lucruri în timpul acelor partide de amor pe care, cu doar şase luni în urmă, nu le-ar fi crezut posibile, şi ştie că aceste variaţiuni au puţină legătură cu amorul; au legătură cu plictisul, dorul de casă, alcoolul şi melancolia.

Scott a băut întotdeauna mult, dar acum asta începe s-o sperie. Vede inevitabilul dezastru final, dacă nu se opreşte la timp. Iar golul din pântece a început s-o deprime. Au încheiat un pact, mda, sigur, dar sub copacul miam-miam ea n-a înţeles pe deplin că anii trec şi că timpul are greutate. Poate că el va reîncepe să scrie după întoarcerea lor în America, dar *ea* ce va face? *Nu m-a minţit niciodată,* gândeşte ea pe când stă întinsă pe patul din Bremen cu braţul peste ochi, dar vede un timp — şi nu e deloc îndepărtat — când acest fapt n-o va mai satisface, iar perspectiva o înspăimântă. Uneori îşi doreşte să nu fi şezut niciodată sub salcia aceea fotată alături de Scott Landon.

Uneori îşi doreşte să nu-l fi întâlnit niciodată.

9

— Nu-i adevărat, şopti în grajdul plin de umbre, dar simţi ca o negaţie greutatea moartă a studioului de deasupra sa — toate cărţile acelea, toate poveştile acelea, toată viaţa aceea scursă. Nu-şi regreta căsnicia, dar uneori *îşi dorea* să nu-şi fi întâlnit niciodată bărbatul, atât de dificil şi de obositor. Să fi întâlnit pe altcineva. Un programator liniştit şi sigur, de pildă, un om care să fi câştigat şaptezeci de mii pe an şi să-i fi oferit trei copii. Doi băieţi şi o fată, unul deja ajuns la maturitate şi căsătorit, doi încă la şcoală. Insă nu aceasta era viaţa pe care o găsise. Sau cea care o găsise pe ea.

În loc să se întoarcă imediat spre patul din Bremen (i se părea prea mult prea devreme), se întoarse spre cămăruţa ce ar fi trebui să-i fie birou, deschise uşa şi se uită înăuntru. Oare ce avusese de gând să facă acolo cât timp îşi scria Scott poveştile sus? Nu-şi aducea aminte, dar ştia ce o atrăsese acolo acum: robotul telefonic.

Se uită la 1 roşu care strălucea pe ecranul de afişaj, sub care scria MESAJE NEASCULTATE, şi se întrebă dacă n-ar trebui să-l cheme pe ajutorul de şerif Alston ca să asculte şi el. Se hotărî să n-o facă. Dacă era Dooley, i-l putea da să-l asculte mai târziu.

Sigur că e Dooley — cine altcineva?

Se pregăti să primească din nou ameninţări proferate pe tonul acela calm şi la suprafaţă raţional şi apăsă butonul PLAY. O clipă mai târziu,

o femeie tânără pe nume Emma îi explică *extraordinarele* reduceri de cost de care ar beneficia dacă trece la MEI1. Lisey întrerupse la mijloc mesajul entuziast, apăsă butonul ŞTERGE şi gândi: *Halal intuiţie feminină.*

Ieşi din birou râzând.

10

Se uită fără durere sau nostalgie la forma acoperită cu cearşaf a patului din Bremen, deşi bănuia că ea şi Scott făcuseră dragoste în el — sau se futuseră, în orice caz; nu-şi amintea cât de multă *dragoste* fusese de fapt la mijloc în timpul perioadei SCOTT ŞI LISEY ÎN GERMANIA — de sute de ori. *Sute?* Era oare posibil în cursul a doar nouă luni, mai ales când fuseseră zile, uneori săptămâni întregi, că nu-l vedea de când ieşea aproape adormit pe uşă la şapte dimineaţa cu servieta lovindu-i-se de genunchi şi până când se întorcea târşâit, de obicei pe jumătate beat, la zece seara sau la unsprezece fără un sfert? Da, bănuia că era, dacă-ţi petreceai toate weekendurile având ceea ce Scot numea uneori „fotafesturi". De ce să întreţină vreo afecţiune pentru monstruozitatea aceea drapată şi tăcută, indiferent de câte ori se hârjoniseră în el? Avea, din contră, motiv s-o urască, pentru că înţelegea într-un fel care nu ţinea de intuiţie, ci mai degrabă de mecanismul logicii subconştiente *(Lisey e deşteaptă foc, dar totu-i să nu gândească,* îl auzise o dată pe Scott că spunea la o petrecere, şi nu ştiuse dacă să se simtă flatată sau ruşinată) că mariajul lor aproape se rupsese în patul acela. Nu mai conta cât de urât-plăcut fusese sexul sau că o făcuse să ajungă fără efort la orgasme multiple şi că i-o trăsese până ce ea crezuse că-şi va ieşi din minţi datorită neîncetatei plăceri resimţite; nu mai conta locul pe care-l găsise, cel pe care-l atingea înainte ca el să ajungă la orgasm şi uneori doar îl treceau fiorii, dar alteori striga şi asta-i încreţea ei pielea din cap până-n picioare, chiar şi atunci când Scott era adânc în ea şi ardea ca un… ei bine, ardea ca un cuptor aspirant.

Credea că era bine că patul ăla blestemat era înfăşurat ca un cadavru uriaş, pentru că — cel puţin în amintirea ei — tot ceea ce se petrecuse între ei acolo fusese greşit şi violent, o sugrumare după alta a gâtului căsniciei lor. Dragoste? A face *dragoste?* Poate. Poate de câteva ori. Dar ea-şi amintea mai mult futaiuri urâte, unul după altul. Sugrumă… şi dă drumul. Sugrumă… şi dă drumul. Şi de fiecare dată era nevoie de mai mult timp pentru ca fiinţa care era Scott-şi-Lisey să respire din nou. În cele din urmă, plecaseră din Germania. Făcuseră drumul de la Southampton la New York cu *Queen Elizabeth 2* şi-n a doua zi pe mare ea se întorsese de la o plimbare pe punte şi se oprise în faţa cabinei lor cu cheia în mână, cu capul înclinat, ascultând. Dinăuntru se auzea păcănitul slab, dar constant al maşinii lui de scris, iar Lisey zâmbise.

Nu şi-ar fi permis să creadă că totul era bine, dar stând în faţa acelei uşi şi ascultând sunetul revenirii lui la viaţă, ştiuse *ci putea* fi.

Şi fusese. Când o anunţase că făcuse toate cele necesare pentru expedierea spre America a ceea ce el numea Patul Mein Gott, ea nu spusese nimic, ştiind că nu vor mai dormi niciodată şi nu vor mai face niciodată dragoste în el. Dacă ar fi propus asta Scott — *Doarh o dat în, kleine Lizzy, de dagu' vemurilor tecuten!* — ea ar fi refuzat. De fapt, i-ar fi spus să de ducă să se foteze singur. Dacă existase vreodată o piesă de mobilier blestemată, patul acela era.

Se apropie de el, se lăsă în genunchi, trase de tivul cearşafului care-l acoperea şi aruncă o privire dedesubt. Şi acolo, în spaţiul acela muced şi închis, unde se întorsese pe furiş mirosul de găinaţ *(ca un câine la a sa vomă,* gândi), se afla ceea ce căuta.

Acolo, între umbre, era cutia de cedru a mamei-bune Debusher.

VIII. LISEY ŞI SCOTT

(Sub copacul miam-miam)

1

Abia intră în bucătăria însorită, cu cutia de cedru strânsă în braţe, când începu să sune telefonul. Puse cutia pe masă şi răspunse cu un alo absent, nemai temându-se de vocea lui Jim Dooley. Dacă era el, avea să-i spună doar că chemase poliţia şi apoi să închidă.

Acum era prea ocupată ca să mai fie şi speriată.

Era Darla, nu Dooley, care suna din salonul vizitatorilor de la Greentawn, şi Lisey nu fu tocmai surprinsă să afle că Darla se simţea vinovată pentru că o sunase pe Canty în Boston. Şi dacă lucrurile ar fi stat invers, Canty în Mâine şi Darla în Boston? Lisey credea că ar fi fost cam la fel. Nu ştia cât de mult se mai iubeau Canty cu Darla, însă cele două se foloseau reciproc aşa cum se folosesc beţivii de băutură. Când erau mici, mama-bună obişnuia să spună că, dacă făcea Cantata guturai, Darlanna făcea febră.

Lisey încercă să dea toate răspunsurile potrivite, aşa cum făcuse mai devreme când vorbise la telefon cu Canty, şi exact din acelaşi motiv: ca să poată scăpa de rahatul ăsta şi să-şi vadă mai departe de treabă. Bănuia că va reîncepe să ţină la surorile sale mai târziu — aşa spera — dar în momentul de faţă conştiinţa vinovată a Dariei conta pentru ea la fel de puţin ca absenţa mentală a Amandei. La fel de puţin ca locul unde se afla în clipa aceea Jim Dooley, la o adică, atâta vreme cât nu era în cameră cu ea, agitând un cuţit în aer.

Nu, o asigură pe Darla, nu greşise că o sunase pe Canty. Da, făcuse bine că-i spusese lui Canty să rămână liniştită în Boston. Şi da, într-adevăr, Lisey va trece să-i facă o vizită Amandei mai târziu.

— E oribil, zise Darla şi, în ciuda preocupării sale, Lisey auzi suferinţa din vocea ei. *Amanda* e oribilă.

Apoi, imediat, pe fugă:

— Nu asta vreau să zic, nu e oribilă, sigur că nu e, dar e oribil s-o *văd* aşa. Nu face decât să *stea,* Lisey. Când am fost la ea, îi cădea soarele pe o parte a feţei, soarele de dimineaţă, şi are pielea atât de cenuşie şi de *bătrână…*

— Ia-o uşurel, dragă, făcu Lisey, plimbându-şi buricele degetelor pe suprafaţa netedă, lăcuită, a cutiei mamei-bune. Şi când era închisă îi simţea mirosul dulce. Când o va deschide, se va apleca în faţă spre acea aromă şi va fi ca şi când ar inhala trecutul.

— O hrănesc printr-un tub, zise Darla. L-l pun şi i-l iau. Dacă nu începe să mănânce singură, cred că o să-l lase tot timpul înfipt în ea.

îşi trase nasul prelung, apos.

— O hrănesc printr-un *tub* şi deja e atât de *slabă* şi nu vrea să *vorbească* şi am discutat cu o infirmieră care a zis că rămân aşa *ani întregi,* că uneori nu-şi revin *niciodată,* o, Lisey, nu cred că pot *îndura!*

Lisey zâmbi slab la aceasta şi degetele i se mutară la balamalele din spatele cutiei. Era un zâmbet de uşurare. O asculta pe Darla Regina Dramei, Darla Diva, iar asta însemna că erau din nou pe teren sigur, două surori cu scenarii zdrenţuite în mâini. La un capăt al firului se află Darla cea Sensibilă. Aplaudaţi-o, doamnelor şi domnilor. La celălalt capăt, Lisey, Mică Dar Puternică. Să auzim ce are de spus.

— O să vin după-amiază, Darla, şi o să mai discut o dată cu doctorul Alberness. Atunci o aibă deja să o imagine mai clară a stării ei…

Darla, nesigură:

— Chiar crezi asta?

Lisey, fără nicio fotată de idee:

— Categoric. Iar *tu* trebuie să te duci acasă şi să te întinzi puţin.

Să tragi poate un pui de somn.

Darla, pe tonul unei declaraţii dramatice:

— O, Lisey, n-aş putea dormi deloc!

Lui Lisey nu-i păsa dacă Darla mânca, îşi rupea ceva sau se căca în stratul de begonii. Voia doar să încheie convorbirea.

— Întoarce-te acasă, dragă, şi încearcă măcar să te odihneşti puţin. Trebuie să închid — am ceva în cuptor.

Darla fu pe dată încântată.

— O, Lisey! *Tu?*

Lisey găsi asta extrem de iritant, de parcă toată viaţa n-ar fi gătit nimic mai complicat decât… ei bine, plăcintă de cheesburger.

— E pâine cu banane?

— Pe aproape. Pâine cu afine. Trebuie să merg s-o verific.

— Dar o să vii în vizită la Manda mai târziu, nu?

Lui Lisey îi veni să strige. În schimb, spuse:

— Sigur. După-amiază.

— Păi, atunci…

Nesiguranţa se întorsese. *Convinge-mă,* spunea ea. *Mai rămâi la*

telefon încă cinşpe minute şi convinge-mă.

— Atunci, cred c-o să merg acasă.

— Bună idee. Pa, Darl.

— Şi crezi într-adevăr că n-am greşit sunând-o pe Canty?

Nu! Sună-l pe Bruce Springsteen! Sună-l pe Hal Holbrook! Sun-o pe fotata de Condirice! Numai LASĂ-MĂ ÎN PACE!

— N-ai greşit deloc. Cred că ai făcut bine. Ţine-o…

Lisey se gândi la Carneţelul cu Obsesii al Amandei.

— Ţine-o la curent, ştii tu.

— Păi… bine. Pa, Lisey. Ne vedem mai târziu, cred.

— Pa, Darl.

Clic.

În sfârşit.

Închise ochii, deschise cutia şi inhala mireasma puternică a cedrului. Preţ de o clipă, se întoarse de bunăvoie la vremea în care avea cinci ani şi purta o pereche de pantaloni scurţi care-i rămăseseră de la Darla şi o pereche de cizme scâlciate de cowboy Li-l Rider, cele care-i aparţineau doar ei şi aveau cusături roz pe margine.

Apoi se uită în cutie ca să vadă ce era şi unde o va duce.

2

Deasupra găsi un pachet învelit în folie de aluminiu, lung cam de cincisprezece centimetri, lat de zece şi înalt de cinci. Avea două umflături, care rotunjeau folia. Îl luă fără să ştie ce este înăuntru, simţi un vag iz de mentă — oare îi simţise deja mirosul, odată cu mireasma de cedru a cutiei? — şi-şi aminti încă înainte să-i desfacă o parte şi să vadă felia tare ca piatra din tortul de nuntă. În ea erau înfipte două figurine de plastic: un bărbat în frac şi joben, o fată într-o rochie albă de nuntă. Avusese de gând s-o păstreze un an şi apoi s-o împartă cu Scott la prima lor aniversare. Nu aşa era superstiţia? Ba da, dar trebuia s-o fi pus în congelator. În schimb, ajunsese acolo.

Rupse o bucată de glazură cu unghia şi o puse în gură. Aproape că nu mai avea gust, doar o dulceaţă fantomatică şi o ultimă şoaptă diafană de mentă. Se căsătoriseră în Capela Newman de la Universitatea Mâine, cu o ceremonie civilă. Veniseră toate surorile ei, până şi Jodi. Lincoln, fratele tatălui Debusher care mai era încă în viaţă, venise tocmai din Sabbatus ca să conducă mireasa la altar.

Prietenii lui Scott de la Pitt şi UMO fuseseră şi ei prezenţi, iar agentul lui literar făcuse onorurile de cavaler de onoare. Nimeni din familia Landon, desigur; familia lui Scott plecase în lumea drepţilor.

Sub felia pietrificată de tort erau două invitaţii de nuntă. Ea şi cu Scott le scriseseră de mână, fiecare completând câte o jumătate, iar ea păstrase una de-a lui Scott şi una de-a ei. Sub acestea era o cutie de chibrituri suvenir. Discutaseră dacă să tipărească atât invitaţiile, cât şi cutiile de chibrituri — era o cheltuială pe care probabil şi-ar fi permis-

o chiar dacă nu începuseră încă să vină banii din ediţia de masă a *Diavolilor goi,* dar în cele din urmă ajunseseră la concluzia că ar fi fost mai personalizate (dar şi mai moderne) dacă le scriau de mână. Îşi amintea că luase un bax cu cincizeci de cutii de chibrituri neinscripţionate de la supermarketul IGA din Cleaves Mills şi că le inscripţionase ea de mână pe toate, folosind un pix roşu cu vârf subţire. Cutia din mâna ei era foarte probabil ultima din acel trib, şi o examina animată de curiozitatea unui arheolog şi de suferinţa sufletească a unui amant.

Scott ei Lisa *lan Aon* 19 noiembrie 1979 „Acum suntem doi."

Simţi înţepătura lacrimilor în ochi. *Acum suntem doi* fusese ideea lui Scott, zisese că era o frază dintr-o poveste cu Ursuleţul Winnie.

îşi amintise imediat la care se referea — de câte ori nu le bătuse la cap pe Jodotha sau pe Amanda să-i citească înainte de culcare *Pădurea de o sută de acri?* — şi fusese de părere că *Acum suntem doi* era sclipitor, perfect. Îl sărutase pentru asta. Acum îi venea greu şi numai să se uite la cutia de chibrituri cu motorul ei prostesc de curajos. Acum se afla la celălalt capăt al curcubeului, acum era unu, şi ce număr stupid, unu. Vârî cutia de chibrituri în buzunarul de la piept al bluzei şi apoi îşi şterse lacrimile de pe obraji — vărsase totuşi câteva. Din câte se părea, investigarea trecutului era o treabă lacrimogenă.

Ce se întâmplă cu mine?

Ar fi plătit preţul preţiosului său BMW şi altceva pe deasupra ca să afle răspunsul la întrebarea aceasta. I se păruse că totul îi mergea atât de bine! Îi plânsese dispariţia şi mersese mai departe; lăsase deoparte suferinţa şi mersese mai departe. Deja de doi ani vechiul cântec părea să spună adevărul: Mă descurc foarte bine fără tine. Apoi începuse să-i cureţe studioul, iar asta îi trezise fantoma, nu în cine ştie ce lume spirituală şi eterică, ci în *ea.* Ştia până şi când şi unde începuse totul: la finele primei zile, în colţul acela nu tocmai triunghiular pe care lui Scott îi plăcea să-l numească ungherul memoriei.

Acolo atârnau pe perete premiile literare, onorurile lui sub sticlă:

Premiul Naţional pentru Literatură, Pulitzer pentru ficţiune, World Fantasy Award pentru *Diavolii goi.* Şi ce se întâmplase?

— M-am frânt, zise ea pe o voce firavă şi speriată, şi trase folia înapoi peste felia fosilizată din tortul de nuntă.

Nu exista alt cuvânt pentru asta. Se *frânsese.* Amintirea pe care o păstra despre acel moment nu era teribil de clară, doar începuse pentru că i se făcuse sete. Se dusese după un pahar de apă în acel stupid şi fotat bar-alcov — stupid pentru că Scott nu mai bea alcoolice, chiar dacă aventurile sale cu alcoolul duraseră cu câţiva ani buni mai mult decât relaţia amoroasă cu ţigările — şi apa nu venise, nu venise nimic în afara înnebunitorului sunet al ţevilor pufăitoare care transportau doar bule de aer, şi ar fi putut aştepta apa, ar fi venit

într-un sfârşit, dar închisese în schimb robinetele şi se întorsese la uşa dintre alcov şi aşa-numitul ungher al memoriei, şi plafoniera era aprinsă, însă era din aceea cu reostat şi lumina era diminuată. Într-o aşa semiobscuritate, totul părea normal — totul la fel, ha-ha. Aproape că te aşteptai ca el să deschidă uşa dinspre scările exterioare, să intre, să dea drumul la muzică la maximum şi să înceapă să scrie. De parcă niciodată nu s-ar fi deschingat. Şi ea ce se aşteptase să simtă? Tristeţe? *Nostalgie?*

Adevărat? Ceva atât de politicos — o, draga mea — ca *nostalgia?* Dacă da, atunci era o poantă de să te tăvăleşti pe jos de râs, pentru că ceea ce o năpădise atunci, deopotrivă cald ca focul şi rece ca gheaţa, fusese…

3

Ceea ce o năpădeşte — pe ea, Lisey cea practică, Lisey care-şi păstrează întotdeauna calmul (mai puţin poate în ziua când a trebuit rotească prin aer cazmaua de argint, şi chiar şi-n ziua aceea se flatează că s-a stăpânit destul de bine), micuţa Lisey care-şi menţine cumpătul atunci când toţi cei din jurul ei şi-l pierd — ceea ce o năpădeşte este un fel de furie pură şi umflată, o furie divină care pare să-i dea mintea la o parte şi să preia controlul corpului său. Şi totuşi (nu ştie dacă acesta e sau nu un paradox) această furie pare de asemenea să-i clarifice gândirea, *aşa trebuie să fie,* pentru că în sfârşit înţelege. Doi ani reprezintă o perioadă lungă, însă *fisa îi cade în sfârşit.* Ea *pricepe conceptul.* Ea *vede lumina.*

El a *întins copita,* după cum se spune. (îţi place expresia?)

El a *dat ortul popii.* (Asta-ţi place mai mult?)

El *se uită la margarete de la rădăcină-n sus.* (Asta-i una mare pe care am prins-o din balta la care mergem cu toţii să bem şi să pescuim.)

Şi când o reduci la esenţă, ce rămâne? Păi, a lăsat-o cu buzele umflate. I-a dat papucii. Şi-a luat picioarele la spinare şi a şters-o, întinde-te la drum, Jack, a plecat din oraş cu Expresul de Noapte.

A glisat în Teritorii. A părăsit-o pe femeia care-l iubea cu toate celulele corpului şi cu toate minţile din capul său nu-foarte-deştept, şi tot ce i-a rămas ei e o nenorocită… fotată… de *carapace.*

Se frânge. Lisey se frânge. Când se avântă înainte în stupidul şi fotatul lui ungher al memoriei, i se pare că-l aude cum spune *SCOPN, iubimeu — Strânge Chingile Oricând Pare Necesar,* după care nu mai aude nimic şi începe să-i rupă de pe pereţi plăcuţele şi fotografiile şi onorurile înrămate. Ia în mână bustul lui Lovecraft pe care i l-a dat juriul World Fantasy Award pentru *Diavolii goi,* cartea aceea odioasă, şi-l aruncă până de cealaltă parte a studioului, strigând „Să te *fut,* Scott, să te *fut!"* E una dintre puţinele daţi când a folosit cuvântul în forma lui nealterată, din seara când el a spart cu mâna un panou de sticlă al serei, din seara bulului de sânge. Era nervoasă pe el atunci,

dar niciodată de când se ştie n-a fost aşa nervoasă pe el cum este acum; dacă ar fi acolo, l-ar omorî a doua oară.

E-ntr-un acces de furie la intensitate maximă, rupe toate porcăriile alea nefolositoare şi vanitoase de pe pereţi până ce aceştia rămân goi (datorită covorului gros, puţine dintre lucrurile pe care le aruncă pe jos se sparg — spre norocul ei, îşi va spune mai târziu, când îşi va recăpăta luciditatea). Se învârte necontenit, o tornadă în toată puterea cuvântului, îi strigă numele iar şi iar, strigă *Scott* şi *Scott* şi *Scott,* plângând de inimă rea, plângând sentimentul pierderii, plângând de furie; implorându-l cu lacrimi să-i explice cum de-a putut-o părăsi aşa, implorându-l să se întoarcă, o, să se întoarcă. La naiba cu *totul la fel, nimic* nu e la fel fără el, îl urăşte, îi e dor de el, are un gol în ea, un vânt chiar mai rece decât cel care sufla în jos de pe Yellowknife suflă acum prin *ea,* lumea e atât de goală şi de lipsită de iubire atunci când nu e nimeni în ea care să-ţi strige numele şi care să te strige spre casă. Într-un sfârşit, apucă monitorul computerului din ungherul memoriei şi, când îl ridică, ceva îi cedează la spate, dar *fotat* să fie şi spatele, pereţii goi îi râd în nas şi ea şi-a ieşit din minţi. Se roteşte nesigură pe picioare cu monitorul în braţe şi-l dă de perete. Se aude un sunet surd de spargere — *PUMPI,* aşa sună — şi apoi se lasă din nou tăcerea.

Nu, se aud greierii afară.

Lisey se prăbuşeşte pe covorul plin de premii şi onoruri, plângând încet cu suspine, epuizată. Şi-l *cheamă* oare cumva înapoi? Îl cheamă oare înapoi în viaţa sa prin simpla forţă a durerii întârziate şi furioase pe care o simte? Iar el a venit ca apa printr-o ţeava rămasă mult timp goală? Lisey crede că răspunsul la această întrebare este

4

— Nu, murmură ea. Pentru că — oricât ar părea de nebunesc după toate aparenţele, Scott instalase popasurile pentru această vânătoare de bul gândită pentru ea *cu mult înainte să moară.* Luând legătura cu doctorul Alberness, de pildă, care se întâmpla să fie un admirator al său de o aşa *perfectă enormitate.* Găsind cine ştie cum modul de a pune mâna pe fişa medicală a Amandei, pentru numele lui Dumnezeu, ca să i-o arate acestuia în timpul prânzului pe care îl iau împreună. Şi apoi lovitura sub centură: *Domnul Landon a spus că, dacă vă voi întâlni vreodată, să vă întreb cum a păcălit-o pe infirmieră atunci în Nashville.*

Şi… când pusese oare cutia de cedru a mamei-bune sub patul din Bremen, din grajd? Deoarece cu siguranţă el o făcuse, ştia că n-o pusese ea. În 1996? *(taci)* În iarna lui 1996, când mintea lui Scott cedase şi ea *(TACI ACUM LISEY!)*

Bine… bine, o să tacă despre iarna lui ’96 — pentru moment dar acela i se părea momentul corect. Şi…

O vânătoare de bul. Dar *de ce?* Cu ce scop? Pentru a-i permite să vadă pe etape ceva ce n-ar putea vedea deodată? Poate. *Probabil.* Scott

ar fi fost expert în astfel de lucruri, ar fi simpatizat fără-ndoială cu o minte care ar vrea să ascundă după cortină amintirile ei cele mai îngrozitoare sau să le pună la păstrare în cutii cu miros dulce.

Un bul bun.

O, Scott, ce-i bun în asta? Ce-i bun în toată durerea şi tot chinul ăsta?

Un bul scurt.

În cazul ăsta, cutia de cedru era fie pasul final, fie unul dintre ultimii paşi, şi avea o bănuială că, dacă ar continua să caute, n-ar mai fi cale de întoarcere.

Iubire, suspină el… dar numai în mintea ei. Nu existau fantome.

Doar amintiri. Doar vocea soţului ei mort. Asta credea ea; asta *ştia* ea. Putea închide cutia. Putea trage cortina. Putea lăsa trecutul să rămână trecut.

lubimeu.

El voia mereu să-şi spună ultimul cuvânt. Chiar şi mort, voia să-şi spună ultimul cuvânt.

Lisey suspină — în propriile-i urechi se auzi ca o expresie a singurătăţii şi nemângâierii — şi se hotărî să meargă mai departe. Să joace totuşi rolul Pandorei.

5

Singurul suvenir de la căsătoria lor cu costuri scăzute şi fără accente religioase (şi totuşi stătuse în picioare, stătuse bine de tot în picioare) pe care-l mai dosise în acea cutie era o fotografie făcută la petrecerea care se ţinuse la *The Rock* — cel mai trivial, mai zgomotos şi mai mizerabil bar rock-and-roll din Cleaves Mills. Îi înfăţişa pe ea şi Scott pe ringul de dans, când dădeau tonul petrecerii. Ea era îmbrăcată în rochia albă, dantelată, iar Scott într-un costum albastru simplu — *Costumul meu de gropar,* îi spunea el — pe care-l cumpărase special pentru acea ocazie (şi pe care-l purtase în repetate rânduri în timpul turneului de promovare a *Diavolilor goi* din iarna aceea). În planul secund le vedea pe Jodotha şi Amanda, amândouă imposibil de tinere şi de frumoase, cu părul coafat sus, cu palmele încremenite la jumătatea unei aplaudări. Ea se uita la Scott şi el îi zâmbea, cu mâinile pe mijlocul ei, şi, o, Doamne, uite ce lung îi era părul, aproape că-i atingea umerii, uitase asta.

Mângâie suprafaţa fotografiei cu buricele degetelor, plimbându-le peste imaginea participanţilor la SCOTT ŞI LISEY, ÎNCEPUTUL! Şi descoperi că-şi amintea chiar şi numele formaţiei din Boston (The Swinging Johnsons, destul de haios) şi cântecul pe care dansaseră în faţa prietenilor: o prelucrare a piesei „Too Late to Turn Back Now” aparţinând celor de la Cornelius Brothers and Sister Rose.

— O, Scott, făcu ea. Îi mai alunecă o lacrimă pe obraz şi o şterse fără să-şi dea seama. Apoi aşeză fotografia pe masa însorită a bucătăriei şi îşi continuă cercetările. Găsi un teanc subţire de meniuri,

şerveţele de bar şi cutii de chibrituri de la motelurile din Midwest, dar şi un program de la Universitatea Indiana din Bloomington, în care se anunţa o lectură publică din *Diavolii goi,* de Scott Linden.

îşi aminti că îl păstrase pentru acea greşeală de tipar, spunându-i că o să valoreze o avere într-o zi, iar Scott îi răspunsese: *Nu te baza prea mult pe asta, iubimeu.* Data de pe program era 19 martie 1980…

Aşadar, unde erau suvenirele strânse de la Antlers? Să nu fi luat nimic? În zilele acelea aproape întotdeauna lua *ceva,* era un fel de hobby, ar fi putut *jura*…

Ridică programul cu „Scott Linden" şi acolo, sub el, găsi un meniu purpuriu-închis pe care, cu litere aurii, erau imprimate cuvintele: The Antlers şi Roma, New Hampshire. Şi-l auzi pe Scott la fel de clar ca şi când i-ar fi vorbit în ureche: *Când eşti în Roma, fii ce fac romanii.* O spusese în seara aceea în sala de mese (goală cu excepţia lor şi a unei singure chelneriţe), comandând pentru amândoi Meniul Special al Bucătarului. Şi din nou, mai târziu, în pat, când îi acoperise corpul gol cu corpul său.

— Am vrut să-l cumpăr, murmură ea, ridicând meniul ca pentru a-l arăta bucătăriei sale goale şi însorite, dar tipul a spus că-l pot lua pur şi simplu. Pentru că noi eram singurii oaspeţi. Şi datorită viscolului.

Viscolul acela ciudat de octombrie. Rămăseseră două nopţi în loc de una singură, aşa cum era planul, şi-n a doua ea stătuse trează cu mult după ce adormise Scott. Frontul de aer rece care adusese neobişnuita ninsoare se îndepărta deja şi ea auzea zăpada cum se topea, cum picura de la streşini. Stătuse întinsă în patul acela străin (primul dintre atât de multele paturi străine pe care le împărţise cu Scott), gândindu-se la Andrew „Sparky" Landon şi la Paul Landon şi la Scott Landon — Scott supravieţuitorul. Gândindu-se la buli. La buli buni şi la buli de sânge.

Gândindu-se la purpuriu. Gândindu-se şi la asta.

La un moment dat, norii se risipiseră şi camera fusese inundată de lumina vântoasă a lunii. În lumina aceea, în sfârşit adormise.

A doua zi, o duminică, conduseseră prin zonele rurale care reveniseră de la iarnă la toamnă, şi nu mai trecuse nicio lună până când dansaseră pe melodia „Too Late to Turn Back Now", interpretată de The Swinging Johnsons.

Deschise meniul inscripţionat cu litere aurii ca să vadă care fusese Recomandarea Bucătarului în acea seară de demult, şi căzu o fotografie. Lisey şi o aminti pe dată. Le-o făcuse proprietarul cu micuţul aparat Nikon al lui Scott. Tipul scosese cine ştie de unde o pereche de rachete pentru zăpadă (schiurile lui de fond se aflau încă în depozit sus, în North Conway, spusese el, împreună cu cele patru snowmobile ale sale) şi insistase ca Scott şi Lisey că facă o plimbare pe poteca din spatele hanului. *Pădurea e magică atunci când ninge,* îşi

amintea Lisey că le spusese, şi o *să fiţi singuri-singurei — nici măcar un schior sau vreo maşină de zăpadă.*

E şansa vieţii voastre.

Le pregătise până şi merinde, cu o sticlă de vin roşu din partea casei. Şi uite-i acolo, încotoşmănaţi în pantaloni de schi şi canadiene şi apărătoarele de urechi pe care le găsise amabila soţie a proprietarului (canadiana lui Lisey era prea mare şi-i stătea comic în ea, poalele îi ajungeau până la genunchi), stând pentru poză în faţa hanului de ţară cu regim de demipensiune în ceea ce părea a fi un viscol datorat efectelor speciale hollywoodiene, încălţaţi în rachete de zăpadă şi rânjind ca doi tolomaci voioşi. Rucsacul pe care-l purta Scott şi-n care se aflau merindele şi sticla de *vino* era tot de împrumut. Lisey şi Scott, pornind spre copacul miam-miam, deşi niciunul nu ştia asta atunci. Pornind într-o excursie de-a lungul Potecii Amintirilor. Numai că pentru Scott Landon, Petecă Amintirilor era Aleea Spaimelor, şi nu era de mirare că nu alegea s-o parcurgă prea des.

Totuşi, gândi ea, mângâind cu buricele degetelor fotografia aşa cum făcuse şi cu poza dansului de nuntă, *trebuie să fi ştiut că vei fi nevoit s-o faci cel puţin o dată înainte să mă căsătoresc cu tine, că-ţi place au ba. Aveai să-mi spui ceva, nu? Povestea care ar fi justificat singura ta condiţie nenegociabilă. Trebuie că ai căutat locul potrivit luni întregi. Iar când ai văzut copacul acela, salcia aia atât de apăsată de zăpadă încât forma o grotă lângă trunchi, ai ştiut că l-ai găsit şi că nu mai puteai amâna momentul. Cât de agitat ai fost, mă întreb? Cât de speriat că te voi asculta şi apoi îţi voi spune că nu vreau totuşi să mă căsătoresc cu tine?*

Lisey credea că fusese într-adevăr agitat. Îşi amintea tăcerea din maşină. Nu crezuse ea oare că-i stătea mintea la ceva? Da, pentru că Scott era de obicei foarte vorbăreţ.

— Dar trebuie că mă cunoşteai deja foarte bine atunci… începu ea, apoi se întrerupse. Lucrul plăcut atunci când vorbeşti singur e că-n cele mai multe rânduri nu eşti nevoit să termini ce ai de spus.

Până-n octombrie 1979, Scott trebuia să o fi cunoscut destul de bine ca să ştie că nu-l va lăsa. La naiba, când nu-i spusese să se ducă unde o vedea cu ochii după ce-şi făcuse mâna ferfeniţă într-un panou de sticlă al Serei Parks, trebuia să fi înţeles că avea de gând să rămână mult timp alături de el. Insă fusese oare agitat din cauza expunerii acelor amintiri vechi, îl tulbura să atingă nervii aceia antici, dar încă vii? Bănuia că-n privinţa aceea fusese *mai mult* decât doar agitat. Bănuia că-n privinţa aceea fusese speriat de fotata moarte.

Şi totuşi îi luase mâna înmănuşată în mâna sa, arătase cu degetul şi spusese:

— Hai să mâncăm acolo, Lisey… hai să mergem sub

6

— Hai să mâncăm sub salcia aia, spune el, şi Lisey e mai mult decât

dispusă să-i accepte planul. În primul rând, are o foame de lup.

În al doilea, o dor picioarele — mai ales gambele — din pricina exerciţiului fizic cu rachetele de zăpadă cu care nu e obişnuită: ridică, roteşte şi *scutură*… ridică, roteşte şi *scutură*. Cel mai mult însă vrea să scape de imaginea ninsorii care cade. Plimbarea a fost până în cel mai mic detaliu la fel de frumoasă cum a promis hangiul, iar liniştea e ceva ce crede că-şi va aminti tot restul vieţii, singurele sunete fiind scrâşnetul rachetelor pe zăpadă, şuieratul respiraţiei lor şi pocănitul neobosit al unei ciocănitori de departe. Şi totuşi, neîncetata aversă (pur şi simplu altfel nu i se poate spune) de fulgi uriaşi a început s-o scoată din fire. E prea deasă şi prea rapidă, i-a distrus abilitatea de concentrare, iar asta o face să se simtă dezorientată şi puţin ameţită.

Salcia se află la marginea unui luminiş, cu ramurile pline de frunzişoare încă verzi apăsate la pământ de chiciura groasă şi albă.

Oare frunze să fie acelea? Se întreabă Lisey şi îşi spune că-l va întreba pe Scott în timpul mesei. Scott va şti. Dar nu-l întreabă.

Intervin alte probleme.

Scott se apropie de salcie şi Lisey îl urmează, ridicând picioarele şi răsucindu-le ca să scuture rachetele de zăpadă, călcând pe urmele logodnicului ei. Când ajunge la copac, Scott dă la o parte crengile pline de — frunze, frunzişoare, orice ar fi ele — zăpadă ca pe o cortină şi aruncă o privire înăuntru. Fundul lui îmbrăcat în jeanşi stă aţintit ademenitor în direcţia ei.

— Lisey! zice el. E foarte frumos! Stai să ve…

Ea ridică Racheta de Zăpadă A şi o proiectează în Fund în Jeanşi B.

Logodnicul C dispare numaidecât în Salcia Acoperită de Zăpadă D (cu o înjurătură de surprindere). E uimitor, cât se poate de uimitor, şi Lisey începe să chicotească în ninsoarea deasă. E acoperită de zăpadă din cap până-n picioare; până şi genele îi sunt împodobite.

— Lisey?

Dinăuntrul umbrelei albe.

— Da, Scott.

— Mă vezi?

— Nu, face ea.

— Vino puţin mai aproape, atunci.

Ea se apropie, călcându-i pe urme, ştiind la ce să se aştepte, dar când braţul lui iese prin cortina acoperită de zăpadă şi o prinde de încheietura mâinii, o ia totuşi prin surprindere şi izbucneşte într-un râs puternic, pentru că e puţin mai mult decât doar surprinsă; e chiar puţin speriată. O trage spre el şi peste faţă o loveşte o albeaţă rece, orbind-o pentru o clipă. Are gluga canadienei lăsată pe spate şi zăpada îi alunecă pe lângă gât, îngheţându-i pielea caldă.

Apărătorile pentru urechi sunt mişcate din loc. Aude un *pfum* înfundat când bucăţi mari de zăpadă cad din copacul din spatele ei.

— Scott! icneşte ea. Scott, m-ai speria…

Dar se opreşte aici.

El stă în genunchi înaintea ei, cu gluga canadienei dată pe spate pentru a scoate la iveală o revărsare de păr negru aproape la fel de lung ca al ei. Poartă apărătoarele de urechi în jurul gâtului ca pe nişte căşti. Rucsacul e lângă el, sprijinit de trunchiul copacului. Se uită la ea, zâmbeşte, aşteaptă să înţeleagă. Şi Lisey înţelege. Înţelege fără doar şi poate. *Oricine ar înţelege,* îşi spune.

E într-un fel ca şi când i s-ar fi dat voie în clubul în care sora ei mai mare Manda şi prietenele ei se jucau de-a fetele pirat…

Dar nu. E mai bine de atât, pentru că nu miroase a lemn străvechi şi a reviste umede şi a rahat vechi şi mucegăit de şoarece. E ca şi când ar fi dus-o într-o cu totul altă lume, a tras-o într-un cerc secret, un dom cu acoperiş alb care nu le aparţine decât lor. Are un diametru cam de şapte metri. În mijloc se află trunchiul sălciei.

Iarba care le creşte în jur are încă verdele perfect al verii.

— O, Scott, zice ea, şi nu-i ies deloc aburi din gură. E *cald* acolo înăuntru, îşi dă ea seama. Zăpada oprită pe crengile lăsate la pământ a izolat spaţiul de dedesubt. Ea îşi desface fermoarul jachetei.

— Super, nu-i aşa? Acum ascultă liniştea.

El rămâne tăcut. La fel şi ea. La început, crede că nu se aude absolut niciun sunet, dar nu e chiar aşa. Se aude unul. Aude o tobă mică învelită în mătase. E inima sa. El întinde mâinile, îi dă jos mănuşile, îi ia palmele. Le sărută pe amândouă pe rând, chiar în adâncul căuşului. Preţ de o clipă, niciunul nu spune nimic. Lisey e cea care sparge tăcerea; îi chiorăie stomacul. Scott izbucneşte în râs, păşind în spate, lângă trunchiul copacului, şi arătând-o cu degetul.

— Şi eu, zice el. Vreau să-ţi dau jos pantalonii ăia de schi şi să ţi-o trag aici, Lisey — e destul de cald — dar după atât exerciţiu, mi-e prea foame.

— Poate mai târziu, zice ea. Ştiind că mai târziu va fi aproape cu siguranţă prea plină ca să şi-o mai tragă, dar asta nu face nimic; dacă ninsoarea nu încetineşte, aproape cu siguranţă îşi vor mai petrece o noapte la Antlers, iar asta n-o deranjează deloc.

Deschide rucsacul şi întinde prânzul. Sunt două sandviciuri groase cu carne de pui (şi cu multă maioneză), salată şi două felii zdravene din ceea ce se dovedeşte a fi plăcintă cu stafide.

— Miam, face el când ea îi dă una dintre farfuriile de hârtie.

— Sigur că miam, zice ea. Doar suntem sub copacul miam-miam.

El râde.

— Sub copacul miam-miam. Îmi place.

Apoi zâmbetul i se şterge şi se uită la ea cu o privire solemnă.

— Nu-i aşa că-i frumos aici?

— Da, Scott. Foarte frumos.

El se apleacă peste mâncare; se apleacă şi ea; se sărută deasupra salatei.

— Te iubesc, micuţă Lisey.

— Şi eu te iubesc.

Şi-n clipa aceea, ascunşi departe de lume în acel cerc verde şi secret de tăcere, ea nu l-a iubit niciodată mai mult. Asta e acum.

7

În pofida a ceea ce a declarat, Scott mănâncă doar jumătate din sandvici şi ia câteva guri de salată. De plăcinta cu stafide nici nu se atinge, însă bea mai mult decât îi este porţia de vin. Lisey mănâncă însă cu mai multă poftă, chiar dacă nu aşa de mult cât a crezut. O roade pe dinăuntru viermele neliniştii. Oricare era gândul care-l preocupa pe Scott, transpunerea lui în cuvinte va fi dificilă pentru el şi poate şi mai dificilă pentru ea. Ceea ce o nelinişteşte şi mai mult e faptul că nu-şi dă seama ce ar putea fi. Vreo problemă cu legea în sătucul din vestul Pennsylvaniei, în care a crescut? Să fi adus pe lume un copil pe undeva? Să fi avut loc poate chiar o căsătorie în adolescenţă, o aventură trecătoare care se sfârşise cu un divorţ sau cu o anulare două luni mai târziu? Paul să fie, fratele care a murit? Orice este, acum vine. *Aşa cum după tunete vine ploaia,* ar fi spus mama-bună. El se uită la felia sa de plăcintă, pare să se gândească să ia o muşcătură, apoi îşi scoate ţigările.

Lisey îşi aminteşte cum a zis că *Familiile-s o pacoste,* şi-şi spune:

E vorba de buli. M-a adus aici ca să-mi vorbească despre buli. Nu e surprinsă să descopere că acest gând o sperie rău.

— Lisey, începe el. Am să-ţi explic ceva. Şi dacă te va face să te răzgândeşti în privinţa căsătoriei…

— Scott, nu-s sigură că vreau să aud…

Surâsul lui e deopotrivă obosit şi speriat.

— Pun pariu că nu vrei. Şi ştiu că nici eu nu vreau să-ţi spun. Dar e ca şi când ai face o injecţie la cabinetul doctorului… nu, mai rău, ca şi când ţi-ar deschide un chist sau ţi-ar stoarce un furuncul. Dar unele lucruri pur şi simplu trebuie făcute.

Sclipitorii lui ochi castanii sunt fixaţi asupra ei.

— Lisey, dacă ne vom căsători, nu putem avea copii. Asta-i. Nu ştiu cât de mult ţi-i doreşti acum, dar provii dintr-o familie numeroasă şi bănuiesc că ar fi un lucru normal să vrei să umpli o casă mare cu propria ta familie mare într-o bună zi. Trebuie să ştii că, dacă eşti cu mine, asta nu se poate întâmpla. Şi nu vreau să te uiţi la mine de la depărtare cândva, peste cinci sau zece ani, şi să strigi:

„Nu mi-ai spus niciodată că asta face parte din înţelegere."

El trage din ţigară şi scoate fumul pe nări. Acesta se ridică într-un norişor albastru-cenuşiu. Faţa lui e foarte palidă, ochii — enormi. *Ca nişte nestemate,* gândeşte Lisey, fascinată. Pentru întâia şi singura oară

îl vede nu ca pe un om chipeş (nici nu este, deşi într-o lumină potrivită poate fi izbitor), ci ca pe unul frumos, aşa cum sunt frumoase unele femei. Asta o fascinează şi, din cine ştie ce motiv, o îngrozeşte.

— Te iubesc prea mult ca să te mint, Lisey. Te iubesc din tot ceea ce am în chip de inimă. Bănuiesc că genul ăsta de iubire atotcuprinzătoare devine în timp o povară pentru o femeie, dar e singurul gen de iubire pe care-l pot oferi. Cred că vom fi un cuplu destul de bogat în privinţa banilor, însă eu voi fi aproape cu siguranţă sărac emoţional toată viaţa. Banii sunt pe drum, cât despre rest am destul cât să-ţi ofer ţie, şi niciodată n-o să murdăresc sau să diluez relaţia noastră cu minciuni. Nici cu vorbele pe care le rostesc, nici cu cele pe care le ţin în mine.

Suspină — un sunet prelung, cutremurat — şi îşi aşază podul mâinii în care ţine ţigara în mijlocul frunţii, de parcă l-ar durea capul.

Apoi o ia de acolo şi se uită din nou la ea:

— Fără copii, Lisey. Nu putem. *Eu* nu pot.

— Scott, vrei să spui că eşti… doctorii ţi-au…

El scutură din cap.

— Nu ţine de partea fizică. Ascultă, iubimeu. E-aici.

Se loveşte cu degetul în frunte, între ochi.

— Nebunia şi Landonii se potrivesc ca piersicile şi frişca, şi nu vorbesc despre ceva ca-n povestirea lui Edgar Allan Poe sau în mai ştiu eu ce roman victorian blânduţ, pentru domniţe de pension, cu mătuşica încuiată în pod; vorbesc despre nebunia aia periculoasă din lumea reală, care curge prin sânge.

— Scott, tu nu eşti nebun…

Dar se gândeşte la felul în care a ieşit el din întuneric cu mâna însângerată întinsă în faţă, cu vocea jubilând de uşurare. Uşurare *nebunească.* Îşi aminteşte propriul gând avut atunci când a înfăşurat cu bluza sa ruina aceea de mână: că putea fi îndrăgostit de ea, dar că era de asemenea pe jumătate îndrăgostit de moarte.

— Ba *sunt,* zice el încet. *Sunt* nebun. Am halucinaţii şi viziuni.

Totu-i că le pun pe hârtie. Le pun pe hârtie şi oamenii mă plătesc ca să le citească.

Pentru o clipă, Lisey e prea năucită de asta (sau poate e vorba de amintirea mâinii hăcuite, pe care a înlăturat-o în mod voit) ca să mai răspundă. Scott vorbeşte despre meşteşugul său — aşa se referă întotdeauna la el în discursuri, nu spune niciodată *artă,* ci *meşteşug* ca despre o halucinaţie. Iar asta *este* o nebunie.

— Scott, zice ea într-un târziu, scrisul e *meseria* ta.

— Crezi că înţelegi asta, spune el, dar nu înţelegi partea *trecută.*

Sper să-ţi păstrezi norocul acesta, micuţă Lisey. Şi n-o să stau aici sub copacul ăsta şi să-ţi ofer istoria Landonilor, pentru că nu cunosc decât puţine lucruri. Am făcut cercetări doar până la a treia generaţie,

m-am speriat de tot sângele de pe pereţi şi am abandonat.

Am văzu destul sânge — o parte chiar sângele meu — în copilărie.

Pentru restul l-am crezut pe cuvânt pe tata. Când eram mic, tata spunea că Landonii — şi Landreau-ii înaintea lor — se împărţeau în două tipuri: momâile şi malurile. Era mai bine să ai mălură, pentru că puteai scăpa de ea tăindu-te. *Trebuia* să te tai, dacă nu voiai să-ţi petreci tot restul vieţii la balamuc sau la răcoare. Spunea că e singura soluţie.

— Vorbeşti despre automutilare, Scott?

El ridică din umeri, de parcă n-ar fi sigur. Nici ea nu e sigură.

Doar l-a văzut fără haine. Are câteva cicatrice, dar numai câteva.

— Buli de sânge? întreabă ea.

De data aceasta, Scott e mai convins.

— Buli de sânge, mda.

— În seara aia, când ai băgat mâna prin panoul de sticlă al serei, lăsai să iasă din tine mălura?

— Aşa cred. Sigur. Într-un fel.

îşi stinge ţigara în iarbă. Nu se grăbeşte şi nu se uită la ea cât timp o face.

— E complicat. Trebuie să-ţi aminteşti cât de mizerabil m-am simţit în seara aia, o mulţime de lucruri se adunaseră…

— Nu trebuia să fi…

— Nu, întrerupe el, lasă-mă să termin. O pot spune doar o dată.

Ea închide gura.

— Eram beat, mă simţeam mizerabil şi n-o mai lăsasem să iasă de mult. Nu fusese nevoie s-o fac. În mare parte datorită ţie, Lisey.

Lisey are o soră care a suferit o alarmantă criză de automutilare cu puţin după ce a împlinit douăzeci de ani. Amanda a lăsat acum totul în urmă — slavă Domnului — însă i-au rămas cicatricele, cele mai multe sus pe braţe şi pe coapse.

— Scott, dacă te-ai tăiat singur, n-ar trebui să ai cicatrice…

Parcă nici n-ar fi auzit-o.

— Apoi, primăvara trecută, cu mult după ce am crezut că a tăcut pentru totdeauna, al naibii să fiu dacă n-a reînceput să vorbească.

„O ai în tine, Scott", îl auzeam că spune. „Îţi curge prin sânge ca o târâtură de femeie. N-am dreptate?"

— Cine, Scott? Cine a început să-ţi vorbească?

Ştiind că trebuie să fie ori Paul, ori tatăl lui, şi probabil nu Paul.

— Tata. Spune: „Scooter, dacă vrei să fii drept, trebuie să scoţi mălura din tine. Fă-o chiar acum, nu mai trage de timpul acesta fotat." Şi am făcut-o. Puţin… puţin…

Face mici gesturi de tăiere — unul pe obraz, unul pe braţ — ca să exemplifice.

— Apoi în seara aia, când erai nervoasă…

Ridică din umeri.

— Am scos şi restul. Am încheiat conturile. A ieşit tot. Şi acum totu-i bine. Noi doi suntem *bine*. Îţi spun un lucru: mai bine aş sângera ca un porc în seara de ajun decât să-ţi fac un rău. Decât să-ţi fac *vreodată* rău.

Faţa i se lasă în jos într-o expresie de dispreţ pe care ea n-a mai văzut-o până atunci.

— Încă n-am devenit ca *el*. Ca tatăl meu.

Şi apoi, aproape scuipând vorbele:

— Cretinul de Domn *Sparky*.

Ea nu spune nimic. Nu îndrăzneşte. Oricum, nu e sigură că ar putea-o face. Pentru prima oară în destul de multe luni, se întreabă cum e posibil ca el să se taie la mână atât de rău şi să-i rămân? Cicatrice atât de mici. Cu siguranţă nu e posibil. Gândeşte: *Mâna lui nu era doar tăiată; era ciopârţită*.

Scott, între timp, şi-a aprins o altă Herbert Tareyton cu mâini care-i tremură aproape imperceptibil.

— Să-ţi spun o poveste, reia el. Doar o poveste, şi ajunge pentru toate poveştile copilăriei unui anumit om. Pentru că poveştile sunt specialitatea mea.

Se uită la fumul de ţigară care se înalţă în aer.

— Le pescuiesc din baltă. Ţi-am spus despre baltă, nu?

— Da, Scott. La care mergem cu toţii să bem.

— Mda. Şi să ne aruncăm năvoadele. Uneori, pescarii cu adevărat curajoşi — Austenii, Dostoievskii, Faulknerii — urcă în bărci şi se duc acolo unde înoată cele mari, dar balta e înşelătoare. E mai mare decât pare, e mai adâncă decât îşi poate da seama orice om şi-şi schimbă aspectul, mai ales după lăsarea întunericului.

Ea nu spune nimic la asta. Mâna lui o apucă pe după gât. La un punct anume, se furişează pe sub canadiana desfăcută şi-i prinde sânul în palmă. Nu din poftă trupească, e sigură; pentru confort.

— Bine, zice el. Acum povestea. Închide ochii, micuţă Lisey.

Ea îi închide. Pentru o clipă, totul e întunecat şi tăcut sub copacul miam-miam, nu se teme; simte mirosul lui şi-i simte apropierea corpului; îi simte atingerea mâinii, care acum i se odihneşte pe claviculă. Ar putea-o sugruma fără probleme cu mâna aceea, dar a nu are nevoie să-i spună el că nu i-ar face niciodată rău, cel puţin nu fizic; ăsta-i un lucru pe care Lisey îl ştie pur şi simplu. Îi va pro; oca durere, da, dar în mare parte cu gura. Cu gura lui ca o *meliţă*.

— Bun, zice bărbatul cu care se va căsători în mai puţin de o lună. Povestea asta s-ar putea să aibă patru părţi. Prima pane se nuneşte „Scooter pe plajă”.

A fost odată ca niciodată un băiat, un băieţel slăbănog şi speriat pe nume Scott, numai că atunci când pe tatăl lui îl apuca mătura şi nu-l

ajuta cu nimic şi se taie, îi spunea Scooter. Şi într-o zi — o zi ia, nebună — băieţelul s-a urcat într-un loc la înălţime şi de acolo uitat la o întindere de lemn lăcuit, unde sângele fratelui său

8

Curge încet prin crăpătura dintre două scânduri.

„Sari”, îi spune tatăl lui. Şi nu pentru prima oară. *„Sari, nemernic mic, fiu de târâturi fricos ce eşti, sari chiar acum!”*

„Tată, mi-e teamă! E prea sus!”

„Nu-i, şi mă doare-n cur dacă ţi-e teamă sau nu, sari în fotarea fi-tii sau o să te fac să-ţi pară rău şi o să-l fac pe tovarăşul tău să-i fie mai rău ca ţie, iar acum jos, paraşutişti!”

Tata face pauză o clipă, uitându-se în jur, globii oculari mişcându-se aşa cum fac atunci când îl apucă mălura, aproape *ticăind* într-o parte în cealaltă, apoi se uită la băiatul de trei ani care stă tremurând pe banca lungă din holul principal al vechii şi dărăpănatei case de fermă cu milioanele de curenţi învârtejiţi care o străbat. Stă acolo cu spatele lipit de frunzele desenate pe peretele roz al acelei case din inima ţinutului, acolo unde oamenii îşi văd de treburile lor.

„Poţi, spune Geronimo, dacă vrei, Scott. Se zice că uneori te ajută.

Dacă-l strigi cu adevărat puternic atunci când sari din avion.”

Aşa că Scott o face, e dispus să accepte orice ajutor, strigă GEROMINO! — ceea ce nu-i tocmai bine şi oricum nu-l ajută, pentru că tot nu poate sări de pe bancă pe podeaua de lemn lustruit atât de îndepărtată, acolo jos.

„iaaa, pe toţi fiii căcăcioşi de târâturi!”

Tata îl trage în faţă pe Paul. Paul are şase ani acum, merge spre şapte, e înalt şi are părul de un blond-închis, lung în faţă şi la tâmple, trebuie să se tundă, trebuie să meargă la domnul Baumer la frizeria din Martensburg. Domnul Baumer cu capul de elan agăţat pe perete şi cu decalcul acela şters din vitrină în care se vede steagul American şi pe care scrie AM SLUJIT, dar va mai trece o vreme până să se apropie măcar de Martensburg şi Scott o ştie. Nu merg la oraş când tata e stăpânit de mălură şi tata nu va merge nici măcar la muncă o vreme, pentru că acum e-n concediu de la U.S. Gyppum.

Paul are ochi albaştri şi Scott îl iubeşte mai mult ca pe oricine, mai mult decât se iubeşte pe el însuşi. În dimineaţa aceasta, braţele lui Paul sunt acoperite de sânge, sunt străbătute în toate direcţiile de tăieturi, iar acum tata scoate din nou briceagul, odiosul briceag care a băut atât de mult din sângele lor, şi-l ridică în lumina soarelui de dimineaţă. Tata a coborât la parter strigând după ei, strigând *Bul! Bul! Treceţi aici amândoi!* Dacă bulul îl priveşte pe Paul îl taie pe Scott şi dacă bulul îl priveşte pe Scott îl taie pe Paul. Chiar şi cuprins de mălură, tata înţelege iubirea.

„Ai de gând să sari, laşule, sau să-l mai tai o dată?”

„Nu, tată!” ţipă Scott. *„Te rog, nu-l mai tăia, sar!”*

„atunci, fă-o!” Tata întinde buza de sus şi-şi arată dinţii. Ochii i se rotesc în orbite, se rotesc rotesc rotesc de parcă ar căuta oameni.

Ea nu spune nimic la asta. Mâna lui o apucă pe după gât. La un punct anume, se furişează pe sub canadiana desfăcută şi-i prinde sânul în palmă. Nu din poftă trupească, e sigură; pentru confort.

— Bine, zice el. Acum povestea. Închide ochii, micuţă Lisey.

Ea îi închide. Pentru o clipă, totul e întunecat şi tăcut sub copacul miam-miam, însă nu se teme; simte mirosul lui şi-i simte apropierea corpului; îi simte atingerea mâinii, care acum i se odihneşte pe claviculă. Ar putea-o sugruma fără probleme cu mâna aceea, dar ea nu are nevoie să-i spună el că nu i-ar face niciodată rău, cel puţin nu fizic; ăsta-i un lucru pe care Lisey îl ştie pur şi simplu. Îi va provoca durere, da, dar în mare parte cu gura. Cu gura lui ca o *meliţă.*

— Bun, zice bărbatul cu care se va căsători în mai puţin de o lună. Povestea asta s-ar putea să aibă patru părţi. Prima parte se numeşte „Scooter pe plajă”.

A fost odată ca niciodată un băiat, un băieţel slăbănog şi speriat pe nume Scott, numai că atunci când pe tatăl lui îl apuca mălura şi nu-l ajuta cu nimic să se taie, îi spunea Scooter. Şi într-o zi — o zi rea, nebună — băieţelul s-a urcat într-un loc la înălţime şi de acolo s-a uitat la o întindere de lemn lăcuit, unde sângele fratelui său curge încet prin crăpătura dintre două scânduri.

„Sari”, îi spune tatăl lui. Şi nu pentru prima oară. *„Sari, nemernic mic, fiu de târâturi fricos ce eşti, sari chiar acum!”*

„Tată, mi-e teamă! E prea sus!”

„Nu-i, şi mă doare-n cur dacă ţi-e teamă sau nu, sari în fotarea mă-tii sau o să te fac să-ţi pară rău şi o să-l fac pe tovarăşul tău să-i pară mai rău ca ţie, iar acum jos, paraşutişti!”

Tata face pauză o clipă, uitându-se în jur, globii oculari mişcându-se aşa cum fac atunci când îl apucă mălura, aproape *ticăind* dintr-o parte în cealaltă, apoi se uită la băiatul de trei ani care stă tremurând pe banca lungă din holul principal al vechii şi dărăpănatei case de fermă cu milioanele de curenţi învârtejiţi care o străbat. Stă acolo cu spatele lipit de frunzele desenate pe peretele roz al acelei case din inima ţinutului, acolo unde oamenii îşi văd de treburile lor.

„Poţi, spune Geronimo, dacă vrei, Scott. Se zice că uneori te ajută.

Dacă-l strigi cu adevărat puternic atunci când sari din avion.”

Aşa că Scott o face, e dispus să accepte orice ajutor, strigă GEROMINO! — ceea ce nu-i tocmai bine şi oricum nu-l ajută, pentru că tot nu poate sări de pe bancă pe podeaua de lemn lustruit atât de îndepărtată, acolo jos.

„iaaa, pe toţi fiii căcăcioşi de târâturi!”

Tata îl trage în faţă pe Paul. Paul are şase ani acum, merge spre

şapte, e înalt şi are părul de un blond-închis, lung în faţă şi la tâmple, trebuie să se tundă, trebuie să meargă la domnul Baumer la frizeria din Martensburg. Domnul Baumer cu capul de elan agăţat pe perete şi cu decalcul acela şters din vitrină în care se vede steagul American şi pe care scrie AM SLUJIT, dar va mai trece o vreme până să se apropie măcar de Martensburg şi Scott o ştie. Nu merg la oraş când tata e stăpânit de mălură şi tata nu va merge nici măcar la muncă o vreme, pentru că acum e-n concediu de la U.S. Gyppum.

Paul are ochi albaştri şi Scott îl iubeşte mai mult ca pe oricine, mai mult decât se iubeşte pe el însuşi. În dimineaţa aceasta, braţele lui Paul sunt acoperite de sânge, sunt străbătute în toate direcţiile de tăieturi, iar acum tata scoate din nou briceagul, odiosul briceag care a băut atât de mult din sângele lor, şi-l ridică în lumina soarelui de dimineaţă. Tata a coborât la parter strigând după ei, strigând *Bul! Bul! Treceţi aici amândoi!* Dacă bulul îl priveşte pe Paul îl taie pe Scott şi dacă bulul îl priveşte pe Scott îl taie pe Paul. Chiar şi cuprins de mălură, tata înţelege iubirea.

„Ai de gând să sari, laşule, sau să-l mai tai o dată?”

„Nu, tată!” ţipă Scott. *„Te rog, nu-l mai tăia, sar!”*

atunci, fă-o!” Tata întinde buza de sus şi-şi arată dinţii. Ochii i se rotesc în orbite, se rotesc rotesc rotesc de parcă ar căuta oameni în colţuri, şi poate că asta face, *probabil* că asta face, pentru că uneori îl aud cum vorbeşte cu oameni care nu există. Uneori, Scott şi fratele lui îi numesc Oamenii Mălurii şi alteori Oamenii Bulului de Sânge.

„Fă-o, Scooter! Fă-o, Scott, bătrâne! Ţipă Geronimo şi apoi paraşutează-te! Nu-i loc pentru laşi şi fricoşi în familia asta! Sari acum!”

„GEROMINO!” ţipă el şi, deşi-i tremură picioarele, tot nu se poate convinge să sară. Picioare laşe, picioare laşe şi fricoase. Tata nu-i mai oferă o a doua şansă. Tata taie adânc braţul lui Paul şi sângele curge râu. O parte ajunge pe papucii lui Paul şi o parte ajunge pe tenişii lui şi cea mai mare parte ajunge pe podea. Paul face o grimasă, dar nu strigă. Ochii lui îl imploră pe Scott să-l facă să înceteze, însă gura îi rămâne închisă. Gura lui nu va implora.

La U.S. Gypsum (pe care băieţii o numesc U.S. Gyppum, pentru că aşa-i zice tatăl lor) oamenii îi spun lui Andrew Landon Sparky uneori Domnul Sparks. Acum, faţa lui atârnă deasupra umărului lui Paul şi chica lui de păr albicios stă dreaptă-n sus de parcă ar fi intrat în el toată electricitatea cu care lucrează şi dinţii i se văd într-un rânjet de Halloween şi are ochii goi pentru că tata e dus, e *pierdut,* nu mai e nimic în locul lui, în pantofii lui, decât mălură, nu mai e om sau tată, ci doar un bul de sânge cu ochi.

„Dacă mai rămâi acolo sus, data viitoare o să-i tai o ureche”, spune arătarea pe vocea electrică a lui tata, arătarea care stă în pantofii lui. *„Dacă mai stai acolo sus, data viitoare o să-i tai gâtu-n fotarea mă-sii, nu-*

mi pasă nici cât negru sub unghie. Depinde de tine, Scooter Scooter bătrâne Scott. Spui că-l iubeşti, da' nu-l iubeşti destul ca să mă faci să nu-l mai tai, nu? Când tot ce tre' să faci e să sari de pe o bancă fotată de un metru! Ce spui despre asta, Paul? Ce ai să-i spui acum frăţiorului tău laş ca un iepure?"

Dar Paul nu spune nimic, se uită doar la fratele lui, ochi albaştri-închis lipiţi de ochi căprui, şi iadul acesta va mai continua preţ de încă două mii cinci sute de zile; şapte ani interminabili. *Fă ceea ce poţi şi lasă restul deoparte,* îi spun lui Scott ochii lui Paul, şi asta-i frânge inima, iar când sare în sfârşit de pe bancă (spre ceea ce o parte din el e ferm convinsă că este moartea sa) n-o face din cauza ameninţărilor tatălui său, ci pentru că ochii fratelui i-au dat permisiunea să rămână acolo unde este, dacă simte că totuşi nu are curajul să sară.

Să rămână pe bancă şi dacă Paul Landon este omorât.

Aterizează şi cade pe genunchi în sângele de pe podele şi începe să plângă, şocat să descopere că este încă în viaţă, şi apoi îl cuprinde braţul tatălui, braţul puternic al tatălui îl ridică, într-un gest acum mai mult de iubire decât de furie. Buzele tatălui îi ating mai întâi gâtul şi apoi se apasă cu fermitate pe colţul gurii sale.

„Vezi, Scooter bătrâne Scooter bătrânul meu Scott? Ştiam c-o poţi face."

Apoi tata spune că s-a sfârşit, că bulul de sânge s-a sfârşit şi că Scott se poate îngriji de fratele lui. Tata îi spune că e curajos, un fiu mic de curvă curajos, tata spune că-l iubeşte şi-n clipa aceea de victorie pe Scott nici nu-l mai deranjează sângele de pe podea, îşi iubeşte tatăl deşi ştie, ştie, chiar şi la trei ani, că lucrurile nu se opresc acolo.

9

Scott se opreşte, se uită în jur, soarbe din vin. Nu-şi face de lucru cu paharul, ci bea direct din sticlă.

— N-a fost de fapt cine ştie ce săritură, zice şi ridică din umeri.

Dar în ochii unui copil de trei ani părea o distanţă mare.

— Scott, Dumnezeule! exclamă Lisey. Cât de des se comporta aşa?

— Destul de des. Pe multe le-am şters din memorie. Dar atunci când am stat pe bancă… momentul acela e limpede ca lumina zilei.

Şi, cum am spus, poate ţine locul tuturor celorlalte daţi.

— Era… era beat?

— Nu. Nu bea aproape niciodată. Eşti pregătită pentru Partea a doua a poveştii, Lisey?

— Dacă seamănă cu Prima parte, nu-s sigură dacă sunt.

— Nu-ţi face griji. Partea a doua se cheamă „Paul şi bulul cel bun".

Nu, retrag asta; se cheamă „Paul şi bulul *cel mai* bun", şi s-a petrecut doar la câteva zile după ce m-a făcut babacul să sar de pe bancă. A fost chemat la serviciu şi, îndată ce camioneta a dispărut din vedere, Paul mi-a spus să fiu cuminte cât timp el mergea la Mulie.

Se opreşte, râde şi scutură din cap aşa cum fac oamenii când îşi dau

seama că au făcut o greşeală.

— *Mueller*. Aşa se chema, de fapt. Ţi-am povestit despre ziua când m-am întors în Martensburg pentru că banca scosese la licitaţie casa, nu? Cu puţin înainte să ne întâlnim?

— Nu, Scott.

El pare nedumerit — preţ de o clipă, aproape înspăimântător.

Nu e momentul potrivit să-i spună că nu i-a povestit aproape nimic despre copilăria sa…

Aproape nimic? Absolut nimic. Până în ziua aceasta,.sub copacul miam-miam.

— Ei bine, zice el (cu puţină îndoială), am primit o scrisoare de la banca lui tata — Prima Bancă Rurală din Pennsylvania… ştii, de parcă ar exista şi o *A Doua* Bancă Rurală pe acolo, pe undeva…

Şi au spus că în sfârşit, după atâţia ani, tribunalul a emis actul de succesiune şi că îmi revenea o parte din beneficiu. Aşa că mi-am zis ce fotarea mă-sii şi m-am dus. Pentru prima oară în şapte ani.

La şaisprezece ani, terminasem Liceul Orăşenesc din Martensburg.

Am susţinut o grămadă de teste, am obţinut o dispensă papală.

Sunt sigur că ţi-am spus *asta*.

— Nu, Scott.

El râde nesigur.

— Ei bine, asta s-a întâmplat. Haideţi, Corbilor, ciuguliţi-i şi aruncaţi-i.

Scoate un croncănit, mai râde puţin (tot nesigur), apoi ia o duşcă mare de vin. Aproape că s-a terminat. De uluit.

— Nu?

— Nu.

— Casa părintească a fost evaluată la şaptezeci de miare, ceva de felul ăsta, din care mie îmi reveneau trei mii două sute, mare fotată scofală, nu? Dar oricum, am făcut o tură prin partea noastră de Martensburg înainte de licitaţie şi magazinul era încă acolo, la un kilometru şi jumătate de casa părintească, dar dacă mi-ai fi spus în copilărie că nu era decât un kilometru jumate, ţi-aş fi zis că eşti plină de raliat pân' la tic-toc. Era gol, cu scânduri bătute în ferestre, cu un anunţ DE VÂNZARE în faţă, dar atât de şters, că abia-l puteai citi.

Anunţul de pe acoperiş era, la drept vorbind, într-o stare mai bună, iar acela spunea MAGAZINUL GENERAL MUELLER. Numai că noi îi spuneam întotdeauna Mulie, înţelegi, pentru că aşa-i spunea tata. Aşa cum la oţelărie îi spunea oţetărie… iar la Pittsburgh îi spunea Cacaburgh… şi… o, blestemăţie, Lisey, chiar plâng?

— Da, Scott.

Vocea sună îndepărtată până şi pentru urechile ei.

El ia unul dintre şerveţelele de hârtie din punga cu merinde şi se şterge la ochi. Când lasă şerveţelul jos, zâmbeşte.

— Paul mi-a spus să fiu cuminte cât timp e plecat la Mulie şi am făcut aşa cum mi-a zis. Întotdeauna făceam. Înţelegi?

Ea aprobă cu o mişcare a capului. Eşti cuminte pentru cei pe care-i iubeşti. *Vrei* să fii cuminte pentru ei, fiindcă eşti conştient că timpul pe care-l petreci alături de ei se va dovedi a fi prea scurt, oricât de lung ar fi de fapt.

— Oricum, când s-a întors am văzut că avea două sticle de Royal Crown şi am ştiut pe dată că va face un bul bun, iar asta m-a bucurat. Mi-a spus să merg în dormitor şi să mă uit o vreme la cărţile mele, ca să apuce să-l pregătească. I-a luat mult timp şi am ştiut că va fi un bul bun *lung,* şi m-a bucurat şi asta. Într-un târziu, a strigat după mine să-mi spună să vin în bucătărie şi să mă uit la masă.

— El îţi spunea vreodată Scooter? întreabă Lisey.

— El nu, niciodată. Pe cân' am ajuns în bucătărie, el dispăruse.

S-ascundea. Da' ştiam că stă cu ochii pă mine d-undeva. Pe masă era o bucată dă hârtie pe care scria BUL! Şi apoi mai scria…

— Stai o secundă, zice Lisey.

Scott se uită la ea cu sprâncenele ridicate.

— Tu aveai trei ani… el avea şase… sau mergea pe şapte…

— Aşa-i…

— Dar *el* ştia să scrie mici ghicitori şi *tu* ştiai să le citeşti. Nu doar să le citeşti, ci să le şi descifrezi.

— Da?

întrebând cu sprâncenele ridicate care era marea scofală.

— Scott… nebunul ăla de taică-tău ştia că abuzează de doi copii-minune?

Scott o surprinde lăsându-şi capul pe spate şi râzând.

— Asta ar fi fost ultima lui grijă! Ascultă bine, Lisey. Pentru că aia-i cea mai bună zi pe care mi-o amintesc din copilărie, poate pentru c-a fost o zi atât de *lungă.* Probabil c-o dăduse în bară careva de la fabrica Gypsum şi babacul a trebuit să facă multe ore suplimentare, ştiu eu? Ideea e c-am avut casa numai pentru noi de la opt dimineaţa şi până la apus…

— Fără dădacă?

El nu răspunde, se uită doar la ea de parcă Lisey ar avea un şurub desfăcut.

— Nu trecea nicio vecină să vadă ce faceţi?

— Cea mai apropiată familie era la şase kilometri de noi. Mai aproape era *Mulie.* Aşa-i plăcea lui tata şi, crede-mă, aşa le plăcea şi oamenilor din oraş.

— Bine. Spune-mi Partea a doua. „Scott şi bulul cel bun."

— P*aul* şi bulul cel bun. Marele bul. *Excelentul* bul."

La această amintire, i se destinde faţa. Asta echilibrează balanţa cu oribilul episod al băncii.

— Paul avea un caiet cu linii albastre, un caiet Dennison, iar când făcea popasuri ale bulului, rupea câte o foaie şi o împăturea ca s-o poată rupe în fâşii. În felul ăsta îi ajungea caietul mai mult, înţelegi tu?

— Da.

— Numai că-n ziua aia trebuie să fi rupt două foi sau poate chiar *trei* — Lisey, a fost un bul *atât* de lung!

În plăcerea provocată de amintire, Lisey întrevede copilul care era.

— Pe fâşia de pe masă scria BUL! — pe prima şi pe ultima asta scria întotdeauna — şi apoi, chiar dedesubt…

10

Chiar sub BUL!, cu majusculele mari şi îngrijite ale lui Paul, stă scris:

1 GĂSEŞTE-MĂ APROAPE ÎN CEVA DULCE! 16

Dar, înainte să se gândească la ghicitoare, Scott se uită la cifră, savurând acel 16. Şaisprezece popasuri! Simte cum îl umple o surescitare plăcută, gâdilitoare. Partea cea mai bună e că ştie că Paul nu-l ia niciodată peste picior. Dacă promite şaisprezece popasuri, vor fi cu siguranţă cincisprezece ghicitori. Şi dacă Scott nu descifrează vreuna, Paul îl va ajuta. Paul va striga din ascunzătoarea sa pe o voce groasă, înfricoşătoare (e o voce tati, chiar dacă Scott nu-şi va da seama de asta decât peste câţiva ani buni, când va scrie o poveste înfricoşătoare pe nume *Diavolii goi),* oferindu-i indicii până ce el o *va* descifra. Din ce în ce mai des, însă, Scott nu are nevoie de indicii. Devine tot mai priceput la arta descifrării, aşa cum Paul devine tot mai priceput la arta conceperii.

Găseşte-mă aproape în ceva dulce.

Scott se uită în jur şi aproape imediat îşi fixează privirea pe bolul mare şi alb care stă pe masă într-o trâmbă prăfuită de lumină a dimineţii. Trebuie să se urce pe un scaun ca să ajungă la el şi chicoteşte când Paul strigă pe înfricoşătoarea lui voce tati: *Nu-l vărsa, fiu de târâtură!*

Scott ia capacul şi deasupra zahărului este o altă fâşie de hârtie cu un alt mesaj scris cu majusculele îngrijite ale fratelui său:

2 SUNT ACOLO UNDE SE JUCA CLYDE CU MOSOARELE LA SOARE

Până să dispară în primăvara aceea, Clyde fusese pisoiul lor şi amândoi băieţii îl iubiseră, dar *Tati* nu-l iubea pentru că Clyde făcea *miau* întruna ca să fie lăsat înăuntru sau afară şi, chiar dacă niciunul dintre ei n-o spune cu voce tare (şi niciunul n-ar îndrăzni *vreodată* să-l întrebe pe tati), au o bănuială că ceva mult mai mare şi mult mai rău ca o vulpe sau un pescar i-a făcut felul lui Clyde. În orice caz, Scott ştie foarte bine unde se juca Clyde la soare şi se grăbeşte acum încolo, bocănind din picioare de-a lungul holului principal spre veranda din spate fără să arunce măcar o privire (ei bine, poate doar una) la petele

de sânge de pe jos sau la banca aceea teribilă. Pe veranda din spate se află o canapea mare şi desfundată care emană mirosuri ciudate atunci când te aşezi pe ea. „M*iroase a băşini prăjite”,* a spus Paul într-o zi, şi Scott a râs până ce şi-a udat pantalonii. (Dacă ar fi fost tati acolo, să-şi ude pantalonii ar fi fost o MARE PROBLEMĂ, dar tati era la muncă.) Scott se duce acum la canapeaua aceasta, acolo unde îi plăcea lui Clyde să stea pe spate şi să se joace cu mosoarele pe care le clătinau Paul şi Scott deasupra lui, întinzându-se după ele cu labele din faţă şi dând naştere pe perete unei uriaşe umbre a unei pisici care boxa. Acum Scott se lasă în genunchi şi se uită sub pernele noduroase una după alta până, când găseşte a treia fâşie de hârtie, al treilea popas al bulului, iar aceasta îl trimite…

Nu contează unde îl trimite. Ceea ce contează este acea lungă zi suspendată. Sunt doi băieţi care-şi petrec dimineaţa alergând în şi în jurul unei case părăginite în inima sălbăticiei, în vreme ce soarele urcă încet pe cer către amiaza fără umbre şi fără profunzime.

Aceasta e o poveste simplă despre strigăte şi râsete şi praf de curte şi şosete care alunecă pe picior până ce rămân adunate în jurul gleznelor murdare; aceasta e o poveste despre băieţi care sunt prea ocupaţi ca să mai facă pişu’ înăuntru, aşa că udă mărăcinii din partea de miazăzi a casei. E despre un băieţel care n-a scăpat de mult de scutece şi care acum strânge bucăţi de hârtie de la baza unei scări ce urcă în podul grajdului, de sub scările verandei, din spatele carcasei maşinii de spălat Maytag din curtea din spate şi de sub o piatră de lângă vechea fântână secată. *(„Să nu cazi înăuntru, mucos mic!”*

spune înfricoşătoarea voce tati, venind acum dintre buruienile înalte de la marginea câmpului cu fasole, care-n anul acesta a fost lăsat la înţelenit.) Şi-n cele din urmă, Scott ajunge până aici:

15 SUNT SUB TOATE VISELE TALE

Sub toate visele mele, îşi spune el. *Sub toate visele mele… unde-i asta?*

Ai nevoie de ajutor, mucos mic?” intonează vocea înfricoşătoare. *„Pentru că mi se face foame.”*

Şi lui Scott i se face. E după-amiază acum, a fugit după popasuri *ore întregi,* dar mai cere un minut. Înfricoşătoarea voce tati îi dă de veste că mai poate avea treizeci de secunde.

Scott se gândeşte cu furie. *Sub toate visele mele… sub toate visele mele…*

Din fericire, e încă nevizitat de gânduri privitoare la subconştient sau iad, dar a început deja să gândească în metafore şi răspunsul îi vine într-o străfulgerare divină, fericită. Aleargă pe scări în sus cât de repede îl ţin picioarele, cu părul fluturându-i în spate de pe fruntea bronzată şi murdară. Se duce la patul său din camera pe care o împarte cu Paul, se uită sub pernă şi, sigur că da, acolo e sticla de Royal Crown Cola — una *înaltă!* — împreună cu o ultimă fâşie de

hârtie. Mesajul de pe ea e acelaşi dintotdeauna:

16 BUL! SFÂRŞIT!

Ridică sticla aşa cum mult mai târziu va ridica o anumită cazma de argint (ca un erou, aşa se simte acum), apoi se răsuceşte pe călcâie. Paul intră pe uşă cu pas şăgalnic, ţinând în mână sticla sa de RE şi desfăcătorul din Sertarul cu de Toate din bucătărie.

„Nu-i rău, Scott. Ţi-a luat un pic, dar ai priceput-o."

Paul desface mai întâi sticla sa, apoi pe a lui Scott. Ciocnesc gâturile lungi ale sticlelor. Paul zice că asta înseamnă „a ţine un toast" şi că, atunci când o faci, trebuie să-ţi pui o dorinţă.

„Ce-ţi doreşti tu, Scott?"

„Îmi doresc să treacă în vara asta pe aici Librăria Ambulantă. Tu ce-ţi doreşti, Paul?"

Fratele lui îl priveşte cu calm. Peste puţin timp, va coborî la parter şi va pregăti pentru amândoi sandviciuri cu unt de arahide şi jeleu, luând taburetele de pe veranda din spate, acolo unde cândva dormea şi se juca pisica lor prea zgomotoasă, pentru a ajunge la borcanul neîncepu de Shedd's de pe raftul de sus al cămării. Şi spune.

11

Dar aici Scott cade în tăcere. Se uită la sticla de vin, dar sticla de vin e goală. El şi Lisey şi-au dat jos canadienele şi le-au pus deoparte. S-a făcut mai mult decât cald sub copacul miam-miam; aerul e încins, de fapt mai are puţin să fie zăpuşitor, şi Lisey gândeşte:

Curând va trebui să plecăm. Dacă n-o facem, zăpada de pe crengi o să se topească destul cât să se prăbuşească peste noi.

12

Stând în bucătărie cu meniul de la Antlers în mâini, Lisey gândi: *Curând va trebui să părăsesc şi* amintirile *astea. Dacă n-o fac, ceva mult mai greu ca zăpada se va prăbuşi peste mine.*

Dar oare nu asta voise Scott? Nu asta plănuise? Şi vânătoarea asta de bul nu era oare şansa ei de a strânge chingile?

O, dar mi-e teamă. Pentru că acum sunt atât de aproape.

Aproape de ce? Aproape de ce?

— Taci, şopteşte ea şi tremură cuprinsă parcă de un vânt rece.

Unul coborât taman de pe Yellowknife, poate. Dar apoi, pentru că avea două minţi şi două suflete: Doar încă puţin.

E periculos. Periculos, micuţă Lisey.

Ştia că este, putea vedea deja frânturi de adevăr strălucind prin găurile din cortina ei purpurie. Strălucind ca nişte ochi. Putea auzi voci care şopteau că există *motive* pentru care nu te uiţi în oglindă decât dacă n-ai încotro (mai ales după lăsarea întunericului şi *niciodată* la asfinţit), *motive* pentru care să ocoleşti fructele proaspete după apus şi să nu mănânci nimic între miezul nopţii şi şase dimineaţa.

Motive pentru a nu dezgropa morţii.

Dar nu voia să părăsească pomul miam-miam. Nu încă.

Nu voia să-l părăsească *pe el.*

El îşi dorise să vină Librăria Ambulantă, ceea ce era, chiar şi la vârsta de trei ani, o dorinţă specifică pentru Scott. Dar Paul? Paul îşi dorise

13

— Care, Scott? îl întreabă ea. Care a fost dorinţa lui Paul?

— A spus: „Îmi doresc să moară tati la serviciu. Să fie persecutat şi să moară."

Ea îl priveşte mută de groază şi milă.

Brusc, Scott începe să pună lucrurile înapoi în rucsac.

— Hai să plecăm de aici până nu ne prăjim, spune. Credeam că-ţi pot spune mult mai multe, Lisey, dar nu pot. Şi să nu zici că nu semăn cu babacul, pentru că nu asta-i ideea, bine? Ideea e că *toţi* din familia mea s-au ales cu puţin din asta.

— Şi Paul?

— Nu ştiu dacă mai pot discuta acum despre Paul.

— Bine, spune ea. Să ne întoarcem. O să tragem un pui de somn, apoi o să facem un om de zăpadă sau aşa ceva.

Privirea de intensă recunoştinţă pe care i-o aruncă o face să se simtă ruşinată, pentru că, sincer, era *pregătită* ca el să se oprească a auzit tot ce poate îndura, cel puţin pentru moment. Într-un singur cuvânt, e înfricoşată. Dar nu poate abandona cu totul ideea, pentru că are o bănuială despre cum trebuie să fie restul poveştii.

Aproape că are impresia că ar putea-o termina ea *în locul* lui. Dar mai întâi are o întrebare.

— Scott, când s-a dus fratele tău după sucuri în dimineaţa aia…

după premiile pentru bulul cel bun…

El clatină din cap, zâmbind.

— Bulul cel *mare.*

— Ihî. Când s-a dus la magazinaşul ăla… la Mulie… nu i s-a părut nimănui ciudat să vadă că intră un puşti de şase ani plin de tăieturi? Chiar dacă tăieturile erau acoperite cu plasturi?

El se opreşte din închisul cataramelor de la rucsac şi se uită la ea foarte serios. Încă mai zâmbeşte, dar roşeaţa din obraji s-a stins aproape complet; pielea sa pare palidă aproape ca varul.

— Landonii se vindecă repede, spune el. Nu ţi-am mai spus asta?

— Ba da, recunoaşte ea. Mi-ai spus.

Şi apoi, înfricoşată sau nu, insistă încă puţin pe subiect:

— Încă şapte ani, zice.

— Şapte, da.

Se uită la ea, cu rucsacul între genunchii îmbrăcaţi în jeanşi. Ochii lui o întreabă cât de mult vrea să afle. Cât de mult *îndrăzneşte* să afle.

— Şi Paul avea treisprezece ani când a murit?

— Treisprezece. Da.

Vocea îi e destul de calmă, dar acum i-a dispărut toată roşeaţa din obraji. Ea însă vede cum i se scurge transpiraţia şi-i lipeşte părul de piele.

— Aproape paisprezece.

— Iar tatăl vostru… L-a omorât el cu cuţitul?

— Nu, zice Scott cu aceeaşi voce calmă. Cu puşca. Arma lui de calibru 30–06. În pivniţă. Dar, Lisey, nu-i ceea ce gândeşti tu.

Nu într-un acces de furie, asta crede ea că încearcă să-i spună.

Nu într-un acces de furie, ci cu sânge rece. Asta crede ea acolo, sub copacul miam-miam, când încă mai vede Partea a treia a poveştii logodnicului său drept „Uciderea bunului frate mai mare”.

14

Taci, Lisey, taci, micuţă Lisey, îşi spuse ea în bucătărie — speriată tare acum, şi nu doar pentru că greşise atât de mult în ceea ce crezuse despre moartea lui Paul Landon. Era speriată pentru că-şi dădea seama — prea târziu, prea târziu — că ceea ce s-a făcut nu mai poate fi desfăcut şi că ceea ce ţi-ai adus aminte trebuie purtat cumva cu tine până la capătul zilelor.

Chiar dacă amintirile sunt înnebunitoare.

— Nu sunt *obligată* să-mi amintesc, zise ea, îndoind meniul dintr-o parte în alta în mâini. Nu sunt *obligată,* nu sunt *obligată,* nu sunt *obligată* să dezgrop morţii, raheturi nebuneşti de felul acesta nu se întâmplă, nu

15

— Nu e ceea ce crezi tu.

Dar ea va gândi ce va dori; chiar dacă-l iubeşte pe Scott Landon, nu e legată de roata îngrozitorului lui trecut, şi va gândi ce va dori.

Va şti ce va şti.

— Şi tu aveai zece ani când s-a întâmplat? Când tatăl tău?…

— Da.

Doar zece ani când tatăl l-a omorât pe iubitul său frate mai mare. Când tatăl l-a *ucis* pe iubitul său frate mai mare. Iar Partea a patra a poveştii ăsteia are propria ei inevitabilitate obscură, nu-i aşa? În mintea ei, nu încape loc de îndoială. Ştie ceea ce ştie.

Faptul că avea doar zece ani nu schimbă nimic. În definitiv, era un copil-minune în alte feluri.

— Şi l-ai omorât, Scott? L-ai omorât pe tatăl tău? Ai făcut-o, nu?

Scott stă cu fruntea în jos. Părul îi atârnă, ascunzându-i faţa.

Apoi, de sub cortina aceea întunecată se aude un singur suspin uscat. E urmat de tăcere, însă ea-i vede pieptul cum tresaltă, încercând să înlăture nodul din gât. Apoi:

— L-am lovit cu târnăcopul în cap în timp ce dormea, după care l-

am aruncat în vechea fântână secată. Se întâmpla în martie, în timpul furtunii ăleia urâte de zăpadă. L-am tras afară de picioare. Am încercat să-l duc unde era îngropat Paul, da' n-am putut. Am încercat, am încercat şi am tot încercat, da', Lisey, nu voia să vină. Era ca prima lopată de pământ. Aşa că l-am aruncat în fântână. Din câte ştiu, tot acolo e şi acum, deşi când au scos ferma la licitaţie mi-a fost… mi-a… Lisey… mi-a… mi-a…

fost *teamă*…

întinde orbeşte mâinile după ea şi, dacă ea n-ar fi fost acolo, Scott ar fi căzut drept în nas, însă ea *este* acolo şi amândoi sunt Amândoi sunt Cumva, amândoi sunt

16

— *Nu!* mârâi Lisey.

Aruncă meniul — acum atât de tare îndoit că aproape forma un tub — înapoi în cutia de cedru şi trânti capacul. Dar era prea târziu.

Mersese prea departe. Era prea târziu fiindcă

17

Cumva, amândoi sunt afară în ninsoarea înteţită.

L-a luat în braţe sub copacul miam-miam, iar apoi *(bum! Bul!)* sunt afară în ninsoare.

18

Cu ochii închişi, Lisey stătea în bucătărie cu cutia de cedru pe masă, în faţa ei. Lumina soarelui care se revărsa prin fereastra estică îi pătrundea prin pleoape şi forma o supă de sfeclă de un roşu întunecat care se mişca pe ritmul inimii sale — un ritm care acum era mult prea rapid.

Gândi: *Bun, asta a scăpat afară. Dar cred capot trăi cu una singură.*

Una singură nu mă va ucide.

Am încercat şi am încercat.

Deschise ochii şi se uită la cutia de cedru de pe masă. Cutia pe care o căutase cu atâta râvnă. Şi se gândi la ceva ce-i spusese tatăl lui Scott fiului său. *Landonii — şi Landreau-ii înaintea lor — se împărţeau în două tipuri: momâile şi malurile.*

Mălura era — printre alte lucruri — un soi de manie ucigaşă.

Dar momâile? Scott îi explicase cum stătea treaba chiar în seara aceea. Momâile erau catatonicii clasici, cum era sora ei, închisă la Greentawn.

— Dacă toate astea ţin de salvarea Amandei, Scott, şopti Lisey, o poţi lăsa baltă. E sora mea şi o iubesc, dar nu chiar atât de mult.

M-aş întoarce în acel… în acel *iad*… pentru tine, Scott, nu însă pentru ea sau pentru oricine altcineva.

În camera de zi, telefonul începu să sune. Lisey tresări în scaun de parcă ar fi fost înjunghiată şi strigă.

IX. LISEY ŞI PRINŢUL NEGRU AL INCUNCILOR

(Datoria iubirii)

1

Dacă Lisey nu păru în apele ei, Darla nu-şi dădu seama. Era prea vinovată. Dar şi prea fericită şi uşurată. Canty se întorcea din Boston ca să „ajute cu Mandy". De parcă ar fi putut. *De parcă ar putea cineva, inclusiv Hugh Albemess şi tot personalul de la Greentawn,* gândi Lisey, ascultând-o pe Darla cum îşi vede mai departe de flecăreală.

Poţi ajuta tu, murmură Scott — Scott, care îşi spune întotdeauna cuvântul. Părea că nici măcar moartea nu-l putea opri.

Poţi tu, iubimeu.

— … în întregime ideea ei.

— Ihî, făcu Lisey.

I-ar fi putut atrage atenţia că sora lor s-ar bucura încă de excursia alături de soţul ei, neştiind absolut nimic de problema Amandei, dacă Darla n-ar fi simţit nevoia s-o sune (dacă nu *şi-ar fi. Vârât coada,* după cum se spune), însă ultimul lucru pe care şi-l dorea Lisey în momentul acela era o ceartă. Ce-şi dorea ea e să pună cutia aia afurisită de cedru înapoi sub patul *mein gott* şi să vadă dacă reuşeşte să uite c-a găsit-o vreodată. În timp ce discuta cu Darla, îi veni în minte o altă maximă a lui Scott: cu cât trebuia să depui mai mult efort ca să desfaci un pachet, cu atât mai puţin ajungeai să-ţi pese de ce era înăuntrul lui. Era convinsă că puteai adapta asta şi la obiectele pierdute — cutiile de cedru, de pildă.

— Zborul ei ajunge la aeroportul din Portland cu puţin după prânz, spunea Darla cu răsuflarea tăiată. A zis c-o să închirieze o maşină şi eu am zis nu, asta-i o prostie, am zis c-o să merg eu după ea.

Aici făcu o pauză, adunându-se pentru ultima tiradă.

— Ai putea să vii şi tu, Lisey. Dacă vrei. Am putea lua prânzul la Snow Squall — doar noi fetele, ca-n vremurile bune. Apoi am putea merge să-i facem o vizită Amandei.

Ei, despre ce zile bune vorbeşti acum? Gândi Lisey. *Cele de când mă trăgeai de păr sau cele când Candy mă fugărea şi-mi spunea Domnişoara Lisa Fără Ţâţe?* Ceea ce spuse fu:

— Du-te tu şi am să vin şi eu dacă pot, Darl. Am de rezolvat nişte lucruri aici…

— Mai ai de gătit?

Acum, că mărturisise c-o făcuse pe Cantata să se simtă vinovată, convingând-o astfel să se întoarcă acasă, Darla părea de-a dreptul veselă.

— Nu, e vorba de vechile hârtii ale lui Scott pe care trebuie să le donez Universităţii.

Şi, într-un fel, era adevărat. Pentru că, oricum s-ar fi rezolvat problema cu Dooley Mecoole, voia să *golească* studioul lui Scott.

Gata cu trândăvia. Fie ca hârtiile să ajungă la Pitt, acela *era* fără-

ndoială locul lor, dar cu menţiunea ca amicul ei profesor să nu aibă nimic de-a face cu ele. Fotatbody să-şi pună ştreangul de gât.

— O! făcu Darla, părând moderat impresionată. Păi, în cazul *ăsta*…

— O să vin dacă pot, repetă Lisey. Dacă nu, ne vedem toate după-amiază, la Greentawn.

2

Uşa biroului ei era deschisă. De la baza ei se întindea pe podeaua grajdului un dreptunghi de lumină artificială, puternică.

Ceea ce *nu-şi* amintea ea era dacă lăsase uşa deschisă sau închisă.

Credea că lumina era stinsă, credea că nici n-o aprinsese. Pe de altă Darla declară că era bine şi aşa. Îi dictă datele despre zborul lui Canty şi Lisey le notă cuminte. La naiba, bănuia chiar că va merge la Portland. În cel mai rău caz, aşa mai scăpa din casă — scăpa de telefon, de cutia de cedru şi de cele mai multe amintiri care păreau acum să-i atârne deasupra capului precum conţinutul unei teribile *pinata**[20]* ce stă să se crape.

Apoi, înainte s-o poată opri, mai căzu una. Îşi spuse: *N-ai ieşit pur şi simplu de sub salcie în zăpadă, Lisey. A fost puţin mai mult de atât. El te-a dus…*

— *NU!* strigă ea şi lovi cu palma în masă.

Sunetul propriului său strigăt era înfricoşător, dar îşi făcu efectul, întrerupse precis şi complet acel periculos şir al gândurilor.

Putea însă să se reînnoade — asta era problema.

îşi întoarse privirea la cutia de cedru de pe masă. Era privirea pe care o femeie i-ar oferi-o unui căţel mult-iubit care a muşcat-o din senin. *Înapoi sub pat cu tine,* gândi ea. *Înapoi sub patul* mein gott, *şi apoi ce?*

— Bul-sfârşit, uite ce, zise.

Apoi ieşi din casă şi traversă spre grajd curtea de la intrare, ţinând cutia de cedru înaintea sa de parcă ar fi conţinut fie ceva casabil, fie un explozibil instabil.

parte, într-un timp fusese absolut convinsă că mult râvnita cutie de cedru a mamei-bune se afla în pod, nu-i aşa? Era oare posibil ca unul dintre poliţişti să fi intrat acolo să arunce o privire şi să fi lăsat lumina aprinsă? Lisey bănuia că era. Bănuia că orice era posibil.

Strângând cutia de cedru la pântece într-un gest aproape protector, se duse la uşa deschisă a biroului şi se uită înăuntru. Era gol… *părea* să fie gol… dar…

Fără cea mai slabă reţinere, îşi lipi ochiul de crăpătura dintre canat şi uşă. „Zack Mecool” nu era dincolo de ea. Nu era nimeni.

Dar când se uită din nou în birou, văzu că ferestruica robotului telefonic era iarăşi luminată de un 1 roşu. Intră, puse cutia la subsuoară şi apăsă butonul PLAY. Urmă o clipă de linişte, apoi vorbi vocea calmă a lui Jim Dooley.

— Domniţă, credeam c-am căzut de acord pentru ieri seară la ora opt, spuse el. Acu' văd poliţişti pe lângă casă. Mi se pare că nu pricepi cât de importantă-i treaba asta, deşi aş zice c-o pisică moartă într-o cutie poştală ar fi destul dă greu dă-nţeles greşit.

O pauză. Lisey coborî privirea la robotul telefonic, fascinată. Îl *aud cum respiră,* gândi.

— O să ne mai vedem noi, domniţă, zise el.

— Du-te-n fotarea mă-tii, şopti ea.

— Ei, domniţă, asta nu-i frumos — *nu-i* deloc, zise Jim Dooley şi, preţ de o clipă Lisey crezu că robotul telefonic îi, ei bine, îi răspunsese. Apoi îşi dădu seama că această a doua versiune a vocii lui Dooley era una în culori vii, cum s-ar zice, şi că se auzise din spatele ei. Simţindu-se din nou ca o locatară într-unul dintre propriile sale vise, Lisey Landon se întoarse cu faţa spre el.

3

Fu deconcertată de aspectul lui banal. Chiar şi stând în cadrul uşii micuţului ei birou cu un pistol într-o mână (în cealaltă ţinea ceva ce semăna cu o pungă pentru mâncare), nu era sigură că l-ar fi putut identifica la o înfăţişare în secţia de poliţie, presupunând că şi ceilalţi bărbaţi alături de care ar fi apărut ar fi fost subţiri, îmbrăcaţi în haine de lucru kaki şi că purtau şepci de baseball Portland Sea Dogs. Faţa lui era îngustă şi neridată, ochii de un albastru luminos — faţa a un milion de yankei, cu alte cuvinte, fără a mai pomeni de cele şase sau şapte milioane de ţărani din Sudul mijlociu.

Putea fi înalt de un metru optzeci. Ciuful de păr care-i scăpase de sub bentiţa rotundă a şepcii era de un castaniu-deschis, cu nimic ieşit din comun.

Lisey se uită în ochiul negru al pistolului din mâna lui şi simţi cum i se înmoaie picioarele. Nu era un pistolaş ieftin de calibru 22, cumpărat de la un „munte de pietate", ci un pistol automat (credea că era automat) în toată regula şi-n mărime naturală, care ar fi făcut o gaură uriaşă. Se aşeză pe marginea mesei de lucru. Dacă n-ar fi fost acolo masa, era cât se poate de sigură că ar fi căzut la podea.

Pentru o clipă, fu aproape convinsă că-şi va uda pantalonii, dar reuşi să-şi ţină sfincterele. Pentru moment, cel puţin.

— Ia ce doreşti, şopti ea printre buzele care i se păreau amorţite cu novocaină. Ia-le pe toate.

— Vino sus, domniţă, zise el. Discutăm despre asta sus.

Ideea de a se afla în biroul lui Scott cu omul acela o umplu de oroare şi repulsie.

— Nu. Ia-i doar hârtiile şi du-te. Lasă-mă în pace.

Bărbatul se uită la ea răbdător. La o primă privire, părea să aibă treizeci şi cinci de ani. Apoi îi vedeai micile evantaie de riduri de la colţurile ochilor şi de la gură şi-ţi dădeai seama că avea cu cinci mai

mult, cel puţin cinci.

— Sus, domniţă, numa' dacă nu vrei să-ncepem treaba c-un glonţ în picior. Ar fi cam dureros să discutăm aşa despre afaceri. Îs o grămadă de oase şi tendoane într-un picior.

— N-o să… nu îndrăzneşti tu… zgomotul…

Vocea îi suna tot mai pierită cu fiecare cuvânt. Era ca şi când vocea ei s-ar fi aflat într-un tren, iar trenul tocmai pleca din gară;

vocea se apleca afară pe geam ca să-i ureze din tot sufletul rămas-bun. *Pa-pa, micuţă Lisey, vocea trebuie să te părăsească acum, în curând o să rămâi mută.*

— O, zgomotu' n-o să mă deranjeze deloc, zise Dooley, părând amuzat. Vecinii tăi de vizavi s-au dus — au plecat la serviciu, mi-nchipui — iar poliţau' care te-ajută are treabă-n altă parte.

Zâmbetul îi pieri, însă reuşi să pară amuzat.

— Te-ai făcut pământie la faţă. Am impresia c-ai primit o lovitură cam grea. Am impresia c-o să cazi leşinată, domniţă. Poate c-aşa m-ai scuti de multe probleme.

— Încetează… nu-mi mai spune…

Domniţă, aşa ar fi vrut să încheie, însă avea impresia c-o învăluie o serie de aripi, aripi de un cenuşiu din ce în ce mai închis. Înainte să devină prea întunecate şi prea groase ca să mai poată vedea, fu vag conştientă că Dooley îndesă pistolul la betelia pantalonilor *(trage-ţi un glonţ în coaie,* îşi spuse ea ca prin *vis, fă lumii o favoare)* şi sări înainte, s-o prindă. Nu ştiu dacă-i reuşi manevra. Înainte să se clarifice lucrurile, Lisey deja leşinase.

4

Deveni conştientă de ceva ud care-i mângâia faţa şi, la început, crezu că o lingea un câine — Louise, poate. Numai că Lou fusese collie-ul lor pe când locuiau în Lisbon Falls, iar asta se întâmpla cu mult timp în urmă. Ea şi Scott nu avuseseră niciodată câine, poate pentru că nu avuseseră nici copii, iar cele două lucruri pur şi simplu păreau să meargă laolaltă ca untul de arahide şi jeleul sau ca piersicile şi…

Vino sus, domniţă… numa' dacă nu vrei să-ncepem treaba c-un glonţ în picior.

Asta o făcu să revină numaidecât la realitate. Deschise ochii şi-l văzu pe Dooley stând pe vine în faţa ei cu o cârpă umedă într-o mână şi privind-o: ochii aceia de un albastru luminos! Încercă să se ferească de ei. Se auzi un zăngănit metalic, apoi o bufnitură surdă de durere în umăr când o apucă ceva strâns şi o opri.

— *Au!*

— Nu te smuci şi n-o să te doară, zise Dooley, de parcă ăsta ar fi fost cel mai logic lucru din lume. Lisey bănuia că pentru un descreierat ca el aşa şi era.

În sistemul de amplificare al lui Scott se auzea muzică pentru prima oară de Dumnezeu ştie cât timp, poate din aprilie sau mai 2004, ultima dată când el fusese acolo şi scrisese. „Waymore's Blues". Nu Babacu' Hank, ci o versiune preluată de cineva — The Crickets, poate. Volumul nu era dat la maxim, nu la cote asurzitoare cum îi plăcea lui Scott, dar era destul de tare. Avea o bănuială foarte întemeiată *(o să-ţi provoc durere)* despre motivul pentru care domnul Jim „Zack Mecool" pornise sistemul de amplificare. Nu voia *(în locurile unde nu i-ai lăsat pe băieţi să pună mâna)* să se gândească la asta — îşi dorea de fapt doar să fie din nou inconştientă — dar părea incapabilă s-o facă. „Mintea e o maimuţă", obişnuia să spună Scott, şi Lisey îşi amintea sursa acelei vorbe şi acum, când stătea pe podea în alcovul barului cu o încheietură a mâinii aparent încătuşată de o ţeava de apă de sub chiuvetă: *Dog Soldiers* de Robert Stone.

Du-te în faţa clasei, micuţă Lisey! Asta, desigur, dacă acum mai poţi merge undeva.

— N-aşa că-i ăl mai fain cântec? zise Dooley, aşezându-se în pragul uşii de la alcov. Îşi încrucişa picioarele turceşte. Punga maro pentru mâncare stătea în gaura romboidală formată de genunchi. Pistolul era pe podea lângă mâna sa dreaptă. Se uita la ea cu sinceritate.

— Şi-i mult adevăr în el. Ţi-ai făcut singură un serviciu, să ştii, c-ai leşinat aşa — asta ţi-o zic eu.

Acum îi auzea accentul sudist în voce, nu pretenţios, ca la claponul fript din Nashville, ci ca un simplu fapt al vieţii: *Serhviciu… asta ţ-o zac io.*

Bărbatul scoase din pungă un borcan mare de maioneză cu eticheta Hellmann's încă pe el. Înăuntru, plutind într-un lichid transparent, se afla o bucată de cârpă albă făcută ghem.

— Cloroform, zise el, părând la fel de mândru cum fusese Smiley Flanders de elanul lui. Mi-a zis cum să-l folosesc un tip care susţinea că ştie cum, da' a zis că-i uşor şi să-l aplici greşit. În cel mai rău caz ţi-ai fi putut reveni cu o durere crâncenă de cap, domniţă. Da' am ştiut că n-o să vrei să vii acilea sus. Am avut o entuiţie.

îndreptă un deget spre ea ca un pistol, zâmbind, şi-n sistemul de amplificare începu să cânte Dwight Yoakam „A Thousand Miles from Nowere". Probabil că Dooley găsise unul dintre CD-urile lui Scott cu compilaţii honky-tonky.

— Pot bea o gură de apă, domnule Dooley?

— Hă? O, *sigur!* Ţi-e puţin uscată gura, nu? Când suferi un şoc, aşa se-ntâmplă mereu.

Se ridică, lăsând pistolul unde era — probabil prea departe ca să ajungă Lisey la el, chiar dacă se întindea cât îi dădea voie lanţul cătuşelor… iar să încerce figura şi să nu-i reuşească era într-adevăr o idee rea.

Bărbatul deschise robinetul. Ţevile gâlgâiră şi pufăiră. După o clipă sau două, Lisey auzi apa cum începe să curgă. Da, probabil că nu putea ajunge la pistol, însă mădularul lui Dooley era direct deasupra ei, la nu mai mult de treizeci de centimetri. Şi avea o mână liberă.

Citindu-i parcă gândurile, Dooley zise:

— Mi-ai putea sparge nucile dac-ai vrea, bănuiesc. Da' ce vezi la mine-n picioare-s bocanci Doc Marten, iar mătăluţă nu porţi nimic pe mâini.

Din partea lui Dooley, *nimic* sună mai mult ca *nimicuţ*.

— Fii deşteaptă, domniţă, şi mulţumeşte-te c-o gură de apă rece. N-o mai curs demult apă pe robinetu' ista, da' începe să se cureţe binişor.

— Clăteşte paharul înainte să-l umpli, spuse ea.

Vocea îi răsună răguşit, pe punctul de a se frânge.

— Nici ele n-au fost folosite demult.

— Recepţionat, trec la acţiune.

Mai simpatic de atât nu putea fi. I-ar fi putut aminti de oricine din oraş. Îi amintea de tatăl ei, la o adică. Sigur, Dooley îi amintea şi de Gerd Allen Cole, descreieratul primordial. Pentru o clipă, aproape că întinse mâna şi-i rupse boaşele, numai pentru că îndrăznise s-o pună în poziţia aceea. Pentru o clipă, abia se putu reţine.

Apoi Dooley se aplecă, întinzându-i unul dintre grelele pahare Waterford. Era plin pe trei sferturi şi, deşi apa nu se limpezise complet, părea destul de limpede ca să fie potabilă. Arăta minunat.

— Încetişor, zise Dooley pe un ton de îngrijorare. Te las să ţii tu paharul, da' dacă-l arunci în mine, o să fiu nevoit să-ţi rup o gleznă.

Dacă mă *loveşti* cu el, o să ţi le rup pe amândouă, chiar dacă nu-mi dă sângele. Vorbesc serios, înţelegi?

Ea clătină din cap şi sorbi din paharul de apă. La combina stereo, Dwight Yoakam îi făcu loc însuşi Babacului Hank, care punea eterna întrebare: De ce nu mă mai iubeşti ca odinioară? De te comporţi cu mine ca şi c-o para chioară?

Dooley se lăsă pe glezne, aproape atingând cu fundul călcâiele ridicate ale bocancilor, strângându-şi genunchii cu un braţ. Ar fi putut fi un fermier care se uita la o vacă cum se adapă dintr-un pârâu de pădure. Lisey socotea că bărbatul era în alertă, dar nu în alertă *roşie*. Nu se aştepta din partea ei să arunce cu paharul şi, sigur că da, avea dreptate să se aştepte la asta. Lisey nu voia să-i rupă cineva gleznele.

Păi, cum, n-am luat nici măcar acea importantă primă lecţie de patinaj, gândi ea, *iar serile de joi sunt dedicate celor fără parteneri la Centrul de Patinaj Oxford.*

După ce îşi potoli setea, îi întinse paharul. Dooley îl luă, îl examina.

— Eşti sigură că nu-ţi trebe şi ăştia — *astea* — ultime două înghiţituri, domniţă?

Nu erau nici pe departe *înghiţituri,* iar Lisey avu şi ea o bruscă entuiţie: Dooley făcea exces de maniere. Poate intenţionat, poate fără să-şi dea seama. În ceea ce privea limbajul, se corecta pe loc pentru că ar fi fost o dovadă de preţiozitate s-o facă mai târziu.

Avea asta vreo importanţă? Probabil că nu.

— Mi-a ajuns.

Dooley goli paharul, cu mărul lui Adam mişcându-i-se pe gâtul uscăţiv. Apoi o întrebă dacă se simţea mai bine.

— O să mă simt mai bine după ce o să pleci.

— Mi se pare corect. Nu-ţi voi răpi mult timp.

Vârî pistolul înapoi la betelia pantalonilor şi se ridică în picioare. Îi pocniră genunchii, şi Lisey îşi spuse din nou (sincer minunată): *Ăsta nu-i un vis. Chiar mi se întâmpla toate astea.* Lovi nepăsător paharul cu piciorul şi acesta se rostogoli puţin pe covorul alb-stridie, care acoperea podeaua biroului principal de la un perete până la celălalt. Îşi trase pantalonii în sus.

— Oricum nu-mi permit să trag de timp, domniţă. Poliţau' o să sentoarcă, el sau altul, şi am o bănuială că ai şi un fel de întâlnire-ntre surori, sau mă-nşel?

Lisey nu răspunse.

Dooley ridică din umeri ca pentru a spune *Fie cum vrei tu,* apoi se aplecă afară din alcovul barului. Pentru Lisey fu un moment ireal, pentru că-l văzuse pe Scott făcând exact acelaşi lucru de multe ori, ţinându-se cu mâinile de canaturile intrării fără uşă, cu picioarele pe podeaua goală de lemn a alcovului, cu capul şi trunchiul afară din studio. Numai că pe Scott nu l-ar fi surprins nimeni într-o salopetă kaki; fusese un purtător de jeanşi până la capătul vieţii. De asemenea, Scott nu avea chelie în creştetul capului. *Soţul meu a murit cu tot părul pe cap,* îşi spuse ea.

— Un loc al naibii de frumos, zise el. Ce-i? Un porumbar transformat? Asta tre' să fie.

Ea nu spuse nimic.

Dooley continuă să rămână aplecat în afară, acum legănându-se încet înainte şi-napoi, uitându-se mai întâi la stânga, apoi la dreapta. *Stăpân asupra tot ce vede cu ochii,* gândi ea.

— Un loc *chiar* frumos, insistă el. Exact la ce m-aş fi aşteptat.

Trei camere — camere le zic io — şi trei lucarne, aşa că-i destulă lumină naturală. Prin părţile noastre, locuinţele cu toate camerele-n şir le numim case stil vagon şi uneori barăci stil vagon, da' asta nu-i nici pe departe o baracă, am dreptate?

Lisey nu spuse nimic.

Bărbatul se întoarse spre ea cu o privire serioasă.

— Nu că l-aş invidia, domniţă — sau pe mătăluţă, acum că el e mort.

Am stat o vreme la închisoarea Statală Brushy Mountain. Poate că ţi-a zis profu' asta. Şi soţu' tău e ăl de m-a făcut să trec prin ce a fo' mai rău. I-am citit toate cărţile, şi ştii care mi-a plăcut ăl mai mult?

Sigur că da, gândi Lisey. Diavolii goi. *Probabil c-ai citit-o de nouă ori.*

Dar Dooley o surprinse:

— *Fata cabotierului.* Şi nu mi-a plăcut aşa, pur şi simplu, domniţă, mi-a plăcut *la nebunie.* Mi-am făcut un obicei s-o citesc o dată la doi sau trei ani încă de cân' am găsit-o la biblioteca închisorii, m-aş putea să-ţi citez pasaje întregi din ea, din alea lungi. Ştii ce parte mi-a plăcut ăl mai mult? Aia unde Gene în sfârşit rispostează şi-i spune lu' tac-su că pleacă, fie că-i place lui, fie că nu. Ştii ce-i spune căcatului ăla de boşorog bigot, iartă-mi fineţurile?

Că n-a înţeles niciodată datoria iubirii, gândi Lisey, dar nu spuse nimic. Pe Dooley nu păru să-l deranjeze; era pornit acum, era fermecat.

— Gene zice că bătrâne-su' n-a înţeles niciodată datoria iubirii.

Datoria iubirii! Nu-i aşa că sună frumos? Câţi dintre noi am *simţit* ceva de felu' ăsta, da' n-am avut cuvintele ca s-o *zicem?* Da' soţu' mătăluţă a făcut-o. Pentru noi toţi care, altfel, am fi rămas muţi.

Dumnezeu trebuie să-l fi iubit pe soţu' mătăluţă, domniţă, de i-a dat o aşa limbă.

Dooley ridică ochii spre tavan. Îi ieşiră în relief odgoanele gâtului.

— *DATORIA! IUBIRII!* Iar pe ăi de-i iubeşte Domnul cel mai mult îi ia mai repede la El, să fie cu El. Amin.

îşi coborî capul pentru câteva secunde. Din buzunarul din spate i se ivea portmoneul. Era prins cu lanţ. Sigur că era. Oamenii ca Jim Dooley îşi legau întotdeauna portmoneele cu lanţuri de găicile pentru curea. Ridică apoi privirea şi spuse:

— Merita un loc frumos ca ista. Sper că s-a bucurat de el, atunci când nu suferea pentru creaţiile lui.

Lisey se gândi la Scott cum stătea la masa de scris pe care o numea Marele Jumbo al lui Dumbo, cum stătea în faţa Mac-ului cu monitor mare şi cum râdea de ceva ce tocmai scrisese. În timp ce mesteca fie un pai de plastic sau îşi rodea unghiile. Cum făcea sunete de băşini cu subsuorile dacă era vară şi era cald şi nu purta tricou. Aşa suferea el pentru fotatele lui de creaţii. Dar ea tot nu spuse nimic. La combina stereo, Babacu' Hank îi făcu loc fiului său. Junior începu să cânte „Whiskey Bent and Hell Bound".

Dooley spuse:

— Îmi aplici vechiu' tratament al tăcerii? Ei, să-ţi fie de bine, da' să ştii că n-o să te ajute cu nimic, domniţă. Te paşte o mică pedeapsă. N-o să-ncerc să-ţi vând vechea poveste despre cum o să mă doară pe mine mai mult decât o să te doară pe tine, da' *o să zic* că-n scurtu' timp când — *de când* — te cunosc a-nceput să-mi placă ce vână ai şi c-

o să ne doară pe amândoi. Vreau să mai zic şi c-o să fiu cât de blând pot, fiin'că nu vreau să-şi distrug elanu' ăsta. Totuşi…

am avut o înţelegere, iar mătăluţă nu te-ai ţinut de ea.

O *înţelegere?* Lisey simţi c-o trece un fior rece. Pentru prima dată îşi formă o imagine clară a profunzimii şi complexităţii nebuniei lui Dooley. Aripile cenuşii ameninţară să-i coboare peste ochi şi de data asta se luptă din toate puterile cu ele.

Dooley auzi zăngănitul lanţului de la cătuşe (trebuia să fi avut cătuşele în punga de hârtie, împreună cu borcanul de maioneză) şi se întoarse către ea.

Uşurel, iubimeu, uşurel, murmură Scott. *Vorbeşte cu omul — dă-i drumul la gura aia ca o meliţă a ta.*

Acesta era un sfat de care Lisey nu avea nevoie. Atâta vreme cât discuţia era ţinută vie, pedeapsa rămânea doar o ameninţare.

— Ascultă-mă, domnule Dooley. N-am avut nicio învoială, te înşeli în privinţa asta…

Îi văzu fruntea cum începe să se încrunte, ochii cum încep să i se întunece — şi se grăbi să continue:

— Uneori e greu să pui lucrurile cap la cap prin telefon, dar acum sunt pregătită să cooperez cu tine.

înghiţi şi auzi în gât un clic uşor perceptibil. Îi mai trebuia nişte apă, câteva înghiţituri lungi, reci şi bune, dar nu părea a fi momentul potrivit pentru a cere. Se aplecă în faţă, îi fixă ochii cu ochii săi, albastru pe albastru, şi vorbi cu toată convingerea şi sinceritatea de care putea da dovadă.

— Spun doar că, în ceea ce mă priveşte pe mine, ţi-ai definit bine scopul. Şi ştii ce? Tocmai te uitai la manuscrisele pe care le vrea…

ăă… colegul tău. Ai observat fişetele negre din culoarul de pe mijloc?

Acum bărbatul se uita la ea cu sprâncenele ridicate şi cu un zâmbet sceptic jucându-i-se pe buze… dar asta poate că nu era decât expresia lui de târguiala. Lisey îşi permise să spere.

— Mi s-a părut că tot jos sunt şi câteva cutii, zise el. Alte cărţi ale lui, după cum arătau.

— Alea sunt…

Ce avea de gând să-i spună? *Alea sunt buli, nu cărţi?* Cel puţin, ea credea că asta sunt în cea mai mare parte, dar Dooley n-ar fi înţeles. *Sunt doar nişte glume, versiunea lui Scott a pudrei dătătoare de mâncărimi şi a vomei de plastic?* Asta poate că ar fi înţeles, dar probabil n-ar fi crezut.

încă se uita la ea cu privirea aceea sceptică. Nu era deloc o privire de târguiala. Nu, era o privire care spunea: *Dacă tot ai ajuns la asta, de ce nu-mi mai spui încă una din aia bună, domniţă?*

— În cutiile de jos nu-s altceva decât copii la indigo şi xerocopii şi

foi albe, zise ea, şi sună ca o minciună pentru că *era* o minciună, dar ce ar fi trebuit să spună? *Eşti prea nebun ca să înţelegi adevărul, domnule Dooley?* În schimb, se grăbi să continue: Materialul pe care-l vrea Fotatbody — materialul important — se află tot aici. Poveşti inedite… copii ale scrisorilor către alţi scriitori… răspunsurile acestora…

Dooley lăsă capul pe spate şi râse.

— Fotatbody! Domniţă, te pricepi la cuvinte la fel de bine ca soţu' tău.

Apoi râsul se stinse şi, chiar dacă-i rămase zâmbetul pe buze, nu i se mai citea pic de amuzament în ochi. Ochii lui păreau de gheaţă.

— Atunci, ce crezi c-ar trebui să fac? Să dau o fugă pân' la Oxford sau Mechanic Falls şi să-nchiriez un camion, apoi să mă-ntorc ca să încarc toate fişetele alea? I-auzi, poate c-ai convinge mătăluţă pă unu dintre copoii ăia să-mi dea o mână d-ajutor!

— Eu…

— Taci.

îndreptând un deget spre ea. Zâmbetul dispăru acum complet.

— Păi, dac-ar fi să plec şi apoi să mă-ntorc, ai chema o duzină dă poliţai de la statală ca să m-aştepte aici, aş crede io. M-ar arunca-n pârnaie şi, domniţă, să-ţi zic io ceva: aş merita zece ani la răcoare şi numai pen'c-aş crede un aşa lucru.

— Dar…

— Şi, pe deasupra, asta n-a fo' — *fost* — învoiala la care am căzut, învoiala a fost c-o să-l suni pe prof, pe bătrânu' Fotatbody — mamă, ce-mi *place* asta — şi că el o să-mi trimită un e-mail în felu' ăla special al nostru, după care *el* va rezolva treburile cu hârtiile.

O parte din el chiar credea asta. *Trebuia* s-o creadă, altfel de ce ar mai fi insistat când nu erau de faţă decât ei doi?

— Doamnă? întrebă Dooley, părând îngrijorat. Domniţă?

Dacă exista o parte din el care trebuia să continue cu minciunile când nu erau decât ei doi de faţă, poate însemna că exista o altă parte din el care trebuia minţită. Dacă aşa stăteau lucrurile, *aia* era partea din Jim Dooley la care trebuia să ajungă ea. Partea care putea fi încă raţională.

— Domnule Dooley, ascultă-mă.

Coborî mult vocea şi vorbi răspicat. Aşa obişnuia să-i vorbească lui Scott atunci când el era pregătit să dea pe de lături din te miri ce, de la o recenzie nefavorabilă şi până la o ţeava de apă prost reparată.

— Profesorul Woodbody nu are cum lua legătura cu tine şi, adânc înăuntrul tău, ştii asta. Dar *eu* pot lua legătura cu el. Am făcut-o deja. L-am sunat aseară.

— Minţi, zise el, dar de data aceasta Lisey nu minţea, iar el *ştia* asta şi, din cine ştie ce motiv, îl deranja. Reacţia fu exact contrară celei scontate de ea — voise să-l liniştească — însă era de părere că trebuia

să continue, sperând că partea raţională din Jim Dooley era acolo pe undeva şi asculta.

— Ba nu mint, zise ea. Mi-ai lăsat numărul lui şi eu l-am sunat.

Îi ţinea privirea cu a sa. Dând dovadă de toată sinceritatea de care era în stare, îndreptându-se înapoi spre Tărâmul Măsluirii:

— I-am promis manuscrisele şi i-am cerut să te anunţe că s-a terminat totul, dar el a spus că *nu poate* face asta pentru că nu mai are cum să ia legătura cu tine, a spus că a reuşit să-ţi trimită doar două e-mail-uri, după care toate i-au fost resp…

— Unul minte şi celălalt jură că-i adevărat, zise Jim Dooley şi, după aceea, lucrurile se petrecură cu o viteză şi o ferocitate cărora Lisey cu greu le putea da crezare, deşi fiecare clipă a bătăii şi mutilării care urmară îi rămase vie în minte pentru tot restul vieţii, în cel mai mic detaliu, până la sunetul respiraţiei lui uscate şi accelerate, până la felul în care i se întindea cămaşa kaki acolo unde o închideau nasturii, făcând să se vadă câte puţin din maioul alb pe care-l purta pe dedesubt, în timp ce o lovea peste faţă cu dosul palmei şi apoi cu palma însăşi, cu dosul şi cu palma, cu dosul şi iarăşi cu palma. Opt lovituri de toate, *opt pe opt supra opt* cântau în copilărie pe când săreau coarda în praful curţii, iar sunetul pielii lui atingându-se de pielea ei era ca un vreasc uscat rupându-se pe un genunchi şi, chiar dacă pe mâna pe care o folosea nu avea niciun inel măcar pentru atât era recunoscătoare — a patra şi a cincea lovitură îi făcură buzele să sângereze, a şasea şi a şaptea îl făcu să ţâşnească într-o ploaie fină, iar ultima o nimeri mai sus, în nas, făcându-l şi pe acesta să se umple de sânge. Pe atunci plângea deja de teamă şi durere. Se lovi ritmic cu capul de partea de jos a chiuvetei şi începură să-i ţiuie urechile. Se auzi cum strigă la el să înceteze, că poate lua orice vrea, numai să se oprească. Apoi, bărbatul *chiar* se opri, iar ea se auzi că spune: Îţi pot da manuscrisul unui nou roman, ultimul lui roman, e complet, l-a terminat cu o lună înainte să moară şi n-a mai apucat să-l revizuiască, e o adevărată comoară, lui Fotatbody o să-i placă la nebunie.

Avu timp să-şi spună: *Asta-i o minciună dată naibii, ce o să te faci dacă o ia de bună,* însă Jim Dooley nu luă nimic de bun. Era în genunchi în faţa ei, gâfâia aspru — era deja cald acolo sus, dacă ar fi ştiut că va încasa o bătaie în studioul lui Scott în ziua aceea, primul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost fără-ndoială să pornească aerul condiţionat — şi scotocea din nou prin punga de hârtie. La subsuori i se întindeau cercuri mari de transpiraţie.

— Domniţă, îmi pare tare rău că tre' să fac asta, da' cel puţin nu-i păsărică, zise el, şi ea avu timp să observe două lucruri înainte ca Dooley să-i treacă mâna stângă prin faţă şi să-i rupă bluza, făcând să i se desfacă închizătoarea din faţă a sutienului şi să-i iasă la iveală sânii mici. Primul era că lui nu-i părea câtuşi de puţin rău. Al doilea era că

obiectul din mâna lui dreaptă provenea aproape cu siguranţă din Sertarul ei cu de Toate. Scott îl numise *desfăcătorul yuppie al lui Lisey*. Era tocmai desfăcătorul ei de conserve, cel cu mânere înfăşurate în cauciuc, pentru o priză mai bună.

X. LISEY ŞI ARGUMENTELE ÎMPOTRIVA NEBUNIEI

(Fratele cel tun)

1

Argumentele împotriva nebuniei cad cu un foşnet moale.

Această frază a continuat să i se repete în minte în timp ce se târa afară din ungherul memoriei şi apoi traversa încet culoarul din mijloc al lungului şi întortocheatului studio al defunctului ei soţ, lăsând în urmă o dâră urâtă: pete de sânge scurs din nas, gură şi pieptul mutilat.

N-o să iasă niciodată sângele din covorul ăsta, gândi ea, şi fraza reveni ca un răspuns: *Argumentele împotriva nebuniei cad cu un foşnet moale.*

Era nebunie în povestea aceasta, sigur că era, dar singurul sunet pe care îşi amintea că-l auzise ultima dată nu era un bâzâit, un tors *sau* un foşnet; ci sunetul propriilor ei strigăte atunci când Jim Dooley îi prinsese desfăcătorul de conserve la sânul stâng ca pe o lipitoare mecanică. Strigase şi apoi leşinase şi apoi el o pălmuise, readucând-o în simţiri, pentru a-i mai spune un singur lucru. După aceea o lăsase să recadă în leşin, dar îi prinsese un bileţel de cămaşă asta după ce, atent, îi dăduse jos sutienul distrus şi-i încheiase cămaşa la loc — ca să se asigure că nu va uita. Nu avusese nevoie de bilet. Îşi amintea perfect ce-i spusese.

— Ar fi bine să primesc veşti de la prof până la opt în seara asta, altfel, data viitoare, suferinţa o să fie mult mai mare. Şi îngrijeşte-te *singură,* domniţă, mă auzi? Dacă anunţi pe cineva c-am fost aici, te omor.

Asta spusese Dooley. Pe lângă acestea, biletul prins de cămaşă mai spunea: *Să punem capăt trebii astea, ca apoi o să fim amândoi mai fericiţi. Semnat, bunul tău pretin, „Zack”!*

Nu avea nici cea mai vagă idee cât de mult fusese inconştientă a doua oară. Tot ce ştia era că, atunci când îşi revenise, sutienul rupt era în coşul de gunoi şi biletul era prins de partea dreaptă a cămăşii sale. Partea stângă era îmbibată în sânge. Se descheiase doar cât să arunce o privire fugară, apoi gemuse şi-şi ferise ochii. Arăta mai rău decât orice-şi făcuse vreodată Amanda singură, inclusiv treaba cu buricul. Cât despre durere… tot ce-şi putea aminti era ceva enorm şi nimicitor.

Îi desfăcuse cătuşele şi-i lăsase chiar şi un pahar cu apă. Lisey îl băuse cu lăcomie. Dar când încercase să se ridice, picioarele îi tremurau prea tare ca s-o poată susţine. Se târâse afară din alcov în patru labe, picurând în drum sânge şi transpiraţie însângerată pe covorul lui Scott (a, dar ei oricum nu-i plăcuse niciodată albul ăla ca

de stridie, se vedea pe el fiecare fir de praf), cu părul lipit de frunte, cu lacrimile uscându-i-se pe obraji, cu sângele făcându-i crustă pe nas, pe buze şi pe bărbie.

La început crezu să se ducea la telefon, probabil ca să-l sune pe ajutorul de şerif Buttercluck în pofida avertismentelor lui Dooley şi a nereuşitei biroului şerifului din districtul Castle de-a o apăra încă de la prima tentativă. Apoi fraza aceea, versul acela *(argumentele împotriva nebuniei)* începuse să i se repete în minte şi văzuse cutia de cedru a mamei-bune zăcând întoarsă cu susul în jos pe covor între scările care coborau în grajd şi biroul pe care Scott îl numea Marele Jumbo al lui Dumbo. Obiectele din cutie erau împrăştiate pe covor. Înţelesese că acea cutie şi lucrurile vărsate din ea îi fuseseră încă de la început destinaţia. Voia în mod special lucrul cel galben pe care-l vedea tras peste silueta îndoită şi purpurie a meniului de la Antlers.

Argumentele împotriva nebuniei cad cu un foşnet moale.

Dintr-una dintre poeziile lui Scott. Nu scrisese multe, iar pe cele pe care *le scrisese* nu le publicase niciodată — spunea că nu sunt bune şi că le scria doar pentru el. Însă ei aceea i se păruse *foarte* bună, chiar dacă nu fusese prea sigură ce voia să spună sau măcar despre ce era vorba în ea. Îi plăcuse în special acel prim vers, pentru că uneori pur şi simplu auzi cum *merg* lucrurile, nu-i aşa? Cum cad, nivel după nivel, lăsând în urmă o gaură prin care te poţi uita.

Sau în care să cazi şi tu, dacă nu ai grijă.

SCOPN, iubimeu. Vizuina iepurelui te paşte, aşa că strânge bine chingile.

Dooley trebuia să fi adus cutia mamei-bune în studio pentru că crezuse că-n ea se afla ce voia el. Tipii precum Dooley şi Gerd Allen Cole, alias Blondinul, alias Monsieur Dangăt pentru Frezii, credeau că *totul* are legătură cu ceea ce vor ei, nu? Coşmarurile lor, fobiile lor, inspiraţiile de la miezul nopţii. Oare ce crezuse Dooley că se află în cutia de cedru? O listă secretă a manuscriselor lui Scott (poate codificată)? Dumnezeu ştia. În orice caz, o golise, nu văzuse decât un amalgam de lucruri neinteresante (neinteresante pentru el, cel puţin), apoi o târâse pe văduva Landon mai înăuntrul studioului, căutând un loc unde s-o poată încătuşa înainte să-şi recapete cunoştinţa. Ţevile de sub chiuveta din bar fuseseră numai bune.

Lisey se târî fără oprire spre lucrurile vărsate din cutie, cu ochii aţintiţi spre pătratul de tricot galben. Se întrebă dacă l-ar fi descoperit singură. Bănuia că răspunsul era nu, îşi făcuse plinul de amintiri. Acum însă…

Argumentele împotriva nebuniei cad cu un foşnet moale.

Aşa se părea. Iar dacă nepreţuita sa cortină purpurie avea în sfârşit să cadă, ar fi scos oare sunetul acela moale şi trist? N-ar fi fost deloc surprinsă să fie aşa. Încă de la început nu fusese nimic mai mult decât

un văl ţesut din pânze de păianjen; uite câte-şi amintise deja.

Gata, Lisey, nu te hazarda, taci.

— Ba să taci tu, ricana ea. Sânul sfârtecat îi pulsa şi o ardea. Scott se alesese cu o rană la piept; acum o avea şi ea pe a ei. Se gândi cum venise el în seara aceea pe peluza ei, cum ieşise dintre umbre în timp ce Pluto lătra şi lătra şi lătra în vecini. Scott întinzând ceea ce fusese o mână şi acum nu mai era decât un cheag de sânge din care ieşea ceva care semăna vag cu nişte degete. Scott care-i spunea că e un bul de sânge şi că era pentru ea. Scott care-şi ţinea mai târziu la înmuiat bucata ceea de carne tăiată într-un lighean plin cu ceai slab, spunându-i că era un lucru *(Paul a născocit asta)* pe care i-l arătase fratele lui. Spunându-i că toţii Landonii se vindecau repede, că trebuia s-o facă. Amintirea aceasta căzu până la cea de dedesubt, în care ea şi Scott şedeau sub copacul miam-miam patru luni mai târziu. *Sângele a curs într-un val,* i-a spus Scott, iar ea a întrebat dacă Paul şi-a înmuiat tăieturile în ceai după aceea şi Scott spusese…

Taci, Lisey — n-a spus niciodată asta. Tu n-ai întrebat niciodată şi el n-a spus niciodată.

Dar *întrebase. U* întrebase tot soiul de lucruri şi Scott îi răspunsese. Nu atunci, nu sub copacul miam-miam, ci mai târziu. În noaptea aceea, în pat. A doua noapte la Antlers, după ce făcuseră dragoste. Cum de putuse uita?

Lisey zăcu o clipă pe covorul alb-stridie, odihnindu-se.

— N-am uitat niciodată, zise ea. A fost în purpuriu. În spatele rutinei. E o mare diferenţă.

îşi fixă ochii asupra pătratului galben şi reîncepu să se târască.

Sunt destul de sigur că tratamentul cu ceai a fost mai târziu, Lisey.

ia, ştiu că-i aşa.

Scott stând întins lângă ea, fumând, privind fumul de ţigară cum urcă şi tot urcă, până-n locul acela unde dispărea. Aşa cum dispăreau dungile în spirală de pe un „stâlp al bărbierului”[21]. Aşa cum Scott însuşi dispărea uneori.

Ştiu, pentru cape atunci făceam deja fracţii.

La şcoală?

Nu, Lisey. Zisese asta pe un ton care spunea mai multe, care spunea că ar trebui să ştie cum stau lucrurile. Sparky Landon nu fusese niciodată genul acela de tată. *Eu şi Paul, noi doi am fo’ şcoliţi acasă.*

Tati zicea că şcoala publică-i Ţarcul Măgarilor.

Dar tăieturile lui Paul din ziua aia — ziua când ai sărit de pe bancă — erau tăieturi grave? Nu doar superficiale?

Urmase o pauză lungă cât el privise fumul care se ridica şi ea şi dispărea, lăsând în urmă doar o urmă de iz dulce-amărui.

În cele din urmă, plat: *Tati tăia adânc.*

La acea certitudine seacă nu părea să existe vreun răspuns, aşa că ea

păstrase tăcerea.

Apoi Scott zisese: *În orice caz, nu asta voiai să întrebi. Întreabă ce vrei, Lisey. Dă-i drumul, o să-ţi spun. Dar trebuie să întrebi.*

Ea fie nu-şi putea aminti ce urmase, fie nu era pregătită s-o facă, însă acum îşi amintea cum îşi părăsiseră refugiul de sub copacul miam-miam. El o luase în braţe sub acea umbrelă albă şi, o clipă mai târziu, se aflau afară în ninsoare. Iar acum, târându-se pe mâini şi genunchi către cutia de cedru răsturnată, amintirea *(nebunia)* căzu *(cu un foşnet moale)* şi Lisey în sfârşit îşi permise să creadă ceea ce al doilea suflet al său, al doilea suflet secret al său, ştiuse tot timpul. Pentru un moment, nu se aflaseră nici sub copacul miam-miam, nici afară în ninsoare, ci într-un *alt* loc. Fusese cald şi plin de o lumină roşie ceţoasă. Fusese plin de cântecul îndepărtat al păsărilor şi de mirosuri tropicale.

Pe unele dintre acestea, Lisey le cunoştea — frangipani[22], iasomie, bougainvillea[23], mimoză, pământul umed şi afânat pe care stăteau îngenuncheaţi precum amanţii care fără-ndoială că erau — însă cele mai dulci îi erau necunoscute şi tânjea să le afle numele. Îşi amintea că deschisese gura să vorbească şi că Scott îi pusese latul palmei *(taci)* la gură. Îşi amintea că gândise cât de ciudat era să fie îmbrăcaţi de iarnă într-un loc atât de călduros, şi văzuse că el se temea. Apoi se aflau afară în ninsoare. Acea nebunească ninsoare înteţită de octombrie.

Cât stătuseră oare în locul din mijloc? Trei secunde? Poate chiar mai puţin. Dar acum, târându-se pentru că era prea slăbită şi şocată ca să stea în picioare, Lisey era cel puţin dispusă să recunoască adevărul. Pe când se întorseseră înapoi la Antlers în ziua aceea, făcuse mult pentru a se convinge că asta nu se întâmplase, însă se întâmplase.

— Şi s-a repetat, zise ea. S-a repetat în noaptea aia.

Simţea o sete atât de fotată! Îşi dorea cu disperare o gură de apă, dar pentru că alcovul barului era în spatele ei, se îndrepta în direcţia greşită şi îşi amintea cum cânta Scott unul dintre cântecele Bătrânului Hank pe când se întorceau acasă în duminica aceea, cum cânta *Toată ziua am stat într-un deşert sterp, Fără să beau un strop de apă, apă rece.*

O să bei, iubimeu.

— Adevărat?

încă era doar un croncănit ca de cioară.

— O gură de apă m-ar ajuta cu siguranţă. Mă doare atât de tare!

La aceasta nu primi niciun răspuns, şi poate că nici nu-i trebuia unul. Ajunsese în sfârşit la obiectele împrăştiate în jurul cutiei de cedru răsturnate. Se întinse după pătratul galben, îl desprinse de pe meniul purpuriu şi-l strânse tare în mână. Se lăsă pe o parte — pe cea care n-o durea — şi se uită la el de aproape: liniile mici de tricot şi broderie, buclele acelea minuscule. Avea sânge pe degete şi mânji cu

el lâna, dar abia dacă observă. Mama-bună tricotase zeci de pleduri afgane din pătrate precum acela, afgane trandafirii şi cenuşii, afgane albastre şi aurii, afgane verzi şi oranj-intens. Erau specialitatea mamei-bune şi îi curgeau din andrele, unul după celălalt, când stătea seara în faţa televizorului deschis. Lisey îşi amintea cum, în copilărie, crezuse că pledurile acelea tricotate se numeau „africane".

Verişoarele lor (Angleton, Darby, Wiggens şi Washburn, la fel ca şi nenumărate Debusher) primiseră toate în dar africane când se măritaseră; fiecare dintre fetele Debusher primise cel puţin trei. Şi cu fiecare africană primeau câte un pătrat în plus în aceeaşi nuanţă sau desen. Mama-bună numea pătratele acelea în plus „delicii".

Erau în intenţie decoraţiuni de masă sau puteau fi înrămate şi agăţate pe perete. Deoarece africana galbenă fusese darul de nuntă al mamei-bune pentru Lisey şi Scott şi deoarece lui Scott îi plăcuse întotdeauna, Lisey păstrase deliciul însoţitor în cutia de cedru. Acum zăcea sângerând pe covor, ţinând pătratul în mână, şi renunţă să mai încerce să uite. Îşi spuse: *Bul! Sfârşit!* Şi începu să plângă. Înţelegea că era incapabilă de gânduri coerente, dar poate că asta nu era o problemă; ordinea avea să vină mai târziu, dacă era nevoie de ea.

Şi, desigur, dacă exista un mai târziu.

Momâile şi mâlurile. Pentru Landonii şi Landreau-ii de dinaintea lor, a fost întotdeauna unul sau celălalt. Şi întotdeauna iese afară.

Nu era deloc de mirare că Scott o recunoscuse pe Amanda drept ceea ce era — ştia el din proprie experienţă cum stau lucrurile cu automutilarea. De câte ori se tăiase oare singur? Lisey nu ştia. Nu-i puteai citi cicatricele aşa cum i le citea pe ale Amandei, pentru că…

ei bine, pentru că. Singurul incident de automutilare despre care ştia ea cu siguranţă — seara serei — fusese totuşi spectaculos. Iar Scott învăţase despre auto tăiere de la tatăl său, care întorcea cuţitul spre băieţii lui doar când propriu-i corp nu mai ajungea pentru a lăsa mălura să iasă afară.

Momâi şi mâluri. Întotdeauna unul sau celălalt. Întotdeauna iese afară.

Iar dacă Scott scăpase de ce era mai rău în mălură, ce mai rămânea?

În decembrie 1995, vremea se răcise puternic. Şi ceva începuse să meargă prost cu Scott. În primele săptămâni ale noului an avea plănuite câteva conferinţe în diferite şcoli din Texas, Oklahoma, New Mexico şi Arizona (ceea ce el însuşi numise Turneul Rural din Vest al lui Scott Landon din 1996), dar îşi sunase agentul literar şi-l pusese să anuleze toată afacerea. Cei de la agenţia de prenotări săriseră până la cer (nu era de mirare, când venea vorba de nişte conferinţe care ar fi adus trei sute de mii de dolari şi pe care el voia să le arunce pe gârlă), dar Scott rămăsese ferm pe poziţie. Spusese că turneul era imposibil, spusese că era bolnav. Bolnav era într-adevăr; pe măsură ce iarna aceea îşi afunda ghearele tot mai adânc, Scott Landon devenea un om

tot mai bolnav, chiar aşa. Lisey îşi dăduse seama încă de la începutul lui noiembrie că ceva

2

Ştie că *ceva* nu e bine cu el şi că nu e vorba de bronşită, aşa cum a susţinut el. Nu tuşeşte deloc şi are pielea rece la atingere, astfel încât, chiar dacă n-o lasă să-i ia temperatura, nu vrea s-o lase nici măcar să-i aplice pe frunte o drăcovenie din aceea autoadezivă care măsoară febra, ea e cât se poate de convinsă că nu suferă de febră.

Problema pare să fie mentală mai degrabă decât fizică, iar asta o sperie de moarte. Singura dată când îşi adună destul curaj ca să-i propună să meargă pentru un consult la doctorul Bjorn, el aproape că-i *sare la beregată,* o acuză că e dependentă de doctori „ca restul surorilor tale ţăcănite".

Şi cum s-ar presupune că trebuie să răspundă la asta? Care sunt, mai exact, simptomele pe care le manifestă el? Le-ar lua oare vreun doctor — chiar şi unul înţelegător ca Rick Bjorn — în serios? A încetat să mai asculte muzică atunci când scrie, ăsta e un lucru. Şi nici nu scrie prea mult, ăsta e altul, mult mai mare. Progresul la noul său roman — pe care Lisey Landon, deşi e prima care recunoaşte că nu e cine ştie ce mare critic literar, se-ntâmplă să-l adore — a încetinit de la obişnuitul său sprint la un mers târâş, anevoios. Şi mai mult ca orice… Hristoase, unde i-a dispărut simţul umorului? Acea stare de bună dispoziţie explozivă poate fi obositoare, dar brusca ei absenţă, aşa cum toamna face loc vremii reci, este de-a dreptul înfricoşătoare; e ca momentul într-unul dintre acele vechi filme cu oamenii junglei, când tobele sălbaticilor se reduc brusc la tăcere. Şi bea mai mult, şi până la ore tot mai târzii. Ea întotdeauna s-a dus la culcare mai devreme decât el — de obicei mult mai devreme — dar aproape întotdeauna ştie când vine şi el şi ce-i simte atunci în respiraţie. Ştie de asemenea ce-i vede în coşurile de gunoi din studio şi, pe măsură ce-i sporesc grijile, îşi face un obicei special din a se uita o dată la două sau trei zile. E obişnuită să vadă cutii de bere, uneori destul de multe, lui Scott i-a plăcut întotdeauna berea, dar în decembrie 1995 şi începutul lui ianuarie 1996 începe să vadă şi sticle de Jim Beam. Iar Scott suferă de mahmureli. Din cine ştie ce motiv, asta o deranjează mai mult ca orice altceva. Uneori el rătăceşte prin casă — palid, tăcut, bolnav — până în toiul după-amiezii, când reuşeşte în sfârşit să-şi revină puţin. De mai multe ori l-a auzit cum vomita în spatele uşii închise de la toaletă şi ştie după viteza cu care dispare aspirina că suferă de migrene foarte rele. Nu-i nimic neobişnuit la asta, ai putea spune; bea o ladă de bere sau o sticlă de Beam înainte de nouă şi la miezul nopţii şi o să simţi rezultatele, Patrick. Şi poate că asta-i tot ce se întâmplă, însă Scott a fost un băutor rezistent încă din seara când l-a întâlnit în salonul acela de la Universitate, când avea o sticlă pitită în buzunarul sacoului (a împărţit-o cu ea) şi n-a suferit niciodată mai mult decât de nişte migrene uşoare. Acum, când vede sticlele goale din coşul de gunoi şi

că numai o pagină sau două s-au mai adunat la manuscrisul *Lunii de miere a proscrisului* de pe masa cea mare (în unele zile nu e absolut nicio pagină), se întreabă oare cu cât bea mai mult decât ceea ce ştie ea.

Pentru o vreme, în preajma sărbătorilor de sfârşit de an, reuşeşte să dea uitării grijile cuprinsă de nebunia vizitelor şi a cumpărăturilor de Crăciun. Scott n-a fost niciodată prea entuziasmat de cumpărături nici atunci când magazinele nu sunt pline, însă de data aceasta se aruncă trup şi suflet. Iese cu ea în fiecare fotată de zi, luptându-se fie la Auburn Mall, fie în magazinele de pe Strada Principală din Casle Rock. E deseori recunoscut, dar refuză cu veselie frecventele cereri de autografe din partea oamenilor care simt mirosul unui cadou unic, spunându-le că dacă nu rămâne lângă soţia sa, probabil că n-o va mai revedea până la Paşti. Poate că şi-a pierdut simţul umorului, însă ea nu-l vede niciodată pierzându-şi cumpătul, nici atunci când unii dintre cei care vor autografe devin insistenţi, aşa că, pentru o vreme, pare *oarecum* în ordine, oarecum el însuşi în pofida băuturii, a turneului anulat şi a progresului lent la noul roman.

Crăciunul în sine e o zi fericită, cu o mulţime de cadouri schimbate şi o tăvăleală energică în toiul zilei. Cina de Crăciun are loc la Canty şi Rich acasă, şi la desert Rich îl întreabă când va produce unul dintre filmele făcute după romanele lui.

— Acolo sunt banii *adevăraţi,* spune Rich, părând să nu ştie că din cele patru adaptări de până acum, trei au fost eşecuri. Numai versiunea cinematografică a *Diavolilor goi* (pe care Lisey n-a văzut-o încă) a scos profit.

Pe drumul de întoarcere, simţul umorului îi revine în forţă ca un vechi bombardier B-l şi execută o imitaţie extraordinară a lui Rich care o face pe Lisey să râdă până ce-i vin crampe la stomac. Iar când ajuns înapoi pe Sugar Top Hill, urcă scările pentru *o a doua* tăvăleală. În clipele de tăcere care urmează, Lisey se trezeşte că-şi spune că, dacă Scott e bolnav, poate ar trebui să se molipsească mai mulţi oameni de la el, că lumea ar fi atunci un loc mai bun.

Se trezeşte în jurul orei două noaptea în a doua zi de Crăciun, simţind nevoia să folosească toaleta şi — ca să vezi *deja-vu* — el nu e-n pat. Dar de data aceasta nu *a dispărut.* Lisey a început să cunoască diferenţa fără a-şi permite măcar să ştie la ce se referă când se gândeşte la *(dispărut)* lucrurile la care se gândeşte uneori, la locul acela în care merge el uneori.

Urinează cu ochii închişi, ascultând vântul de afară. Pare rece vântul acela, însă ea nu ştie ce înseamnă răceala. Nu încă. Să mai treacă vreo două săptămâni şi va şti. Să mai treacă vreo două săptămâni şi va şti tot soiul de lucruri.

Când a terminat cu toaleta, aruncă o privire pe geamul băii.

Acesta dă spre grajd şi spre studioul lui Scott din porumbarul transformat. Dacă ar fi acolo — iar când devine agitat în mijlocul nopţii, acolo se duce de obicei — ar vedea lumina aprinsă, poate chiar ar auzi sunetele vesele de carnaval ale muzicii rock-and-roll, foarte slab. În noaptea aceasta grajdul e întunecat şi singura muzică pe care o aude este şuieratul vântului. Asta o nelinişteşte puţin; dă naştere unor gânduri în spatele creierului ei *(infarct atac cerebral)* prea neplăcute pentru a le lua în seamă, şi totuşi puţin prea puternice, având în vedere… cât de *dus* a fost el în ultima vreme… pentru a le înlătura cu totul. Aşa că în loc să se ducă somnambulic înapoi în dormitor, se duce la cealaltă uşă a băii, cea care dă spre holul de la etaj. Îi strigă numele şi nu primeşte niciun răspuns, dar vede un fir de lumină aurie răzbătând pe sub uşa închisă din celălalt capăt. Şi acum, foarte slab, aude sunet de muzică venind dintr-acolo. Nu rock-and-roll, ci country. E Hank Williams.

Babacu' Hank cântă „Kaw-Liga".

— Scott? strigă ea din nou, şi când nu primeşte niciun răspuns, se duce încolo înlăturându-şi părul din ochi, cu picioarele goale şoptind pe covorul care mai târziu va ajunge în pod, speriată dintr-o pricină pe care n-o poate articula, ştiind doar că are legătură cu *(dispărut)* lucruri ce sunt fie terminate, fie ar trebui să fie. *Totu-i gata şi cu nasturii închişi,* ar fi spus tata Debusher; era o expresie pe care bătrânul Dandy o prinsese din baltă, balta la care mergem cu toţii să bem, cea în care ne aruncăm năvoadele.

— Scott?

Rămâne pentru o clipă în faţa uşii camerei de oaspeţi şi are o oribilă premoniţie: Scott stă mort în balansoar în faţa televizorului, mort de mâna lui, de ce n-a prevăzut ea asta, n-au fost la vedere simptomele vreme de o lună sau mai mult? A rezistat până la Crăciun, a rezistat de dragul ei, dar acum…

— Scott?

Apasă clanţa şi împinge uşa în lături, iar el stă în balansoar exact aşa cum şi l-a imaginat ea, dar e cât se poate de viu, înfăşurat în preferata lui africană a mamei-bune, cea galbenă. La televizor, cu sunetul dat la minim, rulează filmul lui preferat: *Ultima reprezentaţie.*

Nu-şi mută ochii de la el la ea.

— Scott? Te simţi bine?

Ochii lui nu se clintesc, nu clipesc. Ea începe atunci să fie foarte speriată, şi-n spatele minţii, unul dintre cuvintele ciudate ale lui Scott *(momâie)* pune în mişcare o malignă linie de asamblare, iar ea îl alungă înapoi în subconştient cu o abia articulată *(Fote-te!)* înjurătură. Păşeşte în cameră şi-i rosteşte din nou numele. De data aceasta el *clipeşte* — slavă Cerului — şi întoarce capul pentru a se uita la ea, şi zâmbeşte. E zâmbetul de care ea s-a îndrăgostit încă de prima oară

când l-a văzut. În mare parte datorită felului cum îi face colţurile ochilor să se ridice.

— Hei, Lisey, zice el. Cum de eşti trează?

— Te-aş putea întreba acelaşi lucru, face ea.

Caută din priviri urme de alcool — o cutie de bere, poate o sticlă pe jumătate goală de Beam — şi nu vede nimic. Asta e bine.

— E târziu, nu ştii, târziu.

Urmează o pauză lungă în care el pare să cugete foarte atent la asta. Apoi spune:

— M-a trezit vântul. Făcea un burlan să se lovească de peretele casei şi n-am putut adormi la loc.

Ea dă să vorbească, dar n-o face. Când ai fost căsătorită mult timp — bănuieşte că durata avută în vedere variază de la o căsătorie la alta, lor le luase în jur de cincisprezece ani — se instalează un soi de telepatie. În momentul de faţă, aceasta îi comunică faptul că soţul ei mai are ceva de spus. Aşa că tace, aşteptând să vadă dacă are dreptate. La început, pare că are. El deschide gura. Apoi vântul se înteţeşte afară şi ea îl aude — un zăngănit slab şi iute precum clănţănitul unor dinţi de metal. El înclină capul spre fereastră… zâmbeşte uşor… nu un zâmbet plăcut… zâmbetul cuiva care are un secret…

şi închide gura la loc. În loc să spună orice ar fi fost ceea ce voia să spună, se uită înapoi la ecranul televizorului, unde Jeff Bridges — un Jeff Bridges foarte *tânăr* — şi prietenul lui cel mai bun conduc spre Mexic. Când se vor întoarce, Sam Leul va fi mort.

— Crezi că acum ai putea adormi la loc? îl întreabă ea, iar când el nu-i răspunde, începe să se simtă din nou speriată. Scott! Zice puţin mai tăios decât ar fi vrut, iar când el întoarce ochii spre ea (fără tragere de inimă, crede Lisey, cu toate că a văzut filmul acela de cel puţin douăzeci de ori), repetă întrebarea mai încet: Crezi că acum ai putea adormi la loc?

— Poate, admite el, iar ea vede ceva ce e deopotrivă îngrozitor şi trist: Scott se teme. Dacă stau cu spatele şi tu mă ţii în braţe.

— La cât e de frig în noaptea asta? Glumeşti? Hai, închide televizorul şi vino în pat.

El vine, iar ea rămâne trează şi ascultă vântul şi se bucură de căldura lui masculină.

începe să-şi vadă fluturii. Asta se întâmplă aproape întotdeauna când începe să alunece spre somn. Vede mari fluturi roşii şi negri cum îşi deschid aripile în întuneric. S-a gândit că-i va vedea şi-n clipa morţii. Gândul o sperie, dar numai puţin.

— Lisey?

E Scott, care vorbeşte parcă de departe. Şi el e aproape adormit.

Lisey simte asta.

— Hmm?

— Nu-i place să vorbesc.

— Cui nu-i place?

— Nu ştiu.

Foarte slab şi îndepărtat.

— Poate că-i din cauza vântului. Vântului rece din nord. Cel care suflă dinspre…

Ultimul cuvânt ar putea fi *Canada,* poate că şi este, dar nu e sigură pentru că deja e pierdută pe tărâmul somnului şi la fel e şi el, iar când merg acolo nu merg niciodată împreună, şi ea se teme că şi asta-i o imagine preliminară a morţii, un loc unde s-ar putea să existe vise, dar niciodată iubire, niciodată acasă, niciodată o mână care s-o ţină pe a ta când, la capătul zilei, escadrile de păsări trec în stol peste soarele oranj-ars.

3

E o perioadă — două săptămâni, poate — când ea continuă să încerce să creadă că lucrurile merg spre bine. Mai târziu se va întreba cum a putut fi atât de credulă, atât de voluntar oarbă, cum a putut confunda lupta lui frenetică de a se agăţa de lume (şi de ea!) cu un fel, orice fel, de îmbunătăţire, dar sigur că atunci când tot ce ai sunt nişte paie, te ţii de ele.

Şi sunt câteva destul de groase de care să se ţină. În primele zile ale anului 1996, Scott pare să renunţe complet la băutură, cu excepţia unui pahar de vin la cină cu vreo două ocazii, şi a reînceput să meargă zilnic la studio. Doar mai târziu — *târziu, târziu, filmânziu,* obişnuiau să cânte când erau copii şi construiau primele castele de nisip pe marginea bălţii — îşi va da ea seama că n-a mai adăugat nicio pagină la manuscrisul romanului în zilele acelea, că n-a făcut altceva decât să bea whisky în secret şi să mănânce bomboane mentolate Certs şi să-şi ia notiţe dezlânate. Sub tastatura calculatorului Mac pe care-l foloseşte în prezent îi găsea câte o bucată de hârtie — o foaie dictando, de fapt, în capul căreia stă scris DIN PARTEA BIROULUI LUI SCOTT LANDON — pe care a mâzgălit *Lanţul tractorului spune că ai întârziat, Scott bătrânul meu fugar, chiar şi acum.* Numai când vântul acela rece, cel care suflă dinspre Yellowknife, bubuie în jurul casei, va vedea ea tăieturile adânci sub formă de semilună din palmele sale. Tăieturi pe care era posibil să şi le fi făcut cu unghiile când se lupta să-şi păstreze viaţa şi sănătatea mintală ca un căţărător care încearcă să se ţină de o stâncă fotată într-o furtună de zăpadă. Doar mai târziu îi va găsi lotul de sticle goale de Beam, mai bine de o duzină cu toatele, şi măcar în privinţa asta va putea fi indulgentă cu ea însăşi, pentru că erau bine ascunse.

4

Primele două zile din 1996 sunt neobişnuit de călduroase; este ceea ce bătrânii numesc „dezgheţul de ianuarie”. Dar încă din 3 ianuarie,

prognozele meteo încep să prevestească o mare schimbare, un masiv val de aer rece care coboară dinspre ţinuturile albe şi pustii ale Canadei Centrale. Locuitorilor din Mâine li se spune să se asigure că au rezervoarele de combustibil pline până la refuz, că şi-au izolat ţevile de apă şi că au destul „loc călduros” pentru animale. Temperaturile vor scădea până la treizeci de grade sub zero, însă asta va fi cea mai mică problemă. Frigul va fi însoţit de vânturi puternice care vor duce factorul de răcire până la minus cincizeci sau cincizeci şi cinci de grade.

Lisey e suficient de speriată încât, după ce nu reuşeşte să trezească în Scott nicio urmă de îngrijorare, sună la firma care le-a renovat casa. Gary o asigură că Landonii au cea mai solidă casă de pe Castle View, îi spune că va sta cu un ochi pe rudele ei (în special pe Amanda, se înţelege aproape de la sine) şi-i reaminteşte că vremea friguroasă face parte din traiul în Mâine. Câteva nopţi de îngheţ şi o să pornim voioşi spre primăvară, spune el.

Dar în 5 ianuarie, când temperaturile sub zero şi vânturile înteţite îşi fac apariţia, e mai rău decât orice-şi poate aminti Lisey, chiar şi mergând pe firul memoriei înapoi până-n copilărie, când cel mai slab bubuit de tunet care o umplea de atâta bucurie părea amplificat într-o mare furtună şi fiecare fulguială era un viscol. Ţine toate termostatele din casă reglate la douăzeci şi cinci de grade şi noul cazan funcţionează fără încetare, dar între 6 şi 9 ianuarie, temperatura înăuntru nu trece niciodată peste şaptesprezece grade. Vântul nu şuieră pe la streşini, ci strigă ca o femeie sfârtecată câte un centimetru o dată de un nebun: unul cu un cuţit teşit. Zăpada rămasă pe jos de la dezgheţul de ianuarie e ridicată în aer de vânturile acelea de şaptezeci de kilometri pe oră (rafalele ajung la o sută, destul de puternice ca să doboare la pământ şase turnuri radio în partea centrală a statelor Mâine şi New Hampshire) şi e suflată peste câmpii ca nişte fantome dansatoare. Când se lovesc de obloanele împotriva furtunii, particulele granulate zăngănesc ca grindina.

În a doua noapte a acestui extravagant frig canadian, Lisey se trezeşte la ora două şi Scott lipseşte iarăşi din pat. H găseşte în camera de oaspeţi, din nou înfăşurat în africana galbenă a mamei-bune, urmărind din nou *Ultima reprezentaţie.* Hank Williams susură „Kaw-Liga”; Sam Leul e mort. Întâmpină dificultăţi să-l readucă la realitate, însă reuşeşte într-un târziu. Îl întreabă dacă se simte bine şi Scott spune mda, se simte. Îi spune să se uite pe fereastră, îi spune că e frumos, dar să aibă grijă, să nu se uite prea mult.

— Tata zicea că-ţi arzi ochii dacă te uiţi la atâta lumină, o previne el.

Ei i se taie răsuflarea. Pe cer se văd uriaşe cortine mişcătoare, care-şi schimbă culorile sub ochii ei: verdele devine purpuriu, purpuriul

devine roşu-aprins, roşul-aprins devine o stranie nuanţă sângerie căreia nu-i găseşte nume. Roşcat probabil că e pe aproape, dar nu-i tocmai aşa; crede că n-a dat nimeni un nume nuanţei pe care o vede ea. Când Scott o trage de cămaşa de noapte şi-i spune că ajunge, că nu trebuie să se mai uite, e uluită să vadă ceasul digital încorporat în aparatul video şi să descopere că a privit aurora boreală prin geamul îngheţat pe margini vreme de zece minute.

— Nu te mai uita, zice el pe tonul sâcâitor şi insistent al cuiva care vorbeşte în somn. Întoarce-te în pat cu mine, micuţă Lisey.

Se bucură să meargă, se bucură să oprească filmul ăla înfiorător, să-l ia din balansoar şi din acea cameră răcoroasă. Dar, când îl duce de mână de-a lungul holului, el spune ceva care-i face pielea de găină:

— Vântul sună ca lanţul de tractor şi lanţul de tractor sună ca tata, zice el. Şi dacă nu e mort?

— Scott, asta-i o prostie, răspunde ea, dar astfel de lucruri nu sună a prostii în toiul nopţii, nu-i aşa? Mai ales când ţipă vântul şi cerul e plin de atâtea culori, încât pare să strige şi el.

Când se trezeşte în noaptea următoare, vântul încă mai urlă şi de data aceasta, când se duce în camera de oaspeţi, televizorul nu e deschis, dar el tot acolo e şi se uită la el. Stă în balansoar înfăşurat în africană, africana galbenă a mamei-bune, dar nu vrea să-i răspundă, nu vrea nici măcar să se uite la ea. Scott e prezent, însă Scott e de asemenea absent.

E absent ca o momâie.

5

Lisey se rostogoli pe spate în studioul lui Scott şi se uită la lucarna de deasupra ei. Îi pulsa sânul. Fără să se gândească la asta, apăsă pe el pătratul galben de tricot. La început, durerea fu şi mai crâncenă… dar apoi simţi o oarecare alinare. Se uită la lucarnă, gâfâind. Simte mirosul amestecului acru de sudoare, transpiraţie şi sânge în care se marina corpul ei. Geme.

Toţii Landonii se vindecă repede, a trebuit s-o facem. Dacă era adevărat — şi avea motive să creadă că era — atunci nu-şi dorise niciodată să fie o Landon mai mult ca acum. Gata cu Lisa Debusher din Lisbon Falls, gândul de pe urmă al părinţilor, micuţa a cincea roată la căruţă.

Eşti cine eşti, răspunse răbdătoare vocea lui Scott. *Eşti Lisey Landon. Micuţa mea Lisey.* Însă era foarte cald şi o durea atât *de tare,* acum *ea* era cea care voia gheaţă şi, cu sau fără voce, Scott Landon nu i se păruse niciodată atât de mort, foterea mă-sii.

SCOPN, iubimeu, insistă el, dar vocea era îndepărtată.

Departe.

Până şi telefonul de pe Marele Jumbo al lui Dumbo, de la care teoretic ar fi putut chema ajutoare, părea departe. Dar ce părea aproape? O întrebare. Una simplă, de fapt. Cum de-şi putuse găsi

propria *soră* în starea aia şi nu-şi amintise că-şi găsise *soţul* la fel în timpul valului de frig din 1996?

Dar mi-am amintit, îi şopti mintea sa minţii sale în vreme ce ea se uită în sus la lucarnă cu pătratul galben de tricot înroşit lipit de sân. *Mi-am amintit. Dar a-mi aduce aminte de Scott în balansoar însemna să-mi amintesc de* Antlers; *a-mi aminti de* Antlers *însemna să-mi amintesc ce s-a întâmplat când am ieşit de sub copacul miam-miam în ninsoare; a-mi aminti asta însemna să dau piept cu adevărul despre fratele lui, Paul; a da piept cu adevărata amintire despre Paul însemna să mă întorc la camera aia rece de oaspeţi când aurora borească a umplut cerul în vreme ce vântul se rostogolea dinspre Canada, dinspre Mani toba, taman din Yellowknife. Nu pricepi, Lisey?*

Totul era legat, întotdeauna a fost, şi odată ce ţi-ai fi permis să faci prima legătură, să dobori prima piesă de domino…

— Aş fi *înnebunit,* scânci ea. Ca *ei.* Ca Landonii şi ca Landreau-ii şi ca toţi cei care mai ştiu despre asta. Nu-i de mirare că şi-au pierdut minţile, să ştie că există o lume chiar alături de asta… şi că zidul dintre ele e atât de *subţire…*

Însă nici măcar asta nu era cel mai rău. Cel mai rău era lucrul care-l bântuise atât de mult pe el, *arătarea* bălţată, cea cu o nesfârşită parte pestriţă…

— *Nul* ţipă ea în studioul gol. Ţipă chiar dacă o duru până-n adâncul fiinţei sale. *O, nu! Încetează! Fă-o să înceteze! Fă toate lucrurile astea să ÎNCETEZE!*

Dar era prea târziu. Şi prea adevărat pentru a continua să nege, oricât de mare ar fi fost riscul de a înnebuni. Chiar exista un loc unde mâncarea se strica, unde uneori devenea de-a dreptul otrăvitoare după lăsarea întunericului şi unde arătarea aia pestriţă, lunganul lui Scott *(o să fac aţa cum se aude când arătarea se uită-n jur)* putea fi real.

— O, e real, sigur că da, şopti Lisey. L-am văzut cu ochii mei.

În aerul gol şi încărcat al studioului mortului, începu să plângă.

Nici acum nu ştia sigur dacă asta era adevărat şi când anume îl văzuse dacă era… *dos părea* real. Genul acela de sfârşit al speranţei pe care-l observă bolnavii de cancer în paharele de apă ceţoase de lângă pat atunci când şi-au luat toate medicamentele şi pompa de morfină arată 0 şi orele s-au dus şi durerea e încă prezentă, croindu-şi neabătută drum tot mai adânc prin oasele treze. Şi *vie.* Vie, pizmaşă şi înfometată. Genul de lucru pe care era convinsă că soţul ei încercase, dar eşuase, să-l înlăture cu băutura. Şi cu râsul. Şi cu scrisul.

Lucrul pe care aproape că-l văzuse ea în ochii lui goi când stătea în camera răcoroasă de oaspeţi cu televizorul de data aceea închis şi tăcut. Şedea în

6

Şade în balansoar, înfăşurat până la ochii bulbucaţi în africana de

un galben diabolic de vesel a mamei-bune. Se uită deopotrivă la ea şi prin ea. Nu reacţionează la repetările tot mai frenetice ale numelui său şi ea nu ştie ce să facă.

Cheamă pe cineva, îşi spune, *asta trebuie să faci,* şi dă fuga înapoi de-a lungul holului spre dormitor. Canty şi Rich sunt în Florida şi acolo vor rămâne până la mijlocul lui februarie, dar Darla şi Matt locuiesc la doar câteva case depărtare şi numărul Dariei are de gând să-l formeze, nu-i mai pasă deja de mult dacă-i va trezi în crucea nopţii, trebuie neapărat să discute cu cineva, are nevoie de *ajutor*.

Nu-l primeşte. Vântul amarnic, cel care o face să-i fie frig chiar şi în cămaşa de noapte din flanel peste care şi-a tras un pulover ca să fie sigură, cel care face cazanul din pivniţă să funcţioneze fără oprire în vreme ce casa pârâie şi geme şi uneori chiar *trosneşte* grozav, vântul acela puternic şi rece venit din Canada a doborât undeva un cablu pe View şi tot ce aude când ridică receptorul este un *mmm* idiot. Apasă clapeta telefonului de două ori cu vârful degetului, pentru că asta faci într-o asemenea situaţie, dar ştie că nu-i va ajuta la nimic, şi nici nu-i ajută. E singură în acea casă victoriană mare şi veche, transformată, de pe Sugar Top HUI, în vreme ce tăriile înfloresc în cortine de culori nebuneşti şi temperaturile scad până la ce mai bine nu ţi le închipui. Dacă ar încerca să meargă în vecini, la familia Galloway, ştie că riscă să-şi piardă un lob al urechii sau un deget — poate două — din cauza degerăturii. Ar putea chiar să moară îngheţată pe veranda lor înainte să-i poată măcar trezi din somn. E genul acela de frig cu care pur şi simplu nu te pui.

Aşază receptorul înapoi în furcă şi se grăbeşte de-a lungul coridorului spre el, cu papucii de casă şoptind pe pardoseală. El e aşa cum l-a lăsat. Tânguitoarea coloană sonoră de ani cincizeci a *Ultimei reprezentaţii* în toiul nopţii a fost neliniştitoare, dar tăcerea e şi mai neplăcută, neplăcută, cea mai neplăcută. Şi chiar înainte ca o rafală uriaşă de vânt să lovească şi să ameninţe casa c-o scoate din temelii (lui Lisey nu-i vine să creadă că nu s-a luat deja curentul, cu siguranţă se va lua nu peste mult timp), îşi dă seama de ce până şi vântul năprasnic este o uşurare: nu-l aude pe Scott cum respiră. Nu pare mort, are chiar şi puţină culoare în obraji, dar de unde să ştie că nu e?

— Iubitule? murmură ea, ducându-se la el. Iubi, poţi vorbi cu mine? Te poţi uita la mine?

El nu spune nimic şi nici nu se uită la ea, dar când ea îi pune degetele reci pe gât, descoperă că pielea de acolo e caldă şi simte bătaia inimii în vena cea mare sau artera aflată acolo sub piele. Şi încă ceva. Îl simte cum se întinde spre ea. La lumina zilei, chiar şi la o lumină rece şi vântoasă a zilei (precum cea care pare să domine toate cadrele exterioare din *Ultima reprezentaţie,* acum că se gândeşte mai bine), e sigură că ar râde de asta, nu însă şi acum. Acum ea ştie ce

ştie. Soţul ei are nevoie de ajutor, are nevoie la fel de mult cum a avut în ziua aceea în Nashville, mai întâi când l-a împuşcat nebunul şi apoi când stătea întins pe asfaltul încins şi tremura, implorând gheaţă.

— Cum să te ajut? murmură ea. Cum să te ajut acum?

Cea care-i răspunde e Darla, Darla de când era adolescentă „Toată numai ţâţe şi răutate", a spus cândva mama-bună, o vulgaritate necaracteristică pentru ea, aşa că trebuia să fi fost exasperată la culme.

N-ai să-l ajuţi, *cum vrei tu să-l* ajuţi? Întreabă Darla şi vocea ei e atât de reală, încât Lisey aproape că poate simţi mirosul pudrei de faţă Coty pe care Darla avea voie s-o folosească (din cauza petelor) şi aude pocnetul gumei ei de mestecat. Şi ia auzi! A fost pe la baltă şi şi-a aruncat năvodul şi s-a întors cu o captură pe cinste! Vi *deraiat de pe şine, Lisey, i-a plecat mintea la plimbare, şi-a pierdut neuronii, călăreşte tricicleta de cauciuc, şi singurul fel în care-l poţi ajuta e să chemi oamenii în alb îndată ce reîncepe să funcţioneze telefonul.*

Lisey o aude pe Darla că râde — râsul acela de perfect dispreţ adolescentin — adânc în miezul minţii sale când se uită-n jos la soţul ei, care stă cu ochii căscaţi în balansoar. *Să-l ajuţi!* Pufneşte Darla. *Să-l AJUŢI? Fugi de aici!*

Şi totuşi, Lisey crede c-o poate face. Lisey crede că există o cale.

Problema e că felul în care l-ar putea ajuta este probabil periculos. E destul de sinceră să recunoască faptul că ea însăşi a fost sursa unora dintre probleme. A pus deoparte anumite amintiri, cum ar fi uimitoarea lor ieşire de sub copacul miam-miam, şi ascunsese adevăruri de nesuportat — adevărul despre Paul Fratele cel Bun, de pildă — în spatele unui fel de cortină din mintea sa. Se aude un sunet anume *(pufăitul, bunule Dumnezeu, mormăitul acela gros şi dezgustător)* în spatele ei, dar şi anumite suspine. *(crucile cimitirul crucile în lumina sângerie)* Se întreabă uneori dacă toată lumea are o cortină ca aceea în minte, una în spatele căreia se află zona *nu te gândi.* Ar trebui să aibă. E utilă. Te scuteşte de multe nopţi nedormite. Sunt tot soiul de vechi lucruri vechi şi prăfuite în spatele cortinei sale; lucruri *d-un* fel, lucruri *d-alt* fel, lucruri de *tăte* felurile. Una peste alta, e un adevărat labirint. *O, Kleine Liizy, cât mă poţi uimirăn,* mein gott… şi ce spun copiii?

— Nu te ducem acolo, murmură ea, dar crede că se va duce totuşi; crede că dacă e să aibă vreo şansă de a-l salva pe Scott, de a-l aduce înapoi, *trebuie* să se ducăn acolo… oriunde ar fi *acolo.*

O, dar e chiar alături.

Asta-i marea oroare.

— Ştii, nu-i aşa? spune ea începând să lăcrimeze, însă nu pe Scott îl întreabă, Scott s-a dus acolo unde se duc momâile. A fost odată ca niciodată, sub copacul miam-miam unde au stat ei apăraţi de lumea înconjurătoare de strania ninsoare de octombrie, el s-a referit la

meseria sa de a scrie poveşti ca la un fel de nebunie. Ea a protestat — ea, Lisey cea practică, pentru care totul era la fel — iar el a spus: *tu nu înţelegi partea* dusă. *Sper să-ţi păstrezi norocul acesta, micuţă Lisey.*

Dar în noaptea aceasta, în timp ce vântul se rostogoleşte dinspre Yellowknife şi cerul înfloreşte în culori sălbatice, norocul a părăsit-o.

7

Zăcând întinsă pe spate în studioul soţului ei mort, strângând la piept deliciul însângerat, Lisey spuse:

— M-am aşezat lângă el şi i-am scos mâna de sub africană, ca să i-o pot ţine.

înghiţi. I se auzi un clic în gât. Îi mai trebuia apă, dar nu avea încredere că se putea ridica în picioare, nu încă.

— Mâna lui era caldă, dar am simţit podeaua

8

Simte podeaua rece în pofida cămăşii de noapte din flanel şi-a ciorapilor lungi tot de flanel pe sub care are chiloţii de mătase.

Camera aceasta, asemenea tuturor camerelor de la etaj, are încălzire pe la marginea pardoselii şi poate ajunge la ea dacă întinde mâna în care nu ţine mâna lui Scott, dar asta n-o ajută prea mult.

Cazanul care funcţionează fără oprire trimite căldura în sus, încălzitoarele o împrăştie în aerul care se târăşte pe o distanţă cam de cincisprezece centimetri… apoi, puf! Dispare. Ca dungile de pe „stâlpul bărbierului". Ca fumul de ţigară când se ridică spre tavan.

Ca soţii, uneori.

Lasă podeaua rece. Nu băga în seamă dacă ţi se albăstreşte curul.

Dacă poţi face ceva pentru el, fă-o.

Dar ce să fie acel ceva? Cum ar trebui să înceapă?

Răspunsul pare să vină adus de următoarea rafală de vânt. *Începe cu tratamentul ceaiului.*

— Nu-mi-a-spus-niciodată-despre-el-pentru-că-nu-l-am-întrebat-niciodată.

Asta-i iese pe gură atât de repede, că aproape ar putea fi un singur cuvânt lung şi exotic.

Dacă e aşa, este un cuvânt exotic şi mincinos. Scott i-a răspuns la întrebarea despre tratamentul cu ceai în noaptea aceea la Antlers. În pat, după ce au făcut dragoste. Ea i-a pus două sau trei întrebări, însă singura care conta, întrebarea-ceia, s-a dovedit a fi prima. Şi cea mai simplă. I-ar fi putut răspunde cu vechea variantă da sau nu, dar când oare dădea Scott Landon un răspuns cu da sau nu la ceva, *orice}* Şi s-a dovedit că era dopul din gâtul sticlei. De ce? Pentru că i-a adus înapoi la Paul. Iar povestea lui Paul era, în esenţă, povestea morţii lui. Iar moartea lui Paul ducea la…

— Nu, te rog, şopteşte ea şi-şi dă seama că-i strânge mâna mult prea tare. Scott, desigur, nu schiţează niciun gest de protest.

Folosind limbajul familiei Landon, s-a dus unde se duc momâile.

Suna ciudat când o formulai în felul ăsta, aproape ca o glumă de la *Hee-Haw[24]*.

Ia spune, Buck, unde-i Roy?

Păi, îţi spun eu unde, Minnie — Roy s-a dus unde se duc momâile! (Publicul izbucneşte în hohote de râs.) Însă Lisey nu râde şi nu are nevoie să-i spună vreuna dintre vocile ei lăuntrice că Scott s-a dus în Ţara Momâilor. Dacă vrea să-l aducă înapoi, mai întâi trebuie să-l urmeze.

— O, Doamne, *nu,* geme ea, pentru că semnificaţia acestui lucru se profilează deja ameninţător în spatele minţii sale, o formă uriaşă înfăşurată în multe cearşafuri. O, Doamne, o, Doamne, chiar trebuie s-o fac?

Dumnezeu nu-i răspunde. Şi Lisey nici nu are nevoie să-i răspundă. Ştie ce trebuie să facă sau cel puţin cum să înceapă: trebuie să-şi aducă aminte cea de-a doua noapte petrecută de ei la Antlers, după ce-au făcut dragoste. Erau pe cale să adoarmă şi ea îşi spusese: *Ce rău poate face, vrei să afli doar câteva lucruri despre Fratele cel Bun, nu despre Tatăl Diabolic. Dă-i drumul şi întreabă-l.* Aşa că l-a întrebat. Şezând pe podea cu mâna lui (acum începe să se răcească) strânsă într-a ei, în vreme ce vântul bubuie afară şi cerul e plin de culori nebuneşti, aruncă o privire după cortina pe care a ridicat-o pentru a-şi ascunde cele mai rele şi mai deconcertante amintiri şi se vede pe sine cum îl întreabă despre tratamentul cu ceai.

Cum îl întreabă

9

— După treaba aia cu banca, Paul şi-a înmuiat tăieturile în ceai, aşa cum ai făcut-o tu în seara aia la mine în apartament?

El stă în pat lângă ea, cu cearşaful tras până peste şolduri, aşa încât ea poate vedea câteva bucle ale părului său pubian. Fumează ceea ce el numeşte *mereu fabuloasa ţigară postcoitum* şi singura lumină din cameră e împrăştiată pe ei de veioza de pe partea lui de pat. Din semiîntunericul acela opac şi roşiatic, fumul se înalţă şi dispare, făcând-o să se întrebe în treacăt *(s-a auzit oare un sunet, un pocnet al căderii aerului sub copacul miam-miam atunci când ne-am dus, când am plecat)* ceva ce încearcă deja să-şi alunge din gând.

Între timp, tăcerea se prelungeşte. Tocmai ajunge la concluzia că nu-i va răspunde, când el o face. Şi tonul pe care vorbeşte o îndeamnă să creadă că era bine ales şi că nu reţinerea îl făcuse să ezite.

— Sunt destul de sigur că tratamentul cu ceai a fost mai târziu, Lisey.

Mai cade puţin pe gânduri, clatină din cap.

— Mda, ştiu că aşa a fost, pentru că pe atunci făceam deja fracţii.

O treime plus o pătrime egal şapte douăsprezecimi, lucruri d-astea.

Surâde… dar Lisey, care începe să-i cunoască bine repertoriul de expresii, crede că e un surâs nervos.

— La şcoală? întreabă ea.

— Nu, Lisey.

Tonul lui spune c-ar trebui să ştie asta, iar când vorbeşte din nou, aude cum i se insinuează ceva copilăresc în voce *(am încercat şi am încercat)*

— Eu şi Paul, noi doi am fo' şcoliţi acasă. Tati zicea că şcoala publică-i Ţarcul Măgarilor.

Pe noptieră, alături de veioză, e o scrumieră aşezată peste un exemplar al *Abatorului cinci*[25] (Scott ia o carte cu el oriunde s-ar duce, fără nicio excepţie), iar el scutură scrumul ţigării în ea. Afară, vântul suflă viforos şi bătrânul han pârâie din încheieturi.

Lui Lisey îi trece brusc prin minte că asta poate nu e totuşi o idee bună, că o idee bună ar fi să se întoarcă pe o parte şi să se culce, însă ea are două suflete şi curiozitatea îi dă ghes mai departe.

— Şi tăieturile lui Paul din ziua aia — ziua când ai sărit de pe bancă — erau tăieturi grave? Nu doar superficiale? Adică, ştii cum văd copiii lucrurile… orice ţeava spartă pare o inundaţie…

Se opreşte. Urmează o pauză foarte lungă cât timp el urmăreşte fumul de ţigară cum iese din lumina veiozei şi dispare. Când vorbeşte din nou, vocea lui e uscată şi plată şi sigură.

— Tati tăia adânc.

Ea deschide gura să spună ceva banal care să pună capăt discuţiei (tot soiul de clopote de avertizare i se declanşează acum în minte; pâlcuri întregi de lumini roşii se aprind), dar înainte s-o poată face, el merge mai departe:

— În orice caz, nu asta voiai să întrebi. Întreabă ce vrei, Lisey.

Dă-i drumul. O să-ţi spun. N-am de gând să păstrez secrete faţă de tine — nu după ceea ce s-a întâmplat în după-amiaza asta — dar trebuie să întrebi.

Mai precis, ce *s-a întâmplat în această după-amiază?* Asta părea întrebarea logică, însă Lisey înţelege că nu poate duce la discuţie logică, pentru că-n jurul nebuniei ar urma să se desfăşoare, al *nebuniei,* iar acum şi ea e o parte din ea. Pentru că Scott a *dus-o* undeva, *ştie* asta, *n-a fost doar în imaginaţia sa.* Dacă întreabă ce s-a întâmplat, el îi va spune, aproape c-a şi făcut-o deja… însă nu acesta-i modul potrivit de a aborda problema. Ameţeala ei postcoitum s-a risipit şi niciodată nu s-a simţit mai trează ca acum.

— După ce ai sărit de pe bancă, Scott…

— Tati m-a sărutat, premiul lui tati era un sărut. Ca să-mi arate că bulul de sânge s-a terminat.

— Da, ştiu, mi-ai spus asta. După ce ai sărit de pe bancă şi s-a sfârşit cu tăieturile, Paul a… s-a dus undeva să se trateze? Aşa a putut la

doar câteva ore după aceea să meargă la magazin să cumpere suc şi apoi să fugă de colo-colo prin casă pentru a pregăti vânătoarea de bul?

— Nu.

îşi stinge ţigara în scrumiera de pe carte.

La acea negaţie simplă, Lisey simte cea mai stranie combinaţie de sentimente: o dulce uşurare şi o profundă dezamăgire. E ca şi când ar avea un nor de furtună în piept. Nu ştie cu precizie la ce se gândea, dar acel *nu* înseamnă că nu va mai trebui să se gin…

— Nu putea.

Scott vorbeşte cu aceeaşi voce uscată şi plată. Cu aceeaşi siguranţă.

— Paul nu putea. Nu se putea duce.

Accentul pe ultimul cuvânt este slab, dar inconfundabil.

— A trebuit să-l iau eu şi să-l duc.

Se întoarce spre ea şi o *ia*… dar numai în braţe. Faţa lui lipită de gâtul ei este încinsă de emoţia reprimată.

— Există un loc. Noi îi spuneam Bu-Luna, am uitat de ce. Cel mai des e frumos. *(Flumos.)* II duceam când era rănit şi l-am dus când a fost mort, da' nu-l puteam duce când avea mălură. După ce l-a omorât tati, l-am dus acolo, în Bu-Luna, şi l-am îngropat.

Digul cedează şi el începe să plângă cu suspine. Reuşeşte să înăbuşe puţin sunetele strângând din buze, dar forţa suspinelor cutremură patul şi, o vreme, ea nu poate decât să-l ţină în braţe.

La un moment dat, el îi cere să stingă veioza şi, când îl întreabă de ce, îi spune:

— Pentru că ăsta e restul poveştii, Lisey. Cred că-l pot spune, atât timp cât mă ţii în braţe. Insă nu cu lumina aprinsă.

Şi cu toate că Lisey e mai speriată ca niciodată — mai speriată chiar şi ca-n seara când Scott a ieşit din întuneric cu mâna tăiată şi plină de sânge — îşi eliberează un braţ şi-l întinde atât cât trebuie pentru a stinge veioza, atingându-i faţa cu sânul care va suferi mai târziu de pe urma nebuniei lui Jim Dooley. La început, în cameră e întuneric, apoi, când i se acomodează ochii, mobila reapare vag; prinde chiar şi o strălucire slabă, halucinantă, care anunţă ieşirea lunii de după norii care se risipesc.

— Tu crezi că tati l-a omorât pe Paul, nu? Crezi că aşa se sfârşeşte partea asta a poveştii.

— Scott, ai spus c-a făcut-o cu puşca…

— Dar n-a fost crimă. Aşa i s-ar fi spus dacă ar fi fost judecat vreodată la tribunal, dar eu am fost de faţă şi ştiu că n-a fost asta.

Face o pauză. Ea crede că-şi va aprinde o altă ţigară, dar nu o face. Afară, vântul suflă puternic şi clădirea veche geme. Pentru o clipă, mobila se luminează, dar numai puţin, apoi întunecimea se reîntoarce.

— Tati *l-ar fi putut* omorî, sigur. De multe ori. Ştiu asta. Au fost momente când *ar fi* făcut-o, dacă n-aş fi fost eu acolo să-l ajut, dar în

cele din urmă nu aşa au decurs lucrurile. Ştii ce înseamnă eutanasie, Lisey?

— Ucidere din milă.

— Mda. Asta i-a făcut tati lui Paul.

În cameră, în faţa patului, mobila tremură din nou apărând în vedere, apoi se retrage iarăşi în umbre.

— Din cauza mălurii, nu înţelegi? Paul o avea exact ca tati. Numai că Paul avea prea multă pentru ca tati s-o poată scoate afară tăindu-l.

Lisey înţelege, oarecum. De fiecare dată când tatăl îi tăia pe fii dar şi pe el însuşi, bănuieşte ea — practica de fapt un soi de medicină preventivă deviantă.

— Tati a zis că-n general sale peste două generaţii şi c-apoi sentoalce de două oii mai putelnică. „Îţi cade în spinare cum ţi-a căzut peste picior lanţul ăla de tractor, Scott", a zis el.

Ea scutură din cap. Nu ştie despre ce vorbeşte el. Şi o parte din ea nici nu vrea să ştie.

— Era luna decembrie, spune Scott, şi a venit un frig puternic.

Primul din iarnă. Noi trăiam la ferma aia din inima sălbăticiei înconjuraţi de câmpii deschise şi eram legaţi de Magazinul lui Mulie şi apoi de Martensburg doar printr-un singur drum. Eram în linii mari izolaţi de lume. Eram cam pe cont propriu, vezi tu?

Ea înţelege. Vede. Îşi imaginează că poştaşul venea din când în când pe acel drum şi, desigur, „Sparky" Landon trebuia să-l străbată pentru a merge la muncă, dar asta era cam toată activitatea. Nu se punea problema autobuzului şcolar, pentru că eu şi Paul, noi doi am fo' şcoliţi acasă. Autobuzele şcolare se duceau la Ţarcul Măgarilor.

— Ninsoarea a îngreunat lucrurile şi frigul le-a făcut aproape imposibile — frigul ne-a ţinut în casă. Totuşi, anul acela n-a fost aşa de rău la început. Am avut un brad de Crăciun, cel puţin. Erau ani când pe tati îl apuca mălura… sau pur şi simplu marasmul… şi nu aveam nici brad şi nici cadouri.

Râse scurt şi lipsit de umor.

— De un Crăciun trebuie că ne-a ţinut treji până la trei noaptea, citind din Cartea Apocalipsei despre cupe ce se golesc şi molimi şi călăreţi pe cai de diferite culori şi, la un punct anume, a aruncat Biblia în bucătărie şi a răcnit: *„Cine scrie căcaturile astea fotate? Şi cine-s dobitocii care le cred?"* Când avea chef de răcnit, Lisey, putea răcni ca Ahab în ultimele zile ale lui *Pequot*[26].

Însă Crăciunul acela a părut destul de plăcut. Ştii ce-am făcut?

Am mers cu toţii la Pittsburgh la cumpărături şi tati ne-a dus chiar şi la un film — Clint Eastwood juca rolul unui poliţist şi trăgea cu pistolul în nu ştiu ce oraş. Mi-a dat dureri de cap şi floricelele de porumb mi-au dat dureri de stomac, dar mi s-a părut cea mai frumoasă blestemăţie pe care am văzut-o vreodată. M-am dus acasă şi

am început să scriu o poveste exact ca aia şi i-am citit-o lui Paul noaptea. Probabil că era o bazaconie de zile mari, însă el a spus că-i bună.

— Trebuie c-a fost un frate extraordinar, zice Lisey cu precauţie.

Prudenţa ei nu-şi găseşte rostul. El nici măcar n-a auzit-o.

— Ce vreau să-ţi spun e că ne înţelegeam bine cu toţii, ne înţelegeam de câteva luni bune, eram aproape ca o familie normală. Dacă există aşa ceva, lucru de care mă îndoiesc. Dar… *dar*.

Se opreşte, se gândeşte. În cele din urmă, reîncepe:

— Apoi, într-o zi nu cu mult înainte de Crăciun, eram la etaj în camera mea. Era frig — mai frig ca-n curul unui urs polar — şi se pregătea să ningă. Eram în pat, îmi citeam lecţia la istorie, când m-am uitat pe geam şi l-am văzut pe tati în curte că se apropie de casă cu braţul plin de lemne. Am coborât scările din spate ca să-l ajut să le aşeze în ladă şi să nu se umple toată podeaua de bucăţi de scoarţă asta-l înfuria întotdeauna. Iar Paul stătea

10

Paul stă la masa din bucătărie când fratele lui mai mic, doar de zece ani şi cu părul mult prea mare, coboară scările din spate cu şireturile tenişilor desfăcute. Scott se gândeşte să-l întrebe pe Paul dacă nu vrea să iasă la săniuş pe dealul din spatele grajdului odată ce termină treaba cu lemnele. Asta dacă tati nu mai are şi alte treburi de făcut.

Paul Landon, slab şi înalt şi deja chipeş la treisprezece ani, are o carte deschisă în faţă. Cartea e *Introducere în algebră* şi Scott nu are motive să creadă că Paul nu face altceva decât să-l afle pe x până când Paul întoarce capul pentru a se uita la el. Scott mai are încă trei paşi până la baza scărilor când Paul face asta. Trece doar o clipă până ca Paul să dea fuga spre fratele lui cel mic, asupra căruia n-a ridicat niciodată mâna de când se ştiu amândoi, însă e un răstimp destul de lung ca să vadă că nu, Paul nu stă doar acolo. Nu, Paul nu citeşte doar. Nu, Paul nu învaţă.

Paul *stă în aşteptare*.

Nu golul e ceea ce vede în ochii fratelui său atunci când Paul sare din scaun destul de repede ca să-l facă să alunece în perete, ci mălură pură. Ochii aceia nu mai sunt albaştri. Ceva a explodat în creierul din spatele lor şi i-a umplut de sânge. La coada lor îi scânteiază seminţe roşii.

Un alt copil ar fi încremenit locului şi ar fi fost ucis de monstrul care cu o oră în urmă fusese un frate normal care nu se gândea decât la tema de acasă sau poate la ce să-i ia, el şi Scott, lui tati de Crăciun dacă puneau amândoi la bătaie banii strânşi. Dar Scott nu e un copil normal mai mult decât este Paul. Copiii normali nu i-ar fi putut niciodată supravieţui lui Sparky Landon şi aproape cu siguranţă n-ar fi putut supravieţui experienţei de a trăi cu nebunia tatălui, cea care-l

salvează acum pe Scott. Recunoaşte mălura atunci când o vede şi nu-şi iroseşte timpul cu lipsa de încredere. Se întoarce pe dată şi încearcă să fugă pe scări în sus. Face doar trei paşi şi Paul îl apucă de picioare.

Mârâind ca un câine căruia i-a fost călcată curtea, Paul îşi încolăceşte braţele în jurul gambelor lui Scott şi-i trage picioarele de sub el. Scott se apucă de balustradă şi se ţine bine. Scoate un singur ţipăt compus din două cuvinte — *„Tati, ajutor!'* — şi apoi tace.

Pierde energie cu ţipetele. Şi are nevoie de toată forţa pentru a se ţine de balustradă.

Dar sigur că nu are destulă putere pentru a se ţine. Paul e mai mare cu trei ani, mai greu cu vreo douăzeci de kilograme şi mult mai puternic. Pe lângă astea, a înnebunit. Dacă-l desprinde de balustradă, Scott va fi grav rănit sau ucis în pofida reacţiei sale iuţi, dar, în loc să-l apuce pe Scott, ceea ce apucă Paul sunt pantalonii de catifea cord ai lui Scott şi ambii tenişi, pe care băiatul a uitat să-i lege când a sărit din pat.

(„Dacă mi-aş fi legat tenişii", îi va spune el sofiei sale mult mai târziu, pe când vor sta în pat la primul etaj al hanului Antlers din New Hampshire, „cel mai probabil că nu ne-am afla aici în noaptea asta.

Uneori cred că de asta a depins toată viaţa mea, Lisey de o pereche de Keols mărimea treizeci şi nouă cu şireturile dezlegate.")

Arătarea în care s-a transformat Paul răcneşte, se împleticeşte în spate strângând în braţe o pereche de pantaloni şi se împiedică de scaunul în care, cu o oră în urmă, un băiat tânăr şi chipeş a şezut şi a trasat coordonate carteziene. Un tenis cade pe linoleumul umflat şi moale. Scott, între timp, se luptă să se pună din nou în mişcare, să ajungă la etaj cât mai e timp, însă picioarele în şosete alunecă de sub el pe scările netede şi el cade imediat într-un genunchi. Cu chiloţii franjuraţi pe jumătate traşi în jos, simte un curent de aer rece cum îi suflă în despicătura feselor şi are timp să-şi spună: *Te rog, Doamne, nu vreau să mor aşa, cu funduleţul în vânt.* Apoi arătarea-frate e din nou în picioare, mugind şi aruncând pantalonii în lături. Aceştia alunecă pe masa din bucătărie, ocolind manualul de algebră, dar doborând bolul cu zahăr — *făcându-l să se ducă de-a berbeleacu',* ar fi spus tatăl lor. Arătarea care a fost Paul sare după el şi Scott se pregăteşte să-şi simtă mâinile şi unghiile cum i se afundă în piele când aude un îngrozitor *tronc!* Lemnos şi un strigăt răguşit, furios:

„Lasă-l în pace, bastard fotat! Mălură cretină!"

A uitat complet de tati. Curentul de aer care i-a lovit fundul a fost iscat de tati care venea cu lemnele. Apoi, mâinile lui Paul *chiar* îl prind, unghiile *chiar* i se afundă în piele şi e tras în spate, mâinile cu care strânge balustrada se desfac la fel de uşor ca şi când ar fi ale unui bebeluş. Într-o clipă va simţi dinţii lui Paul. O ştie, asta e mălura reală, mălura *profundă,* nu ceea ce i se întâmplă lui tati atunci când

tati vede oameni inexistenţi sau când îşi face singur ori unuia dintre ei un bul de sânge (lucru pe care i-l face din ce în ce mai puţin lui Scott pe măsură ce el creşte în vârstă), ci răul şi ura în toată măreţia lor, cele la care se gândea tati ori de câte ori nu făcea decât să râdă şi să scuture din cap atunci când îl întrebau de ce plecaseră Landreau-ii din Franţa chiar dacă asta a însemnat să-şi lase acolo toţi banii şi toate pământurile, când erau o familie bogată, Landreau-ii erau bogaţi, şi *acum* o să mă muşte, o să mă muşte *chiar acum, IUPIII…*

Nu apucă să simtă dinţii lui Paul. Simte o răsuflare caldă pe pielea descoperită de pe partea stângă deasupra şoldului şi apoi aude un alt *tronc!* Lemnos când tati îl loveşte din nou în cap pe Paul cu o bucată de lemn pentru sobă — ţinându-l cu ambele mâini, lovind cu toată puterea. Sunetul e urmat de o serie de sunete dezarticulate atunci când corpul lui Paul se prăvăleşte pe linoleumul din bucătărie.

Scott se răsuceşte. Stă lăţit pe primele trepte ale scărilor, îmbrăcat doar într-o cămaşă veche de flanel, chiloţi şi şosetele albe cu găuri la călcâie. Aproape atinge podeaua cu un picior. E prea buimăcit ca să plângă. Simte în gură gust de monede. Acea ultimă lovitură a sunat îngrozitor şi, pentru o clipă, imaginaţia lui puternică vopseşte bucătăria cu sângele lui Paul. Încearcă să strige, dar plămânii şocaţi şi goliţi de aer nu pot scoate decât un sunet piţigăiat, de uimire. Clipeşte şi vede că nu e nicio urmă de sânge, doar Paul care zace cu faţa în jos în zahărul din bolul acum defunct, care stă spart în patru bucăţi mari şi câteva mai mici. *Ăla n-o să mai danseze tangou niciodată,* spune tati când se sparge câte ceva, un pahar sau o farfurie, dar n-o spune şi acum, stă doar deasupra fiului său inconştient, îmbrăcat în salopeta sa galbenă. Are zăpadă pe umeri şi-n părul ciufulit, care începe să încărunţească. Într-o mână înmănuşată ţine o bucată de lemn. În spatele lui, împrăştiate la intrare ca nişte piese de puzzle, sunt celelalte lemne. Uşa e încă deschisă şi curentul rece încă suflă înăuntru. Iar acum Scott vede că *este* sânge, doar puţin, şiroind încet de la urechea stângă a lui Paul, pe obraz.

„Tati, e mort?”

Tati aruncă bucata de lemn în lada de lângă sobă şi-şi netezeşte părul lung şi negru. Are zăpadă topită în ţepii de pe obraji.

„Nu-i. Ar fi prea uşor să fie.”

Tropăie până la uşa din spate şi o închide violent, întrerupând curentul de aer. Fiecare mişcare a sa exprimă dezgust, însă Scott l-a mai văzut comportându-se aşa înainte — când primeşte Scrisori Oficiale cu privire la taxe sau şcolarizare sau lucruri de astea — şi e aproape sigur că, de fapt, este speriat.

Tati se întoarce şi se opreşte lângă băiatul căzut la podea. O vreme, se leagănă de pe un picior pe celălalt. Apoi ridică ochii spre celălalt băiat.

Ajută-mă să-l duc în pivniţă, Scott.”

Nu-i înţelept să i te opui lui tati atunci când îţi spune să faci ceva, dar Scott e înspăimântat. De asemenea, e aproape gol-puşcă.

Vine în bucătărie şi începe să-şi tragă pantalonii pe el.

„De ce, tati? Ce o să facem cu el?”

Şi, mare minune, tati nu-l loveşte. Nici măcar nu strigă la el.

„Fotat să fiu dacă ştiu. Să-l legăm acolo fedeleş mai întâi, până o să mă mai gândesc. Grăbeşte-te. N-o să rămână leşinat mult timp.”

„Chiar mălura să fie? Ca şi cu Landreau-ii? Şi cu unchiul tău Theo?”

„Tu ce crezi, Scott? Apucă-l de cap, dacă nu vrei să dea cu el de fiecare treaptă. N-o să fie mult timp leşinat, îţi zic, şi dacă o ia de la capăt, s-ar putea să n-ai acelaşi noroc. Şi nici eu. Molura-i puternică.”

Scott face aşa cum îi spune tatăl lui. Sunt anii şaizeci, sunt în America, oamenii vor călca în scurt timp pe lună, dar ei au acolo un băiat de care să se ocupe şi care, din câte se pare, a turbat cât ai zice peşte. Tatăl acceptă pur şi simplu faptul. După primele întrebări şocate, fiul îl acceptă şi el. Când ajung la baza scărilor pivniţei, Paul începe să se mişte şi scoate sunete groase, guturale. Sparky Landon pune mâinile în jurul gâtului fiului său cel mare şi începe să-l sugrume. Scott strigă de groază şi încearcă să-l oprească.

„Tati, nu!”

Sparky Landon ia o mână de la ceea ce făcea, destul cât să-i administreze fiului cel mic o lovitură absentă cu dosul palmei. Scott se bălăbăneşte în spate şi se loveşte de masa din mijlocul încăperii cu podea din pământ bătucit. Pe aceasta se află o străveche presă tipografică manuală, pe care Paul a reuşit cumva s-o convingă să funcţioneze din nou. La ea a tipărit câteva dintre povestirile lui Scott; acestea sunt primele materiale publicate de fratele lui cel mic. Manivela mastodontului de un sfert de tonă îl izbeşte dureros pe Scott în spate şi el se schimonoseşte la faţă, face o grimasă, uitându-se la tatăl său cum reîncepe să-i strângă fratele de gât.

„Tati, nu-l omolî! TE LOG NU-L OMOLÎ!”

„Nu-l omor”, spune Landon fără să întoarcă privirea, că *trebui s-o fac, dar n-o fac. Nu încă, oricum. E prostia mea, da’ asta-i fiul meu, primul meu născut fotat, şi n-o s-o fac decât dacă sunt nevoit. Şi mă tem c-o să fiu. Sfântă mamă Mehree! Dar nu încă. Afurisit să fiu de oi face-o.*

Numa’ că nu ne ajută dacă se trezeşte. Tu n-ai văzut nimic ca asta, da’ io am văzut. Am avut noroc acolo sus, pen’c-am fost în spatele lui. Aici jos aş putea fugi după el două ore şi nu l-aş prinde niciodată. S-ar urca pe pereţi şi pe jumătate din tavanu’ ăsta. Apoi, când m-ar obosi…”

Landon ia mâinile de pe gâtul lui Paul şi se uită fix la faţa albă, nemişcată. Scurgerea aceea de sânge de la urechea lui pare să se fi oprit.

„Aşa. Ce zici d-asta, fiu de târâtură? A leşinat din nou. Da’ n-o să

rămână aşa mult timp. Adă colacu' de frânghie de sub scări. O să ajungă asta pân' ce aducem nişte lanţ din hambar. Apoi nu şt'u. Apoi depinde."

„De ce depinde, tati?"

Speriat. A fost vreodată aşa de speriat? Nu. Şi tata se uită la el într-un fel care-l sperie şi mai mult. Pentru că-i o privire *ştiutoare.*

„Ei, bănuiesc că depinde de tine, Scott. L-ai însănătoşit de multe ori… şi de ce te uiţi la mine cu ochii ăia de vacă bleaga? Crezi că nu ştiu? Lisuse, şi s-ar zice că eşti un băiat isteţ?" Întoarce capul şi scuipă pe podeaua de pământ. *„L-ai însănătoşit de multe lucruri. Poate-l poţi însănătoşi şi d-asta. N-am auzit de cineva care să-şi fi revenit după mălură… nu după mălura* adevăraţi, *da' n-am auzit nici de cineva ca tine, aşa că poate ai să reuşeşti. Râzi până-ţi crapă obrajii, ar fi zis babacu' meu. Da' acu' adă numa' colacu' de frânghie de sub scări.*

Şi grăbeşte pasu', nenorocit mic şi împiedicat ce eşti, pentru că

11

— Deja se mişcă, zise Lisey, stând întinsă pe covorul alb-stridie din studioul soţului ei mort. Deja se

12

— Deja se mişcă, spune Lisey, şezând pe podeaua rece din camera de oaspeţi şi ţinându-şi soţul de mână — o mână caldă, dar înfiorător de moale şi de albicioasă. Scott a spus

13

Argumentele împotriva nebuniei cad cu un foşnet moale; acestea sunt sunetele vocilor moarte pe discuri moarte ce planează-n jos în puţul spart al memoriei.

Când mă-ntorc spre tine să te-ntreb dacă-ţi aminteşti, Când mă-ntorc spre tine în patul nostru

14

În pat cu el e locul în care ea aude aceste lucruri; în pat cu el la Antlers, după o zi când s-a întâmplat ceva ce nu poate explica sub nicio formă. El îi vorbeşte în vreme ce norii se răsfiră şi luna se apropie ca un anunţ şi mobila înoată până la marginea vizibilităţii.

Ea îl ţine-n braţe în întuneric şi ascultă, nedorind să creadă (neputând să n-o facă), atunci când tânărul care în scurt timp îi va deveni soţ spune:

— Tati mi-a spus s-aduc colacu' de frânghie de sub scăli. „Şi-ai face bine să grăbeşti pasu', nenorocit mic şi împiedicat ce eşti", zice el, „pentru că n-o să rămână mult timp leşinat. Şi când o să-şi revină

15

„Când o să-şi revină o să fie un bărzăun urât."

Bărzăun urât. Ca *Scooter bătrâne Scott* şi *mălură, bărzăun urât* e un idiom al familiei sale, care-i va bântui visele (şi vorbirea) pentru tot restul productivei, dar prea scurtei sale vieţi.

Scott ia colacul de frânghie de sub scări şi i-l aduce lui tati.

Tati îl leagă pe Paul cu gesturi rapide, experte şi precise, şi umbra sa se profilează şi dansează pe pereţii de piatră ai pivniţei în lumina celor trei becuri de şaptezeci şi cinci de waţi, controlate de un comutator din capul scărilor. Leagă braţele lui Paul atât de tare la spate, încât articulaţiile umerilor îi ies în evidenţă până şi prin cămaşă. Scott se simte împins să vorbească din nou, oricât ar fi de speriat de tati.

„Tati, e prea strâns!"

Tati aruncă o privire spre Scott. E una rapidă, dar Scott vede teama din ea. Îl sperie. Mai mult de atât, îl *înfricoşează.* Până-n ziua de azi ar fi spus că tati nu se teme de nimic, decât de Consiliul Şcolar şi de afurisitele lor scrisori recomandate.

„Tu nu ştii, aşa că să taci! Nu vreau să se elibereze! De se-ntâmplă, s-ar putea să nu ne omoare înainte să-i treacă, da' io cu siguranţă o să trebuiască să-l omor. Ştiu ce fac!"

Ba nu ştii, îşi spune Scott, privindu-l pe tati cum leagă laolaltă picioarele lui Paul mai întâi la genunchi, apoi la glezne. Paul a reînceput deja să se mişte şi să bolborosească gutural. *Îţi zici doar părerea.* Dar înţelege că dragostea lui tati pentru Paul e adevărată.

Poate că este o dragoste urâtă, dar e adevărată şi puternică. Dacă n-ar fi aşa, tati nu şi-ar zice nici măcar părerea. Ar fi continuat să-l lovească pe Paul cu bucata de lemn până ce ar fi murit.

Pentru doar o clipă, o parte din mintea lui Scott (o parte rece) se întreabă dacă tati ar înfrunta acelaşi risc şi pentru *el,* pentru Scooter bătrânul Scott care nici măcar n-a îndrăznit să sară de pe o bancă de un metru până ce fratele lui n-a fost tăiat şi n-a sângerat în faţa lui, dar apoi învăluie gândul în întuneric. Nu *el* e cel pe care l-a apucat mălura.

Cel puţin, nu încă.

Tata termină să-l lege pe Paul de mijloc de unul dintre stâlpii de oţel vopsiţi care susţin tavanul pivniţei.

„Gata", spune el, dându-se în spate, gâfâind ca un om care tocmai a terminat un rodeo. *Asta o să-l ţină o vreme. Tu du-te la hambar, Scott. Adu lanţu' uşor de pe uşă şi lanţu' ăla mare şi greu de tractor care-i în boxa de pe stânga, alături de piesele de maşină. Ştii unde zic?"*

Paul stă aplecat peste frânghia care-i strânge bustul. Acum se îndreaptă de spate atât de repede, că se loveşte cu capul de stâlp cu o forţă înfricoşătoare. Scott nu-şi poate reţine o grimasă. Paul ridică spre el ochii ce erau albaştri cu doar o oră în urmă. Rânjeşte şi colţurile gurii i se ridică mult mai mult decât ar trebui s-o poată face…

aproape până la lobii urechilor, aşa pare.

„Scott", zice tatăl lui.

Pentru prima oară în viaţă, Scott nu-i dă atenţie. E hipnotizat de masca de Halloween care era faţa fratelui său. Limba lui Paul iese cu

mişcări frenetice dintre dinţii depărtaţi şi execută o fluturare în aerul jilav al pivniţei. În acelaşi timp, prohabul i se întunecă la culoare când îşi udă panta…

Lovit pe nepusă masă peste cap, Scott se bălăbăneşte în spate şi se izbeşte din nou de masa tiparniţei.

„Nu te uita la el, tolomacule, uită-te la mine! Bărzăunul ăia urât o să te hipnotizeze aşa cum face un şarpe c-o pasăre! Ai face bine să te trezeşti în fotarea mea, Scooter — ăla nu mai e frate-tu.”

Scott se uită la tatăl său cu gura deschisă. În spatele lor, ca pentru a sublinia ideea lui tati, arătarea legată de stâlp scoate un răcnet mult prea puternic ca să fi ieşit din pieptul unui om. Dar asta nu face nimic, pentru că nu e un sunet omenesc. Nici măcar pe departe.

„Du-te şi adă lanţurile alea, Scotty. Pe amândouă. Şi grăbeşte-te.

Legăturile alea n-or să-l ţină. Io mă duc sus să-mi iau puşca. De se desface-nainte să te-ntorci cu lanţurile alea…”

„Tati, te rog să nu-l împuşti! Nu-l împuşca pe Paul!”

„Adă lanţurile. Atunci om vedea ce putem face.”

„Lanţul de tractor e prea lung! Prea greu!”

„dă-l cu roaba, tolomacule. Roaba a mare. Du-te acu’ şi grăbeşte pasu’.”

Scott se uită peste umăr o dată şi-şi vede tatăl mergând cu spatele spre scări. O face încet, ca un îmblânzitor de lei care iese din cuşcă după ce s-a sfârşit numărul. Jos, luminat de un singur bec suspendat, se află Paul. Se loveşte cu spatele capului atât de repede de stâlp, încât Scott se gândeşte la un ciocan pneumatic. În acelaşi timp, se smuceşte dintr-o parte în cealaltă. Lui Scott nu-i vine să creadă că Paul nu sângerează sau că nu-şi pierde cunoştinţa, şi totuşi aşa este. Şi vede că tatăl lui are dreptate. Frânghiile nu vor rezista. Nu, dacă o ţine tot aşa cu smuciturile acelea.

N-o să reuşească, îşi spune pe când tatăl lui se duce într-o direcţie (să-şi ia puşca din dulapul din hol) şi el în cealaltă (să-şi tragă bocancii în picioare). *O să se omoare dacă o ţine tot aşa.* Dar apoi se gândeşte la răcnetul pe care l-a auzit ieşind din pieptul fratelui său — răcnetul acela imposibil de criminal — şi nu crede asta până la capăt.

Şi, când aleargă fără haină în frig, crede că s-ar putea chiar să ştie ce se întâmplă cu Paul. Există un loc unde se poate duce când îl răneşte tati şi l-a dus acolo pe Paul atunci când tati l-a rănit şi *pe el.*

Da, de o mulţime de ori. Sunt lucruri bune în locul acela, copaci frumoşi şi apă vindecătoare, dar sunt şi lucruri rele. Scott încearcă să nu meargă acolo noaptea, iar când merge, păstrează tăcerea şi se întoarce *repede,* pentru că puternica intuiţie a sufletului său de copil îi spune că noaptea e momentul când ies cel mai des afară lucrurile rele. Noaptea e momentul când vânează.

Dacă se poate duce *acolo,* e oare atât de greu de crezut că ceva o ceva de mălură — poate intra în Paul şi apoi să vină *aici?* Ceva care l-

a văzut şi l-a marcat sau doar un microb prostesc care i s-a strecurat în nas şi i-a rămas în creier?

Şi dacă da, a cui este vina? Cine l-a dus pe Paul?

În magazie, Scott aruncă lanţul uşor în roabă. Asta e floare la ureche, durează doar câteva secunde. Să pună acolo şi lanţul de tractor e mult mai greu. Acela e un lanţ de o perfectă *enormitate,* care nu încetează niciodată să-şi vorbească limba zornăitoare, formată doar din vocale de oţel. De două ori, buclele grele îi alunecă printre braţele tremurânde, a doua oară ciupindu-i pielea şi crăpând-o, făcând sângele să apară în cerculeţe roşii. A treia oară aproape că-l pune în roabă, când zece kilograme de inele aterizează aiurea şi toată încărcătura, cu roabă cu tot, îi cade peste picior, îngropându-l în oţel şi făcându-l să scoată, de durere, un strigăt perfect de soprană.

„Scooter, vii înainte de anu' două mii?" urlă tati din casă. *„Dacă vii, mişcă-ţi curu' ăla de târâtură şi* vino!"

Scott se uită într-acolo cu ochii larg deschişi şi îngroziţi, apoi ridică roaba şi se apleacă peste mormanul mare şi soios de inele. Va avea piciorul încă umflat şi învineţit peste o lună şi va simţi durere acolo până la finele vieţii (asta-i o problemă pe care un drum în locul secret nu o poate rezolva), dar în momentul acela nu simte nimic după primul val de durere. Reia de la început operaţiunea de a pune lanţul în roabă, simţind transpiraţia încinsă cum i se rostogoleşte pe spate şi pe coaste, simţindu-i mirosul înţepător şi sălbatic, ştiind că dacă aude o împuşcătură va însemna că creierii lui Paul sunt împrăştiaţi pe podeaua pivniţei şi că e doar vina lui.

Timpul devine un lucru fizic cu greutate, ca pământul. Ca lanţul.

Se tot aşteaptă ca tati să strige din nou la el din casă şi, când încă n-o face, în vreme ce împinge roaba spre lumina gălbuie a becurilor din bucătărie, începe să simtă o altfel de teamă: că Paul a reuşit până la urmă să se dezlege. Că nu creierii lui Paul sunt împrăştiaţi pe pământul cu miros acru, ci viscerele lui tati, smulse din stomac de arătarea care a pus stăpânire pe fratele lui în după-amiaza aceea. Că Paul a urcat la etaj şi se ascunde în casă şi, îndată ce el va intra, va începe vânătoarea de bul. Numai că de data aceasta *el* va fi premiul.

Toate astea sunt rodul imaginaţiei sale, desigur, imaginaţia lui afurisită care goneşte ca un bidiviu sălbatic noaptea, însă până când tatăl lui iese afară pe verandă, şi-a făcut destul de mult efectul aşa încât Scott îl vede nu pe Andrew Landon, ci pe Paul, rânjind ca un drăcuşor, şi ţipă din toţi rărunchii. Când ridică mâinile pentru a-şi apăra faţa, roaba aproape că se răstoarnă din nou. S-ar fi răsturnat dacă tati n-ar fi sărit s-o prindă. Apoi ridică o mână pentru a-şi plesni fiul, dar o coboară aproape imediat. Mai târziu poate că-l va plesni, dar acum nu. Acum are nevoie de el. Aşa că, în loc să-l lovească, tati îşi scuipă doar în palma dreaptă şi o freacă de cea stângă.

Apoi se apleacă, nepăsându-i de frigul de pe verandă, îmbrăcat aşa cum este în cămaşă subţire, şi apucă partea din faţă a roabei.

„O S-o trag în sus, Scooter. Tu ţine-o doar de coarne şi ghideaz-o şi n-o lăsa să se-ncline. I-am mai dat o porţie — a trebuit s-o fac — da' n-o să-l ţină leşinat mult timp. Dacă scăpăm lanţurile astea, nu cre' c-o să treacă viu de noaptea asta. N-o să-l pot lăsa s-o facă. Înţelegi?"

Scott înţelege că viaţa fratelui său depinde acum de o roabă încărcată până la refuz cu lanţuri care cântăresc de trei ori mai mult ca el. Preţ de un moment incredibil, se gândeşte serios să fugă pur şi simplu în întunericul vântos, şi asta cât de repede îl ţin picioarele.

Apoi apucă mânerele. Nu e conştient de lacrimile care-i curg pe obraji. Clatină din cap spre tati şi tati îi răspunde cu aceeaşi mişcare.

Ceea ce se-ntâmplă între ei doi nu e altceva decât viaţă şi moarte.

„La trei. Unu… doi… ţine-o dreaptă acu', pui mic de căţea… trei!"

Sparky Landon ridică roaba de jos pe verandă cu un strigăt de efort care iese într-un nor de aburi albi. Cămaşa subţire i se rupe sub un braţ şi un smoc de păr roşcat iese la iveală. Cât roaba supraîncărcată e în aer, afurisenia se înclină mai întâi pe stânga şi apoi pe dreapta, şi băiatul gândeşte: *rămâi sus, târâtură fotată.* Corectează fiecare înclinare, strigându-şi în sinea sa să nu împingă prea tare, să nu exagereze, târâtură fotată de mălură. Şi funcţionează, dar Sparky Landon nu iroseşte timpul cu laude la adresa lui. Ceea ce face Sparky Landon e să intre cu spatele în casă, trăgând roaba după el. Scott şchiopătează în urma lui, pe piciorul umflat.

În bucătărie, tati întoarce roaba şi o împinge anevoie drept spre uşa pivniţei, pe care a închis-o şi a zăvorât-o. Roata trasează o dâră în zahărul vărsat. Scott nu uită niciodată asta.

„Deschide uşa, Scott."

„Tati, dacă e… acolo?"

„Atunci o să-l dau de-a berbeleacu' cu treaba asta. Dacă vrei să-ncerci să-l salvezi, taci cu prostiile astea şi deschide uşa aia fotată!"

Scott trage zăvorul şi deschide uşa. Paul nu e acolo. Scott vede umbra umflată a fratelui său încă legată de stâlp şi ceva ce a fost încordat puternic în fiinţa sa se relaxează puţin.

„Dă-te la o parte, fiule."

Scott se dă. Tatăl lui împinge roaba până în capul scărilor de la pivniţă. Apoi, cu un icnet puternic, o dă peste cap, ţinând roata cu un picior când aceasta încearcă să vină spre el. Lanţurile se lovesc de scări cu un zăngănit zdravăn şi neplăcut la auz, crăpând două trepte şi apoi prăvălindu-se aproape până jos. Tati aruncă roaba într-o parte şi o ia în jos, ajungând la locul unde s-a oprit lanţul cel mare şi lovindu-l cu piciorul până jos. Scott îi vine pe urme şi tocmai a călcat pe prima treaptă ruptă, când îl vede pe Paul cum atârnă pe o parte a stâlpului, cu latura stângă a feţei acoperită de sânge. Colţul gurii îi tresare

spasmodic. Un dinte îi stă pe umărul cămăşii.

„Ce i-ai făcut?” aproape că strigă.

„L-am plesnit c-o scândură, a trebuit s-o fac”, răspunde tatăl lui, părând ciudat de defensiv. *„şi revenea în simţiri şi tu încă te jucai cu puţa-n ţărână-n hambar. O să fie-n regulă. Nu-i poţi răni prea tare când îi ia mălura.”*

Scott abia dacă-l aude. Văzându-l pe Paul acoperit de sânge în felul acela i-a alungat din minte ce s-a întâmplat în bucătărie. Încearcă să ţâşnească pe după tati şi să ajungă la fratele său, dar tati îl prinde.

„N-o face, dacă vrei să mai trăieşti”, zice Sparky Landon, şi ceea ce-l opreşte pe Scott nu e atât mâna de pe umărul său, cât teribila blândeţe pe care o aude în vocea tatălui. „P*entru c-o să te miroasă dacă te apropii de el. Chiar şi inconştient. O să te miroasă şi o să-şi revină.”*

îşi vede fiul cel mic cum se uită în sus şi clatină din cap.

„O, da! E ca un animal sălbatic acu’. Un mâncător de oameni. Şi dacă nu găsim un mod de a-l ţine, o să trebuiască să-l omoram. Înţelegi ce-ţi spun?”

Scott aprobă din cap, apoi scoate un suspin puternic care sună ca strigătul unui măgar. Cu aceeaşi blândeţe teribilă, tati întinde mâna, îi şterge mucii de la nas şi-i scutură pe podea.

„Atunci termină cu smiorcăiala şi ajută-mă cu lanţurile astea. O să folosim stâlpu’ ăla de susţinere din mijloc şi masa pe care-i presa.

Drăcovenia aia tre’ să cântărească cel puţin două sute de kile.”

„Şi dacă astea nu-s de ajuns ca să-l ţină?”

Sparky Landon scutură încet din cap.

„Atunci nu ştiu.”

16

Stând în pat cu soţia sa, ascultând hanul cum pârâie suflat de vânt, Scott spune:

— Au *fost* de ajuns. Pentru trei săptămâni, cel puţin, au fost de ajuns. Acolo şi-a serbat fratele meu Paul ultimul Crăciun, ultima zi de Anul Nou, acolo şi-a trăit ultimele trei săptămâni de viaţă — în pivniţa aia puturoasă.

Scutură încet din cap. Ea îi simte mişcarea părului pe piele, simte cât de umed e. A transpirat. I-a transpirat şi faţa; sudoare amestecată cu lacrimi atât de bine, încât nu-şi mai poate da seama care-i care…

— Nu-ţi poţi imagina cum au fost alea trei săptămâni, Lisey, mai ales când s-a dus tati la muncă şi am rămas doar eu cu el, eu cu… *arătarea* aia…

— Tatăl tău s-a dus la *muncă?*

— Trebuia să mâncăm, nu? Şi trebuia să plătim pentru benzină, pentru că nu puteam încălzi toată *casa* cu lemne, deşi Dumnezeu ştie c-am încercat. Mai mult ca orice, nu ne permiteam să le dăm oamenilor motiv de bănuială. Mi-a explicat tati totul.

Pun pariu c-a făcut-o, gândeşte Lisey cu asprime, dar nu spune nimic.

— I-am zis lu' tati să-l taie şi să lase otlava să iasă aşa cum făcea întotdeauna, da' tati a zis că n-ar ajuta la nimic, că să-l taie n-ar ajuta deloc-deloc, pentru că i-a ajuns mălura la creier. Şi ştiam că aşa era. Insă arătarea aia putea încă să gândească — măcar puţin.

Când era plecat tati, îmi striga numele. Spunea că mi-a pregătit un bul, un bul *bun,* şi că premiul e un baton de ciocolată *şi* o Royal Crown. Uneori semăna la glas destul de mult cu Paul încât să merg la uşa pivniţei, să lipesc urechea de lemn şi să ascult, chiar dacă ştiam că e periculos. Tati *a spus* că e periculos, a spus să nu ascult şi nu mă apropii niciodată de pivniţă când sunt singur, şi să-mi bag degetele în urechi şi să spun rugăciuni cât pot de tare şi să ţip: *„Să te fot, târâtură, să te fot, târâtură împuţită, să te fot pe tine şi pe calu' care te-a adus aici",* pentru că asta şi rugăciunile sunt unul şi acelaşi lucru şi că cel puţin îl vor face să tacă, dar să nu ascult, pentru că a zis că Paul nu mai e şi că nu e nimic în pivniţă decât un diavol-bul din Ţara Bulilor de Sânge, şi a spus: „Diavolu' te poate fascina, Scott, nimeni nu ştie mai bine ca Landonii cât de mult te poate fascina diavolu'. Şi ca Landreau-ii de dinaintea lor. Mai întâi îţi vrăjeşte mintea şi apoi îţi soarbe sufletu'." Cel mai adesea am făcut ce a zis el, dar uneori m-am apropiat şi am ascultat… şi m-am prefăcut că e Paul… pentru că-l iubeam şi-l voiam înapoi, nu pentru c-aş fi crezut cu adevărat… şi n-am tras niciodată zăvorul…

Aici intervine o pauză lungă. Părul lui greu îi mângâie neîncetat gâtul şi pieptul şi-n cele din urmă spune cu o voce firavă şi reţinută de copil:

— Ei bine, *o dată* am clezut… şi n-am deschis uşa… n-am deschis niciodată uşa aia de la pivniţă decât când era tati acasă, iar când era tati acasă el nu făcea decât să strige şi să zornăie lanţurile şi uneori urla ca bufniţa. Şi când făcea asta, uneori tati urla înapoi… era ca o glumă, ştii, cum urlau aşa unul la celălalt… tati în bucătărie şi celălalt… ştii tu… înlănţuit în pivniţă… şi io elam speliat chial dacă ştiam că ela o glumă fiin'că parcă amândoi erau nebuni… nebuni şi vorbeau între ei pe limba bufniţelor de iarnă… şi-mi spuneam:

„A mai rămas doar unul şi ăla-s eu. Numai unul care nu-i mălură şi ăla n-are nici măcar unşpe ani şi ce ar spune oamenii dacă m-aş duce la Mulie şi aş povesti?" Da' n-ajuta la nimic să mă gândesc la asta, pentru că, dacă era acasă, ar fi venit numa' după mine şi m-ar fi târât înapoi. Şi dacă nu era… dacă m-ar fi crezut şi ar fi venit cu mine acasă, mi-ar fi omolăt flatele… dacă flatele meu mai era pe acolo pe undeva… şi m-ar fi dus de acolo… şi m-ar fi trimis la Casa Săracilor. Tati a zis că fără el, care să ne-ngrijească, eu şi cu Paul ar trebui să mergem la Casa Săracilor unde-ţi pun ceva-n băutură dacă faci pipi-n pat… şi copiii cei mari… trebuie să le dai muie copiilor cei mari cât e

noaptea de lungă…

Se opreşte, gâfâind, blocat cumva între unde se află şi unde s-a aflat. Dincolo de pereţii hanului, vântul suflă în rafale şi clădirea geme. Lisey vrea să creadă că ceea ce-i spune nu poate fi adevărat că e o halucinaţie bogată şi îngrozitoare din copilărie — dar ştie că este adevărat. Până la ultimul înfricoşător cuvânt. Când el reia, îl aude cum încearcă să-şi recapete vocea de adult, *şinele* de adult.

— În institutele pentru bolnavii mintali sunt persoane, de obicei cele care au suferit catastrofice traume la lobii frontali, care regresează la stadiul animalic. Am citit despre asta. Dar e un proces care survine de obicei de-a lungul mai multor ani. Fratelui meu i s-a întâmplat asta *dintr-odată.* Şi din clipa aceea, din clipa în care a trecut linia…

Scott înghite. Pocnetul din gât e puternic ca pocnetul unui comutator când e apăsat.

— Când coboram scările pivniţei cu mâncarea — carne şi legume pe o farfurie întinsă, aşa cum ai duce hrană unui câine mare precum un rottweiler sau un ciobănesc german — alerga imediat până la capătul lanţurilor care-l ţineau legat de stâlp, unul pe după gât şi unul pe după mijloc, cu saliva zburându-i de la colţurile gurii, şi apoi era smucit de lanţuri şi sărea în aer, continuând să urle şi să latre ca un diavol-bul, numai că oarecum sugrumat, până ce-şi recăpăta suflul, ştii?

— Da, zice ea fără vlagă.

— Trebuia să pui farfuria pe podea — încă-mi mai amintesc mirosul acru al pământului ăluia când mă aplecam, n-o să-l uit niciodată — şi apoi s-o împingi până unde putea ajunge la ea. Aveam o coadă de greblă stricată pentru asta. Nu era deloc bine să te apropii prea mult. Te-ar fi zgâriat, poate te-ar fi şi înhăţat. Nu trebuia să-mi spună tati că, dacă mă prindea, ronţăia din mine atât cât putea, viu şi urlând din toţi bojocii. Şi el era fratele care făcea buli.

Ol care mă iubea. Fără el n-aş fi rezistat niciodată. Fără el, tati m-ar fi omorât înainte să ajung la cinci ani, nu pentru că asta voia, ci pentru că îl apuca şi pe el mălura. Eu şi cu Paul am rezistat împreună. Formând o echipă. Ştii?

Lisey clatină din cap. Ştie.

— Numai că-n acel ianuarie colegul meu de echipă era înlănţuit în pivniţă — de stâlp şi de masa pe care era tiparniţa — şi puteai măsura graniţa lumii lui după arcul… după arcul rahatului lui… unde se ducea la capătul lanţurilor… şi se lăsa pe vine… şi se căca.

O clipă îşi ţine podul palmelor la ochi. Muşchii i se reliefează pe gât. Respiră pe gură — respiraţii lungi, aspre şi tremurate. Lisey nu trebuie să-l întrebe de unde a învăţat trucul de a-şi reprima suferinţa; ştie acum asta. După ce şi-a revenit, îl întreabă:

— Cum a reuşit tatăl tău să-l lege în lanţuri? Îţi mai aminteşti?

— Mi-amintesc totul, Lisey, dar asta nu înseamnă că şi *ştiu* totul.

De vreo şase ori i-a pus ceva în mâncare, de asta sunt sigur. Cred că era un fel de tranchilizant pentru animale, dar habar nu am cum de i-a încăput pe mână. Paul înfuleca tot ce-i dădeam în afară de verdeţuri şi, de obicei, mâncarea îi dădea forţe. Urla şi lăira şi sărea în jur; fugea până la capătul lanţurilor — încercând să le rupă, cred sau sărea şi lovea cu pumnii în tavan până ce-i sângerau încheieturile degetelor. Poate că-ncerca să treacă de el sau poate că o făcea doar de distracţie. Uneori stătea jos în praf şi se masturba.

Dar, din când în când, era activ doar pentru zece sau cincisprezece minute, după care se oprea. Acelea erau momentele când tati trebuie că-i dădea tranchilizante. Se ghemuia, bolborosea, apoi cădea pe o parte, îşi vâra mâinile între picioare şi adormea. Când a făcut prima oară asta, tati l-a legat cu cele două curele de piele pe care le-a făcut, deşi cred căăleia care-l prindea de gât i-aş putea spune zgardă, nu? Aveau inele mari de metal la spate. A trecut lanţurile prin ele: lanţul de tractor prin inelul curelei de la brâu, lanţul mai uşor prin inelul zgărzii de la baza gâtului. Apoi a folosit o lampă cu acetilenă ca să le sudeze. Şi aşa a fost legat Paul. Când s-a trezit, şi-a ieşit din minţi pomenindu-se aşa. S-a zdruncinat toată casa.

Accentul plat, nazal, de Pennsylvania i s-a strecurat deja în voce, aşa încât *zdruncinat* sună aproape că *s-a ruşinat*.

— Am stat în capul scărilor şi l-am privit, iar eu l-am rugat pe tati să-l dezlege înainte să-şi rupă gâtul sau să se sufoce, dar tati a zis că n-o să se sufoce şi tati a avut dreptate. După trei săptămâni a început să tragă de masă şi chiar de stâlp — stâlpul central din oţel care susţinea podeaua bucătăriei — dar nu şi-a rupt niciodat' gâtu' şi nici nu s-a sufocat.

Data următoare când l-a tranchilizat tati a fo' ca să vadă de-l pot duce în Bu-Luna — ţi-am zis că aşa-i ziceam eu şi cu Paul celuilalt loc?

— Da, Scott.

Acum plânge şi ea. Lasă lacrimile să-i curgă, fiindcă nu vrea ca el s-o vadă când le şterge, fiindcă nu vrea s-o vadă că-i e milă de băieţelul acela de la fermă.

— Tati a vlut să vadă dacă-l pot duce să-l însănătoşesc ca atunci când tati l-a tăiat sau ca atunci când tati i-a împuns ochiu' cu cleştele şi i l-a scos puţin în afală şi Paul a p'âns şi a tot p'âns, pen' că nu putea să vadă bine, sau o dată când tati a ţipat la *mint* şi a zis:

„Scott, fiu de tâlătulă, plostovan tolomac ce eşti!" pen'c-am adus d-afală noloi plimăvala şi m-a-mpins şi mi-am lupt noada şi n-am mai putu' merge aşa bine. Numa' după ce am luat un bul… ştii tu, un plemiu… nu m-a mai dulut noada.

Clatină din cap la pieptul ei.

— Iar tati a văzut şi m-a salutat şi-a zis: „Scott, eşti unu' dint'-un

milion. Te iubesc, mucos mic ce eşti.” Şi io l-am salutat şi am zis:

„Tati, *tu* eşti unu’ dint’-un milion. Te iubesc, mucos mare ce eşti.”

Şi el a lăsat.

Se desprinde de la pieptul ei şi, chiar şi-n semiîntuneric, ea vedea că faţa lui a devenit aproape ca faţa unui copil. Şi-i vede sincera uimire.

— A lâs atât de tale c-aploape a căzut de pe scaun — mi-am făcut tatăl să *ladă!*

Lisey are o mie de întrebări şi nu îndrăzneşte să-i pună nici măcar una. Nu e sigură că *ar putea* să-i pună măcar una singură.

Scott îşi duce o mână la faţă, se freacă la ochi, se uită din nou la ea. Şi şi-a revenit. Pur şi simplu.

— Hristoase, Lisey, zice el. N-am vorbit niciodată despre treaba asta, niciodată, nimănui. Sigur nu te deranjează?

— Sigur, Scott.

— Eşti o femeie a naibii de curajoasă, atunci. N-ai început încă să-ţi spui că-i o porcărie?

Surâde chiar puţin. E un surâs nesigur, dar e suficient de sincer, şi ea îl găseşte destul de simpatic încât să-l sărute: mai întâi un colţ, apoi celălalt, doar de dragul simetriei.

— O, am încercat, spune ea. N-a funcţionat.

— Din cauza felului cum am făcut bum de sub copacul miam-miam?

— Aşa-i spui tu?

— Aşa numea Paul o excursie scurtă. Un salt dintr-un loc în altul. Ăsta era un bum.

— Ca un bul, numai că se termină în *m.*

— Aşa-i, zice el. Sau ca bun, un roman bun, de pildă. Un roman bun e un bul, numai că se termină în *n.*

17

Bănuiesc că depinde de tine, Scott.

Acestea sunt cuvintele tatălui său. Persistă şi nu vor să plece.

Bănuiesc că depinde de tine.

Dar el nu are decât zece ani şi responsabilitatea de a salva viaţa şi sănătatea mintală — poate chiar şi sufletul — fratelui său îl apasă şi-i fură somnul în vreme ce Crăciunul şi Anul Nou trec şi începe răcorosul şi înzăpezitul ianuarie.

L-ai însănătoşit de multe ori, l-ai însănătoşit de multe lucruri.

E adevărat, dar niciodată n-a fost ceva de felul acesta şi Scott descoperă că nu mai poate mânca decât dacă stă tati lângă el şi-l convinge să ia fiecare îmbucătură. Cel mai slab şi confuz strigăt scos de arătarea din pivniţă îi spulberă somnul superficial, dar în cele mai multe cazuri asta nu-i o problemă, pentru că-n cele mai multe cazuri ceea ce lasă în urmă sunt coşmaruri înfricoşătoare vopsite în roşu. În multe dintre acestea se găseşte singur în Bu-Luna după lăsarea întunericului, uneori într-un cimitir anume de lângă o baltă anume, o

sălbăticie din lespezi de piatră şi cruci de lemn, ascultând cum bubuie râsetele şi simţind cum mirosul înainte dulce al brizei prinde un iz de mizerie acolo unde suflă jos, acolo unde trece prin încâlceala de ierburi. Poţi veni în Bu-Luna după lăsarea întunericului, dar nu-i o idee bună, şi dacă te trezeşti acolo când luna s-a înălţat de tot, e mai bine să păstrezi tăcerea. O tăcere de mormânt. Dar, în coşmarurile sale, Scott uită întotdeauna asta şi e îngrozit să descopere că, atât cât îl ţine vocea, cântă „Jambalaya".

Poate-l poţi însănătoşi şi d-asta.

Dar, prima oară când încearcă, Scott ştie că e probabil imposibil. Ştie îndată ce-şi petrece reţinut braţul pe după arătarea sforăitoare, urât mirositoare şi plină de rahat care stă încovrigată la baza stâlpului de oţel. La fel de bine ar putea încerca să ridice-n spinare un pian mare şi apoi să danseze cha-cha cu el. Înainte, el şi Paul s-au dus fără probleme în cealaltă lume (care este de fapt lumea *asta,* doar că întoarsă pe dos ca un buzunar, îi va spune mai târziu lui Lisey). Dar arătarea sforăitoare din pivniţă este o nicovală, un seif de bancă… un pian uriaş agăţat de spatele unui băiat de zece ani.

Se retrage lângă tati, convins că va fi plesnit şi nepărându-i rău.

Simte că merită să fie plesnit. Sau mai rău. Dar tati, care stă la picioarele scărilor cu o bucată de lemn de sobă într-o mână şi supraveghează întreaga scenă, nu-l plesneşte şi nici nu-l loveşte cu pumnul.

Ceea ce face e să-i înlăture de pe gât părul murdar şi încâlcit şi să-i aplice un sărut acolo cu o gingăşie care-l face să se cutremure.

„Nu-s tocma' surprins, Scott. Mălurii îi place unde se află."

„Tati, dar mai este Scott acolo, undeva?"

„Nu şt'u." Acum îl ţine pe Scott între picioarele depărtate, aşa încât de o parte şi cealaltă a băiatului se vede verdele salopetei sale.

Mâinile lui tati sunt strânse lejer în jurul pieptului lui Scott şi bărbia e aşezată pe umărul băiatului. Se uită împreună la arătarea care doarme încovrigată la baza stâlpului. Se uită la lanţuri. Se uită la ari ui de fecale ce marchează graniţa lumii sale din beci. *„Tu ce crezi, Scott? Ce simţi?"*

Băiatul se gândeşte să-şi mintă tatăl, dar numai pentru un moment. N-o să facă asta când e în braţele lui, nu atunci când simte atât de clar iubirea lui tati, ca un post de radio noaptea. Iubirea lui tati este întru totul adevărată cum sunt şi furia şi nebunia lui, chiar dacă iese la iveală mai rar şi este şi mai rar demonstrată. Scott nu simte nimic şi, fără tragere de inimă, asta spune.

„Micuţule, nu putem continua aşa."

„De ce nu? Mănâncă, cel puţin…"

„Mai devreme sau mai târziu, o să vină cineva şi o să-l audă aicea jos. Un vânzător ambulant fotat, unu' jigărit trimis de Fuller Brush, ajunge

numa' unu."

„O să-şi ţină gura. Mălura o să-l facă să-şi ţină gura."

„Poate da, poate nu. N-ai de unde şti ce o să facă mălura, nu foarte bine. Şi mai e şi mirosu'. Pot presăra var până m-albăstresc la faţă şi putoarea asta de căcat tot o să răzbată prin podeaua din bucătărie. Dar mai mult ca orice… Scooter, nu vezi ce a făcut cu masa aia fotată pe care-i tiparniţa? Şi cu stâlpu'? Cu stâlpu' ăla fotat?"

Scott se uită. La început abia poate pricepe ceea ce vede şi, desigur, nu *vrea* să creadă ceea ce vede. Masa aceea mare, chiar şi cu o străveche tiparniţă Stratton manuală de două sute de kilograme pe ea, a fost trasă cel puţin un metru din poziţia iniţială. Vede urmele pătrate din pământul tasat, acolo unde se aflase. Mai rău e însă stâlpul de oţel, care e fixat într-o flanşă metalică plată în partea de sus.

Flanşa vopsită în alb se sprijină la rândul ei de grinda ce trece direct pe sub masa din bucătărie. Scott vede un colţ drept întunecat, tatuat pe piesa aceea albă de metal şi ştie că acolo se sprijinea înainte stâlpul de susţinere. Scott măsoară stâlpul din priviri, încercând să stabilească gradul de înclinare. Dar nu poate, nu încă. Insă dacă arătarea va continua să tragă de el cu toată forţa ei inumană… zi şi noapte…

„Tati, mai pot încerca o dată?"

Tati suspină. Scott lungeşte gâtul pentru a se uita la faţa lui detestată, temută, iubită.

„Tati?"

„Încearcă până-ţi crapă obrajii", spune tati. *„Încearcă şi mult noroc."*

18

Tăcere în studioul de deasupra grajdului, acolo unde era zăpuşeală şi ea era rănită şi soţul ei era mort.

Tăcere în camera de oaspeţi, acolo unde e frig şi soţul ei e *dus.*

Tăcere în dormitorul de la Antlers, acolo unde stau împreună în pat, Scott şi Lisey, Acum suntem doi.

Apoi Scott cel aflat în viaţă vorbeşte pentru cel care e mort în 2006 şi *dus* în 1996, iar argumentele împotriva nebuniei fac mai mult decât să cadă; pentru Lisey Landon, acestea se prăbuşesc în sfârşit: totul la fel.

19

Dincolo de pereţii dormitorului de la Antlers, vântul suflă şi norii se risipesc. Înăuntru, Scott face o pauză destul de lungă ca să bea o gură de apă din paharul pe care-l ţine întotdeauna pe noptieră.

Pauza aceasta întrerupe regresiunea care a început din nou să pună stăpânire pe el. Când reia, pare să povestească în loc să *trăiască,* iar ea găseşte că asta e o uriaşă uşurare.

— Am mai încercat de încă două ori, spune el.

încercat, nu *înce'cat.*

— Mereu am crezut că l-am omorât atunci când am încercat acea

ultimă oară. Asta am crezut până-n noaptea asta, dar să vorbesc despre ea — *să mă aud* că vorbesc despre ea — m-a ajutat mai mult decât aş fi crezut vreodată. Se pare că psihoterapeuţii ştiu totuşi ce lac atunci când aplică tratamentul prin discuţie, nu?

— Nu ştiu.

Şi nici nu-i pasă.

— Tatăl tău a dat vina pe tine?

Gândind: *Sigur că da.* Dar pare din nou să fi subestimat complexitatea micului triunghi care a existat o vreme la o fermă izolată dintre dealurile Martensburgului, statul Pennsylvania. Pentru că, după ce ezită o clipă, Scott scutură din cap.

— Nu. M-ar fi ajutat dacă m-ar fi luat în braţe — cum a făcut după prima încercare — şi mi-ar fi spus că nu e vina mea, că n-a fost vina *nimănui,* că doar mălura e de vină, aşa cum e cancerul sau paralizia cerebrală sau mai ştiu eu ce, dar n-a făcut nici asta. M-a împins doar în lături cu o mână… am rămas acolo ca o marionetă căreia i s-au tăiat sforile… şi după aceea pur şi simplu am…

În întunecimea tot mai luminoasă, Scott îşi explică tăcerea pe care a ţinut-o faţă de trecutul său cu un singur gest teribil. Duce un deget la buze o secundă — e un palid semn de exclamare între ochii larg căscaţi — şi-l ţine acolo: *Ssst.*

Lisey se gândeşte cum a fost după ce a rămas Jodi însărcinată şi a plecat, şi clatină înţelegătoare din cap. Scott îi oferă o privire recunoscătoare.

— Am încercat de trei ori, reia el. A doua oară a fost la trei sau patru zile după prima tentativă. Am încercat cât am putut de tare, dar am avut acelaşi rezultat ca prima dată. Doar că atunci *puteai* să vezi înclinarea stâlpului de care era înlănţuit şi apăruse un al doilea arc de excremente, pentru că mutase puţin masa şi lanţul îi permitea acum să ajungă mai departe. Tati începea să fie speriat că ar putea rupe un picior al mesei, chiar dacă şi ele erau de metal.

După a doua încercare, i-am spus lui tati că-s aproape sigur care e problema. N-o puteam face — nu-l puteam *lua* — pentru că era întotdeauna inconştient când mă apropiam de el. Şi tati a zis: „Ei, şi care-i planul tău, Scooter, vrei să-l apuci când e treaz şi face spume la gură? Ţi-ar smulge fotatu' ăla de cap de pe umeri." Am spus că ştiu. Ştiam mai mult de atât, Lisey — ştiam că, dacă nu-mi smulgea capul de pe umeri în pivniţă, mi-l va smulge de cealaltă parte, în Bu-Luna. Aşa c-apoi l-am întlebat pe tati dacă nu-l poate amoriţi numa' puţin — ştii, să-l ameţească doar. Destul cât să m-apropii şi să-l ţin aşa cum te ţineam pe tine sub copacul miam-miam.

— O, Scott, zice ea.

Lisey se teme pentru băiatul de zece ani, chiar dacă ştie că trebuie să fi ieşit totul bine; ştie că a supravieţuit ca să devină tânărul care stă

acum lângă ea în pat.

— Tati a zis că-i periculos. „Te joci cu focu', Scott", a zis.

Ştiam că aşa este, dar nu exista altă cale. Nu-l mai puteam ţine mult îl pivniţă; înţelegeam şi eu asta. Şi atunci tati… mi-a ciufulit într-un fel părul şi-a zis: „Ce s-a-ntâmplat cu pişăciosu' ăla mic care se temea să sară de pe banca din hol?" Am fost surprins că-şi amintea aia, pentru că atunci era atât de copleşit de mălură, şi m-am simţit mândru.

Lisey se gândeşte la ce viaţă sumbră trebuie să fi fost, când a-i face pe plac unui asemenea om îl putea ajuta pe un copil să se simtă mândru, şi-şi aminteşte că nu avea decât zece ani. Zece ani şi era singur cu un monstru în pivniţă mare parte din timp. Şi tatăl era un monstru, însă era cel puţin unul raţional, uneori. Un monstru capabil să ofere din când în când câte un sărut.

— Apoi…

Scott se uită-n sus în întuneric. Pentru o clipă, luna iese la iveală. Aruncă peste faţa lui o undă palidă şi jucăuşă, după care se retrage dincolo de nori. Când reîncepe să vorbească, Lisey aude cum copilul preia din nou controlul:

— Tati… vezi tu, tati n-a întlebat niciodat' ce vedeam sau unde melgeam sau ce făceam când melgeam acolo şi nu ere' că l-a întlebat vreodată nici pe Paul — nu şt'u dacă Paul şi-a amintit vleodată male lucru — da' atunci a fost cât pe ce s-o facă. A zis: „Şi dacă-l iei în felul ăsta, Scott… Ce se-ntâmplă dacă se trezeşte? O să se simtă brusc bine? Pen' că dacă nu, n-o să fiu acolo să te ajut."

Da' eu mă gândisem la asta, vezi tu? M-am gândit şi m-am tot gândit pân-am crezut c-o să-mi explodeze creierii.

Scott se ridică într-un cot şi se uită la ea.

— Ştiam că trebuia să se sfârşească, aşa cum ştia şi tati, poate chiar mai bine. Din cauza stâlpului. Şi a mesei. Da' şi datolită felului în cale pieldea în gleutate şi-i apăleau băşici pe faţă fiin'că nu mânca ce tlebuia — îi dădeam legume, da' alunea totu' în afară de caltofi şi ceapă şi la un ochi — ăla la care-l lovise tati înainte — îi apăruse o pojghiţă alb-lăptoasă peste roşu' lui. Îi mai cădeau şi dinţii şi un cot îi ieşise din încheietură. Se descompunea cum stătea aşa acolo jos, Lisey, şi ce nu se descompunea de la lipsa soalelui şi din cauza mâncării proaste, îşi distrugea el singur. Înţelegi ce zic?

Ea clatină din cap.

— Aşa că mi-a venit o idee şi i-am zis-o şi lu' tati. El a zis: „Crezi că eşti un fiu de târâtură de zece ani destul de dăştept, nu?" Şi am zis că nu, nu sunt deştept aproape în nicio privinţă, şi că dacă ştie el vreo altă cale mai sigură şi mai bună, atunci bine. Numa' că nu ştia. A zis: *Jo* cred că eşti un fiu de târâtură de zece ani destul de dăştept, asta ţi-o zic sincer. Şi se pare că ai totuşi o ţâră de curaj în tine. Asta dacă nu

te dai în spate.”

„N-o să mă dau în spate”, am spus.

Şi el a zis: „N-o să fie nevoie, Scooter, pen’ că o să stau chiar la baza scărilor cu puşca mea fotată de vânătoare

20

Tati stă la baza scărilor cu puşca lui de vânătoare, cea de calibru 30–06, în mâini. Scott stă lângă el şi se uită la arătarea înlănţuită de stâlpul metalic şi de masa cu tiparniţa, încercând să nu tremure. În buzunarul drept are instrumentul subţire pe care i l-a dat tati, o seringă cu ac hipodermic protejat de o teacă din plastic. Nu trebuie să-i spună tati că-i un mecanism fragil. Dacă are loc o luptă, s-ar putea rupe. Tati s-a oferit să i-o pună într-o cutie de carton în care a fost cândva un stilou, dar să scoată seringa din cutie i-ar lua câteva secunde în plus — cel puţin — şi asta ar putea însemna diferenţa dintre viaţă şi moarte dacă reuşeşte să ducă arătarea legată de stâlp dincolo, în Bu-Luna. În Bu-Luna nu va fi niciun tati cu o puşcă de vânătoare calibru 30–06. În Bu-Luna vor fi doar el şi arătarea care s-a strecurat în Paul ca o mână într-o mănuşă furată. Doar ei doi pe culmea Dealului Sufletbun.

Arătarea care era fratele său stă tolănită cu spatele lipit de stâlpul central şi cu picioarele depărtate. E goală cu excepţia cămăşii de corp a lui Paul. Are picioarele murdare de sus până jos. Şalele îi sunt acoperite cu o crustă de excremente. Farfuria întinsă, linsă complet de grăsime, se află lângă o mână soioasă. Hamburgerul mare care a fost pe ea a dispărut pe gâtlejul arătării-Paul în doar câteva secunde, dar Andrew Landon s-a muncit cu năzdrăvănia aia aproape jumătate de oră, aruncând afară în noapte rezultatul primei tentative după ce a ajuns la concluzia că a pus prea multe „d-alea” în el. „Alea” sunt nişte pastile albe care arată exact ca pansamentele gastrice pe care le ia tati uneori. Singura dată când l-a întrebat Scott de unde le are, tati a zis: *„Ce-ar fi să-ţi ţii închisă gura aia spurcată, curiosule, înainte să ţi-o închid eu?”* şi când tati spune ceva de felul ăsta, dacă ai minte în cap, prinzi aluzia. Tati a măcinat pastilele cu fundul unui pahar de sticlă. A vorbit în timp ce lucra, poate cu el însuşi, poate cu Scott, în vreme ce-n pivniţă arătarea înlănţuită de tiparniţă răcnea monoton după mâncare. *JE destul de uşor să calculezi când vrei să-l faci să-şi piardă cunoştinţa „,* a spus tati, uitându-se la grămăjoara de pudră albă.” *Da-i şi mai uşor dacă vrei să-l omori pe netrebnicu’ ăla fotat, nu? Dar nu, nu vreau să fac asta, vreau numa’ să-i dau* lui *o şansă să-l omoare pe celălalt care-i încă sănătos tun, uite ce prost sunt. Ei, fote-l şi arde-l, Dumnezeu urăşte laşii.”* A folosit degetul mic cu o surprinzătoare delicateţe pentru a extrage din grămăjoara de pudră albă o dâră mică. A luat câteva fire între degete, le-a presărat peste carne ca pe sare, a amestecat totul, apoi a mai luat câteva granule şi le-a amestecat şi pe acestea. Nu-şi bătea

cine ştie cât capul cu ceea ce el numea *artă, curinală* când venea vorba de arătarea din pivniţă, spunea că ea s-ar mulţumi să mănânce carnea şi crudă — caldă încă şi tremurând pe os, la o adică.

Acum Scott stă lângă tatăl său, cu seringa în buzunar, şi priveşte arătarea aceea periculoasă cum se bălăngăneşte lângă stâlp, sforăind cu buza de sus răsfrântă. Scoate scâncete pe la colţurile gurii. Ochii îi sunt pe jumătate deschişi, dar nu e nici urmă de irişi; Scott vede doar albul gol şi strălucitor… *Numai că albul nu mai e alb,* îşi spune el.

„Dă-i drumu', blestemat să fii", zice tati, aplicându-i o lovitură peste umăr." *Dacă vrei s-o faci, fă-o înainte să-mi ies din răbdări sau să mă răpună un infarct fotat… sau crezi că-i un truc? Că se preface numa' că doarme?*

Scott scutură din cap. Arătarea nu încearcă să-i păcălească, ar simţi asta — apoi se uită întrebător spre tatăl său.

„Ce-i?", întreabă acesta cu iritare. *„Ce-ai în minte în afară de un pic de prostie?"*

„Chiar ţi-e?…"

„Dacă mi-e frică? Asta vrei să ştii?"

Scott aprobă din cap, pe dată timid.

„Mda, am o teamă fotată. Credeai că numa' tu te temi? Acu' închide gura şi fă-o dacă ai de gând s-o faci. Hai să punem capăt tărăşeniei ăsteia."

Nu va şti niciodată de ce faptul că tata îşi recunoaşte teama îl face să se simtă mai curajos; tot ce ştie e că asta se întâmplă. Se duce spre stâlpul central. Atinge încă o dată seringa din buzunar. Ajunge la arcul exterior de excremente şi calcă peste el. Următorul pas îl duce peste cerul interior şi în ceea ce s-ar putea numi bârlogul arătării. Acolo, mirosul e înnebunitor: nu putoarea de rahat ori chiar de păr şi piele, ci mai degrabă de blană. Arătarea are un penis mai mare decât al lui Paul. Părul ca puful de piersică de pe pubisul lui Paul s-a împletit cu firele groase şi dese de păr pubian ale arătării, iar labele picioarelor lui Paul (picioarele acelea sunt singurele lucruri care par încă neschimbate) au căpătat un aspect straniu, ca rotite spre interior, de parcă i s-ar fi deformat oasele gleznelor. *Scânduri lăsate afară-n ploaie,* îşi spune Scott; nu e un gând tocmai ilogic.

Apoi întoarce ochii spre faţa arătării — spre ochii ei. Pleoapele sunt încă aproape închise şi nu se vede nici urmă de irişi, ci doar albul însângerat. Respiraţia e şi ea neschimbată; mâinile murdare continuă să stea inerte, cu palmele în sus parcă-n semn de predare.

Şi totuşi Scott ştie că a intrat în zona roşie. Acum nu e indicat să ezite. Arătarea îi va simţi mirosul şi se va trezi în orice clipă. Asta se va întâmpla în pofida „treburilor ălora" pe care le-a pus tati în hamburger, aşa că dacă o poate face, dacă poate *lua* arătarea care i-a furat fratele…

Scott înaintează şi mai mult, păşind pe picioare pe care acum abia dacă le simte. O parte a minţii sale e absolut convinsă că se duce la moarte. Nu va putea nici măcar să facă bum înapoi, nu odată ce-l va prinde arătarea-Paul. Cu toate acestea, păşeşte în raza de acţiune a unui posibil atac, în cea mai intimă concentrare a damfului său sălbatic, şi pune mâinile pe corpul lui gol şi lipicios. Gândeşte *(Paul vino cu mine acum)* Şi *(Bul Bu-Lu Bu-Luna apă dulce balta)* şi, pentru un singur moment sfâşietor, aproape că se întâmplă, încearcă familiara senzaţie a lucrurilor care încep să fugă; apar zumzetul insectelor şi deliciosul parfum de zi al copacilor de pe Dealul Sufletbun. Apoi mâinile cu unghii lungi ale arătării îl prind pe Scott de gât. Arătarea deschide gura şi răcneşte alungând sunetele şi mirosurile din Bu-Luna pe un val de răsuflare putredă.

Scott simte ca şi când cineva tocmai a aruncat un bolovan în flăcări peste delicata reţea care se formează din… din ce? Nu mintea e cea care-l duce în celălalt loc, nu tocmai *mintea…* şi nu are timp să se mai gândească la asta pentru că arătarea l-a înşfăcat, l-a *înşfăcat.* Tot ce a crezut tati s-a adeverit. Gura ei s-a dezarticulat într-un fel coşmaresc care sfidează raţiunea, cu maxilarul căzut aproape până la torace, contorsionând faţa murdară în ceva din care toate vestigiile lui Paul — şi umanitatea însăşi — au dispărut. Aceasta e mătura fără mască. Scott are timp să-şi spună: *O să-mi rupă capul dintr-o lingură muşcătură, ca o bomboană pe băţ.* Gura aceea monstruoasă se cască, ochii roşii scânteiază în strălucirea goală a becurilor din tavan şi Scott nu se îndreaptă spre nimic altceva decât spre moarte.

Capul arătării se trage pe spate destul de mult ca să se lovească de stâlp, apoi se avântă înainte.

Dar Scott a uitat din nou de tati. Mâna lui tati iese din semiîntuneric, apucă arătarea-Paul de păr şi îi smuceşte cumva capul în spate. Apoi apare şi cealaltă mână a lui tati, cu degetul mare îndoit peste patul puştii de vânătoare acolo unde acesta e mai subţire, cu arătătorul strâns pe trăgaci. Vâră capătul ţevii în gâtul expus de bărbia ridicată.

„Tati, nu!” strigă Scott.

Andrew Landon nu-i dă atenţie, nu-şi *permite* să-i dea atenţie.

Chiar dacă a apucat-o bine de păr pe arătare, simte că aceasta îi alunecă din strânsoare. Acum urlă, iar urletele ei sună îngrozitor de mult ca un singur cuvânt.

Sună ca *tati.*

„Du-te-n iad, mălură blestemată”, spune Sparky Landon şi apasă pe trăgaci. Detunătura e asurzitoare în spaţiul închis al pivniţei; lui Scott îi va răsuna în urechi vreme de două ore şi mai mult. Masa informă de păr de la ceafa creaturii zboară ca ridicată de o bruscă pală de vânt şi o ploaie purpurie vopseşte stâlpul central înclinat. Picioarele arătării

execută un singur zvâcnet nebunesc de desen animat şi rămân nemişcate. Mâinile de pe gâtul lui Scott se strâng o clipă şi mai mult, apoi cad cu palmele în sus, *puf,* la pământ. Braţul lui tati îl cuprinde pe Scott şi-l ridică în picioare.

„Eşti teafăr, Scott? Poţi respira?"

„Sunt bine, tati. A trebuit să-l omori?"

„Ţ-ai pierdut minţile?"

Scott se lasă moale în cercul format de braţul tatălui său, nevenindu-i să creadă că s-a întâmplat, chiar dacă ştia că s-ar putea întâmpla. Îşi doreşte să poată leşina. Îşi doreşte — puţin, în orice caz — să poată muri şi el.

Tati îl scutură.

„Va avea de gând să te omoare, nu?"

„D-d-da."

„Poţi fi sigur d-asta. Hristoase, Scotty, îşi smulgea părul din rădăcina numa' s-ajungă la tine. Numa' s-ajungă la gâtu' tău fotat!"

Scott ştie că aşa este, dar mai ştie încă ceva.

„Uită-te la el, tati — uită-te la el acuma!"

încă o clipă sau două mai rămâne agăţat de cercul braţului tatălui său ca o păpuşă de cârpe sau ca o marionetă ale cărei sfori au fost tăiate, apoi Landon îl coboară încet şi Scott ştie că tatăl lui vede ceea ce Scott vrea ca el să vadă: doar un băiat. Doar un băiat nevinovat care a fost înlănţuit în pivniţă de tatăl lui descreierat şi de prăpăditul de frate mai mic, şi apoi înfometat până ce a ajuns slab ca varga şi plin de băşici; un băiat care s-a luptat cu atâta forţă pentru a se elibera, încât a reuşit chiar să mişte stâlpul de oţel şi masa crunt de grea de care a fost legat în lanţuri. Un băiat care a trăit trei săptămâni de coşmar ca prizonier acolo, jos, până ce a fost în cele din urmă împuşcat în cap.

„Îl văd", spune tati şi singurul lucru mai sumbru ca vocea e expresia de pe faţa sa.

„De ce nu arată ca înainte, tati? De ce…"

„Pentru că s-a dus *mălura, tolomacule."* Şi aici e o ironie pe care până şi un băiat de unsprezece ani puternic zdruncinat o poate aprecia, cel puţin unul inteligent cum e Scott: acum că Paul e mort, înlănţuit de un stâlp în pivniţă şi cu creierii spulberaţi, tati pare cea mai lucidă şi mai raţională persoană din lume. *„Şi dacă-l vede cineva aşa, o s-ajung fie la închisoarea statală din Waynesburg, fie or să mă-ncuie în casa aia fotată de nebuni din Reedville. Asta dacă nu mă linşează înainte. O să trebuiască să-l îngropăm, deşi n-o să fie prea uşor, aşa cum e acu pământu', tare ca piatra."*

Scott spune:

„II duc eu, tati."

„Cum o să-l duci? Nu l-ai putut duce când era viu!"

Nu are limbajul necesar pentru a explica faptul că acum ar fi doar ca şi când s-ar duce acolo îmbrăcat în hainele sale, lucru pe care-l face oricum de fiecare dată. Greutatea aceea de nicovală, de seif bancar, de pian, a dispărut din arătarea înlănţuită de stâlp; arătarea înlănţuită de stâlp nu-i acum altceva decât o foaie verde pe care o rupi de pe un ştiulete de porumb. Scott spune doar:

„Acum o pot face."

„Eşti o piticanie lăudăroasă şi cu vânturi", răspunde tati, dar sprijină puşca de vânătoare de masa pe care se află tiparniţa. Îşi trece o mână prin păr şi suspină. Pentru prima oară, lui Scott i se pare că arată ca un om care ar putea îmbătrâni.

„Dă-i drumu', Scott, nu strică să faci o încercare. Nu doare pe nimeni."

„Întoarce-te cu spatele, tati."

„CE mama DRACU' zici?"

În vocea lui tati se simte o potenţială bătaie, dar Scott nu cedează. Pe el nu-l deranjează partea cu *dusul;* nu-i pasă dacă vede tati asta. Ce nu-i convine defel e să-l vadă tati cum îşi ia în braţe fratele mort. Pentru că va plânge. Simte deja lacrimile că vin, ca o ploaie într-o după-amiază târzie de primăvară, când ziua a fost încălzită de o primă prevestire a verii.

„Te rog", zice el pe cea mai conciliantă voce. *„Te rog, tati."*

Pentru o clipă, Scott e aproape convins că tatăl va veni valvârtej acolo unde se află fiul său rămas în viaţă, cu umbra triplă gonind odată cu el pe peretele de piatră, şi că-l va plesni cu dosul palmei poate chiar să-l facă să cadă în poala fratelui său mort. A fost plesnit cu dosul palmei de o mulţime de ori şi, de obicei, numai gândul acesta îl face să se crispeze, dar acum rămâne ferm între picioarele lăbărţate ale lui Paul, uitându-se în ochii tatălui său. Îi vine greu s-o facă, dar reuşeşte. Pentru că au supravieţuit împreună unui episod teribil şi pentru că vor trebui să-l păstreze între ei pentru totdeauna: *Ssst.* Aşa că merită să-i ceară asta şi merită să se uite în ochii tatălui cât timp aşteaptă răspunsul.

Tati nu vine la el. În schimb, inspiră adânc, expiră şi se întoarce cu spatele.

„Cred că urmează să-mi zici şi când să spăl podelele şi când să frec buda", bodogăneşte el. „O *să număr până la treizeci, Scott*

21

— O să număr până la treizeci şi apoi o să mă-ntorc cu faţa, îi spune Scott. Sunt destul de sigur că aşa a încheiat, dar n-am auzit restul pentru că dispărusem deja de pe faţa pământului. Dispăruse şi Paul, scăpase din lanţuri. Odată mort, l-am luat cu mine la fel de uşor ca-ntotdeauna; poate şi mai uşor. Pun pariu că tati nici n-a terminat să numere până la treizeci. La naiba, pun pariu că nici n-a început şi a şi auzit zornăitul lanţurilor sau poate sunetul aerului dând buzna să

umple locul în care ne aflaserăm noi şi s-a întors şi a văzut că era singur în pivniţă.

Scott s-a abandonat lângă ea; transpiraţia de pe faţa şi braţele şi corpul lui se usucă. A povestit-o, a scos din el partea cea mai rea, a vomitat-o.

— Sunetul, zice ea. M-am întrebat despre asta, să ştii. Dacă s-a auzit un sunet sub salcie când am… ştii tu… când am ieşit.

— Când am făcut bum.

— Da, când am… aia.

— Când am făcut bum, Lisey. Spune-o.

— Când am făcut bum.

Întrebându-se dacă e nebună. Întrebându-se dacă *el* este, şi dacă e molipsitor.

Acum el *chiar* îşi mai aprinde o ţigară şi, la lumina chibritului, chipul său e sincer curios.

— Ce ai văzut, Lisey? Ţi-aminteşti?

Nesigură, ea spune:

— Era mult purpuriu, întins pe toată panta unui deal… şi am avut o senzaţie de umbră, ca şi cum ar fi fost copaci imediat în spatele nostru, dar totul s-a petrecut aşa de *repede*… nu mai mult de o secundă sau două…

El râde şi o îmbrăţişează cu un singur braţ.

— Cel de care vorbeşti e Dealul Sufletbun.

— Sufletbun?…

— Aşa l-a numit Paul. E numai pământ în jurul copacilor moale, adânc, nu cred că-i vreodată iarnă acolo — şi-n locul acela l-am îngropat. Acolo mi-am îngropat fratele.

Se uită solemn la ea şi spune:

— Vrei să mergem ca să vezi cu ochii tăi, Lisey?

22

Lisey adormise pe podeaua studioului în pofida durerii…

Nu. Nu adormise, pentru că *nu poţi* adormi cu o asemenea durere. Nu fără ajutorul unor pilule. Atunci, în ce stare fusese?

Hipnotică.

Probă cu vântul pentru a vedea dacă se potrivea şi ajunse la concluzia că era aproape perfect. Alunecase într-un fel de rememorare dublă (poate chiar triplă). Rememorare *totală.* Dincolo de acest punct, amintirile legate de dormitorul rece în care l-a găsit în stare catatonică şi acelea legate de ei amândoi în patul scârţâitor de la primul etaj al hanului Antlers (acestea, deşi vechi de şaptesprezece ani, se dovediseră mai clare) erau estompate. *Vrei să mergem ca să vezi cu ochii tăi, Lisey*? O întrebase el — da, da — dar ce urmase după aceea era cufundat în strălucitoarea lumină purpurie, era ascuns în spatele cortinei aceleia şi, când încercă să ajungă la ele, voci cu autoritate din

copilărie (a mamei-bune, a lui Dandy, ale surorilor mai mari) se trezi într-o rumoare de alarmă. *Nu, Lisey! Ajunge atât, Lisey! Opreşte-te aici, Lisey!*

I se tăie răsuflarea. (I se tăiase oare şi atunci când stătuse în pat cu iubitul ei?)

Deschise ochii. (Erau larg deschişi atunci când o luase în braţe, de asta era sigură.)

Lumina puternică de dimineaţă de iunie — un iunie din secolul douăzeci şi unu — înlocui purpuriul orbitor al unui milion de plante de lupin. Durerea sânului mutilat dădu buzna odată cu lumina. Dar înainte ca Lisey să poată reacţiona la lumină ori la vocile panicate care-i comandau să nu meargă mai departe, cineva o strigă din grajdul de jos, speriind-o atât de tare, încât lipsi puţin să nu ţipe. Dacă l-ar fi auzit spunând *domniţă,* ar fi ţipat.

— Doamnă Landon?

O scurtă pauză.

— Sunteţi acolo sus?

Nicio urmă de accent sudist în vocea aceea, doar o tărăgănare plată de yankeu care transforma cuvintele în *Suunteţ' acool suu,* şi Lisey ştiu cine era *acool joc:* ajutorul de şerif Alston. Îi spusese că va mai trece în vizită şi uite-l că trecea, aşa cum promisese. Acum era momentul să-i zică, la naiba, că da, era acolo sus, zăcea pe podea şi sângera pentru că Prinţul Negru al Incuncilor o rănise, Alston trebuia s-o ducă la No Soapa cu girofarurile şi sirena pornite, avea nevoie de copci la sân, de multe copci, şi avea nevoie de protecţie, avea nevoie de ea non-stop…

Nu, Lisey.

Propria ei minte fu cea care trimise acest gând (de asta era convinsă) ca pe o rachetă de semnalizare în cerul nopţii (ei bine…

aproape convinsă), însă la ea ajunse cu vocea lui Scott. De parcă aşa ar fi câştigat autoritate.

Şi trebuie să fi dat roade, pentru că „Da, aici sunt, domnule poliţist!" fu tot ce-i răspunse.

— Totu-i bine?

— Afirmativ, zise ea, uimită să descopere că într-adevăr *vorbea* ca şi când ar fi fost totul bine. Mai ales pentru o femeie a cărei bluză era îmbibată cu sânge şi al cărei sân stâng pulsa ca… ei bine, de fapt nu exista nicio comparaţie potrivită. Pur şi simplu îi *pulsa.*

Jos — chiar la baza scărilor, calculă Lisey — adjunctul Alston râse apreciativ.

— Am trecut pe aici în drum spre Cash Corners. A avut loc un mic incendiu la o casă. *(Iiinşendiiu.)* Se bănuieşte c-a fost provocat intenţionat. *(Iiintenziionat.)* Vă descurcaţi singură vreo două ore?

— Da.

— Aveţi mobilul?

Avea într-adevăr mobilul şi-şi dorea să vorbească la el chiar în clipa de faţă. Dacă mai continua să strige ca s-o audă, probabil că avea să leşine.

— Lupi! răspunse ea cu o sforţare.

— Aii?

Puţin neîncrezător. Doamne, şi dacă venea sus şi o vedea?

Atunci chiar că va fi neîncrezător, neîncrezător la puterea *n.* Dar când vorbi din nou, vocea se îndepărta. Lui Lisey nici nu-i venea să creadă că era bucuroasă, dar era. Acum că începuse povestea, voia s-o termine.

— Ei, să sunaţi dacă vă trebuie ceva. O să trec mai târziu pe aici.

Dacă plecaţi de acasă, lăsaţi un bilet ca să ştiu că sunteţi bine şi când vă întoarceţi, da?

Şi Lisey, care vedea acum — vag — un curs viitor al evenimentelor, strigă:

— Recepţionat!

Va trebui să înceapă prin a se întoarce în casă. Dar mai întâi, înainte de orice altceva, un pahar de apă. Dacă nu bea nişte apă, şi încă repede, îi va lua f*oc* gâtul precum casa aceea din Cash Corners.

— La întoarcere o să trec pe la Patel, doamnă Landon. Vreţi să vă iau ceva?

Da! Şase cutii de Cola rece ca gheaţa şi un cartuş de Salem Lights!

— Nu, mulţumesc.

Dacă trebuia să mai vorbească mult, avea să-i cedeze vocea. Şi chiar dacă nu-i ceda, poliţistul avea să audă în ea că ceva nu era bine.

— Nici măcar gogoşi? Au nişte gogoşi nemaipomenite.

I se citea un surâs în voce.

— Sunt la cură!

Mai mult nu îndrăzni să spună.

— Oho, am mai auzit *d-astea,* zise el. Să aveţi o zi bună, doamnă Landon.

Te rog, Doamne, ajunge, se rugă ea, şi strigă înapoi:

— La fel!

Clop-clop-clopa-clop, şi dus fu.

Lisey trase cu urechea la sunetul unui motor şi, după o vreme, i se păru că aude unul, dar foarte încet. Probabil că parcase lângă cutia poştală şi apoi venise pe jos pe aleea din faţa casei.

Rămase unde era încă o clipă, adunându-şi forţele, după care se ridică în şezut. Dooley îi tăiase sânul pe diagonală, până sus, sub golul subsuorii. Rana adâncă, zigzagată, se întărise şi se închisese puţin, dar mişcarea o redeschise. Durerea fu enormă. Lisey strigă şi asta înrăutăţi şi mai mult lucrurile. Simţi cum i se scurge sânge proaspăt pe cutia toracică. Aripile acelea întunecate începură din nou să-i acopere vederea, dar le alungă cu un efort de voinţă, repetând aceeaşi mantră

fără oprire până când lumea redeveni solidă:

Trebuie să termin asta, trebuie să trec dincolo de purpuriu. Trebuie să termin asta, trebuie să trec dincolo de purpuriu. Trebuie să termin asta şi să trec dincolo de purpuriu.

Da, dincolo de purpuriu. În coasta dealului fuseseră plantele de lupin; în mintea ei era cortina grea pe care ea însăşi o fabricase poate cu ajutorul lui Scott, fără-ndoială cu aprobarea lui tacită.

Am mai trecut dincolo de ea.

Mai trecuse? Da.

Şi o pot face din nou. Să trec dincolo de ea sau să rup toată blestemăţia dacă n-am încotro.

întrebare: Mai vorbiseră ea şi Scott despre Bu-Luna după noaptea de la Antlers? Lisey credea că nu. Aveau cuvintele lor codificate, sigur, şi Dumnezeu ştia că acele cuvinte ieşiseră din purpuriu în momentele în care nu reuşea să-l găsească în mall-uri şi băcănii… fără a mai pomeni de data aceea când infirmiera îl pierduse din vedere în patul ăla fotat de spital… şi mai fuseseră vorbele lui bolborosite despre lungan pe când stătea întins pe jos în parcare, după ce-l împuşcase Gerd Allen Cole… şi-n Kentucky… la Bowling Green, în agonia morţii…

Opreşte-te, Lisey! Spuseră vocile în cor. *Nu trebuie s-o faci, micuţă Lisey*! Strigară ele. Mein gott, *nici să nu-ncercerci!*

încercase să dea uitării Bu-Luna, chiar după iarna lui ’96, când…

— Când m-am dus acolo din nou.

Vocea ei era uscată, dar clară în studioul soţului mort.

— În iarna lui 1996 m-am dus din nou. M-am dus ca să-l aduc înapoi.

Uite c-o spusese şi nu se sfârşise lumea. Nu se materializaseră din pereţi oameni îmbrăcaţi în alb pentru a o duce de acolo. De fapt, avea impresia chiar că se simţea puţin mai bine, şi poate că asta nu era aşa surprinzător. Poate că atunci când puneai degetul pe rană adevărul era un bul şi tot ce voia era să iasă la suprafaţă.

— Bine, acum a ieşit — o parte din el, partea cu Paul — aşa că pot să beau un fotat pahar de apă?

Nu-i spuse nimeni nu şi, folosindu-se de marginea Marelui Jumbo al lui Dumbo ca suport, reuşi să se ridice în picioare. Aripile întunecate se reîntoarseră, dar ea lăsă capul în jos, încercând să păstreze cât mai mult sânge posibil în scuza aia mizerabilă de creier al ei, şi de data aceasta senzaţia de leşin trecu mai repede.

Porni la drum spre alcovul barului, mergând pe urma propriei sale dâre de sânge, făcând paşi înceţi cu picioarele foarte depărtate şi spunându-şi că seamănă cu o bătrână căreia i s-a furat cadrul ajutător.

Ajunse la destinaţie, făcând rabat doar de la o singură privire aruncată după paharul de pe covor. Nu mai voia să aibă nimic de-a face cu el. Scoase altul din dulăpior, folosind şi de data aceasta mâna

dreaptă — stânga încă strângea pătratul însângerat de tricot — şi roti maneta de apă rece. Apa curgea acum din nou şi ţevile abia dacă mai gâlgâiau. Deschise uşiţa-oglindă a dulăpiorului de deasupra chiuvetei şi-năuntru se afla ceea ce sperase: un flacon de Excedrin al lui Scott. Nu avea nici măcar capac de siguranţă care să-i încetinească mişcările. Strâmbă din nas când simţi mirosul înţepător ce ieşi din flacon şi verifică data de expirare: IUL 05. *O, asta e,* îşi zise, *o fată tre' să facă tot ce tre' să facă.*

— Cred că Shakespeare a spus asta, cârâi şi înghiţi trei pastile de Excedrin. Nu ştia cât bine îi vor face, însă apa era o binecuvântare şi bău până ce simţi crampe la stomac. Rămase aşa, strângând marginea chiuvetei din barul soţului mort, şi aşteptă să treacă crampele.

În cele din urmă, trecură. Îi mai rămaseră doar durerea de la faţa lovită şi pulsaţiile mult mai profunde de la sânul sfâşiat. În casă avea ceva mult mai puternic decât analgezicele lui Scott (deşi termenul de valabilitate era cu siguranţă la fel de expirat): Vicodin rămas de la ultima aventură a Amandei în lumea automutilării. Şi Darla avea ceva, iar lui Canty îi rămăsese sticla de Percocet a Mandei-iepuraş.

Căzuseră toate de acord — fără să discute vreodată cu adevărat problema — că Amandei nu i se putea permite accesul la medicamentele puternice; exista riscul ca într-o zi, dintr-o uşoară senzaţie de ameţeală, să se hotărască să le ia pe toate o dată. Să-i zicem Tequila Sunset[27].

În curând se va aventura spre casă — şi spre Vicodin — dar nu încă. Umblând în acelaşi fel cu picioarele larg depărtate, cu un pahar pe jumătate plin cu apă într-o mână şi cu pătratul de africană îmbibat în sânge în cealaltă, îşi croi drum spre şarpele de cărţi şi se aşeză acolo, aşteptând să vadă ce vor face cu durerea sa trei pastile matusalemice de Excedrin. Şi-n vreme ce aşteptă, gândurile i se întoarseră din nou la noaptea când îl găsise în camera de oaspeţi — în camera de oaspeţi, dar *dus.*

Mă tot gândeam că suntem pe cont propriu. Vântul ăla, vântul ăla fotat

23

Ascultă vântul acela criminal cum strigă în jurul casei, ascultă cum loveşte în geamuri zăpada întărită, ştiind că sunt pe cont propriu — că *ea* e pe cont propriu. Şi-n vreme ce ascultă, gândurile i se întorc din nou la noaptea aceea în New Hampshire când orele se duseseră şi luna continua să tachineze umbrele cu lumina ei schimbătoare, îşi aminteşte cum a deschis gura să întrebe dacă într-adevăr o poate face, dacă o poate într-adevăr duce, şi apoi a închis-o la loc, ştiind că este genul de întrebare pe care o pui doar când vrei să tragi de timp… şi nu tragi oare de timp doar atunci când nu sunteţi amândoi de aceeaşi parte a baricadei?

Suntem de aceeaşi parte a baricadei, îşi aminteşte că a gândit atunci.

Dacă avem de gând să ne căsătorim, ar fi. Bine să fim.

Dar *era* o întrebare care trebuia rostită, poate pentru că-n noaptea aceea la Antlers era rândul *ei* să sară de pe bancă.

— Şi dacă-i noapte acolo? Ai spus că sunt lucruri rele acolo noaptea.

El i-a zâmbit.

— Nu sunt, iubito.

— De unde ştii?

El a scuturat din cap, încă zâmbind.

— Pur şi simplu ştiu. Aşa cum ştie căţelul unui copil că e timpul să se aşeze lângă cutia poştală pentru că-n scurt timp va veni autobuzul şcolar. Acum e aproape ora apusului acolo. Aşa e de cele mai multe ori.!

N-a înţeles asta, dar nici n-a întrebat — o întrebare ducea întotdeauna la alta, aşa ştia ea din experienţă, şi timpul întrebărilor trecuse. Dacă voia să aibă încredere în el, timpul întrebărilor trecuse.

Aşa că inspirase adânc şi spusese:

— Bine. E luna noastră de miere anticipativă. Du-mă într-un loc care să nu fie New Hampshire. De data asta vreau să mă uit mai bine.

El şi-a stins în scrumieră ţigara pe jumătate fumată şi a apucat-o uşor de partea superioară a braţelor, în vreme ce ochii ei dansau de surescitare şi bună dispoziţie — cât de bine-şi aminteşte atingerea degetelor lui pe pielea sa în noaptea aceea.

— Ai curaj cu ghiotura, micuţă Lisey — o să zic asta tuturor.

Ţine-te bine şi să vedem ce se întâmplă.

Şi m-a dus, gândeşte Lisey pe când stă în camera de oaspeţi, acum ţinând mâna rece şi albă ca varul a însufleţitei păpuşi-bărbat din balansoar. Dar simte zâmbetul de pe faţa sa — Lisey cea mică, zâmbetul cel mare — şi se întreabă de cât timp este acolo. *M-a dus, ştiu c-a făcut-o. Dar asta a fost acum şaptesprezece ani, când eram amândoi tineri şi curajoşi şi el era prezent şi toţi vedeau asta. Acum* s-a dus.

Numai că *trupul* lui e încă aici. Oară să însemne asta că nu se mai poate duce şi fizic, aşa cum făcea când era copil? Aşa cum ştie că a făcut-o uneori de când îl cunoaşte ea? Aşa cum a făcut în spitalul din Nashville, de exemplu, când nu l-a mai găsit infirmiera?

În clipa aceea Lisey simte o strângere uşoară a mâinii lui într-a sa. E aproape imperceptibilă, însă el e iubirea ei şi o simte. Ochii lui se uită încă-n gol spre faţa întunecată a televizorului, pe deasupra pliurilor africanei galbene, dar da, mâna lui o strânge pe a ei.

E un fel de strângere *îndepărtată,* şi de ce nu? Scott e foarte departe, chiar dacă trupul lui *este* aici, iar acolo unde se află poate că strânge cu toată puterea.

Lisey are o bruscă intuiţie sclipitoare: Scott ţine deschis pentru ea un canal de comunicare. Dumnezeu ştie cât îl costă s-o facă sau cât de

mult îl poate ţine aşa, dar exact asta face. Îi dă drumul la mână şi se ridică în genunchi, ignorând împunsăturile gâdilătoare ale acelor pe care le simte în picioarele care aproape că i-au amorţit complet, ignorând la fel o altă pală puternică de vânt ce cutremură casa. Trage de africană doar atât cât să-şi poată strecura braţele între corpul lui Scott şi braţele lui docile, aşa încât să-şi poată uni palmele la mijlocul spatelui său şi să-l ţină în braţe. Îşi pune chipul speriat în calea privirii lui goale.

— Trage-mă, îi şopteşte ea şi-i scutură corpul moale. Trage-mă acolo unde eşti tu, Scott.

Nu se întâmplă nimic, iar ea ridică vocea şi strigă:

— Trage-mă, afurisit să fii! Trage-mă acolo unde eşti tu ca să te pot aduce înapoi! Fă-o! DACĂ VREI SĂ TE ÎNTORCI ACASĂ, DU-MĂ A COLO UNDE EŞTI TU!

24

— Şi ai făcut-o, murmură Lisey. *Tu* ai făcut-o şi am făcut-o şi *eu.*

Fotată să fiu dacă ştiu cum s-ar presupune că funcţionează treaba asta, acum că eşti mort şi dus, nu doar o momâie în camera de oaspeţi, dar despre asta a fost vorba tot timpul, nu-i aşa? *Tot* timpul.

Şi *avea* totuşi o idee despre cum ar putea funcţiona. Era departe în mintea sa, doar o formă în spatele acelei cortine, dar era acolo.

Între timp, Excedrinul începuse să-şi facă efectul. Nu mult, dar destul cât să coboare în grajd fără să leşine şi să-şi rupă gâtul. Dacă putea ajunge acolo, putea ajunge în casă, unde erau depozitate calmantele cu adevărat *bune*… presupunând că încă-şi mai păstrau proprietăţile. Ar fi fost *bine* să şi le fi păstrat, pentru că avea treabă de făcut şi drumuri de bătut. Dintre care unele duceau în locuri într-adevăr îndepărtate.

— O călătorie de o mie de kilometri începe cu un pas mic, Lisey-san, zise ea şi se ridică de lângă şarpele de cărţi.

Mergând din nou cu paşi înceţi şi târşâiţi, porni către scări. Îi luă aproape trei minute să le coboare, agăţându-se de balustradă la fiecare pas şi oprindu-se de două ori când simţi o senzaţie de leşin, dar le coborî fără să cadă, şezu puţin timp pe patul *mein gott* acoperit cu cearşaf pentru a-şi recăpăta suflul, după care începu lunga expediţie către uşa din spatele casei.

XI. LISEY ŞI BALTA

(Ssst — acum trebuie să taci)

1

Teama ei cea mai mare, c-o va copleşi căldura de dimineaţă târzie şi că-şi va pierde cunoştinţa la jumătatea distanţei dintre grajd şi casă, se dovedi neîntemeiată. Soarele îi făcu pe plac ascunzându-se după un nor şi o adiere de vânt se materializa pentru a-i răcori în trecere pielea supraîncălzită şi faţa înroşită şi umflată. Când ajunse la veranda din

spate, tăietura adâncă de la sân bubuia din nou, însă aripile întunecate păstrară distanţa. Fu o clipă neplăcută când nu-şi găsi cheia de la uşă, dar, în cele din urmă, atinse brelocul — un spiriduş mic de argint — cu degetele agitate sub pachetul de şerveţele Kleenex pe care-l ţinea de obicei în buzunarul drept din faţă, aşa că *asta* era în regulă. Iar în casă era răcoare. Răcoare şi linişte şi, slavă Domnului, era *a ei.* Acum, dacă ar fi rămas doar a ei cât timp se oblojea… Fără telefoane, fără vizitatori, fără poliţişti de un metru optzeci care să-i bată la uşă pentru a vedea cum îi merge. De asemenea, te rog, Doamne (te rog *frumos),* fără alte vizite din partea Prinţului Negru al Incuncilor.

Traversă bucătăria şi scoase ligheanul alb de plastic de sub chiuvetă. O duru să se aplece, o duru *tare,* şi simţi din nou căldura sângelui care-i curgea pe piele şi-i îmbiba rămăşiţele bluzei franjurate.

I-a plăcut s-o facă — ştii asta, nu?

Sigur că ştia.

Şi o să se întoarcă. Orice i-ai promite tu — orice i-ai oferi *— o şase întoarcă. Ştii şi asta?*

Da, ştia şi asta.

Fiindcă pentru Jim Dooley, treaba cu Woodbody şi cu manuscrisele lui Scott nu-i decât un dangăt pentru frezii. Există un motiv pentru care a ales să te rănească la sân şi nu la lobul urechii ori poate la un deget.

— Sigur, rosti ea în bucătăria goală — şi umbrită, apoi brusc luminată, când soarele ieşi de după un nor. E versiunea lui Jim Dooley a unei partide bune de sex. Şi data viitoare *o să fie* vorba de păsărică mea, dacă nu-l opresc poliţiştii.

Opreşte-l tu, Lisey. Tu.

— Nu vorbi prostii, *drăguţă,* zise în bucătăria goală pe cea mai bună imitaţie a sa a vocii lui Zsa Zsa Gabor[28].

Folosind din nou mâna dreaptă, deschise dulapul de deasupra prăjitorului de pâine, scoase o cutie cu pliculeţe de ceai Lipton şi o puse în ligheanul alb. Adăugă pătratul însângerat de africană găsit în cutia de cedru a mamei-bune, deşi habar nu avea de ce-l mai ţinea încă în mână. Apoi porni cu paşi grei către scări.

Care-i prostia în asta? Doar l-ai oprit pe Blondin, nu? Poate că n-ai primit tu meritele, dar tu eşti cea care a făcut-o.

— Aia a fost altceva.

Rămase locului şi se uită în susul scărilor cu ligheanul de plastic alb sub braţul drept, sprijinit de şold aşa încât să nu cadă cutia de ceai şi bucata de tricot. Scările păreau lungi de aproximativ treisprezece kilometri, îşi spuse că, în capul lor, ar trebui să se învârtă şi nişte nori.

Dacă a fost altceva, de ce te duci la etaj?

— Pentru că acolo sunt pastilele de Vicodin! strigă în casa pustie.

Blestematele alea de pastile analgezice!

Vocea mai spuse doar un singur lucru şi tăcu.

— SCOPN, iubimeu, aşa-i, admise Lisey. Ai face bine s-o crezi.

Şi începu lunga şi anevoioasa urcare a scărilor.

2

La jumătatea urcuşului se întoarseră aripile, mai întunecate ca niciodată şi, preţ de o clipă, Lisey fu sigură că-şi va pierde cunoştinţa. Tocmai îşi spunea să cadă în faţă, *pe* scări, şi nu-n spate, în gol, când i se limpezi din nou vederea. Se aşeză cu ligheanul pe genunchi şi rămase aşa, cu privirea în pământ, până ce numără până la o sută cu câte un *Mississippi* după fiecare număr. Apoi se ridică iar în picioare şi termină urcuşul. Primul etaj era străbătut de curenţi încrucişaţi de aer şi era şi mai răcoros decât bucătăria, dar, când ajunse acolo, transpira din nou abundent. Sudoarea i se scurse în tăietura de pe sân şi curând, pe lângă durerea profundă, simţi şi o înnebunitoare înţepătură de sare. Şi-i era iarăşi sete. I se părea că n-are doar gâtul uscat, ci şi stomacul. Asta, cel puţin, se putea remedia, şi cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Când trecu încet pe lângă camera de oaspeţi, aruncă o privire înăuntru. Fusese redecorată din 1996 încoace — de două ori, de fapt — dar descoperi că era mult prea uşor să vadă balansoarul cu pecetea Universităţii Mâine pe spătar… şi ochiul gol al televizorului… şi geamurile pline de gheaţă care-şi schimbau culorile pe măsură ce se schimbau şi culorile de pe cer…

Lasă asta, micuţă Lisey, e-n trecut.

— Totul e în *trecut,* dar nimic nu e *terminat!* strigă ea cu iritare.

Asta-i toată *problema* fotată!

La asta nu veni niciun răspuns, dar acolo, în sfârşit, erau dormitorul principal şi toaleta anexată — pe care Scott, niciodată cunoscut pentru delicateţea sa, o numise II Grande Cacatorium. Lăsă ligheanul jos, goli paharul cu periuţele de dinţi (încă două la număr, acum amândouă aleri, ca să vezi) şi-l umplu până la buză cu apă rece. O bău cu lăcomie, apoi îşi *permise* o clipă să se privească în oglindă. La faţă, cel puţin.

Ceea ce văzu nu fu încurajator. Ochii îi erau scântei albastre tremurânde care răzbăteau dinăuntrul unor caverne întunecoase.

Pielea de sub ei căpătase un maroniu-închis. Nasul era înclinat pe stânga. Nu credea că era rupt, dar cine ştie? Măcar putea respira pe el. Mai jos de nas era o crustă mare de sânge închegat care îi apăruse la stânga şi la dreapta gurii, oferindu-i o grotescă mustaţă a la Fu Manchu[29]. *Uite, mamă, sunt motociclistă,* încercă să spună, dar cuvintele nu vrură să iasă. Oricum, era o glumă de tot rahatul.

Avea buzele atât de umflate, încât se răsuceau de-a dreptul dinăuntru şi-i ofereau feţei o expresie bosumflată, ca de caricatură grotesc exagerată.

Chiar mă gândeam să merg la Greentawn, căminul faimosului Hugh

Alhemess, în condiţiile astea? Chiar mă gândeam? Foarte distractiv ar arunca o privire şi apoi ar chema o ambulanţă care să mă ducă la un spital adevărat, unul dintre cele care au secţie de terapie intensivă.

Nu *la asta te gândeai. Te gândeai la…*

Dar reteză gândul, amintindu-şi ceva ce obişnuia Scott să spună:

Nouăzeci şi opt la sută din ceea ce se petrece în mintea oamenilor nu-i treaba lor. Poate că era adevărat, poate că nu era, dar pentru moment era mai bine să aplice şi-n privinţa asta tactica pe care o folosise la scări: cu bărbia în piept şi câte un pas o dată.

Mai avu parte de un moment neplăcut când nu reuşi să găsească flaconul de Vicodin. Aproape că renunţă, crezând că una dintre cele trei menajere din primăvară îl luase cu ea, dar dădu peste el în spatele multivitaminelor lui Scott. Şi, minunea minunilor, data expirării era chiar în luna aceea.

— Cine strânge când are nu rabdă apoi de lipsă mare, zise Lisey şi dădu trei pastile pe gât. Apoi umplu ligheanul de plastic cu apă călduţă şi aruncă un pumn de pliculeţe de ceai. Privi o clipă sau două cum apa curată începe să capete o tentă chihlimbarie, apoi ridică din umeri şi aruncă şi restul pliculeţelor. Acestea se lăsară pe fundul apei tot mai închise la culoare şi ea se gândi la un tânăr care spune: *înţeapă puţin, dar funcţionează foarte-foarte bine.* Într-o altă viaţă, atunci fusese asta. Acum va vedea pe pielea ei.

Luă un prosop curat de pe stativul de lângă chiuvetă, îl aruncă în lighean şi-l stoarse încet. *Ce faci, Lisey?* Se întrebă în sinea sa…

dar răspunsul era evident, nu? Încă urmărea calea pe care i-o croise soţul ei mort. Cea care ducea în trecut.

Lăsă bluza zdrenţuită să cadă pe pardoseala băii şi, cu o grimasă de anticipare, lipi de sân cârpa îmbibată în ceai. O duru, sigur, dar în comparaţie cu înţepătura propriei sale sudori, era aproape plăcut, într-un fel astringent de „apă de gură pe rană deschisă”.

Funcţionează. Chiar funcţionează, Lisey.

Odată ar fi crezut asta — oarecum — dar odată avusese douăzeci şi doi de ani şi era dispusă să creadă multe lucruri. Acum credea doar în Scott. Şi Bu-Luna? Da, bănuia că şi-n asta credea. O lume ce aştepta chiar alături, dincolo de cortina purpurie din mintea sa.

întrebarea era dacă putea sau nu să ajungă acolo tovarăşa de viaţă a celebrului scriitor, acum că el era mort şi ea era pe cont propriu.

Lisey stoarse sânge şi ceai din cârpă, o înmuie din nou şi o reaşeză pe sânul rănit. De data aceasta înţepătura fu şi mai slabă.

Dar nu-i un tratament, gândi ea. *E doar o altă bornă pe calea spre trecut.* Cu voce tare spuse:

— Un alt bul.

Ţinând cârpa apăsată delicat pe piele şi luând pătratul însângerat de africană — deliciul mamei-bune — în mâna strânsă sub sân, se duse

încet în dormitor şi se aşează pe pat, uitându-se la cazmaua de argint pe a cărei lamă erau inscripţionate cuvintele INAUGURAREA ŞANTIERULUI, BIBLIOTECA SHIPMAN. Da, vedea într-adevăr o mică adâncitură acolo unde lovise cu ea mai întâi în pistolul şi apoi în i apul Blondinului. Avea cazmaua şi, deşi africana galbenă în care se înfăşurase Scott în nopţile acelea friguroase din 1996 nu mai era de mult, mai avea totuşi acel vestigiu, acel deliciu.

Bul, sfârşit.

— Aş *vrea* eu să fie sfârşitul, zise şi se lăsă pe spate cu cârpa încă la sân. Durerea se subţia, însă asta se datora pastilelor de Vicodin ale Amandei, care preluau controlul, făcând ceea ce nici tratamentul cu ceai al lui Paul, nici aspirina expirată a lui Scott nu puteau face. Când avea să scadă efectul Vicodinului, durerea urma să se întoarcă. La fel şi Jim Dooley, o altă durere. Întrebarea era: *ea* ce avea să facă între timp? *Putea* să facă ceva?

Singurul lucru pe care nu-l poţi *face nici în ruptul capului e să adormi.*

Nu, asta ar fi rău.

Ar fi bine să primesc veşti de la prof până la opt în seara asta, altfel data viitoare suferinţa o să fie mult mai mare, îi spusese Dooley şi aranjase în aşa fel lucrurile, încât ea să se afle într-o situaţie din care nu putea decât să iasă în pierdere. Îi spusese totodată să se îngrijească singură şi să nu spună nimănui că el a fost acolo. Până acum făcuse asta, dar nu pentru că se temea c-o va ucide. Într-un fel, gândul că avea oricum intenţia s-o ucidă îi dădea ei un avantaj.

Nu mai trebuia, cel puţin, să-şi bată capul încercând să-l facă să gândească logic. Dar dacă suna la biroul şerifului… ei bine…

— Nu poţi porni într-o vânătoare de bul cu casa plină de Clutterbucki mari şi împiedicaţi, zise ea. Deşi…

Deşi cred că Scott încă mai are un cuvânt de spus. Sau încearcă să-l aibă.

— Iubitule, rosti ea în camera goală, măcar dacă aş şti ce vrei.

3

Aruncă o privire spre ceasul digital de pe noptieră şi fu uimită să vadă că era doar unsprezece fără douăzeci. Ziua părea deja lungă de o mie de ani, dar bănuia că asta se întâmpla pentru că petrecuse atât de mult din ea retrăind trecutul. Amintirile dădeau peste cap perspectiva, iar cele mai vii puteau anihila complet timpul cât erau la conducere.

Dar ajunge cu trecutul; ce se întâmpla acum?

Ei bine, gândi Lisey, *să vedem. În Regatul Pittsburgh, fostul Rege al Incuncilor suferă fără-ndoială genul de teroare pe care răposatul meu soţ obişnuia s-o numească Sindromul Testiculului împuţit. Ajutorul de şerif Alston e în Cash Corners, unde inspectează un mic iiinşendiu domestic. Se bănuieşte c-a fost provocat iiintezionat, doagă.*

Jim Dooley? Poate că-i prin pădure în apropiere, sprijinit de un băţ cu

desfăcătorul meu de conserve Oxo în buzunar, şi aşteaptă să treacă ziua. PT Cruiser-ul lui ar putea fi pitit în unul dintre cele cam zece hambare sau magazii părăsite de pe View, sau pe Deep Cut, dincolo de graniţa oraşului Harlow. Darla probabil că-i pe drum spre aeroportul din Portland pentru a o întâmpina pe Canty. Mama-bună ar zice că se duce în goana mare. Iar Amanda? O, Amanda e dusă, *iubimeu. Aşa cum ştia Scott că va fi, mai devreme sau mai târziu. Nu-i rezervase aproape o cameră? Pentru că cine se aseamănă se adună. Cum se spune.*

Cu voce tare, zise:

— Oare trebuie să merg în Bu-Luna? Ăsta-i următorul popas al bulului? Este, nu-i aşa? Scott, prostuţule, cum să fac asta când tu eşti mort?

Pui din nou carul înaintea boilor, nu?

Sigur — îşi făcea probleme că nu va putea ajunge în locul pe care nu-şi dăduse până acum voie să şi-l amintească pe de-a întregul.

Nu ajunge să ridici cortina aia şi să tragi cu ochiul pe sub tiv.

— Trebuie s-o rup, zise ea cu amărăciune. Nu-i aşa?

Niciun răspuns. Lisey interpretă asta drept o confirmare. Se rostogoli pe o parte şi luă cazmaua de argint. Inscripţia străluci în lumina soarelui de dimineaţă. Înfăşură bucata însângerată de africană în jurul mânerului, apoi îl strânse în mână.

— Bine, zise ea, o s-o rup. M-a întrebat dacă vreau să merg şi am spus că da. Am spus Geronimo.

Făcu o pauză de gândire.

— Ba nu. N-am spus aşa. Am spus-o ca el. Am zis *Geromino.* Şi ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat atunci?

închise ochii, văzu doar un purpuriu luminos şi ar fi putut plânge de frustrare. În schimb, îşi spuse: *SCOPN, iubimeu: strânge chingile oricând pare necesar,* şi încleşta mâna pe coada cazmalei. Se văzu răsucind-o prin aer. O văzu scânteind în soarele pâclos de august. Şi purpuriul se despică în calea ei, deschizându-se ca pielea tăiată de un cuţit, iar ceea ce lăsă să iasă nu fu sânge, ci lumină: o uimitoare lumină portocalie care-i umplu inima şi mintea cu un îngrozitor amestec de bucurie, teroare şi durere. Nu era de mirare că-şi reprimase atâţia ani amintirea aceasta. Era prea mult. Mult prea mult. Lumina aceea părea să ofere aerului de seară o textură mătăsoasă, şi strigătul unei păsări îi lovi auzul ca o pietricică din sticlă. O pală de vânt îi umplu nările cu o sută de parfumuri exotice: frangipani, bougainvillea, trandafiri prăfoşi şi, o, Dumnezeule mare, regina nopţii. Ce o pătrunse cel mai mult fu amintirea pielii lui atingându-se de pielea ei, pulsul lui în contratimp cu pulsul ei, căci stătuseră goi în pat la Antlers şi acum stăteau îngenuncheaţi, în plantele purpurii de lupin aproape de coama dealului, goi în umbrele tot mai dese ale copacilor sufletbun. Şi deasupra orizontului se ridica portocaliul palat al lunii, o minge

umflată de frig arzător, în vreme ce soarele cobora de cealaltă parte, fierbând într-o stacojie casă de foc. Crezu că amestecul acela de lumină furioasă o va ucide cu frumuseţea lui.

Stând întinsă pe patul ei de văduvă cu cazmaua strânsă în mâini, o Lisey mult mai în vârstă strigă de bucurie pentru ceea ce-şi aminti şi de durere pentru ceea ce nu mai era. Sufletul i se vindeca în timp ce-i era din nou sfâşiat. Muşchii i se reliefau pe gât. Buzele umflate se răsfrânseră şi se crăpară, arătându-i dinţii şi vărsând sânge proaspăt în rigolele gingiilor. Lacrimile îi curseră de la colţul ochilor şi se prelinseră pe obraji spre urechi, unde rămaseră agăţate ca nişte bijuterii exotice. Şi singurul gând clar din minte era: *O, Scott, n-am fost făcuţi pentru o aşa frumuseţe, n-am fost făcuţi pentru o aşa frumuseţe,* ar fi trebuit *să murim atunci, o, dragul meu,* ar fi trebuit, *goi şi unul în braţele celuilalt, ca amanţii într-o poveste.*

— Dar n-am murit, murmură ea. M-a ţinut în braţe şi a spus că nu putem rămâne mult timp, pentru că se întuneca şi nu mai era sigur după lăsarea întunericului, până şi unii dintre copacii sufletbun deveneau răi atunci. Dar a spus că era ceva ce voia

4

— Vreau să-ţi arăt ceva înainte să ne întoarcem, zice el şi o ridică în picioare.

— O, Scott, se aude ea că spune pe o voce foarte slabă. O, Scott.

Pare a fi singurul lucru pe care-l poate articula. Într-un fel, asta îi aminteşte de prima dată când a simţit apropierea unui orgasm, numai că în cazul acesta întârzie şi întârzie şi întârzie, totul e o apropiere fără însă o ajungere.

O conduce undeva. Simte iarba înaltă cum îi şopteşte pe lângă glezne. Apoi sunetul dispare şi-şi dă seama că sunt pe o potecă bine bătută care străbate valurile de lupin. Duce între ceea ce Scott numeşte copacii sufletbun, iar ea se întreabă dacă sunt oameni aici.

Dacă sunt, cum de suportă? Se miră Lisey. Vrea să se uite din nou la faţa maliţioasă a lunii care urcă pe cer, dar nu îndrăzneşte.

— Să nu faci gălăgie sub copaci, spune Scott. N-ar trebui să fim în pericol încă, dar prudenţa nu e niciodată în exces — uite o regulă bună de urmat la marginea Pădurii Fermecate.

Lisey nu crede că ar putea vorbi decât în şoaptă, chiar dacă el i-ar cere altceva. Abia reuşeşte să scoată acel: *O, Scott.*

El stă acum sub unul dintre copacii sufletbun. Seamănă cu un palmier, numai că trunchiul este ţepos, verde din cauza a ceea ce pare a fi blană mai mult decât muşchi.

— Doamne, sper să n-o fi doborât nimic, spune el. Era în bună regulă ultima dată când am fost aici, în seara când ai fost aşa nervoasă şi eu am băgat mâna prin sticla aia de seră… a, bun, uite-o!

O trage de pe potecă în dreapta. Şi aproape de unul dintre cei doi

copaci aşezaţi în aşa fel încât par să apere locul prin care poteca intră în pădure vede o cruce simplă făcută din două scânduri. Par a li luate dintr-o cabană de lemn. Nu e niciun tumul — dacă e ceva, în locul acela pământul e puţin afundat — dar crucea ajunge ca să-şi dea seama că e vorba despre un mormânt. Pe scândura orizontală se citeşte un singur cuvânt scris cu grijă: PAUL.

— Prima dată l-am scris cu creionul, spune el.

Vocea sa e clară, dar pare să vină de departe.

— Apoi am încercat cu pixul, dar, sigur, n-am reuşit, nu pe un lemn aspru ca ăsta. A mers mai bine cu carioca, dar s-a şters. În cele din urmă am scris cu vopsea neagră. Am luat-o de la una dintre vechile truse de desen ale lui Paul.

Lisey se uită la cruce în acea stranie lumină de zi în declin şi început de noapte, gândind (atât cât e *capabilă* să gândească): *Totul e adevărat. Ceea ce a părut să se întâmple când am ieşit de sub copacul miam-miam chiar* s-a întâmplat. *Se întâmplă acum, numai că pentru mai mult timp şi cu mai multă claritate.*

— Lisey!

E agitat de bucurie, şi de ce naiba nu? N-a putut împărtăşi locul acesta cu nimeni de la moartea lui Paul încoace. În puţinele rânduri când a venit aici, a trebuit să vină singur. Să jelească singur.

— Mai e ceva… stai să-ţi arăt!

Undeva sună un clopoţel, foarte slab — un clopoţel care pare familiar.

— Scott?

— Ce-i?

Scott îngenunchează în iarbă.

— Ce-i, iubimeu?

— Ai auzit?…

Dar s-a oprit. Şi cu siguranţă asta *a fost* în imaginaţia ei.

— Nimic. Ce voiai să-mi arăţi?

Gândind: *De parcă nu mi-ai arătat destul.*

El bate cu mâna prin iarba înaltă de la baza crucii, dar nu pare să fie nimic acolo şi, încet, zâmbetul său prostesc de fericire începe să se şteargă.

— Poate c-a luat-o cine… începe el, apoi se întrerupe.

Faţa i se crispează o clipă, apoi se relaxează, şi el râde pe jumătate isteric.

— Uite-o aici. Al naibii să fiu dacă n-am crezut că m-am înţepat în ea. Ar fi fost o ironie frumoasă — după atâţia ani! Dar are capacul încă pus! Uite, Lisey!

Ar fi spus că nimic n-o putea face să lase deoparte mirarea provocată de locul în care se află — cerul roşu-portocaliu de la răsărit şi apus întunecându-se într-o stranie nuanţă de albastru-verzui,

miresmele exotic amestecate şi, undeva, totuşi, un alt dangăt slab al unui clopoţel pierdut — însă ceea ce ridică Scott în ultima lumină a zilei le întrece pe toate. E seringa cu ac hipodermic pe care i-a dat-o tatăl lui, cea cu care trebuia să-l înţepe pe Paul odată ce s-ar fi aflat amândoi aici. Pe bordura metalică de la baza ei sunt mici puncte de rugină, dar în rest arată nou-nouţă.

— Altceva n-am avut să las aici, zice Scott. N-am avut o poză.

Copiilor care mergeau la Şcoala Măgarilor li se făceau măcar poze.

— Tu ai săpat mormântul… Scott, l-ai săpat cu mâinile goale?

— Am încercat. Şi am reuşit să fac o groapă mică — pământul e moale aici — dar iarba… să smulg iarba m-a încetinit mult… sunt buruieni tari şi bătrâne, îţi zic… Ş apoi a început să se întunece şi au început râsetele…

— Râsetele?

— Ca nişte hiene, cred, numai că rele. Trăiesc în Pădurea Fermecată.

— Pădurea Fermecată… aşa a numit-o Paul?

— Nu, eu.

Gesticula spre copaci.

— Eu şi cu Paul nu le-am văzut niciodată de aproape pe râzătoare, le-am auzit doar. Dar am văzut alte lucruri… *eu* am văzut alte lucruri… este una…

Scott se uită spre masa tot mai solidă şi întunecată a copacilor Mifletbun, apoi spre drumeag, care se pierde repede din vedere când intră în pădure. Când vorbeşte din nou, precauţia din vocea sa e în confundabilă:

— În scurt timp trebuie să ne întoarcem.

— Dar ne poţi duce, nu?

— Cu ajutorul tău? Sigur.

— Atunci, spune-mi cum l-ai îngropat.

— Îţi pot spune asta când ne vom fi întors, dacă vrei…

Dar felul încet cum scutură ea din cap îl reduce la tăcere.

— Nu. Înţeleg de ce nu vrei să ai copii. Acum pricep asta. Dacă o să vii vreodată la mine şi o să spui: „Lisey, m-am răzgândit, vreau să încercăm”, am putea discuta, pentru că unul a fost Paul… şi altul ai fost tu.

— Lisey…

— Vom putea discuta despre asta *atunci.* Altfel, n-o să mai discutăm niciodată despre momâi şi maluri şi despre locul ăsta, bine?

Vede felul cum se uită la ea şi-şi înmoaie tonul.

— Nu e vorba de tine, Scott — nu e vorba *doar* de tine, să ştii. Se întâmplă să fiu şi *eu* la mijloc. E frumos aici…

Se uită în jur. Şi se cutremură.

— E *prea* frumos. Dacă stau prea mult timp aici — sau dacă mă

gândesc prea mult la asta — cred că frumuseţea mă face să înnebunesc. Aşa că, dacă timpul nostru e scurt, măcar o dată în fotata asta de viaţă a ta, fii şi *tu* scurt. Spune-mi cum l-ai îngropat.

Scott se întoarce pe jumătate în cealaltă parte. Lumina portocalie a soarelui la apus îi pictează linia corpului: proeminenţa omoplatului, scobitura mijlocului, curbura fesei, arcul lung şi puţin adânc al unei coapse. Atinge braţul crucii. În iarba înaltă, abia vizibilă, sticla seringii scânteiază ca o bucată uitată dintr-o comoară fără valoare.

— L-am acoperit cu iarbă, apoi m-am dus acasă. Nu m-am putut întoalce vleme de aploape o săptămână. Am fo' bolnăvior. Am avut feblă. Taţi-mi dădea fiertură de ovăz dimineaţa şi supă când se-ntorcea de la muncă. Eram speliat de fantoma Iu' Paul, da' nu i-am văzut niciodată fantoma. Apoi m-am însănătoşit ş-am înce'cat să mă-ntolc aici cu lopata lu' tati din magazie, da' n-a vlut să *vină*.

Am ajuns numa' eu. Am crezut că animalele — *animalele* — au mâncat deja din el — lăzătoarele şi altele ca ele — dar n-o făcuseră încă, aşa că m-am dus înapoi ş-am înce'cat să revin, de data asta cu o lopată de jucărie pe care am găsit-o într-o veche cutie cu jucării în pod. Asta s-a dus şi cu ea i-am săpat mormântul, Lisey, cu o lopată de jucărie din plastic roşu cu care ne jucam noi la nisip când eram foalte mici.

Soarele la apus a început să arunce o lumină roz. Lisey îl cuprinde cu un braţ şi-l strânge la piept. Braţele lui Scott o încercuiesc şi, pentru una sau două clipe scurte, el îşi ascunde faţa în părul ei.

— L-ai iubit atât de mult, zice ea.

— A fost fratele meu, îi răspunde el şi asta e suficient.

Pe când stau acolo în semiîntunericul tot mai profund, ea vede sau crede că vede ceva. O altă bucată de lemn? Asta pare a fi, o altă scândură aflată cu puţin mai încolo de locul unde poteca părăseşte dealul plin de lupin (acolo unde lavanda se transformă acum într-un purpuriu tot mai închis). Nu, nu doar una — două.

Să fie altă cruce, se întreabă ea, una care s-a desfăcut?

— Scott? Mai e şi *altcineva* îngropat aici?

— Hă?

Pare surprins.

— Nu! E un cimitir, sigur, dar nu-i aici, e lângă…

Observă lucrul la care se uită ea şi scoate un chicot scurt.

— O! Asta nu-i o cruce, ăla-i un *indicator!* L-a făcut Paul în timpul primelor vânători de bul, atunci când încă mai putea veni uneori singur. Am uitat complet de indicatorul ăla vechi!

Se eliberează din îmbrăţişarea ei şi se grăbeşte spre el. Parcurge grăbit o porţiune scurtă din potecă. Ajunge degrabă sub copaci.

Lisey nu e sigură că-i place asta.

— Scott, se întunecă. Nu crezi c-ar trebui să plecăm?

— Într-un minut, iubimeu, într-un minut.

Ridică una dintre scânduri şi i-o aduce. Lisey distinge nişte litere, dar sunt şterse. Trebuie să apropie mult scândura de ochi ca «A poată citit ce scrie pe ea:

SPRE BALTĂ.

— Baltă? întreabă ea.

— Baltă, aprobă el. Rimează cu bul, ştii?

Şi râde. Numai că-n momentul acela, undeva adânc în ceea ce el numeşte Pădurea Fermecată (acolo unde noaptea a venit deja, cu siguranţă), primele râzătoare ridică vocea.

Doar două sau trei, dar sunetul tot o îngrozeşte pe Lisey mai mult ca tot ce a auzit în viaţa ei. Nu i se pare că fiinţele acelea râd ca hienele, ci ca *oamenii,* lunatici aruncaţi în abisurile unui ospiciu de secol nouăsprezece. Se prinde de braţul lui Scott, săpându-i în piele cu unghiile, şi-i spune cu o voce pe care abia o recunoaşte că vrea să meargă înapoi, că trebuie s-o ducă înapoi chiar *acum.*

Slab şi îndepărtat, clopoţelul sună.

— Da, zice el, aruncând indicatorul între buruieni.

Deasupra lor, o pală întunecată de vânt freamătă în copacii sufletbun, făcându-i să suspine şi să emane un parfum mai puternic decât al plantelor de lupin — dezgustător, aproape bolnăvicios.

— Ăsta chiar nu-i un loc sigur după lăsarea întunericului. Balta e sigură, la fel şi plaja… băncile… poate chiar şi cimitirul, dar…

Corului i se alătură alte râzătoare. În doar câteva clipe, sunt cu zecile. Unele râd parcurgând o scală nesigură şi hohotele se transformă în ţipete de sticlă spartă care o fac pe Lisey să vrea să strige şi ea. Apoi scad din nou, uneori în chicote guturale ce ies parcă din noroi.

— Scott, ce *sunt* fiinţele astea? şopteşte ea.

Deasupra umărului său, luna e un balon umflat cu gaz.

— Nu par deloc a fi animale.

— Nu ştiu. Fug în patru labe, dar uneori… nu contează. Nu le-am văzut niciodată de aproape. Nici eu şi nici Paul.

— Uneori ce fac, Scott?

— Se ridică în două labe. Se uită în jur. Nu contează. Contează doar să ne întoarcem. Vrei să ne întoarcem acum, nu?

— Da!

— Atunci, închide ochii şi imaginează-ţi camera noastră de la Antlers. Vizualizeaz-o cât poţi de bine. Asta o să mă ajute. O să ne dea un imbold.

Ea închide ochii şi, preţ de o secundă îngrozitoare, nu vine nimic. Apoi reuşeşte să vadă cum biroul şi noptierele de lângă pat au ieşit din

întunecime când luna s-a eliberat de nori şi asta o ajută să-şi amintească tapetul (trandafiri agăţători) şi forma căpătâiului patului şi scârţâitul de film comic al arcurilor de fiecare dată când se mişcă unul dintre ei. Brusc, îngrozitorul sunet al fiinţelor acelora care râd în *(Pădurea Fermecată Pădurea)* crângul întunecat pare să se estompeze. Şi mirosurile se estompează şi o întristează oarecum să plece din locul acesta, dar sentimentul predominant este totuşi cel de uşurare. Pentru corp (desigur) şi pentru minte (fără umbră de îndoială), dar mai mult ca orice pentru sufletul său, fotatul său de *suflet* nemuritor, fiindcă poate oamenii ca Scott Landon ştiu să sară în locuri precum Bu-Luna, însă asemenea stranietate şi frumuseţe nu sunt făcute pentru oamenii de rând ca ea, decât între copertele unei cărţi sau în întunericul sigur al unui cinematograf.

Şi n-am văzut decât puţin, îşi spune ea.

— Bun! îi zice el, iar Lisey aude în vocea lui deopotrivă uşurare şi o încântare stupefiată. Lisey, eşti o campioană…

încheie cu *la jocul ăsta,* dar încă înainte s-o facă, înainte să-i dea drumul şi ea să deschidă ochii, Lisey ştie

5

— Ştiam că suntem acasă, încheie ea şi deschise ochii. Intensitaici rememorării fusese atât de mare, încât pentru o clipă se aşteptă… Să-i vadă nemişcarea luminată de lună a dormitorului pe care-l împărţiseră două nopţi în New Hampshire, cu douăzeci şi şapte de ani în urmă. Strângea cazmaua de argint atât de tare, că trebui să-şi convingă conştient degetele să se desfacă, unul câte unul. Aşeză păi râtul galben al deliciului — acoperit cu o crustă de sânge, dar reconfortant — înapoi pe sân.

Şi apoi ce? Vrei să-mi spui că după aceea, după toate astea, v-aţi întors pe o parte şi aţi adormit?

În linii mari, cam asta se întâmplase, da. Ea fusese nerăbdătoare să dea totul uitării, iar Scott fusese şi mai mult decât ea. Avusese nevoie de tot curajul pentru a scoate la iveală trecutul său, şi nu era de mirare. Dar îi *mai* pusese totuşi o întrebare în noaptea aceea, îşi amintea, şi aproape că mai pusese una a doua zi, când se întorceau în Mâine, dar îşi dăduse seama că nu era nevoie. Întrebarea pe care o pusese fusese despre ceva ce spusese el înainte să-şi înceapă râzătorii corul, speriind-o şi alungându-i toată curiozitatea din minte.

Voise să ştie la ce se referise Scott când spusese: *Pe atunci când încă mai putea veni uneori singur.* Referindu-se la Paul.

Scott a părut confuz.

— Au trecut mulţi ani de când nu m-am mai gândit la asta, dar da, putea s-o facă. Era mai greu pentru el, aşa cum pentru mine era întotdeauna mai greu să lovesc mingea de baseball. Aşa că, de cele mai multe ori, mă lăsa pe mine s-o fac şi cred că, după o vreme, şi-a

pierdut complet abilitatea.

întrebarea pe care se gândise s-o formuleze în maşină ţinea de balta spre care te îndruma indicatorul. Era cea despre care vorbea mereu în conferinţele sale? N-o mai pusese pentru că răspunsul se afla, în definitiv, chiar în întrebare. Poate că publicul lui credea că balta cu mituri şi balta cu cuvinte (la care mergem cu toţii să bem, să înotăm sau poate să prindem câţiva peşti) era ceva folosit cu sens figurativ; ea însă ştia că nu aşa stăteau lucrurile. Exista o baltă adevărată. Ştiuse atunci pentru că-l ştiuse *pe el.* Ştia acum pentru că fusese acolo. Ajungeai la ea de pe Dealul Sufletbun urmând poteca ce ducea în Pădurea Fermecată; ca să ajungi la ea trebuia să treci pe lângă Copacul Clopoţelului şi pe lângă cimitir.

— M-am dus să-l aduc înapoi, şopti ea, ţinând cazmaua. Apoi spuse brusc: O, Doamne, mi-amintesc *luna* — şi pielea i se făcu de găină atât de dureros, încât Lisey se zvârcoli în pat.

Luna. Da, sigur. O lună sângeroasă, portocalie şi toxică, atât de brusc diferită de aurora boreală şi de frigul ucigaş pe care tocmai le lăsase în urmă. Fusese senzuală şi nebună de vară luna aceea, întunecat delicioasă, luminând despicătura pietroasă a văii de lângă baltă mai bine decât şi-ar fi dorit ea. O putea vedea acum aproape la fel de bine ca atunci, pentru că tăiase cortina purpurie, o rupsese cu toată forţa, dar memoria era doar memorie şi Lisey avea o bănuială că a ei o dusese aproape până acolo unde o putea duce. Poate mai era încă puţin de mers — încă o poză sau două din propriul ei şarpe de cărţi — dar nu mult, şi apoi chiar va trebui să se întoarcă acolo, în Bu-Luna.

întrebarea era: o putea face?

Apoi îi veni în gând altă întrebare: *Dacă el e acum unul dintre înfăşuraţi?*

Preţ de o clipă, o imagine se luptă să iasă la lumină în mintea sa.

Văzu sute de figuri tăcute ce ar fi putut fi cadavre înfăşurate în linţolii de modă veche. Numai că stăteau în picioare. Şi i se păru că respirau.

O străbătu un fior. Îi făcu sânul sfârtecat s-o doară în ciuda pastilelor de Vicodin pe care le avea la bord, dar nu avu cum să oprească fiorul înainte ca el să-şi încheie traseul. Când o făcu, descoperi că e din nou capabilă să înfrunte consideraţii de natură practică. Cea mai importantă era dacă putea ajunge singură dincolo, în cealaltă lume… pentru că *trebuia* să meargă, cu sau fără înfăşuraţi.

Scott putuse s-o facă singur şi îl putuse lua şi pe fratele lui, Paul.

La maturitate, o dusese şi pe ea, din Antlers. Întrebarea crucială era ce se întâmplase şaptesprezece ani mai târziu, în noaptea aceea friguroasă de ianuarie 1996.

— N-a fost complet *dus,* murmură ea. Mi-a strâns mâna.

Da, şi-i trecuse prin minte gândul că undeva o strângea cu toată fiinţa sa, dar însemna asta oare că o dusese şi pe ea?

— Şi am ţipat la el.

Lisey chiar zâmbi.

— I-am spus că, dacă vrea să vină acasă, trebuie să mă ducă acolo unde este el… Şi am crezut întotdeauna că a făcut-o…

Aiurea, micuţa Lisey, nu te-ai gândit niciodată la asta. Nu-i aşa?

N-ai făcut-o până astăzi, când te-ai văzut aproape literalmente prinsă la colţ şi n-ai avut încotro. Aşa încât, dacă te gândeşti la asta, gândeşte-te *cu adevărat. Te-a tras spre el în noaptea aia? Te-a* tras?

Fu pe cale să conchidă că era una dintre acele întrebări, ca treaba cu oul şi găina, la care nu exista un răspuns mulţumitor, când îşi aminti ce spusese Scott: *Lisey, eşti o campioană la jocul ăsta.*

Să spunem că *o făcuse* singură în 1996. Chiar şi aşa, Scott fusese *în viaţă,* iar acea strângere a mâinii sale, aşa slabă cum fusese, îi ajunsese ca să ştie că el era de cealaltă parte, de unde-i deschidea un canal de comunicare…

— E încă acolo, zise ea.

Strângea din nou coada cazmalei.

— Calea aceea de trecere e încă acolo, *trebuie* să fie, pentru că toate astea au fost aranjate de el. Mi-a lăsat o fotată vânătoare de bul ca să mă pregătească. Apoi, ieri dimineaţă, în pat cu Amanda…

acela ai fost *tu,* Scott, ştiu că tu ai fost. Ai spus că mă aşteaptă un bul de sânge… şi un premiu… ceva de băut, ai spus tu… şi mi-ai zis iubimeu. Aşadar, unde eşti acum? Unde eşti când am nevoie de tine ca să mă duci dincolo?

Niciun răspuns, doar ticăitul ceasului de pe perete.

închide ochii. Şi asta spusese. *Imaginează-ţi. Vizualizează cât de bine poţi. O să ajute. Lisey, eşti o campioană la jocul ăsta.*

— Ar fi bine să fiu, zise ea în dormitorul gol, însorit, fără Scott.

O, dragul meu, ar fi bine să fiu.

Dacă Scott Landon avea un defect major, acesta era că gândea prea mult, dar asta nu fusese niciodată problema *ei.* Dacă s-ar fi oprit să cântărească situaţia în ziua aceea toridă în Nashville, Scott aproape cu siguranţă ar fi murit. În schimb, ea pur şi simplu acţionase şi-i salvase viaţa cu cazmaua pe care o ţinea acum în mâini.

Am înce'cat să mă-ntolc aici cu lopata lu' tati din magazie, da' n-a vlut să vină.

Oare cazmaua de argint din Nashville va merge?

Lisey credea că da. Şi asta era bine. Voia s-o ţină la ea.

— Prieteni până la sfârşit, şopti ea şi închise ochii.

Tocmai rechema în gând amintirile legate de Bu-Luna, acum într-adevăr vii, când o întrebare neliniştitoare îi întrerupse concentrarea tot mai puternică: un nou gând sâcâitor care să-i distragă atenţia.

Oare ce timp e acolo, micuţă Lisey? O, nu ora, nu mă refer la asta, dar e oare timp de zi sau timp de noapte? Scott ştia întotdeauna — aşa spunea, în orice caz — dar tu nu eşti Scott.

Nu, dar îşi amintea una dintre piesele lui rock'n'roll preferate:

„Night Time Is the Right Time"[30]. În Bu-Luna, noaptea era timpul *nepotrivit,* când mirosurile deveneau damfuri şi când mâncarea te putea otrăvi. Noaptea era timpul când ieşeau râzătoarele fiinţe care alergau în patru labe, dar care uneori se ridicau în picioare, ca oamenii, şi se uitau în jur. Şi mai erau şi alte lucruri, lucruri mai rele.

Lucruri precum lunganul lui Scott.

E foarte aproape, scumpa mea. Asta i-a spus pe când stătea sub soarele canicular din Nashville în ziua când ea fusese sigură că e pe moarte. Îl *aud cum îşi înfulecă mâncarea.* Încercase să-i spună că nu ştie despre ce vorbeşte; el o ciupise şi-i spusese să nu-i insulte inteligenţa. Şi nici pe a ei.

Pentru că am fost acolo. Pentru că am auzit râzătoarele şi l-am creţul când mi-a spus că sunt lucruri şi mai rele care aşteaptă. Şi erau.

Am văzut lucrul despre care vorbea. L-am văzut în 1996, când m-am dus în Bu-Luna ca să-l aduc acasă. I-am văzut doar o parte a corpului, dar mi-a ajuns.

— Era nesfârşită, murmură Lisey şi fu îngrozită să-şi dea seama *şi* într-adevăr credea că ăsta era adevărul. Fusese noapte în 1996.

Era noapte când se dusese din camera friguroasă de oaspeţi, în cealaltă lume a lui Scott. Mersese de-a lungul potecii, intrase în crâng, în Pădurea Fermecată, şi…

Undeva în apropiere, un motor prinse viaţă cu o explozie, Lisey deschise brusc ochii şi aproape că strigă. Apoi se relaxa din nou, puţin câte puţin. Nu era decât Herb Galloway, sau poate copilul familiei Luttrell pe care-l angaja uneori Herb şi care începea să tundă iarba din curtea casei alăturate. Acum era totul diferit faţă de noaptea aceea crâncen de friguroasă din ianuarie '96, când îl descoperise pe Scott în camera de oaspeţi, prezent şi încă respirând, dar *dus* din orice alt punct de vedere.

Gândi: *Chiar dacă aş putea-o face, n-o pot face aşa e prea multă gălăgie.*

Gândi: *Lumea e prea prezentă lângă noi.*

Gândi: *Cine a scris asta?* Şi, cum se întâmpla atât de des, gândul acesta trase după el durerosul său vagonet roşu: *Scott ar şti.*

Da, Scott ar şti. Se gândi la el în toate camerele de motel, aplecat peste o maşină de scris portabilă (SCOTT ŞI LISEY, PRIMII ANI!) şi apoi mai târziu, cu faţa luminată de strălucirea laptopului.

Uneori cu o ţigară fumegând într-o scrumieră lângă el, alteori cu o băutură, întotdeauna cu o buclă de păr căzută şi uitată peste frunte.

Se gândi la el întins peste ea în patul acesta, la el urmărind-o ca un

nebun prin casa aceea îngrozitoare din Bremen (SCOTT ŞI LISEY ÎN GERMANIA!), amândoi goi şi râzând, excitaţi, dar nu tocmai fericiţi, în vreme ce camioane şi maşini huruiau pe şoseaua de centură din apropiere. Se gândi la braţele lui în jurul ei, la toate momentele când o ţinuse în braţe, şi la mirosul lui, şi la foşnetul de şmirghel pe care-l scotea obrazul lui când se freca de al ei, şi îşi spuse că şi-ar vinde sufletul, da, fotatul ei de suflet nemuritor, doar pentru a-l auzi cum trânteşte uşa la capătul coridorului şi apoi ţipă:

Hei, Lisey, am ajuns acasă — totul la fel?

Taci şi închide ochii.

Aceasta era vocea ei, însă era *aproape* aceea a lui Scott, o foarte bună imitaţie, aşa că Lisey închise ochii şi simţi primele lacrimi calde, aproape reconfortante, cum îi alunecă prin perdeaua genelor.

Erau multe lucrurile pe care nu ţi le spunea nimeni despre moarte, descoperise ea, şi unul dintre cele mai importante era cât de mult le iar celor pe care i-ai iubit să-ţi moară şi în suflet. *E un secret,* gândi Lisey, *şi aşa trebuie să fie, pentru că cine şi-ar mai dori să se apropie de altă persoană dacă ar şti cât de greu e să te desparţi de ea?*

În suflet moare doar puţin câte puţin, nu-i aşa? Ca o plantă atunci când pleci în concediu şi uiţi să rogi un vecin să treacă din când în când cu bătrâna cană de udat, şi e atât de trist…

Nu voia să se gândească la tristeţea aceea şi nu voia să se gândească nici la sânul rănit, acolo unde durerea începuse din nou să se insinueze. În schimb,. Îşi întoarse iarăşi gândurile spre Bu-Luna. Îşi aminti cât de uimitor şi minunat fusese să treacă din amarnicul frig al nopţii de Mâine în locul acela tropical, şi asta cât ai clipi. Textura cumva tristă a aerului şi aromele mătăsoase de frangipani şi bougainvillea.

îşi aminti formidabila lumină a soarelui la apus şi a lunii care răsărea şi cum suna, departe, clopoţelul acela. Exact acelaşi clopoţel.

îşi dădu seama că sunetul maşinii de tăiat iarba din curtea familiei Galloway părea acum straniu de îndepărtat. La fel era şi huruitul unei motociclete în trecere. Se întâmpla ceva, era aproape sigură de asta. Un arc se strângea, o fântână se umplea, o roată se învârtea.

Poate că, până la urmă, lumea nu era prea prezentă lângă ea.

Dar dacă ajungi acolo şi e noapte? Presupunând că ceea ce simţi nu e doar efectul unei combinaţii de narcotice cu dorinţe arzătoare, ce te faci dacă ajungi acolo şi e noapte, atunci când ies lucrurile rele?

Lucruri precum lunganul lui Scott?

Atunci, o să vin înapoi aici.

Dacă ai timp, vrei să zici.

Da, asta vreau să zic, dacă am t…

Brusc, deconcertant, lumina care răzbătea prin pleoapele ochilor ei închişi se schimbă din roşu într-un purpuriu-închis, aproape negru.

Era ca şi când s-ar fi tras o draperie. Insă o draperie n-ar explica gloriosul amestec de mirosuri care-i umplu numaidecât nările:

parfumul amestecat al tuturor acelor flori. Şi nu putea explica nici iarba care simţea acum că-i gâdilă gambele şi spatele gol.

Reuşise. Trecuse dincolo. Răzbătuse.

— Nu, zise ea cu ochii încă închişi — însă fu o împotrivire slabă, doar simbolică.

Ştii bine cum stau lucrurile, Lisey, şopti vocea lui Scott. *Iar timpul e scurt. SCOPN, iubimeu.*

Şi pentru că ştia că vocea aceea avea dreptate — timpul era într-adevăr scurt — Lisey deschise ochii şi se ridică în şezut în refugiul din copilărie al talentatului ei soţ.

Lisey se ridică în şezut în Bu-Luna.

6

Nu era nici noapte, *nici* zi, iar acum că ajunsese acolo, nu era surprinsă. În cele două excursii precedente venise cu puţin înainte de crepuscul; era de mirare că şi acum tot înainte de crepuscul sosise?

Soarele, de un portocaliu sclipitor, stătea deasupra orizontului la capătul aparent al nesfârşitei câmpii de lupin. Uitându-se în cealaltă parte, Lisey putea vedea prima curbură în ascensiune a lunii una cu mult mai mare decât cea mai mare lună plină pe care o văzuse vreodată.

Aia nu-i luna noastră, nu? Cum poate să fie?

Un vânticel îi zburli capetele transpirate ale firelor de păr şi, undeva nu foarte departe, clopoţelul acela sună. Un sunet pe care şi-l amintea, un clopoţel pe care şi-l amintea.

Ai face bine să te grăbeşti, nu crezi?

Da, într-adevăr. Era sigur la baltă, sau aşa spusese Scott, dar drumul până acolo ducea prin Pădurea Fermecată, iar acela nu era sigur. Distanţa era mică, dar ar fi fost bine să se grăbească.

Aproape că alergă pe pantă în sus până la copaci, căutând din priviri indicatorul lui Paul. La început, nu-l văzu, apoi îl zări întors pe o parte. Nu avea timp să îndrepte crucea… dar întârzie totuşi s-o facă, pentru că şi Scott ar fi întârziat. Lăsă cazmaua de argint deoparte pentru o clipă (venise într-adevăr cu ea, aşa cum venise şi cu pătratul galben de tricot) ca să poată folosi ambele mâini. Trebuia să fie intemperii prin părţile acelea, pentru că singurul cuvânt imprimat cu greu — PAUL — se ştersese şi devenise doar o fantomă.

Cred că şi data trecută am îndreptat-o, gândi. *În ’96. Şi am vrut să caut seringa hipodermică, numai că nu aveam timp.*

Şi nici acum nu avea. Acesta era al treilea drum adevărat pe care-l făcea în Bu-Luna. Primul nu fusese atât de rău, pentru că venise cu Scott şi nu merseseră mai departe de indicatorul rupt pe care scria *SPRE* BALTA înainte să se întoarcă în dormitorul de la Antlers. A doua

oară însă, în 1996, trebuise să urmeze singură poteca în Pădurea Fermecată. Nu-şi aducea aminte cât curaj fusese nevoită să-şi adune, neştiind cât de departe era balta sau ce va găsi odată ajunsă acolo. Nu că drumul acesta n-ar fi avut propriile lui dificultăţi. Nu purta nimic de la brâu în sus, sânul grav spintecat reîncepea să pulseze şi numai Dumnezeu ştia ce soi de lucruri ar putea atrage mirosul sângelui. Ei bine, era prea târziu să-şi facă acum griji pentru asta.

Şi dacă mă atacă totuşi ceva, gândi, ridicând cazmaua de coada ei scurtă din lemn, *vreuna dintre râzătoarele alea, de pildă, o să-i trag una cu Zdravănă Armă Antimaniaci a Micuţei Lisey, copyright 1988, În curs de brevetare, Toate drepturile rezervate.*

Undeva înainte, clopoţelul sună din nou. Cu picioarele goale, cu sânii goi, mânjită de sânge, îmbrăcată doar într-o veche pereche de pantaloni scurţi din dril şi ducând în mână o cazma cu lamă de argint, Lisey porni către sunet de-a lungul potecii peste care se lăsa rapid întunericul. Balta era înaintea ei, fără îndoială nu la mai mult de opt sute de metri. Acolo era în siguranţă după venirea întunericului, şi acolo îşi va da jos puţinele haine pe care încă le mai purta vi se va spăla.

7

Se făcu întuneric foarte repede odată ce fu sub bolta copacilor.

Simţi impulsul de a se grăbi mai tare ca niciodată, dar când vântul mişcă din nou clopoţelul — era foarte aproape, acum, şi ea ştia că e agăţat de o creangă cu o bucată de sfoară groasă — se opri, izbită de o suprapunere complexă de amintiri. Ştia că clopoţelul era agăţat de o bucată de sfoară, pentru că îl văzuse cu ocazia ultimului ei drum acolo, cu zece ani în urmă. Dar Scott îl furase cu mult timp înainte, chiar înainte să se căsătorească ei. Ştia pentru că îl auzise în 1979. Până şi atunci îi sunase familiar, într-un fel neplăcut. Neplăcut pentru că urase sunetul acelui clopoţel cu mult înainte să fi venit aici, în Bu-Luna.

— Şi i-am spus-o, murmură ea, mutând cazmaua în cealaltă mână şi dându-şi părul pe spate. Pătratul galben de deliciu stătea pe umărul său stâng. În jurul ei, copacii sufletbun foşniră ca nişte voci şoptite. N-a zis mare lucru, dar cred că a pus-o la suflet.

8

Porni din nou. Poteca se afunda, apoi se ridica până în culmea unui deal unde copacii erau puţin mai rari şi printre ei strălucea o lumină roşie. Aşadar, nu era încă asfinţitul. Bun. Şi acolo stătea agăţat clopoţelul, legănându-se dintr-o parte în alta pentru a produce cel mai slab clinchet. Cândva, stătuse lângă casa de marcat de la *Pat's Pizza & Cafe* în Cleaves Mills. Nu era de genul pe care să-l loveşti cu palma, specia aceea discretă de recepţie de hotel care făcea *ding!* O singură dată şi apoi tăcea, ci un fel de miniatură a clopoţelului de şcoală cu

mâner, care făcea *ding-a-ling* de câte ori îl scuturai. Iar Chuckie G., bucătarul care era de serviciu.

Ai face bine să te grăbeşti, nu crezi?

Da, într-adevăr. Era sigur la baltă, sau aşa spusese Scott, dar drumul până acolo ducea prin Pădurea Fermecată, iar acela nu era sigur. Distanţa era mică, dar ar fi fost bine să se grăbească.

Aproape că alergă pe pantă în sus până la copaci, căutând din priviri indicatorul lui Paul. La început, nu-l văzu, apoi îl zări întors pe o parte. Nu avea timp să îndrepte crucea… dar întârzie totuşi s-o facă, pentru că şi Scott ar fi întârziat. Lăsă cazmaua de argint deoparte pentru o clipă (venise într-adevăr cu ea, aşa cum venise şi cu pătratul galben de tricot) ca să poată folosi ambele mâini. Trebuia să fie intemperii prin părţile acelea, pentru că singurul cuvânt imprimat cu greu — PAUL — se ştersese şi devenise doar o fantomă.

Cred că şi data trecută am îndreptat-o, gândi. *În '96. Şi am vrut să caut seringa hipodermică, numai că nu aveam timp.*

Şi nici acum nu avea. Acesta era al treilea drum adevărat pe care-l făcea în Bu-Luna. Primul nu fusese atât de rău, pentru că venise cu Scott şi nu merseseră mai departe de indicatorul rupt pe care scria *SPRE* BALTA înainte să se întoarcă în dormitorul de la Antlers. A doua oară însă, în 1996, trebuise să urmeze singură poteca în Pădurea Fermecată. Nu-şi aducea aminte cât curaj fusese nevoită să-şi adune, neştiind cât de departe era balta sau ce va găsi odată ajunsă acolo. Nu că drumul acesta n-ar fi avut propriile lui dificultăţi. Nu purta nimic de la brâu în sus, sânul grav spintecat reîncepea să pulseze şi numai Dumnezeu ştia ce soi de lucruri ar putea atrage mirosul sângelui. Ei bine, era prea târziu să-şi facă acum griji pentru asta.

Şi dacă mă atacă totuşi ceva, gândi, ridicând cazmaua de coada ei scurtă din lemn, *vreuna dintre râzătoarele alea, de pildă, o să-i trag una cu Zdravănă Armă Antimaniaci a Micuţei Lisey, copyright 1988, În curs de brevetare, Toate drepturile rezervate.*

Undeva înainte, clopoţelul sună din nou. Cu picioarele goale, cu sânii goi, mânjită de sânge, îmbrăcată doar într-o veche pereche de pantaloni scurţi din dril şi ducând în mână o cazma cu lamă de argint, Lisey porni către sunet de-a lungul potecii peste care se lăsa stupid întunericul. Balta era înaintea ei, fără îndoială nu la mai mult de opt sute de metri. Acolo era în siguranţă după venirea întunericului, şi acolo îşi va da jos puţinele haine pe care încă le mai purta >i se va spăla.

Se făcu întuneric foarte repede odată ce fu sub bolta copacilor.

Simţi impulsul de a se grăbi mai tare ca niciodată, dar când vântul mişcă din nou clopoţelul — era foarte aproape, acum, şi ea ştia că e agăţat de o creangă cu o bucată de sfoară groasă — se opri, izbită de o suprapunere complexă de amintiri. Ştia că clopoţelul era agăţat de o

bucată de sfoară, pentru că îl văzuse cu ocazia ultimului ei drum acolo, cu zece ani în urmă. Dar Scott îl furase cu mult timp înainte, chiar înainte să se căsătorească ei. Ştia pentru că îl auzise în 1979. Până şi atunci îi sunase familiar, într-un fel neplăcut. Neplăcut pentru că urase sunetul acelui clopoţel cu mult înainte să fi venit aici, în Bu-Luna.

— Şi i-am spus-o, murmură ea, mutând cazmaua în cealaltă mână şi dându-şi părul pe spate. Pătratul galben de deliciu stătea pe umărul său stâng. În jurul ei, copacii sufletbun foşniră ca nişte voci şoptite. N-a zis mare lucru, dar cred că a pus-o la suflet.

Porni din nou. Poteca se afunda, apoi se ridica până în culmea unui deal unde copacii erau puţin mai rari şi printre ei strălucea o lumină roşie. Aşadar, nu era încă asfinţitul. Bun. Şi acolo stătea agăţat clopoţelul, legănându-se dintr-o parte în alta pentru a produce cel mai slab clinchet. Cândva, stătuse lângă casa de marcat de la *Pat's Pizza & Cofe* în Cleaves Mills. Nu era de genul pe care să-l loveşti cu palma, specia aceea discretă de recepţie de hotel care făcea *ding!* O singură dată şi apoi tăcea, ci un fel de miniatură a clopoţelului de şcoală cu mâner, care făcea *ding-a-ling* de câte ori îl scuturai. Iar Chuckie G., bucătarul care era de serviciu aproape în toate serile în cursul anului cât Lisey fusese chelneriţă la *Pat's, iubise* clopoţelul acela. Uneori, îşi amintea că-i spusese lui Scott, îi auzea supărătorul ding-a-ling de argint în vise, laolaltă cu strigătul gutural al lui Chuckie G.: *E gata comanda, Lisey!*

Hai, grăbirea! Oamenii-s înfometaţi! Da, în pat îi spusese lui Scott cât de mult urase sâcâitorul clopoţel al lui Chuckie G., în primăvara lui 1979 trebuia să fi fost, pentru că nu peste mult timp sâcâitorul clopoţel dispăruse. Nu făcuse niciodată legătura dintre Scott şi dispariţia lui, nici măcar atunci când îl auzise cu ocazia primei sale vizite aici — atunci se petreceau prea multe lucruri, fuseseră prea multe informaţii stranii de înregistrat — iar Scott nu suflase niciodată o vorbă despre el. Apoi, în 1996, în timp ce-l căuta, auzise din nou clopoţelul demult pierdut al lui Chuckie G., şi atunci îl *(hai grăbirea oamenii-s înfometaţi gata comanda)* recunoscuse drept ceea ce era. Şi totul avusese o logică perfectă.

Scott Landon fusese făptaşul, Scott care credea că Auburn Novelty Shop era capitala absolută a universului. De ce să nu fi crezut el că era o glumă bună să fure clopoţelul care-i sâcâia atât de tare prietena şi să-l aducă în Bu-Luna? Să-l agate — lupi! — lângă potecă, acolo unde să-l facă vântul să cânte?

Ultima dată era sânge pe el, şopti vocea adâncă a memoriei.

Sânge în 1996.

Da, şi o înfricoşase, însă îşi văzuse mai departe de drum… iar acum sângele nu mai era. Intemperiile care şterseseră numele lui Paul de pe

cruce spălaseră şi clopoţelul. Iar bucata de frânghie groasă de care-l agăţase Scott în urmă cu douăzeci şi şapte de ani (presupunând, desigur, că timpul curgea la fel şi aici) aproape că se rosese de tot — curând, clopoţelul avea să cadă pe potecă. Şi atunci gluma se va sfârşi.

Dar acum intuiţia îi vorbi mai puternic decât o făcuse vreodată, nu în cuvinte, ci în imagini. Se văzu pe sine lăsând cazmaua de argint la rădăcina Copacului Clopoţelului, şi făcu asta fără să mai stea pe gânduri. Şi nu se întrebă de ce; arăta perfect acolo, la rădăcina copacului bătrân şi noduros. Clopoţel de argint sus, cazma de argint jos. Cât despre *de ce* era perfect… la fel de bine se putea întreba de ce exista totuşi Bu-Luna. Crezuse că, de data aceasta, cazmaua trebuia s-o apere *pe ea.* Evident, nu era aşa. Îi mai aruncă o ultimă privire (nu-şi permitea să irosească mai mult timp) şi merse mai departe.

Poteca o duse într-o altă ramură a pădurii. Acolo, puternica lumină roşie a serii se estompase până la un portocaliu şters şi, undeva înaintea ei, în porţiunile mai întunecate ale pădurii, se trezi prima dintre râzătoare şi vocea ei oribil de umană urcă acea stridentă scală fonică, făcându-i de găină pielea de pe braţe.

Grăbeşte-te, iubimeu.

— Da, bine.

O a doua râzătoare se alătură primeia şi, chiar dacă simţi că i se face de găină şi pielea de pe spate, îşi spuse că era în ordine. Puţin mai în faţă, poteca se curba pe după o mare stâncă cenuşie pe care şi o amintea foarte bine. Dincolo de ea se căsca o adâncitură mare — o, da, mare şi de o perfectă *enormitate* — şi balta. La baltă va fi în siguranţă. Balta era un loc care-ţi dădea fiori, dar era totodată un loc sigur. Era…

Avu pe dată neplăcuta certitudine că o urmărea ceva, aşteptând să se stingă ultimele urme de lumină şi apoi să-şi facă mişcarea.

Să-şi facă *săritura.*

Cu inima bubuindu-i atât de tare că-i rănea sânul mutilat, ocoli corpul masiv şi cenuşiu al stâncii proeminente. Şi balta era acolo jos, ca un vis devenit realitate. Uitându-se la oglinda ei cu scânteieri fantomatice, ultimele amintiri îşi găsiră locul şi aducerea aminte fu ca drumul către casă.

9

Ocoleşte stânca mare şi cenuşie şi uită cu totul de sângele uscat de pe clopoţel, care a tulburat-o atât de mult. Uită de frigul vântos şi şuierător, uită de aurora boreală pe care a lăsat-o în urmă. Pentru o clipă uită chiar şi de Scott, cel pe care a venit să-l caute şi să-l ducă înapoi… presupunând, desigur, că va dori să se întoarcă. Se uită la oglinda cu scânteieri fantomatice a bălţii şi uită tot restul. Pentru că e frumoasă. Şi chiar dacă n-a mai fost aici niciodată, e ca o întoarcere acasă. Chiar şi atunci când una dintre *fiinţele* acelea începe să râdă, ei

nu-i e frică, pentru că acesta e un loc sigur. Nu are nevoie să-i spună cineva asta; o ştie până în măduva oaselor, aşa cum ştie şi că Scott a vorbit despre locul acesta în conferinţele sale şi a scris despre el în cărţi ani la rând.

Ştie de asemenea că acesta este un loc trist.

E balta la care mergem cu toţii să bem, să înotăm, să prindem câţiva peşti de pe mal; e de asemenea balta pe care se aventurează unii temerari în fragile bărci de lemn pentru a face capturi mari.

Este balta vieţii, cupa imaginaţiei, iar ea bănuieşte că fiecare om o vede într-un fel anume, dar că toţi văd două lucruri în comun: că, pentru a ajunge la ea, trebuie să străbaţi Pădurea Fermecată pe o distanţă de un kilometru şi jumătate şi că e întotdeauna tristă.

Pentru că locul acesta nu ţine doar de imaginaţie. Ţine şi de *(abandon)* aşteptare. Să stai jos… şi să te uiţi peste apele acelea visătoare… şi să aştepţi. *Vine,* îţi spui. *Vine în curând, ştiu că vine.* Dar nu ştie exact ce şi aşa trec anii.

De unde ştii asta, Lisey?

I-a spus-o luna, bănuieşte; şi aurora boreală care-ţi arde ochii cu strălucirea ei rece; mirosul dulce-prăfos de trandafiri şi frangipani de pe Dealul Sufletbun; mai mult ca orice, ochii lui Scott i-au spus-o atunci când se lupta să reziste, reziste, reziste. Să nu urmeze drumul ce duce la locul acesta.

în străfundul pădurii se fac auzite alte voci sporovăitoare, apoi ceva răcneşte, reducându-le pentru o clipă la tăcere. În spatele ei, clopoţelul cântă, apoi tace şi el.

Ar trebui să mă grăbesc.

Da, chiar dacă simte că graba e o antiteză a acestui loc. Trebuie să se întoarcă la casa lor de pe Sugar Top Hill cât mai repede posibil, şi nu pentru că există pericolul fiarelor sălbatice, al căpcăunilor vi trolilor şi al altor creaturi ciudate din Pădurea Fermecată, acolo unde e întotdeauna întuneric ca într-un donjon şi soarele nu răzbate niciodată, ci pentru că, cu cât stă mai mult Scott aici, cu atât mai puţine şanse va avea ea să-l aducă înapoi. De asemenea…

Lisey se gândeşte cum ar fi să vadă luna arzând ca o stâncă rece pe suprafaţa nemişcată a bălţii de jos — şi-şi spune: *Aş putea fi fermecată.*

Da.

Pe partea aceasta a povârnişului duc în jos scări vechi de lemn.

Lângă fiecare se află câte o bornă de piatră pe care e săpat un cuvânt. Le poate citi în Bu-Luna, dar ştie că nu ar avea nicio semnificaţie în lumea de acasă; şi nu şi le va putea aminti decât pe cele mai simple: XI înseamnă *pâine.*

La stânga ei, scările se sfârşesc într-o rampă care ajunge în cele din urmă la nivelul solului. Acolo, o plajă de nisip alb scânteiază în lumina ce scade într-un ritm accelerat. Deasupra plajei, săpate în

trepte în peretele de rocă, sunt poate două sute de bănci lungi de piatră rotunjită, dispuse cu faţa către baltă. Este loc poate pentru o mie sau chiar două mii de persoane dacă ar fi să şadă umăr lângă umăr, dar nu sunt atâţia. Ea crede că nu pot fi mai mult de cincizeci sau şaizeci cu toţii şi cei mai mulţi sunt ascunşi în falduri de pânză subţire care seamănă cu nişte linţolii. Dar dacă sunt morţi, cum de pot şedea? Chiar vrea s-o ştie?

Pe plajă, risipiţi şi în picioare, mai sunt poate alţi douăzeci de indivizi. Şi încă puţini — şase sau opt — se află în apă. Umblă în tăcere. Când ajunge la baza scărilor şi începe să-şi croiască drum spre plajă, călcând uşor cu picioarele goale de-a lungul unei cărări desfundate pe care au umblat multe alte picioare înaintea ei, vede o femeie care se apleacă şi începe să se spele pe faţă. Face asta cu gesturile lente ale cuiva într-un vis, şi Lisey îşi aminteşte ziua aceea în Nashville, cum începuse totul să se desfăşoare cu încetinitorul când şi-a dat seama că Blondinul intenţiona să-i împuşte soţul. Şi atunci păruse totul ca un vis, dar nu era.

Apoi îl vede pe Scott. Şade pe o bancă de piatră pe al nouălea sau zecelea rând de jos. Încă are africana mamei-bune, numai că aici nu e înfăşurat în ea, pentru că e prea cald. E trasă doar peste genunchi, acoperindu-i picioarele. Nu ştie cum de poate fi africanul şi aici, şi în casa de pe View în acelaşi timp, şi-şi spune: *Poate pentru că unele lucruri sunt speciale. Aşa cum e special şi Scott.* Dar ea? Să fie oare o versiune a lui Lisey Landon încă în casa de pe Sugar Top Hill? Crede că nu. Crede că ea nu e aşa de specială, nu ea, nu micuţa Lisey. Crede că, la bine şi la rău, ea se află în întregime *aici.*

Sau e în întregime *dusă,* asta în funcţie de lumea din care priveşti.

Trage aer în plămâni, intenţionând să-i strige numele, apoi n-o face. O împiedică o intuiţie puternică.

Ssst, gândeşte ea. *Ssst, micuţă Lisey, acum*

10

Acum trebuie să taci, gândi ea, aşa cum gândise şi în ianuarie 1996.

Totul era aşa cum fusese atunci, numai că acum vedea puţin mai bine pentru că venise puţin mai devreme; umbrele din valea de piatră care înconjura balta abia începeau să se adune. Oglinda apei avea, aproape, forma şoldurilor unei femei. La capătul plajei, acolo unde şoldurile s-ar fi unit cu talia, se afla un pinten de nisip alb şi fin. Pe el, stând la mare distanţă unul de celălalt, erau patru oameni, doi bărbaţi şi două femei, care se uitau vrăjiţi la baltă. În apă se găseau alţi şase. Nimeni nu înota. Celor mai mulţi le ajungea apa doar până la glezne; un bărbat era scufundat până la brâu. Lisey îşi dori să poată citi expresia de pe faţa acestuia, dar era încă prea departe de el. Dincolo de oamenii din apă şi de cei de pe plajă — cei care nu-şi găsiseră încă destul curaj să se ude, era convinsă ea — se afla versantul în care

fuseseră săpate zeci sau poate sute de bănci de piatră. Pe ele, bine răspândiţi, şedeau până la două sute de oameni, şi amintea numai cincizeci sau şaizeci, dar în seara aceasta erau fără-ndoială mai mulţi. Şi totuşi, pentru fiecare persoană pe care o văzuse, fuseseră cel puţin patru înfăşurate în acele oribile mantii.

Mai e şi un cimitir. Ţi-aminteşti?

— Da, şopti ea. O durea iarăşi tare sânul, dar se uită la baltă şi-şi aminti palma tăiată a lui Scott. Îşi aminti totodată cât de repede îşi revenise după ce-l împuşcase în plămân nebunul acela — o, doctorii fuseseră uluiţi. Exista pentru ea un tratament mai bun ca Vicodin, şi nu foarte departe.

— Da, făcu ea din nou şi începu să-şi croiască drum de-a lungul potecii înclinate, de data aceasta cu o singură diferenţă nefericită:

Scott Landon nu mai şedea pe o bancă acolo jos.

înainte ca poteca să se termine la plajă, văzu o alta care o tăia la stânga ei şi se îndepărta de baltă. Lisey fu încă o dată aproape copleşită de amintire când văzu luna

11

Vede luna înălţându-se printr-un fel de fisură în masivul de granit care înconjoară balta. Luna e umflată şi uriaşă, exact aşa cum era atunci când viitorul ei soţ a dus-o în Bu-Luna din dormitorul lor de la Antlers, dar în luminişul amplu spre care dă fisura aceea, faţa ei roş-portocalie infectată e frântă în segmente zimţate de siluetele copacilor şi crucilor. Atât de multe cruci. Lisey se uită la ceea ce aproape că ar putea fi un cimitir rustic. Asemenea crucii pe care a făcut-o Scott pentru fratele lui, Paul, şi acestea par să fie confecţionate din lemn şi, chiar dacă unele sunt destul de mari şi puţine sunt împodobite, toate par făcute manual şi multe sunt roase de vreme.

Sunt şi lespezi rotunde, iar unele dintre acestea ar putea fi din piatră, dar în obscuritatea tot mai mare, Lisey nu poate fi sigură. Lumina lunii în ascensiune împiedică mai mult decât ajută, pentru că toate lucrurile din cimitir sunt luminate din spate.

Dacă există un cimitir aici, *de ce l-a îngropat pe Paul* acolo? *Să fie pentru că a murit de mălură?*

Nu ştie şi nici nu-i pasă. Îi pasă doar de Scott. Şade pe una dintre băncile acelea ca un spectator la un eveniment sportiv cu public puţin şi, dacă are intenţia să facă ceva, ar fi bine să treacă la fapte.

„Ţine firu' întins", ar fi spus mama-bună — asta era una dintre capturile sale de baltă.

Lisey lasă în urmă cimitirul şi crucile lui brute. Merge de-a lungul plajei către băncile de piatră pe care şade soţul ei. Nisipul e compact şi, cumva, îi gâdilă picioarele. Simţindu-l pe tălpi şi călcâie, îşi dă seama că are picioarele goale. Încă mai poartă cămaşa de noapte şi lenjeria de corp, însă papucii de casă n-au venit cu ea.

Atingerea nisipului e deconcertantă şi plăcută în acelaşi timp. E de asemenea ciudat de *familiară* şi, când ajunge la primele bănci de piatră, reuşeşte să facă legătura. În copilărie avea un vis recurent în care zbura în jurul casei pe un covor fermecat, invizibilă pentru toată lumea. Se trezea din visele acelea înviorată, înfricoşată şi udă de transpiraţie până la rădăcina părului. Nisipul acesta îi dă aceeaşi senzaţie de covor magic… ca şi când, dacă şi-ar îndoi genunchii şi apoi i-ar îndrepta repede, nu ar sări, ci ar zbura.

Aş ţâşni peste balta aia ca o libelulă, trăgând poate cu degetele de la picioare prin apă… aş ţâşni spre locul unde balta se scurge într-un pârâiaş… mai departe, acolo unde pârâiaşul se lărgeşte şi devine râu… aş coborî… simţind mirosul aerului umed care se ridică de pe apă, străpungând ceaţa diafană ca o eşarfă, până ce aş ajunge într-un final la mare… şi apoi mai departe… da, mai departe şi tot mai departe…

Să se smulgă din această puternică viziune este unul dintre cele mai grele lucruri pe care le-a făcut vreodată. E ca şi cum ar încerca U se ridice în picioare după zile întregi de muncă istovitoare şi doar câteva ore de somn greu şi minunat de odihnitor. Descoperă că nu mai e pe nisip, ci şade pe o bancă din al treilea rând de la micuţa plajă, uitându-se peste apă cu bărbia proptită în palmă. Şi vede că lumina lunii îşi pierde strălucirea portocalie. A devenit albicioasă şi i urând se va arginta.

De cât timp sunt aici? Se întreabă ea descumpănită. Are o bănuială că nu de foarte mult, undeva între cincisprezece minute şi o jumătate de oră, dar până şi asta e mult prea mult… deşi înţelege acum foarte bine cum funcţionează locul acesta, nu-i aşa?

Simte că privirea îi e atrasă înapoi spre baltă — spre liniştea bălţii, în care acum doar doi sau trei oameni (unul este o femeie care ţine în braţe fie o desagă mare, fie un copil mic) stau în seara tot mai adâncă — şi se forţează să se uite în altă parte, sus la orizonturile stâncoase ce încercuiesc locul acesta şi la stelele ce trag cu ochiul prin albastrul întunecat de deasupra granitului şi a rarilor copaci care rezistă acolo sus. Când începe să se simtă ceva mai mult în apele ei, se ridică în picioare, se întoarce cu spatele la apă şi-l localizează din nou pe Scott. E uşor. Chiar şi în întunericul aproape complet, africana aceea galbenă tricotată mai că nu strigă.

Se duce la el, păşind de pe un nivel pe următorul, aşa cum ar face într-un stadion de fotbal. Face un ocol când întâlneşte una dintre creaturile înfăşurate… dar e suficient de aproape ca să vadă silueta umană sub pânza aceea diafană; orbite goale şi o mână care se iţeşte afară.

E o mână de femeie, cu unghiile tăiate scurt, lăcuite.

Când ajunge la Scott, inima îi bate tare şi se simte puţin cu răsuflarea tăiată, chiar dacă urcuşul n-a fost dificil. În depărtare,

râzătoarele au început să chicotească aspru în susul şi-n josul povârnişului, împărţindu-şi nesfârşita lor glumă. Înapoi pe unde a venit ea, slab, dar încă audibil, aude clinchetul întrerupt al clopoţelului lui Chuckie G., şi se gândeşte: *E gata comanda, Lisey! Hai, grăbirea!*

— Scott? murmură, dar Scott nu se uită la ea. Scott se uită vrăjit la balta din care, în lumina lunii la răsărit, a început să se ridice o ceaţă extrem de rarefiată, aproape o exalare. Lisey îşi permite doar o singură privire fugară în acea direcţie înainte să-şi întoarcă ochii la soţul ei. Şi-a învăţat lecţia despre ceea ce se întâmplă când te uiţi.

Nimic. Absolut nicio reacţie. Îşi aminteşte cum a protestat ea că nu e nebun, că faptul că scrie poveşti nu face din el un *nebun,* iar Scott i-a răspuns: *Sper să-ţi păstrezi norocul acesta, micuţă Lisey.* Dar nu a fost aşa, nu? Acum ştie multe mai multe. Pe Paul Landon l-a prins mălura şi şi-a găsit cruntul sfârşit înlănţuit de un stâlp din pivniţa unei izolate case de fermă. Fratele lui mai mic s-a căsătorit şi a avut o carieră incontestabil strălucitoare, dar acum a sosit scadenţa.

Un alt caz clasic de catatonie, gândeşte ea şi se cutremură.

— Scott? murmură din nou, aproape direct în urechea lui. I-a luat ambele mâini într-ale ei. Sunt reci şi netede, palide şi flasce.

Scott, dacă eşti acolo înăuntru şi vrei să te întorci acasă, strânge-mi mâinile.

Mult timp nu se aude nimic altceva decât sunetul fiinţelor râzătoare adânc în pădure şi, undeva în apropiere, ţipătul şocant, aproape femeiesc, al unei păsări. Apoi Lisey simte ceva ce e fie produsul dorinţelor sale înflăcărate, fie o tresărire aproape imperceptibilă a degetelor lui într-ale ei.

încearcă să se gândească la ce să facă mai departe, dar singurul lucru de care e sigură e ceea ce *nu trebuie* să facă: să lase noaptea să-i înfăşoare, s-o orbească cu lumina argintie a lunii de sus chiar în timp ce o înfăşoară în umbrele de jos. Locul acesta e o capcană. E sigură că *oricine* stă prea mult la baltă va descoperi că-i e imposibil să plece. Înţelege că, dacă te uiţi la ea puţin timp, vei putea să vezi tot ce îţi doreşti. Iubiri pierdute, copii morţi, şanse ratate — orice.

Care e cel mai uimitor lucru legat de locul acesta? Că nu sunt mai mulţi oameni care să stea pe băncile de piatră. Că nu sunt îngrămădiţi umăr la umăr ca spectatorii la un fotat meci de fotbal din cadrul Cupei Mondiale.

prea mult timp la baltă. Sau Scott, e timpul să vii acasă.

Surprinde o mişcare cu coada ochiului şi se uită de-a lungul potecii care duce de la plajă spre scări. Vede un domn îndesat îmbrăcat în pantaloni albi şi o cămaşă albă suflată de vânt, descheiată la toţi nasturii din faţă. Pe partea stângă a feţei are o tăietură roşie.

Părul cenuşiu îi stă ridicat la spatele capului ciudat aplatizat. Se uită

în jur în treacăt, apoi calcă de pe potecă pe nisip.

Lângă ea, vorbind cu mare efort, Scott zice:

— Accident de maşină.

Inima lui Lisey face un salt sălbatic în piept, însă ea are grijă să nu întoarcă privirea sau să-i strângă mâinile prea tare, deşi nu-şi poate înfrâna o uşoară tresărire. Străduindu-se să-şi păstreze vocea egală, spune:

— De unde ştii?

Niciun răspuns din partea lui Scott. Domnul îndesat în cămaşă umflată de vânt mai aruncă o privire dispreţuitoare spre oamenii tăcuţi care stau pe băncile de piatră, apoi le întoarce spatele şi intră în baltă. Fuioare argintii de fum al lunii se înalţă în jurul lui, şi Lisey trebuie să-şi forţeze din nou ochii în altă parte.

— Scott, de unde ştii?

El ridică din umeri. Par să-i fie apăsaţi de o povară uriaşă — cel puţin, aşa i se pare ei — dar reuşeşte s-o facă.

— Prin telepatie, presupun.

— Acum o să se însănătoşească?

Urmează o pauză lungă. Tocmai când Lisey crede că nu-i va răspunde, el zice:

— S-ar putea. E… adânc… aici.

Scott îşi atinge capul — arătând, crede Lisey, un fel de leziune cerebrală.

— Uneori, lucrurile pur şi simplu… merg prea departe.

— Atunci vin şi stau aici? Se înfăşoară în cearşafuri?

Nimic din partea lui Scott. Ea se teme acum să nu piardă şi puţinul din el pe care l-a găsit. Nu are nevoie să-i spună cineva cât de uşor s-ar putea întâmpla; o simte. Fiecare terminaţie nervoasă din corpul ei ştie asta.

— Scott, cred că vrei să te întorci. Cred că din cauza asta ai rezistat cu atâta îndârjire tot decembrie trecut. Şi cred că din cauza asta ai adus africana cu tine. E greu să n-o observi, chiar şi-n întuneric.

El coboară privirea, văzând-o parcă pentru prima oară, apoi chiar zâmbeşte puţin.

— Tu întotdeauna… mă salvezi, Lisey, zice el.

— Nu ştiu ce…

— Nashville. Eram pe ducă.

Cu fiecare cuvânt pare să câştige vlagă. Pentru întâia oară, ea îşi permite să spere cu adevărat.

— Eram pierdut în întuneric şi tu m-ai găsit. Mi-era cald — aşa de cald — şi tu mi-ai dat gheaţă.

îşi aminteşte de cealaltă Lisa *(am vărsat jumătate din Cola aia nenorocită până să ajung aici)* şi cum s-a oprit Scott brusc din tremurat când i-a pus o bucată de gheaţă pe limba însângerată. Îşi aminteşte

cum îi curgea de pe sprâncene apa colorată de Cola. Îşi aminteşte totul.

— Sigur că da. Acum, hai să plecăm de aici.

El scutură din cap, încet, dar ferm.

— E prea greu. Du-te tu, Lisey.

— Să plec fără tine?

Clipeşte necruţător din pleoape, dându-şi seama doar când simte înţepătura că a început să plângă.

— N-o să fie greu — fă ca atunci, în New Hampshire.

Vorbeşte cu răbdare, dar încă foarte încet, de parcă fiecare cuvânt ar fi o mare greutate, şi îi interpretează intenţionat greşit cuvintele. Lisey e aproape sigură de asta.

— Închide ochii… concentrează-te pe locul de unde ai venit… *vizualizează-l…* şi-n locul acela te vei întoarce.

— Fără *tine?* repetă ea cu furie, şi mai jos, încet, ca un om care se mişcă sub apă, un individ în cămaşă roşie de flanel se întoarce să se uite la ei.

Scott spune:

— Ssst, Lisey — aici trebuie să taci.

— Şi dacă nu *vreau?* Asta nu-i o fotată de *bibliotecă,* Scott!

Adânc în Pădurea Fermecată, râzătoarele hohotesc de parcă ăsta ar fi cel mai comic lucru pe care l-au auzit vreodată, o poantă de să ic tăvăleşti pe jos de râs, demnă de Auburn Novelty Shop. Dinspre haltă se aude un singur pleoscăit neaşteptat. Lisey se uită într-acolo şi vede că domnul îndesat s-a dus… ei bine, în altă parte. Se hotărăşte că nu-i pasă nici cât negru sub unghie dacă a intrat sub apă sau sa dus în Dimensiunea X; ea trebuie să se ocupe acum de soţul ei.

Are dreptate, întotdeauna îl salvează, ar putea-o reboteza „Vine cavaleria!" Şi e-n ordine aşa, ştiuse când se căsătorise cu el că spiritul practic nu era punctul său forte, dar are dreptul să se aştepte la puţin ajutor, nu?

Privirea lui a alunecat din nou spre apă. Lisey are o bănuială că, atunci când va veni noaptea şi luna va începe să ardă acolo ca o lampă scufundată, îl va pierde pentru totdeauna. Asta o înspăimântă şi o înfurie. Se ridică în picioare şi trage de africana mamei-bune. A provenit din partea *ei* de familie, în definitiv, şi, dacă acesta trebuie să le fie divorţul, o vrea înapoi — *toată* — chiar dacă asta îi face lui rău. *Mai ales* dacă îi face rău.

Scott se uită la ea cu o expresie de surprindere adormită, care o înfurie şi mai mult.

— Bine, zice ea, vorbind cu o fragilă dezinvoltură. E un ton străin de ea şi, din câte se pare, şi de locul acela. Mai mulţi oameni întorc capul, evident deranjaţi şi — poate — iritaţi. Ei bine, ducă-se în fotare ei şi caii (sau dricurile, sau ambulanţele) care i-au adus acolo. Vrei să

rămâi aici şi să mănânci totuşi, sau cum naiba le zice?

Bine. Eu o să mă-ntorc pe potecă…

Şi, pentru prima oară, vede o emoţie puternică pe chipul lui Scott. E vorba de teamă.

— Lisey, nu! zice el. Fă doar bum de aici! Nu poţi merge pe potecă! E prea târziu, e aproape *noapte!*

— *Ssst!* face cineva.

Bine. *Ssst* să fie. Cu africana galbenă împăturită şi ţinută în braţe, Lisey porneşte pe scări în jos. Când mai are două rânduri de bănci până la plajă, aruncă o privire în spate. O pane din ea e sigură că îi va veni pe urme; e vorba de *Scott,* în definitiv. Oricât de ciudat ar fi locul acela, el e tot soţul ei, tot iubitul ei. Ideea divorţului i-a trecut prin gând, dar e cu siguranţă absurdă, un lucru pentru alţi oameni, nu pentru ea şi Scott. Nu-i va da voie să plece singură. Dar când se uită peste umăr, el încă şade acolo în tricoul lui alb şi pantalonii lungi verzi, cu genunchii uniţi şi mâinile strâns împreunate, ca şi când i-ar fi frig chiar şi acolo, în clima aceea tropicală. Nu vine şi, pentru prima oară, Lisey îşi permite să creadă că asta s-ar putea datora faptului că *nu poate.* Dacă aşa este, îi rămân doar două posibilităţi: să rămână acolo cu el sau să se ducă acasă fără el.

Ba nu, mai e una. Pot juca la cacealma. Pot pune totul la bătaie, cum se spune. Să scot ferma la mezat. Aţa că, să te văd, Scott Dacă e într-adevăr periculoasă poteca, ridică-te-de-pe-fundu'-ăla-mort-şi-fă-mă-să-nu-merg.

Pe când traversează plaja ar vrea să se uite în spate, dar ăsta ar fi un semn de slăbiciune. Râzătoarele sunt mai aproape acum, ceea ce înseamnă că trebuie să fie mai aproape şi toate celelalte prezenţe pânditoare de-a lungul potecii ce duce înapoi la Dealul Sufletbun.

Sub copaci trebuie să fie acum întuneric deplin şi bănuieşte că, nu după mulţi paşi, o va încerca acel sentiment că este urmărită; senzaţia aceea că se apropie ceva de ea. *E foarte aproape, scumpa mea,* i-a spus Scott în ziua aceea în Nashville pe când stătea întins pe asfaltul fierbinte, sângerând de la un plămân şi aproape de moarte. Iar când ea a încercat să-i spună că nu ştie despre ce vorbeşte, el i-a zis să nu-i insulte inteligenţa.

Şi nici pe a ei.

Nu contează. O să mă ocup de orice s-ar afla în pădure atunci când — şi dacă — va fi nevoie. Tot ce ştiu acum e că Lisey, fiica lui Dandy Debusher, şi-a strâns în sfârşit chingile până la ultima gaură.

„Lucrul" acela misterios pe care Scott a spus că nu-l poţi niciodată defini pentru că se schimbă de la o situaţie la alta. De data aceasta treaba e completă, SCOPN, iubimeu, şi ştii ce? E o senzaţie fantastică.

începe să-şi croiască drum de-a lungul potecii înclinate care duce către scări şi în spatele ei.

— M-a strigat, murmură ea.

Una dintre femeile care stăteau pe marginea bălţii era acum până la genunchi în apa nemişcată, uitându-se cu ochi visători spre orizont. Însoţitoarea ei se întoarse către Lisey, cu sprâncenele împreunate într-o încruntătură dezaprobatoare. La început, Lisey nu înţelese, dar apoi îşi aminti că oamenilor nu le plăcea să vorbeşti acolo. Lucrul acesta nu se schimbase. Avea o bănuială că în Bu-Luna puţine lucruri se schimbau.

Clătină din cap ca şi când femeia încruntată ar fi cerut o clarificare.

— Soţul meu m-a strigat pe nume, a încercat să mă oprească.

Dumnezeu ştie cât l-a costat să facă asta, dar a făcut-o.

Femeia de pe bancă — avea păr blond, dar mai închis la culoare la rădăcină, ca şi când ar fi avut nevoie de o vopsire — spuse:

— Nu… vorbi, te rog. Trebuie… să gândesc.

Lisey aprobă din cap — nu avea nimic împotrivă, deşi se îndoia că blonda gândea atât de mult pe cât credea c-o face — şi intră în apă.

Crezuse că va fi rece, în schimb era aproape caldă. Căldura i se urcă pe picioare şi-i făcu sexul s-o furnice aşa cum n-o mai furnicase de mult timp. Merse mai departe, dar apa nu-i trecu mai mult de mijloc. Mai făcu încă vreo şase paşi, se uită în jur şi văzu că se afla la cel puţin zece metri de ultimul om din apă, şi-şi aminti că, în Bu-Luna, mâncarea bună se strica după lăsarea întunericului. Era oare posibil să se strice şi apa? Şi chiar dacă nu, nu era posibil să vină şi acolo lucruri periculoase, aşa cum veneau în pădure? Rechini de baltă, de pildă? Şi-n cazul acesta, nu s-ar afla oare prea departe de mal ca să se mai poată întoarce înainte ca unul dintre ei să ajungă la concluzia că i se servea cina?

Acesta e un loc sigur.

Da, dar cât de sigură era oare *apa?* Simţi un impuls urgent de a ajunge repede pe plajă, înainte ca un submarin ucigaş cu dinţi să-i sfâşie un picior. Îşi reprimă teama. Bătuse mult drum, nu doar o dată, ci de două ori, sânul o durea înnebunitor şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu avea de gând să se întoarcă acasă cu mâinile goale.

Trase adânc aer în piept, apoi, neştiind la ce să se aştepte, se aşeză încet în genunchi pe nisipul de pe fundul bălţii, lăsând apa să-i acopere sânii — cel care era teafăr şi cel care era grav rănit.

Pentru o clipă, sânul drept o duru mai tare ca niciodată; crezu că durerea o va face să-şi piardă capul. Dar apoi

13

El îi strigă din nou numele, un strigăt puternic şi panicat:

— *Lisey!*

Străbate liniştea onirică a locului aceluia ca o săgeată cu vârful în flăcări. Ea aproape că se uită în spate pentru că, pe lângă panică, în strigătul acela se simte şi agonie, însă ceva adânc înlăuntrul său îi

spune că nu trebuie s-o facă. Că, dacă vrea să aibă o şansă de a-l salva, nu trebuie cu niciun preţ să se uite în urmă. Şi-a făcut partea ei din învoială. Trece de cimitir, unde crucile scânteiază în lumina lunii ajunsă aproape la zenit, fără a-i arunca măcar o privire, şi urcă scările cu spatele drept şi cu fruntea sus, ţinând încă africana mamei-bune strânsă în braţe ca să nu se împiedice în ea, şi simte o exuberantă exaltare, de felul acela pe care ea crede că o încerci numai atunci când ai pus tot ce deţii casa maşina contul bancar câinele familiei — pe o singură aruncătură de zar. Înaintea ei (şi nu departe) se află stânca mare şi cenuşie care marchează începutul potecii ce duce înapoi spre Dealul Sufletbun. Cerul e plin de stele ciudate şi constelaţii necunoscute. Undeva, aurora boreală arde în lungi cortine de culori.

Poate că n-o va mai vedea niciodată, dar crede că asta n-o va deranja. Ajunge în capătul scărilor şi, fără ezitare, ocoleşte stânca şi acela e momentul când Scott o trage înapoi spre el. Mirosul lui familiar nu i-a plăcut niciodată mai mult lui Lisey. În aceeaşi lipă, devine conştientă că se mişcă ceva în stânga ei, se mişcă repede, nu pe poteca spre dealul cu plante de lupin, ci pe lângă ea.

— Ssst, Lisey, şopteşte Scott.

Buzele lui sunt atât de aproape, că-i gâdilă pavilionul urechii.

— Pentru viaţa ta şi a mea, acum trebuie să taci.

E lunganul lui Scott. Nu e nevoie să-i spună el asta. Ani întregi i a simţit prezenţa în colţurile îndepărtate ale vieţii sale, ca un lui cu zărit în oglindă cu coada ochiului. Sau, să zicem, ca un secret urât ascuns în pivniţă. Acum secretul a ieşit la lumină. În golurile dintre copacii din stânga ei, alunecând cu ceea ce pare a fi viteza unui tren expres, se întinde un mare şi înalt val de carne. E-n mare parte neted, dar pe alocuri are pete întunecate sau scobituri ce ar putea fi negi sau chiar, bănuieşte ea (nu vrea să bănuiască, dar nu se poate abţine), cancer de piele. Mintea sa începe să vizualizeze un soi de vierme uriaş, apoi încremeneşte. Fiinţa din spatele copacilor nu e un vierme şi, orice ar fi, e o fiinţă simţitoare, *pentru că o simte cum gândeşte.* Gândurile ei nu sunt omeneşti, nu sunt nici pe departe inteligibile, însă e o teribilă fascinaţie chiar în stranietatea lor…

E mălura, gândeşte ea, înfrigurată până în măduva oaselor. *Gândurile ei sunt măsura şi nimic altceva.*

Ideea e îngrozitoare, dar şi *corectă.* Îi scapă un sunet, ceva între un ţipăt şi un geamăt. Nu e decât un sunet firav, însă vede sau simte că nesfârşita înaintare de tren expres a fiinţei a încetinit brusc, că e posibil s-o fi auzit.

O ştie şi Scott. Braţul cu care o ţine puţin de sub sâni se strânge mai tare. Din nou, buzele lui se mişcă lipite de pavilionul urechii sale.

— Dacă vrem să mergem acasă, trebuie să mergem chiar acum, murmură el.

E din nou trup şi suflet cu ea, trup şi suflet *acolo.* Lisey nu ştie dacă asta se datorează faptului că nu se mai uită la baltă sau că e îngrozit. Poate amândouă.

— Înţelegi?

Ea aprobă cu o mişcare a capului. Propria sa teamă e atât de mare, că o paralizează, şi orice sentiment de exaltare că-l are înapoi s-a dus.

Oare el a trăit cu asta toată viaţa? Dacă da, *cum* a trăit cu ea? Dar, chiar şi acum, la limita terorii, bănuieşte că ştie. Două lucruri l-au ţinut legat de pământ şi l-au salvat de lungan. Scrisul e unu. Celălalt are un mijloc în jurul căruia să-şi petreacă braţele şi o ureche în care să şoptească.

— Concentrează-te, Lisey. Fă-o acum. Stoarce-ţi mintea.

Ea închide ochii şi vede camera de oaspeţi din casa lor de pe Sugar Top Hill. Îl vede pe Scott stând aşezat în balansoar. Se vede pe ea aşezată lângă el pe podeaua răcoroasă, ţinându-l de mână. El îi strânge mâna la fel de tare cum i-o strânge şi ea. În spatele lor, panourile de sticlă îngheţată ale geamurilor sunt pline de o fantastică lumină schimbătoare. Televizorul e pornit şi *Ultima reprezentaţie* rulează din nou. Băieţii sunt în sala de biliard alb-negru a lui Sam Leul şi Hank Williams cântă la tonomat „Jambalaya”.

Pentru o clipă simte că Bu-Luna licăreşte, dar apoi muzica din mintea sa — armonia ce a fost preţ de un moment atât de clară şi de fericită — se stinge. Lisey deschide ochii. Îşi doreşte cu disperare să vadă casa, dar stânca mare şi cenuşie şi poteca pierdută printre copacii sufletbun sunt amândouă acolo. Stelele acelea ciudate încă-şi împrăştie lumina peste pământ, numai că acum râzătoarele au tăcut şi şoapta aspră a tufişurilor a încetat şi chiar clopoţelul lui Chuckie G. Şi-a întrerupt clinchetul neregulat, pentru că lunganul s-a oprit să asculte şi toată lumea pare să-şi ţină răsuflarea şi să asculte odată cu el. E acolo, la nu mai mult de douăzeci de metri în stânga lor; Lisey poate acum chiar să-i simtă *mirosul.* E mirosul de băşini stătute din toaletele popasurilor de pe marginea autostrăzii, sau izul otrăvit de bourbon şi fum de ţigară pe care-l simţi uneori când răsuceşti cheia şi intri într-o cameră ieftină de motel, sau acela al scutecelor pişate ale mamei-bune atunci când era bătrână şi senilitatea era în floare; s-a oprit în spatele şirului cel mai apropiat de copaci sufletbun, şi-a întrerupt alergarea tunelară prin pădure şi, Dumnezeule mare, nu se *duc,* nu se *duc înapoi,* din cine ştie ce pricină sunt blocaţi acolo.

Şoapta lui Scott e acum atât de joasă, încât abia mai pare că vorbeşte. Dacă n-ar fi vaga senzaţie a buzelor lui mişcându-se pe pielea sensibilă a urechii sale, aproape că ar putea crede că*, ista* e telepatie.

— E africana, Lisey — uneori, lucrurile trec într-o parte, dar nu >i în cealaltă. De obicei, lucrurile pot merge în *ambele* sensuri. Nu ştiu de

ce, dar aşa e. O simt ca pe o ancoră. Aruncă africana.

Lisey desface braţele şi o lasă să cadă. Sunetul pe care-l produce e doar un suspin moale (precum argumentele împotriva nebuniei care cad într-o pivniţă primordială), însă lunganul îl aude. Ea simte o modificare a direcţiei gândurilor sale necunoscute; simte hidoasa prezenţă a privirii sale nebuneşti. Fiinţa de acolo începe să se întoarcă şi unul dintre copaci se rupe cu un trosnet ca de explozie.

Lisey închide din nou ochii şi vede camera de oaspeţi mai limpede decât a văzut orice altceva în viaţa sa, o vede cu o intensitate disperată şi printr-o perfectă lupă a terorii.

— Acum, murmură Scott, şi se întâmplă cel mai uluitor lucru.

Ea simte aerul cum se întoarce pe dos. Cât ai clipi, Hank Williams cântă „Jambalaya". Cântă

14

Cânta pentru că era deschis televizorul. Acum îşi amintea asta cu o claritate absolută şi se întrebă cum o putuse uita.

E timpul să părăseşti Poteca Amintirilor, Lisey — e timpul să mergi acasă.

Toţi afară din apă, cum se spune. Obţinuse lucrul pentru care venise, îl obţinuse cât timp fusese prinsă în acea teribilă ultimă amintire a lunganului. Încă o mai durea sânul, însă crâncena pulsaţie se redusese la o durere surdă. Suferise ea mai mult în adolescenţă, după ce stătuse o zi lungă şi caniculară într-un sutien mult prea mic pentru ea. De unde stătea îngenuncheată în apa care-i ajungea până la bărbie, putea vedea că luna, acum mai mică şi aproape de un argintiu pur, se ridicase deasupra tuturor copacilor din cimitir — mai puţin a celor mai înalţi. Iar acum apăru o nouă teamă care s-o neliniştească: dacă se întorcea lunganul? Dacă o auzea cum se gândeşte la el şi se întorcea? Acela se presupunea că e un loc sigur şi Lisey credea că probabil aşa era — ferit cel puţin din calea râzătoarelor şi a celorlalte fiinţe rele care puteau trăi în Pădurea Fermecată — dar avea o bănuială că lunganul nu se supunea niciuneia dintre legile care le ţineau pe celelalte fiinţe departe de acolo. Avea o bănuială că lunganul era… diferit. Mai întâi îi veni în gând titlul unei vechi poveşti de groază, apoi îi răsună în minte ca un clopot de fier: „Fluieră şi voi veni la tine, flăcăul meu"[31]. Acesta fu urmat de titlul singurei cărţi de Scott Landon pe care o urase vreodată: *Diavolii goi.*

Dar înainte să se poată întoarce pe plajă, înainte să se poată ridica măcar în picioare, fu asaltată de încă o amintire, de dată mult mai recentă. Era cea a momentului când se trezise în pat cu sora ei Amanda, cu puţin înaintea zorilor, şi descoperise că trecutul şi prezentul se încâlciseră unul în celălalt. Mai rău, ajunsese să creadă că, de fapt, nu era în pat cu sora ei, ci cu soţul mort. Şi, într-un fel, asta fusese adevărat. Pentru că, deşi arătarea din pat purta cămaşa de

noapte a Mandei şi vorbise cu vocea acesteia, folosise limbajul interior al căsniciei lor şi expresiile pe care numai Scott le putea şti.

Te aşteaptă un bul de sânge, spusese arătarea din pat şi uite că venise Prinţul Negru al Incuncilor cu desfăcătorul ei de conserve Oxo în tolba lui afurisită cu trucuri.

Treci dincolo de purpuriu. Ai găsit deja primele trei popasuri. Încă puţin şi-ţi vei primi premiul.

Şi ce premiu îi promisese arătarea din pat? Ceva de băut. Ea bănuise că era vorba despre o Cola sau o Royal Crown, pentru că acelea fuseseră premiile lui Paul, dar acum ştia că nu asta era.

Coborî capul, îşi scufundă faţa tumefiată în baltă şi apoi, fără să-şi dea voie să se gândească la ce făcea, luă două înghiţituri iuţi. Apa în care stătea era aproape caldă, însă ceea ce sorbi era rece şi dulce şi tonifiant. Ar fi putut să bea mult mai mult, dar o intuiţie o sfătui să se oprească la două înghiţituri. Două era numărul corect. Îşi atinse buzele şi descoperi că umflătura aproape se retrăsese. Nu fu surprinsă.

Neîncercând să păstreze tăcerea (şi nesinchisindu-se să fie recunoscătoare, cel puţin nu încă), se întoarse anevoie prin apă către plajă. Păru să dureze o veşnicie. Acum nu se îmbăia nimeni aproape de mal, iar plaja era goală. I se păru că o vede pe femeia cu care vorbise, şezând pe una dintre băncile de piatră cu tovarăşa ei, dar nu era sigură pentru că luna nu răsărise încă destul. Se uită puţin mai sus şi privirea i se fixă pe una dintre siluetele înfăşurate, aflată cam la o duzină de bănci distanţă faţă de apă. Lumina lunii acoperise o latură a capului înfăşurat al acelei creaturi cu o subţire poleială argintie şi Lisey avu în clipa aceea o inexplicabilă certitudine: acela era Scott şi se uita la ea. Nu-i aşa că era o logică nebunească în ideea aceea? Nu-i aşa — dacă-şi păstrase destulă conştiinţă şi voinţă ca să vină la ea în momentele de dinaintea zorilor, pe când stătea în pat cu sora ei catatonică? Nu-i aşa, dacă era hotărât să-şi spună cuvântul o ultimă dată?

Simţi pornirea de a-i striga numele, chiar dacă a face asta ar fi fost cu siguranţă o nebunie periculoasă. Deschise gura şi apa din părul ud îi curse în ochi, înţepându-i. Departe, auzi vântul cum smulge un clinchet de la clopoţelul lui Chuckie G.

Atunci fu momentul în care Scott îi vorbi, pentru ultima dată.

„Lisey.”

De o blândeţe infinită, vocea aceea. O chema pe nume, o chema acasă.

„Micuţo”

15

— Lisey, zice el. Iubimeu.

El e în balansoar şi ea stă pe podeaua rece, însă el e cel care tremură. Lisey are o bruscă amintire limpede cu bunica D care spune:

Speriat şi tremurând în beznă, şi-şi dă pe dată seama că-i e frig pentru că, acum, africana este în Bu-Luna. Dar asta nu e tot — în întreaga *cameră* afurisită e frig. Era răcoare înainte, dar acum e *frig,* iar luminile sunt stinse.

Neîncetata şoaptă vâjâită a cazanului a încetat şi, când se uită la fereastra îngheţată, vede doar culorile extravagante ale aurorei boreale. Felinarul soţilor Galloway de alături s-a stins. *Pană de curent,* îşi spune ea, dar nu — televizorul e încă deschis şi afurisitul ăla de film încă rulează. Băieţii din Anarene, Texas, pierd vremea în salonul de biliard, curând se vor duce în Mexic şi, când se vor întoarce, Sam Leul va fi mort, va fi înfăşurat în pânză diafană şi va sta pe una dintre băncile acelea de piatră orientate cu faţa spre ba…

— Ceva nu e în regulă, zice Scott.

Dinţii îi clănţăne uşor, însă ea poate auzi perplexitatea din vocea lui.

— Eu n-am deschis televizorul pentru că am crezut c-o să te trezească, Lisey. Pe deasupra…

Ea ştie că e adevărat, când a intrat acolo de data asta şi l-a găsit, televizorul era închis, dar acum are ceva mult mai important în gând.

— Scott, o să vină după noi?

— Nu, iubire, zice el. Nu poate face asta decât dacă îţi adulmecă bine de tot mirosul sau dacă te prinde în…

Se întrerupe. Ceea ce-l preocupă cel mai mult pe el e tot filmul, se pare.

— Pe deasupra, nu se auzea „Jambalaya” în scena asta. Am văzut *Ultima reprezentaţie* de cincizeci de ori, cu excepţia *Cetăţeanului Kane* s-ar putea să fie cel mai bun film făcut vreodată, şi nu cântă Jambalaya” în scena cu salonul de biliard. Cântă Hank Williams, sigur, dar cântă „Kaw-Liga”, piesa despre şeful de trib. Şi dacă funcţionează televizorul şi aparatul video, unde naiba-s luminile?

Se ridică şi apasă comutatorul de pe perete. Nu se întâmplă nimic. Vântul acela mare şi rece din Yellowknife le-a întrerupt în cele din urmă curentul electric, dar nu numai la ei, ci şi în Castle Kock, Castle View, Harlow, Motton, Tashmore Pond şi în mare parte din vestul statului Mâine. În acelaşi moment când Scott apasă inutil comutatorul, televizorul se închide. Imaginea se reduce la un punct alb şi intens care străluceşte preţ de o clipă, apoi dispare. Data viitoare când îşi va încerca înregistrarea cu *Ultima reprezentaţie,* va descoperi că o porţiune de zece minute din mijlocul filmului este goală, ştearsă parcă de un puternic câmp magnetic. Niciunul dintre ei nu va vorbi vreodată despre asta, dar Scott şi Lisey vor înţelege că, deşi amândoi vizualizau camera de oaspeţi, probabil că Lisey a fost cea care i-a rechemat acasă cu cea mai mare forţă… şi *cu siguranţa* Lisey a fost cea care l-a vizualizat pe bătrânul Hank cântând „Jambalaya” în loc de „Kaw-

Liga”.

Aşa cum Lisey a fost cea care a vizualizat cu atâta râvnă aparatul video şi televizorul deschise atunci când s-au întors, încât *chiar* au funcţionat pentru aproape un minut şi jumătate, chiar dacă alimentarea cu curent electric era întreruptă de la un capăt al districtului Castle şi până la celălalt.

Scott încarcă soba din bucătărie cu bucăţi de stejar luate din lada de lemne şi ea încropeşte un pat — pături şi o saltea gonflabilă — direct pe linoleum. Când se întinde acolo, el o ia în braţe.

— Mi-e frică să adorm, mărturiseşte ea. Mă tem că, atunci când mă voi trezi dimineaţa, soba va fi stinsă şi tu te vei fi dus din nou.

el scutură din cap.

— Sunt bine… A trecut pentru o vreme.

Ea se uită la el cu speranţă şi îndoială.

— Asta-i ceva ce ştii sau doar ceva ce spui ca să-ţi linişteşti soţioara?

— *Tu* care crezi că e?

Ea crede că acesta cu care stă de vorbă nu mai e Scott-fantoma cu care a trăit încă din noiembrie, dar încă-i vine greu să creadă în schimbări miraculoase.

— *Pari* a fi mai bine, dar nu mă încred în părerile mele.

În sobă, un nod trosneşte şi ea tresare. El o strânge mai tare în braţe. Ea se lipeşte de el aproape cu înverşunare. E cald sub cuverturi; cald în braţele lui. Scott e tot ce şi-a dorit ea vreodată în întuneric.

El spune:

— Treaba asta… *lucrul* ăsta care mi-a chinuit familia… vine şi pleacă. Când trece, e ca atunci când te lasă o crampă.

— Dar se va întoarce?

— Lisey, s-ar putea să nu.

Forţa şi siguranţa din vocea lui o surprind atât de tare, încât ridică ochii pentru a-i scruta chipul. Nu vede nicio duplicitate acolo, nici măcar din aceea altruistă menită să liniştească sufletul unei soţii îngrijorate.

— Şi dacă vine, s-ar putea să nu mai vină niciodată atât de puternic ca acum.

— Tatăl tău ţi-a spus asta?

— Tata nu ştia prea multe despre partea *dusă*. Eu am simţit atracţia asta spre… locul în care m-ai găsit… de două ori până acum.

O dată în anul dinainte să te întâlnesc. De data aceea m-au ajutat alcoolul şi muzica rock. A doua oară…

— În Germania, zice ea plat.

— Da, recunoaşte el. În Germania. Atunci m-ai adus înapoi tu, Lisey.

— Cât de aproape, Scott? Cât de aproape a fost în Bremen?

— Aproape, răspunde el simplu şi ea simte un fior de frig.

Dacă l-ar fi pierdut în Germania, l-ar fi pierdut pentru totdeauna. *Mein gott.* Dar aceea a fost o briză în comparaţie cu asta.

Acum a fost un uragan.

Ea vrea să-l mai întrebe unele lucruri, dar în mare parte vrea doar să-l ţină în braţe şi să-l creadă când spune că, poate, lucrurile vor fi în regulă. Aşa cum vrei să crezi un doctor, bănuieşte ea, când îţi spune că e-n regresiune cancerul şi că s-ar putea să nu recidiveze niciodată.

— Şi tu eşti bine.

Simte nevoia să-l audă că o mai spune o dată. Are *nevoie* de asta.

— Da. Sunt într-o formă de zile mari, cum se zice.

— Şi… *ăla?*

Nu e nevoie să fie mai exactă. Scott ştie despre cine vorbeşte.

— Mi-a prins mirosul de mult timp şi-mi cunoaşte forma gândurilor. După atâţia ani, suntem practic vechi prieteni. Probabil că m-ar putea prinde dacă ar vrea, dar ar fi un efort, iar tipu' ăla-i cam leneş. Pe deasupra… ceva mă protejează. Ceva din partea luminoasă i ecuaţiei. *Exista* o parte luminoasă, să ştii. *Trebuie* să ştii, pentru că nu faci parte din ea.

— Cândva mi-ai spus că l-ai putea chema, dacă ai vrea.

Rosteşte acestea pe o voce foarte joasă.

— Da.

— Şi uneori vrei s-o faci. Nu-i aşa?

El nu neagă, iar afară vântul smulge o notă lungă şi rece de-a lungul streşinilor. Şi totuşi, acolo, sub pături, în faţa sobei din bucătărie, este cald. Este cald cu el.

— Rămâi cu mine, Scott, spune ea.

— O să rămân, îi spune el. O să rămân cât de mult

16

— O să rămân cât de mult pot, zice Lisey.

îşi dădu seama de mai multe lucruri în acelaşi timp. Unul era că se întorsese în dormitorul şi-n patul ei. Un altul era că aşternuturile trebuia schimbate, pentru că se întorsese udă leoarcă, iar picioarele îi erau pline de nisip dintr-o altă lume. Un al treilea era că tremura chiar dacă în cameră nu era foarte frig. Un al patrulea era că nu mai avea cazmaua de argint; o lăsase în urmă. Ultimul era că, dacă silueta aşezată fusese într-adevăr soţul ei, aproape cu siguranţă îl văzuse pentru ultima oară; soţul ei era acum una dintre fiinţele înfăşurate, un cadavru neîngropat.

întinsă pe patul ud în pantalonii scurţi jilavi, Lisey izbucni în lacrimi. Avea multe de făcut acum şi se întorsese având foarte clari în minte aproape toţi paşii de urmat — credea că şi asta putea să fie o parte a premiului de la capătul ultimei vânători de bul a lui Scott — dar, înainte de toate, simţea nevoia să termine de plâns moartea soţului, îşi puse un braţ peste ochi şi rămase aşa următoarele cinci

minute, plângând cu suspine până ce i se umflară ochii atât de tare că abia mai putea vedea şi până ce o duru gâtul. Nu crezuse niciodată că-l va dori atât de mult sau că-i va simţi atât de tare lipsa. Era un şoc. Şi totuşi, în acelaşi timp, deşi îi mai rămăsese încă puţină durere în sânul sfâşiat, credea că nu se simţise niciodată atât de bine, credea că nu fusese niciodată aşa bucuroasă că e în viaţă sau atât de pregătită să tragă şuturi în fund şi să facă prăpădul de pe lume.

După cum se spune.

XII. LISEY LA GREENLAWN

(Nalta)

1

Pe când îşi dădea jos pantalonii scurţi jilavi, aruncă o privire la ceasul de pe noptieră şi râse, dar nu pentru că ar fi fost ceva intrinsec comic la ora douăsprezece fără zece minute într-o dimineaţă de iunie, ci pentru că-i venise în gând o vorbă de-a lui Scrooge din *Colind de Crăciun:* „Spiritele le-au făcut pe toate într-o singură noapte." I se părea că *ceva* anume înfăptuise mai mult de o grămadă în viaţa ei, într-o perioadă foarte scurtă, cea mai mare parte în ultimele câteva ore.

Dar trebuie să ţii minte că am trăit în trecut, iar asta ia surprinzător de mult timp din viaţa unei persoane, gândi ea… şi, după o clipă de reflecţie, scoase un hohot zdravăn de râs, care cuiva care ar fi tras cu urechea din celălalt capăt al holului i s-ar fi părut probabil hohotul unui nebun.

Nu face nimic, continuă să râzi, iubimeu, ici-şa nu suntem decât noi puicuţele, îşi spuse ea, îndreptându-se spre baie. Râsul acela mare şi descătuşat dădu să iasă iarăşi din ea, dar se opri brusc când îi trecu prin gând că *Dooley* ar putea fi acolo. Se putea ascunde în pivniţă ori într-unul dintre multele dulapuri din casă; putea să transpire ca un cal atât de târziu dimineaţa în pod, chiar deasupra ei.

Nu ştia multe despre el şi ar fi fost prima care s-o recunoască, însă ideea că bărbatul îşi găsise ascunziş în casă se potrivea cu ceea ce *ştia.* Dovedise deja că era un nenorocit cu curaj.

Nu te gândi acum la el. Gândeşte-te la Darla şi la Canty.

Bună idee. Putea ajunge la Greenlawn înaintea surorilor sale mai mari, n-ar fi trebuit să alerge contra cronometru, dar nu-şi permitea nici să piardă vremea. *Ţine firu' întins,* gândi ea.

Dar nu-şi putu refuza un moment în faţa oglinzii mari de pe spatele uşii dormitorului, stând cu mâinile pe lângă corp, uitându-se cu un ochi critic şi fără prejudecăţi la trupul său zvelt şi banal de femeie de vârstă mijlocie — şi la faţă, cea pe care Scott o descrisese odată ca aceea a unei vulpi vara. Era puţin umflată, nimic altceva. Arăta ca şi când ar fi dormit un somn extrem de profund (şi poate cu unul sau două pahare de băutură prea mult în organism) şi avea buzele încă

puţin răsfrânte în afară, ceea ce-i oferea o senzualitate ciudată care o făcu să se simtă deopotrivă neliniştită şi puţintel veselă. Ezită, nesigură ce să facă în privinţa asta, apoi găsi în fundul sertarului cu rujuri un tub de Revolt Hothouse Pink. Îşi aplică un strat şi clătină din cap, nu întru totul convinsă. Dacă aveau să se uite oamenii la buzele ei — şi ea credea că o vor face — ar fi fost bine să le ofere ceva la care să se uite, decât să încerce să acopere ceea ce nu putea fi ascuns.

Sânul pe care Dooley intervenise chirurgical cu atâta preocupare maniacală era marcat de o urâtă adâncitură stacojie care începea de la subsuoară şi se pierdea deasupra cutiei toracice. Arăta ca o tăietură destul de gravă ce i-ar fi putut fi provocată în urmă cu două sau trei săptămâni şi care acum se vindeca bine. Cele două răni superficiale arătau doar ca nişte urme roşii lăsate de două bretele elastice prea tare strânse. Sau poate — dacă aveai o imaginaţie vie — ca nişte „arsuri de frânghii". Diferenţa dintre rea ce vedea acum şi oroarea pe care o observase când îşi recăpătase cunoştinţa era uluitoare.

— Toţi Landonii se vindecă repede, jigodie, zise Lisey şi intră tub duş.

2

Avu timp doar pentru o baie rapidă, iar sensibilitatea sânului era încă destul de mare ca să se hotărască să nu-şi pună sutien. Îmbrăcă o pereche de pantaloni de lucru şi un tricou larg. Trase peste acesta o vestă ca să nu i se holbeze lumea la sfârcuri, presupunând, desigur, că bărbaţii se mai deranjau să arunce ocheade la sfârcurile unei femei de cincizeci de ani. Potrivit spuselor lui Scott, se deranjau, îşi aminti că-i zisese cândva, în vremuri mai fericite, că bărbaţii heterosexuali se holbau cam la toate femeile cu vârsta cuprinsă între aproximativ paisprezece şi optzeci şi patru de ani; susţinea că asta se datora pur şi simplu unui circuit direct între ochi şi penis, creierul neavând absolut nicio legătură în treaba asta.

Era ora prânzului. Coborî la parter, aruncă o privire în camera de zi şi văzu pe măsuţa de cafea ultimul pachet de ţigări. Acum nu simţea nevoia să fumeze. Luă în schimb din cămară un borcan nou cu unt de arahide Skippy (pregătindu-se să dea peste Jim Dooley ascuns în colţ sau în spatele uşii de la cămară) şi din frigider borcanul cu gem de căpşune. Întinse untul şi gemul pe o felie de pâine albă şi luă două muşcături delicioase şi cleioase înainte să-l sune pe profesorul Woodbody. Scrisoarea de ameninţare a lui „Zack Mecool"

se afla acum la biroul şerifului districtului Castle, însă memoria ei pentru numere fusese întotdeauna bună, iar numărul acesta era floare la ureche: prefixul de Pittsburgh la un capăt, optzeci şi unu şi optzeci şi opt la celălalt. Era dispusă să discute cu Regina Incuncilor aşa cum putea s-o facă şi cu Regele în persoană. Ar fi fost totuşi un inconvenient să-i răspundă robotul telefonic. Putea lăsa un mesaj, însă

nu avea cum să fie sigură că va ajunge la urechea potrivită la timp ca să fie util.

Griji nefondate. Răspunse Woodbody însuşi şi nu i se citea nimic regal în voce. Vorbea pe un ton vinovat şi precaut.

— Da? Alo?

— Bună, profesore Woodbody. Aici Lisa Landon.

— Nu vreau să stăm de vorbă. Am discutat cu avocatul meu şi a zis că nu trebuie să…

— Calmează-te, interveni ea şi se uită cu poftă la sandvici. Nu era momentul să vorbească cu gura plină. Pe de altă parte, prevedea că discuţia avea să fie scurtă. N-am să-ţi provoc nicio neplăcere.

Nicio neplăcere cu poliţiştii, niciuna cu avocaţii, nimic de felul ăsta. Dacă-mi faci o favoare mică-mică.

— Ce favoare?

Woodbody părea suspicios. Lisey nu-l putea învinovăţi pentru asta.

— Există o vagă posibilitate ca prietenul tău Jim Dooley să te sune astăzi…

— Omu' ăla nu-i prietenul *meu!* behăi Woodbody.

Sigur, îşi spuse Lisey. *Şi aproape ai reuşit să te convingi singur că n-a fost niciodată.*

— Bine, amic de pahar. Cunoştinţă pasageră. Cum vrei tu. Dacă te sună, spune-i că m-am răzgândit, vrei să faci asta? Spune-i că mi-am regăsit bunul-simţ. Spune-i că-l aştept în seara asta la opt, în studioul soţului meu.

— Vorbiţi ca un om care se pregăteşte să intre într-o grămadă de probleme, doamnă Landon.

— Hei, ştii cum e, nu?

Sandviciul arăta din ce în ce mai bine. Stomacul ei chiorăi.

— Profesore, probabil n-o să te sune. Caz în care ai scăpat uşor.

Dacă *totuşi* te sună, transmite-i mesajul meu şi o să scapi la fel de uşor. Dar dacă te sună şi *nu-i* transmiţi mesajul meu — doar „S-a răzgândit, vrea să vă întâlniţi diseară la opt, în studioul lui Scott" şi aflu asta… atunci, dom'le, ai-ai, ce tămbălău o să-ţi pregătesc!

— Nu puteţi. Avocatul meu spune…

— Nu asculta ce spune el. Fii deştept şi ascultă ce-ţi spun *eu.*

Soţul meu mi-a lăsat douăzeci de milioane de dolari. Cu atâţia bani, dacă mă hotărăsc să te fut în cur, o să căci sânge în următorii trei ani fără să te poţi aşeza pe colacul budei. Ai priceput?

închise înainte ca el să apuce să mai spună ceva, luă o muşcătură din sandvici, scoase sucul de lămâie Kool-Aid din frigider, se gândi să ia şi un pahar, apoi bău direct din carafă.

Miam!

3

Dacă avea să telefoneze Dooley în următoarele câteva ore, n-ar fi

fost în casă pentru a-i răspunde. Din fericire, Lisey ştia la ce număr ar fi sunat-o. Se duse în biroul său neterminat din grajd, din faţa cadavrului înfăşurat al patului din Bremen. Se aşeză în scaunul simplu de bucătărie (un scaun frumos de birou era unul dintre lucrurile pe care nu apucase să le comande), apăsă butonul ÎNREGISTREAZĂ UN MESAJ de pe aparatul telefonic şi vorbi fără să stea prea mult pe gânduri. Nu se întorsese din Bu-Luna cu un plan, ci mai degrabă cu o succesiune clară de paşi de urmat şi cu credinţa că, dacă-şi făcea partea ei, Jim Dooley va fi nevoit s-o facă pe a sa.

Voi fluiera şi vei veni la mine, flăcăul meu, îşi spuse ea.

— Zack… domnule Dooley… aici Lisey. Dacă asculţi asta, înseamnă că sunt în vizită la sora mea, care se află la spital, în Auburn. Am vorbit cu profu' şi sunt *atât* de fericită că totul se va încheia cum e mai bine. Voi fi în studioul soţului meu diseară la opt, sau mă poţi suna aici la şapte pentru a stabili alt aranjament, dacă-ţi faci probleme din cauza poliţiei. S-a putea să fie un ajutor al şerifului parcat în faţa casei, poate chiar în tufişurile de peste drum, aşa că ai grijă. O să verific mesajele.

Se temea că banda nu va putea înregistra un mesaj atât de lung, dar se înşela. Şi ce va înţelege Jim Dooley din el, dacă suna la numărul acela şi-l auzea? Dat fiind actualul nivel al nebuniei sale, era imposibil să ştie. Ar fi întrerupt tăcerea electronică şi l-ar fi sunat pe profesor în Pittsburgh? S-ar putea. Dacă-i transmitea sau nu profesorul mesajul — era de asemenea imposibil de prevăzut, şi poate că nu conta. Nu-i păsa cine ştie cât dacă Dooley credea că era cu adevărat pregătită să cadă la învoială sau îl lua doar peste picior. Voia doar să-l facă curios şi agitat, aşa cum îşi imagina că se simte un peşte când se uită în sus la o momeală ce alunecă pe suprafaţa unui lac.

Nu îndrăznea să lase un mesaj pe uşă — era mult prea probabil să-l citească adjunctul Boeckman sau adjunctul Alston cu mult înainte să aibă Dooley ocazia de a o face — iar asta însemna oricum să ducă lucrurile cu un pas prea departe. Pentru moment, făcuse tot ce putea.

Şi chiar te aştepţi să-şi facă apariţia diseară la opt, Lisey? Să urce voios scările spre biroul lui Scott, plin de încredere şi credinţă?

Nu se aştepta să vină voios şi nu se aştepta nici să fie plin de altceva în afară de nebunia pe care o simţise deja pe propria piele, dar *se aştepta* să vină. Va fi la fel de precaut ca orice animal sălbatic, atent la posibile capcane sau ambuscade, furişându-se probabil afară din pădure încă de la mijlocul după-amiezii, însă ea credea că va şti în adâncul sufletului că nu era vorba de un şiretlic pe care-l pusese ea la cale cu ajutorul biroului şerifului sau al poliţiei statale. O va şti datorită dorinţei ei de a-i face pe plac pe care i-o citise în voce şi pentru că, după ceea ce îi făcuse, avea toate motivele să se aştepte ca ea să fie mai speriată ca un iepure fricos.

Ascultă mesajul de două ori şi clătină din cap. Mda. La suprafaţă se simţea vocea unei femei pur şi simplu dornice să pună capăt unui lucru neplăcut, însă era sigură că Dooley va auzi spaima şi durerea de dedesubt. Pentru că se aştepta să le audă şi pentru că era dus cu pluta.

Şi ea credea că mai era ceva la mijloc. Băuse ceea ce i se promisese. Avusese *bulul* promis şi acesta, într-un fel primitiv, îi dăduse putere. Poate că nu avea să dureze mult, dar asta nu conta, pentru ca puţin din puterea aceea — puţin din ciudăţenia aceea primitivă le găsea acum pe banda robotului telefonic. Credea că, dacă suna Dooley, avea s-o audă şi să reacţioneze în consecinţă.

4

Mobilul ei era încă în BMW, acum complet încărcat. Se gândi să se întoarcă în micuţul birou din grajd şi să reînregistreze mesajul de pe robotul telefonic, să adauge şi numărul de mobil, dar îşi dădu seama că nu-l ştia. *Atât de rar mă sun pe mine însămi, draga mea,* îşi spuse şi dădu din nou drumul acelui râs puternic.

Ieşi încet de pe aleea din faţa casei, sperând să dea în stradă de maşina lui Alston. Ajutorul de şerif era acolo şi părea mai mare ca niciodată, cu un aer primitiv. Lisey coborî din maşină şi-i oferi un salut scurt. Bărbatul nu chemă întăriri şi nici nu o rupse la fugă văzându-i faţa; rânji doar şi-i întoarse salutul.

Desigur, lui Lisey îi trecuse prin gând să născocească o poveste dacă găsea vreun poliţist de serviciu, ceva despre „Zack Mecool" care o sunase şi-i spusese că s-a hotărât să-şi ducă hoitu' prăpădit în văgăuna lui prăpădită din West Virginia şi s-o dea complet uitării pe văduva scriitorului; îs pur şi simplu prea mulţi poliţai yankei prin părţile astea. Ar fi povestit asta fără accentul din *Deliverance**[32],*** desigur, şi credea că ar putea fi destul de convingătoare, mai ales în starea actuală de graţie spirituală în care se afla, dar în cele din urmă hotărâse să n-o facă. O astfel de poveste i-ar putea determina pe şeriful locţiitor Clusterfuck[33] şi pe ajutoarele lui să intre şi mai mult în alertă — ar putea crede că Jim Dooley încearcă să le abată atenţia.

Nu, era mult mai bine să lase lucrurile aşa cum erau. Dooley găsise o dată drumul către ea; probabil c-o putea face din nou. Dacă l-ar fi prins, problemele ei s-ar fi rezolvat… deşi, sinceră să fie, a-l vedea pe Jim Dooley prins nu mai era soluţia ei preferată.

În orice caz, nu-i plăcea ideea de a-l minţi pe Alston sau pe Boeckman mai mult decât era nevoită s-o facă. Erau poliţişti, făceau tot posibilul s-o protejeze şi, pe deasupra, erau doi tăntălăi simpatici.

— Cum vă merge, doamnă Landon?

— Bine. Am oprit doar ca să-ţi spun că mă duc în Auburn. Sora mea e la spital acolo.

— Îmi pare rău să aud asta. La CMG sau la Kingdom?

— La Greenlawn.

Nu era sigură dacă-l ştia, dar, după uşoara crispare care-i întinse muşchii feţei, bănui că-i era totuşi cunoscut.

— Ei, mare păcat ăsta… dar măcar e o zi frumoasă pentru condus. Să vă întoarceţi înainte de seară. La radio se spune că vor fi furtuni puternice, mai ales în partea de vest.

Lisey se uită în jur şi zâmbi, mai întâi spre ziua aceea, care era într-adevăr de o splendoare văratică (cel puţin până în momentul acela), apoi spre adjunctul Alston.

— O să fac tot ce pot. Mulţumesc pentru prevenire.

— Nicio problemă. Auziţi, mi se pare că aveţi nasul puţin umflat într-o parte. V-a muşcat ceva?

— Înţepăturile de ţânţar au de obicei efectul ăsta asupra mea, zise Lisey. Am una şi lângă buză. Nu se vede?

Alston se uită cu ochii mijiţi la gura ei, cea peste care o lovise Dooley de nenumărate ori, nu cu mult timp în urmă.

— Nu, făcu el. N-aş spune.

— Bun, se pare că-şi face efectul Benadryl-ul. Numai să nu-mi dea somnolenţă, atâta-mi doresc.

— Dacă se întâmplă, trageţi pe dreapta, bine? Fiţi prudentă.

— Da, tati, făcu Lisey şi Alston râse. Se şi înroşi puţin.

— Apropo, doamnă Landon…

— Lisey.

— Da, doamnă. Lisey. A sunat Andy. Ar vrea să treceţi pe la biroul şerifului când aveţi timp şi să depuneţi o plângere oficială despre treaba asta. Ştiţi, o declaraţie pe care s-o semnaţi şi s-o punem la dosar. Puteţi?

— Da. O să încerc să trec când mă întorc din Auburn.

— Păi, să vă spun un mic secret, doamnă Lan… Lisey. Amândouă secretarele noastre au tendinţa să şteargă putina cam devreme când e vorba de o ploaie serioasă. Locuiesc înspre Motton, iar drumurile de acolo se inundă şi dacă te uiţi urât la ele. E nevoie de noi canale de scurgere.

Lisey ridică din umeri.

— O să vedem, zise ea.

îşi consultă ostentativ ceasul de la mână.

— O, uite cât e ora! Trebuie să fug neapărat. Foloseşte fără probleme toaleta dacă e nevoie, domnule poliţist Alston, e o…

— Joe. Dacă vă spun Lisey, eu sunt Joe.

Ea făcu gestul cu degetul mare ridicat.

— Bine, Joe. E o cheie de la uşa din spate sub scările verandei.

Dac-o să pipăi puţin pe acolo, cred c-o vei găsi.

— Aha, am urmat un curs de investigaţii, zise el cu seriozitate.

Lisey izbucni în râs şi ridică o palmă în aer. Ajutorul de şerif Joe Alston, surâzând acum şi el, dădu mâna cu ea în lumina soarelui,

lângă cutia poştală în care ea găsise pisica moartă.

5

În drum spre Auburn, se gândi în treacăt la felul în care o privise ajutorul de şerif Alston când stătuseră de vorbă la capătul aleii.

Trecuse destul timp de când nu mai atrăsese din partea unui bărbat o privire care să spună: *Ce bine arăţi, scumpo,* dar i se întâmplase astăzi, cu nasul puţin umflat şi tot restul. Uimitor. *Uimitor.*

— Miracolele Curei de Frumuseţe Lasă-l-pe-Jim-Dooley-să-te-snopească-în-bătaie, zise ea şi râse. Aş putea-o propune unei televiziuni importante.

Şi-n gură simţea cea mai minunată dulceaţă. Ar surprinde-o dacă i-ar mai veni vreodată cheful să fumeze. Probabil c-ar putea propune şi *asta* unei televiziuni importante.

6

Când ajunse la Greenlawn, era ora unu şi douăzeci de minute.

Nu se aştepta să vadă maşina Dariei, însă tot scoase un suspin de uşurare când se asigură că nu se număra printre cele aproximativ zece risipite în parcarea vizitatorilor. Îi plăcea ideea că Darla şi Canty erau departe de ea, departe de nebunia periculoasă a lui Jim Dooley. Îşi amintea cum îl ajutase când era mică (ei bine, avea doisprezece sau treisprezece ani — nu era totuşi atât de mică) pe domnul Silver să sorteze cartofii şi cum acesta întotdeauna o avertiza să poarte pantaloni şi să-şi ţină mânecile suflecate când se afla în preajma aparatului de sortat, din hambarul din spate. *De te agaţă năzdrăvănia aia, îţi smulge toate hainele de pe tine,* spunea el, iar ea îi luase în serios avertismentul, pentru că înţelegea că bătrânul Max Silver nu vorbea despre ceea ce maşina lui de sortat cartofi ar fi făcut cu *hainele ei,* ci despre ce ar fi făcut cu *ea.* Amanda avea un rol în toate asta, îl avea încă din ziua când apăruse în vreme ce ea, Lisey, începea cu tragere de inimă să cureţe studioul lui Scott. Lisey acceptase asta. Darla şi Canty, însă, ar fi fost o complicaţie inutilă.

Dacă Dumnezeu era bun, avea să le reţină la Snow Squall, unde să mănânce homari şi să bea şprituri pentru *mult* timp. Până la miezul nopţii, să zicem.

înainte să coboare din maşină, îşi atinse uşor sânul stâng cu mâna dreaptă, crispându-se înainte de a simţi săgeata de durere la care se aştepta. Tot ce simţi însă fu o pulsaţie slabă. *Uimitor,* îşi spuse. *E ca şi când as atinge o vânătaie veche de o săptămână. Dacă ajungi vreodată să te îndoieşti de existenţa reală a Bu-Lunii, Lisey „aminteşte-ţi doar ce ţi-a făcut cu sânul, în urmă cu nici măcar cinci ore, şi cum îl simţi acum.*

Cobori din maşină, o încuie de la telecomandă, apoi se opri o clipă pentru a se uita în jur, încercând să-şi fixeze în minte parcarea. Nu avea niciun motiv clar pentru a o face; nimic pe care să pună degetul, chiar dacă ar fi vrut asta. Era doar o altă fază a înaintării aceleia pas

cu pas, aproape ca şi când ai coace pâine acasă pentru prima oară, urmând instrucţiunile unei reţete dintr-o carte de bucate, şi se mulţumea cu asta.

Proaspăt asfaltată şi marcată, parcarea vizitatorilor de la Greenlawn îi amintea puternic de parcarea în care căzuse soţul ei cu optsprezece ani în urmă, şi auzi vocea fantomatică a profesorului asistent Roger Dashmiel, alias claponul sudist fript, spunând:

Vom trhaverhsa parhcarhea de acolo sprhe Clădirhea Nelson — care, norhocul nostru, arhe aerh condiţionat. Nu e nicio Clădire Nelson aici; Clădirea Nelson se afla în Ţara de Atunci, la fel ca omul care se dusese acolo pentru a răsturna prima lopată de pământ şi a inaugura şantierul Bibliotecii Shipman.

Ceea ce vedea ea profilându-se peste gardurile vii frumos tunse nu era o clădire a Departamentului de Engleză, ci faţada netedă de cărămidă şi sticlă scânteietoare a unei case de nebuni de secol douăzeci şi unu, genul acela de loc curat şi bine luminat unde ar fi sfârşit şi soţul ei dacă nu l-ar fi sfârşit pe el altceva înainte, un fel de spor pe care doctorii de la Bowling Green aleseseră într-un târziu să-l numească pneumonie (nimeni nu voia să scrie *Cauze necunoscute* pe certificatul de deces al unui om a cărui dispariţie avea să fie anunţată pe prima pagină a ziarului *New York Times)*.

De partea aceasta a gardului se afla un stejar; parcase în aşa fel încât BMW-ul să stea la umbra lui, deşi — da — vedea cum se strângeau norii spre sud, aşa că poate adjunctul Joe Alston avusese dreptate în privinţa furtunilor de după-amiază. Copacul ar fi fost un reper excelent dacă ar fi fost singurul, dar nu era. De-a lungul gardului viu se întindea un şir întreg de stejari, iar ei i se părea că toţi erau la fel…

dar ce importanţă fotată avea asta, în definitiv?

Porni spre clădirea care ducea la corpul principal, dar ceva lăuntric — o voce care nu semăna cu niciuna dintre variaţiunile propriei sale voci interioare — o reţinu, insistând că trebuia să se mai uite o dată la maşină şi la locul ei din parcare. Se întrebă dacă nu voia cumva să mute BMW-ul într-un alt loc. Dacă da, nu se făcea înţeleasă foarte bine. Se hotărî să facă un mic tur de recunoaştere, aşa cum îi spusese tatăl ei că trebuie să faci întotdeauna înainte să porneşti într-o călătorie lungă. Numai că atunci căutai un pneu ros prea mult pe o parte, un stop pe spate ars, o tobă de eşapament desprinsă, lucruri de genul acesta. Acum nu ştia ce anume căuta.

Poate că, amân doar momentul revederii ei. Poate că asta-i tot.

Dar nu. Mai era ceva. Şi era important.

Observă plăcuţa de înmatriculare a maşinii sale — 5761RD, cu pasărea aia stupidă, cufundarul ăla — şi un abţibild *foarte* decolorat, un cadou în glumă din partea lui Jodi. Spunea MĂ IUBEŞTE ISUS,

FLĂCĂUL DIN NAZARET, UITE DE CE NU CONDUC ÎNCET. Nimic altceva.

Nu ajunge, o sâcâi vocea aceea, apoi zări ceva interesant în celălalt colţ al parcării, aproape sub gard. O sticlă verde goală. O sticlă de bere, era aproape sigură. Fie n-o văzuseră cei din echipa de întreţinere, fie încă nu ajunseseră acolo cu curăţenia. Se duse repede la ea, o ridică şi simţi din gâtul ei un damf de malţ acrit. Pe eticheta uşor decolorată se vedea un bot rânjit de câine. Potrivit etichetei, sticla conţinuse cândva bere premium Nordic Wolf. O duse înapoi la maşină şi o aşeză pe asfalt direct sub cufundarul de pe plăcuţa de înmatriculare.

Un BMW de culoarea fildeşului — nu ajungea.

Un BMW de culoarea fildeşului stând în umbra unui stejar — tot nu ajungea.

Un BMW de culoarea fildeşului stând în umbra unui stejar cu o sticlă goală de bere Nordic Wolf sub o plăcuţă de înmatriculare de Mâine cu numărul 5761RD, puţin mai la stânga de abţibildul ghiduş… Acum ajungea.

Cât de cât.

Şi de ce?

Mai puţin nici c-o putea fota la melodie.

Grăbi pasul spre clădirea principală.

7

Nu întâmpină probleme cu intrarea la Amanda, chiar dacă programul vizitelor de după-amiază nu începea oficial decât la două, până când mai era încă o jumătate de oră. Graţie doctorului Hugh Alberness — şi lui Scott, desigur — Lisey era un fel de vedetă la Greenlawn. La zece minute după ce-şi dădu numele la biroul principal (simţindu-se mică în faţa unei uriaşe picturi murale New Age înfăţişând copii ţinându-se de mâini şi uitându-se vrăjiţi spre un cer de noapte), şedea cu sora ei în micuţa curticică din spatele camerei sale, sorbind punci incolor dintr-un pahar de hârtie cerată şi urmărind o partidă de crochet în desfăşurare pe peluza mare, de la care era evident că-şi trăgea numele stabilimentul. Undeva în afara câmpului vizual, huruia monoton o maşină de tuns iarba cu motor.

Infirmiera de serviciu o întrebase pe Amanda dacă nu vrea şi ea un pahar de suc şi îi interpretase tăcerea drept un răspuns afirmativ.

Acum, băutura aştepta neatinsă pe masă lângă ea, în vreme ce Amanda, îmbrăcată într-o pijama verde ca menta şi cu o panglică asortată în părul proaspăt spălat, se uita cu ochi goi în depărtare nu la jucătorii de crochet; credea Lisey, ci prin ei. Îşi ţinea mâinile împreunate în poală, însă Lisey putea vedea tăietura urâtă care-i încercuia mâna stângă, strălucind acoperită de un strat proaspăt de alifie. Încercase trei moduri diferite de a deschide discuţia şi Amanda

nu scosese nici măcar o singură vorbă ca răspuns. Ceea ce, potrivit spuselor infirmierei, era un lucru întru totul normal.

Amanda era în prezent într-o stare de întrerupere a comunicării, nu prelua mesaje, ieşise să ia prânzul, plecase în vacanţă, vizita centura de asteroizi. Toată viaţa fusese o pacoste, însă acesta era un nou salt calitativ, chiar şi pentru ea.

Iar Lisey, care aştepta un musafir în studioul soţului ei peste doar şase ore, nu avea timp pentru asta. Sorbi o dată din băutura aproape insipidă, îşi dori o Cola — *verboten* în locul acela din cauza cofeinei — şi o puse deoparte. Se uită în jur pentru a se asigura că erau singure, apoi se aplecă în faţă şi luă mâinile Amandei din poală. Încercă să nu se crispeze la atingerea vâscoasă a alifiei şi a liniilor umflate ale tăieturilor în curs de vindecare de sub ea. Dacă o durea pe Amanda să fie ţinută aşa, nu lăsă să se vadă. Faţa îi rămase inexpresivă, de parcă ar fi dormit cu ochii deschişi.

— Amanda, zise Lisey.

încercă să prindă privirea surorii sale, dar era imposibil.

— Amanda, ascultă-mă acum. Voiai să mă ajuţi să strâng ce-a lăsat Scott în urmă şi am nevoie să mă ajuţi. Am nevoie de ajutorul tău.

Niciun răspuns.

— E un om rău. Un om nebun. Seamănă puţin cu jigodia aia de Cole din Nashville — de fapt, seamănă mult — numai că nu pot rezolva singură problema asta. Trebuie să te întorci de acolo de unde eşti şi să mă ajuţi.

Niciun răspuns. Amanda se uita ţintă la jucătorii de crochet.

Prin jucătorii de crochet. Maşina de tuns iarba huruia. Paharele de hârtie cu suc stăteau pe o masă de picnic fără colţuri; în locul acela colţurile erau *verboten* precum cofeina.

— Ştii ce cred, Manda-iepuraş? Cred că şezi pe una dintre băncile alea de piatră împreună cu ceilalţi muribunzi care se holbează la baltă. Cred că Scott te-a văzut acolo într-una dintre vizitele lui şi şi-a spus: „O, una care se taie singură. Îi recunosc pe cei care fac asta pentru că tata era şi el membru al tribului lor. La naiba, şi *eu* sunt un membru al tribului.” Şi-a spus: „Uite o doamnă care va intra în pensie timpurie, dacă nu-i vâră nimeni băţul la spiţe, cum se spune.” Ţi se pare că am reprodus bine, Manda?

Nimic.

— Nu ştiu dacă l-a prevăzut pe Jim Dooley, dar a prevăzut că vei sfârşi aici, la Greenlawn, la fel de sigur cum se lipeşte rahatul de o pătură. Ţi-aminteşti cum obişnuia Dandy să spună asta uneori, Manda? La fel de sigur cum se lipeşte rahatul de o pătură? Şi când striga la el mama-bună, zicea că rahet e ca naiba, că rahet nu-i înjurătură. Ţi-aminteşti?

Tot nimic din partea Amandei. Doar privirea aceea goală,

înnebunitoare.

Lisey se gândi la noaptea aceea friguroasă cu Scott în camera de oaspeţi, când vântul bubuia şi cerul ardea, şi îşi apropie gura de urechea Amandei.

— Dacă mă auzi, strânge-mă de mâini, şopti ea. Strânge cât poţi tu de tare.

Aşteptă şi secundele trecură. Aproape că renunţase, când simţi un zvâcnet slab. Ar fi putut fi un spasm muscular involuntar sau doar imaginaţia ei, dar Lisey nu credea asta. Credea că undeva foarte departe, Amanda o auzise cum îi strigă numele. Cum o strigă spre casă.

— Bine, zise ea.

Îi bubuia inima atât de tare, încât avea impresia c-o va sugruma.

— Asta e bine. Ăsta e un început. Am să vin după tine, Amanda.

Am să te aduc acasă şi tu ai să mă ajuţi. Auzi? *Trebuie să mă ajuţi.*

închise ochii şi o strânse din nou mai tare de mâini, ştiind că s-ar putea s-o doară, dar nepăsându-i. Amanda se putea plânge mai târziu, când va avea o voce care s-o ajute la asta. Dacă va avea o voce care s-o ajute la asta. A, dar lumea era făcută toată din „dacă", aşa-i spusese Scott cândva.

Lisey îşi adună voinţa şi concentrarea şi crea cea mai clară versiune a bălţii pe care o putea crea, văzând căldarea de stâncă în care se afla, văzând pintenul alb şi curat de plajă şi băncile de piatră dispuse în amfiteatru, văzând fisura din stâncă şi cea de-a doua potecă, ceva ca un fel de gât, care ducea la cimitir. Gândi la apa de un albastru strălucitor, scânteind în mii de puncte luminoase, gândi la balta din mijlocul zilei, pentru că se săturase de Bu-Luna la crepuscul, mulţumesc mult.

Acum, gândi ea şi aşteptă să se întoarcă aerul şi să se estompeze sunetele din Greenlawn. Pentru o clipă, i se păru că sunetele acelea *într-adevăr* se estompară, apoi ajunse la concluzia că era de fapt doar rodul imaginaţiei sale. Deschise ochii şi curticica era încă…

Iupi!, cu paharul de suc al Amandei pe masa rotundă; Amanda era tot în profunda ei placiditate catatonică, o statuie vie de ceară în pijamaua ei verde-mentă care se închidea cu benzi stil arici pentru că nasturii puteau fi înghiţiţi. Amanda cu bentiţa asortată în păr şi cu oceane în ochi.

Preţ de o clipă, Lisey fu asaltată de o îndoială teribilă. Poate că toată povestea nu fusese decât nebunia *ei* — totul cu excepţia lui Jim Dooley, adică. Nu existau familii descreierate ca a Landonilor decât în romanele lui V.C. Andrews şi nu existau locuri precum Bu-Luna decât în basmele copiilor. Fusese căsătorită cu un scriitor care murise, asta era tot. Îl salvase o dată, dar, când se îmbolnăvise în Kentucky opt ani mai târziu, nu mai putuse face nimic, pentru că nu poţi plesni un

microb cu o cazma, nu-i aşa?

începu să slăbească strânsoarea pe mâinile Amandei, apoi o intensifică din nou. Fiecare fărâmă a sufletului său puternic şi a voinţei sale considerabile se ridică în protest. *Nu! A fost real! Bu-Luna e reală! Am fost acolo în 1979, înainte să mă mărit cu el, m-am dus acolo din nou în 1996, ca să-l găsesc atunci când avea nevoie să fie găsit, ca să-l aduc acasă atunci când avea nevoie să fie adus, şi am fost acolo iarăşi în dimineaţa asta. Dacă încep să mă îndoiesc, tot ce trebuie să fac e să compar felul în care îmi simţeam sânul după ce şi-a terminat jim Dooley treaba cu el şi cum îl simt acum. Motivul pentru care nu pot merge…*

— Africana, murmură ea. A spus că africana ne ţinea acolo ca o ancoră, dar nu ştia de ce. Tu ne ţii *aici,* Manda? Ne ţine o parte speriată şi încăpăţânată din tine? Mă ţine *pe mine* aici?

Amanda nu răspunse, însă Lisey credea că *exact* asta se întâmpla.

O parte din Amanda voia ca ea, Lisey, să vină şi s-o aducă înapoi, dar mai era o parte care nu voia să fie salvată. Partea aceea voia de fapt să termine cu toată lumea asta mizerabilă şi cu toate problemele mizerabile ale lumii. Partea aceea ar fi fost mai mult decât fericită să continue să se hrănească printr-un tub şi să se uşureze într-un scutec şi să petreacă după-amiezi calde afară, în micuţa curte, îmbrăcată în pijama cu arici, să se holbeze la peluzele verzi şi la jucătorii de crochet. Şi la ce anume se uita Manda *cu adevărat?*

La baltă.

La baltă dimineaţa, la baltă după-amiaza, la baltă la apus şi scânteind în lumina stelelor şi a lunii, cu fuioare mici de vapori ridicându-se din apa ei ca nişte vise de amnezie.

Lisey îşi dădu seama că încă simţea un gust dulce în gură, aşa cum simţea de obicei doar dimineaţa, şi-şi spuse: *E de la baltă. Premiul meu. Băutura mea. Două guri. Una pentru mine şi una…*

— Una pentru tine, zise ea.

Dintr-odată, următorul pas era de o claritate atât de frumoasă, încât se întrebă de ce irosise atât de mult timp. Încă ţinând-o pe Amanda de mâini, se aplecă înainte aşa încât să-şi privească sora în faţă. Ochii Amandei rămaseră nefocalizaţi şi uitându-se în depărtare sub şuviţele de păr aproape cărunt, tăiat drept, de parcă s-ar fi uitat drept prin ea. Numai când Lisey îşi lăsă braţele să alunece până la coatele ei, fixând-o mai întâi locului şi apoi lipindu-şi gura de gura surorii sale, ochii Amandei se căscară într-o înţelegere întârziată; numai atunci se opuse Amanda, iar atunci era deja prea târziu. Din gura lui Lisey se *revărsă* toată dulceaţa ultimei înghiţituri de apă pe care o luase din baltă. Depărta buzele Amandei cu limba şi, când simţi cum a doua gură de apă pe care o băuse din baltă i se revarsă printre buze în gura surorii ei, văzu balta cu o perfectă claritate diurnă care-i puse în umbră eforturile dinainte de a se concentra şi a vizualiza, oricât ar fi fost ele

de înverşunate. Simţi miros de frangipani şi bougainvillea amestecat cu un intens şi cumva dureros miros de măslin, care ştia că era aroma diurnă a copacilor sufletbun. Simţi nisipul compact şi încins sub picioare, sub picioarele goale, pentru că tenişii nu veniseră odată cu ea. Tenişii nu veniseră, ea însă da, ea reuşise, ea trecuse de cealaltă parte, ea era

8

Ea era din nou în Bu-Luna, stând pe nisipul compact şi cald al plajei, de data aceasta sub un soare puternic care îşi revărsa lumina peste ea, dând naştere nu la mii de puncte luminoase pe apă, ci la ceea ce păreau a fi milioane. Pentru că apa *aceasta* era mai întinsă.

Pentru o clipă, Lisey se uită la ea, fascinată, şi la corpul impunător al vechii corăbii ce plutea acolo. Şi-n vreme ce se uita, înţelese brusc ceva ce-i spusese spectrul din patul Amandei.

Care e premiul meu? Întrebase ea, iar arătarea — care păruse cumva să fie deopotrivă Scott şi Amanda — îi spusese că premiul ei va fi ceva de băut. Dar când întrebase dacă asta însemna o Cola sau o Royal Crown, arătarea spusese: *Taci. Trebuie să privim nalba.*

Lisey bănuise că arătarea vorbea despre floarea cu acelaşi nume. Uitase că, odată ca niciodată, existase o semnificaţie diferită pentru acel cuvânt. Una magică.

La corabia aceea din largul apei albastre şi strălucitoare se referise Amanda… căci aceea *fusese* Amanda; Scott aproape cu siguranţă n-ar fi ştiut nimic despre acea minunată corabie imaginară din copilăria ei.

Acum, înaintea ei nu se mai afla o baltă; acela era un port în care o singură corabie îşi arunca ancora, o corabie făcută pentru curajoase fete-pirat care se aventurau în căutare de comori (şi iubiţi).

Iar căpitanul lor? Păi, curajoasa Amanda Debusher, fără doar şi poate, pentru că odată ca niciodată corabia aceea de pe ape fusese cea mai fericită dintre fanteziile Amandei, nu-i aşa? Odată ca niciodată, înainte să devină atât de furioasă în manifestări şi atât de speriată în sinea ei?

Taci. Trebuie să privim Nalba.

O, Amanda, gândi Lisey — aproape jeli. Aceea era balta la care mergem cu toţii să bem, însăşi cupa imaginaţiei, aşa că, sigur, toată lumea o vedea puţin altfel. Acel refugiu din copilărie era versiunea Amandei. Băncile erau însă neschimbate, lucru care-o făcu pe Lisey să presupună că măcar ele erau o realitate concretă.

De data aceasta erau ocupate de douăzeci sau treizeci de oameni care se uitau cu ochi visători în largul apei şi cam de acelaşi număr de siluete înfăşurate în linţolii. La lumina zilei, acestea din urmă semănau dezgustător de mult cu nişte insecte înfăşurate în pânze mătăsoase de păianjen.

O reperă imediat pe Amanda cu douăsprezece — sau cam aşa ceva

— de bănci mai sus. Pentru a ajunge la ea, trecu pe lângă doi dintre privitori şi una dintre înfricoşătoarele fiinţe înfăşurate. Se aşeză lângă ea şi-i luă din nou mâinile care, aici, nu erau tăiate şi nici măcar pline de cicatrice. Şi, pe când le ţinea, degetele Amandei se strânseră foarte încet, dar hotărâte, peste ale sale. Atunci, Lisey simţi o stranie certitudine. Amanda nu avusese nevoie de cealaltă gură de apă pe care o luase ea din baltă şi nu avea nevoie nici să fie convinsă să coboare la apă pentru o baie vindecătoare. Amanda voia într-adevăr să se întoarcă acasă. O mare parte din ea aşteptase să fie salvată ca o prinţesă adormită într-un basm… sau ca o curajoasă fată-pirat aruncată într-o temniţă mizeră. Şi câţi alţii dintre cei înfăşuraţi nu se aflau oare în aceeaşi situaţie? Lisey le vedea chipurile aparent calme şi privirile distante, dar asta nu însemna că unii dintre ei nu strigau pe dinăuntru după cineva care să vină să-i ajute să găsească drumul înapoi spre casă.

Lisey, care o putea ajuta doar pe sora ei — *poate* — alungă acel gând cu o cutremurare a fiinţei sale.

— Amanda, zise ea, acum ne ducem înapoi, dar trebuie să mă ajuţi.

Nimic la început. Apoi, foarte slab, foarte jos, de parcă ar fi vorbit în somn:

— Lisey? Ai băut… punciul ăla de rahat?

Lisey râse fără voia ei.

— Puţin. Din politeţe. Acum uită-te la mine.

— Nu pot. Mă uit la *Nalbă.* O să fiu pirat… şi o să străbat… (i se stingea acum vocea)… cele şapte mări… comoară… Insulele Canibale.

— Alea erau fantezii, zise Lisey.

Urî duritatea pe care o auzi în vocea sa; era puţin ca şi când ai scoate o sabie pentru a ucide un nou-născut care stă liniştit în iarbă, inofensiv. Pentru că nu asta era de fapt imaginea unui vis din copilărie?

— Ceea ce vezi e doar modul pe care-l foloseşte locul ăsta ca să te prindă. E doar… doar un bul.

Surprinzând-o — surprinzând-o şi *rănind-o,* Manda spuse:

— Mi-a spus Scott c-o să încerci să vii. Că, dacă voi avea vreodată nevoie de tine, vei încerca să vii.

— Când, Manda? Când ţi-a spus asta?

— Lui îi plăcea aici, murmură Amanda şi scoase un suspin profund. El îi spunea Bul Una sau aşa ceva. Spunea că era uşor să iubeşti locul ăsta. Prea uşor.

— Când, Manda, *când a spus asta?*

Îi venea s-o scuture.

Amanda păru să facă un efort incredibil… şi zâmbi.

— Ultima dată când m-am tăiat singură. El m-a făcut să vin aici.

A spus… că toţi mă voiaţi.

Acum atât de multe i se păreau clare lui Lisey. Era prea târziu pentru a mai avea vreo importanţă, desigur, dar era bine să ştie. Şi de ce nu-i spusese niciodată soţiei lui? Pentru că ştia că micuţa Lisey era îngrozită de Bu-Luna şi de fiinţele — de o fiinţă în mod special — care trăiau acolo? Da. Fiindcă simţea că o va descoperi singură cu timpul? Din nou, da.

Amanda îşi întorsese iarăşi atenţia la corabia care plutea în portul ce reprezenta versiunea ei a bălţii lui Scott. Lisey o scutură de umeri.

— Am nevoie să mă ajuţi, Manda. E un lunatic care vrea să-mi facă rău şi am nevoie să mă ajuţi să-i vâr un băţ la spiţe. Am nevoie să mă ajuţi *acum!*

Amanda se întoarse şi se uită la ea cu o expresie de mirare aproape comică pe chip. Mai jos, o femeie îmbrăcată într-un caftan şi ţinând în mână o fotografie a unui copil zâmbitor, cu dinţi lipsă, se uită în spate şi-i adresă o observaţie sacadată şi ştearsă:

— Taci… puţin… cât… mă gândesc… la… de ce… am făcut-o.

— Vezi-ţi de treburile tale, Betty, se răsti Lisey la ea, apoi se întoarse înapoi la Amanda. Fu uşurată să vadă că şi Amanda se uita încă la ea.

— Lisey, cine?…

— Un nebun. Unul care a venit din cauza nenorocitelor de hârtii şi manuscrise ale lui Scott. Numai că acum îl interesez mai mult eu. M-a rănit azi-dimineaţă şi o să mă rănească din nou dacă nu…

dacă *noi* nu…

Amanda dădu să se întoarcă din nou spre corabia care plutea la ancoră în port şi Lisey îi prinse ferm faţa în mâini, aşa încât să se uite iarăşi una la cealaltă.

— Fii atentă, Scândurico.

— Nu-mi spune Scân…

— Fii atentă şi n-o să-ţi spun aşa. Ştii maşina mea? BMW-ul?

— Da, dar Lisey…

Ochii Amandei încercau încă să alunece spre apă. Lisey aproape că-i întoarse iarăşi capul spre ea, dar un instinct îi spuse că asta, în cel mai bun caz, nu era decât o soluţie de moment. Dacă voia într-adevăr să-şi ducă sora de acolo, trebuia s-o facă folosindu-şi vocea, folosindu-şi voinţa şi, în definitiv, pentru că asta dorea Amanda.

— Manda, omul ăsta… n-o să se mulţumească doar să mă rănească. Dacă n-o să mă ajuţi, cred că se poate chiar să mă omoare.

Acum, Amanda se uită la ea cu uluire şi perplexitate.

— *Să te omoare?*…

— Da. *Da.* Promit să-ţi explic totul, dar nu aici. Dacă mai rămân mult aici, o să ajung să nu fac altceva decât să mă holbez la *Nalbă* împreună cu tine.

Şi nu credea că asta era o minciună. Simţea atracţia corăbiei, cât de

mult voia ca ea să o privească. Dacă renunţa, douăzeci de ani puteau trece ca douăzeci de minute şi, la capătul lor, ea şi *sor-mea a mare Manda-iepuraş* tot acolo vor şedea, aşteptând să urce la bordul unei corăbii de piraţi care le chema la nesfârşit, dar niciodată nu ridica ancora.

— Va trebui să beau din punciul ăla de rahat? Din…

Amanda îşi încreţi fruntea, luptându-se să-şi aducă aminte.

Apoi ridurile se destinseră.

— Din suuuuuucul ăla?

Felul copilăresc în care lungi cuvântul o surprinse pe Lisey şi o făcu din nou să râdă, iar femeia îmbrăcată în caftan şi cu fotografia aceea în mână se întoarse iarăşi spre ea. Amanda îi bucură sufletul aruncându-i femeii o privire ţâfnoasă gen *La cine te uiţi* tu, *tâmpito?*… apoi arătându-i degetul mijlociu.

— Va trebui să beau aia, micuţă Lisey?

— Gata cu punciul, gata cu sucul, promit. Acum gândeşte-te doar la maşina mea. Ştii ce culoare are? Eşti sigură că-ţi aminteşti?

— Fildeş.

Buzele Amandei se subţiară puţin şi faţa adoptă expresia de „un simplu adevăr mic al vieţii, fie că-ţi place, fie că nu”. Lisey fu absolut încântată s-o vadă.

— Ţi-am spus când ai cumpărat-o că pe nici o altă culoare nu se vede mai bine mizeria, dar n-ai vrut să mă asculţi.

— Ţi-aminteşti abţibildul de pe bara de protecţie?

— O glumă despre Iisus, cred. Mai devreme sau mai târziu, un creştin scos din pepeni o să ţi-l dea jos cu cheia. Şi probabil c-o să-ţi tragă şi câteva zgârieturi pe caroserie, ca să-ţi poarte noroc.

De mai sus, din spatele lor, se auzi o voce masculină, care le vorbi pe un puternic ton dezaprobator:

— Dacă vreţi să discutaţi. Ar trebui să mergeţi. Altundeva.

Lisey nici nu se sinchisi să se întoarcă, darămite să-i arate degetul mijlociu.

— Pe abţibild scrie MĂ IUBEŞTE IISUS, FLĂCĂUL DIN NAZARET, UITE DE CE NU CONDUC ÎNCET. Vreau să închizi ochii acum, Amanda, şi să-mi vezi maşina. Vizualizeaz-o din spate, ca să poţi vedea abţibildul de pe bara de protecţie.

Vizualizeaz-o la umbra unui copac. Umbra se mişcă pentru că adie vântul. Poţi să faci asta?

— D-d-da… aşa cred…

Mută repede ochii într-o parte, aruncând o ultimă privire dornică la corabia din port.

— Aşa cred, dacă asta va împiedica pe cineva să te rănească…

deşi nu văd ce legătură poate avea cu Scott. El e mort deja de peste doi ani… deşi… cred că mi-a spus ceva despre afganul galben al

mamei-bune şi cred că voia să-ţi transmit ţie. Sigur, n-am făcut-o încă. Am uitat atât de multe despre vremurile acelea…

intenţionat, presupun.

— Ce vremuri? *Ce* vremuri, Manda?

Amanda se uită la Lisey de parcă sora ei mai mică ar fi fost cea mai prostuţă fiinţă de pe pământ.

— Vremurile când mă *tăiam* singură. Ultima dată — atunci când mi-am tăiat buricul — am fost aici.

Amanda duse un deget la obraz, creând o gropiţă.

— Era vorba despre o poveste. Povestea *ta,* povestea lui Lisey. Şi despre afgan. Numai că el îi spunea *africană.* A spus că era un bup?

Un bip? Un bun? Poate că doar am visat.

Asta, venind aşa din senin, o făcu să tresară, dar nu să deraieze.

Dacă voia s-o scoată pe Amanda de acolo — şi pe ea însăşi — trebuia s-o facă *acum.*

— Lasă toate astea, Amanda, închide ochii şi vizualizează-mi maşina. În cel mai mic detaliu. Restul îl fac eu.

Sper, îşi spuse şi, când o văzu pe Amanda că închide ochii, făcu şi ea la fel şi o prinse strâns pe sora sa de mâini. Acum ştia de ce trebuise să-şi vadă cu atâta claritate maşina: ca să se poată întoarce în parcarea vizitatorilor şi nu în camera Amandei, aflată într-o secţie încuiată ca o închisoare.

îşi văzu BMW-ul alb ca fildeşul (iar Amanda avusese dreptate, culoarea aia fusese un dezastru), apoi lăsă partea asta în seama surorii sale. Se concentra să adauge 5761RD pe plăcuţa de înmatriculare şi, mai mult, acea rece *de resistance:* sticla de bere Nordic Wolf pe asfalt puţin mai la stânga abţibildului cu MĂ IUBEŞTE IISUS, FLĂCĂUL DIN NAZARET. Ei i se părea că arată perfect şi totuşi nu se vedea nicio schimbare la aerul cu un parfum deosebit al locului în care se aflau şi încă mai auzea un fâlfâit slab despre care-şi dădu seama că trebuia să fie o pânză întinsă în adierea vântului. Încă mai simţea atingerea băncii de piatră de sub ea şi fu cuprinsă de o panică uşoară:

Dacă de data asta nu mă pot întoarce?

Apoi, parcă de la mare depărtare, o auzi pe Amanda murmurând pe un ton de perfectă exasperare:

— O, afurisenie! Am uitat de cufundam ăla futut de pe plăcuţa de înmatriculare.

O clipă mai târziu, fâlfâitul pânzei se confundă mai întâi cu huruitul maşinii de tuns iarba, apoi dispăru. Numai că acum sunetul maşinii de tuns iarba era îndepărtat, pentru că…

Lisey deschise ochii. Ea şi Amanda stăteau în parcare în spatele BMW-ului său. Amanda o ţinea de mâini şi avea ochii strâns închişi, cu fruntea încreţită într-o încruntare de profundă concentrare, încă mai purta pijamaua verde-mentă cu închizători stil arici, dar acum era

cu picioarele goale şi Lisey înţelese că, atunci când infirmiera de serviciu avea să treacă pe la locul unde le lăsase pe Amanda Debusher şi sora ei Lisa Landon în curticică, avea să găsească două scaune goale, două pahare de hârtie cu suc, o pereche de pantofi de casă şi o pereche de tenişi cu şosetele încă în ei.

Apoi — şi nu ar fi trecut mult timp — infirmiera avea să dea alarma.

În depărtare, undeva spre Castle Rock şi New Hampshire, răsună un tunet. Se apropia o furtună de vară.

— Amanda! zise Lisey şi simţi o teamă nouă: dacă deschidea Amanda ochii şi-n ei nu va fi nimic altceva decât aceleaşi oceane pustii?

Dar ochii Amandei erau perfect conştienţi, chiar dacă puţin speriaţi. Se uită la parcare, la BMW, la sora ei, apoi în jos la propriu-i corp.

— Nu mă mai strânge aşa tare de mâini, Lisey, zise ea. Mă dor ca naiba. Şi-mi trebuie şi nişte haine. Pijamaua asta-i foarte transparentă şi nu port chiloţi, darămite sutien.

— O să-ţi găsim nişte haine, o linişti Lisey, apoi, într-un fel de panică întârziată, lovi buzunarul drept din faţă al pantalonilor săi largi şi scoase un suspin de uşurare. Încă mai avea portmoneul.

Uşurarea fu însă scurtă. Telecomanda maşinii, pe care o pusese în buzunarul stâng din faţă — ştia c-o făcuse, aşa făcea mereu — dispăruse. Nu trecuse cu ea de cealaltă parte. Se afla fie în curticica din spatele camerei Amandei împreună cu tenişii şi şosetele ei, fie…

— Lisey! strigă Amanda, apucând-o de braţ.

— Ce-i? *Ce-i?*

Se răsuci pe călcâie, dar, din câte-şi dădea seama, încă erau singure în parcare.

— *Sunt cu adevărat trează din nou!* strigă Amanda pe o voce răguşită.

Avea lacrimi în ochi.

— Ştiu, făcu Lisey.

Nu-şi putu opri un zâmbet, chiar dacă o preocupa dispariţia cheii.

— E o minunăţie fotată.

— Mă duc să-mi iau hainele, zise Amanda şi porni spre clădire.

Lisey abia apucă s-o prindă de braţ. Pentru o femeie care se aflase într-o stare catatonică în urmă cu doar câteva minute, sor-mea a mare Manda-iepuraş era vioaie ca un păstrăv la apus.

— Lasă hainele, făcu Lisey. Dacă te-ntorci acolo acum, îţi garantez c-o să rămâi peste noapte. Asta vrei?

— *Nu!*

— Bun, pentru că am nevoie să vii cu mine. Din păcate, s-ar putea să fim nevoite să luăm autobuzul.

Amanda aproape că strigă:

— *Vrei să urc într-un autobuz îmbrăcată ca o dansatoare la bară?*

— Amanda, nu mai am *cheia de la maşină.* E fie în curticica ta, fie pe una dintre băncile alea… ţi-aminteşti băncile?

Amanda clătină reţinut din cap, apoi spuse:

— Nu ţineai întotdeauna o cheie de rezervă într-o cutiuţă magnetică sub bara de protecţie din spate a Lexus-ului? Care, apropo, avea o culoare numai bună pentru clima noastră?

Lisey abia băgă în seamă reproşul. Scott îi dăduse „cutiuţa magnetică" în dar de ziua ei cu cinci sau şase ani în urmă, iar când schimbase Lexus-ul cu BMW-ul, transferase cheia de rezervă a acestuia din urmă în micuţa cutie de metal, aproape fără să se gândească. Trebuia să se afle încă sub bara de protecţie posterioară.

Doar dacă nu căzuse. Se lăsă într-un genunchi, pipăi şi, tocmai când începea să dispere, o atinse cu degetele, ascunsă bine înăuntrul barei de protecţie.

— Te iubesc, Amanda. Eşti un geniu.

— Nici pe departe, făcu ea cu toată demnitatea de care era în stare o femeie desculţă şi îmbrăcată în pijama verde transparentă.

Sunt doar sora ta mai mare. Putem urca în maşină acum? Pentru că e foarte cald asfaltul ăsta, chiar şi la umbră.

— Ba bine că nu, zise Lisey, descuind maşina cu cheia de rezervă.

Trebuie să plecăm de aici, numai că, la naiba, urăsc să…

Pregetă, râse scurt, scutură din cap.

— Ce-i? sări Amanda pe tonul acela special care spunea de fapt *„cam ce mai e""*

— Nimic. Păi… tocmai mi-am adus aminte ce mi-a spus tati după ce mi-am luat permisul de conducere. Într-o zi aduceam acasă câţiva copii de la White's Beach şi… ţi-aminteşti de White's, nu?

Erau în maşină şi Lisey ieşea cu spatele din locul acela umbrit.

Până acum, în partea aceea de lume era încă linişte şi aşa voia s-o lase în urmă.

Amanda fornăi şi-şi prinse centura de siguranţă, manevrând-o cu grijă din cauza mâinilor rănite.

— White's! Hah! Nu era decât o veche groapă de pietriş care se întâmpla să aibă pe fund un izvor cu apă rece.

Expresia ei de dispreţ se topi într-una de dor.

— Nimic nu se compară cu nisipul de la Southwind.

— Aşa îi spuneai tu? întrebă Lisey, curioasă fără să vrea.

Se opri la ieşirea din parcare şi aşteptă un loc gol în trafic ca să poată coti la stânga pe Minot Avenue şi să pornească la drum înapoi spre Castle Rock. Traficul era intens şi ea trebui să se opună impulsului de a coti mai repede la dreapta, numai să plece odată *departe* de acolo.

— Sigur, făcu Amanda, părând aproape exasperată de sora ei mai mică. La Southwind venea întotdeauna *Nalba* după provizii. Tot acolo

îşi întâlneau şi fetele-pirat iubiţii. Tu nu-ţi aminteşti?

— Oarecum, admise Lisey, întrebându-se dacă va auzi declanşarea alarmei când cei de la spital aveau să descopere dispariţia Amandei. Probabil nu. Nu trebuia să sperie pacienţii. Văzu o mică spărtură în trafic şi acceleră într-acolo, alegându-se cu un claxon din partea unui şofer nerăbdător care trebui să reducă viteza cu vreo opt kilometri la oră pentru a o lăsa să intre.

Amanda îi arăta acestuia unde să se ducă — aproape cu siguranţă bărbat, probabil cu o şapcă de baseball pe cap şi barbă de câteva zile — ridicând pumnii la înălţimea umerilor şi scoţând iute degetele mijlocii fără să întoarcă privirea.

— Minunată tehnică, zise Lisey. Într-o zi o să te trezeşti violată şi omorâtă.

Amanda îi aruncă o privire aluzivă.

— Vorbe mari din partea cuiva care e până la gât în rahat.

Apoi, fără să facă măcar o pauză de respiraţie:

— Ce ţi-a spus Dandy când te-ai întors atunci de la White's? Pun pariu c-a fost o prostie, orice o fi fost.

— M-a văzut când am coborât din Pontiac-ul ăla bătrân şi a văzut că nu port nici tenişi şi nici sandale în picioare şi a spus că e o încălcare a legii să conduci desculţ în Mâine.

Când încheie de spus asta, aruncă o privire scurtă şi vinovată în jos, la degetele de la picioare care apăsau pedala de acceleraţie.

Amanda scoase un sunet slab şi ascuţit. Lui Lisey i se păru că plânge sau că încearcă să plângă. Apoi îşi dădu seama că sora ei chicotea, începu atunci să râdă şi ea, în parte pentru că la scurtă distanţă în faţă vedea intersecţia cu şoseaua de centură care avea s-o ajute să evite cea mai mare parte a traficului din oraş.

— Ce nerod! zise Amanda, scoţând cuvintele printre alte chicote explozive. Ce nerod simpatic şi bătrân! Dandy Dave Debusher!

Zahăr în loc de creier! Ştii ce mi-a spus *mie* o dată?

— Nu, ce?

— Scuipă, dacă vrei să ştii.

Lisey apăsă butonul care cobora geamul, scuipă şi se şterse la buzele încă puţin umflate cu podul palmei.

— *Ce,* Manda?

— A spus că, dacă sărut un băiat cu gura deschisă, rămân însărcinată.

— Aiurea, nu cred!

— E adevărat şi-ţi mai spun un lucru.

— Ce?

— Sunt aproape sigură că el o *credea!*

După asta râseră amândouă.

XIII. LISEY ŞI AMANDA

(Ca între surori)

1

Acum că o avea pe Amanda cu ea, Lisey nu ştia sigur la ce s-o folosească. Când era la Greenlawn, toţi paşii i se păruseră clari, dar pe măsură ce se apropiau de Castle Rock şi de norii de furtună care se adunau deasupra statului New Hampshire, *nimic* nu mai părea clar. Pentru numele lui Dumnezeu, tocmai îşi răpise sora presupus catatonică dintr-una dintre cele mai bune case de nebuni din Mâine.

Amanda însă nu părea nici pe departe nebună; teama pe care ar mai fi avut-o Lisey că va aluneca din nou în catatonie se risipi repede. Amanda Debusher nu mai fusese atât de lucidă de ani întregi.

După ce ascultă toate câte se întâmplaseră între Lisey şi Jim „Zack” Dooley, spuse:

— Deci, poate că manuscrisele lui Scott au fost obsesia principală atunci când a venit, dar acum vrea să pună mâna pe tine, şi asta pentru că e genul clasic de descreierat care trebuie să le facă pe femei să sufere ca să i se întărească mătărânga. Ca şi ciudatul ăla de Rader din Wichita.

Lisey clătină din cap. Bărbatul n-o violase, dar i se întărise mătărânga, sigur că da. Ceea ce o uimea era însă succintul rezumat al situaţiei pe care îl făcuse Amanda, chiar şi comparaţia cu Rader… al cărui nume Lisey nu şi l-ar fi amintit. Manda avea desigur avantajul că vedea lucrurile de la o anumită distanţă, însă atâta claritate era uluitoare.

Puţin mai înainte era un indicator pe care scria CASTLE ROCK 25. Când trecură de el, soarele intră după norii tot mai deşi.

Când vorbi din nou, vocea Amandei era mai scăzută:

— Vrei să-l surprinzi tu pe el înainte să apuce el să te surprindă pe tine, nu? Să-l omori şi să scapi de cadavru în cealaltă lume.

înainte, tunetul hurui. Lisey aşteptă. *Începem să ne comportăm ca între surori?* Se întrebă ea. *Asta facem?*

— De ce, Lisey? Pe lângă faptul că, după mine, o poţi face?

— M-a făcut să sufăr. S-a *pus* cu mine.

Nu credea că mai vorbea ca ea însăşi, dar, dacă se comportau într-adevăr ca între surori — şi credea că asta făceau — atunci ea era cea care vorbea, sigur că da.

— Şi să-ţi spun ceva, dulceaţă: data viitoare când o să se mai pună cu mine o să fie ultima dată când o să se mai pună cu cineva.

Cu braţele împreunate sub pieptul mic, Amanda rămase cu privirea la drumul care se desfăşura înaintea lor. În cele din urmă spuse, aproape doar pentru ea:

— Tu ai fost întotdeauna oţelul din coloana lui vertebrală.

Lisey se uită la ea mai mult decât surprinsă. Era şocată.

— *Cum* ai spus?

— A lui Scott. Şi el o ştia.

Ridică un braţ şi se uită la cicatricea roşie de pe el. Apoi se uită la Lisey.

— Omoară-l, zise cu o indiferenţă îngheţată. N-am nicio problemă cu asta.

2

Lisey înghiţi şi auzi un sunet sec în gât.

— Uite ce e, Manda, n-am de fapt nicio idee clară despre ceea ce lac. Trebuie să ştii asta de la început. Merg în mare parte pe dibuite.

— O, dacă vrei să ştii, nu te cred, zise Amanda aproape în joacă.

Ai lăsat mesaje spunând că te vei întâlni cu el la opt seara în studioul lui Scott — unul pe robotul telefonic şi unul prin intermediul profesorului ăluia din Pittsburgh, în caz că sună Dooley acolo. Vrei să-l omori şi asta-i în regulă. Hei, doar le-ai oferit poliţiştilor posibilitatea s-o facă ei, nu?

Şi înainte ca Lisey să poată răspunde:

— Sigur că le-ai oferit-o. Şi individul le-a trecut dansând pe sub nas. Aproape că ţi-a retezat ţâţa cu desfăcătorul de conserve.

Lisey luă o curbă şi se trezi din nou în spatele unui camion cu lemne; era ca şi când s-ar fi repetat ziua în care ea şi Darla se întorseseră după ce o internaseră pe Amanda. Apăsă frânele, simţindu-se din nou vinovată că se afla desculţă la volan. Vechile idei mor greu.

— Scott avea toată coloana vertebrală care-i trebuia, zise ea.

— Mda. Şi a folosit-o pe toată ca să iasă viu din copilărie.

— Ce ştii tu despre asta? întrebă Lisey.

— Nimic. N-a spus niciodată nimic despre cum a fost viaţa în copilăria lui. Crezi că n-am observat? Poate că Darla şi Canty n-au făcut-o, eu însă da, iar el a ştiut asta. Ne-am recunoscut reciproc, Lisey — aşa cum singurii oameni care nu beau la o chermeză ştiu să se recunoască unul pe celălalt. Cred că din cauza asta ţinea la mine.

Şi mai ştiu un lucru.

— Ce?

— C-ai face bine să depăşeşti camionul ăsta înainte să mă sufoc cu gazele lui de eşapament.

— Nu văd destul de departe.

— Vezi *suficient* de departe. Pe deasupra, Dumnezeu îi urăşte pe laşi.

O scurtă pauză.

— Şi ăsta-i un lucru pe care oamenii ca mine şi Scott îl ştiu bine.

— Manda…

— Depăşeşte-l! Mă *sufoc!*

— Sincer nu cred că am destulă…

— Lisey are un *iubit!* Lisey şi Zeke, sus în copac, se P-U-P-Ă…

— Scândurică, eşti o nesuferită.

Amanda, râzând:

— Ţoc-ţoc, limbă-limbă, micuţă Lisey!

— Dacă vine ceva pe contrasens…

— Prima vine *iubirea,* apoi vine *nunta,* apoi vine Lisey cu…

Fără să-şi dea voie să gândească la ce făcea, Lisey apăsă pedala de acceleraţie până la podea, cu piciorul gol, şi trase volanul într-o parte.

Era chiar în dreptul camionului cu lemne când *un alt* camion cu lemne apăru de după coama dealului următor, apropiindu-se de ele.

— O, rahat, să-mi dea cineva oliţa, ne-am dus pe copcă! strigă Amanda.

Acum nu mai scotea chicote ascuţite; acum râdea din tot sufletul.

Lisey râdea şi ea.

— Cale-o, Lisey!

Lisey o calcă. BMW-ul ţâşni cu o poftă surprinzătoare şi ea trase înapoi pe banda de mers când camionul din faţă se afla încă la o bună distanţă. În momentul acela, îşi spuse, Darla ar fi strigat de să-şi scuipe plămânii.

— Poftim, îi zise Amandei, eşti fericită?

— Da, făcu ea şi puse mâna stângă peste mâna ei dreaptă, mângâind-o, făcând-o să nu mai strângă aşa tare volanul. Mă bucur că sunt aici, mă bucur foarte tare că ai venit după mine. Nu voiam cu toată fiinţa să mă întorc, dar mare parte din mine era atât de… nu ştiu… tristă că mă aflu departe. Şi mă temeam că-n scurt timp nici nu-mi va mai păsa. Aşa că, mulţumesc, Lisey.

— Mulţumeşte-i lui Scott. El a ştiut că vei avea nevoie de ajutor.

— Şi a ştiut că şi tu vei avea.

Acum tonul Amandei era foarte blând.

— Şi pun pariu că a ştiut că doar una dintre surorile tale ar fi atât de nebună încât să ţi-l dea.

Lisey îşi luă ochii de la drum atât cât să arunce o privire spre sora sa.

— Tu şi Scott vorbeaţi despre mine, Amanda? Vorbeaţi despre mine acolo?

— Am vorbit. Aici sau acolo, nu-mi amintesc şi nu cred că are importanţă. Am vorbit despre cât de mult te iubim.

Lisey nu-i putu răspunde. Avea sufletul prea plin. Îi venea să plângă, dar atunci n-ar mai fi putut vedea drumul. Şi poate că oricum vărsase destule lacrimi. Ceea ce nu însemna că nu avea să mai verse.

3

Aşa că îşi văzură de drum în linişte pentru o vreme. Odată ce trecură de Pigwockit Campground, traficul se subţie aproape de tot. Cerul era încă albastru, dar soarele era acum îngropat în norii aduşi de vânt, luminând ziua, dar făcând-o umbrită într-un mod straniu. După un timp, Amanda vorbi pe un ton necaracteristic, de curiozitate precaută:

— Ai fi venit după mine şi dacă n-ai fi avut nevoie de un complice la crimă?

Lisey se gândi puţin la asta.

— Aşa-mi place să cred, zise ea într-un târziu.

Amanda îi luă mâna de pe volan şi o sărută — o atingere la fel de uşoară ca a unei aripi de fluture — apoi o aşeză înapoi.

— Şi mie-mi place să cred asta, zise ea. E un loc ciudat, Southwind. Când eşti acolo, pare la fel de real ca orice din lumea *asta* şi mai bun ca *orice* din lumea asta. Dar când eşti aici…

Ridică din umeri. Melancolică, crezu Lisey.

— E doar o rază de lună.

Lisey se gândi cum stătuse în pat cu Scott la Antlers, urmărind luna cum se lupta să iasă la iveală. Cum îi ascultase povestea şi apoi mersese cu el. Se *dusese.*

Amanda întrebă:

— Cum îi spunea Scott?

— Bu-Luna.

Amanda clătină din cap.

— Măcar am fost pe aproape, nu?

— Ai fost.

— Cred că majoritatea copiilor au un loc în care se duc atunci când sunt speriaţi sau singuri sau pur şi simplu plictisiţi. Îi spun Ţara de Nicăieri sau Comitatul, Bu-Luna dacă au imaginaţie bogată şi-l inventează ei singuri. Cei mai mulţi uită. Puţinii talentaţi — ca Scott — pun frâie viselor şi le transformă în cai.

— Şi tu eşti destul de talentată. Tu ai inventat Southwind, nu-i aşa? Fetele de-acasă s-au jucat de-a piraţii din Southwind *ani întregi.* Nu m-ar surprinde să aflu că mai sunt încă fete pe Sabbatus Road care se joacă în aceeaşi fantezie, poate cu alt nume.

Amanda râse şi scutură din cap.

— Oamenii ca mine n-au fost niciodată meniţi să treacă de cealaltă pane. Imaginaţia mea a fost doar atât de mare cât să-mi aducă probleme.

— Manda, asta nu-i adevărat…

— Ba da, zise ea. Este. Azilurile de nebuni sunt pline de oameni ca mine. În cazul acesta, *visele* sunt cele care ne pun *nouă* frâie şi ne biciuiesc cu bice moi — o, minunate bice — şi noi alergăm şi tot alergăm, întotdeauna în acelaşi loc… deoarece corabia… Lisey, velele nu se întind niciodată şi corabia nu ridică niciodată ancora…

Lisey mai riscă o privire. Pe obrajii Amandei curgeau lacrimi.

Poate că nu cădeau lacrimi şi pe băncile acelea de piatră, dar aici, da, era fotata condiţie umană.

— Ştiam că mă duc, zise Amanda. Tot timpul cât am stat în studioul lui Scott… tot timpul cât am scris numere fără sens în carneţelul ăla stupid, am *ştiut*…

— Carneţelul ăla s-a dovedit a fi cheia tuturor lucrurilor, zise Lisey, amintindu-şi că în el găsise scris NALBA, aşa cum găsise şi mein gott… un fel de mesaj într-o sticlă. Sau un alt bul — *Lisey, uite unde sunt, vino să mă găseşti, te rog.*

— Vorbeşti serios? întrebă Amanda.

— Sigur.

— E aşa comic! Scott mi-a dat carneţelele alea, ştii? Destule cât să-mi ajungă toată viaţa. De ziua mea.

— Adevărat?

— Da, cu un an înainte să moară. A spus că s-ar putea să-mi prindă bine.

Reuşi să zâmbească.

— Se pare că unul dintre ele chiar a prins.

— Da, făcu Lisey, întrebându-se dacă scria mein gott pe copertele tuturor celorlalte, cu litere mici şi negre mai jos de sigla fabricantului. Poate că într-o zi va verifica. Desigur, dacă ea şi Amanda scăpau vii

din toată povestea asta.

4

Când Lisey încetini în centrul oraşului Castle Rock, pregătindu-se să intre la biroul şerifului, Amanda o apucă de braţ şi o întrebă ce Dumnezeu crede că face. Îşi ascultă apoi sora cum răspunde cu o uimire crescândă.

— Şi eu ce ar trebui să fac cât timp tu-ţi întocmeşti raportul şi completezi formularele? întrebă Amanda pe un ton tăios. Să stau pe banca din faţa Biroului de înregistrare a Animalelor Domestice în pijamaua asta prin care mi se văd ţâţele sus şi tufişul de jos? Cum o să explici faptul că eşti desculţă? Şi ce faci dacă a sunat deja cineva de la Greenlawn ca să-i anunţe să fie cu ochii-n patru după văduva scriitorului, că a fost în vizită la sora ei la Conacul Lunaticilor şi au dispărut amândouă?

Dacă ar fi fost de faţă individul acela simpatic şi nu foarte dezgheţat la minte care-i fusese tată, ar fi spus că Lisey rămăsese cu gura căscată să-i plouă în ea. Fusese atât de concentrată la problemele ridicate de scoaterea Mandei din Ţara de Nicăieri şi de confruntarea cu Jim Dooley, încât uitase complet de starea lor actuală de *neglijeu,* fără a mai pomeni şi de orice posibilă repercusiune a Marii Evadări. Între timp, opriseră în parcarea înclinată din faţa clădirii de cărămidă a biroului şerifului, între o patrulă a poliţiei statale venită în vizită pe stânga şi un Ford sedan pe portierele căruia scria DEP. ŞERIFULUI DISTRICTULUI CASTLE pe dreapta, şi Lisey începu să simtă atingerea clară a claustrofobiei. Îi veni în minte titlul unei piese country, „What Was! Thinking?”[34]

Ridicol, desigur — ea nu era o fugară, Greenlawn nu era o închisoare şi Amanda nu era tocmai o prizonieră, însă picioarele goale…

cum avea să le explice de ce era cu picioarele goale? Şi…

Nu am gândit aproape deloc, nu tocmai, am urmat doar paşii. Reţeta. Iar acum e ca şi când ai întoarce o pagină din cartea de bucate şi ai descoperi că următoarea e goală.

— De asemenea, continuă Amanda, mai trebuie să ne gândim şi la Darla şi Canty. Te-ai descurcat bine în dimineaţa asta, Lisey, nu te critic, dar…

— Ba asta faci, interveni ea. Şi ai dreptate să mă critici. Dacă povestea asta nu-i deja o mare harababură, curând o să fie. Nu voiam să merg acasă la tine prea repede sau să rămân acolo prea mult, în caz că Dooley stă cu ochii şi pe ea…

— Ştie de mine?

Am o bănuială că ai şi un fel de întâlnire-ntre surori, sau mă-nşel?

— Cred… — începu Lisey, apoi se opri. Nu avea rost să-i dea un răspuns atât de echivoc. *Ştiu* că ştie de tine, Manda.

— Totuşi, nu-i Karnak cel Mare[35]. Nu poate fi în ambele locuri în acelaşi timp.

— Nu, dar nici nu vreau să treacă poliţiştii pe acolo. Nu vreau să se amestece în asta.

— Du-ne sus pe View, Lisey. Ştii tu, la Belvedere.

Belvedere era numele pe care îl dăduseră localnicii zonei de picnic de lângă lacurile Castle şi Little Kin Pond. Aceea era intrarea în Parcul Statal Castle Rock şi era prevăzută cu o parcare mare şi chiar cu vreo două toalete mobile. La mijlocul după-amiezii, când cerul se umplea de nori grei de furtună, locul avea să fie foarte probabil pustiu. Un loc numai bun de oprire, de gândire, de strângere a forţelor şi de trecere a timpului. Poate că Amanda *era* într-adevăr un geniu.

— Hai să plecăm de pe Strada Principală, zise ea, trăgând de reverul bluzei de pijama. Mă simt ca o stripteuză într-o biserică.

Lisey ieşi cu grijă în stradă în marşarier — acum că nu mai voia să aibă nicio legătură cu departamentul şerifului districtual, era sigură într-un mod absurd că va avea un accident înainte să poată lăsa clădirea în urmă — şi întoarse spre vest. Zece minute mai târziu trecu pe sub pancarta pe care scria:

PARCUL STATAL CASTLE ROCK SPAŢIU DE PICNIC ŞI TOALETE

MAI-OCTOMBRIE PARCUL SE ÎNCHIDE LA APUS INTERZISA CĂUTAREA ÎN TOMBEROANELE DE GUNOI, PENTRU SĂNĂTATEA D-VOASTRA

5

Maşina lui Lisey era singura din parcare şi zona de picnic era pustie — nu se vedea nici măcar un singur excursionist care să se îmbete cu atâta natură (sau cu Montpelier Gold). Amanda se duse spre una dintre mesele de picnic. Avea tălpile foarte roz şi, chiar dacă soarele era ascuns după nori, era evident goală sub pijamaua verde.

— Amanda, chiar crezi că-i o…

— Dacă vine cineva, fug imediat în maşină.

Manda se uită în spate peste umăr şi-i trimise un surâs.

— Încearcă şi tu. Iarba asta e de-a dreptul *insidioasă.*

Lisey se duse pe călcâie până la marginea asfaltului, apoi păşi pe verdeaţă. Amanda avea dreptate, insidios era cuvântul, peştele perfect din balta cu cuvinte a lui Scott. Iar priveliştea spre vest era o binefacere pentru ochi şi pentru suflet. Norii de furtună se grăbeau spre ele printre dinţii zimţaţi ai White Mountains şi Lisey număra şapte puncte negre acolo unde pantele înalte fuseseră deja udate de ploaie. Înăuntrul acelor goluri de furtună scăpărau fulgere puternice şi între două dintre ele, unindu-le ca un pod fantastic de poveste, se afla un curcubeu dublu care se arcuia peste Mount Cranmore într-o buclă albastră, franjurată. În vreme ce Lisey urmărea spectacolul, gaura aceea se închise şi, deasupra unui alt munte al cărui nume nu-l

cunoştea, se deschise alta şi curcubeul reapăru. Sub ele, lacul Castle era de un cenuşiu-închis murdar şi, dincolo de el, Little Kin Pond era un mare ochi negru. Vântul se înteţea, însă temperatura era ciudat de înaltă şi, când i se zburli părul de la tâmple, Lisey ridică braţele de parcă ar fi vrut să zboare — nu pe un covor fermecat, ci pe alchimia de rând a unei furtuni de vară.

— Manda! zise ea. Mă bucur că sunt în viaţă!

— La fel şi eu, răspunse Amanda cu seriozitate şi întinse mâinile.

Vântul îi suflă pe spate părul cărunt şi-l făcu să fâlfâie ca al unui copil. Lisey îşi strânse degetele cu grijă în jurul degetelor surorii sale, încercând să aibă grijă la tăieturile ei, dar conştientă de senzaţia de sălbăticie ce creştea în ea. Tunetul bubui pe cer, vântul cald suflă mai tare şi la o sută cincizeci de kilometri spre vest, norii de furtună se strecurară prin ancestralele trecători de munte. Amanda începu să danseze şi Lisey dansă cu ea, cu picioarele goale în iarbă, cu mâinile unite şi ridicate spre cer.

— *Da!*

Tunetul bubui şi Lisey trebui să strige.

— Da, *ce?* urlă Manda. Acum râdea.

— *Da, vreau să-l omor!*

— *Asta am spus şi eu! O să te ajut*! Strigă Amanda, şi atunci începu ploaia şi ele alergară înapoi la maşină, amândouă râzând şi cu mâinile împreunate deasupra capetelor.

6

Înainte de venirea primeia dintr-o serie de ploi torenţiale din acea după-amiază, ajunseră la adăpost şi scăpară de o baie serioasă, de care fără-ndoială ar fi avut parte dacă ar fi întârziat; la treizeci de secunde după căderea primelor picături, nu mai puteau vedea masa de picnic din apropiere, aflată la mai puţin de douăzeci de metri.

Ploaia era rece, în maşină era cald, aşa încât parbrizul se aburi numaidecât. Lisey porni motorul şi acţiona dezaburirea. Amanda îi luă telefonul mobil.

— E timpul s-o sunăm pe Domnişoara Fund Gras, zise ea, folosind porecla din copilărie a Dariei, pe care Lisey n-o mai auzise de ani întregi.

Lisey aruncă o privire la ceasul de la mână şi văzu că era trecut de trei. Nu prea erau şanse ca Darla (cunoscută cândva drept Domnişoara Fund Gras — şi cât de mult urase ea asta) şi Canty să se afle la masa de prânz.

— Probabil că acum sunt pe drumul dintre Portland şi Auburn, zise ea.

— Da, probabil că aşa-i, admise Amanda, adresându-i-se lui Lisey de parcă ar fi fost un copil. De aia vreau s-o sun pe Domnişoara Fundoc pe telefonul mobil.

E vina lui Scott dacă sunt atât de nepricepută într-ale tehnicii, se gândi Lisey să spună. *De când a murit, rămân din ce în ce mai în urmă cu tehnica de vârf. Păi, n-am apucat să-mi cumpăr încă nici măcar un DVD-player, şi toată lumea are aşa ceva.*

Dar în loc de asta zise:

— Dacă-i spui Dariei Domnişoara Fund Gras, probabil c-o să închidă, chiar dacă o să-şi dea seama că tu eşti la telefon.

— N-aş face asta niciodată.

Amanda se uită afară, la ploaia biciuitoare. Transformase parbrizul BMW-ului într-un râu de sticlă.

— Ştii de ce-i spuneam aşa eu şi Canty, şi de ce a fost aşa o răutate din partea noastră?

— Nu.

— Când avea doar trei sau patru ani, Darla avea o păpuşă mică, de cauciuc roşu. *Ea* a fost prima Domnişoară Fund Gras. Darla adora vechitura aia. Într-o noapte a lăsat-o pe Domnişoara Fundoc pe calorifer şi s-a topit. Pe chelia bunului Iisus, ce putoare era…

Lisey se strădui să-şi reţină un nou hohot, dar nu reuşi. Pentru că avea gâtul blocat şi gura închisă, râsul îi ieşi pe nas, umplându-i mâinile de muci translucizi.

— Pfui, fermecător, ceaiul e servit, doamnă, zise Amanda.

— Sunt nişte batiste Kleenex în torpedou, zise Lisey, roşind până la rădăcina părului. Îmi dai câteva?

Apoi se gândi la Domnişoara Fund Gras topindu-se pe calorifer, iar asta se îmbină cu cea care fusese înjurătura cea mai suculentă a lui Dandy — *pe chelia bunului Iisus* — şi reîncepu să râdă, chiar dacă recunoscu tristeţea ascunsă ca o perlă dulce-amară înăuntrul ilarităţii ei, ceva ce avea legătură cu acea Darla adultă mereu atât de scrobită şi toată numai fă-cum-fac-eu-şi-o-să-fie-bine, şi cu copilul care fusese, a cărui fantomă încă se mai ascundea dincolo de aparenţa noii sale personalităţi, fetiţa murdară de marmeladă şi deseori furioasă, care părea să aibă mereu *nevoie* de ceva.

— O, şterge-te liniştită de volan, zise Amanda, acum râzând şi ea din nou. Ţinea mâna în care avea telefonul lipită de stomac. Cred c-o să fac pe mine.

— Dacă-ţi dai drumul în pijama, Amanda, o să se topească.

Dă-mi cutia aia nenorocită de Kleenex.

Amanda, încă râzând, deschise torpedoul şi-i dădu batistele de hârtie.

ploaia asta?

— Dacă are telefonul deschis, da. Şi dacă nu e la cinema sau mai >tiu eu unde, îl are întotdeauna deschis. Vorbesc cu ea aproape zilnic — uneori şi de două ori pe zi, dacă Matt e plecat la una dintre urgiile lui academice. Pentru că, vezi tu, uneori o sună Metzie şi apoi Darla

îmi spune tot ce i-a zis. În ultima vreme, Darla e singura din familie cu care mai vorbeşte Metzie.

Lisey era fascinată de asta. Habar nu avea că Amanda şi Darla vorbeau despre problemele fiicei Amandei — cu siguranţă Darla nu spusese niciodată nimic despre asta. I-ar fi plăcut să afle mai multe, dar bănuia că nu era momentul potrivit.

— Ce o să-i spui dacă-ţi răspunde?

— Să fii doar atentă. Cred că am scornit ceva credibil, dar mă tem că, dacă-ţi spun de pe acum, o să se piardă o parte din… nu ştiu.

Prospeţime. Credibilitate. Vreau doar să le fac pe amândouă să plece cât mai departe posibil, aşa încât să nu le treacă prin gând să vină pe la tine şi…

— … să fie prinse în maşina de sortat cartofi a lui Max Silver? Întrebă Lisey.

De-a lungul anilor, toate lucraseră pentru domnul Silver: un sfert de dolar pentru fiecare butoi de cartofi culeşi şi ajungeai să-ţi cureţi pământul de sub unghii până-n februarie.

Amanda îi aruncă o privire tăioasă, apoi zâmbi.

— Ceva de felul ăsta. Darla şi Canty pot fi sâcâitoare, dar le iubesc, n-am ce să fac. Nu vreau să sufere doar pentru că s-au nimerit în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

— Nici eu, zise Lisey încet.

O rafală de grindină răpăi pe acoperiş şi pe parbriz; apoi reveni doar ploaia. Amanda o mângâie pe mână.

— Ştiu asta, micuţo.

Micuţo. Nu micuţă Lisey, ci doar micuţo. De cât timp nu-i mai spusese aşa? Ea fusese singura care o spusese vreodată.

7

Din cauza mâinilor, Amanda tastă numărul cu oarecare dificultate, greşind o dată şi fiind nevoită s-o ia de la capăt. A doua oară îi reuşi, apăsă butonul verde de apelare şi duse micuţul Motorola la ureche.

Ploaia slăbise puţin. Lisey îşi dădu seama că putea vedea din nou prima masă de picnic. Câte secunde trecuseră de când trimisese Amanda apelul? Cu sprâncenele ridicate, se uită de la masa de picnic la sora sa. Amanda începu să fluture din mână, apoi se îndreptă în scaun şi ridică degetul arătător de la mâna dreaptă, chemând parcă un chelner într-un restaurant de lux.

— Darla?… Mă auzi?… Ştii cine e la telefon?… *Da!* Da, *siguri* Amanda scoase limba şi bulbucă ochii, mimând reacţia Dariei cu o eficienţă tăcută şi destul de crudă: un concurent la un joc de televiziune care tocmai a câştigat runda eliminatorie.

— Da, e chiar lângă mi… Darla, mai *încet*! Mai întâi nu puteam eu să vorbesc şi acum nu reuşesc să strecor o vorbă nici în cant!

O să-ţi dau să vorbeşti cu Lisey doar în…

Amanda ascultă mai mult timp de data asta, clătinând din cap, lovind în acelaşi timp degetul mare şi arătătorul de la mâna dreaptă într-un gest de *bla-bla-bla.*

— Ihî, o să-i spun, Darl.

Fără a se sinchisi să acopere microfonul telefonului — probabil pentru că voia ca Darla să audă că transmitea mesajul Amanda spuse:

— Darla şi Canty sunt împreună, Lisey, dar sunt încă la aeroport. Avionul lui Canty a fost reţinut în Boston din pricina norilor de furtună. Mare păcat, nu?

Când spuse asta, făcu semnul cu degetul mare ridicat, apoi îşi întoarse atenţia la telefon.

— Mă bucur că v-am prins înainte să porniţi la drum, pentru că nu mai sunt la Greenlawn. Sunt cu Lisey la Centrul Medical Acadia din Derry… ai auzit bine, *Derry*.

Ascultă, apoi clătină din cap.

— Da, cred şi eu că *este* un fel de miracol. Tot ce ştiu e c-am auzit-o pe Lisey că mă strigă şi m-am trezit. Ultimul lucru pe i are mi-l amintesc înainte de asta e că m-aţi dus voi la Spitalul Memorial Stephens din No Soapa. Apoi pur şi simplu… am auzit-o pe Lisey că mă strigă şi a fost ca atunci când dormi profund >i auzi că te strigă cineva… iar doctorii de la Greenlawn m-au trimis aici pentru o mulţime de consultaţii la creier care probabil costă o avere…

Ascultă.

— Da, dragă, *vreau* s-o salut pe Canty şi-s sigură că şi Lisey vrea, dar acum au nevoie de noi şi telefonul n-o să funcţioneze în camera în care fac analizele alea. O să veniţi şi voi, nu? Sunt sigură că puteţi ajungeţi în Derry până la şapte, opt cel mult…

În clipa aceea, cerurile se deschiseră din nou. Detunătura fu şi mai crâncenă decât prima şi, brusc, maşina se umplu de ropotul cavernos al ploii. Pentru prima oară, Amanda păru complet pierdută.

Se uită la Lisey cu ochii larg căscaţi şi plină de panică. Arătă cu un deget spre acoperişul maşinii, acolo de unde venea sunetul. Formă din buze cuvintele: *Vrea să ştie ce-i sunetul ăsta.*

Lisey nu ezită. Înşfacă telefonul de la Amanda şi-l duse la ureche. Legătura era clară ca lumina zilei în pofida furtunii (poate chiar datorită ei, din câte ştia Lisey). O auzi nu doar pe Darla, ci şi pe Canty, vorbind între ele pe voci agitate, confuze, radioase; în fundal auzi chiar şi o voce care anunţa prin sistemul de amplificare întârzierile de zbor ca urmare a vremii nefavorabile.

— Darla, sunt Lisey. S-a întors Amanda! S-a întors de tot! Nu-i aşa că e minunat?

— Lisey, nu-mi vine să cred!

— Crezi când vezi, zise Lisey. Mişcă-ţi fundul la Acadia în Derry şi vezi cu ochii tăi.

— Lisey, ce-i *zgomotul* ăla? Parcă ai fi sub *duş.*

— Hidroterapie, de cealaltă parte a holului! zise Lisey, minţind cu sânge rece şi spunându-şi: *N-o să putem explica niciodată asta mai târziu — nici într-un milion de ani.* E deschisă uşa şi-i o gălăgie îngrozitoare.

Pentru o clipă nu se auzi nimic altceva decât ploaia ce cădea în rafale constante. Apoi Darla spuse:

— Dacă se simte într-adevăr bine, poate că eu şi cu Canty ar fi bine să ne ducem totuşi până la Snow Squall. E drum lung până la Derry şi suntem hămesite amândouă.

Preţ de un moment, Lisey fu furioasă pe ea, apoi îi veni aproape să-şi tragă un pumn în ochi pentru că simţise asta. Cu cât le lua mai mult timp să ajungă, cu atât mai bine — nu era oare aşa? Şi totuşi, ecoul capriciului pe care-l auzi în vocea Dariei o făcu să-i fie puţin rău la stomac. Dar şi asta era tot o treabă ca între surori, bănuia ea.

— Sigur, de ce nu? zise şi-i arătă Amandei gestul cu degetul mare şi arătătorul care formau un cerc; aceasta îi zâmbi şi clătină din cap.

Noi nu plecăm nicăieri, Darl.

Decât poate în Bu-Luna, ca să scăpăm de un lunatic mort. Asta dacă avem noroc, desigur. Dacă lucrurile înclină în favoarea noastră.

— Mi-o mai dai o dată pe Manda la telefon?

încă se mai simţea o undă de iritare în vocea ei, de parcă n-ar fi asistat niciodată la criza aceea înfricoşătoare de catatonie şi acum o bănuia pe Amanda că se prefăcuse tot timpul.

— Vrea să vorbească şi Canty cu ea.

— Sigur că da, zise Lisey şi, dându-i telefonul Amandei, îi transmise pe muteşte: *Cantata.*

Amanda o asigură pe Canty în repetate rânduri că da, se simţea bine, şi da, era un miracol; nu, n-o deranja câtuşi de puţin dacă ea şi Darla îşi vedeau mai departe de planul original, prânzul la Snow Squall, şi nu, nu era deloc nevoie să treacă pe la Castle View şi să-i aducă ceva de acasă. Avea tot ce-i trebuia, se ocupase Lisey de asta.

Spre sfârşitul conversaţiei, ploaia se opri aproape pe dată, fără cea mai slabă întârziere, de parcă Dumnezeu ar fi închis un robinet în cer, iar pe Lisey o lovi o idee ciudată: aşa ploua în Bu-Luna, în rafale repezi, furioase, trecătoare.

Am Iăsat-o în urmă, dar nu foarte departe, gândi şi-şi dădu seama simţea încă în gură gustul acela dulce, curat.

În vreme ce Amanda îi spuse Cantatei că o iubea şi apoi întrerupse legătura, un fascicul straniu de lumină jilavă de iunie răzbătu printre nori şi se formă un alt curcubeu pe cer, acesta mai aproape, strălucind deasupra lacului Castle. *Ca o promisiune,* gândi Lisey.

Dintre cele în care vrei să crezi, dar nu prea ai încredere.

8

Vocea murmurată a Amandei o făcu să-şi întrerupă contemplarea

curcubeului. Manda cerea de la informaţii numărul de la Greenlawn, pe care îl scrise cu buricul degetului pe partea de jos a parbrizului aburit.

— Acolo o să rămână chiar şi după ce se va dezaburi complet, ştii? îi spuse Lisey când ea închise. O să fie nevoie de soluţie Windex pentru a-l curăţa. Aveam un pix în consola centrală — de ce n-ai întrebat?

— Pentru că sunt catatonică, răspunse Amanda şi-i întinse telefonul.

Lisey nu făcu decât să se uite la el.

— Pe cine vrei să sun?

— De parcă n-ai şti.

— *Amanda…*

— Trebuie s-o faci tu, Lisey. Eu habar nu am cu cine să vorbesc sau cum ai reuşit să mă internezi acolo.

Rămase tăcută pentru o clipă, jucându-se cu degetele pe pijama.

Norii se închiseseră din nou, ziua era iarăşi întunecată, iar curcubeul putea să fi fost doar un vis.

— Adică, sigur că ştiu, spuse într-un sfârşit. Numai că nu *tu* ai făcut-o, ci Scott. El a pregătit totul cumva. Mi-a reţinut un loc.

Lisey clătină din cap. Nu se simţea în stare să spună ceva.

— Când? Ultima dată când mi s-a urât cu mine? Ultima dată când l-am văzut în Southwind? În ceea ce el numea Bul Una?

Lisey nu se deranja s-o corecteze.

— A convins un doctor pe nume Hugh Alberness. Alberness şi-a consultat fişa medicală şi a fost de acord că te pasc mari probleme, iar când ai făcut urât de data asta, te-a consultat şi te-a internat.

Nu-ţi aminteşti nimic din toate astea? Chiar nimic?

— Nu.

Lisey luă telefonul mobil şi se uită la numărul de pe parbrizul parţial aburit.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce să-i spun, Manda.

— Ce i-ar fi spus *Scott,* micuţo?

Micuţo. Încă o rafală de ploaie, furioasă, dar de o durată nu mai mare de douăzeci de secunde, răpăi pe acoperişul maşinii şi, cât bătu darabana acolo, Lisey descoperi că se gândea la toate conferinţele şi lecturile publice la care mersese cu Scott — cele pe care el le numea *spectacole.* Cu notabila excepţie a celei din Nashville în 1988, i se părea că întotdeauna se simţise bine, şi de ce nu? El le spunea ceea ce ei voiau să audă; datoria ei era doar să zâmbească şi să bată din palme atunci când trebuia. O, şi uneori trebuia să rostească fără glas câte un *Mulţumesc* atunci când era băgată în seamă.

Oamenii îi ofereau diverse lucruri — suvenire, amintiri — şi el i le dădea ei, iar ea trebuia să le ţină. Oamenii făceau uneori fotografii şi uneori erau unii ca Tony Eddington — Toneh — a căror datorie era să

scrie un text şi uneori o pomeneau şi pe ea, dar alteori nu, şi uneori îi scriau numele corect, dar alteori nu, şi o dată fusese identificată ca *amica* lui Scott Landon şi asta era-n regulă, dar ea *nu* semăna cu fetiţa din povestea lui Saki, improvizaţia din senin *nu* era specialitatea ei, şi…

— Ascultă, Amanda, dacă te gândeai să-l chemi în ajutor pe Scott, nu funcţionează, n-am absolut nicio idee. De ce nu-l suni pur şi simplu pe doctorul Alberness ca să-i spui că te simţi bine…

În vreme ce zise asta, Lisey încercă să-i dea mobilul înapoi.

Amanda duse mâinile mutilate la piept, într-un gest de refuz.

— N-ar funcţiona, orice aş spune. Eu sunt *nebună.* Tu, pe de altă iurte, eşti nu doar sănătoasă la mine, ci şi văduva celebrului seriilor. Aşa că dă tu telefon, Lisey. Scoate-l pe doctorul Alberness din Tlea noastră. Şi fă-o acum.

9

Lisey formă numărul, iar ceea ce urmă fu, pentru început, aproape prea asemănător cu telefonul pe care-l dăduse în acea lungă, lungă zi de joi — ziua când începuse să urmărească popasurile bulului. La celălalt capăt al firului era din nou Cassandra şi Lisey recunoscu din nou muzica soporifică atunci când i se ceru să aştepte, însă acum Cassandra părea deopotrivă surescitată şi uşurată să o audă. Spuse că-i va face legătura cu doctorul Alberness acasă.

— Să nu închideţi acum, îi recomandă înainte să dispară în ceea ce ar fi putut fi vechea piesă disco a Donnei Summer „Love to Love You, Baby", dinainte să sufere o lobotomie muzicală. *Să nu închideţi acum* avea o sonoritate rău-prevestitoare, dar faptul că Hugh Alberness se afla acasă… cu siguranţă era un semn pozitiv, nu?

Putea să sune la poliţie de acasă la fel de uşor ca şi de la birou, să ştii. Sau ar fi putut-o face doctorii de gardă de la Greenlawn. Şi ce-o să-i spui când o să vină la telefon? Pentru numele lui Dumnezeu, ce-o să-i spui?

Oare Scott *ce i-ar fi spus?*

Scott i-ar fi spus că realitatea este Ralph.

Şi da, asta era fără-ndoială adevărat.

Zâmbi puţin la acest gând şi la amintirea lui Scott plimbându-se fără astâmpăr printr-o cameră de hotel din… Lincoln?

Lincoln, Nebraska? Mai degrabă Omaha, pentru că fusese vorba de o cameră de hotel, una frumoasă, poate chiar parte dintr-un apartament. Când fusese strecurat pe sub uşă faxul de la editorul său, el citea ziarul. Editorul, Carson Foray, mai voia nişte modificări în a treia variantă a noului roman al lui Scott. Lisey nu-şi amintea despre ce roman era vorba, doar că fusese unul dintre cele din urmă, cele la care el se referea uneori spunându-le „Palpitantele poveşti de dragoste ale lui Landon". În orice caz, Carson — care colabora cu Scott din acele timpuri imemoriale pe care bătrânul Dandy le-ar fi numit *epoca*

ratonului mort — era de părere că o întâlnire întâmplătoare dintre două personaje după vreo douăzeci de ani era un lucru cam prea convenabil. „Aici scârţâie puţin povestea, bătrâne”, scrisese el.

— Scârţâie-mă de astea, bătrâne, mormăise Scott, apucându-se de organele genitale cu o mână (şi avea oare şuviţa aceea frumoasă şi neascultătoare căzută peste frunte când vorbise? Sigur că da). Apoi, înainte ca ea să poată spune ceva liniştitor, Scott înşfăcase ziarul, îl frunzărise până la ultima pagină şi-i arătase un articol dintr-un grupaj numit *Lumea asta ciudată.* Purta titlul CÂINELE GĂSEŞTE DRUMUL CĂTRE CASĂ — DUPĂ 3 ANI. Relata povestea unui collie pe nume Ralph, care se rătăcise pe când era în vacanţă cu familia sa în Port Charlotte, Florida. Trei ani mai târziu, Ralph îşi făcuse apariţia la locuinţa stăpânilor din Eugene, Oregon. Era slab, fără zgardă şi cu câteva băşici pe labe, dar dincolo de asta era într-o stare bună. Venise pe aleea casei, se aşezase în verandă şi lătrase pentru a fi lăsat înăuntru.

— Ce crezi că ar spune Monsieur Carson Foray despre asta dacă ar ajunge într-o carte scrisă de mine? întrebase Scott ritos, îndepărtându-şi părul de pe frunte (sărise imediat înapoi, desigur).

Crezi că mi-ar trimite numaidecât un fax prin care să-mi spună că *scârţâie* puţin, *bătrâne?*

Lisey, deopotrivă amuzată de supărarea lui şi aproape absurd mişcată de gândul că Ralph se întorsese acasă după atâţia ani (şi după Dumnezeu ştie câte aventuri), se arătase de acord că probabil asta ar face.

Scott înşfăcase ziarul înapoi, se uitase cu ochii mijiţi pentru o clipă la fotografia lui Ralph cu o zgardă nouă şi o bandană de lână la gât, apoi îl aruncase deoparte.

— Să-ţi spun ceva, Lisey, romancierii sunt împiedicaţi în munca lor de incredibile handicapuri. Realitatea este Ralph, care îşi face apariţia după trei ani şi nimeni nu ştie de ce. Dar un romancier nu poate spune povestea asta! Pentru că *scârţâie* puţin, bătrâne!

După ce se eliberase de această diatribă, din câte-şi amintea ea, Scott se apucase să rescrie paginile în chestiune.

Muzica de fundal se întrerupse.

— Doamnă Landon, mai sunteţi acolo? întrebă Cassandra.

— Mai sunt, zise Lisey, simţindu-se mult mai calmă.

Scott avusese dreptate. Realitatea era un beţiv care cumpără un bilet de loterie, câştigă în jur de şaptezeci de milioane de dolari şi-i împarte pe din două cu barmaniţa lui preferată. O fetiţă care iese cu viaţă din puţul din Texas în care a rămas blocată vreme de şase zile. Un student care cade de la un balcon de la etajul şase în Cancun şi-şi rupe doar încheietura mâinii. Realitatea era Ralph.

— Acum vă fac transferul, zise Cassandra.

Se auzi un clic dublu, apoi Hugh Alberness — un Hugh Alberness foarte îngrijorat, socoti ea, însă nu unul atins de panică — spuse:

— Doamnă Landon? Unde sunteţi?

— În drum spre casa surorii mele. Ajungem acolo în douăzeci de minute.

— Amanda e cu dumneavoastră?

— Da.

Lisey se hotărâse să răspundă la întrebările doctorului fără a veni cu nicio completare personală. O parte din ea era foarte curioasă să vadă care vor fi întrebările acelea.

— Doamnă Landon…

— Lisey.

— Lisey, la Greenlawn sunt foarte multe persoane îngrijorate în după-amiaza asta, mai ales doctorul Stein, medicul de gardă, infirmiera Burrell, care e răspunzătoare de Aripa Ackley, şi Josh Phelan, care e şeful restrânsei, dar de obicei foarte capabilei noastre echipe de securitate.

Lisey ajunse la concluzia că aceasta era deopotrivă o întrebare *Ce aţi făcut?*— şi o acuzaţie — *Astăzi aţi speriat ca naiba câţiva oameni!* — şi crezu că era mai bine să-i răspundă. Pe scurt. Ar fi fost prea uşor să-şi sape singură groapa şi să cadă în ea.

— Da, păi, îmi pare rău pentru asta. *Foarte* rău. Dar Amanda voia să plece, a insistat foarte mult şi a insistat de asemenea foarte mult să nu sunăm pe nimeni de la Greenlawn până ce nu vom fi ajuns departe de locul acela. Date fiind împrejurările, am considerat că e mai bine să-i fac pe plac. Trebuia să iau o hotărâre.

Amanda îi oferi un viguros semn cu degetele mari de la ambele mâini ridicate, dar Lisey nu se putea lăsa distrasă. Poate că doctorul Alberness era un admirator de o perfectă *enormitate* al cărţilor soţului ei, însă ea nu se îndoia câtuşi de puţin că se pricepea nemaipomenit de bine să scoată de la oameni lucruri pe care aceştia nu voiau sau nu intenţionau să le spună.

Surescitarea lui Alberness avea însă alte origini.

— Doamnă Landon… Lisey… sora dumneavoastră reacţionează?

E conştientă şi reacţionează?

Nu te-ar putea convinge decât propriul auz, zise Lisey şi-i dădu Amandei telefonul.

Aceasta păru alarmată, dar îl luă. Lisey mişcă din buze, spunându-i pe muteşte: *Ai grijă.*

10

— Alo, doctor Alberness? Amanda vorbi încet şi cu grijă, dar clar. Da, eu sunt. (Ascultă.) Amanda Debusher, corect. (Ascultă.) Numele meu mijlociu e Georgette. (Ascultă.) Iulie 1946. Adică încă n-am chiar şaizeci de ani. (Ascultă.) Am un copil, o fiică pe nume Intermezzo.

Metzie pe scurt. (Ascultă.) George W. Bush, îmi pare rău să spun — cred că omul ăsta are un complex în care se crede Dumnezeu pe Pământ, cel puţin la fel de periculos ca acela al duşmanilor lui. (Ascultă. Scutură încet din cap.) Nu… Nu cred că pot intra în subiectul ăsta acum, doctor Alberness. V-o dau pe Lisey.

Îi înapoie telefonul surorii sale, rugând-o din priviri să-i facă o prezentare bună… sau care să merite măcar notă de trecere. Lisey clătină energic din cap. Amanda se prăbuşi înapoi în scaun, ca o femeie care tocmai a încheiat o cursă de alergări.

— … sunteţi acolo? Se auzi din telefon când Lisey îl duse la ureche.

— Sunt Lisey, doctor Alberness.

— Lisey, *ce s-a întâmplat?*

— O să vă ofer versiunea prescurtată, doctore…

— Hugh. Vă rog. Hugh.

Lisey stătea dreaptă de spate la volan. Acum îşi permise să se aşeze mai comod în scaunul de piele. Îi ceruse să-i spună Hugh.

Erau din nou amici. Nu va înceta să fie atentă, însă probabil că totul va merge bine.

— Eram în vizită la ea… eram în curticica… şi şi-a revenit pe nepusă masă.

A venit şchiopătând şi fără zgardă, dar altfel teafără, îşi spuse ea şi trebui să-şi reprime un acces nebunesc de râs. De cealaltă parte a lacului, fulgerul scapără luminos. Aşa îşi simţea şi ea sufletul.

— N-am mai auzit de un asemenea lucru, zise Hugh Alberness.

Nu era o întrebare, aşa că Lisey păstră tăcerea. Şi cum… ăă… cum aţi ieşit?

— Scuze?

— Cum aţi trecut de biroul de recepţie al Aripii Ackley? Cine v-a deschis uşa?

Realitatea e Ralph, îşi aminti Lisey. Având grijă să pară doar puţin nedumerită, spuse:

— Nu ne-a întrebat nimeni de sănătate sau mai ştiu eu ce… Păreau cu toţii foarte ocupaţi. Am ieşit pur şi simplu.

— Dar uşa?

— Era deschisă, zise Lisey.

— Fir-aş al… făcu Alberness, apoi se înfrâna.

Lisey aşteptă. Era sigură că nu se terminase.

— Infirmierele au găsit un inel cu chei, un portchei şi o pereche de papuci de casă. Dar şi o pereche de tenişi cu şosetele în ei.

Pentru o clipă, Lisey rămase blocată la inelul cu chei. Nu-şi dăduse seama că nu mai avea nici celelalte chei şi ar fi fost probabil mai bine să nu-i dea motiv lui Alberness să afle asta.

— Ţin o cheie de rezervă sub bara de protecţie a maşinii, într-o cutie magnetică. Cât despre cele de pe inel…

încercă să râdă măcar pe jumătate autentic. Nu avea idee dacă-i reuşise, însă Amanda nu păli vizibil.

— Pe alea nu mi-ar plăcea să le pierd! Spune-le, te rog, celor din personal să le pună deoparte, bine?

— Sigur, dar trebuie s-o vedem pe domnişoara Debusher. Trebuie urmate anumite proceduri dacă vreţi să v-o încredinţăm în grijă…

Vocea doctorului Alberness lăsa să se înţeleagă că o considera a fi o idee cumplită, însă asta nu era o întrebare. Îi fu greu, dar Lisey aşteptă. De cealaltă parte a lacului Castle, cerul se făcuse din nou negru ca smoala. Se apropia o nouă furtună. Lisey îşi dorea foarte mult să încheie conversaţia înainte ca asta să se întâmple, însă aşteptă. Avea o bănuială că ea şi Alberness ajunseseră la punctul critic.

— Lisey, zise el într-un târziu, *de ce* v-aţi lăsat, tu şi sora ta, pantofii în urmă?

— Sincer, nu ştiu. Amanda a insistat să plecăm numaidecât, să plecăm desculţe şi să nu-mi iau cheile…

— În privinţa cheilor s-ar putea să-şi fi făcut probleme pentru detectorul de metale, explică Alberness. Deşi, dată fiind starea ei, mă surprinde că s-a… Nu contează, continuă.

Lisey îşi luă ochii de la furtuna care se apropia şi care ascunsese acum vederii dealurile de pe cealaltă parte a lacului Castle.

— Ţi-aminteşti de ce ai vrut să plecăm cu picioarele goale, Amanda? întrebă ea şi înclină telefonul spre ea.

— Nu, zise Amanda cu voce puternică, apoi adăugă: Doar că voiam să simt iarba sub tălpi. Iarba insidioasă.

— Ai auzit asta? îl întrebă Lisey pe Alberness.

— Ceva despre simţitul ierbii?

— Da, dar sunt sigură că n-a fost doar asta. S-a arătat foarte insistentă.

— Şi tu ai făcut pur şi simplu ce ţi-a cerut?

— E sora mea mai mare, Hugh… sora mea *cea mai mare,* de fapt.

De asemenea, trebuie să recunosc că eram prea emoţionată că s-a întors pe planeta Pământ ca să mai pot gândi raţional.

— Dar eu — *noi* — trebuie neapărat s-o vedem şi să ne asigurăm că e vorba într-adevăr de o recuperare.

— E bine dacă o aduc mâine pentru investigaţii?

Cu ochii căscaţi de panică, Amanda scutură din cap atât de tare, încât părul i se ridică în aer. Lisey începu să clatine şi ea din cap la fel de viguros.

— E foarte bine, zise Alberness.

Lisey îi auzi uşurarea din voce, o uşurare adevărată care o făcu să se simtă prost fiindcă-l minţise. Odată însă ce strângeai bine chingile, trebuia făcute anumite lucruri, fără drept de apel.

— O să ajung la Greenlawn mâine în jur de două după-amiaza şi o

să discut cu amândouă. E bine aşa?

— Sigur că da.

Presupunând că vom mai fi în viaţă mâine la două.

— Bine, atunci. Lisey, mă-ntreb dacă nu…

Exact în clipa aceea, deasupra lor, un fulger extrem de luminos străbătu norii şi lovi în celălalt capăt al şoselei. Lisey auzi trosnetul; simţi miros de electricitate şi de ars. Nu fusese niciodată în viaţă atât de aproape de o lovitură de fulger. Amanda strigă, sunetul pierzându-se aproape complet într-un huruit monstruos de tunet.

— *Ce a fost asta?* strigă Alberness.

Chiar dacă legătura era mai clară ca niciodată, doctorul pe care-l cultivase cu atâta asiduitate soţul ei de dragul Amandei cu cinci ani în urmă i se părul lui Lisey brusc foarte departe şi secundar.

— Tunete şi fulgere, zise ea calm. E o furtună de toată frumuseţea aici, Hugh.

— Aţi face bine să trageţi pe dreapta.

— Am făcut deja asta, dar vreau să închid telefonul înainte să încasez o descărcare electrică sau aşa ceva. Ne vedem mâine…

— În Aripa Ackley…

— Da. La două. Cu Amanda. Mulţumesc pentru…

Fulgerul scapără pe cer şi ea se crispa, dar de data aceasta fu mai difuz, iar tunetul care urmă, deşi puternic, nu ameninţă să-i spargă timpanele.

— … pentru că ai fost aşa înţelegător, încheie şi apăsă butonul de închidere fără să-şi ia rămas-bun.

Ploaia veni numaidecât, ca şi când ar fi aşteptat-o să încheie conversaţia. Se abătu asupra maşinii cu o furie albă. Ce bancă de picnic? Lisey nu mai vedea acum nici capota propriei sale maşini.

Amanda o prinse de umăr şi Lisey se gând la un alt cântec country, cel în care se spunea că, dacă lucrai până-ţi descărnai degetele, te alegeai cu nimic altceva decât cu degete osoase.

— Nu mă întorc acolo, Lisey, *nu* mă întorc!

— Au, Manda, mă doare!

Amanda îi dădu drumul, dar nu se trase în spate. Îi scăpărau ochii.

— Nu mă întorc acolo.

— Ba da. Doar cât să discuţi cu doctorul Alberness.

— Nu…

— *Taci şi ascultă-mă.*

Amanda clipi şi se lăsă pe spate, ferindu-se de furia din vocea surorii sale.

— Eu şi cu Darla am fost nevoite să te internăm acolo, n-am avut de ales. Nu erai decât un morman de carne vie care saliva pe la un capăt şi se uşura pe la altul. Iar soţul meu, care a ştiut că se va întâmpla asta, nu s-a ocupat de tine doar într-o lume, ci în *două.* Îmi eşti

datoare, draga mea soră Manda-iepuraş. Motiv pentru care o să mă ajuţi în seara asta pe mine şi mâine o să te ajuţi pe tine, şi nu vreau să mai aud nimic despre asta decât „Da, Lisey”. Ai priceput?

— Da, Lisey, bâigui Amanda.

Dacă mă încuie şi mă constrâng să fac băi cu buretele şi să beau suc insipid?

— N-o vor face. Nu *pot.* Internarea ta a fost în linii mari voluntară — te-am dus eu şi cu Darla, sigur, dar asta numai pentru că tu erai *hors-de-bătăiţă.*

Amanda pufni cu tristeţe.

— Aşa spunea Scott. Şi uneori, când i se părea că se dă cineva prea mare, spunea că este *hors-de-mucios.*

— Da, zise Lisey, nu fără durere. Mi-amintesc. În orice caz, acum te simţi bine. Asta-i ideea.

Îi luă mâinile, amintindu-şi să fie blândă.

— O să mergi acolo mâine şi o să-l farmeci pe doctorul ăla de n-o să se vadă.

— O să încerc, admise Amanda. Dar nu pentru că-ţi sunt datoare.

— Nu?

— Ci pentru că te iubesc, declară cu o simplă demnitate. Apoi, pe o voce foarte firavă: O să vii cu mine, nu?

— Ba bine că nu.

— Poate… poate c-o să ne facă felul iubitul tău şi n-o să mai fie nevoie să-mi fac nicio grijă despre Greenlawn.

— Te-am avertizat să nu mai spui că-i iubitul meu.

Amanda zâmbi fără vlagă.

— Cred c-o să reuşesc să ţin minte asta, dacă renunţi şi tu la prostia aia cu Manda-iepuraş.

Lisey izbucni în râs.

— De ce nu o luăm din loc, Lisey? Ploaia se răreşte. Şi, te rog, porneşte încălzirea. Începe să fie frig aici înăuntru.

Lisey porni încălzirea, ieşi în marşarier din locul de parcare şi întoarse către drum.

— O să mergem acasă la tine, zise ea. Dacă plouă şi acolo la fel de tare cum a plouat aici, Dooley probabil că n-o să stea la pândă.

— Cel puţin aşa sper. Şi chiar dacă stă, ce-o să vadă? Mergem la tine acasă, apoi mergem la mine. Două femei de vârstă mijlocie. O să-şi facă probleme din cauza a două femei de vârstă mijlocie?

— Improbabil, spuse Amanda. Dar mă bucur că le-am trimis pe Canty şi pe domnişoara Fund Mare pe un drum lung, tu nu?

Lisey era, chiar dacă ştia asta, ca Lucy Ricardo[36]: mai devreme sau mai târziu va trebui să dea câteva *{explicaţii.* Ieşi pe autostradă şi văzu că acum era pustie. Spera să nu întâlnească vreun copac căzut peste drum şi ştia că era foarte posibil s-o facă. Deasupra lor hurui un

tunet, ca un semn de nervozitate a cerului.

— Pot măcar să iau pe mine nişte haine care să mi se potrivească?

întrebă Amanda. Mai am un kilogram de carne tocată de vită în congelator. O decongelăm într-o clipă în cuptorul cu microunde; am o foame *îngrozitoare.*

— În cuptorul *meu* cu microunde, zise Lisey, fără a-şi dezlipi ochii de la drum.

Ploaia încetase pentru moment, însă pe cer se mai vedeau încă nori negri. *Negri ca pălăria unui personaj negativ,* ar fi spus Scott, şi pe Lisey o lovi vechiul dor de el, durerea din acel loc gol care acum nu mai putea fi niciodată umplut. Ungherul nostalgiei.

— M-ai auzit, micuţă Lisey? întrebă Amanda şi Lisey îşi dădu seama că sora ei spusese ceva. Spusese ceva despre ceva. În urmă cu douăzeci şi patru de ore se temea că Manda nu va mai vorbi niciodată, iar acum, uite că deja o ignora. Dar oare nu aşa se învârtea lumea?

— Nu, recunoscu ea. Se pare că nu. Scuze.

— Nu-i o noutate, aşa ai fost tu întotdeauna. Plecată în propria ta…

Vocea Amandei se stinse şi începu să se uite cu interes pe geam.

— Plecată mereu în propria mea lume mică? întrebă Lisey, zâmbind.

— Îmi pare rău.

— Nu ai de ce.

Luară o curbă şi Lisey roti volanul pentru a ocoli o creangă mare din mijlocul drumului. Se gândi să oprească şi s-o arunce pe margine, apoi se hotărî s-o lase în grija următoarei persoane care avea s-o vadă. Următoarea persoană care avea s-o vadă probabil că nu va trebui să rezolve nişte probleme cu un psihopat.

— Dacă te gândeşti la Bu-Luna, nu-i de fapt mica mea lume.

Mi se pare că toţi cei care ajung acolo au propria lor versiune.

Ce-mi spuneai?

— Doar că mai am ceva ce s-ar putea să-ţi trebuiască. Doar dacă nu eşti deja închingată de tot.

Lisey fu uluită. Îşi luă ochii de la drum pentru o clipă şi se uită la sora sa.

— Cum? Ce ai spus?

— Doar un fel de-a zice, răspunse Amanda. Am un pistol, la asta mă refeream.

11

De pervazul uşii împotriva insectelor a casei Amandei, cu mult sub acoperişul verandei şi deci departe de ploaie, era sprijinit un plic lung şi alb. Primul gând de alarmă al lui Lisey după ce-l văzu fu: *Dooley a fost deja aici.* Însă plicul pe care-l găsise ea după ce descoperise pisica moartă în cutia poştală fusese alb pe ambele părţi.

Acesta avea numele Amandei scris pe faţă. L-l dădu. Amanda se uită la numele său, apoi întoarse plicul pentru a citi marca în relief de pe

spate — Hallmark — după care rosti un singur cuvânt dispreţuitor:

— Charles.

Preţ de o clipă, numele nu-i spuse nimic lui Lisey. Apoi îşi aminti că, odată ca niciodată, înainte să înceapă nebunia cu care se confruntau acum, Amanda avusese un iubit.

Maţe Fripte, îşi spuse şi scoase un sunet strangulat.

— Lisey? întrebă Amanda, ridicând din sprâncene.

— Mă gândeam doar la Canty şi domnişoara Fundoc, care merg în graba mare la Derry, zise ea. Ştiu că nu-i comic, dar…

— O, are laturile ei comice, spuse Amanda. Probabil că şi asta are.

Desfăcu plicul şi scoase ilustrata. O scana din priviri.

— O, Dumnezeule! Uite. Ce tocmai a ieşit. Din curul câinelui.

— Pot să mă uit?

Amanda i-o dădu. Pe partea din faţă era un băieţel cu câţiva dinţi lipsă — reprezentarea propusă de Hallmark pentru ceva dur, dar care să inspire şi drăgălăşenie (pulover prea mare, jeanşi peticiţi) care ţinea în mână o singură floare ofilită. *Îmi pare tare rău*! Spunea mesajul de sub tenişii scâlciaţi ai bătăuşului. Lisey o deschise şi citi următoarele:

Ştiu că *te-am* rănit şi *că te doare,* Am suferit şi *eu, dar din* asta nu se *moare]* Ştiu *că* trebuie să-mi cer iertare, aşa e bine.

Şi sper *ca măcar* asta durerile să-ţi aline!

Te rog, simte parfumul florilor! Fii fericită o dată!

Regăseşte-ţi bucuria! *Zâmbeşte* lumii *toată]* Ştiu că azi poate nu vrei să te complici.

Dar sper că mâine vom fi din nou amici!

Era semnat *Cu sinceră prietenie (Pentru totdeauna! Ţine minte timpurile bune!) Charles „Charlie" Corriveau.*

Lisey încercă din răsputeri să-şi păstreze o expresie serioasă, dar nu reuşi. Izbucni în râs. Şi Amanda i se alătură. Rămaseră împreună pe verandă, râzând. Când începu să sufle puţin vântul, Amanda se îndreptă de spate, se întoarse spre propria curte udată de ploaie şi declamă, ţinând ilustrata înaintea ochilor ca pe o partitură:

— Dragul meu Charles, vino, că mă bucur, te aştept cu drag ca să mă pupi în cur.

Râzând din tot sufletul, cu mâinile la piept, Lisey căzu şi se lovi de perete atât de tare, încât făcu geamul din apropiere să zăngănească. Amanda îi aruncă un zâmbet şăgalnic şi coborî scările verandei cu paşi rigizi. Lipăi de două-trei ori în curte, răsturnă piticul de grădină care păzea rugii de trandafir şi luă cheia de rezervă pe care o ţinea ascunsă acolo. Dar, cât stătu aplecată, profită de ocazie pentru a se freca la fundul acoperit de vălul verde al pijamalei cu ilustrata lui Charlie Corriveau.

Nemai păsându-i dacă Jim Dooley stătea la pândă în pădure, nemaigândindu-se deloc la el, Lisey se prăbuşi în şezut pe verandă,

şuierând de râs pentru că nu-i mai rămăsese aproape deloc suflu.

Poate că mai râsese atât de tare doar o dată sau de două ori cu Scott, dar poate că nu. Poate că nici atunci.

12

Amanda găsi un singur mesaj pe robotul telefonic, şi acesta era din partea Dariei, nu a lui Dooley.

— Lisey! zicea ea cu exuberanţă. Nu ştiu ce ai făcut, dar e extraordinar! Suntem în drum spre Derry! Lisey, te iubesc! Eşti o campioană!

Ea îl auzi pe Scott spunând: *Lisey, eşti o campioană la jocul ăsta!*

şi râsul începu să i se ofilească.

Pistolul Amandei se dovedi a fi un revolver Pathfinder de calibru 22 şi, când i-l dădu, îl simţi absolut la locul lui în mână, de parcă ar fi fost fabricat special pentru ea. Amanda îl ţinuse într-o cutie de pantofi pe ultimul raft al dulapului din dormitor. După câteva încercări nereuşite, Lisey reuşi să-i deschidă încărcătorul.

— Iisuse, fii cu noi, Manda, da' treaba asta-i *încărcată!*

De parcă Cineva de Sus s-ar fi săturat de înjurăturile ei, cerul se deschise şi reîncepu să cadă ploaia. O clipă mai târziu, geamurile şi jgheaburile zăngăneau şi ropoteau lovite de grindină.

— Ce ar trebui să facă o femeie singură dacă ar fi să-i intre un violator în casă? întrebă Amanda. Să îndrepte spre el o armă descărcată şi să strige *bang?* Lisey, închide-mi asta, te rog.

îşi luase pe ea o pereche de jeanşi. Acum întoarse spre sora sa spatele osos şi închizătorile sutienului.

— De fiecare dată când încerc, mâinile astea mă *omoară.* Pe *mine* trebuia să mă duci la o băiţă în balta aia a ta.

— Mi-a fost greu să te iau de acolo şi fără să te botez în ea, aşa că nu, mulţumesc, zise Lisey, închizându-i sutienul. Ia pe tine bluza roşie cu flori galbene, bine? Îmi place cum îţi vine.

— Mi se vede burta.

— Amanda, tu *nu ai* burtă.

— Ba da… Pentru numele lui Iisus, Măria şi Jojo Dulgherul, de ce *scoţi* gloanţele?

— Ca să nu mă-mpuşc singură în genunchi.

Puse gloanţele în buzunarul jeanşilor.

— O să-l încarc la loc mai târziu.

Deşi dacă era sau nu în stare să-l îndrepte spre Jim Dooley şi să apese trăgaciul… asta pur şi simplu nu ştia. Poate. Dacă rechema în gând amintirea desfăcătorului ei de conserve.

Dar ai de gând să scapi de el? Nu-i aşa?

Mai mult ca sigur. O făcuse să sufere. Asta era prima lovitură.

Era periculos. Asta era a doua lovitură. Nu putea avea încredere în nimeni altcineva care s-o facă, lovitura a treia şi ai ieşit din joc.

Totuşi, continuă să se uite la Pathfinder cu fascinaţie. Scott se documentase despre rănile provocate de armele de foc pentru unul dintre romanele sale — pentru *Relicve,* era aproape sigură — şi ea făcuse greşeala să se uite într-un dosar plin cu tot soiul de fotografii dezgustătoare. Până atunci nu-şi dăduse seama cât de norocos fusese Scott în ziua aceea din Nashville. Dacă glonţul lui Cole i-ar fi atins o coastă şi aceasta ar fi explodat în aşchii…

— De ce nu-l iei cu cutia de papuci cu tot? întrebă Amanda, trăgând pe ea un tricou vulgar (PUPĂ-MĂ ACOLO UNDE PUTE VINO SĂ NE VEDEM ÎN MOTTON) în locul bluzei cu nasturi care-i plăcea lui Lisey. Am acolo şi câteva cartuşe de rezervă. O poţi Iega cu bandă adezivă cât timp eu scot carnea din congelator.

— De unde-l ai, Manda?

— Mi l-a dat Charles, răspunse ea. Se întoarse cu spatele, apucă o perie de pe masa de toaletă nu cine ştie cât de toaletată, se uită cu ochii mijiţi în oglindă şi începu să-şi perie părul cu furie. Anul trecut.

Lisey puse pistolul (atât de asemănător cu cel pe care-l folosise (Allen Cole asupra soţului său) înapoi în cutia de pantofi şi o privi pe Amanda în oglindă.

— M-am culcat cu el de două sau uneori trei ori pe săptămână vreme de patru ani, continuă Amanda. Lucru care era intim. Nu eşti de acord că era intim?

— Ba da.

— Vreme de patru ani i-am spălat chiloţii şi i-am curăţat părul de mătreaţă o dată pe săptămână ca să nu-i cadă pe umerii costumelor ălora negre ale lui şi să-l facă de râs, şi cred că treburile astea sunt mult mai intime decât futaiul. *Tu* ce crezi?

— Cred că ai pus punctul pe i.

— Mda, făcu Amanda. Patru ani de aşa ceva şi, ca semn de despărţire, primesc o ilustrată Hallmark. O merită pe femeia aia pe care a găsit-o în St John.

Lisey simţi nevoia să strige „ura”. Nu, nu credea că Manda avea nevoie de o baie în baltă.

— Hai să scoatem carnea din congelator şi să ne ducem acasă la tine, zise Amanda. Sunt *îndoită* de foame.

13

Când se apropiau de Patel’s Market, soarele ieşi din nou la iveală şi făcu să apară peste drum, în faţă, un curcubeu ca o poartă fermecată.

— Ştii ce mi-ar plăcea la cină? întrebă Amanda.

— Nu, ce?

— O cratiţă mare şi unsuroasă de amestec pentru hamburgeri.

îmi închipui că n-ai nimic de felul ăsta acasă, nu?

— Am avut, zise Lisey, zâmbind cu vinovăţie, dar l-am mâncat.

— Opreşte la Pateps, sări Amanda. Dau fuga să iau o cutie.

Lisey trase în faţa magazinului. Amanda insistase să ia cu ea banii pe care-i strângea pentru cheltuielile domestice în carafa albastră din bucătărie. Acum, înainte să coboare, extrase dintr-un buzunar o bancnotă mototolită de cinci dolari.

— De care preferi, micuţo?

— De orice fel, numai de cheeseburger să nu fie, răspunse Lisey.

XIV. LISEY ŞI SCOTT

(luti meu)

1

La şapte şi un sfert în seara aceea, Lisey avu o premoniţie. Nu era prima din viaţa ei; mai avusese cel puţin încă două. Una în Bowling Green, la scurt timp după ce intrase în spitalul la care fusese dus soţul ei după ce se prăbuşise la o recepţie a Departamentului de Engleză. Şi mai mult ca sigur că avusese una în dimineaţa zborului spre Nashville, dimineaţa paharului de toaletă spart. A treia veni când norii de furtună să risipeau şi printre ei începu să strălucească o superbă lumină aurie. Ea şi cu Amanda se aflau în studioul lui Scott din podul grajdului. Ea căuta printre hârtiile de pe masa lui principală de scris, alias Marele Jumbo al lui Dumbo. Până acum, cel mai interesant lucru pe care-l găsise era un pachet de ilustrate franceze uşor pornografice, pe care era lipit un bileţel autoadeziv. Pe acesta, cu caligrafia lăbărţată a lui Scott, scria: *Cine mi-a trimis ASTEA??!* Lângă monitorul orb al computerului se afla cutia de pantofi în care era revolverul. Capacul era încă pus, dar Lisey tăiase cu unghia banda adezivă. Amanda era de cealaltă parte a biroului, în alcovul în care se aflau televizorul şi sistemul stereo al lui Scott. Din când în când, o auzea cum bolboroseşte despre modul aleatoriu în care erau aranjate lucrurile. O dată, o auzi că se întreba cu voce tare cum de reuşea Scott să găsească vreodată *ceva.*

Atunci avu premoniţia. Închise sertarul pe care-l cercetase şi se aşeză în scaunul de birou cu spătar înalt. Închise ochii şi aşteptă, simţind că se apropia ceva de ea. Se dovedi a fi un cântec. Un tonomat mental se ilumina şi vocea nazală, dar inegalabil de veselă, a lui Hank Williams începu să cânte: *„Good-bye Joe, we gotta go, me-oh-me-oh; we gotta go, pole the pirogue dawn the bayou…”*

— Lisey! strigă Amanda din alcovul în care obişnuia Scott să şadă şi să-şi asculte muzica sau să urmărească filme la aparatul video. Asta atunci când nu le urmărea în camera de oaspeţi în toiul nopţii. Şi Lisey auzi vocea profesorului de la Departamentul de Engleză al Colegiului Pratt — în Bowling Green se-ntâmpla asta, la doar o sută de kilometri de Nashville. Nu mai *departe* de o scuipătură, domniţă.

Cred c-ar fi bine să veniţi aici cât mai repede posibil, îi spusese la telefon profesorul Meade. *Soţului dumneavoastră i s-a făcut rău.*

Trebuie să vă anunţ că i s-a făcut de fapt foarte rău.

„Yvonne, sweetest one, me-oh-my-oh…”

— Lisey!

Amanda vorbea pe un ton strălucitor ca o monedă nouă de zece cenţi. Ar fi crezut oare cineva că-n urmă cu doar opt ore fusese complet dusă cu pluta? Nici pomeneală, madam. Nici poveste, bunul meu domn.

Spiritele le-au făcut pe toate într-o singură noapte, gândi Lisey.

Bravo, spirite.

Doctorul Jantzen consideră că e indispensabilă o intervenţie chirurgicală. Ceva care se numeşte toracotomie.

Şi Lisey gândi: *Băieţii s-au întors din Mexic. S-au întors la Anarene. Pentru că Marene era acasă.*

Ce băieţi, rogu-te spune-mi? Băieţii în alb şi negru. Jeff Bridges şi Timothy Bottoms. Băieţii din *Ultima reprezentaţie.*

În filmul ăla e mereu acum şi ei sunt mereu tineri, gândi ea. *Sunt mereu tineri şi Sam Leul e mereu mort.*

— Lisey?

Deschise ochii şi o văzu pe sora ei mai mare stând în uşa alcovului, cu ochii la fel de luminoşi ca vocea, şi, desigur, în mână ţinea caseta video cu *Ultima reprezentaţie,* iar senzaţia fu… ei bine, ca de întoarcere acasă. Senzaţia fu ca de întoarcere acasă, *me-oh-my-oh.*

Şi de ce? Pentru că a bea din baltă avea micile sale beneficii şi privilegii? Pentru că aduceai uneori înapoi în lumea asta ceea ce luai din cealaltă? Luai sau înghiţeai? Da, da şi da.

— Lisey, scumpa mea, te simţi bine?

O grijă aşa de caldă, un *zel matern* aşa de fotat erau atât de străine de firea normală a Amandei, încât o făcură pe Lisey să se simtă ireală.

— Bine, zise ea. Îmi odihneam doar ochii.

— Ai ceva împotrivă dacă mă uit puţin la filmul ăsta? L-am găsit printre casetele lui Scott. Majoritatea mi se par cam de duzină, dar întotdeauna am vrut să-l văd pe ăsta şi niciodată n-am apucat s-o fac. Poate c-o să-mi distragă puţin atenţia.

— Nu mă deranjează, zise Lisey, dar ar trebui să te previn că e cu siguranţă o bucată ştearsă în mijloc. E o casetă veche.

Amanda studia spatele cutiei.

— Jeff Bridges arată ca un *copil.*

— Nu-i aşa? zise Lisey fără vlagă.

— Iar Ben Johnson e mort, desigur…

Se opri.

— Poate-i mai bine să nu mă uit. S-ar putea să nu auzim când îţi vine iub… s-ar putea să nu-l auzim pe Dooley, dacă vine.

Lisey împinse deoparte capacul cutiei de pantofi, luă Pathfinder-ul şi-l îndreptă spre scările ce coborau în grajd.

— Am încuiat uşa de la scările exterioare, zise ea, aşa că poate urca

doar pe acolo. Şi sunt cu ochii în patru.

— Ar putea provoca un incendiu jos, în grajd, zise Amanda preocupată.

— Nu vrea să mă prăjească… unde ar mai fi distracţia?

De asemenea, gândi ea, *există un loc în care pot merge. Atât timp cât simt în gură un gust la fel de dulce ca acum, există un loc în care pot merge, şi nu cred c-aş avea probleme să te iau cu mine, Manda.*

Nici măcar două porţii de amestec pentru hamburgeri şi două pahare de Kool-Aid de cireşe nu-i alungaseră din gură gustul acela minunat de dulce.

— Păi, dacă eşti sigură că nu te deranjează…

— Ţi se pare că învăţ pentru bacalaureat? Dă-i drumul.

Amanda se întoarse în alcov.

— Sper să mai funcţioneze aparatul ăsta video.

Vorbea ca o femeie care descoperise un gramofon cu manivelă şi un teanc de străvechi discuri de vinilin.

Lisey se uită la multele sertare ale Marelui Jumbo al lui Dumbo, dar scotocirea lor i se părea acum o activitate inutilă… şi probabil aşa era. Avea o bănuială că existau foarte puţine lucruri de interes real acolo sus. Nici în sertare, nici în fişete, nici ascunse pe hardul computerului. O, poate o comoară mică pentru incuncii maniaci, colecţionarii şi universitarii care-şi păstrau poziţiile în mare parte examinând echivalentul literar al scamelor de buric din revistele lor obscure; nătărăi ambiţioşi şi supra educaţi care pierduseră legătura cu ceea ce însemnau de fapt cărţile şi cititul şi care se mulţumeau să învârtă decenii la rând cu băţul în aurul notelor de subsol. Dar toţi caii adevăraţi ieşiseră din grajd. Textele lui Scott Landon care-i bucuraseră pe cititorii săi consecvenţi — oamenii prinşi în avioane între Los Angeles şi Sydney, oameni prinşi în săli de aşteptare din spitale, oameni nevoiţi să umple cumva lungile şi ploioasele zile ale concediului de vară, pendulând între romanul săptămânii şi rebusul de pe verandă — toate acelea fuseseră publicate. *Perla secretă,* publicată la o lună după moartea sa, fusese ultimul astfel de text.

Nu, Lisey, şopti o voce şi, la început, crezu că era a lui Scott, dar apoi — ce nebunie! — crezu că era vocea Bătrânului Hank. Dar *asta* era o nebunie, pentru că nu era nici pe departe vocea unui bărbat. Să fi fost oare vocea mamei-bune, care-i şoptea-şoptea-şoptea în minte?

Cred că voia să-ţi spun ceva. Ceva despre o poveste.

Nu era vocea mamei-bune — chiar dacă afganul ei galben avusese un rol de jucat — ci a Amandei. Şezuseră împreună pe băncile acelea de piatră şi se uitaseră la corabia *Nalba,* care plutea mereu la ancoră şi nu ridica niciodată velele. Până la amintirea aceasta, Lisey nu-şi dăduse seama cât de mult semăna vocea mamei lor cu vocea Amandei. Şi…

Ceva despre o poveste. Povestea ta. Povestea lui Lisey.

Oare chiar spusese Amanda asta? Era ca un vis acum şi Lisey nu putea fi sigură pe de-a-ntregul, însă credea că da.

Şi despre afgan. Numai că…

— Numai că el îi spunea africană, zise ea pe o voce joasă. Îi spunea africană şi îi spunea bul. Nu bup, nici bip, ci bul.

— Lisey? strigă Amanda din cealaltă cameră. Ai spus ceva?

— Vorbesc singură, Manda.

— Asta înseamnă că ai bani la bancă, zise sora ei, apoi se auzi doar coloana sonoră a filmului. Lisey avea impresia că-şi amintea fiecare replică, fiecare frântură fâşâitoare de muzică.

Dacă mi-ai lăsat o poveste, Scott, unde este? Nu-i aici sus în studio, pun pariu cât vrei. Nu e nici în grajd — acolo jos nu-s decât buli falşi ca Ike se întoarce acasă.

Dar asta nu era întru totul adevărat. Fuseseră cel puţin două premii adevărate în grajd: cazmaua de argint şi cutia de cedru a mamei-bune, pitită sub patul din Bremen. Cu pătratul de deliciu înăuntru. Oare despre asta să fi vorbit Amanda?

Lisey credea că nu. *Exista* o poveste în cutia aceea, dar era povestea *lor* — Scott & Lisey: Acum suntem doi. Aşadar, care era povestea *ei?* Şi *unde* era?

Şi, dacă tot venise vorba de asta, unde era Prinţul Negru al Incuncilor?

Nu pe robotul telefonic de la Amanda; şi nici pe robotul telefonic de acolo. Lisey găsise un singur mesaj, iar acesta era înregistrat de mesageria din casă. Fusese de la ajutorul de şerif Alston.

— Doamnă Landon, furtuna asta a provocat destul de multe pagube în oraş, mai ales în partea de sud. Cineva — sper că eu sau Dan Boeckman — o să treacă să verifice cum stau lucrurile cât de repede posibil, dar, între timp, vreau să vă amintesc să ţineţi uşile încuiate şi să nu lăsaţi înăuntru niciun necunoscut. Asta înseamnă să le cereţi să-şi dea jos pălăria sau să dea mai pe spate gluga impermeabilului chiar dacă afară toarnă cu găleata, bine? Şi să păstraţi mobilul la dumneavoastră tot timpul. Ţineţi minte, în caz de urgenţă, tot ce trebuie să faceţi e să apăsaţi tasta de apelare rapidă, apoi tasta 1.

Apelul va ajunge direct la biroul şerifului.

— Minunat, comentase Amanda. O să ajungă aici înainte să ni se coaguleze sângele. Probabil că asta o să-i ajute mult la testele ADN.

Lisey nu se sinchisise să răspundă. Nu avea nicio intenţie să lase biroul şerifului districtului Castle să se ocupe de Jim Dooley. Din punctul ei de vedere, Jim Dooley putea foarte bine să-şi taie gâtul cu desfăcătorul ei de conserve Oxo.

Beculeţul robotului telefonic din grajd pâlpâia şi pe ferestruica MESAJE RECEPŢIONATE se vedea numărul 1, dar când apăsă butonul

PLAY, urmară doar trei secunde de tăcere, o inspiraţie moale şi apoi declicul receptorului pus în furcă. Putea să fi fost o greşeală, oamenii formau numărul greşit şi apoi închideau tot timpul, însă ea ştia că nu era asta.

Nu. Fusese Dooley.

Se lăsă pe spătarul scaunului din birou, trecu un deget peste mânerul de cauciuc al pistolului, apoi îl ridică şi trase încărcătorul afară. Era destul de uşor de făcut, odată ce o făceai de câteva ori.

Puse gloanţele înăuntru şi închise încărcătorul la loc, cu un *clic* slab, dar final.

În cealaltă cameră, Amanda râse de ceva din film. Lisey zâmbi şi ea puţin. Nu credea că Scott plănuise asta; nu-şi plănuia nici măcar cărţile, aşa complexe cum erau unele dintre ele. Schiţarea lor, zicea, ar alunga toată distracţia. Susţinea că, pentru el, scrierea unei cărţi era ca descoperirea unei sfori de o culoare strălucitoare în iarbă şi urmărirea ei spre punctul de pornire. Uneori sfoara se rupea şi te lăsa cu mâinile goale. Dar alteori — dacă aveai noroc, dacă erai curajos, dacă perseverai — te conducea la o comoară. Iar comoara nu erau niciodată banii pe care-i primeai pentru carte; comoara *era c*artea. Lisey bănuia că oamenii asemenea lui Roger Dashmiel nu credeau asta şi că oamenii ca Joseph Woodbody credeau că trebuie să fie ceva mai măreţ — solemn — însă ea, care trăise cu el, o credea.

Scrierea unei cărţi era o vânătoare de bul. Ceea ce el nu-i spusese niciodată (dar ea bănuia că ghicise întotdeauna) era că, dacă nu se rupea sfoara, te ducea întotdeauna înapoi la plajă. Înapoi la balta la care mergem cu toţii să bem, să ne aruncăm năvoadele, să înotăm şi uneori să ne înecăm.

Şi el a ştiut-o? La sfârşit, a ştiut *că era sfârşitul?*

îşi îndreptă puţin spatele, încercând să-şi amintească dacă Scott se străduise s-o convingă să nu-l însoţească la Pratt, o şcoală de belle-arte mică, dar respectată, unde citise din *Perla secretă* pentru prima şi ultima dată. Criza survenise în timpul recepţiei de după aceea. Nouăzeci de minute mai târziu, ea se afla într-un avion şi unul dintre oaspeţii de la recepţie — un chirurg târât de soţie la lectura publică a lui Scott — îl opera în încercarea de a-i salva viaţa sau măcar de a i-o prelungi atât cât să poată ajunge la un spital mai mare.

O ştia? A încercat intenţionat să mă ţină la distanţă pentru că ştia ce-l aştepta?

Nu era *foarte* convinsă de asta, dar când primise telefonul de la profesorul Meade, nu înţelesese oare că Scott ştiuse că îl aştepta *ceva}* Dacă nu lunganul, atunci criza aceea? Nu din cauza aceasta situaţia lor financiară fusese pusă într-o ordine atât de perfectă, cu toate documentele importante semnate în locul potrivit? Nu din cauza asta avusese atâta grijă să se ocupe de viitoarele probleme ale Amandei?

Cred că ar fi înţelept să porniţi la drum imediat ce v-aţi dat acceptul pentru operaţie, îi spusese profesorul Meade. Şi exact asta făcuse: sunase la compania charter pe care o foloseau ei după ce vorbise cu o voce anonimă din biroul central al Spitalului Comunitar Bowling Green. Funcţionarului de la spital i se prezentase ca soţia lui Scott Landon, Lisey, şi-i dăduse unui anume doctor Jantzen permisiunea de a efectua toracotomia (un cuvânt pe care îl pronunţase cu greu) şi „toate intervenţiile necesare". În privinţa companiei charter fusese mai sigură pe sine. Voia cea mai rapidă aeronavă pe care o aveau la dispoziţie. Gulfstream era mai rapid ca Lear? Bine. Gulfstream să fie.

În alcovul de recreere, în lumea alb-negru a *Ultimei reprezentaţii,* unde acasă însemna Anarene şi unde Jeff Bridges şi Timothy Bottoms aveau să fie mereu băieţi, Bătrânul Hank cânta despre acel curajos şef de trib indian, Kaw-Liga.

Afară, aerul începuse să se înroşească — aşa cum făcea când se apropia apusul într-o anume lume mitică descoperită odinioară de doi băieţi speriaţi din Pennsylvania.

S-a întâmplat totul foarte brusc, doamnă Landon. Mi-aş dori să am nişte răspunsuri pentru dumneavoastră, dar nu am. Poate va avea doctorul Jantzen.

Dar nici el nu avusese. Doctorul Jantzen efectuase o toracotomie, dar nici aceasta nu oferise vreun răspuns.

Nu ştiam ce era asta, gândi Lisey în timp ce, afară, soarele înroşit se apropia de dealurile dinspre vest. *Nu ştiam ce-i o toracotomie, nu ştiam ce se întâmpla… chiar dacă, în pofida tuturor celor pe care le ascunsesem în spatele purpuriului, ştiam de fapt totul.*

Piloţii făcuseră rost de o limuzină cât se aflau încă în zbor. Era trecut de unsprezece când aterizase avionul Gulfstream şi era trecut de miezul nopţii când ajunsese la mormanul acela de cărămizi refractare pe care localnicii îl numeau spital, însă fusese o zi călduroasă şi încă mai era cald. Când îi deschisese şoferul portiera, îşi amintea că avusese senzaţia că, dacă ar fi strâns aerul între mâini, ar fi putut stoarce apă din el.

Şi câinii lătrau, desigur — un adevărat concert, de parcă toţi câinii din Bowling Green ar fi lătrat la lună — şi, Dumnezeule, ca să vezi deja vu, *era un bătrân care lustruia podeaua holului şi două femei bătrâne în sala de aşteptare, gemene identice după cum arătau, de cel puţin optzeci de ani, iar drept în faţă*

2

Drept în faţa ei sunt două lifturi vopsite în albastru-cenuşiu. Un anunţ instalat pe un suport în faţa lor spune DEFECT. Lisey închide ochii şi întinde orbeşte o mână pentru a se sprijini de perete, convinsă pentru o clipă că va leşina. Şi de ce nu? I se pare că a călătorit nu doar în spaţiu, ci şi în timp. Nu se află în Bowling Green în anul 2004, ci în

Nashville în 1988. Soţul ei are probleme la plămân, sigur, însă de genul celor provocate de un glonţ de calibru 22.

Un glonţ livrat de un nebun, unul care i-ar mai fi livrat câteva, dacă nu s-ar fi mişcat ea repede cu cazmaua de argint.

Aşteaptă să o întrebe cineva dacă se simte bine, poate chiar s-o ia de braţ şi s-o facă să stea pe picioarele care-i tremură, dar nu se aud decât fâsâitul aparatului de lustruit podele al bătrânului şi, undeva departe, clinchetul moale al unui clopoţel care o face să se gândească la un alt clopoţel dintr-un alt loc, un clopoţel care răsună uneori din spatele cortinei purpurii pe care ea a tras-o cu grijă peste anumite părţi din trecutul său.

Deschide ochii şi vede că biroul principal e gol. E aprins un bec în spatele geamului pe care scrie INFORMAŢII, aşa că e aproape sigură că cineva ar trebui să fie la datorie acolo, dar că a plecat pentru scurt timp, poate chiar să folosească toaleta. Gemenele vârstnice din sala de aşteptare se chiorăsc la ceea ce par a fi două reviste identice. Dincolo de uşile de la intrare, limuzina ei merge la ralanti cu farurile aprinse, ca un exotic peşte de mare adâncime. De partea aceasta a uşilor, un spital de oraş mic moţăie în prima oră a unei noi zile, şi ea îşi dă seama că, dacă nu *începe să facă pe nebuna,* cum ar fi spus Dandy, va rămâne singură-singurică. Sentimentul pe care-l aduce gândul acesta nu e frica sau iritarea sau perplexitatea, ci mai degrabă o durere profundă. Mai târziu, zburând înapoi spre Mâine cu rămăşiţele pământeşti ale soţului ei închise în sicriu sub picioarele sale, îşi va spune: *în momentul ăla am ştiu că nu va mai pleca în viaţă de acolo. Că a ajuns la capătul drumului. Am avut o premoniţie. Şi ştii ce? Cred că anunţul din faţa lifturilor a declanşat-o. Anunţul ăla fotat cu DEFECT. Mda.*

Poate căuta un plan al spitalului sau poate cere indicaţii de la omul de serviciu care lustruieşte podeaua, însă nu face nici una, nici alta. E sigură că-l va găsi pe Scott în secţia de terapie intensivă, dacă a ieşit din operaţie, iar secţia de terapie intensivă o va găsi la etajul al doilea. Intuiţia aceasta e atât de puternică, încât aproape că se aşteaptă să vadă un covor fermecat cu nimic ieşit din comun plutind la baza scărilor atunci când ajunge la ele, un pătrat prăfuit de bumbac pe care e tipărit CEA MAI BUNĂ FĂINĂ PILLSBURY. Un asemenea lucru nu există, desigur, dar când ajunge la etajul al doilea e transpirată şi lipicioasă şi simte cum îi bate inima tare. Dar pe uşă scrie într-adevăr TERAPIE INTENSIVĂ şi senzaţia aceea de a se afla într-un vis cu ochii deschişi, în care trecutul şi prezentul s-au îmbinat într-un cerc vicios, devine şi mai puternică.

E în camera 319, gândeşte Lisey. E sigură de asta chiar dacă observă că au fost făcute multe modificări de ultima dată când a venit la soţul ei care zăcea rănit într-un spital. Cea mai evidentă este aceea a

monitoarelor din faţa fiecărei camere; arată tot soiul de informaţii roşii şi verzi. Singurele de care ea e absolut sigură sunt cele ale pulsului şi tensiunii sangvine. O, şi numele, pe acelea le poate citi. COLVETTE-JOHN, DUMBARTON-ADRIAN, TOWSON-RICHARD, VANDERVEAUX-ELIZABETH *{Lizzie Vanderveaux, ei,* ăsta *chiar că-i un nume interesant,* gândeşte ea), DRAYTON-FRANKLIN. Acum se apropie de 319 şi-şi spune:

O *să iasă infirmiera cu tava lui Scott în mâini şi cu spatele la mine; nu vreau s-o sperii, dar sigur că asta se va întâmpla. O să scape tava.*

Farfuriile şi cana de cafea nu vor păţi nimic, sunt piese de veselă rezistente, de cantină, dar paharul ăla de suc o să se spargă într-un milion de cioburi.

Însă acum e toiul nopţii, nu dimineaţă, niciun ventilator nu amestecă aerul din tavan, iar numele de pe monitorul de deasupra uşii camerei 319 este YANEZ-THOMAS. Şi totuşi, senzaţia de deja vu e suficientă ca s-o facă să tragă cu ochiul înăuntru şi să vadă un om cât o uriaşă balenă eşuată — Thomas Yanez — într-un pat mic. Apoi încearcă senzaţia de trezire aşa cum numai somnambulii se uită în jur cu spaimă şi uluire crescânde, spunându-şi: *Ce aut aici? Dacă mă prinde cineva singură aici, mă paşte un refec zdravăn.* Apoi gândeşte: *TORACOTOMIE.* Gândeşte: *IMEDIAT CE VĂ DAŢI ACCEPTUL PENTRU OPERAŢIE* şi aproape că vede cuvântul *OPERA ŢIE* pulsând în picurătoare litere roşii ca sângele şi, în loc să plece, merge mai departe spre lumina puternică din mijlocul coridorului, acolo unde trebuie să fie camera infirmierelor.

Începe să-i răsară în minte un gând teribil *(şi dacă deja a)* şi-l înlătură, îl împinge-n jos.

În camera de gardă, o infirmieră într-o uniformă pe care fac salturi nebuneşti personaje Warner Bros face însemnări în mai multe fişe împrăştiate înaintea sa. O alta vorbeşte *sotto voce* într-un microfon minuscul prins la reverul tradiţionalei sale bluze albe din celofibră, aparent citind numere de pe un monitor. În spatele lor, un roşcat deşirat stă tolănit într-un scaun pliant, cu bărbia sprijinită pe pieptul cămăşii albe. Pe spătarul scaunul atârnă un sacou închis la culoare, asortat cu pantalonii. Şi-a dat jos pantalonii, dar şi cravata Lisey îi vede capătul iţindu-se din buzunarul sacoului. Îşi ţine mâinile strânse slab în poală. Poate că a avut ea o premoniţie că Scott nu va pleca în viaţă de la Spitalul Comunitar Bowling Green, însă nu are nici cea mai firavă idee că se uită la doctorul care l-a operat, prelungindu-i viaţa destul cât să-şi poată ei lua adio după cei douăzeci şi cinci de ani în mare parte buni — la naiba, în mare parte *perfecţi* trăiţi împreună; estimează vârsta bărbatului adormit la aproximativ şaptesprezece şi crede că ar putea fi fiul uneia dintre infirmierele de la terapie intensivă.

— Scuzaţi-mă, zice ea.

Ambele infirmiere sar ca arse în scaun. De data aceasta, Lisey reuşeşte să sperie două infirmiere, nu doar una. Femeia cu microfon minuscul se va alege cu un *„Oo!”* pe banda magnetică. Lui Lisey nu i-ar putea păsa mai puţin.

— Mă numesc Lisa Landon şi am înţeles că soţul meu, Scott…

— Doamna Landon, da. Desigur.

Cea care vorbeşte e infirmiera cu Bugs Bunny pe un sân şi cu Elmer Fudd pe celălalt, care îl ameninţă cu pistolul, în vreme ce Daffy Duck se uită în sus din vale.

— Doctorul Jantzen aştepta să discute cu dumneavoastră. Dânsul i-a dat primul ajutor la recepţie.

Lisey încă nu pricepe ce înseamnă asta, în parte poate pentru că nu a avut timp să caute *toracotomie* în dicţionarul explicativ.

— Scott… a leşinat? Şi-a pierdut cunoştinţa?

— Doctorul Jantzen vă poate oferi detaliile, sunt sigură. Ştiţi că a efectuat, pe lângă toracotomie, şi o pleurectomie parietală?

Pleure… ce? I se pare mai simplu să spună doar da. Între timp, infirmiera care dicta întinde o mână şi-l scutură pe roşcatul adormit. Când acesta deschide ochii, Lisey vede că a greşit în privinţa vârstei sale, că e probabil suficient de matur ca să-şi cumpere o băutură alcoolică la bar, dar cu siguranţă nu-i va spune nimeni că el e cel care a tăiat pieptul soţului ei. Nu-i aşa?

— Operaţia, zice Lisey, neavând nicio idee cu care dintre cei trei vorbea. Are o notă clară de disperare în voce, nu-i place, nu poate face nimic în privinţa ei. A reuşit?

Infirmiera Warner Bros ezită preţ de o clipă şi în ochii ce se feresc imediat de ai ei Lisey îşi citeşte toate temerile. Apoi ochii se întorc şi infirmiera spune:

— Dânsul e doctorul Jantzen. V-a aşteptat.

3

După acea primă fluturare din pleoape, Jantzen îşi revine repede. Lisey îşi spune că asta trebuie să fie o caracteristică a doctorilor — probabil şi una a poliţiştilor şi pompierilor. *Cu siguranţă n-a fost niciodată una a scriitorilor. Nici nu puteai vorbi cu el până ce nu-şi bea şi a doua ceaşcă de cafea.*

îşi dă seama că tocmai s-a gândit la soţul ei la trecut şi un val de răceală îi ridică părul pe ceafă şi-i face de găină pielea de pe braţe.

E urmat de o senzaţie de plutire deopotrivă minunată şi oribilă. E ca >i când, din clipă în clipă, s-ar putea ridica în aer ca un balon căruia i-a fost tăiată sfoara. Ar pluti spre *(taci acum micuţă Lisey taci nu vorbi despre asta)* un alt loc. Spre lună, poate. Trebuie să-şi înfigă unghiile adânc în palme pentru a-şi păstra echilibrul pe picioare.

Între timp, Jantzen îi murmură ceva infirmierei Warner Bros.

Aceasta ascultă şi clatină din cap.

— N-o să uitaţi să puneţi asta şi-n scris, nu?

— Înainte ca orologiul de pe perete să arate ora două, o asigură Jantzen.

— Şi sunteţi sigur că aşa vreţi să procedaţi? insistă ea — fără intenţia de a nu se arăta de acord cu subiectul discuţiei, crede Lisey, ci doar pentru că vrea să se asigure că a priceput totul cum trebuie.

— Sunt, îi spune el, apoi se întoarce spre Lisey şi o întreabă dacă e pregătită să meargă sus, la secţia Alton. Acolo, îi spune el, se află soţul ei. Lisey zice că n-o opreşte nimic.

— Ei bine, zice Jantzen cu un zâmbet ce pare obosit şi nu tocmai autentic, sper că aveţi pantofi comozi. E la etajul patru.

Pe când se duc înapoi spre scări — trecând pe lângă YANEZ-THOMAS şi VANDERVEAUX-ELIZABETH — infirmiera Warner Bros vorbeşte la telefon. Mai târziu, Lisey va afla că discuţia pe care o purtase Jantzen cu infirmiera fusese de fapt cererea acestuia de a suna la etaj şi a le spune celor de acolo să-l decupleze pe Scott de la aparatul de ventilaţie. Asta, desigur, dacă e destul de conştient să-şi poată recunoaşte soţia şi să-i audă vorbele de rămas-bun. Poate chiar să-şi ia şi el rămas-bun, dacă Dumnezeu îi va mai da o ultimă suflare care să-i pună în mişcare corzile vocale. Mai târziu, ea va afla că decuplarea lui de la aparatul de ventilaţie îi scurtase viaţa de la câteva ore la câteva minute, dar că Jantzen considerase că aşa e mai bine, dat fiind că, după părerea sa, orice oră câştigată tot nu i-ar fi oferit vreo şansă.

Cea care vorbeşte e infirmiera cu Bugs Bunny pe un sân şi cu Elmer Fudd pe celălalt, care îl ameninţă cu pistolul, în vreme ce Daffy Duck se uită în sus din vale.

— Doctorul Jantzen aştepta să discute cu dumneavoastră. Dânsul i-a dat primul ajutor la recepţie.

Lisey încă nu pricepe ce înseamnă asta, în parte poate pentru că nu a avut timp să caute *toracotomie* în dicţionarul explicativ.

— Scott… a leşinat? Şi-a pierdut cunoştinţa?

— Doctorul Jantzen vă poate oferi detaliile, sunt sigură. Ştiţi că a efectuat, pe lângă toracotomie, şi o pleurectomie parietală?

Pleure… ce? I se pare mai simplu să spună doar da. Între timp, infirmiera care dicta întinde o mână şi-l scutură pe roşcatul adormit. Când acesta deschide ochii, Lisey vede că a greşit în privinţa vârstei sale, că e probabil suficient de matur ca să-şi cumpere o băutură alcoolică la bar, dar cu siguranţă nu-i va spune nimeni că el e cel care a tăiat pieptul soţului ei. Nu-i aşa?

— Operaţia, zice Lisey, neavând nicio idee cu care dintre cei trei vorbea. Are o notă clară de disperare în voce, nu-i place, nu poate face nimic în privinţa ei. A reuşit?

Infirmiera Warner Bros ezită preţ de o clipă şi în ochii ce se feresc imediat de ai ei Lisey îşi citeşte toate temerile. Apoi ochii se întorc şi infirmiera spune:

— Dânsul e doctorul Jantzen. V-a aşteptat.

După acea primă fluturare din pleoape, Jantzen îşi revine repede. Lisey îşi spune că asta trebuie să fie o caracteristică a doctorilor — probabil şi una a poliţiştilor şi pompierilor. *Cu siguranţa n-a fost niciodată una a scriitorilor. Nici nu puteai vorbi cu el până ce nu-şi bea şi a doua ceaşcă de cafea.*

îşi dă seama că tocmai s-a gândit la soţul ei la trecut şi un val de răceală îi ridică părul pe ceafă şi-i face de găină pielea de pe braţe.

E urmat de o senzaţie de plutire deopotrivă minunată şi oribilă. E ca >i când, din clipă în clipă, s-ar putea ridica în aer ca un balon căruia i a fost tăiată sfoara. Ar pluti spre *(taci acum micuţă Lisey taci nu vorbi despre asta)* un alt loc. Spre lună, poate. Trebuie să-şi înfigă unghiile adânc în palme pentru a-şi păstra echilibrul pe picioare.

Între timp, Jantzen îi murmură ceva infirmierei Warner Bros.

Aceasta ascultă şi clatină din cap.

— N-o să uitaţi să puneţi asta şi-n scris, nu?

— Înainte ca orologiul de pe perete să arate ora două, o asigură Jantzen.

— Şi sunteţi sigur că aşa vreţi să procedaţi? insistă ea — fără intenţia de a nu se arăta de acord cu subiectul discuţiei, crede Lisey, ci doar pentru că vrea să se asigure că a priceput totul cum trebuie.

— Sunt, îi spune el, apoi se întoarce spre Lisey şi o întreabă dacă e pregătită să meargă sus, la secţia Alton. Acolo, îi spune el, se află soţul ei. Lisey zice că n-o opreşte nimic.

— Ei bine, zice Jantzen cu un zâmbet ce pare obosit şi nu tocmai autentic, sper că aveţi pantofi comozi. E la etajul patru.

Pe când se duc înapoi spre scări — trecând pe lângă YANEZ-THOMAS şi VANDERVEAUX-ELIZABETH — infirmiera Warner Bros vorbeşte la telefon. Mai târziu, Lisey va afla că discuţia pe care o purtase Jantzen cu infirmiera fusese de fapt cererea acestuia de a suna la etaj şi a le spune celor de acolo să-l decupleze pe Scott de la aparatul de ventilaţie. Asta, desigur, dacă e destul de conştient să-şi poată recunoaşte soţia şi să-i audă vorbele de rămas-bun. Poate chiar să-şi ia şi el rămas-bun, dacă Dumnezeu îi va mai da o ultimă suflare care să-i pună în mişcare corzile vocale. Mai târziu, ea va afla că decuplarea lui de la aparatul de ventilaţie îi scurtase viaţa de la câteva ore la câteva minute, dar că Jantzen considerase că aşa e mai bine, dat fiind că, după părerea sa, orice oră câştigată tot nu i-ar fi oferit vreo şansă de recuperare. Mai târziu, ea va afla că-l repartizaseră în ceea ce micuţul lor spital comunitar numea secţie de izolare.

Mai târziu.

4

Cât timp urcă încet şi sigur scările încinse spre etajul patru, află puţinul pe care i-l poate spune Jantzen despre problema lui Scott puţinele, dar preţioasele lucruri pe care le ştie acesta. Toracotomia, spune el, nu l-a ajutat să-şi revină, ci doar să-l scape de o acumulare de fluid; intervenţia secundară a fost menită să elimine aerul blocat în cavităţile pleurale.

— Despre care plămân e vorba, doctore Jantzen? îl întreabă ea şi el o îngrozeşte răspunzându-i:

— Despre amândoi.

5

Acela e momentul când el o întreabă de când e bolnav Scott şi dacă l-a consultat vreun doctor „înainte să i se agraveze starea". Ea îi spune că Scott *n-a avut* o stare. Scott n-a fost bolnav. I-a curs puţin nasul în ultimele zece zile, a tuşit şi a strănutat puţin, dar cam asta e tot. N-a luat nici măcar pastile de Allerest, chiar dacă el crede că-i vorba de o alergie şi aşa crede şi ea. Manifestă şi ea aceleaşi simptome, aşa i se întâmplă la fiecare sfârşit de primăvară şi început de vară.

— Nicio tuse puternică? întreabă el pe când se apropie de etajul patru. Nicio tuse puternică şi uscată, ca tuşea de dimineaţă a unui fumător? Scuze pentru lifturi, apropo.

— Nu face nimic, zice ea, străduindu-se să nu pufăie şi să gâfâie.

A. *Avut* o tuse, cum v-am spus, dar a fost uşoară. Era fumător, dar s-a lăsat de câţiva ani.

Cade pe gânduri.

— Poate că a devenit puţin mai insistentă în ultimele două zile şi o dată m-a trezit noaptea…

— Noaptea trecută?

— Da, dar a luat o gură de apă şi s-a *oprit*.

El deschide uşa spre un alt hol tăcut şi Lisey îi pune o mână pe braţ pentru a-l opri.

— Ascultaţi… întâlnirile precum lectura publică de aseară… Mai demult, Scott ar fi rezistat fără probleme la şase astfel de sindrofii chiar, şi cu temperatură de patruzeci de grade. Ar fi instigat publicul să-l aplaude şi aplauzele l-ar fi făcut să reziste mai departe. Dar zilele acestea s-au sfârşit cu cinci, poate chiar şapte ani în urmă.

Dacă s-ar fi simţit cu adevărat rău, sunt sigură că l-ar fi sunat pe profesorul Meade — el e şeful departamentului de engleză — şi ar fi *anulat* întâlnirea asta fot… blestemată.

— Doamnă Landon, când l-am internat, soţul dumneavoastră avea febră de patruzeci şi unu.

Acum, tot ce poate face e să se uite la doctorul Jantzen, chirurgul cu chip neserios de adolescent, să se uite cu o oroare tăcută şi cu ceea ce nu e tocmai neîncredere. Cu timpul, însă, va începe să se formeze o

imagine generală. Există destule indicii, combinate cu anumite amintiri ce nu vor să rămână îngropate pe de-a-ntregul, care să-i arate tot ce are nevoie să vadă.

Scott a luat o cursă charter de la Portland la Boston, apoi a luat un zbor United de la Boston la Kentucky. O stewardesă de la United care i-a cerut autograful va declara unui reporter că domnul Landon tuşise „aproape fără oprire" şi că era roşu la faţă. „Când l-am întrebat dacă se simte bine", îi va spune reporterului, „mi-a răspuns că-i doar o răceală de vară, că va lua două aspirine şi va fi bine."

Frederic Borent, absolventul care l-a aşteptat la aeroport, va aminti şi el tuşea şi va spune că Scott i-a cerut să treacă pe la o farmacie Nite Owl pentru a-i cumpăra o sticlă de Nyquil. „Cred că mă paşte o gripă", i-a explicat el. Boret a spus că abia aşteaptă lectura şi că se-ntreabă dacă o va putea duce la capăt. Scott l-a liniştit:

„Ai să fii surprins."

Boret a fost. Surprins şi încântat. La fel ca mare parte din publicul lui din seara aceea. Potrivit ziarului *Daily News* din Bowling Green, Scott a susţinut o lectură „aproape hipnotică", întreruptă doar de câteva ori de politicos reţinute accese de tuse, calmate repede de câte o gură de apă din paharul pe care-l avea alături. Vorbind cu Lisey după mai multe ore, Jantzen era încă uimit de vitalitatea lui Scott. Şi uimirea lui, dublată de un mesaj transmis de şeful departamentului de engleză în timpul conversaţiei telefonice, a fost cea care a provocat o ruptură, cel puţin temporară, în vălul de sentimente reprimate al lui Lisey. Ultimul lucru pe care i l-a spus Scott lui Meade, după lectură şi cu puţin înainte să înceapă recepţia, a fost: „Sun-o pe soţia mea, te rog. Spune-i că s-ar putea să fie nevoie să vină încoace. Spune-i că s-ar putea să fi mâncat ce nu trebuia după apus. E un fel de glumă între noi."

6

Lisey îşi mărturiseşte dintr-o răsuflare cea mai mare teamă tânărului doctor Jantzen, fără să se gândească măcar:

— Scott o să moară din cauza asta, nu?

Jantzen ezită şi, cât ai clipi, Lisey înţelege că, deşi e tânăr, nu copil.

— Vreau să-l vedeţi, îi spune după un moment ce pare foarte lung. Şi vreau să vă vadă şi el. E conştient, dar s-ar putea să nu mai fie pentru mult timp. Veniţi cu mine?

Jantzen merge foarte repede. Se opreşte la camera de gardă şi infirmierul de serviciu ridică privirea din revista pe care o citeşte, *Modern Geriatrics*. Jantzen îi vorbeşte. Conversaţia e aproape şoptită, însă coridorul e cufundat într-o tăcere totală şi Lisey îl aude cum rosteşte două cuvinte foarte clar. O îngrozesc.

— O aşteaptă, spune acesta.

În capătul coridorului se află două uşi închise pe care, într-un

portocaliu strident, stă scris mesajul:

UNITATEA DE IZOLARE ALTON

CEREŢI AUTORIZAŢIE DE INTRARE DE LA INFIRMIERI ŢINEŢI CONT DE TOATE MĂSURILE DE PRECAUŢIE PENTRU SĂNĂTATEA DUMNEAVOASTRĂ PENTRU SĂNĂTATEA PACIENŢILOR MASCA ŞI MÂNUŞI, DACĂ SE CERE

La stânga uşii este o chiuvetă la care Jantzen se spală pe mâini şi-i spune lui Lisey s-o facă şi ea. Pe o măsuţă cu rotile din dreapta sunt măşti de tifon, mănuşi de latex în pungi sigilate, învelitoare pentru papuci din material elastic galben într-o cutie de carton pe care stă scris PENTRU TOATE MĂRIMILE şi un teanc frumos aranjat de halate chirurgicale verzi.

— Izolare, spune ea. O, Iisuse, credeţi că soţul meu s-a infectat cu fotatul germen Andromeda!

Jantzen se eschivează.

— Credem că s-ar putea să aibă o formă rară de pneumonie, poate chiar gripă aviară, dar orice ar fi, n-am reuşit s-o identificăm şi îi…

Nu încheie, pare să nu ştie cum, aşa că îl ajută Lisey.

— Îi ia viaţa cu mâna. Cum se spune.

— Ar trebui să ajungă masca, doamnă Landon, cel puţin dacă nu aveţi vreo tăietură. N-am observat cât timp v-aţi…

— Nu cred că trebuie să mă preocupe tăieturile şi n-o să am nevoie de mască.

împinge uşa din partea stângă înainte ca el să se poată opune.

— Dacă ar fi contagioasă, deja aş fi şi eu bolnavă.

Jantzen o urmează în unitatea de izolare Alton, acoperindu-şi gura şi nasul cu o mască de tifon verde.

7

Sunt doar patru camere la capătul holului de la etajul patru şi numai unul dintre monitoare este aprins; doar o cameră produce semnalele acustice ale aparatelor medicale şi slabul, constantul vâjâit al fluxului de oxigen. Numele de pe monitor sub pulsul înfiorător de accelerat — 178 — şi al tensiunii sanguine înfiorător de scăzute — 79 cu 44 — este LANDON-SCOTT.

Uşa e întredeschisă. Pe ea e lipit un anunţ înfăţişând o flacără portocalie peste care e trasat un X. Dedesubt, cu litere de un roşu-intens, sene: FĂRĂ FLĂCĂRI ŞI SCÂNTEI. Ea nu e scriitor şi cu siguranţă nu e nici poet, dar în cuvintele acelea citeşte tot ce are nevoie să ştie despre cum se sfârşesc lucrurile; sunt ca o linie de demarcare a căsniciei sale, aşa cum e linia pe care o tragi sub un şir de numere care trebuie adunate. *Fără flăcări şi scântei.*

Scott, care, la plecare, a salutat-o cu obişnuitul strigăt imprudent de *toute a l'heure,* Lisey-*gateurl"* şi o răbufnire de retro-rock Flamin Groovies de la CD-playerul vechiului său Ford, se uită acum la ea cu o

faţă palidă ca laptele îndoit cu apă. Numai ochii îi sunt complet vii şi prea înflăcăraţi. Ard ca ochii unei bufniţe blocate într-un horn. Stă pe o parte. Aparatul de ventilaţie a fost împins de lângă pat, însă ea vede urmele de mucozităţi din tub şi ştie *(taci micuţă Lisey)* că în porcăria aceea verde sunt germeni sau microbi pe care nimeni nu va fi în stare să-i identifice, nici măcar cu ajutorul celui mai performant microscop electronic din lume şi cu toate băncile de date de sub soare.

— Hei, Lisey…

Nu e aproape nimic în şoapta aceasta — *Nimic decât un curent de aer pe sub uşă,* ar fi spus bătrânul Dandy — dar ea îl aude şi se duce la el. O mască de oxigen din material plastic, din care şuieră aer, îi atârnă la gât. Două tuburi de plastic îi ies din piept, unde două incizii proaspăt închise arată ca o pasăre desenată de un copil. Tuburile care-i ies din spate par aproape grotesc de mari în comparaţie cu rele din faţă. Pentru ochii uluiţi ai lui Lisey, acestea par mari cât nişte furtunuri de radiator. Sunt transparente şi ea vede un fluid ceţos şi bucăţi însângerate de ţesut străbătându-le spre un fel de valijoară care stă pe patul din spatele lui. Nu, nu e Nashville; nu, nu e un glonţ de calibru 22; în pofida violentului protest al sufletului său, îi ajunge o privire pentru a-i convinge mintea că Scott va fi mort când va răsări soarele.

— Scott, spune ea, lăsându-se în genunchi lângă pat şi luându-i mâna încinsă în mâinile sale reci. Ce glumă fotată-mi faci acum?

El reuşeşte să-i strângă puţin mâna. Respiraţia sa e un şuierat necontrolat şi ascuţit pe care ea şi-l aminteşte mult prea bine din ziua aceea din parcarea încinsă. Ştie cu exactitate ce va spune mai departe, iar Scott nu o dezamăgeşte.

— Mi-e atât de cald, Lisey? Gheaţă?… Te rog?

Ea aruncă o privire la măsuţa lui, dar nu e nimic pe ea. Se uită peste umăr la doctorul care a adus-o acolo, acum Răzbunătorul Mascat cu Păr Roşcat.

— Doctore… începe ea şi-şi dă seama că mai mult nu ştie, că are un lapsus. Îmi pare rău, v-am uitat numele.

— Jantzen, doamnă Landon. Şi nu vă faceţi absolut nicio grijă din pricina asta.

— Poate primi soţul meu nişte gheaţă? Spune că-i e…

— Da, desigur. O aduc eu însumi.

Pleacă numaidecât. Lisey îşi dă seama că şi-a dorit doar un motiv ca să-i poată lăsa singuri.

Scott o strânge din nou de mână.

— Mă duc, zice el în acea şoaptă abia audibilă. Scuze. Te iubesc.

— Scott, nu! Şi absurd: Gheaţa! Vine gheaţa!

Cu ceea ce trebuie să fie un efort incredibil — răsuflarea lui şuieră mai puternic ca niciodată — ridică mâna şi-i mângâie obrazul cu un deget încins. Lui Lisey încep să-i curgă lacrimile. Ştie ce trebuie să-l

întrebe. Vocea panicată care nu-i spune niciodată Lisey, ci întotdeauna *micuţă* Lisey, păstrătorul de secrete din adâncul fiinţei sale, susţine din nou că nu trebuie s-o facă, însă ea o alungă. Fiecare căsnicie îndelungată are două suflete, unul luminat şi unul întunecat. Aici, din nou, este sufletul lor întunecat.

Se apleacă mai aproape în căldura agoniei lui. Simte mirosul, ultima fantomă diafană a spumei de ras Foamy pe care a folosit-o ieri dimineaţă şi a şamponului Tea Tree cu care s-a spălat. Se aplecă până ce-i atinge cu buzele pavilionul încins al urechii. Şopteşte:

— *Du-te,* Scott. *Târăşte-te* până la fotata aia de baltă, dacă de asta e nevoie. Dacă se întoarce doctorul şi găseşte patul gol o să inventez ceva, nu contează, dar du-te la baltă şi însănătoşeşte-te, fă-o, fă-o pentru mine, blestemăţie!

— Nu pot, şopteşte el şi începe o tuse aspră, pergamentoasă, care o face pe ea să se tragă puţin în spate. Crede că asta îl va omorî, îl va face să crape, dar, cine ştie cum, Scott reuşeşte să o stăpânească.

Şi de ce? Pentru că vrea să-şi spună cuvântul. Chiar şi aici, pe patul său de moarte, într-o unitate de izolare pustie la ora unu noaptea într-un orăşel neştiut din Kentucky, el vrea să-şi spună cuvântul.

N-o să… funcţioneze.

— Atunci o să merg *eu!* Ajută-mă doar!

Dar el scutură din cap.

— Stă pe poteca… ce duce la baltă. *El.*

Ea ştie imediat despre ce vorbeşte. Aruncă neputincioasă o privire spre unul dintre paharele cu apă, acolo unde arătarea pestriţă poate fi zărită uneori. Acolo, sau într-o oglindă, sau cu colţul ochiului, întotdeauna noaptea târziu. Întotdeauna când eşti rătăcit sau în dureri — sau amândouă. Vechiul amic al lui Scott. *Lunganul* lui Scott.

— Doar… me.

Un sunet straniu se ridică din plămânii lui în descompunere. Ea crede că se sufocă şi duce mâna la butonul de alarmă, apoi observă strălucirea mustrătoare din ochii lui febrili şi-şi dă seama că fie râde, fie încearcă s-o facă.

— Doarme pe… potecă. O parte… sus… cer…

Ridică ochii spre tavan şi ea e sigură că încearcă să spună că are o parte a corpului atât de mare, că ajunge la cer.

Scott atinge masca de oxigen de pe piept, dar n-o poate ridica. O ridică ea, aşezându-i-o peste gură şi nas. El trage mai multe guri prelungi de aer, apoi îi face semn să-i dea masca jos. Lisey o face şi, pentru scurt timp — poate doar un minut — vocea lui e mai puternică.

— Am mers în Bu-Luna din avion, zice el cu un fel de mirare. N-am încercat niciodată aşa ceva. Am crezut c-o să cad, dar am ajuns pe Dealului Sufletbun, ca-ntotdeauna. M-am mai dus o dată dintr-o cabină…

din toaleta aeroportului. Ultima dată… din foaierul artiştilor, chiar înaintea lecturii. Tot acolo. Bătrânul Freddy. Era tot acolo.

Hristoase, are chiar şi un nume pentru treaba aia fotată.

— N-am putut ajunge la baltă, aşa c-am mâncat nişte fructe de pădure… de obicei nu-ţi fac nimic, dar…

Nu poate sfârşi. Ea îi dă iarăşi masca.

— Era prea târziu, zice ea în timp ce el respiră. Era prea târziu, nu? Le-ai mâncat după apus.

El clatină din cap.

— Dar altceva nu ştiai ce să faci.

El clatină iarăşi din cap. Îi face semn să-i ia masca.

— Dar n-ai avut nimic la lectură! zice ea. Profesorul ăla, Meade, a zis c-ai fost *grandios!*

El zâmbeşte. S-ar putea să fie cel mai trist zâmbet pe care l-a văzut Lisey vreodată.

— Rouă, zice el. Am lins-o de pe frunze. Ultima oară, când m-am dus… din foaierul artiştilor. Am crezut c-ar putea…

— Ai crezut c-ar putea fi tămăduitoare. Ca balta.

El spune *da* cu ochii. Ochii lui n-o părăsesc nicio clipă.

— Şi aia te-a făcut mai bine. Pentru puţin timp?

— Mda. Puţin timp. Acum…

Ridică uşor şi prosteşte din umeri şi întoarce capul într-o parte.

De data aceasta, tuşea e mai rea, iar ea observă cu groază că lichidul din tuburi e de un roşu mai intens, mai bogat. El dibuie şi o prinde iarăşi de mână.

— Eram pierdut în întuneric, şopteşte el. Tu m-ai găsit.

— Scott, nu…

El clatină din cap. *Da.*

— Tu m-ai văzut pe de-a-ntregul. Totul…

îşi foloseşte mâna liberă ca să deseneze slab un cerc în aer: *Totul la fel.* Acum zâmbeşte puţin în timp ce o priveşte.

— Rezistă, Scott! Rezistă!

El clatină din cap ca şi când Lisey în sfârşit ar fi priceput.

— Rezistă… aşteaptă să se schimbe vântul. Nu, Scott, gheaţa!

Altceva mai bun nu-i vine în gând să spună.

— Aşteaptă *gheaţa!*

El spune *iubire.* El îi spune *iubimeu.* Şi apoi singurul sunet este şuierul egal al oxigenului din masca de la gât. Lisey îşi acoperă faţa cu mâinile

8

Şi le îndepărtă uscate. Era deopotrivă surprinsă şi nesurprinsă.

Cu siguranţă era uşurată; se părea că în sfârşit terminase să-l plângă.

Bănuia că mai avea încă destule de făcut în studioul lui Scott — împreună cu Amanda nu reuşise decât să răscolească puţin praful însă

era de părere că, în ultimele două sau trei zile, făcuse progrese neaşteptate în a-şi pune-n ordine propriile probleme. Îşi atinse sânul rănit şi nu simţi aproape nicio durere. *Ăsta-i fără-ndoială un mare pas înainte pentru tehnica auto vindecării,* gândi ea şi zâmbi.

În camera alăturată, Amanda strigă cu indignare la televizor:

— O, imbecilule! Las-o naibii pe cretina aia, nu vezi că nu-i bună de nimic?

Lisey ciuli urechea în direcţia aceea şi deduse că Jacy era pe cale să-l convingă pe Sonny s-o ia de soţie. Filmul era aproape gata.

Probabil ci a sărit peste unele părţi, gândi Lisey, dar când se uită la întunericul care se aduna la orizont, ştiu că nu era aşa. Şedea la Marele Jumbo al lui Dumbo şi retrăia trecutul de peste o oră şi jumătate.

Lucrând puţin la ea însăşi, cum le plăcea să spună adepţilor New Age.

Şi la ce concluzii ajunsese? Că soţul ei era mort, atâta tot. Mort şi dus. N-o aştepta de-a lungul potecii din Bu-Luna sau pe una dintre băncile de piatră, acolo unde-l găsise odată; şi nu era înfăşurat nici într-unul dintre linţoliile alea înfiorătoare. Scott lăsase Bu-Luna în urmă. Asemenea lui Huck, glisase în Teritorii.

Şi ce-i provocase oare boala fatală? Certificatul de deces susţine că pneumonia, iar ea nu avea nicio problemă cu asta. Ar fi putut scrie *Ciugulit de raţe până la moarte* şi ar fi fost la fel de mort — dar nu se putea abţine să nu se întrebe. Boala lui fusese cauzată de o floare pe care o culesese şi o mirosise sau de o insectă care-i vârâse trompa sub piele în vreme ce soarele apunea roşu în casa tunetului?

O contractase în timpul unei scurte vizite în Bu-Luna cu o săptămână sau o lună înaintea ultimei sale lecturi publice din Kentucky, sau îl pândea de decenii, ticăind ca un ceas? Putea s-o fi conţinut un singur fir de praf care-i intrase sub o unghie pe când săpa mormântul fratelui său. O singură insectă malignă ce dormise ani întregi şi se trezise în cele din urmă când Scott, la computer, găsise în sfârşise un cuvânt care-i scăpase până atunci şi pocnise fericit din degete.

Poate — oribil gând, dar cine putea să ştie? — adusese microbul ea însăşi după una dintre vizitele sale, un acarian letal într-un punct minuscul de polen pe care el i-l luase cu un sărut pe vârful nasului.

O, rahat, acum *chiar* că plângea!

Văzuse un pachet nedesfăcut de Kleenex în sertarul de sus din stânga al biroului. Îl scoase, îl desfăcu, scoase două batistuţe de hârtie şi începu să se şteargă la ochi cu ele. În camera alăturată, îl auzi pe Timothy Bottoms cum striga: „Mă*tura* pe jos, bastarzilor!” şi ştiu că timpul făcuse un alt salt stângaci înainte. Mai rămăsese doar o scenă în film. Sonny se întoarce la soţia antrenorului. Amanta lui de vârstă mijlocie. Apoi genericul de final.

Pe birou, telefonul scoase un *ding* scurt. Lisey ştia ce înseamnă, aşa cum ştia ce voise Scott să spună cu gestul acela slab în aer, înainte să se sfârşească, cel care însemna *totul la fel.*

Telefonul era mort, firul era fie tăiat, fie smuls. Dooley era acolo. Prinţul Negru al Incuncilor venise după ea.

XV. LISEY ŞI LUNGANUL

(Pafko la sid)

1

— Amanda, vino aici!

— Într-un minut, Lisey, filmul e aproape…

— *Amanda, acum!*

Ridică receptorul, acesta îi confirmă că nu funcţiona, îl puse înapoi în furcă. Ştia totul. Era ca şi când l-ar fi avut scris în faţa ochilor încă de la început, ca gustul dulce din gură. Acum avea să se stingă lumina şi, dacă nu venea Amanda înainte ca el să taie fir…

Dar uite că venise, stătea între alcovul de recreere şi lunga încăpere principală, părea brusc speriată şi bătrână. Pe caseta video, soţia antrenorului avea în scurt timp să dea cu cafetiera în perete, nervoasă pentru că-i erau prea agitate mâinile ca să toarne în ceşti. Lisey nu era surprinsă să observe că nici mâinile ei nu aveau astâmpăr. Luă pistolul. Amanda văzu ce face şi păru mai speriată ca niciodată. Ca o femeie care, dată fiind situaţia actuală, ar fi preferat să se afle în Philadelphia. Sau în stare de catatonie. *Prea târziu, Manda,* gândi Lisey.

— Lisey, e aici?

— Da.

În depărtare, tunetul bubui, arătându-se parcă de acord cu ea.

— Lisey, de unde şt…

— Pentru că a tăiat firul de telefon.

— Mobilul…

— E tot în maşină. Acum o să taie curentul.

întinse mâna spre capătul biroului mare din arţar roşu — *Marele Jumbo al lui Dumbo, chiar aşa,* gândi ea, *ai putea face să aterizeze şi un avion de vânătoare cu reacţie pe catafalcul ăsta fotat* — şi, de acolo, spaţiul care o despărţea de sora ei era în linie dreaptă, poate opt paşi peste petele propriului ei sânge de pe covor.

Când ajunse la Amanda, becurile era încă aprinse şi Lisey avu un moment de îndoială. Nu era oare posibil, în definitiv, ca o ramură de copac desprinsă de furtunile de după-amiază să fi căzut în sfârşit, întrerupând firul telefonic?

Sigur, dar nu asta s-a întâmplat.

încercă să-i dea Amandei arma. Amanda refuză s-o ia. Arma căzu grea pe covor şi Lisey se încorda, aşteptând explozia, care ar fi fost urmată fie de strigătul de durere al Amandei, fie de strigătul ei, atunci

când una dintre ele ar fi fost împuşcată în gleznă. Arma nu se declanşa, se uită doar în depărtare cu singurul ei ochi idiot.

Când se aplecă s-o ridice, Lisey auzi un bufnet jos, de parcă s-ar fi lovit cineva de un lucru şi l-ar fi doborât. O cutie de carton plină în mare parte cu pagini albe, să zicem — una dintr-o stivă.

Când ridică ochii spre sora ei, mâinile Amandei erau apăsate, stânga peste dreapta, pe pieptul slab. Se albise la faţă; ochii ei erau bălţi negre de spaimă.

— Nu pot să ţin pistolul, şopti ea. Mâinile… vezi?

Le întoarse cu palmele în sus, arătându-şi tăieturile.

— Ia pistolu' ăla fotat, se răsti Lisey. N-o să fie nevoie să-l împuşti.

De data aceasta, Amanda strânse degetele fără tragere de inimă pe mânerul cauciucat al Pathfinder-ului.

— Promiţi?

— Nu, răspunse Lisey. Dar sunt pe aproape.

Se uită în direcţia scărilor ce coboară în grajd. În partea din spate a studioului penumbra era mai adâncă, mai ameninţătoare, mai ales acum că pistolul era la Amanda. Amanda cea în care nu te puteai încrede, care putea să facă orice. Inclusiv ceea ce-i cereai.

— Care-i planul? şopti Amanda. În camera alăturată, Bătrânul Hank cânta din nou şi Lisey ştiu că pe ecran curgea genericul de final al *Ultimei reprezentaţii.*

Duse un deget la buze într-un gest care spunea *sst (acum trebuie să taci)* şi se îndepărtă de ea cu spatele. Un pas, doi paşi, trei paşi, patru.

Acum era în mijlocul încăperii, la distanţă egală de Marele Jumbo al lui Dumbo şi de uşa alcovului, unde Amanda ţinea stângaci pistolul de calibru 22 cu ţeava îndreptată spre covorul pătat de sânge.

Tunetul bubui. Se auzea muzică country. De jos — linişte.

— Nu cred că-i acolo, şopti Amanda.

Lisey mai făcu un pas cu spatele spre biroul cel mare din arţar roşu. Insă se simţea încordată, aproape că vibra de tensiune, însă partea raţională din ea recunoştea că Amanda putea avea dreptate.

Telefonul era întrerupt, dar acolo sus, pe View, puteai fi sigur că asta se va întâmpla de cel puţin două ori pe lună, mai ales în timpul sau cu puţin după furtuni. Bufnitura pe care o auzise când se aplecase să ridice pistolul… *auzise* măcar o bufnitură? Sau fusese doar în imaginaţia ei?

— Cred că nu e *nimeni* acolo jo… — începu Amanda şi-n clipa aceea se stinse lumina.

2

Preţ de câteva secunde — interminabile — Lisey nu văzu nimic şi se mustră pentru că nu adusese lanterna din maşină. Ar fi fost atât de *uşor.* Nu putu decât să rămână acolo unde se afla şi trebuia s-o facă şi pe Amanda să stea locului.

— Manda, nu te mişca! Rămâi neclintită până când îţi spun eu!

— Unde-i, Lisey?

Amanda începea să plângă.

— *Unde e?*

— Dar sunt chiar aici, domniţă, răspunse Jim Dooley cu dezinvoltură, din întunericul de smoală al scărilor. Şi vă văd pe amândouă cu ochelarii ăştia speciali. Sunteţi puţintel verzişoare, da' vă văd numa' bine.

— Nu e adevărat, minte, zise Lisey, dar simţi o strângere de inimă. Nu se gândise că bărbatul va avea echipament de vedere pe timp de noapte.

— O, domniţă, să mor eu dacă mint.

Vocea încă venea din capul scărilor şi acum Lisey începu să vadă acolo o siluetă difuză. Nu-i vedea punga de hârtie cu orori, dar o, Iisuse, îi auzea foşnetul.

— Vă văd destul de bine ca să ştiu că cea cu pistolaşu-n mână-i domniţa Păsărilă-lungilă. Vreau s-arunci arma jos, domniţă Lungilă. Chiar acum.

Vocea i se aspri şi lovi ca terminaţia plumbuită a unui bici.

— Ascultă-mă! *Aruncă-l!*

Acum era întuneric complet afară şi, dacă era lună, fie nu răsărise, fie era ascunsă de nori, însă prin lucarne răzbătea suficientă lumină naturală cât Lisey să poată vedea că Amanda cobora pistolul. Nu-l arunca încă din mână, dar îl cobora. Ar fi dat orice să-l fi avut ea, dar…

Dar mie-mi trebuie ambele mâini libere. Ca la timpul potrivit să te pot apuca, bastardule.

— Nu, Amanda, ţine-l. Nu cred că va fi nevoie să-l împuşti. Nu ăsta-i planul.

— Aruncă-l, domniţă, *ăsta-i* planul.

Lisey spuse:

— Vine aici unde nu-i e locul, te face în fel şi chip, după care îţi spune să arunci pistolul? *Pistolul tău?*

Spectrul aproape imperceptibil care era sora ei ridică din nou Pathfinder-ul. Nu-l îndreptă spre decupajul negru care plutea în umbre lângă scări, îl ţinu doar cu vârful spre tavan, însă încă-l *ţinea.*

Şi se îndreptase de spate.

— Ţi-am zis să-l *arunci!* aproape că mârâi silueta diafană, însă ceva din vocea lui Dooley îi spuse lui Lisey că ştia că pierduse bătălia. Punga lui blestemată foşni.

— Nu! strigă Amanda. Nu-l arunc! Tu… cară-te de aici! Cară-te şi las-o în pace pe sora mea!

— N-o să plece, zise Lisey înainte ca umbra din capul scărilor să poată răspunde. N-o să plece pentru că-i nebun.

— Ai face bine să ai grijă ce spui, sări Dooley. Uiţi că vă văd ca şi cân' aţi fi pe o scenă.

— Dar *eşti* nebun. Nebun ca puştiul care l-a împuşcat pe soţul meu în Nashville. Gerd Allen Cole. Ai auzit de el? Sigur că ai auzit, tu ştii *totul* despre Scott. Râdeam de oamenii ca tine, Jimmy…

— Ajunge, domniţă…

— Vă numeam cowboy din adâncul spaţiului. Asta era Cole şi asta eşti şi tu. Mai viclean şi mai înrăit — pentru că eşti mai în vârstă — dar, în rest, nu-i nicio diferenţă între voi. Un cowboy din adâncul spaţiului nu-i altceva decât un cowboy din adâncul spaţiului. Daţi *tuuurul* fotatei Căi Lactee.

— *Termina,* nu mai vorbi aşa, zise Dooley. Mârâia din nou şi, de data aceasta, Lisey credea că nu doar de efect. Am venit cu *treburi.*

Punga de hârtie foşni şi Lisey văzu că umbra se mişca. Scările se aflau poate la cincisprezece metri de birou, în partea mai întunecată a încăperii principale lungi. Dar Dooley se îndrepta spre ea ca şi când l-ar fi atras cuvintele ei. Acum, ochii ei erau complet adaptaţi la semiîntuneric. Alţi câţiva paşi şi sofisticaţii lui ochelari cu infraroşu cumpăraţi prin poştă nu i-ar mai fi oferit niciun avantaj. S-ar fi aflat pe picior de egalitate. Cel puţin din punct de vedere vizual.

— De ce aş face-o? E adevărat.

Şi era. Brusc, ştiu tot ce avea nevoie să ştie despre Jim Dooley, alias Zack Mecool, alias Prinţul Negru al Incuncilor.

Simţea adevărul în gură aşa cum simţea gustul acela dulce. *Era* gustul acela dulce.

— Nu-l provoca, Lisey, zise Amanda cu o voce îngrozită.

— Se provoacă singur. Toată provocarea de care are nevoie îi iese direct din circuitele supraîncălzite şi arse pe care le are-n cap. Exact ca şi Cole.

— Nu-s *defel* ca el! strigă Dooley.

Strălucitoare cunoaştere în fiecare terminaţie nervoasă. *Explodând* în fiecare terminaţie nervoasă. Era posibil ca Dooley să fi aflat despre Cole când se informa despre eroul lui literar, însă Lisey ştia că nu aşa se întâmplase. Şi totul avea o logică perfectă, divină.

— N-ai fost niciodată la Brushy Mountain. A fost doar o poveste pe care i-ai spus-o lui Woodbody. Pălăvrăgeală de bar. Dar ai fost închis, nu? Măcar asta e adevărat. Ai fost închis într-un azil de nebuni. Ai fost la azil cu Cole.

— Taci, domniţă! Ascultă-mă şi taci *acu'* din gură!

— Lisey, *termină!* strigă Amanda.

Ea nu le acordă atenţie.

— Aţi discutat între voi despre cărţile lui Scott Landon, cărţile voastre preferate… asta, desigur, atunci când Cole avea destule pastile la bord ca să poată vorbi raţional. Pun pariu că aţi discutat. Lui îi plăcea cel mai mult *Diavolii goi,* nu? Sigur. Şi ţie-ţi plăcea *Fata cabotierului.* Doar doi cowboy din adâncul spaţiului care discutau despre cărţi în vreme ce primeau îngrijiri de reparaţie la fotatele lor sisteme de direcţie…

— *Ajunge,* am spus!

Materializându-se din semiîntuneric. Materializându-se ca un scafandru care iese din apele adânci şi întunecate în cele verzi de la suprafaţă, cu ochelari de protecţie şi tot tacâmul. Sigur, scafandrii nu ţineau pungi de plastic în faţa pieptului ca pentru a-şi proteja inima de loviturile văduvelor necruţătoare ce ştiau prea multe.

— N-o să te avertizez din nou…

Lisey nici măcar nu-l ascultă. Nu ştia dacă Amanda mai ţinea încă pistolul în mână şi nici nu-i mai păsa. Era în delir.

— Tu şi Cole discutaţi despre cărţile lui Scott la terapia de grup? Sigur că da. Despre figura paternă. Şi apoi, după ce ţi-au dat drumul, l-ai găsit pe Fotatbody, exact ca un tătic dintr-o carte dr Scott Landon. Unul dintre tăticii *buni.* După ce ţi-au dat drumul de la ţăcăniţi. După ce ţi-au dat drumul de la *fabrica descreieraţilor.* După ce ţi-au dat drumul de la *academia creierelor putrede,* după cum se sp…

Cu un strigăt, Dooley aruncă punga de hârtie (scoase un bufnet metalic) şi se aruncă asupra lui Lisey. Ea avu timp să-şi spună: *Da.*

De asta-mi trebuiau mâinile libere.

Ţipă şi Amanda, un ţipăt care se suprapuse peste al lui. Dintre toţi trei, numai Lisey era calmă, pentru că numai ea ştia cu precizie ce făcea… chiar dacă nu ştia cu precizie *de ce* o făcea. Nu încercă să fugă. Deschise braţele în calea lui Jim Dooley şi-l prinse ca o fierbinţeală.

3

Ar fi doborât-o la podea şi ar fi aterizat peste ea — Lisey nu se îndoia că asta era intenţia lui — de n-ar fi fost biroul. Se lăsă împinsă

în spate, simţindu-i mirosul transpiraţiei în păr şi pe piele. Simţi de asemenea curbura ochelarilor apăsându-i tâmpla şi auzi un clic rapid şi slab, puţin sub urechea stângă.

Ăştia-s dinţii lui, gândi. *Ăştia-s dinţii, încearcă să mă muşte de gât.*

Se lovi cu fundul de latura lungă a Marelui Jumbo al lui Dumbo. Amanda strigă din nou. Se auzi o detunătură puternică şi o scurtă scăpărare de lumină orbitoare.

— *Las-o în pace, porc puturos!*

Vorbe mari, dar a tras în tavan, gândi Lisey şi strânse mai tare mâinile împreunate la ceafa lui Dooley atunci când el o aplecă pe spate ca un partener de dans la capătul unui tangou înflăcărat. Simţea miros de cordită, îi ţiuiau urechile şi-i simţea mădularul, greu şi aproape complet erect.

— Jim, şopti ea, ţinându-l. Îţi dau ce vrei. Lasă-mă să-ţi dau i e vrei.

Strânsoarea lui slăbi puţin. Ea îi simţi confuzia. Apoi, cu un urlet felin, Amanda îi ateriza în spate şi Lisey fu împinsă iarăşi îndărăt, acum aproape tolănită pe masa de scris. Coloana vertebrală îi pârâi ameninţător, dar, în clipa aceea, putând vedea câteva detalii în plus pe ovalul murdar al feţei sale, îi citi în trăsături toată teama pe care o simţea. *Oare s-a temut de mine încă de la început?*

se întrebă ea.

Acum ori niciodată, micuţă Lisey.

îi căută ochii în spatele straniilor cercuri de sticlă, îi găsi, îşi fixă privirea în ei. Amanda încă mai urla ca o pisică pe un grătar încins şi Lisey vedea că lovea neîncetat cu pumnii în umerii bărbatului.

Cu ambii pumni. Aşadar, trăsese acel foc în tavan, după care aruncase pistolul. Ei, ce să facă, poate era mai bine aşa.

Dumnezeule, o nimicea greutatea lui.

El coborî faţa, atras parcă de chemarea privirii şi a voinţei ei.

Pentru o clipă, Lisey crezu că nici aşa nu-l va putea prinde. Apoi, cu un ultim salt disperat — *Pafko la zid,* ar fi spus Scott, citând Dumnezeu ştie pe cine — îl prinse. Când îşi lipi gura de a lui, inspiră carnea şi ceapa pe care le mâncase el la cină. Îi depărta forţat buzele cu limba, îl sărută şi mai apăsat şi, astfel, îi dădu a doua gură de apă pe care o băuse din baltă. Simţi dulceaţa cum se duce. Lumea pe care o cunoştea se văluri şi începu să se ducă odată cu ea. Se întâmplă repede. Zidurile deveniră transparente şi aromele amestecate din cealaltă lume îi umplură nările: frangipani, bougainvillea, trandafiri, regina nopţii.

— Geromino, zise în gura lui şi, de parcă ar fi aşteptat cuvântul acesta, greutatea solidă a mesei de sub ea se transformă în ploaie.

O clipă mai târziu dispăru complet. Căzu; Jim Dooley căzu peste ea; Amanda, încă strigând, căzu peste amândoi.

Bul, gândi Lisey. *Bul, sfârşit.*

4

Ateriza pe un covor gros de iarbă pe care îl cunoştea atât de bine, de parcă s-ar fi rostogolit pe el toată viaţa. Avu timp să observe copacii sufletbun şi apoi rămase fără suflare într-un *vuup* mare şi zgomotos. Puncte negre îi dansară în faţa ochilor în aerul colorat de apus.

Ar fi putut leşina dacă Dooley nu s-ar fi rostogolit de pe ea. Pe Amanda o aruncă din spinare de parcă n-ar fi fost decât o pisicuţă supărătoare. Bărbatul sări în picioare, uitându-se mai întâi în josul dealului presărat cu plante purpurii de lupin şi apoi întorcându-se în cealaltă direcţie, către copacii sufletbun ce formau liziera a ceea ce Paul şi Scott Landon numiseră Pădurea Fermecată. Lisey fu şocată de aspectul lui Dooley. Arăta ca un straniu craniu acoperit de carne şi păr. După o clipă îşi dădu seama că asta se datora slăbiciunii feţei sale, combinate cu umbrele serii, dar şi lipsei ochelarilor.

Lentilele nu ajunseseră în Bu-Luna. Ochii i se holbau prin găurile rămase în locul lor. Stătea cu gura deschisă. Saliva îi curgea printre buze în fire argintii.

— Întotdeauna… ţi-au plăcut… cărţile lui Scott, zise Lisey.

Vorbea ca un alergător rămas fără aer, însă începea să-şi tragă sufletul şi punctele negre din faţa ochilor se risipeau.

— Cum îţi place *lumea* lui, domnule Dooley?

— Unde…

Mişcă din buze, dar nu reuşi să încheie.

— Bu-Luna, la marginea Pădurii Fermecate, aproape de mormântul lui Paul, fratele lui Scott.

Ştia că Dooley era la fel de periculos pentru ea (şi pentru Amanda) acolo ca şi-n studioul lui Scott, odată ce-şi recăpăta puţinele simţiri pe care le avea, însă tot îşi permise să se uite o clipă peste panta aceea purpurie şi la cerul la apus. Din nou, soarele cobora într-un foc portocaliu în vreme ce luna plină se ridica în cealaltă parte. I se păru, aşa cum i se mai păruse şi-nainte, că amestecul de căldură şi argintiu rece ar putea-o ucide cu frumuseţea lui palpitândă.

Pe de altă parte, nu frumuseţea acelui spectacol trebuia să o preocupe. Peste umăr îi căzu o mână arsă de soare.

— Ce-mi faci, domniţă? întrebă Dooley.

Căscă ochii în spatele ochelarilor goi.

— Încerci să mă hipnotizezi? Pen' că n-o să-ţi meargă.

— Nici vorbă, domnule Dooley, zise ea. Voiai ceea ce-i aparţinea lui Scott, nu-i aşa? Ei bine, asta-i cu siguranţă mai bun decât orice poveste inedită sau chiar decât plăcerea de a tăia o femeie cu propriul ei desfăcător de conserve, nu crezi? Uite! O întreagă altă lume! Un loc creat de imaginaţie! Vise ce se pot atinge cu mâna!

Sigur, e periculos în pădure — e periculos *oriunde* noaptea, iar acum

e aproape noapte — dar sunt convinsă că un lunatic curajos şi zdravăn ca tine…

Văzu ce avea el de gând să facă, îşi văzu cu claritate propria moarte în ochii aceia straniu afundaţi, şi strigă numele surorii sale…

cu panică, da, dar şi începând să râdă. În ciuda tuturor lucrurilor.

Râzând de *el.* În parte pentru că arăta ridicol cu ochelarii fără sticle pe nas, în mare parte pentru că-n clipa aceea mortală îi venise în minte poanta finală a unei vechi glume de bordel: *Hei, băieţi, v-a căzut pancarta!* Faptul că nu-şi amintea gluma în sine făcea totul mult mai comic.

Apoi rămase fără suflare şi nu mai putu să râdă. Putu doar să hârâie.

5

Îl zgârie pe Dooley pe faţă cu unghiile sale scurte, dar eficiente, şi-i lăsă trei şanţuri sângerânde pe un obraz, însă el tot nu-şi slăbi prinsoarea pe gâtul ei — dimpotrivă, o întări. Acum, hârâitul pe care-l scotea era puternic, sunetul unui dispozitiv mecanic primitiv cu praf în mecanism. Aparatul de sortat cartofi al domnului Silver, poate.

Amanda, unde fotarea mă-tii eşti? Gândi ea şi, într-o clipă, Amanda apăru. Să-l lovească pe Dooley cu pumnii în spate şi umeri nu ajutase la nimic. Acum, sora ei se lăsă în genunchi, îl apucă de organele genitale prin jeanşi cu mâinile rănite… şi *răsuci.*

Dooley urlă şi o aruncă pe Lisey în lături. Căzu în iarba înaltă, ateriza pe spate, apoi se ridică şovăitor în picioare, trăgând anevoios aer pe gâtul inflamat. Dooley era aplecat în faţă cu fruntea în pământ şi cu mâinile între picioare, o poziţie dureroasă care-i aminti cu claritate de un accident pe un leagăn în curtea şcolii şi de Darla spunând dezinvolt: „Ăsta-i doar *unul* dintre motivele pentru care mă bucur că nu-s băiat."

Amanda sări asupra lui.

— *Manda, nu!* strigă Lisey, dar prea târziu.

Chiar şi rănit, Dooley fu neplăcut de rapid. Se eschivă cu uşurinţă din calea Amandei, apoi o lovi puternic cu un pumn osos. Cu cealaltă mână îşi îndepărtă ochelarii nefolositori şi-i aruncă în iarbă: îi azvârli. Din ochii aceia albaştri se scursese orice pretenţie de sănătate mintală. Putea să fie arătarea moartă din *Diavolii goi* care se târăşte afară din puţ pentru a-şi duce răzbunarea la capăt.

— Nu şt'u unde om fi, da-ţi zic un lucru, domniţă: n-o să te mai duci niciodată acasă.

— Dacă nu mă prinzi, *tu* eşti cel care n-o să mai ajungă niciodată acasă, i-o întoarse Lisey. Apoi râse din nou. Era speriată — terorizată — dar îi făcea bine să râdă, poate fiindcă înţelegea că râsul era cuţitul ei. Fiecare hohot ieşit din gâtul ei arzător înfigea lama şi mai adânc în carnea lui.

— Tu să nu-mi râzi în faţă, târfă bolnavă, nici să nu *îndrăzneşti!* răcni Dooley şi alergă spre ea.

Lisey se întoarse pentru a scăpa. Nu făcu mai mult de doi paşi către poteca spre pădure, când îl auzi pe Dooley că strigă de durere.

Se uită peste umăr şi-l văzu în genunchi. Din partea superioară a braţului îi ieşea ceva şi-n jurul locului aceluia cămaşa i se întuneca rapid. Bărbatul se ridică împleticit în picioare şi lovi excrescenţa înjurând. Aceasta se zbătu, dar nu ieşi cu totul. Lisey văzu o clipă ceva galben, care se îndepărta de excrescenţă. Dooley strigă din nou, după care apucă lucrul ce-i ieşea din carne cu mâna liberă.

Lisey înţelese. Fu o iluminare, prea clară ca să nu fie adevărată, încercase să fugă după ea, dar Amanda îi pusese piedică imediat ce făcuse primul pas. Şi căzuse peste crucea de lemn care marca mormântul lui Paul Landon. Din biceps îi ieşea braţul crucii, ca un piron uriaş. Acum îl smulse şi-l aruncă în lături. Din rana deschisă ţâşni şi mai mult sânge, stacojiu, scurgându-i-se pe mânecă până la cot. Lisey ştia că trebuia să se asigure că Dooley nu-şi va întoarce furia asupra Amandei, care stătea întinsă neputincioasă în iarba de lângă picioarele lui.

— *Nu mă poţi prinde, nu mă poţi prinde!* scanda Lisey pe o voce de copil, apoi scoase limba şi flutură din degete lângă urechi, aşa încât ca meniul să fie complet.

— Târfo! *Pizdă*! Strigă Dooley şi sări la atac.

Lisey alergă. Acum nu mai râdea, era în sfârşit prea speriată ca să mai râdă, însă mai purta încă un zâmbet îngrozit pe buze atunci când picioarele ei găsiră poteca şi alergă în Pădurea Fermecată, acolo unde era deja noapte.

6

Indicatorul pe care scria SPRE BALTĂ dispăruse, dar când străbătea prima porţiune — poteca era o linie albă şi ştearsă ce părea să plutească printre masele întunecate ale copacilor — înaintea ei se iscă un concert de vociferări întrerupte. *Râzătoare,* gândi şi riscă o privire peste umăr, spunându-şi că, dacă prietenul ei Dooley le-ar auzi pe *acele* simpatice fiinţe, poate s-ar răzgândi în privinţa…

Dar nu. Dooley era tot pe urmele ei, vizibil în ultimele zvâcnete ale luminii muribunde, deoarece câştigase teren, aproape că zbura de-a lungul potecii în pofida sângelui negru ce-i acoperea mâneca stângă de la umăr la încheietură. Lisey se împiedică de o rădăcină din drum, aproape că-şi pierdu echilibrul, dar reuşi să şi-l păstreze, în parte pentru că-şi aduse aminte că Dooley îi va sări în spate la nici cinci secunde după căzătură. Ultimul lucru pe care-l va simţi va fi răsuflarea lui, ultimul lucru pe care-l va mirosi va fi aroma densă a copacilor care adoptau în jurul ei periculoasa lor personalitate nocturnă, iar ultimul lucru pe care-l va auzi va fi râsul nebunesc al

fiinţelor-hienă ce trăiau în adâncul pădurii.

îl aud cum gâfâie. Aud asta pentru că mă ajunge din urmă. Chiar şi alergând cu viteză maximă — şi n-o să mai pot continua aşa mult timp — el poate alerga mai repede ca mine. De ce nu l-a încetinit strângerea aia de boaşe? Sau pierderea de sânge?

Răspunsul la întrebările acestea era de o simplitate covârşitoare:

ba îl încetineau. De n-ar fi fost impedimentele acelea, ar fi prins-o deja. Lisey era în viteza a treia. Încercă s-o găsească pe a patra şi nu putu. Din câte se părea, nu *avea* a patra viteză. În spatele ei, respiraţia aspră şi accelerată a lui Jim Dooley se apropie şi mai mult şi ea ştiu că, în doar un minut, poate mai puţin, va simţi prima atingere a degetelor lui pe spatele cămăşii.

Sau în păr.

7

Preţ de câteva momente, poteca se înclină şi deveni mai abruptă; umbrele se adânciră. Spera să fi reuşit să se îndepărteze în sfârşit de Dooley. Nu îndrăznea să arunce o privire înapoi ca să vadă şi se ruga ca Amanda să nu încerce să-i urmărească. Poate că era sigur pe Dealul Sufletbun şi poate că era sigur la baltă, însă nu era câtuşi de puţin sigur în pădure. Iar pericolul cel mai mare nu era cu siguranţă Jim Dooley. Acum auzi, slab şi visător, clinchetul clopoţelului lui Chuckie G., furat de Scott într-o altă viaţă şi atârnat într-un copac pe culmea următoarei ridicături de pământ.

Văzu o lumină intensă înainte, nu roş-portocalie acum, ci doar ea gândi: *stă întins peste potecă, aşa cum stătea atunci când a încercat să ajungă la baltă în '04. De data asta aleargă pe lângă potecă.*

Aşa cum făcea când am venit după el în iarna vântului cel mare venit din Yellowknife.

Dar chiar în clipa în care observă clopoţelul, încă legat cu bucata aceea de sfoară putredă, cu profilul curbat în ultima lumină a zilei, Jim Dooley se avântă într-un sprint final şi Lisey chiar *îi simţi* degetele cum îi alunecă pe spatele cămăşii, căutând s-o apuce de acolo, de orice, poate de breteaua sutienului. Reuşi să-şi reţină strigătul care i se ridică în gât, însă cu mare greutate. Ţâşni înainte, apelând la ultima resursă de energie pentru a spori viteza, viteză care probabil n-ar fi ajutat-o la nimic dacă Dooley nu s-ar fi împiedicat din nou, căzând la pământ cu un strigăt — *„TÂRFĂ împuţită."* pe care Lisey era convinsă că va ajunge să-l regrete.

Dar poate nu pentru mult timp.

8

Clinchetul acela timid se auzi din nou din ceea ce fusese cândva *(E gata comanda, Lisey! Hai, grăbirea!)*

Copacul Clopoţelului şi care acum era Copacul Clopoţelului-şi-al-Cazmalei. Şi uite-o, cazmaua de argint a lui Scott. Când o pusese acolo

— îndemnată de o puternică intuiţie pe care abia acum o înţelegea — râzătoarele hohoteau isterice. Acum, în Pădurea Fermecată era linişte, cu excepţia sunetelor scoase de propria-i respiraţie chinuită şi a torentului de înjurături gâfâite ale lui Dooley. Lunganul dormea — moţăia, cel puţin — şi strigătele lui Dooley îl treziseră.

Poate că aşa trebuia să meargă lucrurile, însă asta nu uşura cu nimic situaţia. Era oribilă senzaţia retrezirii gândurilor nu tocmai străine din lumea subterană a minţii sale. Erau ca nişte mâini care caută agitate să se agate de scânduri desprinse sau să pipăie capacul închis al unui puţ. Se trezi că se gândeşte la prea multe lucruri îngrozitoare care-i subminaseră în diferite momente ale vieţii: doi dinţi însângeraţi pe care-i găsise odată pe podeaua toaletei unui cinematograf, doi copilaşi plângând unul în braţele celuilalt în faţa unui magazin, mirosul soţului ei pe patul de moarte, uitându-se la ea cu ochi arzători, bunica D.

care murea în poiată mişcând ritmic dintr-un picior, *tac-tac-tac.*

Gânduri îngrozitoare. Imagini îngrozitoare, de genul celor care se întorc să te bântuie în toiul nopţii atunci când luna a apus şi medicamentele s-au terminat şi orele s-au dus.

Toată mălura, cu alte cuvinte. Puţin în spatele acelor câtorva copaci.

Şi acum…

În mereu perfectul, nesfârşitul moment de *acum*

9

Icnind, tânguindu-se, asurzită de bubuiturile sângelui în urechi, Lisey se aplecă pentru a lua cazmaua de argint. În vreme ce mintea i se umple de imagini ale pierderii, durerii şi disperării sfâşietoare, mâinile care i s-au mişcat cu atâta eficacitate în urmă cu optsprezece ani acţionează la fel de bine şi acum. Vine Dooley. Îl aude. Nu mai înjură, dar îi aude respiraţia cum se apropie. Va fi o chestiune de câteva clipe, mai puţine decât a avut la dispoziţie cu Blondinul, chiar dacă nebunul *acesta* nu are o armă, pentru că, dacă Dooley reuşeşte s-o apuce înainte ca ea să se poată întoarce…

Dar nu reuşeşte. Nu tocmai. Lisey pivotează ca un jucător de baseball care încearcă să lovească mingea suficient de tare ca s-o trimită în afara terenului. Roteşte cazmaua de argint cât poate ea de tare. Lama ei surprinde o ultimă scăpărare de lumină roz, o corolă de petale ofilite, şi marginea superioară atinge clopoţelul agăţat în pom. Clopoţelul rosteşte un ultim cuvânt — *TING!* — şi zboară în întuneric, trăgând după el bucata de sfoară putredă. Lisey vede cazmaua proiectată înainte şi-n sus, şi-şi mai spune o dată: *Sfântă Fotare!*

10

Aproape înainte ca Lisey să-şi dea seama ce se întâmplă şi cu siguranţă înainte să fie pregătită — deşi ideea de a fi vreodată

pregătită pentru aşa ceva e o glumă — fiinţa fu brusc acolo. Arătarea pestriţă, întruchiparea vie a lucrului despre care vorbea Scott atunci când vorbea despre mălură.

Ceea ce văzu fu o enormă latură solzoasă, ca pielea unui şarpe.

Ieşi ca într-o explozie dintre copaci, îndoindu-i pe unii şi rupându-i pe alţii, părând să treacă printre doi dintre cei mai mari. Lucrul acesta era imposibil, desigur, însă impresia nu se şterse nicio clipă. Nu se simţea niciun miros, însă se auzea un sunet neplăcut, o rumoare.

Da' câtă forţă am pus în asta! Apoi lama loveşte cu latul faţa lui Jim Dooley în alergare, producând nu un trosnet — sunetul pe care şi-l aminteşte din Nashville — ci mai degrabă ceva asemănător cu lovitura surdă a unui gong. Dooley ţipă de surprindere şi agonie.

E aruncat într-o parte, afară de pe potecă şi între copaci, fluturând din braţe, încercând să-şi menţină echilibrul. Pentru o clipă, Lisey vede că are nasul întors într-o parte, aşa cum îl avea Cole; vede că îi curge sânge din gură, de sub limbă şi din ambele colţuri. Apoi în stânga e o mişcare, nu departe de locul unde se zbate Dooley şi încearcă să se ridice. Preţ de un moment, gândurile întunecate şi înfricoşător de triste care-i locuiesc mintea devin şi mai triste şi mai întunecate; crede că fie o vor omorî, fie o vor face să înnebunească. Apoi ele se mişcă într-o direcţie uşor diferită şi, când fac asta, se mişcă şi fiinţa de după copaci.

Se aud sunetul multiplu al frunzişului rupt, pocnetul arbuştilor şi trosnetul copacilor. Apoi, cât ai clipi, e *acolo.* Lunganul lui Scott. Şi ea înţelege că, odată ce ai văzut lunganul, trecutul şi viitorul devin doar vise. Odată ce ai văzut lunganul, nu mai există decât, o, bunule Iisus, nu mai există decât un singur moment de *acum* prelungit ca o notă agonizantă, ce nu se sfârşeşte niciodată.

guturală de *masticaţie,* după care îi apăru capul peticit, mai înalt decât copacii şi ascunzând vederii cerul. Lisey văzu un ochi, mort, dar conştient, negru ca apa dintr-un puţ şi mare cât o dolină, uitându-se printre frunze. Văzu o deschizătură în carnea capului aceluia uriaş şi bont şi curios, şi intui că lucrurile pe care le înghiţea prin paiul acela mare de carne nu mureau pe dată, ci trăiau şi *strigau…* trăiau şi *strigau…* trăiau şi *strigau.*

Ea însă nu putea să strige. Nu era capabilă să scoată nici cel mai slab sunet. Făcu doi paşi în spate, paşi care i se părură straniu de calmi.

Cazmaua, de pe lama căreia picura din nou sângele unui om nebun, îi căzu dintre degete şi ateriza pe potecă. Îşi spuse: *Mă vede… şi viaţa mea nu va mai fi niciodată cu adevărat a mea. N-o va* lăsa *să fie a mea.*

Pentru o clipă, fiinţa bătu în retragere, o arătare amorfă, nesfârşită, cu porţiuni de păr crescând la voia întâmplării în smocuri pe fâşiile ei umede şi pulsânde de carne, fixând-o cu ochiul acela uriaş, şters şi

avid. Rozul muribund al zilei şi strălucirea argintie a lunii luminară ceea ce încă se mai găsea încolăcit ca un şarpe între tufişuri.

Apoi îşi întoarse ochiul de la Lisey spre creatura ţipătoare şi zvârcolitoare, care încerca să se îndepărteze de micuţul crâng în care rămăsese blocat, Jim Dooley cu sângele care-i ieşea în valuri din gura spartă, nasul rupt şi un ochi învineţit; Jim Dooley cu sânge până şi în păr. Dooley zări arătarea care se uita la el şi nu mai strigă. Lisey îl văzu cum încearcă să-şi acopere ochiul teafăr, îi văzu mâinile cum îi cad pe lângă corp, ştiu că-şi pierduse puterile şi simţi o clipă de milă pentru el în ciuda tuturor lucrurilor, un moment de empatie care fu dezgustător în forţa lui şi aproape de neîndurat în armonia lui umană. În momentul acela, ar fi retractat totul, dacă asta ar fi însemnat doar moartea ei, dar se gândi la Amanda şi încercă să-şi întărească mintea şi sufletul îngrozite.

Fiinţa uriaşă încolăcită între copaci ieşi aproape delicat şi-l apucă pe Dooley. Carnea din jurul găurii din botul acela bont păru să se încreţească pentru o clipă, aproape într-o strâmbătură de dezgust, şi Lisey şi-l aminti pe Scott întins pe asfaltul încins în ziua aceea, în Nashville. Pe când începeau fornăieli joase şi sunete de ronţăit şi-n timp ce Dooley dădea glas ultimelor, aparent nesfârşitelor sale strigăte, şi-l aminti pe Scott şoptind: îl *aud cum îţi înfulecă mâncarea.* Îşi aminti felul cum îşi ţuguiase el buzele într-un strâns şi-şi amintea cu perfectă claritate cum ţâşnise dintre ele sângele atunci când el scosese sunetul acela pufăit: o ploaie fină de sânge care păruse să atârne în aerul năduşit.

Atunci o rupse la fugă, deşi ar fi putut jura că nu mai ştia cum s-o facă. Alergă înapoi pe potecă spre dealul cu plante de lupin, departe de Copacul Clopoţel-şi-Cazma, unde lunganul îl mânca de viu pe Jim Dooley. Ştia că-i făcea Amandei — şi sieşi — o favoare, dar ştia şi că-n cel mai fericit caz era o favoare cu două tăişuri, pentru că, dacă supravieţuia acelei nopţi, nu avea să mai scape niciodată de lungan, aşa cum nu scăpase nici Scott, nu, nici măcar pentru o singură zi, iar asta încă din copilărie. Acum o marcase şi pe ea, o făcuse să ia parte la momentul lui nesfârşit, la teribila lui privire ce cuprindea toată lumea. De acum înainte trebuia să aibă grijă, mai ales dacă se întâmpla să se trezească în toiul nopţii… şi avea o bănuială că nopţile ei de somn adânc se încheiaseră. La orele mici ale nopţii va trebui să-şi ferească privirea de oglinzi şi de sticla geamurilor şi, în special, de suprafeţele curbate ale paharelor de apă, Dumnezeu ştie de ce. Va trebui să se protejeze cât mai bine posibil.

Dacă supravieţuia nopţii aceleia.

E foarte aproape, draga mea, şoptise Scott pe când stătea întins şi tremura pe asfaltul încins. *Foarte aproape.*

În urma ei, Dooley striga de parcă n-avea să se oprească niciodată.

Lisey credea că ar putea-o duce la nebunie. Sau că deja o dusese.

11

Cu puţin înainte să iasă dintre copaci, strigătele lui Dooley încetară în sfârşit. N-o vedea pe Amanda. Asta o umplu de o nouă groază. Şi dacă sora ei fugise în cine ştie ce zare? Sau dacă era totuşi undeva prin apropiere, dar strânsă în poziţie fetală, catatonică din nou şi ascunsă de umbre?

— Amanda? *Amanda?*

Urmă un moment nesfârşit în care nu auzi nimic. Apoi răsună Doamne, în sfârşit! — un foşnet în iarba înaltă de la picioarele ei, şi Amanda se ridică. Faţa ei, palidă oricum, dar albită şi mai mult de lumina slabă a lunii la răsărit, arăta acum ca aceea a unei năluci. Sau a unei harpii. Veni în faţă împleticit, cu braţele întinse, şi Lisey o prinse la piept. Tremura. Mâinile de la ceafa ei erau strânse într-un ghem înfrigurat.

— O, Lisey, am crezut că n-o să mai înceteze!

— Şi eu.

— Şi era atât de înalt… nu mi-am dat seama… era atât de *înalt*…

Am sperat să fie el, dar m-am gândit: „Dacă-i micuţa? Dacă-i Lisey?”

Amanda reîncepu să plângă pe o parte a gâtului ei.

— Sunt bine, Amanda. Sunt aici şi sunt bine.

Amanda îşi depărta faţa de gâtul ei ca să se poată uita în ochii surorii sale mai mici.

— E mort?

— Da.

Nu voia să-şi mărturisească intuiţia că era posibil ca Dooley să fi dobândit un soi de nemurire malefică înăuntrul fiinţei care-l mâncase.

— Mort.

— Atunci, vreau să merg înapoi! Ne putem întoarce?

— Da.

— Nu ştiu dacă-mi pot compune în minte imaginea studioului lui Scott… sunt atât de tulburată…

Amanda se uită temătoare în jur.

— Aici nu seamănă *deloc* cu Southwind.

— Nu, admise Lisey, strângându-şi sora în braţe. Şi ştiu că ţi-e teamă. Fă doar tot ce poţi.

Lisey, de fapt, nu era îngrijorată cu privire la felul în care se vor întoarce în studioul lui Scott, pe Castle View, înapoi în lume. Credea că acum problema putea să fie aceea de a *rămâne* acolo. Îşi amintea că-i spusese cândva un doctor că va trebui să aibă mare grijă cu glezna după ce şi-o scrântise grav la patinaj.

Pentru că, odată ce se-ntind tendoanele acelea, spusese el, *e mult mai uşor s-o păţeşti din nou.*

Mult mai uşor s-o păţeşti din nou, aşa-i. Şi arătarea o văzuse.

Ochiul acela, mare cât o dolină, deopotrivă mort şi viu, se fixase asupra ei.

— Lisey, eşti atât de curajoasă, zise Amanda cu o voce slabă.

Aruncă o ultimă privire spre panta acoperită cu plante de lupin, poleită şi stranie în lumina strălucitoare a lunii, apoi îşi lipi din nou faţa de gâtul lui Lisey.

— Dacă mai vorbeşti aşa, mâine te duc înapoi la Greenlawn.

închide ochii.

— I-am închis deja.

Lisey îi închise şi ea. Pentru o clipă, văzu capul acela bont care nu era nici pe departe un cap, ci doar o guşă, un pai, o pâlnie ce ducea în întunecimea plină de nesfârşite maluri rotitoare. Încă auzea în ea strigătele lui Jim Dooley, dar sunetul era slab acum şi amestecat cu alte strigăte. Cu un efort incredibil, parcă, alungă imaginile şi sunetele din minte, înlocuindu-le cu o imagine a biroului de arţar roşu şi cu sunetul Bătrânului Hank — cine altcineva? — cântând „Jambalaya". Avu timp să se gândească la felul în care, la început, ea şi Scott nu reuşiseră să se întoarcă atunci când aveau atât de mare nevoie s-o facă, cu lunganul atât de aproape, şi avu timp să se gândească la ceea ce spusese el, avu timp să se întrebe de ce o făcea să se gândească din nou la Amanda uitându-se cu atâta dorinţă la buna corabie *Nalba* (o privire de rămas-bun, mai mult ca sigur), după care timpul se scurse. Simţi iarăşi aerul cum se *întoarce,* iar lumina lunii dispăru. Ştiu asta chiar şi cu ochii închişi. Urmă senzaţia unei căzături scurte şi neaşteptate. Apoi se aflau în studio şi studioul era întunecat pentru că Dooley întrerupsese curentul electric, însă Hank Williams tot cânta — *My Yvonne, sweerest one, me-oh-my-oh* — pentru că, chiar şi fără curent electric, Bătrânul Hank voia neapărat să-şi spună cuvântul.

12

— Lisey? *Lisey!*

— Manda, mă *zdrobeşti,* dă-te *jos*…

— Lisey, ne-am întors?

Două femei în întuneric. Întinse una-n braţele celeilalte, pe covor.

„Kinfolk come to see Yvonne by the dozens…" se auzea dinspre alcov.

— Da, vrei să te dai naibii jos de pe mine? Nu pot *respira!*

— Scuze… Lisey, îmi stai pe braţ…

„Son-of-a-gun, we'll have bigun… on the bayou!"

Lisey reuşi să se rostogolească pe dreapta. Amanda îşi eliberă braţul şi, o clipă mai târziu, greutatea corpului ei coborî de pe pieptul ei. Lisey trase adânc aer în plămâni — un lucru profund satisfăcător. Când îi dădu drumul afară, Hank Williams se opri din cântat la mijlocul versului.

— Lisey, de ce e aşa de întuneric aici?

— Pentru că Dooley a tăiat curentul electric, ţi-aminteşti?

— A tăiat *lumina,* obiectă Amanda nu fără logică. Dacă ar fi tăiat *curentul,* n-ar fi funcţionat televizorul.

Lisey ar fi putut-o întreba de ce *încetase* brusc să mai funcţioneze televizorul, dar nu se sinchisi. Erau alte lucruri de discutat.

Aveau *alte treburi pe cap,* cum se spunea.

— Hai să mergem în casă.

— Sunt absolut de acord cu tine, zise Amanda. Atinse cotul lui Lisey cu degetele, le coborî pe antebraţ şi o prinse de mână. Surorile se ridicară împreună în picioare. Amanda adăugă pe un ton sigur:

Fără jignire, Lisey, dar dac-o să mă întorc vreodată aici, o să fie oricum prea devreme.

Lisey înţelegea ce simţea sora ei, dar şi sentimentele ei se schimbaseră. Studioul lui Scott o înfricoşase, asta era adevărat.

O ţinuse la distanţă vreme de doi ani lungi. Dar credea că făcuse deja treaba cea mai importantă pe care o avusese de făcut acolo. Cu ajutorul Amandei, risipise prezenţa fantomei lui Scott, cu blândeţe şi — timpul avea să-şi spună cuvântul, dar ea era aproape sigură pentru totdeauna.

— Vino, zise ea. Să mergem în casă. O să pregătesc ciocolată fierbinte.

— Şi poate un brandy mic pentru început? întrebă Amanda plină de speranţă. Sau femeile nebune nu primesc brandy?

— Femeile nebune nu. Dar tu, da.

Ţinându-se de mână, porniră pe bâjbâite spre scări. Lisey se opri doar o dată, când calcă pe ceva. Se aplecă şi ridică o bucată rotundă de sticlă, groasă de mai bine de doi centimetri. Îşi dădu seama că era una dintre lentilele ochelarilor pentru vedere nocturnă ai lui Dooley şi o aruncă făcând o grimasă de dezgust.

— Ce-i? întrebă Amanda.

— Nimic. Încep să văd câte puţin. Tu?

— Puţin. Dar nu-mi da drumul la mână.

— Nu-ţi dau, scumpo.

Coborâră scările împreună. Le luă mai mult timp s-o facă în felul ăsta, dar aşa se simţiră mult mai sigure.

13

Lisey scoase cele mai mici pahare de suc pe care le avea şi turnă în fiecare câte o duşcă de brandy din sticla pe care o găsi în fundul dulăpiorului cu băuturi din sufragerie. Ridică paharul ei şi-l ciocni de paharul Amandei. Stăteau la tejgheaua din bucătărie. Erau aprinse toate becurile din încăpere, chiar şi veioza din colţ, unde ea îşi completa cecurile la un pupitru de copil.

— Goleşte-l până la fund, zise Lisey.

— Dă-l pe gât în jos, zise Amanda.

— Păzea, stomac, că s-a dus, ziseră împreună şi băură.

Amanda se îndoi şi scoase tot aerul din plămâni. Când se îndreptă la loc, pe obrajii înainte palizi erau pete de roşeaţă, pe frunte i se formase o dungă roşie, iar şaua nasului îi căpătase o tentă stacojie. Avea lacrimi în ochi.

— Mamă, soare! Ce-a fost *asta?*

Lisey, care-şi simţea gâtul la fel de încins cum arăta şi Mandei, apucă sticla şi citi eticheta. STAR BRANDY, *set PRODUS ÎN ROMÂNIA.*

— Brandy românesc? păru Amanda uluită. Aşa ceva nu se exista. De unde-l ai?

— L-a primit Scott cadou. Pentru ceva ce nu-mi mai amintesc dar cred că a primit odată cu el şi un set de pixuri.

— Probabil că-i otravă. Tu goleşte sticla şi eu o să mă rog să murim.

— Goleşte-o tu. Eu o să pregătesc ciocolata caldă. Elveţian} românească.

Dădu să se întoarcă, dar Amanda o atinse pe umăr.

— Poate ar trebui să sărim peste ciocolata caldă şi să pleci aici înainte să se-ntoarcă vreunul dintre ajutoarele şerifului o verificare de rutină.

— Chiar crezi asta?

Lisey îşi dădu totuşi seama că Amanda avea dreptate.

— Da. Ai curaj să te întorci în studio?

— Sigur că da.

— Atunci, adu pistolaşul meu. Şi nu uita că acolo nu e a Lisey deschise capacul pupitrului la care-şi completa, scoase lanterna cu mâner lung. O aprinse. Lumina era foarte puternică.

Amanda clătea paharele.

— Dacă află cineva că am fost aici, n-o să fie sfârşitul dacă află vreun poliţist de-al tău că am venit cu un pistol.

Lisey înţelegea ce simţea sora ei, dar şi sentimentele ei se schimbaseră. Studioul lui Scott o înfricoşase, asta era adevărat.

O ţinuse la distanţă vreme de doi ani lungi. Dar credea că făcuse deja treaba cea mai importantă pe care o avusese de făcut acolo. Cu ajutorul Amandei, risipise prezenţa fantomei lui Scott, cu blândeţe şi — timpul avea să-şi spună cuvântul, dar ea era aproape sigură pentru totdeauna.

— Vino, zise ea. Să mergem în casă. O să pregătesc ciocolată fierbinte.

— Şi poate un brandy mic pentru început? întrebă Amanda plină de speranţă. Sau femeile nebune nu primesc brandy?

— Femeile nebune nu. Dar tu, da.

Ţinându-se de mână, porniră pe bâjbâite spre scări. Lisey se opri doar o dată, când calcă pe ceva. Se aplecă şi ridică o bucată rotundă de sticlă, groasă de mai bine de doi centimetri. Îşi dădu seama că era una dintre lentilele ochelarilor pentru vedere nocturnă ai lui Dooley şi

o aruncă făcând o grimasă de dezgust.

— Ce-i? întrebă Amanda.

— Nimic. Încep să văd cate puţin. Tu?

— Puţin. Dar nu-mi da drumul la mână.

— Nu-ţi dau, scumpo.

Coborâră scările împreună. Le luă mai mult timp s-o facă în felul ăsta, dar aşa se simţiră mult mai sigure.

Lisey scoase cele mai mici pahare de suc pe care le avea şi turnă în fiecare câte o duşcă de brandy din sticla pe care o găsi în fundul dulăpiorului cu băuturi din sufragerie. Ridică paharul ei şi-l ciocni de paharul Amandei. Stăteau la tejgheaua din bucătărie. Erau aprinse toate becurile din încăpere, chiar şi veioza din colţ, unde ea îşi completa cecurile la un pupitru de copil.

— Goleşte-l până la fund, zise Lisey.

— Dă-l pe gât în jos, zise Amanda.

— Păzea, stomac, că s-a dus, ziseră împreună şi băură.

Amanda se îndoi şi scoase tot aerul din plămâni. Când se îndreptă la loc, pe obrajii înainte palizi erau pete de roşeaţă, pe frunte i se formase o dungă roşie, iar şaua nasului îi căpătase o tentă stacojie.

Avea lacrimi în ochi.

— Mamă, soare! Ce-a fost *asta?*

Lisey, care-şi simţea gâtul la fel de încins cum arăta faţa Mandei, apucă sticla şi citi eticheta. STAR BRANDY, scria *PRODUS ÎN ROMÂNIA*.

— Brandy românesc? păru Amanda uluită. Aşa ceva nu se există!

De unde-l ai?

— L-a primit Scott cadou. Pentru ceva ce nu-mi mai amintesc, dar cred că a primit odată cu el şi un set de pixuri.

— Probabil că-i otravă. Tu goleşte sticla şi eu o să mă rog să nu murim.

— Goleşte-o tu. Eu o să pregătesc ciocolata caldă. Elveţiană. *Nu* românească.

Dădu să se întoarcă, dar Amanda o atinse pe umăr.

— Poate ar trebui să sărim peste ciocolata caldă şi să plecăm de aici înainte să se-ntoarcă vreunul dintre ajutoarele şerifului pentru o verificare de rutină.

— Chiar crezi asta?

Lisey îşi dădu totuşi seama că Amanda avea dreptate.

— Da. Ai curaj să te întorci în studio?

— Sigur că da.

— Atunci, adu pistolaşul meu. Şi nu uita că acolo nu e curent.

Lisey deschise capacul pupitrului la care-şi completa cecurile şi scoase lanterna cu mâner lung. O aprinse. Lumina era frumoasă şi puternică.

Amanda clătea paharele.

— Dacă află cineva că am fost aici, n-o să fie sfârşitul lumii. Dar dacă află vreun poliţist de-al tău că am venit cu un pistol… şi că, mai mult sau mai puţin în acelaşi timp, bărbatul ăla a dispărut de pe faţa pământului…

Lisey, care se gândise doar la cum să-l ducă pe Dooley la Copacul Clopoţelului-şi-al-Cazmalei (iar lunganul nu făcuse *niciodată* parte din planurile sale), îşi dădu seama că mai avea treabă de făcut şi c-ar fi mai bine să se apuce imediat de ea. Era foarte puţin probabil ca profesorul Woodbody să anunţe dispariţia vechiului său amic de pahar, dar poate că omul avea rude pe *undeva,* şi dacă exista cineva din toată lumea asta care să vrea să scape de Prinţul Negru al Incuncilor, persoana aceea era Lisey Landon. Sigur, nu exista niciun cadavru (ceea ce lui Scott îi făcea uneori mare plăcere să numească *corpus delicious),* dar ea şi sora ei petrecuseră ceea ce unii ar fi putut interpreta ca fiind o după-amiază şi o seară extrem de suspecte. Plus că cei de la biroul districtual al şerifului ştiau că Dooley o hărţuia; le spusese ea însăşi asta.

— Mă duc să-i strâng raheturile, zise ea.

Amanda nu zâmbi.

— Bun.

14

Lanterna deschidea un culoar larg de lumină şi, singură fiind, studioul nu i se părea atât de înfricoşător pe cât se temuse că va fi.

Fără-ndoială că era de ajutor şi faptul că avea o misiune precisă. Începu prin a pune Pathfinder-ul înapoi în cutia de pantofi, apoi porni într-o cercetare meticuloasă a podelei cu ajutorul lanternei.

Găsi ambele lentile ale ochelarilor cu infraroşu, plus şase baterii AA. Bănuia că acestea proveneau din cutia de alimentare a dispozitivului. Cutia trebuie să fi ajuns de cealaltă parte, deşi nu-şi amintea s-o fi văzut; bateriile, evident, nu ajunseseră. Apoi ridică îngrozitoarea pungă de hârtie a lui Dooley.

15

Amanda fie uitase de ea, fie nici nu-şi dăduse seama că Dooley o avea, dar, dacă ar fi găsit-o cineva acolo, le-ar fi agravat situaţia. Mai ales dacă era pusă în relaţie cu revolverul. Lisey ştia că puteau analiza Pathfinder-ul şi să descopere că fusese folosit recent; nu era proastă (şi urmărea serialul *CSI).* Ştia de asemenea că la analiză ar fi reieşit şi că nu fusese folosit doar o singură dată, pentru a trage în tavan. Încercă să mânuiască punga de hârtie în aşa fel încât să nu foşnească, însă tot foşni. Se uită în jur după alte semne ale prezenţei lui Dooley şi nu mai văzu niciunul. Erau pete de sânge pe covor, dar dacă *acelea* erau analizate, atât grupa sanguină, cât şi ADN-ul s-ar fi potrivit cu ale ei. Sângele de pe covor ar fi arătat rău în combinaţie cu lucrurile din

punga pe care o ţinea acum în mână, dar, dacă dispărea punga, pericolul trecea. *Probabil* că trecea.

Unde i-o fi maşina? PT Cruiser-ul? Pentru că ştiu că-i a lui maşina aia pe care am văzut-o.

Nu-şi putea face griji pentru asta acum. Era întuneric. Avea altceva la care să se gândească: punga aceea atât de… iupi! Şi surorile ei. Darla şi Canty, gonind ca vântul şi ca gândul prin Mâine în drum spre Academia de Sănătate Mentală din Derry.

Ca să nu se prindă în versiunea lui Jim Dooley a aparatului de sortat cartofi al domnului Silver.

Dar chiar trebuia să se preocupe pentru ele? Nu. Aveau să fie nervoase până la cer şi-napoi, sigur… şi aveau să fie *curioase* până la cer şi-napoi… dar, în cele din urmă, aveau să-şi ţină gura dacă ea şi Amanda le spuneau că era absolut necesar s-o facă, şi de ce? Pentru că erau surori şi trebuia să se comporte ca între surori, de aia. Ea şi cu Amanda vor trebui să aibă grijă cu ele şi vor trebui să născocească o poveste *de un fel ori altul* (ce soi de poveste ar fi putut da seama pentru toată tărăşenia — Lisey nu avea nicio idee, deşi era convinsă că Scott ar fi putut scorni ceva credibil). Trebuia să existe o poveste pentru că, spre deosebire de Amanda şi Lisey, Darla şi Cantata aveau soţi. Şi soţii erau mult prea adesea uşa din dos prin care secretele evadau în lumea exterioară.

Când se întoarse cu gândul de a pleca, privirea îi fu reţinută de şarpele de cărţi care dormea lângă perete. Toate acele publicaţii trimestriale şi toate revistele acelea academice, toate acele anuare, rapoarte legate şi copii ale tezelor despre opera lui Scott. Multe conţinând fotografii ale unei vieţi trecute: s-o numim SCOTT ŞI LISEY! ANII DE CĂSĂTORIE!

îşi putea imagina cu uşurinţă doi studenţi demontând şarpele şi punându-i părţile componente în cutii de carton imprimate cu siglele diferitelor firme de băuturi alcoolice, apoi încărcând cutiile într-un camion şi ducându-le de acolo. La Pitt? *Muşcă-ţi limba,* gândi ea. Nu se considera o femeie care strângea tot ce apuca, dar, după treaba cu Jim Dooley, mai repede avea să vină ziua unei ninsori în iad decât aceea când va permite ca hârtiile lui Scott să ajungă într-un loc unde Woodbody să le poată consulta fără să-şi cumpere bilet de avion. Nu, Biblioteca Fogler de la Universitatea din Mâine avea să fie o alegere numai bună — peste drum de Cleaves Mills. Se putea vedea stând pe margine şi urmărind ultimele faze ale încărcării în camion, aducând poate şi o carafă cu ceai rece pentru studenţi, după ce-şi vor fi terminat treaba. Iar când s-ar sfârşi ceaiul, ei ar pune paharele jos şi i-ar mulţumi. Unul dintre ei i-ar spune cât de mult i-au plăcut cărţile soţului ei, iar celălalt i-ar transmite condoleanţe. Ca şi când Scott ar fi murit cu două săptămâni în urmă. Ea le-ar mulţumi. Apoi i-ar privi

cum pleacă, ducând cu ei, încuiate în camion, toate acele imagini încremenite ale vieţii sale alături de el.

Te simţi într-adevăr capabilă să faci asta?

Credea că da. Totuşi, şarpele acela care moţăia lângă perete îi reţinu privirea. Atât de multe cărţi închise, dormind profund îi reţinură privirea. Se mai uită o clipă, gândindu-se că existase odată o femeie tânără pe nume Lisey Debusher care avea sânii fermi ai unei femei tinere. Singură? Puţin, da, fusese. Speriată? Sigur, puţintel, asta însemna să ai douăzeci şi doi de ani. Şi-i intrase în viaţă un bărbat tânăr. Un bărbat tânăr al cărui păr se încăpăţâna să-i tot cadă peste frunte. Un bărbat tânăr cu multe de spus.

— Te-am iubit mereu, Scott, rosti ea în studioul gol.

Sau poate că se adresa cărţilor care dormeau.

— Tu şi gura ta ca o meliţă. Am fost amica ta. Nu-i aşa?

Apoi, îndreptând raza lanternei în faţă, coborî scările cu cutia de pantofi într-o mână şi cu îngrozitoarea pungă de hârtie a lui Dooley în cealaltă.

Când se reîntoarse, Amanda stătea în uşa de la bucătărie.

— Bun, zise ea. Începeam să-mi fac griji. Ce-i în pungă?

— Nu vrei să ştii.

— Bi… ne, făcu Amanda. Iar el… ştii tu, nu e în studio?

— Aşa cred, da.

— Să sperăm.

Amanda se cutremură.

— Era un individ înfiorător.

Habar n-ai cât de înfiorător, gândi Lisey.

— Ei bine, făcu Amanda, cred c-ar fi mai bine să plecăm.

— Unde să plecăm?

— În Lisbon Falls, zise Amanda. La vechea fermă.

— *Ce…*

Dar se opri. Nu era o idee chiar atât de ciudată.

— Mi-am revenit la Greenlawn, exact aşa cum i-ai spus tu doctorului Alberness, şi m-ai dus acasă ca să-mi pot schimba hainele.

Apoi m-am speriat şi am început să vorbesc despre fermă. Hai, Lisey, să plecăm, să spălăm putina înainte să vină cineva.

Amanda o conduse afară în întuneric.

Lisey, zăpăcită, se lăsă condusă. Vechea casă Debusher era încă la locul ei, înconjurată de cele două hectare de pământ, pe Sabbatus Road în Lisbon, cam la o sută de kilometri de Castle View. Lăsată prin testament la cinci femei (şi trei soţi încă în viaţă), probabil că acolo avea să rămână cine ştie câţi alţi ani, putrezind între buruieni înalte şi pământ înţelenit, doar dacă preţul proprietăţilor nu se ridica destul de mult încât să-i facă să renunţe la divergenţele despre ce ar trebui făcut cu ea. Taxele locale erau plătite dintr-un fond fiduciar înfiinţat de

Scott Landon la sfârşitul anilor optzeci.

— De ce ai vrut să te duci la vechea fermă? întrebă Lisey strecurându-se în spatele volanului. Asta încă nu mi-e clar.

— Pentru că n-am fost *eu,* explici, zise Amanda când Lisey întoarse în cerc şi porni în josul aleii lungi. Am spus doar că trebuie să merg acolo şi să văd vechea casă fiindcă nu voiam să, ştii tu, alunec înapoi în Zona Crepusculară, aşa că m-ai dus acolo fără să crâcneşti.

— Sigur că te-am dus, zise Lisey.

Se uită în stânga şi-n dreapta, nu văzu nicio maşină venind — în special, nu văzu nicio maşină a biroului şerifului districtual, slavă Domnului — şi întoarse la stânga pe direcţia care avea să le ducă prin Mechanic Falls, Poland Springs şi-n cele din urmă la Gary şi la Lisbon.

— Şi de ce le-am trimis pe Darla şi Canty în direcţia greşită?

— Am insistat eu, zise Amanda. Mă temeam că, dacă ar fi venit, m-ar fi dus înapoi acasă la mine sau la tine sau chiar la Greenlawn înainte să am ocazia să le fac o vizită lui mami şi tati şi apoi să stau o vreme în casa părintească.

Pentru un moment, Lisey nu avu nicio idee despre ce vorbea Manda — *să le facă o vizită lui mami şi tati*? Apoi pricepu. Întreaga familie Debusher era îngropată în apropiatul cimitir Dabbatus Vale. Acolo erau mama-bună şi Dandy, dar şi bunicul şi bunica D şi Dumnezeu ştie câţi alţii.

întrebă:

— Dar nu te temeai că te voi duce *eu* înapoi?

Amanda îi aruncă o ocheadă indulgentă.

— De să mă duci *tu* înapoi? Tu ai fost cea care m-ai *scos* de acolo.

— Poate pentru că ai început să te comporţi aiurea, cerând să faci o vizită la o fermă părăsită de treizeci de ani sau şi mai bine?

— *Fut!* făcu Amanda cu mâna într-un gest de alungare. Pe tine te-am putut învârti întotdeauna pe degete, Lisey — Canty şi Darla ştiu amândouă asta.

— Ba pe *dracu',* nu m-ai putut!

Amanda îi oferi doar un surâs enervant, tenul ei având un verde cât se poate de ciudat în lumina instrumentelor de bord, şi nu spuse nimic. Lisey deschise gura să reia discuţia, apoi o închise. Credea că povestea avea să reziste, şi asta pentru că se reducea la două idei uşor de înţeles: Amanda se comportase nebuneşte (nimic nou în asta) şi Lisey îi făcuse pe plac (de înţeles, date fiind circumstanţele).

Se puteau baza pe ea. Cât despre cutia de pantofi cu pistolul în ea…

şi punga lui Dooley…

— O să facem o oprire în Mechanic Falls, îi spuse Amandei.

Acolo unde-i podul peste râul Androscoggin. Trebuie să scap de câteva lucruri.

— Aşa-i, zise Amanda.

Apoi îşi împleti mâinile în poală, îşi lăsă capul pe tetieră şi închise ochii.

Lisey deschise radioul şi nu fu câtuşi de puţin surprinsă să-l audă pe Bătrânul Hank cântând „Honkey Tonkin'". Cântă şi ea odată cu el, încet. Cunoştea fiecare cuvânt. Nici asta n-o surprinse.

Unele lucruri nu-ţi ies niciodată din cap. Ajunsese să creadă că exact lucrurile pe care lumea practică le considera efemere — lucruri precum cântece şi lumina lunii şi sărutări — erau uneori cele care rezistau cel mai mult. Erau poate lucruri prosteşti, dar scăpau uitării.

Şi asta era bine.

Asta era bine.

Partea a treia : POVESTEA LUI LISEY

"Sunteți apelul și eu sunt răspunsul,
Tu ești dorința, iar eu împlinirea,
Tu ești noaptea, iar eu ziua.
Ce altceva? Este suficient de perfect.
Este perfect complet,
Tu si eu,
Mai mult?
Ciudat, cum suferim în ciuda acestui lucru! "
D. H. Lawrence "Bei Hennef"

XVI. LISEY ŞI COPACUL POVEŞTILOR

(Scott îşi spune cuvântul)

1

Odată ce Lisey începu să golească studioul lui Scott, treaba merse mai repede decât ar fi bănuit. Şi niciodată n-ar fi crezut că va ajunge s-o facă, pe lângă Amanda, împreună cu Darla şi Canty. Un timp — ei i se păru un timp *lung* — Canty păstră o atitudine distantă şi suspicioasă, însă Amanda nu se lăsă nicio clipă descurajată.

— E o scenă. O să-şi arunce masca şi o să se dea pe brazdă. Lasă-i puţin timp, Lisey. Legătura dintre surori e puternică.

În cele din urmă, Cantata se dădu *într-adevăr* pe brazdă, deşi Lisey avea o bănuială că sora ei nu scăpase nicio clipă de ideea că Amanda se prefăcuse pentru a Primi Atenţie şi că ea împreună cu Lisey Puseseră Ceva la Cale. Probabil Ceva Neplăcut. Darla era nedumerită de recuperarea Amandei şi de straniul drum al surorilor la vechea fermă din Lisbon, însă ea, cel puţin, nu crezuse că Amanda se prefăcuse.

Darla o văzuse, în definitiv.

în orice caz, cele patru surori curăţară şi goliră seria lungă şi înghesuită de camere de deasupra grajdului în cursul săptămânii de după 4 Iulie, angajând doi liceeni zdraveni care să ridice lucrurile mai grele.

Cel mai neplăcut dintre aceste lucruri grele fusese Marele Jumbo al lui Dumbo, care trebuise dezasamblat (părţile lui componente îi amintiră lui Lisey de Omul Explodat de la cursurile de biologie din liceu, numai că versiunii aceleia trebuia să-i spui Biroul Explodat) şi apoi coborât cu un troliu închiriat. În timp ce coborau bucăţile, liceenii se încurajaseră reciproc în gura mare. Lisey stătuse pe margine cu surorile ei, rugându-se din tot sufletul ca niciunul dintre băieţi să nu-şi piardă vreun deget la o frânghie sau un scripete. Totul mersese bine şi, până la sfârşitul săptămânii, toate lucrurile din studioul lui Scott fuseseră scoase, marcate fie pentru donaţie, fie pentru depozitare pe termen lung, cât timp Lisey încerca să-şi dea seama la ce naiba să le folosească.

Toate, desigur, mai puţin şarpele de cărţi. Acela rămase, dormitând în încăperea principală lungă şi acum goală — camera principală *încinsă,* acum că fuseseră luate aparatele de aer condiţionat. Era foarte cald chiar şi cu lucarnele deschise pe timpul zilei şi cu două ventilatoare care agitau continuu aerul. Şi de ce să nu fie? Cu sau fără pedigriul său literar, nu era decât un studio încropit în porumbarul unui grajd.

Şi mai erau şi acele urâte pete maronii de pe covor — covorul albstridie care nu putea fi scos de acolo până ce nu era luat şarpele de cărţi. Când o întrebă Canty despre ele, îi spuse că nu sunt decât urme de lac pentru parchet Wood Coat, însă Amanda ştia că nu era aşa şi Darla lăsa impresia că avea şi ea unele îndoieli. Covorul trebuia să dispară, dar mai întâi trebuiau duse cărţile, iar Lisey nu era încă pregătită să scape de ele. Nu era sigură de ce. Poate doar pentru că erau ultimele lucruri rămase de la Scott, ultimele bucăţi din el.

2

În a treia zi a turului de forţă al surorilor, ajutorul de şerif Boeckman sună pentru a-i spune lui Lisey că PT Cruiser-ul cu plăcuţe de înmatriculare de Delaware fusese găsit abandonat într-o carieră de prundiş pe Stackpole Church Road, cam la cinci kilometri depărtare de casa ei. Voia să vină până la biroul şerifului şi să arunce o privire? Aveau maşina în parcarea din spate, spuse poliţistul, acolo unde ţin, vehiculele sechestrate şi câteva „drogherii” (orice ar mai fi însemnat şi asta). Lisey se duse însoţită de Amanda. Nici Darla şi nici Canty nu se arătaseră prea interesate; tot ce ştiau ele era că un ţăcănit îi dăduse târcoale, bătând din gură despre hârtiile lui Scott. Ţăcăniţii nu erau ceva nou în viaţa surorii lor; de-a lungul anilor celebrităţii lui Scott, mulţi fuseseră cei atraşi de el ca insectele de lumina unui bec. Cel mai cunoscut, desigur, fusese Cole. Nici Lisey şi nici Amanda nu spuseră nimic care să le dea Dariei şi lui Canty ideea că acesta era unul din categoria lui Cole. Cu siguranţă nu pomeniră nimic despre pisica moartă din cutia poştală, iar Lisey se dăduse peste cap să ceară discreţie şi din partea poliţiştilor.

Maşina din Spaţiul 7 era un PT Cruiser, nici mai mult şi nici mai puţin, de culoare bej, fără nimic ieşit din comun odată ce făceai abstracţie de caroseria puţin pretenţioasă. Putea să fie cea pe care o văzuse ea atunci când se întorsese acasă de la Greenlawn în acea lungă, lungă zi de joi; putea să fie una dintre miile de altele ca ea.

Asta era ceea ce-i spusese adjunctului Boeckman, amintindu-i că o văzuse venind chiar dinspre soarele la apus. El clătină trist din cap.

În sufletul ei, ea ştia însă că *aceasta* era maşina lui. Simţea mirosul lui Dooley emanând din ea. Gândi: O *să-ţi provoc durere-n locurile unde nu i-ai lăsat pe băieţi să pună mâna la dansurile din gimnaziu* şi îşi reprimă un fior.

— E o maşină furată, nu? întrebă Amanda.

— Ba bine că nu, zise Boeckman.

Se apropie un poliţist pe care Lisey nu-l cunoştea. Era înalt, probabil de doi metri; părea că tuturor acelor bărbaţi le cerea regulamentul să fie înalţi. Era şi lat în umeri. Se prezentă ca ajutorul de şerif Andy Clutterbuck şi-i strânse mâna.

— A, făcu ea, şeriful locţiitor.

Zâmbetul lui fu strălucitor.

— Nu, s-a întors Norris. E la tribunal în după-amiaza asta, dar s-a întors, asta-i sigur. Sunt din nou doar ajutorul de şerif Clutterbuck.

— Felicitări. Ea e sora mea, Amanda Debusher.

Clutterbuck strânse mâna Amandei.

— E o plăcere, doamnă Debusher.

Apoi, adresându-se amândurora:

— Maşina asta a fost furată din faţa unui centru comercial din Laurel, Maryland.

Se uită fix la ea, cu degetele mari agăţate la curea.

— Ştiaţi că-n Franţa maşinilor de felul ăsteia le spun *le car Jimmy Cagney?*

Amanda păru neimpresionată de informaţia primită.

— S-au găsit amprente?

— Nici măcar una, zise el. E curată-curăţică. Pe deasupra, ăl de-a condus-o a scos capacul luminii din plafon şi a spart becul. Ce credeţi de asta?

— Cred că pare *beaucoup* suspect, zise Amanda.

Clutterbuck râse.

— Mda. Da' e un tâmplar ieşit la pensie în Delaware care o să se bucure foarte mult să-şi recapete maşina, cu tot cu plafonieră spartă.

Lisey zise:

— Aţi aflat ceva despre Jim Dooley?

— Vă referiţi probabil la John Doolin, doamnă Landon. Născut în Shooter's Knob, Tennessee. S-a mutat în Nashville la vârsta de cinci ani împreună cu familia, apoi s-a dus să locuiască împreună cu mătuşa şi unchiul în Moundsville, West Virginia, când părinţii şi sora lui mai mare au murit într-un incendiu în iarna lui 1974. Doolin avea atunci nouă ani. Cauza oficială a incendiului a fost o defecţiune la instalaţia de iluminare a bradului de Crăciun, dar am stat de vorbă cu un detectiv ieşit la pensie care s-a ocupat de caz. A spus c-au existat bănuieli că băiatul a avut ceva de-a face cu asta. Nicio dovadă însă.

Lisey nu găsi niciun motiv să fie atentă la ceea ce urmă, pentru că, oricum îl chema, urmăritorul ei nu avea să se mai întoarcă niciodată din locul în care-l dusese. Totuşi, îl auzi pe Clutterbuck spunând că Doolin petrecuse ani multişori într-o instituţie de boli mintale din Tennessee şi continuă să creadă că acolo îl întâlnise pe Gerd Allen

Cole şi-i luase obsesia *(dangăt pentru frezii)* ca pe un virus. Scott avusese o vorbă ciudată, una pe care ea n-o înţelesese niciodată pe de-a întregul până la treaba cu Mecool-Dooley-Doolin. Unele lucruri trebuie neapărat să fie adevărate, spunea el, pentru că nu au de ales.

— În orice caz, aţi face bine să staţi cu ochii în patru după individul ăsta, le spuse Clutterbuck celor două femei, şi dacă vi se pare că mai e prin zonă…

— Sau dacă îşi ia o scurtă vacanţă şi se hotărăşte să revină, interveni Boeckman.

Clutterbuck clătină din cap.

— Mda, şi asta-i o posibilitate. Dacă-şi face din nou apariţia, cred c-ar trebui să organizăm o întâlnire cu familia dumneavoastră, doamnă Landon… să-i informăm pe toţi. Nu sunteţi de acord?

— Dacă-şi face apariţia, cu siguranţă că da, zise Lisey.

Vorbi cu seriozitate, aproape solemn, dar, în drumul de ieşire din oraş, ea şi Amanda îşi permiseră o serie de hohote isterice la ideea că Jim Dooley şi-ar mai putea face vreodată apariţia.

3

A doua zi, cu o oră sau două înaintea zorilor, târşâindu-şi picioarele în baie cu un singur ochi deschis, fără să se gândească la altceva decât că trebuie să urineze şi să se întoarcă în pat, lui Lisey i se păru că vede ceva mişcându-se în dormitor, în spatele ei. Asta îi alungă numaidecât somnul şi o făcu să se întoarcă pe călcâie. Nu era nimic acolo. Luă un prosop de mâini de pe stativul de lângă chiuvetă şi-l puse peste oglinda dulăpiorului cu medicamente în care văzuse mişcarea, îndesându-l cu grijă până ce stătu fără să cadă.

Atunci şi numai atunci îşi văzu mai departe de treabă.

Era convinsă că Scott ar fi înţeles.

4

Vara se scurse şi, într-o zi, Lisey observă că-n vitrina mai multor magazine de pe Strada Principală din Castle Rock apăruseră anunţuri cu RECHIZITE ŞCOLARE. Şi de ce nu? Trecuse deja, pe neobservate, de mijlocul lui august. Studioul lui Scott — cu excepţia şarpelui de cărţi şi a covorului alb pătat pe care se odihnea acesta aştepta o nouă întrebuinţare. (Dacă avea să *existe* o nouă întrebuinţare; Lisey începuse să se gândească la varianta de a scoate casa la vânzare.) În 14 august, Canty şi Rich îşi organizară petrecerea anuală cu „visul unei nopţi de vară”. Lisey porni cu gândul de a se îmbăta cu faimosul Ceai cu Gheaţă de Long Island al lui Rich Lawlor, lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată de la moartea lui Scott. Îi ceru lui Rich o porţie dublă pentru început, pe care o abandonă neatinsă pe una dintre mesele cu mâncare. I se păru că văzuse ceva mişcându-se fie pe suprafaţa paharului, reflectată, fie adânc în profunzimile chihlimbarii, înotând parcă acolo. Era un rahet absolut, desigur, dar descoperi că-i

dispăruse complet dorinţa de a se face criţă. De fapt, nu era sigură dacă *îndrăznea* să se îmbete (sau măcar să se ameţească). Nu era sigură dacă îndrăznea să lase garda jos într-un asemenea fel.

Pentru că, dacă atrăgea atenţia lunganului, dacă acesta o urmărea din când în când… sau se *gândea* numai la ea… ei bine…

O parte din ea era sigură că asta era o nerozie.

O altă parte era convinsă că nu era.

în vreme ce august ajungea la final şi cea mai mare căldură a verii venea peste Noua Anglie, punând la încercare rezistenţa nervoasă a locuitorilor şi a reţelelor de alimentare cu electricitate din toată partea de nord-est, lui Lisey începu să i se întâmple ceva şi mai neliniştitor… numai că, aidoma lucrurilor pe care i se părea uneori că *s-ar putea* să le observe în anumite suprafeţe lucioase, nu era întru totul sigură că se întâmpla cu adevărat.

Uneori se trezea din somn dimineaţa cu o oră sau poate două mai devreme ca de obicei, icnind şi acoperită de sudoare chiar dacă aparatul de aer condiţionat funcţiona, simţindu-se aşa cum se simţea când se trezea în copilărie din coşmaruri: că nu scăpase cu adevărat de orice ar fi fost ceea ce o urmărea, că arătarea se afla încă sub pat şi că-şi va strecura mâna rece şi schimonosită în jurul gleznei sale sau că o va vârî drept prin pernă şi o va apuca de gât. Când i se întâmpla asta, înainte să deschidă ochii, plimba mâinile peste cearşafuri şi-n sus, spre căpătâiul patului, vrând să fie sigură, absolut sigură, că nu se afla… ei bine, altundeva. *Pentru că, odată ce se-ntind tendoanele acelea,* îşi spunea uneori, deschizând ochii şi uitându-se la dormitorul familiar cu o mare şi inexprimabilă uşurare, *e mult mai uşor s-o păţeşti din nou.* Iar ea îşi întinsese anumite tendoane, nu? Da. Mai întâi, trăgând-o pe Amanda după ea, apoi trăgându-l pe Dooley. Şi le întinsese bine de tot.

Ar fi crezut că, după ce se trezise de şase ori şi descoperise că se afla acolo unde-i era locul, în dormitorul care fusese cândva al ei şi al lui Scott şi care acum era doar al ei, lucrurile ar trebui să se îmbunătăţească, dar nu se întâmplă aşa. În schimb, se înrăutăţiră. Se simţea ca un dinte care se mişcă într-o gingie bolnavă. Şi apoi, în prima zi a marelui val de căldură — un val de căldură pe măsura valului năprasnic de frig din urmă cu zece ani, iar ironia acelei întoarceri de situaţie, oricât de mult s-ar fi putut datora coincidenţei, nu-i scăpă — se întâmplă lucrul de care se temea.

5

Se întinse pe canapeaua din camera de zi doar ca să-şi odihnească ochii preţ de câteva momente. În cutia cu idioţenii, incontestabilul idiot, dar uneori comicul Jerry Springer continua să bată din gură „Mama mi-a furat iubitul”, „Iubitul mi-a furat mama”, ceva de genul acesta. Se întinse să ia telecomanda şi să închidă blestemăţia aia, ori

poate visă doar că o făcu, pentru că, atunci când deschise ochii să vadă unde era telecomanda, stătea întinsă pe canapea, dar pe dealul cu plante de lupin din Bu-Luna. Era în toiul zilei şi nu simţea apropierea niciunui pericol — cu siguranţă nu simţea apropierea lunganului lui Scott (căci aşa se gândea la el şi aşa avea să se gândească întotdeauna, deşi bănuia că acum era de fapt lunganul ei, lunganul lui Lisey), însă era îngrozită, îngrozită atât de tare, încât aproape că-i venea să strige cu disperare. În loc să facă asta, închise ochii, îşi imagină camera de zi şi, brusc, auzi cum „invitaţii"

de la *Springer Show* ţipau unul la celălalt şi simţi forma alungită a telecomenzii în mâna stângă. O secundă după aceea, sări de pe canapea cu ochii larg deschişi şi cu pielea ca de găină. Aproape că putea crede că visase totul (avea fără-ndoială logică, dat fiind nivelul ei actual de anxietate în acea privinţă), însă claritatea a ceea ce văzuse în acele câteva secunde îi contrazicea ipoteza, oricât de reconfortantă ar fi fost ea. Acelaşi efect îl avea şi pata purpurie de pe dosul mâinii în care ţinea telecomanda.

6

În ziua următoare sună la Biblioteca Fogler şi vorbi cu domnul Bertram Partridge, şeful departamentului Colecţii Speciale. Domnul Partridge deveni tot mai emoţionat pe măsură ce Lisey descrise cărţile care încă se mai aflau în studioul lui Scott. El le numi „volume de compendiu" şi spuse că secţia Colecţii Speciale de la Fogler ar fi foarte fericită să le aibă şi „să lucreze cu ea pentru a găsi soluţia tuturor chestiunilor fiscale". Lisey răspunse că ar fi un gest foarte frumos, de parcă problema asta ar fi preocupat-o de ani de zile. Domnul Partridge spuse că va trimite chiar în ziua următoare „o echipă de transportatori" ca să pună volumele în cutii şi să le aducă la campusul Orono al Universităţii din Mâine, la distanţă de două sute de kilometri de casa sa. Lisey îi aduse aminte că se aştepta ca vremea să fie foarte caldă şi că studioul lui Scott, care nu mai dispunea de aer condiţionat, redevenise ceea ce era la început: un porumbar. Poate, propuse ea, domnul Partridge ar prefera să nu le dea undă verde transportatorilor până când nu se va fi răcorit vremea.

— Categoric nu, doamnă Landon, zise Partridge, chicotind expansiv, şi Lisey ştiu că se temea să nu se răzgândească dacă va avea prea mult timp să întoarcă problema în minte. M-am şi gândit la doi tineri care s-ar descurca de minune. Aşteptaţi şi o să vedeţi.

7

La mai puţin de o oră după conversaţia cu Bertram Partridge, telefonul lui Lisey sună în timp ce ea îşi pregătea un sandvici cu ton şi pâine de secară pentru cină: mâncare frugală, dar altceva nu-i trebuia. Afară, căldura stătea deasupra solului ca o pătură.

Cerul fusese curăţat de orice culoare; era de un alb perfect de la un

capăt la celălalt al orizontului. În vreme ce amesteca tonul şi maioneza cu puţină ceapă tocată, se gândea la cum o găsise pe Amanda pe una dintre băncile acelea, uitându-se în depărtare la *Nalbă,* iar asta era ciudat, pentru că nu se mai gândise de mult la asta; era ca un vis pentru ea. Îşi aminti că Amanda o întrebase dacă va trebui să bea din punciul ăla de rahat dacă se întorcea — felul ei în care încerca să afle, credea Lisey, dacă va rămâne prizonieră la Greenlawn — şi ea îi promisese că era gata cu punciul, gata cu sucul. Amanda fusese de acord să se întoarcă, deşi era clar că nu-şi dorea asta, că ar fi fost fericită să rămână mai departe aşezată pe bancă şi să se uite la *Nalbă* până când, folosind cuvintele mamei-bune, „eternitatea să se fi terminat pe jumate". Să şadă acolo printre înfricoşătoarele fiinţe înfăşurate şi printre privitorii tăcuţi, cu o bancă sau două mai sus de femeia în caftan. Cea care-şi omorâse copilul.

Puse sandviciul pe poliţă, simţind că o cuprinde brusc frigul.

Nu avea de unde să ştie asta. Nu avea *cum* s-o ştie.

Dar ştia.

Taci, spusese femeia. *Taci cât mă gândesc la ce am făcut.*

Şi atunci Amanda spusese ceva absolut neaşteptat, nu? Ceva despre Scott. Deşi nimic din ce spusese Amanda *atunci* nu putea să aibă importanţă *acum,* când Scott era mort şi Jim Dooley era mort la rândul său (sau *îşi dorea* ea să fie), Lisey ar fi vrut să-şi amintească exact ce spusese ea.

— A spus că se va întoarce, murmură ea. A spus că se va întoarce dacă asta-l va împiedica pe Dooley să-mi facă rău.

Da, şi Amanda îşi ţinuse cuvântul, Dumnezeu s-o aibă în pază, dar Lisey voia să-şi amintească ceva ce spusese *după* asta. *Nu văd ce legătură poate avea cu Scott,* zisese Amanda cu vocea aceea vag distrată. *El e mort de atât timp… deşi… cred că mi-a spus ceva despre…*

În momentul acela sună telefonul, spărgându-i sticla fragilă a amintirii. Iar când ridică receptorul, o năpădi o certitudine nebunească: avea să fie Dooley. *Alo, domniţă,* avea să spună Prinţul Negru al Incuncilor. *Sun din pântecele bestiei. Ce mai faci azi?*

— Alo? spuse ea.

Ştia că strângea prea tare receptorul, dar nu putea să facă nimic în privinţa asta.

— Danny Boeckman aici, doamnă Landon, zise vocea de la celălalt capăt al firului, şi *doamnă* semăna prea mult cu *domniţă,* însă *aici* sună ca *arşi,* o reconfortantă pronunţie yankee, iar ajutorul de şerif Boeckman părea surescitat, aproape că nu-şi mai încăpea în sine, aşa că avea o voce aproape de copil. Ghiciţi ce!

— Nu ştiu să ghicesc, zise Lisey, dar îi veni o altă idee nebunească: îi va spune că au tras la sorţi la biroul şerifului ca să vadă cine s-o sune şi s-o invite la o întâlnire amoroasă şi că el se alesese cu paiul cel

scurt. Numai că de ce ar părea surescitat de *asta?*

— Am găsit capacul luminii din plafon.

Lisey nu avea habar despre ce vorbea.

— Pardon?

— Doolin — individul pe care credeaţi că-l cheamă Zack Mecool şi apoi Jim Dooley — a furat PT Cruiser-ul ăla şi s-a folosit de el când vă urmărea, doamnă Landon. Eram siguri de asta. Şi, când nu-l folosea, îl ţinea ascuns în groapa carierei de prundiş. Eram siguri şi de asta. Numai că n-o puteam dovedi, pentru că…

— A şters toate amprentele.

— Aha, şi n-a uitat niciuna. Da' din cân' în cân', io şi Cep mergem acolo…

— Cep?

— Îmi pare rău, Joe. Adjunctul Alston.

Cep, gândi ea. Dându-şi seama pentru prima dată cu o claritate absolută că aceia erau oameni adevăraţi cu vieţi adevărate. Cu porecle.

Cep, gândi. *Ajutorul de şerif Joe Alston, cunoscut şi sub numele de Cep.*

— Doamnă Landon? Sunteţi acolo?

— Da, Dan. Pot să-ţi spun Dan?

— Sigur, cum să nu? În orice caz, din cân' în cân' ne-am dus p-acolo să vedem de nu găsim nişte chestii, pen' că erau multe semne c-a stat o vreme-n locul ăla — ambalaje de ciocolată, v-o două sticle de Royal Crown, lucruri d-astea.

— Royal Crown, zise ea încet, apoi gândi: *Bul, Dan. Bul, Cep.*

Bul, sfârşit.

— Aşa-i, asta-i marca ce părea să-i placă, da' nicio amprentă de pe nicio sticlă aruncată nu s-a potrivit cu v'una de-a lui. Singura potrivire pe care am găsit-o a fost cu amprentele unui tip care a furat o maşină pe la sfârşitu' anilor şaptezeci şi care-i vânzător acum la Quick-E-Mart în Oxford. Şi celelalte amprente luate de pe sticle tre' să fi fost ale vânzătorului. Da' ieri la prânz, doamnă Landon…

— Lisey.

Urmă o pauză cât el se gândi la asta. Apoi continuă.

— Ieri la prânz, Lisey, pe un drumeag mic ce duce la groapa aia, am găsit premiul ăl mare — capacul plafonierei. L-a smuls şi l-a aruncat între ierburi.

Boeckman ridică vocea, adoptă un ton triumfător — încetă să mai fie vocea unui ajutor de şerif şi deveni întru totul umană.

— Şi ăla a fo' singurul lucru pe care a uitat să-l atingă cu mănuşi sau să-l şteargă mai apoi! O amprentă frumoasă de la degetul mare pe o parte, una dodoloaţă de la arătător pe cealaltă! Cum l-a apucat.

Am primit rezultatele dimineaţă prin fax.

— John Doolin?

— Aha. Nouă puncte de comparaţie. *Nouă!*

Urmă o pauză şi, când vorbi din nou, o parte din triumf îi pierise din glas.

— Acu' de l-am putea găsi pe nenorocit…

— Sunt sigură că va apărea cu timpul, zise ea şi aruncă o privire lungă spre sandviciul cu ton. Îşi pierduse şirul gândurilor despre Amanda, dar îşi recăpătase apetitul. I se părea un schimb bun, mai ales într-o zi atât de toridă. Chiar dacă nu apare, a încetat să mă mai hărţuiască.

— A plecat din districtul Castle, mi-aş pune reputaţia la bătaie pentru asta.

O notă inconfundabilă de mândrie se furişă în vocea ajutorului de şerif Dan Boeckman.

— S-a făcut puţin cam prea cald pentru el aici, cred, aşa că s-a descotorosit de maşină şi a plecat. Asta crede şi Cep. Jim Dooley şi Elvis au părăsit amândoi clădirea.

— Cep, i se spune aşa pentru că mestecă tutun?

— Nu, doamnă, nici pe departe. La liceu, jucam împreună în linia de atac a echipei Castle Hills Knights, care a câştigat Campionatul Statal de Serie A. Bangor Rams erau în avantaj cu trei eseuri, dar le-am luat faţa. Singura echipă din părţile noastre care a câştigat Mingea de Aur din anii cincizeci încoace. Iar Joey… nu l-a putut opri nimeni tot sezonul ăla. Chiar şi cu patru adversari în cârcă, el continua să spargă tot. Aşa că i-am spus Cep şi aşa a rămas pentru mine.

— Dacă-i spun şi eu aşa, crezi c-o să-mi tragă o palmă?

Dan Boeckman râse cu încântare.

— Nu! S-ar simţi flatat!

— Bine, atunci. Eu sunt Lisey, tu eşti Dan şi el e Cep.

— Pentru mine-i perfect aşa.

— Şi mulţumesc pentru telefon. Felicitări pentru excelenta muncă depusă.

— Mulţumesc că ziceţi asta, doamnă. Lisey.

Îi simţi plăcerea din voce şi asta o făcu să se simtă bine.

— Să ne suni, bine, dacă te mai putem ajuta cu ceva. Sau dacă te mai deranjează vreodată v'un jegos.

— Aşa o să fac.

Lisey se întoarse la sandvici cu zâmbetul pe buze şi, tot restul zilei, nu se mai gândi la Amanda sau la buna corabie *Nalbă* sau la Bu-Luna. În noaptea aceea, însă, o trezi sunetul unui tunet îndepărtat şi senzaţia că ceva necuprins o… n-o *vâna,* nu tocmai (nu s-ar fi deranjat cu asta), ci o *avea în gând.* Ideea de a fi în mintea necunoscută a unei asemenea fiinţe o făcu să-i vină să plângă şi să strige. În acelaşi timp. O făcu de asemenea să-i vină să stea trează toată noaptea şi să se uite la filme pe TEM, să fumeze şi să bea cafea tare.

Sau bere. Berea ar fi fost mai bună. Berea i-ar fi putut da somnul înapoi. În loc să se ridice din pat, aprinse veioza de pe noptieră şi rămase nemişcată. *N-o să mai adorm,* îşi spuse. O *să stau doar aici până ce o să se lumineze la răsărit. Atunci o să mă pot ridica să pregătesc cafeaua de care am nevoie.*

Dar la trei minute după ce avu gândul acesta, moţăia. Zece minute mai târziu, dormea adânc. Şi mai târziu, când răsări luna şi visă că plutea peste o anume plajă exotică toată numai nisip alb, fin, pe covorul fermecat PILLSBURY, patul îi fu preţ de câteva momente gol şi încăperea se umplu de mirosul de frangipani şi iasomie şi regina nopţii, miresme deopotrivă cumva pline de dor şi de groază. Dar apoi se întoarse şi, dimineaţă, abia dacă-şi mai aminti visul, visul că zbura, visul că zbura peste plaja udată de apele bălţii din Bu-Luna.

8

În mod cu totul întâmplător, demontarea şarpelui de cărţi diferi doar sub două aspecte de ceea ce prevăzuse ea, fără-ndoială diferenţe minore. Prima diferenţă era aceea că jumătate din echipa de doi oameni a domnului Partridge se dovedi a fi o fată — o tânără robustă de douăzeci şi ceva de ani cu părul de culoarea caramelului prins într-o coadă scoasă prin deschizătura din spate a unei şepci Red Sox.

A doua — Lisey n-ar fi bănuit cu câtă rapiditate aveau să se desfăşoare lucrurile. În pofida înfiorătoarei călduri din studio (nici chiar trei ventilatoare pornite la maximum nu puteau face mare lucru în privinţa asta), toate cărţile fură împachetate şi urcate într-o furgonetă UMO albastru-închis în mai puţin de o oră. Când îi întrebă pe cei doi bibliotecari de la Colecţii Speciale (care-şi spuneau — doar pe jumătate în glumă, credea Lisey — Lingăii lui Partridge) dacă nu vor nişte ceai cu gheaţă, acceptară amândoi cu entuziasm şi dădură pe gât două pahare mari fiecare. Pe fată o chema Cory. Ea era cea care-i spuse lui Lisey cât de mult îi plăcuseră cărţile lui Scott, mai ales *Relicve,* pe care susţinea că o citise de trei ori. Pe băiat îl chema Mike şi el era cel care-i transmise condoleanţe. Lisey le mulţumi amândurora pentru bunătate, şi o făcu din suflet.

— Trebuie că vă întristează să-l vedeţi aşa gol, zise Cory şi înclină paharul spre grajd. Cuburile de gheaţă zăngăniră. Lisey avu grijă să nu se uite direct la pahar, temându-se să nu vadă şi altceva decât gheaţă în el.

— E puţin trist, dar îmi dă şi un sentiment de eliberare, zise ea.

Am amânat prea mult timp curăţarea lui. M-au ajutat surorile mele. Mă bucur că am făcut-o. Mai vrei ceai, Cory?

— Nu, mulţumesc, dar pot merge la toaletă înainte să plecăm la drum?

— Desigur. Prin camera de zi, prima uşă pe dreapta.

Cory se scuză. Absentă — *aproape* absentă — Lisey mută paharul

fetei în spatele carafei de plastic cu ceai.

— Încă un pahar, Mike?

— Nu, mulţumesc, zise el. O să scoateţi şi covorul, cred.

Ea râse puţin stânjenită.

— Da. Arată cam rău, nu? A rămas aşa de când a încercat Scott să lăcuiască nişte lemn. A fost un dezastru.

Gândind: *Scuze, dragul meu.*

— Seamănă puţin cu sângele uscat, zise Mike şi-şi termină ceaiul.

Soarele, ceţos şi torid, fugi pe suprafaţa paharului şi, pentru o clipă, un ochi păru să se uite atent la Lisey. Când tânărul îl puse jos, ea trebui să-şi înfrâneze pornirea de a-l înşfăca şi a-l ascunde în spatele carafei de plastic, alături de celălalt.

— Toată lumea spune asta, recunoscu ea.

— Cea mai nasoală tăietură din timpul bărbieritului, zise Mike şi râse. Râseră amândoi. Lisey crezu că râsul ei sună aproape la fel de natural ca al lui. Nu se uită la paharul tânărului. Nu se gândea la lunganul care era acum lunganul *ei.* Nu se gândea *decât* la lungan.

— Eşti sigur că nu mai vrei puţin? insistă ea.

— Mai bine nu, sunt şofer, zise Mike şi mai râseră o tură.

Cory se întoarse şi Lisey crezu că-i va cere şi Mike permisiunea de a folosi toaleta, dar n-o făcu — bărbaţii au rinichi mai mari, vezici urinare mai mari, ceva-uri mai mari, sau aşa susţinea Scott — şi Lisey fu bucuroasă, pentru că aşa numai fata fu cea care se uită într-un fel ciudat la ea înainte să plece cu şarpele de cărţi dezmembrat şi urcat în furgonetă. O, fără-ndoială că-i spuse lui Mike ce văzuse în camera de zi şi ce găsise în baie, îi spuse în timpul lungului drum spre nord, către Universitatea Mâine din Orono, dar Lisey nu era acolo s-o audă. Privirea ei nu fusese atât de rea, la o adică, fiindcă Lisey nu ştia atunci ce înseamnă, deşi *o văzuse* atingându-şi o parte a capului, crezând poate că-i căzuse părul peste ureche sau că-i stătea ridicat ori ceva. Apoi, mai târziu (după ce puse paharele de ceai în maşina de spălat vase fără să le arunce măcar o privire), se duse ea însăşi să folosească baia şi văzu prosopul agăţat peste oglinda de acolo. Îşi amintea că pusese prosopul de mâini peste oglinda dulăpiorului cu medicamente de la etaj, îşi amintea că o ascunsese perfect, dar când să fi făcut acelaşi lucru şi *acolo?*

Nu ştia.

Se întoarse în camera de zi şi văzu că era un cearşaf atârnat şi peste oglinda de deasupra şemineului. Ar fi trebuit să-l observe când trecuse pe acolo, îşi închipuia că fata îl văzuse, era destul de evident, în fotarea mă-sii, dar adevărul era că micuţa Lisey Landon nu-şi petrecuse prea mult timp studiindu-şi chipul în oglindă în ultimele zile.

Făcu un tur al casei şi descoperi că toate, mai puţin două dintre

oglinzile de la parter, fuseseră acoperite cu cearşafuri, prosoape sau una dintre ele fusese luată şi întoarsă cu faţa la perete; pe ultimele două supravieţuitoare le acoperi acum, în spiritul vorbei: dacă-i dai un deget, îţi ia toată mâna. Făcând asta, se întrebă oare ce gândise tânăra bibliotecară purtătoare de şapcă Rex Sox roz, foarte la modă.

Că văduva celebrului scriitor era fie evreică, fie adoptase obiceiul funerar evreiesc de doliu şi că încă mai ţinea doliu? Că ajunsese la concluzia că avea dreptate Kurt Vonnegut, că oglinzile nu sunt suprafeţe reflectante, ci *falii,* hublouri spre o altă dimensiune? Şi, sincer, oare nu asta *credea* ea însăşi?

Nu hublouri, ci ferestre. Şi chiar trebuie să mă preocupe ce crede o bibliotecară de la Universitatea Mâine?

O, probabil nu. Insă erau atât de multe suprafeţe reflectante în viaţa unui om, nu-i aşa? Nu doar oglinzi. Erau paharele de suc în care nu trebuia să te uiţi la primele ore ale dimineţii şi paharele de vin în care să nu priveşti cu ochi mari la apus. De aşa multe ori stăteai la volanul maşinii şi-ţi vedeai faţa cum te priveşte din instrumentele de bord. Sunt multe nopţi lungi când mintea unui alt…

lucru… se poate întoarce spre o persoană, dacă persoana aceea nu-şi poate ţine mintea să nu se-ntoarcă spre lucrul respectiv. Şi, mai exact, cum te puteai opri să nu faci asta? Cum să nu te gândeşti la ceva? Mintea e un rebel purtător de kilt care ţine morţiş să lovească sus cu piciorul, ca să-l citeze pe răposatul Scott Landon. Era în stare să ajungă până la… Ei bine, scoate foc pe cur şi păstrează chibriturile pentru altă dată, de ce să n-o spui? La această culme a mălurii era în stare să ajungă.

Şi mai era ceva. Ceva şi mai înfricoşător. Poate, chiar dacă el nu venea la *tine, tu* nu te puteai opri să nu mergi la *el.* Pentru că odată ce-ţi întinzi fotatele alea de tendoane… odată ce viaţa ta în lumea reală începe să ţi se pară un dinte care se mişcă într-o gingie stricată…

S-ar fi trezit coborând scările sau urcând în maşină sau pornind apa la duş sau citind o carte sau deschizând o revistă de cuvinte încrucişate şi ar fi încercat o absurdă senzaţie de strănut care stă să vină sau *(mein gott, iubimeu, mei gott, Kleine Leezy!)* de orgasm care se apropie şi ar fi gândit: O, *fotarea mă-sii, nu vin, ci* mă duc, *mă duc de cealaltă parte.* Lumea ar fi părut să palpite şi ar fi năpădit-o senzaţia aceea a unei lumi cu totul noi care stă să se nască, una în care dulceaţa se amăra şi se transforma în otravă după lăsarea întunericului. O lume aflată la doar un pas depărtare, un pas făcut în lateral, nimic mai mult decât o scuturare a degetelor sau o rotire de şold. Pentru o clipă, ar simţi Castle View cum se prăbuşeşte de o parte şi de alta şi ea ar deveni Lisey acrobata pe sârmă, Lisey care umblă pe o lamă de cuţit. Apoi s-ar întoarce, o femeie solidă (chiar dacă de vârstă mijlocie şi puţin prea slabă) într-o lume solidă, coborând nişte

scări, trântind portiera unei maşini, potrivind apa caldă, întorcând pagina unei cărţi sau rezolvând opt pe orizontală, cuvânt din trei litere, rotund cu valoare, începe cu *B* şi se termină cu *N*.

9

La două zile după ce şarpele dezmembrat plecase spre nord, în ceea ce filiala din Portland a Serviciului Naţional de Meteorologie avea să înregistreze ca fiind cea mai călduroasă zi a anului în Mâine şi New Hampshire, Lisey urcă în studioul gol cu o combină stereo şi un compact-disc intitulat *Hank Williams Greatest Hits*. Nu avea să întâmpine probleme să asculte CD-ul, aşa cum nu întâmpinase probleme nici să pornească ventilatoarele în ziua când veniseră lingăii lui Partridge; tot ce făcuse Dooley fusese să deschidă cutia electrică de jos şi să întrerupă cele trei siguranţe care controlau alimentarea cu electricitate a studioului.

Nu avea idee cât de cald avea să fie în studio, dar ştia că trebuia să fie bine trecut de treizeci de grade. Îndată ce se văzu în capul scărilor începu să-şi simtă bluza cum i se lipeşte de corp şi cum i se umezeşte faţa. Citise undeva că femeile nu *transpira,* ci *strălucesc,* ca să vezi până unde duce prostia omenească. Dacă stătea acolo mult timp, probabil că avea să-şi piardă cunoştinţa din cauza căldurii, dar nu voia să întârzie. Era o piesă country pe care o auzea uneori la radio şi se numea „Ain't Livin' Long Like This". Nu ştia cine o scrisese ori cine o cânta (nu Bătrânul Hank), dar se recunoştea în ea.

Nu-şi putea trăi restul vieţii cu frica propriei reflexii — sau a ce ar putea vedea trăgând cu ochiul din spatele ei — şi nu putea trăi cu teama că ar putea în orice clipă să piardă legătura cu realitatea şi să se trezească în Bu-Luna.

Rahatul ăsta trebuia să se termine.

Vârî ştecărul în priză, apoi se aşeză cu picioarele încrucişate pe podea în faţa combinei muzicale şi puse discul înăuntrul. Îi curse transpiraţie într-un ochi, înţepând-o, şi o şterse cu nodurile degetelor. Scott ascultase multă muzică acolo sus, o ascultase la volum maxim. Când aveau un sistem stereo de douăsprezece mii de dolari şi izolare fonică în alcovul unde se aflau majoritatea difuzoarelor, o puteai lăsa pur şi simplu să facă ravagii. Prima dată când îi pusese să asculte „Rockaway Beach", crezuse că va ridica acoperişul de pe grajd. În comparaţia cu asta, ceea ce avea de gând să asculte acum urma să pară anemic şi pipernicit, însă credea că avea să fie suficient.

Cuvânt din trei litere, rotund cu valoare, începe cu B *şi se termină cu* N.

Amanda, şezând pe una dintre băncile acelea, uitându-se în depărtare la portul Southwind, stând mai sus de femeia în caftan care-şi omorâse copilul, Amanda spunând: „Era vorba despre o poveste. Povestea ta, *povestea lui Lisey. Şi despre afgan. Numai că el îi spunea* africani *A spus că era un bup? Un bip? Un bun?"*

Nu, Manda, nu bun, chiar dacă asta este *un cuvânt din trei litere şi are valoare, fără-ndoială, şi-ncepe cu* B *şi se termină cu* N. *Dar cuvântul folosit de Scott…*

Cuvântul acela fusese *bul,* desigur. Transpiraţia îi curgea pe faţă ca lacrimile. O lăsă să curgă.

— Ca în Bul, sfârşit. Şi la sfârşit primeşti un premiu. Uneori un baton de ciocolată. Alteori o Royal Crown de la Mulie. Uneori un sărut. Iar alteori… alteori o poveste. Aşa-i, dragul meu?

Simţea că e bine să-i vorbească. Pentru că era încă prezent.

Chiar dacă nu mai erau computerele şi mobila şi sofisticatul sistem stereo şi fişetele pline de manuscrise şi teancurile de şpalturi (ale lui şi cele trimise lui de prieteni şi admiratori) şi şarpele de cărţi… chiar dacă acestea nu mai erau, ea încă-l mai simţea pe Scott. Sigur că-l simţea. Pentru că el nu terminase încă să-şi spună cuvântul. Mai avea o poveste de spus.

Credea că ştie care, pentru că exista doar una pe care n-o terminase niciodată.

Atinse una dintre petele de sânge uscat de pe covor şi se gândi la argumentele împotriva nebuniei, cele care cad cu un foşnet moale. Se gândi la cum fusese sub copacul miam-miam: ca şi când s-ar fi aflat într-o altă lume, una numai a lor. Se gândi la Oamenii Mălurii, la Oamenii Bulului de Sânge. Se gândi cum, atunci când îl văzuse Jim Dooley pe lungan, se oprise din strigăt şi-i căzuseră mâinile pe lângă corp. Pentru că i se scursese forţa din braţe. Asta se întâmpla când te uitai la mălură, când mălura se uita înapoi la tine.

— Scott, zise ea. Iubitule, te ascult.

Nu primi niciun răspuns… numai că Lisey îşi răspunse singură.

Numele oraşului era Anarene. Sam Leul era proprietarul salonului de biliard. Era proprietarul cinematografului. Şi al restaurantului, unde toate piesele din tonomat păreau să fie cântece ale lui Hank Williams.

Ceva, undeva în studioul gol, păru să suspine a confirmare. Era posibil să fie doar în imaginaţia sa. În orice caz, era timpul. Încă nu ştia exact ce căuta, dar credea c-o va recunoaşte când o va vedea cu siguranţă o va recunoaşte când o va vedea, dacă i-o lăsase Scott şi era timpul să-nceapă să caute. Pentru că aşa nu avea s-o mai ducă mult. Nu putea.

Apăsă butonul PLAY şi vocea obosită şi veselă a lui Hank Williams începu să cânte:

„Goodbye Joe, me gotta go,
Me-oh-my-oh,
Me gotta go pole the pirogue
Down the bayou…”

SCOPN, iubimeu, îşi spuse ea şi închise ochii. Pentru o clipă, muzica se auzi în continuare, dar dogită şi o, cât de îndepărtată, ca şi când ar

fi răsunat din capătul unui coridor lung sau din gâtul unei peşteri adânci. Apoi, pe dinăuntrul pleoapelor înflori roşie lumina soarelui şi temperatura scăzu dintr-odată cu zece sau chiar douăsprezece grade.

O adiere răcoroasă, delicios înmiresmată de parfumul florilor, îi mângâie pielea transpirată şi-i suflă pe spate părul lipicios de pe tâmple.

Deschise ochii în Bu-Luna.

10

încă şedea cu picioarele încrucişate, dar acum se afla pe marginea cărării ce ducea în josul dealului purpuriu într-o direcţie şi printre copacii sufletbun în cealaltă. Mai fusese acolo; era exact locul în care o adusese soţul ei înainte să-i devină soţ, spunând că vrea să-i arate ceva.

Se ridică în picioare, îndepărtându-şi părul umed de transpiraţie de pe faţă, bucurându-se de adierea vântului. Bucurându-se de dulceaţa aromelor amestecate pe care o aducea — da, desigur — dar şi mai mult de răcoarea lui. Bănuia că era mijlocul după-amiezii cu ideala temperatură de douăzeci şi patru de grade. Auzea cântecul păsărilor, păsări întru totul comune judecând după sunetul lor — cu siguranţă piţigoi şi prihori, probabil cinteze şi poate o ciocârlie pentru ca meniul să fie complet — dar nicio fiinţă râzătoare în pădure. Era prea devreme pentru ele, bănuia. Nu simţea nici apropierea lunganului, iar asta era cea mai bună dintre veşti.

Se întoarse cu faţa spre copaci, rotindu-se încet pe călcâie. Nu căuta crucea, pentru că aceasta îi străpunsese braţul lui Dooley, după care el o aruncase. Căuta de fapt *copacul,* cel care stătea puţin ai în faţa celorlalţi doi pe partea stângă a potecii…

— Nu, nu e aşa, murmură ea. Erau pe *ambele* părţi ale potecii.

Ca nişte soldaţi care păzesc intrarea în pădure.

Şi chiar atunci îi văzu. Şi un al treilea care stătea puţin în faţa celui de pe stânga. Al treilea era cel mai înalt, cu trunchiul acoperit de muşchi atât de des încât părea o blană. La rădăcina lui, pământul încă părea puţin afundat. Acolo îşi îngropase Scott fratele pe care încercase atât de tare să-l salveze. Şi într-o parte a locului afundat văzu ceva cu uriaşi ochi goi uitându-se ţintă la ea din iarba înaltă.

Pentru o clipă crezu că era Dooley sau cadavrul lui Dooley, reînsufleţit cumva şi întors s-o urmărească, dar îşi aminti cum, după ce o lovise pe Amanda cu pumnul, îşi dăduse jos nefolositorii ochelari fără lentile şi-i aruncase. Şi uite-i acolo, lângă mormântul fratelui cel bun.

E o altă vânătoare de bul, îşi spuse ea îndreptându-se spre ei. *De la potecă la copac; de la copac la mormânt; de la mormânt la ochelari.*

Unde apoi? Unde acum, iubimeu?

Următorul popas se dovedi a fi crucea, cu braţul orizontal înclinat

acum precum minutarul unui ceas care arăta şapte şi cinci. Vârful braţului vertical era mânjit pe o bună bucată de sângele lui Dooley, uscat şi devenit acum aproape maro, culoarea brună a petelor de pe covorul din studioul lui Scott. Încă mai putea să citească PAUL pe scândura orizontală şi, când ridică crucea (cu o reală reverenţă) din iarbă pentru a se uita mai bine, mai văzu încă ceva: bucata de aţă galbenă şi roasă care fusese înfăşurată de mai multe ori în jurul scândurii verticale a crucii şi apoi legată bine. Legată, Lisey nu avea absolut nicio îndoială, cu acelaşi fel de nod cu care fusese legat şi clopoţelul lui Chuckie G. În copacul din pădure. Aţa galbenă — pe care o răsucise cândva mama-bună cu acele de tricotaj în vreme ce se uita la televizor la ferma din Lisbon — era înfăşurată în jurul scândurii verticale puţin deasupra locului unde lemnul era înnegrit de pământ. Şi, uitându-se la ea, îşi aminti că o văzuse gonind în întuneric cu o clipă înainte ca Dooley să-şi smulgă crucea din braţ şi s-o arunce în lături.

E africana, cea pe care am lăsat-o lângă stânca cea mare de deasupra bălţii. S-a întors mai târziu, cândva mai târziu, a luat-o şi a adus-o aici. A deşirat-o puţin, a legat aţa de cruce, apoi a mai deşirat puţin. Şi s-a aşteptat ca eu să găsesc restul la capătul ei.

Cu inima bubuindu-i tare şi surd în piept, Lisey lăsă crucea să cadă şi începu să urmeze firul galben de aţă care părăsea poteca şi se îndrepta spre liziera Pădurii Fermecate, prefirându-l prin mâini în vreme ce iarba înaltă îi şoptea pe lângă coapse şi cosaşii ţopăiau şi plantele de lupin emanau aroma lor dulce. Undeva, o lăcustă îşi cântă cântecul de vară fierbinte, şi-n pădure un corb — *era* oare un corb? Aşa părea, un corb întru totul normal — trimise un salut aspru, însă nu era nici urmă de maşini, de avioane, nicio voce omenească aproape sau departe. Merse prin iarbă, urmărind firul de afgan deşirat, cel în care se înfăşurase în atâtea nopţi friguroase din urmă cu zece ani soţul ei fără somn, speriat şi bolnav. Înaintea ei, un copac sufletbun ieşea puţin înaintea celor asemenea lui, întinzându-şi crengile, creând o oază de umbră ademenitoare. Sub el văzu un coş metalic înalt şi o bucată mult mai mare de galben.

Culoarea era ştearsă acum, lâna era scămoşată şi amorfă, ca o uriaşă perucă galbenă lăsată afară în ploaie sau poate cadavrul unui motan mare, însă Lisey o recunoscu drept ceea ce era îndată ce o văzu şi pieptul începu să i se cutremure. Auzi în minte The Swinging Johnsons cântând „Too Late to Turn Back Now” şi simţi mâna lui Scott care o conducea în ringul de dans. Urmă firul de aţă galbenă deşirată sub copacul sufletbun şi îngenunche lângă puţinul care mai rămăsese din cadoul de nuntă pe care-l făcuse mama fiicei sale mici şi soţului fiicei sale mici. Îl ridică… împreună cu ceea ce conţinea. Îşi lipi faţa de el. Avea miros de umezeală şi mucegai, un lucru vechi, un

lucru uitat, un lucru care mirosea acum mai mult a înmormântări decât a nunţi. Dar asta era-n regulă. Asta era exact aşa cum trebuia să fie. Simţi mirosul tuturor anilor în care stătuse acolo, legat de crucea lui Paul şi aşteptând-o, ca un fel de ancoră.

11

Puţin mai târziu, când i se opriră lacrimile, puse cadoul (căci asta era, cu siguranţă) înapoi acolo unde fusese şi se uită la el, atingând locul de unde firul galben începea să se deşire din bucata rămasă a afganului. Se mira că nu se rupsese, nici când Dooley căzuse peste cruce, nici când şi-o scosese din braţ ori când o aruncase când o azvârlise. Sigur, faptul că Scott o legase de baza scândurii fusese de ajutor, însă rămânea un lucru destul de uimitor, mai ales când te gândeai cât de mult timp stătuse blestemăţia aia acolo, expusă intemperiilor. Era un *miracol celest,* cum s-ar zice.

Dar, desigur, uneori câinii pierduţi se întorc acasă; uneori, firele vechi rezistau şi te conduceau la premiul de la capătul vânătorii de bul. Începu să desfacă rămăşiţele decolorate şi scămoşate ale afganului, dar se răzgândi şi se uită în coş. Ceea ce văzu o făcu să râdă cu tristeţe. Era aproape plin cu sticle de băutură. Una sau două păreau relativ noi şi era *sigură* că sticla de deasupra *era* nouă, pentru că în urmă cu zece ani nu exista o năzdrăvănie precum Mike's Hard Lemonade. Insă majoritatea erau vechi. În locul acesta venise Scott să bea în '96, dar chiar şi mort de beat avusese prea mult respect pentru Bu-Luna ca să lase sticlele goale care încotro. Şi oare, dacă ar mai căuta, ar mai găsi alte depozite secrete? Poate. Probabil.

Însă acesta era singurul care conta pentru ea. Îi arăta că acela era locul în care venise Scott pentru a-şi scrie ultima lucrare din viaţă.

Acum avea impresia că găsise toate răspunsurile, mai puţin pe cele mai importante, cele pentru care venise — cum să continue să trăiască împreună cu lunganul şi cum să evite să alunece în locul acela unde trăia el, mai ales atunci când se gândea la ea. Poate că-i lăsase Scott nişte răspunsuri. Chiar dacă n-o făcuse, îi lăsase *ceva*…

şi era foarte frumos sub copac.

Luă din nou africana şi o pipăi aşa cum îşi pipăia cadourile de Crăciun în copilărie. Înăuntru era o cutie, însă nu părea deloc asemănătoare cu cutia de cedru a mamei-bune; era mai moale ca aceea, aproape spongioasă, ca şi când, chiar şi înfăşurată în africană şi lăsată sub copac, o pătrunsese umezeala de-a lungul anilor… şi pentru întâia oară se întrebă despre câţi ani să fie vorba. Sticla de Hard Lemonade lăsa de bănuit că nu erau prea mulţi. În schimb, senzaţia la atingere a obiectului sugera…

— E o cutie pentru manuscrise, murmură ea. Una dintre cutiile lui din carton tare pentru manuscrise.

Da. Era sigură de asta. Numai că, după doi ani sub copacul acela…

sau trei… sau patru… devenise o cutie din carton *moale*.

începu să desfacă afganul. Ajunse să înlăture două falduri; mai mult nu rămăsese. Şi *era* o cutie pentru manuscrise, a cărei culoare gri-deschis fusese transformată de umiditate în gri-ardezie.

Scott punea întotdeauna o etichetă cu titlul pe cutii. Eticheta de pe aceasta se desfăcuse din ambele părţi şi se ridicase. O împinse la loc cu degetele şi văzu un singur cuvânt în caligrafia apăsată şi groasă a lui Scott: LISEY. Deschise cutia. Paginile dinăuntru erau foi liniate rupte dintr-un caiet. Erau poate treizeci, umplute cu un scris rapid şi compact, cu unul dintre pixurile lui cu vârf de fetru. Nu era surprinsă să vadă că Scott scrisese la prezent, că ceea ce scrisese părea să fi adoptat ici-colo un ton infantil şi că povestea începea de la mijloc.

12

Această ultimă observaţie era adevărată, reflectă ea, numai dacă nu ştiai cum supravieţuiseră doi fraţi tatălui lor nebun şi ce se întâmplase cu unul dintre ei şi cum celălalt nu-l putuse salva. Povestea părea să înceapă de la mijloc numai dacă nu ştiai despre momâi şi maluri. Începea de la mijloc numai dacă nu ştiai că în februarie începe să se uite la mine ciudat, cu coada ochiului. Mă tot aştept să ţipe la mine sau chiar să-şi scoată briceagul ăla vechi şi să înceapă să mă taie. N-a mai făcut asta de mult timp, dar cred c-ar fi aproape o uşurare. N-ar scoate mălura din mine, pentru că asta nu există — am văzut adevărata mălură când a fost Paul înlănţuit în pivniţă, nu fanteziile lui tati despre ea — şi nu am nimic de felul ăsta în mine. Dar e ceva rău în ei, iar tăindu-se nu-l poate scoate. Nu de data asta, deşi a încercat de nenumărate ori. Ştiu. Am văzut maiourile şi chiloţii însângeraţi în coşul de rufe. Dar şi-n coşul de gunoi. Dacă să mă taie pe mine l-ar ajuta pe el. L-aş lăsa s-o facă, pentru că încă-l mai iubesc. Mai mult ca niciodată de când am rămas doar noi doi. Mai mult ca niciodată de când am trecut prin ce am trecut cu Paul. Genul ăsta de iubire e un fel de blestem, ca mălura.

„Mălura e puternică", a spus el.

Dar n-o să taie.

într-o zi mă-ntorc din hambarul în care am stat puţin să mă gândesc la Paul — să mă gândesc la vremurile bune pe care le-am petrecut împreună în casa asta veche — şi tati mă apucă şi mă scutură… Te-ai dus acolo!" Îmi strigă în faţă. Şi văd că, oricât de bolnav am crezut că e, acum e şi mai rău. Nu l-am văzut niciodată aşa ca acum. „De ce te duci acolo? Ce faci acolo? Cu cine vorbeşti? Ce pui la cale?"

Şi mă tot scutură şi scutură, lumea se mişcă sus-jos. Apoi mă lovesc cu capul de o parte a uşii şi văd stele şi cad acolo în prag şi simt căldura din bucătărie în faţă şi frigul din curte în spate.

„Nu, tati", spun, „nu m-am dus nicăieri, doar mă…"

Se apleacă deasupra mea cu mâinile în genunchi, cu faţa peste faţa

mea, are pielea palidă cu excepţia a două pete de culoare sus pe pomeţi şi văd cum i se mişcă ochii de la stânga la dreapta, stânga-dreapta, şi ştiu că a divorţat odată pentru totdeauna de starea de bine. Şi-mi amintesc de Paul care spunea:

Scott. Să nu-l superi niciodată pe tati atunci când nu e bine.

„Să nu-mi spui mie că n-ai fost nicăieri, bastard mic şi mincinos, te-am căutat PRIN TOATĂ CASA ASTA FOTATĂ!"

Mă gândesc să-i spun că am fost în magazie, dar ştiu că asta, în loc să îmbunătăţească lucrurile, o să le înrăutăţească. Mă gândesc la Paul care spunea să nu-l superi niciodată atunci când nu e bine, atunci când îl apucă ura, şi fiindcă ştiu unde crede că am fost spun da, tati, da, m-am dus în Bu-Luna, dar numai ca să pun flori la mormântul lui Paul. Şi funcţionează. Pe moment, cel puţin. Se relaxează. Mă prinde chiar de mână şi mă trage sus şi apoi mă scutură pe haine, de parcă ar vedea zăpadă sau praf sau ceva pe ele. Sunt curate, dar poate că el le vede murdare. Cine ştie?

Spune: „E-n regulă, Scott? E-n regulă mormântul lui? Nu l-a răscolit nimic?"

„Totu-i bine, tati."

El spune: „Sunt nazişti care stau în umbră, Scooter, ţi-am spus asta? Trebuie să-ţi fi zis. Îl venerează pe Hitler în pivniţă.

Au o statuetă din ceramică a bastardului. Ei cred că eu nu ştiu."

Nu am decât zece ani, dar ştiu că Hitler e oale şi ulcele încă de la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial. Mai ştiu şi că nimeni de la U.S. Gyppum nu venerează nicio statuie a lui în pivniţă. Mai ştiu şi un al treilea lucru, anume să nu-l supăr niciodată pe tati atunci când îl apucă mălura, aşa că întreb: „Şi ce ai de gând să faci?"

Se apleacă mai aproape de mine şi cred c-o să mă plesnească de data asta sau c-o să reînceapă să mă scuture. În schimb, îşi aţinteşte ochii într-ai mei (nu i-am văzut niciodată aşa de mari sau de negri) şi apoi se apucă de ureche. „Ce-i asta, Scooter? Ţie ce ţi se pare că-i, bătrâne Scott?"

„Urechea ta, tati", spun.

El clatină din cap, ţinându-se mai departe de ureche şi fixându-mi mai departe privirea cu a sa. „O s-o ţin lipită de pământ", spune. „Şi când o să vină timpul…" îndoaie degetul şi face ca şi când ar trage cu arma. „Pe fiecare fotat în parte, Scooter. Pe toţi naziştii ăia fii de zdrenţe." Poate c-ar fi făcut-o. Tatăl meu, într-o răbufnire de glorie dezgustătoare. Poate c-ar fi apărut şi unul dintre titlurile alea de ziar — UN SINGURATIC O IA RAZNA ÎN PENNSYLVANIA, UCIDE NOUĂ COLEGI DE MUNCĂ ŞI SE SINUCIDE, MOTIV NECUNOSCUT — dar, înainte să ajungă la asta, mălura îl cuprinde într-un fel nou.

Februarie a fost senin şi rece, dar, când vine martie, vremea se schimbă şi tati se schimbă odată cu ea. Pe măsură ce creşte

temperatura şi cerul se acoperă de nori şi încep să cadă primele lapoviţe, devine tot mai morocănos şi mai tăcut. Nu se mai bărbiereşte, apoi nu se mai spală, apoi nu mai face de mâncare.

Vine o zi, poate deja dincolo de jumătatea lunii, când îmi dau seama că cele trei zile libere pe care le primeşte uneori de la serviciu atunci când se face schimbul de ture au devenit patru…

apoi cinci… apoi şase. În cele din urmă, îl întreb când se întoarce la muncă. Mă tem să-l întreb, pentru că acum îşi petrece mare parte din zile fie sus în dormitor, fie jos întins pe sofa şi ascultând muzică country la WWVA, postul care transmite din Wheeling, West Virginia. Nici sus şi nici jos, mie nici nu-mi mai aruncă vreun cuvânt şi-i văd acum tot timpul ochii cum se mişcă de la stânga la dreapta pe când îi caută pe ei. Pe Oamenii Mălurii, pe Oamenii Bulului de Sânge. Aşa că… nu, nu vreau să-l întreb, dar trebuie s-o fac, pentru că, dacă nu se duce la muncă, lumea se va schimba.

„Vrei să ştii când mă întorc la serviciu", spune pe un ton înţelegător. Stă tolănit pe sofa cu faţa acoperită de barba pe care nu şi-o mai rade. Stă tolănit acolo într-un pulover vechi de pescar şi o pereche de pantaloni largi, cu picioarele goale la vedere. Stă tolănit acolo în vreme ce Red Şovine cântă „Giddyup-Go" la radio.

„Da, tati."

Se ridică într-un cot şi se uită la mine, şi atunci văd că e dus.

Mai rău, că se ascunde ceva în el, creşte, devine mai puternic, îşi aşteaptă timpul. „Vrei să ştii. Când. Mă. Întorc. La serviciu."

„Cred că asta te priveşte pe tine", spun. „Am venit de fapt să te întreb dacă să pun de cafea."

Mă prinde de braţ, şi-n seara aia văd vânătăi întunecate acolo unde m-au strâns degetele lui. Patru vânătăi de un albastru-închis sub forma degetelor lui. „Vrei să ştii. Când. Mă.

Duc. Acolo." Îmi dă drumul şi se ridică în şezut. Are ochii mai mari ca niciodată şi nu vor să stea locului. I se zbat în orbite.

„Nu mă mai duc acolo niciodată, Scott. Locul ăla s-a închis. Locul ăla s-a dus dracului. Chiar nu ştii nimic, tăntălău prost, fiu de stârpitură?" Se uită la covorul murdar din camera de zi. La radio, Red Şovine îi face loc lui Ferlin Husky. Apoi tati ridică iarăşi ochii şi este tati, şi spune ceva ce aproape-mi frânge sufletul. „Oi fi tu prost, Scooter, da' eşti curajos. Eşti băiatul meu curajos. N-o să-l las să-ţi facă rău."

După aceea se-ntinde înapoi pe canapea şi întoarce faţa în cealaltă parte şi-mi spune să nu-l mai deranjez, că vrea să tragă un pui de somn.

în noaptea aceea lungă mă trezeşte sunetul lapoviţei care se loveşte de geam şi-l văd că şade pe marginea patului meu, zâmbindu-mi. Numai că nu el e cel care zâmbeşte. Nu are aproape nimic altceva în

ochi în afară de mălură. „Tati?” spun şi el nu-mi răspunde nimic. Gândesc: O să mă omoare. O să mă prindă de gât şi o să mă sugrume, şi toate prin câte am trecut, toată treaba aia cu Paul, vor fi fost de pomană.

în schimb, spune pe un fel de voce gâtuită: „Culcă-te-napoi”, şi se ridică de pe pat şi iese din cameră într-un fel bălăbănit, cu bărbia în faţă şi dând din fund, de parcă s-ar preface că e un tambur major la o paradă sau ştiu eu ce. Câteva secunde mai târziu, aud o groaznică bufnitură cărnoasă şi ştiu că a căzut pe scări sau poate chiar s-a aruncat intenţionat, şi rămân acolo o vreme, neputând să cobor, sperând să fi murit, sperând să n-o fi făcut, întrebându-mă ce o să fac dacă a murit, nepăsându-mi, neştiind ce sper mai mult. O parte din mine speră chiar să-şi termine treaba, să se întoarcă şi să mă omoare, să-şi termine pur şi simplu treaba, să pună capăt groazei de a trăi în casa aia.

într-un târziu, strig: „Tati? Eşti bine?”

Vreme îndelungată nu primesc niciun răspuns. Stau acolo şi ascult lapoviţa, spunându-mi: E mort, este, tati meu e mort, sunt singur aici, apoi urlă din întuneric, de jos: „Da, bine! Taci, căcat mic! Taci dacă nu vrei să te audă fiinţa din perete şi să iasă şi să ne mănânce pe amândoi de vii! Sau vrei să intre-n tine aşa cum a intrat în Paul?”

Nu răspund nimic la asta, stau doar acolo şi tremur.

„Răspunde-mi!” urlă el. „Răspunde, tontule. Sau o să vin acolo sus şi o să te fac să-ţi pară rău!”

Dar nu pot, sunt prea speriat ca să răspund, limba nu-mi e decât o bucăţică de carne uscată care-mi stă pe fundul gurii.

Dar nici nu plâng. Sunt prea speriat şi pentru asta. Stau doar acolo şi îl aştept să urce scările şi să mă lovească. Sau să mă omoare ca pe un câine de pripas.

Apoi, după ceea ce mi se pare un timp foarte lung — cel puţin o oră, deşi nu putea să fie mai mult de un minut sau două îl aud bolborosind ceva ce putea fi îmi curge sânge de la capu’ ăsta futut sau Nu-l mai înţeleg pe copilul ăsta năuc. Orice ar fi, se îndepărtează de scări, merge spre camera de zi şi ştiu c-o să se trântească pe sofa şi o să adoarmă acolo. Dimineaţa o să se trezească sau poate nu, dar în orice caz a terminat cu mine pentru noaptea asta. Însă mie încă mi-e teamă. Mi-e teamă pentru că există o fiinţă. Nu cred că e în perete, dar există o fiinţă. L-a luat pe Paul şi probabil c-o să-l ia şi pe tati, după care urmez eu.

M-am gândit mult la asta, Lisey,

13

Din locul ei de sub copac — şedea de fapt cu spatele sprijinit de trunchiul copacului — Lisey ridică privirea, aproape la fel de uluită cum ar fi fost dacă fantoma lui Scott ar fi strigat-o pe nume. Într-un fel

bănuia că exact asta se întâmplase şi, sincer, de ce ar trebui să fie surprinsă? Sigur că i se adresa ei, ei şi nimănui altcuiva. Povestea asta era a ei, povestea lui Lisey, şi chiar dacă de felul ei citea încet, avansase deja cu lectura pe o treime din paginile de caiet scrise de mână.

Credea că va termina cu mult înaintea lăsării întunericului. Asta era bine. Bu-Luna era un loc frumos, dar numai la lumina zilei.

Coborî din nou privirea la ultimul lui manuscris şi fu din nou uimită că supravieţuise propriei lui copilării. Observă că Scott folosise timpul trecut numai când i se adresase ei, aici în prezentul ei.

Zâmbi şi reluă lectura, gândindu-se că, dacă ar avea o singură dorinţă, aceasta ar fi să zboare la copilul acela singuratic pe covorul ei fermecat şi să-l consoleze, şoptindu-i la ureche că acel coşmar avea, cu timpul, să ajungă la sfârşit. Sau cel puţin partea aceea din el.

14

M-am gândit mult la asta, Lisey, şi am ajuns la două concluzii. Prima, că pe Paul l-a luat ceva real şi că era un soi de fiinţă posesivă care s-ar putea să aibă origini perfect materiale, poate chiar virale sau bacteriologice. A doua, că nu, era vorba de lungan. Pentru că fiinţa aia nu seamănă cu nimic din ce putem înţelege noi. E un lucru cu totul aparte şi e mai bine să nici nu ne gândim la el. Niciodată.

În orice caz, eroul nostru, micuţul Scott Landon, adoarme în cele din urmă la loc şi, în casa aceea de fermă din ţinutul rural al statului Pennsylvania, lucrurile merg mai departe ca înainte, preţ de alte câteva zile lungi, cu tati tolănit pe canapea ca o bucată de brânză rumenă şi puternic mirositoare şi cu Scott gătind mâncare şi spălând vase (numai că el numeşte asta „spălatu' vasilor") şi cu lapoviţa bătând în geamuri şi muzica country transmisă de WWVA umplând casa — Donna Fargo, Wylon Jennings, Johnny Cash, Conway Twitty, „Country" Charlie Pride şi — desigur — Bătrânul Hank. Apoi, într-o după-amiază pe la trei, un Chevrolet sedan maro pe care scrie U.S. GYPSUM se apropie de-a lungul drumului de acces, împrăştiind pe ambele părţi evantaie de zloată. Andrew Landon îşi petrece acum mare parte din timp pe canapeaua din camera de zi, doarme noaptea pe ea şi acolo a stat toată ziua, iar Scott n-ar fi bănuit niciodată că bătrânul său se mai poate mişca atât de repede cum o face când aude maşina aia, care în mod evident nu e vechea camionetă Ford a poştaşului sau furgoneta celor care citesc contoarele.

Tati se ridică într-o clipită şi sare la fereastra ce dă spre partea stângă a verandei din faţă. Stă aplecat de spate cu draperia alb-murdară trasă puţin într-o parte. Părul îi e ridicat la spate şi Scott, care stă în cadrul uşii de la bucătărie cu o farfurie într-o mână şi un prosop de vase pe umăr, vede locul mare şi buhăit de pe obrazul lui tati unde s-a lovit când a căzut atunci pe scări şi vede cum un crac al

pantalonilor de muncă ai lui tati e tras în sus aproape până la genunchi. Îl aude pe Dick Curless la radio cum cântă „Tombstone Every Mile” şi vede crima din ochii lui tati şi-n felul cum îşi ţine buzele trase în jos, de i se văd dinţii inferiori. Tati se întoarce repede de la fereastră şi cracul pantalonilor îi cade la loc. Merge cu paşi mari ca de foarfecă spre dulap şi-l deschide tocmai când motorul Chevroletului se opreşte şi Scott aude portiera maşinii cum se deschide afară, cineva care vine la uşa morţii şi nici n-o ştie, nu are nici cea mai fotat de vagă idee, iar tati scoate din dulap puşca de calibru 30–06, exact aceea pe care a folosit-o pentru a pune capăt vieţii lui Paul. Sau vieţii lucrului dinăuntrul său. Se aude bocănit de pantofi pe treptele verandei. Sunt trei trepte, iar cea din mijloc scârţâie cum a scârţâit mereu, în vecii vecilor, amin.

„Tati, nu”, spun cu o voce joasă şi rugătoare în vreme ce Andrew „Sparky” Landon se duce spre uşa închisă cu noul şi ciudat de graţiosul său mers ca de foarfecă, cu puşca ţinută în faţă. Eu încă am farfuria în mână, dar acum îmi simt degetele amorţite şi-mi spun: O s-o scap. Afurisenia o să cadă jos şi o să se spargă, iar omul de afară… ultimele sunete pe care o să le audă în viaţa sa sunt cele ale unei farfurii sparte şi pe Dick Curless cântând la radio despre Hainesville Woods în casa asta împuţită de fermă. „Tati, nu”, spun din nou, implorând din tot sufletul şi încercând să exprim asta şi cu privirea.

Sparky Landon ezită, apoi se lipeşte de perete aşa încât, dacă se deschide uşa (când se deschide uşa), să-l ascundă. Şi, chiar în timp ce face asta, «e aude o serie de ciocănituri. Nu-mi vine greu să citesc cuvintele care se formează pe tăcute pe buzele încadrate de ţepii bărbii: Atunci, scapă de el. Scott.

Mă duc la uşă. Mut farfuria pe care voiam s-o şterg din mâna dreaptă în cea stângă şi deschid. Îl văd pe bărbatul care stă acolo cu o claritate teribilă. Omul de la U.S. Gypsum nu e foarte înalt — un metru şaizeci poate, nu e mult mai înalt ca mine — însă pare însăşi apoteoza autorităţii cu şapca lui cu cozoroc negru, pantalonii kaki cu dungi ascuţite ca lama de brici şi cămaşa kaki care i se vede sub haina neagră şi grea, cu fermoarul pe jumătate deschis. Poartă cravată neagră şi are un fel de gentuţă, nu tocmai o servietă (vor mai trece câţiva ani până să învăţ cuvântul mapă). E puţin cam gras şi proaspăt ras, cu obraji roz şi strălucitori. În picioare are galoşi, genul acela nu cu catarame, ci cu fermoare. Mă uit la întreaga imagine şi-mi spun că, dacă a existat vreodată un om care să arate menit să fie împuşcat pe o verandă într-un ţinut rural, acesta e. Până şi singurul fir de păr care-i iese cârlionţat dintr-o nară susţine că da, acesta-i individul, sigur că da, exact cel trimis să încaseze un glonţ din puşca omului-foarfecă. Până şi numele lui, îmi spun, e dintre cele pe care le citeşti în ziar sub un titlu care strigă CRIMĂ.

„Bună, fiule”, zice el, „tu trebuie că eşti unul dintre băieţii lui Sparky. Eu sunt Frank Halsey, de la fabrică. Şeful de personal.”

Şi întinde mâna.

Cred că n-o să fiu în stare să i-o strâng, dar sunt. Şi cred că n-o să fiu în stare să vorbesc, dar îmi reuşeşte şi asta. Şi vocea îmi sună normal. Eu sunt tot ceea ce-l desparte pe omul ăsta de un glonţ în inimă sau în cap, aşa c-ar face bine să sune normal.

„Da, domnule, eu sunt. Mă numesc Scott.”

„Încântat de cunoştinţă, Scott”, zice uitându-se pe lângă mine în camera de zi şi încerc să văd ce vede el. Am încercat să deretic cu o zi înainte, dar Dumnezeu ştie cum m-am descurcat; nu-s decât un copil fotat, în definitiv. „Ni s-a cam făcut dor de tatăl tău.”

Ei bine, gândesc, eşti al naibii de aproape să faci o grămadă de oameni să le fie dor de tine, domnule Halsey. Colegii de serviciu, soţia, copiii, dacă ai vreunul.

„Nu v-a sunat din Philly?” Întreb. N-am absolut nicio idee de unde îmi vine asta sau unde o să ajungă, dar nu mi-e teamă.

Nu de partea asta. Pot inventa porcării cât e ziua de lungă. Mă tem în schimb că tati o să-şi piardă controlul şi o să-nceapă pur şi simplu să tragă prin uşă. Nimerindu-l pe Halsey, poate; nimerindu-ne pe amândoi, probabil.

„Nu, fiule, nu ne-a sunat.” Lapoviţa continuă să cadă pe *aco*perişul verandei, însă el e cel puţin la adăpost, aşa că nu trebuie neapărat să-l invit înăuntru, dar dacă se invită singur? Cum să-l opresc? Sunt doar un copil, stau acolo în papucii de casă cu o farfurie într-o mână şi un prosop de vase aruncat peste umăr.

„Păi, a fost tare îngrijorat pentru sora lui”, spun, dar mă gândesc la biografia jucătorului ăluia de baseball pe care o citisem. E pe patul din camera mea de sus. Mă gândesc şi la maşina lui tati, care-i parcată în spatele casei, sub copertina hambarului. Dacă domnul Halsey s-ar duce la capătul verandei, ar vedea-o. „Are boala aia de care a murit jucătorul ăla celebru de baseball de la Yankees.”

„Sora lui Sparky are sindromul Lou Gehrig? Au, rahat…

adică, fir-ar să fie. Nici nu ştiam că are o soră.”

Nici eu. Gândesc.

„Fiule… Scott… mare păcat. Cine are grijă de voi cât e plecat?”

„Doamna Cole, care locuieşte mai încolo.” Jackson Cole e numele tipului care a scris Iron Man of the Yankees. „Vine-n fiecare zi. Şi, pe deasupra, Paul ştie patru feluri diferite de a pregăti carnea de vită.”

Domnul Halsey chicoteşte. „Patru feluri, hă? Când se-ntoarce Sparky?”

„Păi, sora lui nu mai poate să umble şi respiră aşa.” Trag în piept o gură mare şi hârşâită de aer. Mi-e uşor, pentru că, dintr-odată, inima îmi bate ca nebuna. Bătea încet când eram sigur că tati o să-l omoare

pe domnul Halsey, dar acum că întrevăd o şansă de a scăpa cu viaţă, bate de şase ori mai repede.

„Au, măiculiţă”. Face domnul Halsey. Acum crede că înţelege totul. „Păi, ăsta-i cel mai groaznic lucru pe care l-am auzit.” Duce mâna sub haină şi scoate portmoneul. Îl deschide şi ia din el o bancnotă de un dolar. Apoi îşi aminteşte că am un frate şi mai scoate una. Şi, cât ai clipi, Lisey, s-a întâmplat cel mai ciudat lucru. Cât ai clipi, mi-am dorit ca tata să-l omoare.

„Poftim, fiule”, zice, şi tot cât ai clipi ştiu, ca şi când i-aş citi gândurile, că mi-a uitat numele, şi-l urăsc şi mai mult. „Ia-le.

Una pentru tine şi una pentru fratele tău. Cumpăraţi-vă ceva bun de la magazinaşul ăla de mai încolo.”

Nu-mi trebuie dolarul lui fotat (iar lui Paul nu-i mai foloseşte la nimic), dar iau bancnotele şi-i spun mulţumesc, domnule, şi el spune cu plăcere, fiule, şi-mi ciufuleşte părul şi, cât face asta, arunc o privire-n stânga şi văd un ochi al lui tata uitându-se pe furiş printr-o crăpătură din uşă. Văd şi gaura ţevii de la puşcă. Apoi domnul Halsey coboară în sfârşit scările, închid uşa şi-l privesc împreună cu tata cum urcă în maşina companiei şi începe să dea cu spatele pe drumul de acces. Îmi trece prin gând că, dacă va rămâne împotmolit, se va întoarce şi-mi va cere să folosească telefonul şi va ajunge totuşi să moară, dar nu se împotmoleşte şi-şi va săruta totuşi soţia de bun găsit în seara aia şi-i va spune că a dat doi dolari la doi băieţi sărmani ca să-şi cumpere ceva bun. Mă uit în jos şi văd încă mai am în mână cele două bancnote şi i le dau lui tata. El le îndeasă în buzunarul pantalonilor fără să se uite măcar la ele.

„O să se-ntoarcă”, spune tata. „El sau altcineva. Te-ai descurcat de minune, Scott, da’ nu poţi ţine-nchisă mult o cutie udă lipind-o cu bandă adezivă.”

Mă uit prelung la el şi văd că este tati al meu. La un punct anume în timp ce vorbeam cu domnul Halsey, tati al meu s-a întors. Aceasta e ultima oară când îl văd cu adevărat.

Observă că mă uit la el şi clatină din cap. Apoi se uită la puşcă. „Mă duc să scap de asta”, zice. „Nu mai rezist mult, nu pot face…”

„Nu, tati…”

„… nu pot face nimic, da’ fotat să fiu dac-o să iau cu mine o mână de oameni ca Halsey ăsta, ca să mă poată da la ştirile de la ora şase şi să aibă cu ce să-şi clătească ochii momâile. Acolo v-ar da şi pe tine şi pe Paul. Sigur că da. Vii sau morţi, o să fiţi băieţii descreieratului.”

„Tati, o să fii bine”, îi spun şi încerc să-l îmbrăţişez. „Eşti bine chiar acum!”

Mă împinge, râzând cam strâmb. „Mda, şi uneori oamenii care suferă de malarie ştiu să citeze din Shakespeare”, zice. „Stai aici, Scotty, că eu am ceva de făcut. N-o să dureze mult.” Se îndepărtează

pe hol, trecând pe lângă banca de pe care am sărit într-un sfârşit cu atâţia ani în urmă, şi intră în bucătărie. Cu bărbia în piept, cu puşca de vânătoare într-o mână. Odată ce iese pe uşa de la bucătărie, merg după el şi mă uit pe geamul de deasupra chiuvetei când traversează curtea, fără haină în bătaia lapoviţei, ţinând încă-n mână puşca. O lasă pe pământul îngheţat doar cât să tragă capacul de pe puţul secat. Are nevoie de ambele mâini ca să facă asta, pentru că lapoviţa a îngheţat capacul de cărămizi. Apoi ridică puşca, se uită la ea pentru o secundă aproape ca şi când şi-ar lua rămas-bun — şi o strecoară prin deschizătura pe care a făcut-o. După aceea se întoarce spre casă cu bărbia tot în piept şi cu picături de gheaţă întunecându-i umerii cămăşii. Doar atunci observ că e în picioarele goale. Nu cred că şi-a dat seama vreo clipă de asta.

Nu pare surprins să mă vadă în bucătărie. Scoate cele două bancnote de un dolar pe care mi le-a dat domnul Halsey, se uită la ele, apoi la mine. „Eşti sigur că nu le vrei?" Întreabă.

Scutur din cap. „Nici dacă ar fi ultimele de pe pământ."

îmi dau seama că-i place răspunsul ăsta. „Bine", zice. „Da' acum dă-mi voie să-ţi spun ceva, Scott. Ştii vitrina cu serviciul de porţelan al bunicii din sufragerie?"

„Sigur."

„Dacă te uiţi în carafa albastră de pe ultimul raft, o să găseşti un sul de bani. Banii mei, nu ai lui Halsey — pricepi diferenţa asta?"

„Da", spun.

„Mda, pun pariu c-o pricepi. Eşti o mulţime de lucruri, da' prost cu siguranţă nu eşti. Dac-aş fi în locul tău, Scotty, aş lua sulu' ăla de bancnote — îs în jur de şapte sute de dolari — şi m-aş întinde la drum. Aş vârî cinci în buzunar şi restu' le-aş pune-n bocanc. La zece ani eşti prea mic să baţi drumurile, chiar şi pentru scurtă vreme, şi cre' că şansele-s de nouă'ş cinci la sută să te jefuiască cineva de bani chiar 'nainte s-apuci să treci podu' în Pittsburgh, da' dacă rămâi aici, o să se-ntâmple ceva rău. Ştii despre ce vorbesc?"

„Da, dar nu pot să plec", spun.

„Îs o grămadă de lucruri pe care oamenii cred că nu le pot face şi apoi descoperă că pot, atunci când sunt prinşi în corzi", zice tati. Coboară ochii spre picioarele care-i sunt acum roz şi parcă fierte. „Dac-ar fi s-ajungi până-n Burg, cre' c-un băiat destul de isteţ să poată scăpa de domnul Halsey cu o poveste despre boala Iu' Kou Gehrig şi o soră pe care n-o am va fi destul de isteţ să caute-n cartea de telefon la litera P şi să găsească Protecţia Copilului. Sau ai putea bate pe la nişte uşi şi poate c-ai reuşi să-ţi găseşti un loc şi mai bun, da' asta numa' dacă n-o să te scuture careva de banii ăia Şapte sute împărţiţi în părţi de câte cinci sau zece dolari i-ar ajunge unui copil o vreme bunicică, dacă-i destul de deştept să nu se lase prins de copoi şi dacă-i destul de

norocos să nu-l fure nimeni de mai mult decât de ce are-n buzunar.”

Îi spun din nou: „Nu pot să plec.”

„De ce nu?”

Dar nu pot explica. În parte, e vorba de faptul c-am trăit aproape toată viaţa în casa aia de la fermă, aproape numai împreună cu tati şi cu Paul. Ce ştiu despre alte locuri sunt lucruri aflate în mare parte din trei surse: televizor, radio şi imaginaţia mea. Da, am fost la filme şi am fost în Burg de vreo şase ori, dar întotdeauna cu tata şi cu fratele mai mare.

Gândul de a pleca singur în locul ăla străin şi zgomotos mă sperie de moarte. Şi, cel mai bun argument, îl iubesc. Nu-n felul simplu şi necomplicat (până-n ultimele câteva săptămâni, cel puţin) în care l-am iubit pe Paul, dar da, îl iubesc. M-a tăiat şi m-a lovit şi m-a făcut cap-pătrat şi tolomac şi împiedicat cretin, m-a terorizat în multe zile ale copilăriei şi m-a trimis la culcare în multe seri simţindu-mă mic şi prost şi neînsemnat, dar vremurile alea rele mi-au oferit propriile lor comori perverse; au transformat fiecare sărut în aur, fiecare compliment din partea lui, până şi cel mai nepăsător, în lucruri ce trebuie preţuite. Şi chiar la zece ani — pentru că sunt fiul lui, sânge din sângele lui, poate — înţeleg că sărutările şi complimentele lui sunt întotdeauna sincere; sunt întotdeauna lucruri adevărate. E un monstru, dar monstrul nu e incapabil de iubire. Asta a fost partea groaznică a tatălui meu, micuţă Lisey: şi-a iubit băieţii.

„Pur şi simplu nu pot”, spun.

Se gândeşte la asta — dacă să insiste sau nu, presupun — şi apoi clatină doar din cap, cum a făcut şi-nainte. „Bine. Dar ascultă la mine, Scott. Ce i-am făcut fratelui tău am făcut ca să-ţi salvez viaţa. Ştii asta?”

„Da, tati.”

„Dar dac-ar fi să-ţi fac ceva ţie, ar fi diferit. Ar fi atât de rău, că aş putea ajunge în iad pentru asta, chiar dacă ar fi ceva înăuntru care să mă împingă s-o fac.” Atunci, ochii lui se feresc de ai mei, şi ştiu că-i vede din nou pe ei, pe ei, şi că nu peste mult timp, nu cu el voi mai sta de vorbă. După aia se uită înapoi la mine şi-l văd cu claritate pentru ultima oară. „N-o să mă laşi să ajung în iad, nu?” mă întreabă. „Nu l-ai lăsa pe tati al tău să ajungă în iad şi să ardă acolo pentru totdeauna, oricât ar fi fost de rău cu tine uneori?”

„Nu, tati”, spun şi abia pot să vorbesc.

„Promiţi? Pe numele fratelui tău?”

„Pe numele lui Paul.”

îşi fereşte privirea, se uită iar în colţ. „O să mă întind jos”, spune. „Pregăteşte-ţi ceva de mâncare dacă vrei, da’ să nu laşi bucătăria asta fotată cu curu-n sus.”

În noaptea aia mă trezesc — sau mă trezeşte ceva — şi aud lapoviţa

cum cade peste casă mai tare ca niciodată. Aud un trosnet în spatele casei şi ştiu că-i un copac care cade sub greutatea gheţii de pe el. Poate că m-a trezit un alt copac care a căzut, dar nu prea cred. Cred că l-am auzit pe scări, chiar dacă încearcă să nu facă zgomot. Nu am timp să fac altceva decât să mă furişez afară din pat şi să mă ascund sub el, aşa că asta fac chiar dacă ştiu că n-are rost, copiii se ascund întotdeauna sub pat şi acolo va căuta el prima dată.

îi văd picioarele cum intră pe uşă. Sunt tot goale. Nu spune niciun cuvânt, vine doar spre pat şi rămâne lângă el. Cred c-o să stea acolo aşa cum a mai făcut-o, apoi poate c-o să se aşeze pe el, dar n-o face. În schimb, îl aud cum scoate un mormăit, aşa cum face când ridică ceva greu, o cutie sau ceva, şi se înalţă pe vârful degetelor şi se aude un şuierat prin aer şi apoi un ZZZZ-DRANG înfricoşător şi salteaua şi cutia cu arcuri se curbează amândouă pe mijloc şi praful se ridică în norişori pe podea şi din partea de dedesubt a patului meu iese vârful târnăcopului din magazie. Mi se opreşte în faţă, la mai puţin de un centimetru de gură. Mi se pare că văd fiecare fir de rugină de pe el şi locul lucios unde s-a frecat de un arc al patului. Rămâne nemişcat pentru o secundă sau două, apoi se aud din nou mormăituri şi un guiţat groaznic atunci când încearcă să-l tragă afară. Încearcă din greu, dar e bine înţepenit. Vârful se mişcă neîncetat înainte şi-napoi în faţa ochilor mei şi apoi se opreşte, îi văd degetele cum apar sub marginea patului şi ştiu că stă cu palmele sprijinite în genunchi. Se apleacă, vrea să se uite sub pat şi să se asigure că-s acolo înainte să scoată târnăcopul.

Nu mă gândesc. Închid doar ochii şi plec. E prima dată de când l-am îngropat pe Paul şi e prima dată când o fac de la etajul unu al casei. Am doar o secundă să-mi spun: O să cad, dar nu-mi pasă, orice-i mai bine decât să mă ascund sub pat şi să văd străinul care poartă faţa lui tati cum se uită dedesubt şi mă vede cum mă uit la el, prins la colţ; orice e mai bine decât să-l văd pe străinul mălură care-i e acum stăpân.

Şi chiar cad, dar numai puţin, numai câţiva metri, şi numai, îmi spun, pentru că asta am crezut că voi face. Multe din Bu-Luna ţin pur şi simplu de ceea ce crezi; acolo, ceea ce vezi este cu adevărat ceea ce crezi, măcar uneori… şi atât timp cât nu intri prea mult în pădure şi nu te rătăceşti.

Era noapte acolo, Lisey, şi-mi amintesc bine asta pentru că era prima dată când m-am dus acolo noaptea, intenţionat.

15

— O, Scott, zise Lisey, ştergându-se pe obraji. De fiecare dată când abandona timpul prezent şi i se adresa direct era ca o lovitură, dar atât de dulce. O, îmi pare rău.

Se uită câte pagini mai erau — nu multe. Opt? Nu, zece. Se aplecă

din nou asupra lor, punându-le una câte una, după ce le citea, în teancul care-i tot creştea în poală.

16

Plec dintr-o cameră friguroasă în care o arătare care poartă pielea tatălui meu ca pe o haină încearcă să mă omoare şi mă ridic în şezut lângă mormântul fratelui meu într-o noapte de vară mai fină ca mătasea. Luna domină cerul ca un dolar de argint oxidat, iar râzătoarele ţin o petrecere în adâncul Pădurii Fermecate. Din când în când, altceva — ceva din inima pădurii, cred — scoate un răcnet. Apoi râzătoarele tac o vreme, dar cred că orice ar fi ceea ce le amuză este-n cele din urmă mult prea greu de suportat în tăcere, pentru că o iau de la capăt — mai întâi una, apoi două, apoi şase, apoi întregul institut blestemat de ilaritate. Ceva prea mare să fie un şoim sau o bufniţă trece pe tăcute peste imaginea lunii, un fel de pasăre de pradă specifică locului acestuia, cred, specifică pentru Bu-Luna. Simt mirosul tuturor parfumurilor care mie şi lui Paul ne plăceau atât de mult, dar acum par acre şi stricate şi par cumva mirosul unui pat udat de pipi; de parcă, dacă le-ai inspira prea adânc, şi-ar scoate ghearele în nasul tău şi ar începe să te zgârie. În josul Dealului Purpuriu văd plutind globuri de lumină ca nişte meduze. Nu ştiu ce sunt, dar nu-mi plac. Cred că, dacă m-ar atinge, ar rămâne lipite de mine sau poate ar exploda şi mi-ar lăsa o pată care să-mi dea mâncărimi dureroase şi care, la atingere, s-ar extinde ca usturimea de urzică.

E o atmosferă înfiorătoare lângă mormântul lui Paul. Nu vreau să mă tem de el şi nici nu mă tem, nu cu adevărat, dar mă tot gândesc la lucrul dinlăuntrul lui şi mă întreb dacă mai e încă-n el. Şi dacă lucrurile de aici care sunt bune la lumina zilei se transformă în otravă noaptea, poate că un lucru rău adormit, unul care hibernează adânc în carnea moartă şi putrezită, ar reveni la viaţă. Dacă va face ca braţele lui Paul să iasă din pământ? Dacă-i va face mâinile murdare de mort să mă prindă? Dacă faţa lui rânjită s-ar ridica spre faţa mea, pământul curgându-i de la colţul ochilor ca nişte lacrimi?

Nu vreau să plâng, la zece ani nu mai poţi plânge (mai ales dacă ai trecut prin câte am trecut eu), dar încep să suspin, nu mă pot înfrâna. Apoi văd un copac sufletbun stând puţin mai în faţa celorlalţi, cu ramurile întinse în ceea ce pare a fi un nor jos.

Şi mie, Lisey, copacul ăla mi se părea… bun. N-am ştiut atunci de ce, dar cred că acum, cu atâţia ani mai târziu, ştiu.

Faptul că scriu rândurile astea mi l-a readus în minte. Luminile de noapte, acele înfricoşătoare baloane reci care pluteau puţin deasupra solului, nu intrau sub el. Şi pe măsură ce m-am apropiat de el, mi-am dat seama că acel copac, cel puţin, mirosea la fel de dulce — sau aproape la fel de dulce — noaptea cum mirosea şi-n timpul zilei. Acela e copacul sub care stai tu acum, micuţă Lisey, dacă citeşti această

ultimă poveste. Şi sunt foarte obosit. Nu cred că pot oferi părţii care mai rămâne de povestit dreptatea pe care o merită, deşi ştiu că trebuie să încerc. În definitiv, asta e ultima şansă pe care o am să vorbesc cu tine.

Să spunem că există un băieţel care la adăpostul acelui copac vreme de… ei bine, cine ştie, de fapt? Nu toată noaptea aceea lungă, dar până ce luna (care pare întotdeauna să fie plină aici, ai observat?) apune şi el a alunecat şi s-a trezit din cel puţin şase ciudate şi uneori minunate vise, dintre care cel puţin unul va deveni mai târziu subiectul unui roman. Rămâne destul de mult timp cât să numească acel minunat adăpost Copacul Poveştilor.

Şi destul de mult ca să ştie că ceva îngrozitor — ceva mult mai rău decât răul meschin care l-a cuprins pe tatăl lui — şi-a întors privirea nepăsătoare spre el… şi l-a marcat pentru mai târziu (poate)… şi apoi şi-a întors iarăşi în altă parte mintea obscenă şi necunoscută. Atunci a fost prima oară când am simţit prezenţa concretă a fiinţei care a rămas la pândă în spatele unei părţi atât de mari din viaţa mea, Lisey, fiinţa care a fost întunericul luminii tale şi care crede la rândul ei — cum ştiu c-ai crezut şi tu întotdeauna — că totul e la fel. Acesta-i un concept minunat, însă are partea lui întunecată. Mă-ntreb dacă ştii asta. Mă-ntreb dac-o vei şti vreodată.

17

— Ştiu, zise Lisey. Ştiu acum. Dumnezeu mi-e martor că ştiu.

Se uită iarăşi la pagini. Şase rămase. Numai şase, iar asta era bine. După-amiezile erau lungi în Bu-Luna, dar credea că aceasta începuse deja să se stingă. Era timpul să se întoarcă. Să se întoarcă acasă. La surorile ei. La *viaţa* ei.

începuse să înţeleagă cum trebuia să procedeze.

18

Vine o vreme când aud râzătoarele cum încep să se apropie de liziera Pădurii Fermecate şi mi se pare că amuzamentul lor a dobândit un ton sardonic, poate tainic. Trag cu ochiul pe după trunchiul copacului meu protector şi mi se pare că văd forme întunecate furişându-se din masa întunecată a copacilor de la marginea pădurii. S-ar putea să fie doar produsul unei imaginaţii hiperactive, dar nu cred că e aşa. Cred că imaginaţia mea, aşa febrilă cum e, a fost epuizată de multele şocuri din ziua aceasta lungă şi din noaptea şi mai lungă, şi că am ajuns să văd exact ceea ce se află acolo. Ca pentru a confirma asta, se aude un chicot împleticit din iarba înaltă, la mai puţin de douăzeci de metri de jocul unde stau ghemuit, — încă o dată, nu mă gândesc la ceea ce fac; închid pur şi simplu ochii şi simt iarăşi cum mă împresoară răcoarea din dormitorul meu. O clipă mai târziu, strănut din cauza prafului răscolit de sub pat. Ies cu spatele, cu faţa schimonosită într-un efort aproape revoltător de a strănuta cât mai

încet posibil, şi mă izbesc cu fruntea de cutia ruptă a arcurilor. Dacă ar mai fi fost târnăcopul înfipt în ea, m-aş fi putut lovi grav sau mi-aş fi putut chiar scoate un ochi, dar a dispărut.

Mă târăsc de sub pat pe coate şi genunchi, conştient că prin fereastră se revarsă încet lumina bolnăvicioasă de la cinci dimineaţa. Lapoviţa cade mai tare ca niciodată, după cum sună, dar nici nu observ. Ridic capul de la podea răsucindu-l pentru a mă uita năuc în jur la dezastrul care a fost dormitorul meu. Uşa dulapului e scoasă din balamalele de sus şi stă înclinată în afară, ţinută de cele de jos. Hainele mi-au fost răvăşite şi multe — majoritatea, se pare — au fost rupte, de parcă fiinţa dinăuntrul lui tati şi-a descărcat pe ele furia pe care n-a putut-o descărca pe băiatul care ar trebuit să fie în ele. Mai rău, mi-a făcut bucăţi puţinele cărţi în ediţii ieftine, dar preţioase — biografii ale sportivilor şi romane ştiinţifico-fantastice, în mare parte. Copertele lor subţiri, rupte fâşii, sunt împrăştiate peste tot. Masa de scris mi-a fost întoarsă cu picioarele în sus, sertarele — aruncate în colţurile camerei. Gaura pe care a făcut-o târnăcopul în pat pare mare cât un crater selenar, şi-mi spun: Acolo ar fi fost burta mea, dacă aş fi fost în pat. Şi simt un vag miros acru. Îmi aminteşte de felul în care miroase noaptea în Bu-Luna, dar e mai familiar. Încerc să-i dau un nume şi nu pot. Mă gândesc doar la fructe stricate şi, chiar dacă nu asta-i cu adevărat, se dovedeşte că am fost foarte aproape.

Nu vreau să ies din cameră, dar ştiu că nu pot rămâne acolo pentru că, în cele din urmă, el se va întoarce. Găsesc o pereche de jeanşi rămasă întreagă şi o trag pe mine. Tenişii au dispărut, nu ştiu unde, dar poate că bocancii sunt încă-n debara. Şi scurta cea groasă. O să le iau pe mine şi o să fug în lapoviţă. Pe drumul de acces, pe urmele lăsate de roţile maşinii domnului Halsey în zloata pe jumătate îngheţată. Apoi de-a lungul drumului, spre Magazinul lui Mulie. O să fug să-mi salvez viaţa, spre un viitor pe care nici nu mi-l pot imagina. Asta, desigur, doar dacă nu mă va prinde înainte şi n-o să mă omoare.

Ca să ajung în hol trebuie să trec peste masa de scris care blochează uşa. Imediat ce ajung afară, văd că fiinţa aceea a făcut găuri în pereţi şi a dat jos de pe ei toate fotografiile, şi ştiu că mă uit la alte efecte ale furiei pe care i-a provocat-o faptul că nu m-a putut prinde.

Aici afară, mirosul de fructe stricate e destul de puternic încât să-l recunosc. Anul trecut s-a ţinut o petrecere de Crăciun la U.S. Gyppum. Tati s-a dus pentru că a zis c-ar „părea ciudat”

dacă n-ar face-o. Omul care i-a tras numele din căciulă i-a făcu cadou o sticlă cu vin de mure preparat în casă. Acum, Andrew Landon are o mulţime de probleme (şi el probabil ar fi primul care s-o recunoască, dacă l-ai prinde într-un moment de sinceritate), dar alcoolismul nu se numără printre ele. Şi-a turnat un pahar din vinul ăla într-o seară înainte de cină — asta era între Crăciun şi Anul Nou,

când Paul era înlănţuit în pivniţă — a luat o gură, a făcut o grimasă, a dat să-l verse în chiuvetă, apoi a văzut că mă uit şi mi l-a întins.

Vrei să-l încerci. Scott? A întrebat. Să vezi de ce-i aşa lăudat?

Hei, dacă-ţi place. Îţi dau ţie toată sticloanţa asta fotată.

Sunt curios în privinţa alcoolului ca orice alt copil, cred, dar mirosul ăla era prea rânced. Poate că te face să te simţi fericit aşa cum am văzut la televizor, dar n-aş fi reuşit niciodată să îndur mirosul ăla de fructe moarte şi descompuse. Am scuturat din cap.

Eşti un copil isteţ. Scooter bătrâne Scott. A zis şi a vărsat în chiuvetă lichidul din pahar. Dar trebuie să fi păstrat ce a mai rămas în sticlă (sau a uitat pur şi simplu de el), pentru că asta miros acum, mai bine ca orice-n viaţă, şi e puternic. Când ajung la baza scărilor e o adevărată putoare şi acum mai aud ceva pe lângă zăngănitul neîncetat al lapoviţei căzând pe scânduri şi slabul tic-tac pe care-l produce pe geamuri: George Jones. E radioul lui tati, potrivit pe WWVA ca-ntotdeauna, cântând foarte încet. Şi mai aud un sforăit. Uşurarea e atât de mare, că-mi curg lacrimile pe obraji. Lucrul de care m-am temut cel mai mult e că stă treaz şi mă aşteaptă să mă arăt la faţă. Acum, ascultând sforăitul prelung şi sincopat, ştiu că nu mă aşteaptă.

Cu toate acestea, sunt cu băgare de seamă. Fac un ocol prin sufragerie ca să pot intra în camera de zi prin spatele sofalei. Şi sufrageria e o ruină. Vitrina bunicii a fost răsturnată şi mi se pare că s-a străduit destul de mult s-o facă ţăndări. Toată vesela e spartă. La fel şi carafa albastră, iar banii din ea au fost rupţi în bucăţi. Fâşii verzi au fost aruncate care-ncotro. Câteva atârnă chiar şi de plafoniera din mijlocul tavanului, ca nişte confetti de Anul Nou. Aparent, fiinţa dinlăuntrul lui tati nu are nevoie de bani mai mult decât are de cărţi.

în ciuda sforăitului, în pofida faptului că mă aflu în spatele canapelei, trag cu ochiul în camera de zi ca un soldat care se uită pe furiş pe lângă marginea tranşeelor după un baraj de artilerie. E o măsură de precauţie inutilă. Capul îi atârnă pe o parte a canapelei şi părul, pe care nu l-a mai tuns de când s-a înrăutăţit situaţia lui Paul, e atât de lung, încât aproape atinge covorul. Aş fi putut mărşălui pe acolo lovind două talgere şi tot nu s-ar fi clintit. Tati nu doarme pur şi simplu în mijlocul dezastrului din cameră; tati e de-a dreptul fotat de inconştient.

înaintez puţin şi văd că are o tăietură pe un obraz şi că pleoapele ochilor lui închişi sunt violacee, ca din cauza unei mari oboseli. Are gura deschisă şi i se văd dinţii, iar asta îl face să semene cu un câine bătrân care a adormit pe când încerca să mârâie. Ţine canapeaua acoperită cu o veche pătură navajo ca să nu se murdărească de unsoare şi mâncare vărsată, şi s-a înfăşurat cu o parte din ea. Trebuie că a fost obosit când a ajuns aici după ce a distrus atâtea lucruri, pentru că a spart ecranul televizorului şi sticla care acoperea

fotografia soţiei sale moarte şi s-a mulţumit cu atât. Radioul e la locul lui obişnuit pe noptieră şi sticla aia de vin e pe podea lângă ea. Mă uit la sticlă şi nu-mi vine să cred ce văd: n-au mai rămas în ea decât două degete de vin. Mi-e aproape imposibil să cred că a băut atât de mult — el care nu bea niciodată nimic — dar putoarea care pluteşte în jurul lui atât de densă că aproape o văd e foarte convingătoare.

Târnăcopul e sprijinit de capătul sofalei şi de vârful care mi-a străpuns patul e lipită o bucată de hârtie. Ştiu că e un mesaj pe care l-a lăsat pentru mine şi nu vreau să-l citesc, dar trebuie s-o fac. A scris pe trei rânduri, dar sunt doar şapte cuvinte.

Prea puţine pentru a le putea uita vreodată.

OMOARĂ-MĂ APOI PUNE-MĂ LÂNGĂ PAUL TE ROG

19

Lisey, plângând mai tare ca niciodată, puse pagina aceasta în poală peste celelalte. Acum mai rămăseseră doar două. Cuvintele începuseră să se lăbărţeze, rândurile nu mai erau toate drepte, nu stăteau întotdeauna deasupra liniilor, mâna fusese evident obosită.

Ştia ce urma — *L-am lovit cu târnăcopul în cap în timp ce dormea,* îi spusese sub copacul miam-miam. Atunci, de ce să citească detaliile?

Scria ceva în jurământele de căsătorie despre obligaţia de a asculta mărturia de paricid a soţului tău?

Şi totuşi, paginile acelea o chemau, *o strigau* ca o fiinţă abandonată care şi-a pierdut totul, mai puţin vocea. Îşi coborî ochii asupra ultimelor pagini, hotărâtă că, dacă trebuia să meargă până la capăt, avea să facă drumul cât mai repede posibil.

20

Nu vreau s-o fac, dar iau târnăcopul şi stau acolo cu el în mâini, uitându-mă la el, stăpânul vieţii mele, tiranul tuturor zilelor mele. L-am urât deseori şi niciodată nu mi-a dat destule motive ca să-l iubesc, acum ştiu asta, dar mi-a dat câteva, mai ales în timpul săptămânilor ălora de coşmar, după ce l-a prins răul pe Paul. Şi-n camera aia de zi, la ora cinci, când prima lumină cenuşie a zilei se infiltrează înăuntru şi lapoviţa bate ca un ceas şi sforăitul lui şuieră sub ochii mei şi la radio se aude un anunţ publicitar pentru cine ştie ce reducere de preţ la un magazin de mobilă din Wheeling, West Virginia, al cărui prag nu-l voi călca niciodată, ştiu că totul se reduce la o alegere curajoasă între două extreme: dragoste şi ură. Acum voi afla care dintre ele îmi domină sufletul de copil. Îl pot lăsa în viaţă şi să fug la Mulie, să fug spre o nouă viaţă necunoscută, iar asta-l va condamna la iadul de care se teme şi pe care în multe feluri îl merită. Îl merită cu prisosinţă. Mai întâi iadul pe pământ, iadul unei celule dintr-un azil de nebuni, şi apoi poate iadul etern, cel de care se teme el cu adevărat. Sau îl pot omorî şi să-l eliberez.

Alegerea trebuie s-o fac eu şi nu există niciun Dumnezeu care să mă

ajute s-o fac, căci nu există un Dumnezeu în care să cred.

întorc în schimb o rugăciune spre fratele meu, care m-a iubit până când mălura i-a furat sufletul şi mintea. Îl rog să-mi spună ce să fac, dacă e acolo. Şi primesc un răspuns — deşi presupun că nu voi şti niciodată dacă e cu adevărat din partea lui Paul sau doar din partea imaginaţiei mele deghizate în Paul. În cele din urmă, nu mi se pare că are importanţă; îmi trebuie un răspuns şi-l primesc. În ureche, la fel de clar cum a vorbit când era în viaţă, Paul îmi spune: „Premiul lui tati e un sărut."

Atunci ridic târnăcopul. Anunţul publicitar de la radio se termină şi Hank Williams începe să cânte: „Why don't you love me like you used to de, How come you treat me like a worn-out shoe?" Şi

21

Urmau trei rânduri libere înainte ca textul să continue, de data aceasta la trecut şi adresându-se direct ei. Restul era înghesuit, fără aproape nicio atenţie la liniile albastre ale foii de caiet, iar Lisey era sigură că scrisese acel ultim pasaj dintr-o singură suflare. Aşa îl citi şi ea. Întorcând imediat la ultima pagină şi continuând să citească, ştergându-şi neîncetat lacrimile ca să poată vedea suficient de clar pentru a înţelege ce-i spunea Scott. Partea cu *proiecţia vizuala,* descoperi, era diabolic de uşoară. Băieţelul cu picioarele goale, purtând poate singura lui pereche de jeanşi rămasă întreagă, ridicând târnăcopul deasupra tatălui său adormit în lumina cenuşie de dinaintea zorilor în vreme ce radioul cântă şi, pentru o clipă, atârnă acolo în aerul împuţit de mirosul vinului de mure şi totul e la fel. Apoi

22

L-am lăsat să cadă. Lisey, l-am lăsat să cadă din dragoste jur — şi mi-am omorât tatăl. Am crezut că trebuie să-l mai lovesc o dată, dar acea primă lovitură a fost de-ajuns şi pentru toată viaţa mi-a rămas imprimată în amintire, pentru toată viaţa a fost gândul dinăuntrul fiecărui gând, mă trezesc gândind mi-am omorât tatăl şi mă culc gândind asta. S-a mişcat ca o fantomă în spatele fiecărui rând pe care l-a scris vreodată în fiecare roman, în fiecare povestire: mi-am omorât tatăl.

Ţi-am spus în ziua aceea sub copacul miam-miam şi cred că asta mi-a dat exact atâta uşurare cât să nu explodez de atunci în cinci sau zece sau cincisprezece ani. Dar o declaraţie nu e acelaşi lucru cu povestirea.

Lisey, dacă citeşti asta, înseamnă că am plecat. Cred că nu mai am mult timp, dar tot timpul pe care l-am avut (şi a fost un timp foarte bun) ţi-l datorez ţie. Mi-ai oferit atât de multe.

Mai dă-mi doar asta — ochii tăi pentru aceste ultime câteva cuvinte, cele mai dificile pe care le-am scris vreodată.

Nicio poveste nu-ţi poate spune cât de urâtă e o asemenea moarte,

chiar dacă e instantanee. Slavă Domnului că n-am ratat prima lovitură şi că n-a trebuit să-l mai lovesc o dată; slavă Domnului că n-a trebuit să aud ţipete şi că n-a trebuit să-l văd târându-se. L-am lovit din plin, exact unde voiam, dar chiar şi mila e urâtă atunci când amintirea e mult prea vie; asta-i o lecţie pe care am învăţat-o bine când nu aveam decât zece ani. I-a explodat craniul. Păr şi sânge şi creier au împroşcat pătura pe care o întinsese pe canapea. I-au sărit mucii din nas şi i-a ieşit limba din gură. Capul i-a căzut pe o parte şi sângele şi creierii i s-au scurs din craniu într-un susur păstos ca de oală pe foc.

Puţin mi-a căzut pe picioare şi a fost cald. Hank Williams cânta încă la radio. O mână a lui tati s-a făcut pumn, apoi s-a deschis.

Am simţit miros de căcat şi am ştiut că şi-a dat drumul în pantaloni. Şi-am ştiut atunci că s-a terminat.

încă avea târnăcopul înfipt în cap.

M-am târât în colţul camerei şi m-am ghemuit şi am plâns.

Am plâns şi am plâns. Cred că am şi dormit puţin, nu ştiu, da a venit un moment când era mai multă lumină şi soarele aproape că se ridicase pe cer şi cred că era aproape de prânz. Dacă aşa era, cred că au trecut 7 ore sau cam aşa ceva. Atunci am încercat prima oară să-l duc pe tati în Bu-Luna şi n-am putut. Am crezut că dacă mănânc ceva o să pot, aşa c-am mâncat, dar tot n-am putut. Apoi m-am gândit că o să pot dacă fac o baie, şi m-am spălat de sânge, sângele lui, şi am curăţat puţin mizeria, dar tot nam putut. Am încercat şi am tot încercat. Când şi când, câte puţin. Două zile, cred.

Uneori mă uitam la el înfăşurat în pătură şi-mi imaginam că spune Nu te lăsa. Scott mucosule. O să reuşeşti, ca într-o poveste, încercam, apoi curăţăm, încercam şi curăţăm, mâncăm ceva şi mai încercam puţin. Am curăţat tătă casa! Dă sus până jos! Odată m-am dus singur în Bu-Luna să dovedesc că-ncă puteam ş-am putut da nu l-am putut duce pe tati. Am încercat atât de tare Lisey.

23

Mai multe rânduri libere. În partea de jos a ultimei pagini scrisese: Unele lucruri sunt ca o ANCORĂ Lisey ţi-aminteşti?

— Mi-amintesc, Scott, murmură ea. Mi-amintesc. Şi tatăl tău a fost unul dintre ele, nu?

Se întreba câte zile şi nopţi fuseseră cu toatele. Câte zile şi nopţi singur cu cadavrul lui Andrew „Sparky" Landon, câte trecuseră până când Scott renunţase în sfârşit să mai încerce şi acceptase realitatea lumii din jur. Se întreba cum, pentru numele lui Dumnezeu, cum rezistase atât de mult fără să înnebunească de tot.

Mai erau câteva rânduri pe cealaltă parte a foii. O întoarse şi văzu că-i răspunsese la una dintre întrebări.

Cinci zile am încercat. În cele din urmă am renunţat şi l-am înfăşurat în pătură şi l-am aruncat în fântâna secată. Când s-a oprit

apoi lapoviţa, m-am dus la Mulie şi am spus: „Tati l-a luat pe fratele meu mai mare şi cred c-au plecat şi m-au părăsit.”

M-au dus la şeriful districtului, un bătrân gras pe nume Gosling, şi el m-a dus la Protecţia Copilului şi am fost „încredinţat districtului”, cum se spune. Din câte ştiu, Golsing a fost singurul poliţist care s-a dus vreodată să arunce o privire la casa părintească. Mare scofală. Tati a spus o dată: „Şeriful Gosling nu şi-ar găsi fundu’ nici după ce s-a căcat.”

Sub acestea erau alte trei rânduri goale şi, după ce reîncepea scrisul — ultimele patru rânduri pe care i le transmitea soţul ei; observă efortul pe care-l depusese Scott pentru a-şi recăpăta stăpânirea de sine, pentru a-şi regăsi personalitatea de adult. Făcuse efortul pentru ea, credea. Ba nu, *ştia.*

Iubimeu: Dacă tu ai nevoie de o ancoră pentru a-ţi păstra locul în lume — nu în Bu-Luna, ci în aceea în care am trăit împreună, foloseşte africana. Ştii cum s-o duci înapoi. Pupici… Cel puţin o mie,

Scott i *iţ.*

P.S. Totul la fel. Te iubesc.

24

Ar fi putut să stea acolo cu scrisoarea lui în mână multă vreme, dar după-amiaza se scurgea. Soarele era încă galben, dar se apropia de orizont şi curând avea să capete nuanţa aceea de portocaliu-aprins pe care şi-o amintea atât de bine. Nu voia s-o surprindă pe potecă nici măcar începutul asfinţitului, iar asta însemna că trebuia să se pună acum în mişcare. Se hotărî să lase acolo ultimul manuscris al lui Scott, dar nu sub Copacul Poveştilor. Voia să-l lase la căpătâiul uşoarei adâncituri care marca locul de odihnă veşnică a lui Paul Landon.

Se întoarse la copacul sufletbun, cel cu trunchiul plin de muşchi, cel care semăna ciudat cu un palmier, ducând cu ea rămăşiţele africanei galbene şi cutia umedă şi moale pentru manuscrise.

Le lăsă jos, ridică crucea pe al cărei braţ orizontal stătea scris PAUL. Era plină de aşchii şi sânge şi strâmbă, dar nu era tocmai ruptă. Reuşi să îndrepte braţul orizontal şi o puse înapoi la locul ei.

Când făcu asta, zări ceva în apropiere, ceva aproape ascuns în iarba înaltă. Ştiu ce era chiar înainte s-o ridice: seringa ce nu fusese folosită niciodată, acum şi mai ruginită, cu capacul încă tras peste ac.

Te joci cu focu’, Scott, îi spusese tatăl lui atunci când Scott sugerase că i-ar putea da calmante lui Paul… Şi tatăl lui avusese dreptate.

Al naibii să fiu dacă n-am crezut că m-am înţepat în ea! Îi spusese Scott când o adusese în Bu-Luna din dormitorul de la Antlers. *Ar fi fost o ironie frumoasă — după atâţia ani! Dar are capacul încă pus!*

Era pus şi acum. Iar lichidul „somn uşor şi vise plăcute” era încă înăuntru, de parcă nici n-ar fi existat toţi anii scurşi de atunci.

Sărută sticla mată a seringii — n-ar fi putut spune de ce — şi o puse

în cutie alături de ultima poveste a lui Scott. Apoi, strângând în braţe rămăşiţele afganului primit ca dar de nuntă de la mama-bună, se duse pe potecă. Aruncă o privire scurtă spre scândura care zăcea în iarba înaltă de o parte a ei, cuvintele de pe ea fiind acum mai şterse şi mai fantomatice ca niciodată, dar încă lizibile, încă spunând *CĂTRE* BALTĂ şi apoi trecu pe sub copaci. Mai întâi se furişă, cu pasul împiedicat de teama că o pândeşte ceva din apropiere, că mintea lui ciudată şi teribilă o va simţi.

Apoi, puţin câte puţin, se relaxa. Lunganul era altundeva. Îi trecu prin gând că s-ar putea să nici nu mai fie în Bu-Luna. Dacă era, se dusese adânc în pădure. Lisey Landon era, în orice caz, doar o parte din preocupările lui, iar dacă ceea ce voia să facă urma să dea roade, va deveni o parte şi mai mică, pentru că ultimele sale intruziuni în lumea aceea exotică, dar înfiorătoare, fuseseră involuntare şi erau pe cale să înceteze. Cu Dooley scos din viaţa sa, nu se putea gândi la un motiv pentru care să se mai întoarcă vreodată intenţionat.

Unele lucruri sunt ca o ancoră Lisey ţi-aminteşti?

Merse mai repede şi, când ajunse la locul unde zăcea cazmaua de argint, cu lama încă înnegrită de sângele lui Jim Dooley, păşi peste ea aruncându-i doar o privire absentă.

Deja aproape că fugea.

25

Când se întoarse în studioul gol, în podul grajdului era mai cald ca niciodată, însă ei îi era destul de răcoare, fiindcă pentru a doua oară se întorsese acasă udă până la piele. De data aceasta avea înfăşurat pe mijloc, ca o ciudată centură lată, ceea ce mai rămăsese din afganul galben, ud şi el leoarcă.

Foloseşte africana, scrisese Scott şi-i spusese că ştia cum s-o aducă înapoi — nu în Bu-Luna, ci în lumea *aceasta.* Şi sigur că ştiuse. Intrase în baltă înfăşurată în ea, apoi ieşise pe uscat. După care, stând pe nisipul compact şi alb al acelei plaje pentru ceea ce era aproape cu siguranţă pentru ultima dată, stând nu cu faţa, ci cu spatele către spectatorii trişti şi tăcuţi de pe bănci, uitându-se la apele deasupra cărora avea să se ridice curând luna veşnic plină, închisese ochii şi pur şi simplu… Ce? Îşi dorise să se întoarcă acasă? Nu, fusese ceva mai activ, mai puţin abstract… şi totuşi nu fără tristeţe.

— M-am strigat spre casă, spuse încăperii lungi şi goale — golite acum de birourile lui şi de procesoarele lui de cuvinte, de cărţile şi muzica lui, golite de viaţa lui. Asta am făcut. Nu-i aşa, Scott?

Dar nu primi niciun răspuns. Se părea că terminase să-şi spună cuvântul. Şi poate asta era bine. Poate aşa era mai bine.

Acum, cât africana era încă udă de apa bălţii, se putea întoarce în Bu-Luna înfăşurată în ea, dacă voia; înfăşurată într-o asemenea magie umedă s-ar putea duce şi mai departe, în alte lumi dincolo de Bu-

Luna… căci nu se îndoia de existenţa unor asemenea lumi şi nici de faptul că oamenii care se odihneau pe bănci se saturau într-un târziu să şadă şi se ridicau şi găseau unele dintre ele. Înfăşurată în africana umedă ar putea chiar să zboare, aşa cum făcuse în vise. Dar nu avea s-o facă. Scott visase cu ochii deschişi, uneori cu rezultate sclipitoare — dar acela fusese talentul şi totodată meseria lui. Pentru Lisey Landon, o singură lume era mai mult decât suficientă, deşi bănuia că va purta întotdeauna în suflet un gol lăsat de nostalgia după cealaltă lume, unde văzuse soarele apunând în casa tunetului său în vreme ce luna răsărea în casa tăcerii ei argintii. Dar, hei, ce fotarea mă-sii? Avea un acoperiş deasupra capului şi o maşină bună în garaj; avea haine cu care să se îmbrace şi pantofi de încălţat. Mai avea şi patru surori, dintre care una urma să aibă nevoie de mult ajutor şi înţelegere pentru a putea trece peste anii care o aşteptau.

Ar fi fost mai bine să lase africana să se usuce, să-i lase frumoasa şi letala încărcătură de vise şi magie să se evapore, s-o lase să redevină o ancoră. O va tăia într-un târziu în bucăţi şi va avea întotdeauna o bucată la ea, un pic de antimagie, un lucru care s-o facă să rămână cu picioarele pe pământ, o barieră în calea călătoriilor nedorite.

Până una alta, voia să-şi usuce părul şi să scape de hainele ude.

Se duse la scări, picurând stropi întunecaţi în unele dintre locurile în care sângerase. Bucata de africană îi alunecă pe şolduri şi deveni o fustă exotică, puţin sexy. Se întoarse şi se uită peste umăr la încăperea lungă şi goală, care părea să viseze în razele prăfuite ale luminii de august târziu. Ea însăşi era aurită în lumina aceea şi arăta din nou tânără, chiar dacă n-o ştia.

— Cred c-am terminat treaba aici, zise, simţind o neaşteptată ezitare. Pot să plec. Pa.

Aşteptă. Ce, nu ştia. Nu era nimic. Decât o senzaţie, *ceva.*

Ridică mâna ca pentru a saluta, apoi o lăsă din nou jos, parcă ruşinată. Zâmbi puţin şi o lacrimă îi căzu neobservată pe obraz.

— Te iubesc, dragul meu. Totul la fel.

Coborî scările. Pentru o clipă, umbra sa rămase locului, după care plecă şi ea.

încăperea suspină. Apoi se cufundă în tăcere.

Center Lovell, Mâine 4 august 2005

NOTA AUTORULUI

Există *într-adevăr* o baltă la care noi — şi în cazul de faţă prin *noi* înţeleg marea familie de cititori şi scriitori — mergem să bem şi să ne aruncăm năvoadele. În încercarea de a ilustra această idee, în *Povestea lui Lisey* se face trimitere la zeci de romane, poezii şi cântece. Nu spun asta pentru a impresiona pe cineva cu deşteptăciunea mea — aici e vorba mai mult de pasiune, deşteptăciunea e prea puţină — ci pentru că vreau să aduc un omagiu unora dintre peştii aceştia minunaţi şi să atribui meritul celor care-l merită.

„Mi-e aşa de cald, te rog, dă-mi gheaţă."

I'm so *hot, please give me ice: Trunk Music* de Michael Connelly.

„Cuptor aspirant."

Suck-oven: Cold Dog Soup de Stephen Dobyns.

„Stricata."

Sweetmother: The Stones of Summer de Dow Mossman.

„Pafko la zid."

Pafko at the wall: Underworid de Don Delillo.

„Lucruri şi mai rele aşteaptă."

Worse things waiting: Titlul unei colecţii de povestiri de Manly Wade Wellman.

„Nimănui nu-i plac clovnii la miezul nopţii."

No one loves a clown at midnight: Lon Chaney.

„Mătura pe jos, bastarzilor."

He was sweepin, ya sonsabitches: The Last Picture Show de Larry Memurtry.

„Diavolii goi."

Empty Devils: The Tempest de William Shakespeare („Iadul e gol şi toţi diavolii sunt aici" — *Furtuna)*

„Aşa n-o voi mai duce mult."

Piesa *Ain't Livin' Long Like This* a fost scrisă de Rodney Crowell. Pe lângă versiunea lui Crowell, cântecul a fost înregistrat şi de Emmylou Harris, Jerry Jeff Walken, Webb Wilder şi Ole Waylon.

Şi, desigur, întregul repertoriu al Bătrânului Hank. Dacă există o fantomă în paginile acestea, a lui este — la fel de mult ca a lui Scott Landon.

Vreau să vă mai reţin un moment pentru a-i mulţumi şi soţiei mele.

Nu e Lisey Landon, nici surorile ei nu sunt surorile lui Lisey, dar au trecut treizeci de ani de când mă bucur să le văd pe Tabitha, Margaret, Anne, Catherine, Stephanie şi Marcella cum se comportă „ca între surori". Asta nu înseamnă acelaşi lucru de la o zi la alta, dar e întotdeauna interesant de urmărit. Pentru ceea ce am descris aşa cum trebuie, mulţumiţi-le lor.

Pentru ceea ce am greşit, mai daţi-mi şi mie pace, bine? Am un frate mai mare fantastic, dar *n-am avut* nicio soră.

Nan Graham e cea care a redactat cartea de faţă. Destul de des, oamenii care recenzează romane — mai ales romanele scriitorilor care vând de obicei un număr mare de exemplare — spun: „Cutare şi Cutare chiar ar fi avut nevoie de o redactare adevărată.” Tuturor celor tentaţi să spună asta despre *Povestea lui Lisey* aş fi bucuros să le trimit mostre din manuscrisul primei mele versiuni, împreună cu adnotările lui Nan. Am primit eseuri mai curate în primul an de franceză. Nan a făcut o treabă minunată şi-i mulţumesc că m-a trimis în public cu cămaşa bine îndesată în pantaloni şi cu părul pieptănat. Cât despre puţinele cazuri în care i-am respins propunerile… singurul lucru pe care-l pot spune este: „Realitatea e Ralph.”

Mulţumiri lui L. Şi R.D., care au citit aceste pagini în prima ciornă.

În cele din urmă, multe mulţumiri lui Burton Harlen de la Universitatea din Mâine. Burt a fost cel mai bun profesor de engleză din câţi am avut vreodată. El a fost primul care mi-a arătat drumul către baltă, pe care el o numea „balta cu cuvinte, balta cu mituri, la care mergem cu toţii să bem”.

Asta era în 1968. De atunci încoace am străbătut deseori aleea ce duce acolo şi nu mă pot gândi la un alt loc mai bun unde să-ţi petreci zilele; apa e încă dulce şi peştii încă mai înoată.

S.K.

[1] Premiul Naţional pentru Literatură — cea mai însemnaţi distincţie literară americană (n. Tr.).
[2] Aluzie la expresia *last but not least* (ultimul, dar nu cel mai mărunt), unde *least* se apropie ca sonoritate de numele personajului, Lisey (n. Tr.).
[3] Gen de muzică populară care combină trăsături rock'n'roll şi country (n. Tr.).
[4] *Dash* (în original) — a arunca, a azvârli cu forţa (n. Tr.).
[5] „Three Times a Lady" — melodie de dragoste compusă de Lionel Richie în 1978 şi interpretată împreună cu formaţia funk-soul Commodores (n. Tr).
[6] Porecla de care s-a bucurat fotograful american independent Arthur Fellig (1899-1968), care a imortalizat viaţa urbană şi şi-a vândut lucrările ziarelor în anii treizeci şi patruzeci (n. Tr.).
[7] James Boswell (1740-1795) — fost prieten apropiat nedespărţit, admirator şi biograf al lui Samuel Johnson, cel mai mare critic literar al epocii sale (n.tr).
[8] Peter Max (născut Peter Finkelstein în 19 octombrie 1937) — bine cunoscut artist „popular" american de origine germani, reprezentant al mişcării psihedelice în arta grafică (n. Tr.).
[9] Fraza de deschidere a celebrului serial radiofonic, de televiziune şi desen animat *Poveşti din criptă* (n. Tr.).
[10] Hank Williams (Hiram „Hank" King Williams, 1923-1953) — cântăreţ, chitarist şi compozitor american, recunoscut ca figură marcantă a muzicii country şi rock'n'roll, unul dintre cei mai influenţi muzicieni ai secolului XX (n. Tr.).
[11] Howard William Cosell (născut Cohen, 1918-1995) — jurnalist sportiv american de televiziune, cunoscut pentru comentariile sale acide şi neobişnuit de elevate (n. Tr.).
[12] *Madam, WUl You Talkf-* roman poliţist publicat în 1955 de scriitoarea britanică Mary Stewart, cunoscută mai mult pentru trilogia despre Merlin, combinaţie a genului istoric şi fantasy (n.tr).
[13] Tabletă pe bază de histamină care reduce aciditatea stomacală, deseori folosită în tratamentul ulcerului peptic (n. Tr.).
[14] Isaac Lee Hayes (n. 1942) — actor, cântăreţ de soul, compozitor, muzician şi aranjor, care a câştigat în 1972 un Oscar pentru cel mai bun cântec original (n. Tr.).
[15] Bright Eyes — formaţie muzicală americană fondată în 1980 care adoptă stilul „indie rock" şi „folk rock" (n. Tr.).
[16] My Chemical Romance — formaţie americană de rock alternativ fondată în anul 2001 (n. Tr.).
[17] Yoko Ono Lenon (n. 1933) — văduva celebrului membru al formaţiei *The Beatles-,* John Lennon (n.tr).
[18] *Butterhug* — aprox. „îmbrăţişare unsuroasă" (n. Tr.).

[19] *Shutterbug* — aprox. Gândac-obturator (de la *shutter* — obturatorul aparatelor de fotografiat) (n. Tr.).
[20] Cutie viu colorată agăţată de obicei într-un copac sau de tavan la sărbători, plină cu dulciuri şi jucării, pe care încearcă s-o spargă folosind beţe copiii legaţi la ochi — tradiţie a popoarelor latine (n. Tr.).
[21] Stâlp rotitor cu dungi roşii şi albe, folosit ca semn distinctiv de bărbierii din vechime, atunci când aceştia făceau şi unele intervenţii chirurgicale, printre care şi transfuzii; prin rotire, dungile roşii simbolizau extragerea sângelui (n. Tr.).
[22] Arbust tropical american cu sevă lăptoasă şi flori aromate sub formă de pâlnie, în diferite culori (n. Tr.).
[23] Arbust sud-american cu bractee dispuse în grupuri de câte trei, sub formă de petale, în diferite culori (n. Tr.).
[24] Spectacol de televiziune american şi canadian, cu tentă rurală, prezentat de muzicienii country Buck Owens şi Roy Clark — un rol aparte îl aveau scheciurile interpretate de grupul umoristic „Kornfield Kounty" (n. Tr.).
[25] Roman de Kurt Vonnegut, Jr (n. Tr.).
[26] Nava căpitanului Ahab din romanul lui Herman Melville *Moby Dick,* numită după tribul amerindian vorbitor al limbii *algpnquine* (n. Tr.).
[27] Cocteil pe bază de alcool care, după turnarea în pahar, prin sedimentarea componentelor solide (rodii, portocale etc), capătă diferite nuanţe asemănătoare cu apusul *(sunset* — apus) (n. Tr.).
[28] Zsa Zsa Gabor (născută Gabor Sâri, 1917) — actriţă americană de origine maghiară, cunoscută mai ales datorită frumuseţii şi numeroaselor sale căsătorii (n. Tr.).
[29] Dr. Fu Manchu — personaj fictiv, geniu malefic, de origine chineză, apărut pentru întâia dată într-o serie de romane ale lui Sax Rohmer, în prima jumătate a secolului XX (n. Tr.).
[30] Aprox. *Noaptea e timpul potrivit* — piesă compusă în 1954 de cântăreţul de blues Nappy Brown şi preluată, printre alţii, de Ray Charles în 1958 şi de Creedence Clearwater Revival în 1969 (n. Tr.).
[31] *Oh Whistle and III Come to You, My Lad* — povestire a prozatorului M.R. James (1862-1936), celebru pentru istorisirile sale cu fantome (n. Tr.).
[32] Film regizat de John Boorman în 1972, ecranizare a romanului omonim semnat de James Dickey, considerat un exemplu clasic al întâlnirii dintre civilizaţie şi sălbăticie — acţiunea se desfăşoară în statul Georgia (n. Tr.).
[33] Stâlcire a numelui adevărat (Clutterbuck), care s-ar putea traduce, păstrând proporţiile, prin „Sex în grup" (n. Tr.).
[34] Aprox. „La ce mi-o fi stat capul?" (n. Tr.).

[35] Personaj de benzi desenate, cu puteri supraomeneşti (n. Tr.).
[36] Personajul principal (o gospodină care, din cauza naivităţii sale, atrage tot soiul de probleme) din serialul de comedie *ILove Lucy,* care a făcut furori în America anilor cincizeci (n. Tr.).

Table of Contents

Partea întâi: VÂNĂTOAREA DE BUL
I. LISEY ŞI AMANDA
II. LISEY ŞI NEBUNUL
III. LISEY ŞI CAZMAUA DE ARGINT
IV. LISEY ŞI BULUL DE SÂNGE
Partea a doua: SCOPN
V. LISEY ŞI LUNGA, LUNGA ZI DE JOI
VI. LISEY ŞI PROFESORUL
VII. LISEY ŞI LEGEA
VIII. LISEY ŞI SCOTT
IX. LISEY ŞI PRINŢUL NEGRU AL INCUNCILOR
X. LISEY ŞI ARGUMENTELE ÎMPOTRIVA NEBUNIEI
XI. LISEY ŞI BALTA
XII. LISEY LA GREENLAWN
XIII. LISEY ŞI AMANDA
XIV. LISEY ŞI SCOTT
XV. LISEY ŞI LUNGANUL
XVI. LISEY ŞI COPACUL POVEŞTILOR
NOTA AUTORULUI
[1]
[2]
[3]
[4]
[5]
[6]
[7]
[8]
[9]
[10]
[11]
[12]
[13]
[14]
[15]
[16]
[17]
[18]
[19]
[20]
[21]
[22]

[23]
[24]
[25]
[26]
[27]
[28]
[29]
[30]
[31]
[32]
[33]
[34]
[35]
[36]

Table of Contents

Partea întâi: VÂNĂTOAREA DE BUL
- I. LISEY ŞI AMANDA
- II. LISEY ŞI NEBUNUL
- III. LISEY ŞI CAZMAUA DE ARGINT
- IV. LISEY ŞI BULUL DE SÂNGE

Partea a doua: SCOPN
- V. LISEY ŞI LUNGA, LUNGA ZI DE JOI
- VI. LISEY ŞI PROFESORUL
- VII. LISEY ŞI LEGEA
- VIII. LISEY ŞI SCOTT
- IX. LISEY ŞI PRINŢUL NEGRU AL INCUNCILOR
- X. LISEY ŞI ARGUMENTELE ÎMPOTRIVA NEBUNIEI
- XI. LISEY ŞI BALTA
- XII. LISEY LA GREENLAWN
- XIII. LISEY ŞI AMANDA
- XIV. LISEY ŞI SCOTT
- XV. LISEY ŞI LUNGANUL

Partea a treia : Povestea lui Lisey
- XVI. LISEY ŞI COPACUL POVEŞTILOR

NOTA AUTORULUI

Table of Contents

Partea întâi: VÂNĂTOAREA DE BUL
- I. LISEY ŞI AMANDA
- II. LISEY ŞI NEBUNUL
- III. LISEY ŞI CAZMAUA DE ARGINT
- IV. LISEY ŞI BULUL DE SÂNGE

Partea a doua: SCOPN
- V. LISEY ŞI LUNGA, LUNGA ZI DE JOI
- VI. LISEY ŞI PROFESORUL
- VII. LISEY ŞI LEGEA
- VIII. LISEY ŞI SCOTT
- IX. LISEY ŞI PRINŢUL NEGRU AL INCUNCILOR
- X. LISEY ŞI ARGUMENTELE ÎMPOTRIVA NEBUNIEI
- XI. LISEY ŞI BALTA
- XII. LISEY LA GREENLAWN
- XIII. LISEY ŞI AMANDA
- XIV. LISEY ŞI SCOTT
- XV. LISEY ŞI LUNGANUL

Partea a treia : POVESTEA LUI LISEY
- XVI. LISEY ŞI COPACUL POVEŞTILOR

NOTA AUTORULUI